
JOAN D. VINGE
Premiile Hugo şi Locus 1981
Regina zăpezii

JOAN D. VINGE
Premiile Hugo şi Locus 1981
Regina zăpezii

JOAN D. VINGE

REGINA ZĂPEZII

(1980 – *The Snow Queen*)
Premiul Hugo 1981

VOL. I

„...strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt aceia care o află”.

— Noul Testament, Evanghelia după Matei, 7, 14

„Vei avea bucurie, sau vei avea putere, spuse Domnul, dar nu le vei avea pe amândouă”.

— Ralph Waldo Emerson

PROLOG

Uşa se închise fără zgomot în spatele lor, izolându-i brusc de lumina, muzica şi petrecerea îndrăcită din sala de bal. Pierzându-şi dintr-o dată vederea şi auzul, se simţi cuprins de claustrofobie. Îşi strânse mâinile peste trusa medicală pe care o ducea acoperită sub mantie.

Alături de el, în întuneric, auzi râsetul ei amuzat, iar lumina izbucni din nou în jur, făcând vizibilă odăiţa în care se aflau acum. Nu erau singuri. Încordarea îl făcu să tresară, chiar dacă se aştepta la aşa ceva şi chiar dacă i se mai întâmplase deja de cinci ori în această noapte fără sfârşit şi avea să i se mai întâmple de alte câteva ori. Scena se petrecea acum într-o cameră de zi, pe canapeaua simplă care ieşea în evidenţă într-o pădure de picioare de mobilă întunecate, poleite cu aur. Îi trecu prin minte gândul lipsit de importanţă că numai în noaptea aceea văzuse mai multe stiluri şi preferinţe decât în cei patruzeci de ani petrecuţi pe Kharemough.

Dar nu se găsea pe Kharemough, ci în Carbuncle, iar această noapte de Festival era cea mai ciudată din câte petrecuse vreodată şi avea să mai petreacă, dacă ar fi fost să trăiască o sută de ani. Întinşi pe divan se aflau un bărbat şi o femeie, amândoi cufundaţi într-un somn adânc, datorat vinului drogat din sticla pe jumătate goală, răsturnată pe covor. Privi fix la pata purpurie care se întindea pe carpeta pluşată, încercând să nu încalce intimitatea cuplului mai mult decât trebuia.

— Sunteţi sigură că această pereche a avut şi relaţii... intime?

— Fireşte. Este absolut sigur.

Însoţitoarea sa îşi ridică de pe umeri masca ei cu pene albe, dezvăluindu-şi părul, aproape la fel de alb, încolăcit ca un cuib de şerpi deasupra feţei entuziaste de tânără. Masca reprezenta un contrast grotesc faţă de dulceaţa acelui chip: ciocul foarte ascuţit şi zimţat al unei păsări de pradă, ochii enormi cu pupilele negre ai unui vânător nocturn care îl ţintuiau, cu făgăduinţa vieţii şi a morţii atârnând în balanţă... Nu. Când se uita în ochii ei, nu zărea nici un contrast. Nici o diferenţă.

— Voi, kharemoughii, sunteţi aşa de siguri că aveţi dreptate. Femeia îşi aruncă pelerina cu pene albe. Şi aşa de ipocriţi!

Râse din nou, râsul ei era în acelaşi timp strălucitor şi întunecat.

Fără tragere de inimă, bărbatul îşi scoase şi el masca mai puţin măiestrită: o creatură fantastică absurdă, pe jumătate peşte, pe jumătate pură imaginaţie. Nu-i plăcea că era nevoit să-şi arate faţa.

Ea îl privi iscoditor în lumina necruţătoare a lămpii, cu prefăcută nevinovăţie.

— Să nu-mi spui, Doctore, că nu-ţi place să tragi cu ochiul.

— Maiestate, îşi înăbuşi el cu greu indignarea. Eu sunt biochimist, nu voyeur{1}.

— Prostii. Pe buzele ei apăru un zâmbet mult prea bătrân în comparaţie cu faţa. Toţi medicii sunt voyeuri. Pentru ce altceva s-ar face ei doctori? Exceptându-i pe sadici, bineînţeles, cărora sângele şi durerea le fac pur şi simplu plăcere.

Temându-se să răspundă, bărbatul trecu pe lângă ea, se apropie de canapea şi-şi puse trusa medicală pe podea. Dincolo de pereţii încăperii, oraşul Carbuncle ajunsese la punctul culminant al sărbătoririi vizitei ciclice a Primului Ministru pe planetă printr-o noapte de veselie şi uitare de sine. N-ar fi crezut vreodată că el şi-o va petrece cu regina acestei lumi – şi în nici un caz făcând ceea ce se pregătea să facă.

Femeia adormită stătea cu faţa către el. Era tânără, de talie mijlocie, puternică şi sănătoasă. Faţa ei blândă şi zâmbitoare, se distingea bronzată de soare şi de vânt dedesubtul părului încâlcit de culoarea nisipului. În rest, pielea era deschisă la culoare, probabil că şi-o proteja foarte bine împotriva frigului aspru de dincolo de zidurile oraşului. Bărbatul de alături era un tânăr de vreo treizeci de ani, cu părul întunecat şi pielea albicioasă; putea fi la fel de bine localnic sau extraplanetar, dar acum el nu prezenta nici un interes. Măştile lor de Festival priveau cu dezaprobare prin ochii lor afundaţi în orbite, ca nişte zei paznici neputincioşi ce se odihneau pe spătarul canapelei. Doctorul tamponă cu antiseptic umărul femeii, pregătindu-se să-i injecteze trasorul subcutanat şi îndeplinind mai întâi procedura simplă de auto-liniştire. Regina stătea în picioare şi-l privea cu atenţie, tăcută acum când el trebuia să se concentreze.

Dincolo de uşa încuiată zgomotele se înteţiră; voci neclare, protestând zgomotos. Bărbatul se strânse ca un animal în capcană, aşteptând să fie descoperit.

— Nu-ţi fie teamă, doctore, îl linişti regina, atingându-i uşor braţul cu mâna. Oamenii mei vor avea grijă să nu fim deranjaţi.

— De ce naiba m-oi fi lăsat eu convins să fac treaba asta? bombăni el mai mult pentru sine.

Îşi reluă activitatea, dar mâinile îi erau nesigure.

— Douăzeci şi doi de ani suplimentari de tinereţe pot fi extrem de convingători.

— Mult o să-mi fie de folos dacă-i voi petrece în vreun penitenciar!

— Calmează-te, doctore. Dacă n-o să termini ce-ai început în noaptea asta, oricum n-o să câştigi cei douăzeci şi doi de ani. Înţelegerea rămâne valabilă numai dacă voi avea măcar un copil-clonă perfect normal, undeva, printre Văraticii de pe această planetă.

— Cunosc condiţiile. Termină de implantat trasorul şi adăugă: Sper

totuşi să înţelegeţi că în aceste condiţii un implant de clonă nu numai că este ilegal, însă comportă şi un grad foarte înalt de neprevăzut. Este o procedură extrem de dificilă. Şansele de a produce o clonă care să fie măcar o copie rezonabilă a persoanei originale nu sunt deosebit de bune nici chiar în cele mai controlate condiţii, ca să nu mai vorbim de...

— Deci, cu cât faci mai multe implanturi în noaptea asta, cu atât va fi mai bine pentru amândoi. Nu-i aşa?

— Da, maiestate, spuse el, simţindu-se dezgustat de sine însuşi. Cred că aşa este.

Cu grijă întoarse pe spate femeia adormită şi scotoci iar prin trusă.

1

Aici pe Tiamat, unde există mai multă apă decât pământ, linia ce separă oceanul de cer este neclară, cele două elemente contopindu-se într-unul singur. Apa se înalţă de pe întinderea strălucitoare a oceanului, unde revine apoi sub formă de averse năbădăioase. Norii trec, precum emoţiile, peste feţele aprige ale Gemenilor şi se scutură, spărgându-se în curcubee: zilnic, zeci de curcubee de care oamenii ajung să nu mai fie impresionaţi, văzându-le de atâtea ori. Nimeni nu se mai minunează, nu se mai uită în sus...

— E o ruşine, spuse deodată Moon, trăgând cu putere cârma.

— Ce anume?

Vărul ei, Sparks, se feri aplecându-se, în timp ce vela fâlfâind se umflă de vânt şi ghiul vâjâi pe deasupra capului lui. Canoea cu balansier ţâşni ca un peşte zburător.

— Ruşine e că nu eşti atentă! Ce vrei să faci, să ne îneci?

Moon se încruntă, smulsă brusc din reveria momentului.

— N-ai decât să te îneci singur.

— Păi sunt deja pe jumătate înecat, ăsta-i necazul.

Se strâmbă la apa ce clipocea peste carâmbii cizmelor lor de protecţie din piele impermeabilă de klee şi apucă din nou ispolul. Ultima rafală îi înecase totuşi firea lui blândă, gândi fata, odată cu coşurile de provizii ce musteau de apă. Sau poate era doar obosit. Se aflau de aproape o lună în această călătorie, strecurându-se din insulă în insulă, de-a lungul lanţului Windward. Cu o zi în urmă, depăşiseră acest lanţ şi se găseau acum dincolo de locurile marcate pe hărţile cunoscute, avântându-se pe întinderea oceanului către trei insule pe care le ţineau pentru ei înşişi: un sanctuar al Mării Mamă. Ambarcaţiunea lor era mică pentru deplasarea pe asemenea distanţe şi pentru orientare nu dispuneau decât de stele şi de o hartă rudimentară având curenţii marcaţi prin beţe încrucişate. Dar ei erau copii ai Mării, tot aşa cum erau şi copiii mamelor care-i născuseră. Şi Moon ştia că, întrucât îndeplineau o căutare sfântă, Ea le va fi binevoitoare. Moon privi capul legănându-se al vărului ei în timp ce sfârleaza sorilor dubli ai Tiamatului se ivi printre nori. Strălucirea bruscă aprinse flăcări în roşul părului şi bărbii lui rare, abia mijite, şi proiectă pe fundul bărcii, umbra uşor alungită a corpului său zvelt şi musculos. Fata oftă, neputându-şi înfrânge enervarea ce-o simţea privindu-l, şi se întinse cu duioşie ca să-i atingă o şuviţă de păr roşcovan.

— Curcubee... Despre curcubee vorbeam. Nimeni nu le mai preţuieşte. Ce-ar fi dacă n-ar mai exista niciodată curcubee?

Îşi dădu pe spate gluga impermeabilului pestriţ şi dezlegă şnurul de

la gât. Cosiţele albe ca smântâna i se revărsară pe spinare. Ochii îi erau de culoarea agatului înceţoşat de muşchi. Se uită în sus prin vela ca un cleşte de crab, mijind ochii ca să izoleze norii răsturnaţi de pe cer, căutând arcuri de lumină frântă, ce se reduceau până la dispariţie, ori străluceau mai încolo, dublându-se şi triplându-se.

Sparks mai goli un ispol peste bord, după care înălţă capul ca să vadă încotro se uita Moon. Chiar dacă n-ar fi fost bronzat, pielea lui tot ar fi fost închisă la culoare pentru un insular. Însă genele şi sprâncenele erau aproape la fel de decolorate ca şi ale fetei, deasupra ochilor ce-şi schimbau culoarea aidoma mării.

— Fii serioasă, verişoară. Vom avea întotdeauna curcubee atâta timp cât vor exista Gemenii şi ploaia. Un caz simplu de difracţie – ţi-am arătat...

Nu-i plăcea să-l audă vorbind în termeni tehnici, cu aroganţa aceea necontrolată care i se simţea în voce.

— Ştiu asta, că doar nu-s proastă, zise ea, smucind brusc şuviţa arămie.

— Au!

— Dar mai degrabă aş asculta-o pe bunica spunându-ne că asta este promisiunea de bogăţie pe care ne-o face Doamna, decât să-l aud pe negustorul acela transformând totul în ceva fără nici o noimă. Şi tu, ai prefera la fel. Nu-i aşa, copil stelar? Recunoaşte!

— Nu, zise el împingându-i mâna. Şi nu glumi cu asta, ce naiba!

Îi întoarse spatele, împroşcând cu apă. Ea îşi imagină încheieturile degetelor lui albindu-se peste crucile corodate aflate într-un cerc: simbolul pe care tatăl său extraplanetar i-l dăduse mamei lui la ultimul Festival.

— Mama Noastră a Tuturor!

Era singurul lucru ce pătrundea între ei ca un tăiş,conştiinţa comună a unei moşteniri pe care el n-o împărţea cu ea sau cu oricare altă persoană cunoscută lor. Ei erau Văratici, şi rareori avuseseră legături cu Iernaticii interesaţi de tehnologie – ce se asociau cu extraplanetarii – doar cu excepţia perioadei Festivalurilor, când aventurierii şi petrecăreţii de pe toată planeta se adunau în Carbuncle; când îşi puneau măşti şi lăsau la o parte diferenţele pentru a sărbători vizita periodică a Primului Ministru şi o tradiţie cu mult mai veche.

Mamele lor, care erau surori, fuseseră în Carbuncle în timpul ultimului Festival şi reveniseră în Neith ducând cu ele, aşa cum îi spusese mama ei, „amintirea vie a unei nopţi vrăjite”. Ea şi Sparks se născuseră în aceeaşi zi, dar mama lui murise la naştere. Bunica lor îi crescuse pe amândoi, în timp ce mama fetiţei se găsea pe mare cu flota de pescuit. Crescuseră împreună, de parcă ar fi fost gemeni, cum credea Moon adesea: gemeni ciudaţi, crescând sub privirile uşor stânjenite ale unor insulari provinciali indiferenţi. Dintotdeauna însă

existase în Sparks o parte la care ea nu avusese acces, pe care n-o putuse împărţi cu el: acea parte a băiatului care auzea şoapta stelelor. El făcea troc, pe furiş, cu negustorii aflaţi în trecere, luând de la ei nimicuri tehnice de pe alte planete, cu care apoi pierdea zile întregi desfăcându-le şi montându-le la loc, pentru ca în cele din urmă să le arunce în mare într-un acces de dezgust faţă de sine, împreună cu ofrande făcute din frunze.

Moon nu-i spunea bunicii secretele cunoştinţelor tehnice ale lui Sparks, recunoscătoare că el i le împărtăşea măcar ei, însă nutrind totuşi o indignare ascunsă. Din câte ştia, propriul ei tată ar fi putut să fie un Iernatic, ori chiar un extraplanetar, însă era mulţumită să-şi construiască un viitor potrivit sub propriul ei cer. Din cauza asta îi venea greu să fie răbdătoare cu Sparks, prins între moştenirea pe care o trăia şi aceea pe care o vedea în lumina stelelor.

— Of, Sparks. Se aplecă în faţă, îşi sprijini o mână rece pe umărul lui, şi-i masă muşchii noduroşi prin grosimea stofei şi cea a hainei de ploaie: N-am vrut. Îmi pare rău, murmură ea, în timp ce în gând îşi zicea „mai bine n-aş avea tată deloc, decât să trăiesc cu o umbră toată viaţa”. Nu fi trist. Uită-te acolo!

Pe ocean dansau scântei albastre dincolo de cele roşii ce licăreau în părul băiatului. Peşti zburători treceau ca fulgerul şi se avântau pe deasupra valurilor de hulă ale Mării Mamă, iar insula se distingea acum clar, sub vânt; cea mai înaltă dintre cele trei. Un cordon sinuos de spumă marca îndepărtata întâlnire dintre mare şi ţărm.

— Locul alegerii! Şi uite : mersii!

Făcu o bezea cu o reverenţă plină de uimire şi de teamă.

Gâturi lungi, şerpuite, cu dungi colorate, străpungeau suprafaţa apei în jurul lor; ochi de abanos îi studiau cu un aer cunoscător de nepătruns. Mersii erau copiii Mării şi norocul marinarului. Prezenţa lor nu putea să însemne decât că Doamna zâmbea.

Sparks întoarse privirea către ea, surâzând brusc şi prinzându-i mâna.

— Ne conduc. Ea ştie de ce-am venit. Am venit cu adevărat şi vom fi în sfârşit aleşi.

Scoase fluierul de scoică din traista de la şold şi slobozi o gamă voioasă de note muzicale. Capetele mersilor începură să se legene în ritmul melodiei, ţinând isonul cu fluierăturile şi ţipetele lor stranii. Legendele spuneau că în felul acela ei jelesc o pierdere îngrozitoare şi o greşeală teribilă; dar nu există două poveşti care să spună acelaşi lucru asupra naturii pierderii sau a greşelii.

Moon le asculta cântecul pe care nu-l găsea deloc trist. Deodată gâtlejul i se păru prea strâmt ca să mai fredoneze, iar cu ochii minţii văzu un alt ţărm, pe când avea jumătate din anii de acum; acolo, doi copii culeseseră un vis ce zăcea încolăcit, ca o scoică rară, în nisipul

de la picioarele unui străin. Ea urmări muzica, şi mintea îi zbură înapoi în timp...

Moon şi Sparks alergau desculţi de-a lungul digurilor rudimentare dintre bazinele cu apă mică; o plasă se legăna ca un hamac întinsă între umerii lor zvelţi. Picioarele iuţi, cu tălpi bătătorite tropăiau şi lipăiau pe aleile pietruite fără să le pese de julituri şi de apa rece ca gheaţa care-i împroşca. Klee din bazine, care de obicei stăteau nemişcate ca şi stâncile acoperite cu alge de pe fundul apei, ieşiseră la suprafaţă cu o grabă nestăpânită ca să-i vadă pe copii. Se agitau împroşcând stropi şi mârâiau de foame, dar plasa era goală, căci povara ei de păr de mare uscat fusese deja aruncată pentru masa de prânz a bazinelor cu familii.

— Grăbeşte-te, Sparkie!

Aflată ca de obicei în frunte, Moon trăgea de plasă, remorcându-şi vărul mai scund de parcă ar fi fost un peşte năbădăios. Îşi dădu la o parte şuviţele de păr alb ce-i cădeau pe faţă, aţintind ochii asupra canalului navigabil ce pătrundea în mal dincolo de pescării. Vârfurile înalte ale velelor încrucişate – tot ce putea distinge de aici din flota de pescuit – se mişcau deja în faţa ei.

— Nu mai ajungem noi primii la debarcader. Se opinti mai tare, cu năduf.

— Mă grăbesc, Moon. Este aproape ca şi cum ar veni mama mea acasă!

Sparks reuşi să alerge mai repede; ea îl simţi ajungând-o din urmă şi-l auzi gâfâind.

— Crezi că Buni o să facă prăjitura cu miere?

Înaintând în salturi, ea aproape se poticni.

— Am văzut-o scoţând oala.

Continuară să fugă, dansând peste pietre către plaja ce strălucea în lumina amiezii şi către satul aflat dincolo de aceasta. Moon îşi imagină faţa bronzată şi zâmbitoare a mamei, aşa cum o văzuseră ultima oară, acum trei luni, cozile groase de păr nisipiu îi împodobeau capul, ascunse sub o beretă tricotată de culoare închisă; îi vedea puloverul gros cu guler înalt, impermeabilul şi cizmele grele care o făceau să nu se deosebească de membrii echipajului în timp ce le trimitea un ultim sărut, iar catamaranul se înclina în briza de la răsăritul soarelui.

Azi însă revenea acasă. Se vor duce cu toţii în sala cea mare a satului pentru a sărbători şi a dansa împreună cu celelalte familii de pescari. Apoi, noaptea târziu, Moon se va cuibări în poala mamei (deşi se făcuse cam prea mare ca să mai încapă acolo), care o va ţine strâns în braţele ei puternice, în timp ce ochii fetei se vor uita pe sub pleoapele grele ca să vadă dacă Sparks a adormit primul în braţele

bunicii. Flăcările vor trosni în vatră răspândind căldură, din părul mamei se va simţi mirosul mării şi al navelor, auzindu-se totodată zumzetul adormitor de voci pe când Buni îşi va cere înapoi fiica de la Marea care reprezenta Mama lor, a tuturor.

Moon sări în nisipul moale galben-maroniu de pe plajă. Sparks bufni zgomotos înapoia ei, umbrele lor amestecându-se în lumina orbitoare a amiezii. Cu ochii la casele de piatră îngrămădite în sat şi la bărcile care îşi coborau velele în golfuleţ, fata aproape ţâşni pe lângă o străină care-i aştepta în picioare, privindu-i cum vin. Aproape...

Sparks se ciocni de verişoara sa care alunecase şi se oprise.

— Fii atentă, creier de peşte!

Un nor de nisip se iscă în jurul gleznelor lor.

Moon îl cuprinse cu braţele, ca să se ţină pe picioare, aproape sufocându-l când uimirea o făcu să-l strângă cu toată puterea. Sparks se eliberă cu o smucitură. Plasa căzu, uitată; ca şi satul, golful, întâlnirea lor. Fata apucă poalele puloverului ei vechi, împletindu-şi degeţele prin firele grele de urzeală roşu-ruginiu.

Străina le zâmbi, cu ovalul radios al feţei arse de vânt deasupra canadienei vechi şi cenuşii. Purta pantaloni groşi şi cizme grosolane, precum orice insular. Nu era însă din Neith şi nici din altă insulă...

— Ai... ai ieşit din Mare? gâfâi Moon.

Sparks se zgâia de lângă ea.

Femeia râse; râsetul ei destrămă vraja venirii de pe altă lume ca pe o ţesătură putredă.

— Nu... am traversat-o, într-o navă.

— De ce? Cine eşti? întrebară amândoi deodată.

Răspunzându-le în acelaşi timp, necunoscuta le arătă medalionul pe care îl purta pe un lanţ: un trifoi ţepos ca un buchet de cârlige de pescuit, scânteind cu frumuseţea întunecată şi sinistră a unui ochi de reptilă.

— Ştiţi ce-i ăsta?

Se lăsă într-un genunchi pe nisip, şi cosiţele-i negre îi căzură în faţă. Se apropiară fără chef, clipind din ochi.

— Sibilă...?, şopti Moon în timp ce, cu coada ochiului, îl văzu pe Sparks apucându-şi strâns propriul medalion.

Apoi, privirea ei se aţinti asupra femeii şi înţelese de ce ochii aceia negri şi ademenitori păreau să se deschidă către infinit. O sibilă era canalul pământesc spre înţelepciunea supranaturală, aleasă prin Judecata Doamnei, care prin temperament şi instruire avea puterea să reziste unei încercări sfinte.

Femeia încuviinţă din cap.

— Sunt Clavally Bluestone Văratica. Îşi puse mâinile pe frunte. Întrebaţi-mă şi vă voi răspunde.

Ei nu întrebară nimic, uimiţi să ştie că ea vrea – şi poate – să

răspundă la orice le-ar fi trecut prin minte; sau că Însăşi Doamna le-ar răspunde prin intermediul lui Clavally, în timp ce sibila ar fi fost pierdută în transă.

— Nici o întrebare? Atmosfera încordată se risipi din nou, alungată de buna ei dispoziţie. Păi atunci, spuneţi-mi voi cine sunteţi, voi care deja ştiţi tot ce aveţi nevoie să ştiţi?

— Eu sunt Moon, răspunse fata îndepărtându-şi părul de pe frunte. Moon Dawntreader Văratica. El e vărul meu, Sparks Dawntreader Văraticul... dar nu ştiu destule ca să pot întreba ceva! sfârşi ea încurcată.

— Ba eu ştiu, spuse Sparks păşind în faţă şi întinzându-i medalia lui. Ce-a fost asta?

— Introducere de date...

Clavally luă obiectul între degete, se încruntă uşor şi murmură ceva. Ochii ei se făcură ca nişte cuarţuri fumurii şi începură să se mişte neregulat, precum cei ai unui vizionar, în timp ce mâna i se încleştă pe disc.

— Este simbolul Hegemoniei, două cruci legate într-un cerc semnifică unitatea dintre Kharemough şi cele şapte lumi subordonate... Medalia a fost acordată pentru comportare vitejească pe timpul răscoalei Kispah: „El a găsit ceea ce-şi doresc toţi. Iubitului nostru fiu, Temmon Ashwini Sirus, astăzi 9:113:07”. Este scrisă în Sandhi, limba oficială a Kharemoughului şi a Hegemoniei... Încetarea analizei. Capul i se aplecă în faţă, eliberat de o forţă nevăzută. Legănându-se uşor pe genunchi, oftă şi se aşeză la loc: Asta-i tot, încheie ea.

— Dar ce înseamnă asta? Sparks privi discul ce continua să i se legene pe pieptul canadienei, iar gura i se strânse într-o linie nesigură.

Clavally scutură din cap.

— Nu ştiu. Doamna vorbeşte *prin* mine, nu *cu* mine. Acesta este Transferul şi... aşa se manifestă.

Buzele băiatului tremurară.

— Bine, Clavally, spuse Moon repede, dar Hegemonia? Ce e Hegemonia?

— Extraplanetarii! Ochii lui Clavally se dilatară puţin. *Hegemonia* este termenul prin care se definesc ei înşişi. Deci, este ceva extraplanetar, însă... eu n-am fost niciodată în Carbuncle. Privirea i se îndreptă din nou către medalie. Cum a ajuns asta aici, aşa departe de portul stelar şi de Iernatici? Se uită spre ei: Sunteţi copii-din-flori, nu-i aşa? Mamele voastre au mers împreună la ultimul Festival şi-au avut norocul să revină acasă cu voi... şi cu acest suvenir?

Băiatul încuviinţă din cap, venerând logica adultă, ca şi transa Doamnei.

— Atunci... tatăl meu nu e Văratic şi nici măcar de pe Tiamat?

— Asta nu-ţi pot spune. Clavally se ridică în picioare. Moon văzuse o stranie îngrijorare trecându-i peste chip atunci când se uitase la Sparks. Ştiu însă că cei zămisliţi în timpul Festivalului se bucură de un har deosebit. Ştiţi de ce mă aflu eu aici?

Ei scuturară simultan din cap.

— Ştiţi ce vreţi să fiţi când veţi creşte mari?

— Vrem să fim împreună, răspunse Moon fără să se gândească.

Din nou râsul acela zglobiu.

— Bravo! Fac această călătorie prin Windwards pentru a-i îndemna pe toţi tinerii Văratici să-şi aducă aminte că se pot dedica Mării într-un alt mod decât ca pescari sau fermieri. Ei o pot sluji pe Doamnă, servindu-i pe semenii lor fiinţe umane în calitate de sibili, aşa cum fac eu. Unii dintre noi ne-am născut cu o sămânţă specială în noi, care nu aşteaptă decât atingerea Doamnei pentru ca să încolţească. Când veţi fi destul de mari, poate voi doi veţi auzi chemarea Ei şi veţi merge la un loc-al-alegerii.

— Oh! se înfioră Moon. Cred că o aud acum!

Îşi apăsă palmele reci pe inima ce-i bătea să-i spargă pieptul, acolo unde încolţea o sămânţă de vis.

— Şi eu, şi eu! strigă Sparks cu înflăcărare. Putem merge acum, putem să mergem cu tine, Clavally?

Sibila îşi ridică gluga, ferindu-se de înteţirea bruscă a vântului.

— Nu, nu încă. Mai aşteptaţi puţin, până când veţi fi siguri de ceea ce auziţi.

— Cât de mult?

— O lună?

Îşi rezemă mâinile pe umerii micuţi.

— Cred că mai degrabă ani.

— Ani!? protestă Moon.

— Atunci veţi fi siguri că ceea ce auziţi nu e doar ţipătul unor păsări marine. Să nu uitaţi însă niciodată că în cele din urmă nu voi o veţi alege pe Doamnă, ci Ea vă va alege pe voi.

Privi din nou la Sparks, aproape ţintuindu-l cu privirea.

— E-n regulă. Mirată de căutătura sibilei, Moon îşi îndreptă cu hotărâre umărul pe care femeia îşi pusese mâna. Vom aştepta şi nu vom uita.

— Şi-acum – Clavally îşi coborî braţele – cred că vă aşteaptă cineva.

Timpul începu să se mişte din nou înainte, iar ei o luară la fugă spre sat, uitându-se des în urmă.

— Moon, îţi aduci aminte ultimul lucru pe care ni l-a spus?

Sunetul argintiu al notelor se stinse când Sparks coborî fluierul şi se uită înapoi, întrerupând şirul amintirilor pe care şi le depăna fata. Mersii îşi opriră şi ei cântecul, privind către barcă.

— Cine, Clavally? Moon cârmi canoea pe după limba de pământ ce pătrundea către intrarea în golfuleţ. Linia ţărmului Insulei Alegerii era la fel de sinuoasă ca şi trifoiul pe care-l purtau sibilii. Te referi la faptul că ne aştepta mama?

— Nu. La acela că Doamna ne alege pe noi, şi nu invers. Aruncându-şi o clipă privirea către linia ţărmului, Sparks îşi mută din nou ochii către fată. Vreau să spun... Adică ce se va întâmpla dacă Ea va alege doar pe unul din noi? Ce vom face?

— Ne va alege pe-amândoi! se strâmbă Moon. Cum ar putea Ea să facă altfel? Fiind procreaţi la Festival, suntem norocoşi.

— Dar dacă Ea nu ne alege? Pipăi cu buricele degetelor umplutura de muşchi introdusă între cele două jumătăţi din lemn ale bărcii înainte de a fi montate laolaltă. „Inseparabili...”, se încruntă el uşor. Nu te obligă nimeni să ajungi sibil doar pentru că ai trecut testul, nu-i aşa? Putem să facem jurământ că dacă doar unul din noi va fi ales, acela va refuza alegerea. De dragul celuilalt...

— Pentru binele amândorura, aprobă Moon din cap.

„Dar Ea ne va alege pe amândoi”. Nu se îndoise niciodată, din acel moment de-acum câţiva ani, că o să vină aici şi c-o va auzi pe Doamnă chemând-o. Fusese dorinţa inimii ei de-o jumătate de viaţă şi fusese întotdeauna sigură că şi Sparks dorea acelaşi lucru, nelăsând zadarnicele sale vise stelare să-l abată de la ţelul lor comun.

Întinse braţul şi Sparks i-l apucă serios. Îşi prinseră mâinile, fiecare cu palma peste încheietura celuilalt. Strângerea de mână deveni îmbrăţişare înainte ca fata să-şi dea seama, iar îndoielile din inima ei se risipiră precum ceaţa dimineţii.

— Sparkie, te iubesc... mai mult decât orice sub cer. Îl sărută, simţindu-i sarea de pe buze. Marea care ne e Mamă să fie martoră că inima mea care te doreşte îţi aparţine ţie şi numai ţie, acum şi pentru totdeauna.

El repetă cuvintele, răspicat şi cu mândrie, sorbind amândoi apa mării din căuşul palmelor pentru a-şi pecetlui legământul.

— Nimeni nu poate să spună că suntem încă prea tineri ca să ne însoţim după această călătorie!

Îşi juraseră dragoste unul altuia pentru prima dată atunci când de abia erau în stare să pronunţe cuvintele, stârnind râsul celor din jur. Dar îşi fuseseră credincioşi şi de-a lungul anilor împărţiseră totul, inclusiv dorinţa şovăitoare şi inevitabilă de a-şi atinge buzele, mâinile şi carnea...

Moon îşi aminti de o grotă pitită printre stâncile unui golfuleţ ferit de vânt; piatra caldă ca nişte palme bătătorite le adăposti trupurile tremurătoare, iubindu-se sub strălucirea amiezii, în timp ce marea şoptea departe jos pe plajă. Acum, ca şi atunci, fata putea să simtă forţa nevoii care-i ţinea legaţi, căldura pe care o creau între ei pentru

a alunga singurătatea rece a vieţii. Contopirea sufletească ce-i copleşea în momentul final, acea profunzime şi plenitudine pe care nimic altceva din lumea lor nu i le-ar fi putut da vreodată. Aveau să intre împreună în această nouă viaţă şi în sfârşit, urmau să aparţină lumii lor, la fel de plenar cum îşi aparţineau unul altuia... Buzele lui Sparks îi atinseseră uşor urechea, ea se aplecă în faţă, cuprinzându-l din nou cu braţele. Lăsată în voia soartei, barca se întoarse cu prova către ţărm.

*

— Vezi ceva? strigă Sparks.

Verifică pentru ultima oară barca, fixată pe mal, peste scoici şi ierburi de mare aruncate de valuri pe plajă, dincolo de linia fluxului. Totemul familiei, gravat în provă, îl privea fix cu trei ochi pictaţi. Refluxul expusese deja destul nisip umed, neted ca oglinda, astfel că tragerea canoei pe ţărm le scosese sufletul. Unul din mersi, care îi însoţise pe plajă, îi lăsase să-i atingă blana udă, lucioasă şi vărgată cu mâinile lor timide. Până atunci, Sparks nu fusese niciodată destul de aproape pentru a atinge vreuna din aceste creaturi. Erau la fel de mari ca şi el şi de două ori mai grele.

— Nu încă... aici! se auzi până la el vocea lui Moon, care îi făcea semne disperate cu mâna. Fata urmărise înaintarea greoaie a mersului care ieşise pe mal. Vezi că lângă râu este o potecă. Trebuie să fie cea despre care mi-a zis bunica.

Strivind sub picioare scoicile golite de carne, tânărul porni de-a curmezişul plajei murdare ce urca spre izvorul cu apă proaspătă. Râul depusese o fâşie lată de nămol roşu în ocrul cursului apei, străbătând stacojiul cu canale verzi din muşchi. Acolo unde albia lui părăsea ţărmul, Moon aştepta, gata să urce în dealuri.

— Mergem în sus pe cursul râului?

Ea încuviinţă din cap, privind povârnişurile repezi albastre-verzui, ale înălţimilor tărâmului ascuns. Piscuri golaşe de piatră de un roşu crud se înălţau încă şi mai sus. Pe scara nemăsurată a timpului Mării, aceste insule erau noi, crestele lor încă zgâriau cerul, netocite de ani.

— Se pare că urcăm.

Îşi înghesui mâinile în buzunare nesigur pe sine.

— Mda. Moon se uită la mersul ce cobora înapoi pe plajă. Mâna i se înfiorase simţind blana lui groasă. Azi vom dansa cu costumaţia pe noi. Reveni cu ochii către Sparks, devenind brusc foarte conştientă de ceea ce însemna prezenţa lor acolo. Haide odată, spuse aproape cu nerăbdare. Primul pas este cel mai greu.

Îl făcură împreună.

Dar era un pas care mai fusese făcut înainte, gândi fata în timp ce urca... „De câte ori?” Găsi răspunsul săpat în panta dealului, unde trecerea picioarelor rosese într-atât piatra ponce de origine vulcanică

încât pe alocuri se formase un jgheab îngust şi adânc în care intrau până la genunchi. „Şi câţi or fi urcat-o doar pentru a fi refuzaţi?” Moon spuse în gând o scurtă rugăciune, uitându-se în jos, pe măsură ce cărarea devenea o fâşie îngustă, adâncă până la glezne, ce trecea deasupra unui canion cu ferigi şi tufişuri de nepătruns, veşnic verzi. Când vântul încetă să mai bată, ziua deveni complet tăcută; nu văzuse nici urmă de vietate mai mare decât un gândac pocnitor. O dată, se auzise, parcă, ţipătul îndepărtat al unei păsări... Râul sclipea din când în când la zeci de metri dedesubt, în timp ce zidul înverzit din stânga se ridica spre cer ca o boltă înaltă de alte zeci de metri. Ca atare, o apucă ameţeala, deşi era obişnuită cu echilibristica marinarilor şi cu mersul pe digurile înguste dintre bazinele de peşte.

Sparks se încurcă într-un tufiş ieşit în cale, zgâriindu-se pe faţă.

— Asta nu-i pentru cei slabi de inimă, remarcă el, deşi n-ar fi vrut s-o spună cu glas tare.

— Probabil că asta e şi scopul, mormăi Moon şi-şi şterse faţa cu mâneca.

— Vrei să spui că poate asta-i proba?

Păşiră cu prudenţă, depăşind o porţiune cu sfărâmături din peretele ros.

— O, Doamnă! Se auzi ceva ce suna pe jumătate a blestem şi pe jumătate a rugăciune. Mi-ajunge!

— Cât om mai avea de mers? Şi dacă se-ntunecă?

— Nu ştiu... Valea se închide, acolo sus.

— Parcă mi-ai spus că şi bunicul a făcut asta, în tinereţe. Credeam că ştii.

Moon înghiţi în sec.

— Bunica mi-a spus că el a renunţat şi s-a întors. Nici măcar n-a găsit peştera.

— Şi-acuma-mi spui! Băiatul începu însă să râdă. Într-un fel, nu-i deloc ce mi-am închipuit c-o să fie.

Sub ei, râul făcea o meandră, iar dincolo de următoarea cotitură a zidului, poteca se lărgea. Aici, în această vale interioară, izolată de brizele mării, arşiţa soarelui se reflecta de nenumărate ori din stâncile înfierbântate. În timp ce mergea, Moon îşi scoase canadiana groasă; Sparks deja o purta pe-a lui legată în jurul umerilor. Cămaşa din olandă, umezită i se lipea fetei de piele la fiecare rafală de vânt. Desfăcu şiretul cămăşii, până la brâu, se scărpină şi oftă:

— M-am încins, ştii asta? M-am înfierbântat rău! Ce fac oamenii când le este foarte cald? Întotdeauna te poţi îmbrăca în mai multe haine, dar poţi să-ţi scoţi doar tot atâtea câte ţi-ai pus.

Îşi desfăcu burduful cu apă de la brâu şi bău. Undeva în faţă auzi un sunet care-i aminti de sfârâitul grăsimii într-o tigaie încinsă.

— Probabil că nu trebuie să ne facem griji în legătură cu asta.

Sparks ridică din umeri acceptând lucrurile ca pe ceva firesc. Mai e destul până la mijlocul verii. Vom fi probabil morţi înainte de a se încălzi în halul ăsta. Piciorul îi alunecă şi căzu gemând într-un genunchi: poate chiar şi mai curând.

— Amuzant! Fata îl ajută să se ridice, simţindu-şi propriile picioare grele ca de piatră. Se poate vedea deja Steaua Verii. Am zărit-o printre degete cu câteva zile... Oh, şopti ea. Cu dosul mâinii îşi frecă faţa ce-o ustura.

Sparks se rezemă de peretele ce se bomba înspre exterior. Dincolo de ultimul cot al cărării, zgomotul pe care-l auziseră deveni vâjâitul apei ce se prăbuşea din înălţimi, zdrobindu-se de stânci, ca o fiinţă argintie sacrificată ce cade etern spre propria moarte. Acolo, la cascadă, poteca se termina.

Se opriră cu răsuflarea tăiată, zăpăciţi de vacarmul şi de mulţimea de stropi din jur.

— Nu se poate termina aici! Sparks lovi în perdeaua de apă. Ştim că asta-i calea cea bună. Dar unde-i?

— Aici! Moon se ghemui, privind atent peste marginea stâncii de lângă cascadă în timp ce câteva şuviţe desprinse din păr îi atârnau pe lângă obraji, precum degetele de pe care picură apa. În piatră există scobituri pentru mâini. Se ridică din nou în picioare, dându-şi părul pe spate. Asta nu e...

Scutură din cap, amuţind când, uitându-se îndărăt, văzu mânia de pe faţa băiatului.

— Ce-i asta, totuşi? strigă Sparks jos în vale, către mare. Ce dovezi în plus mai vrei Tu? Ar trebui să ne sinucidem?

— Nu! Moon îl trase de mână, accesul lui de furie scrâşnind ca nisipul peste oboseala ei. Doreşte ca noi să fim siguri. Şi suntem.

Ghemuindu-se din nou, îşi scoase cizmele şi puse un picior dincolo de margine.

Începu apoi să coboare, lăsând vuietul şi stropii să-i acapareze simţurile, învingându-şi frica. Îl zări pe Sparks deasupra ei, urmând-o. Îşi spuse că nenumăraţi oameni coborâseră înaintea ei, de-a lungul a nenumăraţi ani... (căută cu picioarele pe piatra udă)..., o va face şi ea... (alt pas! degetele apucară strâns o muchie de piatră)... la urma urmelor această coborâre pe stânca udă nu însemna mai mult decât coborâtul şi urcatul în arborada unei nave, lucru pe care îl făcuse de nenumărate ori fără să stea pe gânduri... (şi încă o dată)... având mereu încredere că Marea care-i era Mamă îi va călăuzi mâinile şi picioarele în siguranţă... (simţi crampe în degete şi-şi muşcă buza)... Îşi întări credinţa, în Doamnă, în ea însăşi, căci dacă s-ar îndoi de oricare din ele ar... (piciorul se zbătu pe stânca udă şi lunecoasă fără să găsească nici o crăpătură, nici o treaptă, nici o...).

— Sparks! Vocea i se înălţă îngrozită. S-a terminat!

— ...margine!...
Auzi cuvântul deformat de vacarmul din jur şi de propria-i frică; se agăţă cu disperare, îmbrăţişând peretele prăpastiei.
— La dreapta!
Se opinti spre dreapta şi deschise ochii când piciorul dădu peste marginea stâncii. Clipind cu putere, o văzu dispărând înapoia apei ce cădea. Se întinse şi, cu o răsucire rapidă a corpului, se smulse din loc şi ajunse în fisură. Sparks veni după ea. Îi întinse mâna şi-l ajută să traverseze.
— Mulţumesc! Se scutură şi-şi flexă degetele înţepenite.
— Eu îţi mulţumesc.
Moon răsuflă adânc. Înaintară împreună mai departe în adâncul fisurii din stâncă, dându-şi seama, pe măsură ce ochii li se obişnuiau cu lumina împestriţată cu verde, că grota se adâncea într-o latură a văii.
— Asta e... Asta trebuie să fie! Suntem aici, la locul alegerii...
Se opriră din nou, mâinile lor căutându-se instinctiv. Stăteau şi aşteptau, cu răsuflarea tăiată. Nu-i chema nimeni, în afara vocii cascadei. Nu-i atingea nimic altceva decât stropii de apă.
— Vino, o trase Sparks, să intrăm mai mult.
Tavanul peşterii era străpuns de umbre sus deasupra capului, făcând-o pe Moon să-şi închipuie nişte mâini împreunate pentru rugăciune, în timp ce ei urmau galeria sinuoasă. Sparks se izbi de peretele opus, atunci când tunelul coti brusc.
— Ştiam eu că ar fi trebuit să aduc o lumânare.
— Nu-i întuneric, îl privi surprinsă fata. E ciudat cum lumina continuă să se înverzească...
— Ce tot vorbeşti? Parcă am fi îngropaţi de vii... Nici măcar nu te pot vedea!
— Haide! Neliniştea începu să-i dea ghes. Nu-i chiar aşa întuneric... Deschide bine ochii. Hai, Sparkie! Îl trase de braţ, N-o poţi simţi? E ca muzica...
— Nu. Locul ăsta îmi face pielea ca de găină.
— Haide! Îl trase mai tare, încordându-se acum.
— Nu... Aşteaptă... El făcu câţiva paşi, apoi alţi câţiva.
Muzica o umplea acum, concentrându-se în cap şi răspândindu-se prin corp odată cu pulsaţiile sângelui ei. O atingea ca o mătase, cu gust de ambrozie şi cu lumina verde a mării.
— Nu o simţi?
— Moon... Sparks gemu când se împiedică de un alt zid în întuneric. Moon, opreşte-te! N-are rost. Nu pot să văd nimic, n-aud nimic... Mă... prăbuşesc, Moon. Vocea îi tremura.
— Ba nu! Nu te poţi prăbuşi. Se întoarse, căutând adevărul din ochii lui, pierduţi în gol, tulburarea citindu-i-se pe faţă. Oh, nu se poate...

— Nu mai pot respira, parcă-i smoală. Trebuie să ne întoarcem până nu-i prea târziu.

Îşi încleştă mâna pe încheietura ei trăgând-o înapoi, departe de muzică şi de lumină.

— Nu. Moon încercă să se smulgă din încleştare. Întoarce-te fără mine.

— Moon, ai promis! Ne-am promis... trebuie să vii.

— Nu vin! Se smulse din strânsoarea lui şi-l văzu poticnindu-se înapoi, surprins şi rănit. Sparks, îmi pare rău...

— Moon...

— Îmi pare rău... Se trase îndărăt, în braţele muzicii. Trebuie! Nu mă pot opri acum, nu mă simt în stare... E prea frumos. Vino cu mine! Hai încearcă, te rog, încearcă! îl imploră ea, îndepărtându-se tot mai mult.

— Ai promis. Întoarce-te, Moon!

Fata se răsuci şi fugi; vocea lui fu acoperită de cântecul dorinţei sfâşietoare din inima ei.

Alergă până când tunelul se lărgi din nou, aruncând-o într-un spaţiu ireal, luminat de flacăra perfect obişnuită a unui opaiţ. Îşi frecă ochii în brusca lumină aurie, de parcă ar fi ieşit din întuneric. Când putu să vadă din nou, când strălucitorul cântec se domoli şi o eliberă, nu fu deloc surprinsă s-o găsească pe Clavally aşteptând-o, alături de un străin... Clavally, al cărei zâmbet nu l-ar fi putut uita niciodată peste ani, sau chiar într-o viaţă de om.

— Tu eşti... Moon! Ai venit, deci!

— Mi-am adus aminte, dădu ea din cap, radiind de bucuria alegerii şi ştergându-şi lacrimile.

2

Oraşul Carbuncle stă aşezat ca o scoică mare, spiralată, azvârlită la marginea mării, în latitudinile nordice ale coastei celei mai mari insule de pe Tiamat. Respiră neobosit cu ritmurile profunde ale mareei, iar forma sa străveche pare să aparţină ţărmului oceanului, de parcă s-ar fi născut cu adevărat din pântecul Mării Mamă. I se spune „Oraşul pe picioroange”, deoarece se înalţă pe piloni. Partea de jos a pântecelui său cavernos oferă un port sigur pentru nave, adăpostindu-le împotriva instabilităţii mării şi a vremii. Mai este numit şi „Portul stelar” datorită funcţiei sale de centru al comerţului extraplanetar, deşi adevăratul astroport se găseşte în interiorul uscatului şi constituie o zonă interzisă pentru poporul de pe Tiamat. Însă numele de Carbuncle şi-l datorează faptului că este în aceeaşi măsură un giuvaer sau o rană cu puroi, în funcţie de punctul de vedere al fiecăruia.

Asemănarea lui cu cochilia netrebuincioasă a unei creaturi marine este înşelătoare. În toate, sau cel puţin în multe dintre variatele sale forme, umane şi neumane, Carbuncle clocoteşte de viaţă. Nivelele sale inferioare, care se deschid către mare şi reprezintă căminele muncitorilor, marinarilor şi imigranţilor din insule, se ridică şi se întrepătrund în Labirint, unde interfaţa dintre tehnic şi netehnic, local şi extraplanetar, uman şi străin, catalizează un mediu de creativitate vibrantă şi de viciu creator. Nobilimea Iernatică râde, se ceartă şi-şi aruncă banii în stânga şi-n dreapta, experimentând forme exotice de stimulare, cot la cot cu negustorii extraplanetari care le-au adus. După aceea, nobilii se întorc la propriile lor nivele, cele superioare, şi aduc omagii Reginei Zăpezii, care vede totul şi ştie totul, care controlează curenţii de influenţă şi putere ce se mişcă precum apa prin convoluţiile oraşului. Şi le vine greu să-şi închipuie că un model care durează de aproape o sută cincizeci de ani, dirijat numai de mâna ei, nu va funcţiona la nesfârşit.

*

— ... Nimic nu durează veşnic!

Arienrhod stătea tăcută şi complet singură, trăgând cu urechea la vocile ce se revărsau din difuzorul montat în baza sculptată a oglinzii. Oglinda era totodată şi monitor TV, însă acum nu era pus în funcţiune, motiv pentru care nu-i arăta decât propria-i faţă. Nevăzuţii nobili discutau despre un *selyx* cu strunele rupte, nu despre viitor. Ar fi putut însă foarte bine să discute şi acest lucru, fiindcă stricarea instrumentului şi sfârşitul viitorului se legau în final între ele, iar mintea femeii era absorbită de viitor, sau de lipsa acestuia.

Stătea lângă peretele care forma o fereastră ridicându-se către vârful

ascuţit, ţintind spre stele, al acoperişului. Se găsea în vârful lumii, pentru că ea era Regina Zăpezii, şi se afla în sanctuarul din cel mai înalt punct al oraşului. Putea privi în jos la pantele lui înfăşurate, unduiri ale versantului unui munte desprins din masivitatea continentului, sau îşi putea arunca ochii departe pe întinderea cenuşie ca fierul a mării presărate cu creste albe. Ori, aşa cum făcea acum, se putea uita în sus, către cer, unde noaptea apărea ca o forjă împurpurată, aprinsă de incandescenţa a cincizeci de mii de sori: roiul stelar în care acest sistem neîncătuşat pătrunsese în timpuri imemoriale. Stelele, precum o ninsoare de flăcări nu o emoţionau – nici nu mai ţinea minte de când n-o mai făcuseră. Dar o stea, neînsemnată, cu nimic ieşită din comun, îi producea totuşi o emoţie mai profundă decât uimirea. Era Steaua Verii, a cărei strălucire marca apropierea lor de Poarta Neagră, cea care îi capturase pe hoinarii Gemeni şi-i făcuse prizonierii ei veşnici.

Poarta Neagră constituia un fenomen pe care extraplanetarii îl numeau o gaură neagră rotitoare, iar printre lucrurile pe care aceştia nu le destăinuiau poporului reginei se afla şi secretul utilizării unor astfel de deschideri către altă realitate prin călătoria cu viteze superluminice. Arienrhod ştia doar că Poarta reprezenta accesul către alte şapte planete locuite, unele atât de îndepărtate încât nici măcar nu putea înţelege distanţele amintite. Acestea erau legate între ele cât şi de nenumărate lumi nepopulate, deoarece Poarta Neagră lăsa navele stelare să intre într-o regiune unde spaţiul era răsucit ca un şnur prevăzut cu noduri, astfel încât „departele” devenea „aproape”, iar timpul alcătuia o buclă.

De asemenea, toate erau lumi tributare Hegemoniei Kharemough. Lumi autonome – schiţă un zâmbet femeia – datorită întârzierilor timpului relativist pe care navele le căpătau în tranzitul spre şi dinspre Porţi. Ea însă era o susţinătoare loială a Hegemoniei pentru că fără aceasta clanurile Iernatice nu ar fi avut acces la tehnologia extraplanetară care le oferea demnitate, scop şi plăcere... şi care îi ridica deasupra nivelului Văraticilor, crescători de peşte superstiţioşi, puţind a iarbă de mare şi a tradiţie.

În schimb, Tiamat oferea călătorilor extraplanetari un loc de popas şi de adăpost, un colţ de odihnă sau de întâlnire, care să le îndulcească lungile călătorii între alte lumi ale Hegemoniei. Reprezenta un fel de răscruce de drumuri, unică în felul ei, deoarece era singura planetă aflată pe orbita unei Porţi; chiar dacă orbita era lungă, Tiamat rămânea mai apropiată şi mai accesibilă decât oricare altă lume.

Arienrhod întoarse spatele stelelor şi se îndreptă tăcută spre oglindă, trecând peste covorul pastelat acoperit cu un pluş sintetic plăcut la atingere. Îşi confruntă propria reflecţie cu aceeaşi încremenită lipsă de expresie pe care-o utiliza în faţa reprezentanţilor

comerţului extraplanetar sau a delegaţiilor nobilimii, apreciindu-şi rafinată coafura de păr alb ca laptele dinapoia diademei presărate cu stele de zăpadă şi diafanul fără de cusur al pielii. Îşi trecu o mână peste obraz, în jos către gâtul înconjurat de giuvaeruri şi peste mătasea scânteietoare a bluzei, într-un gest ce constituia aproape o dezmierdare. Îşi simţea tinereţea robustă a corpului ei, tot atât de perfectă pe cât fusese cu aproape o sută cincizeci de ani în urmă, în ziua încoronării. Dar oare aşa era...? Se încruntă uşor, aplecându-se mai aproape de propria-i faţă. Da... Şi mulţumirea i se citea în ochii de culoarea agatului înceţoşat şi verde ca muşchiul de copac.

Exista încă un motiv pentru care extraplanetarii veneau pe Tiamat purtând cu ei daruri; regina deţinea cheia trecerii prin timp fără a îmbătrâni. Mările planetei constituiau o fântână de tinereţe, din care cei mai bogaţi şi mai puternici plăteau ca să bea, ea însăşi controlând izvorul acestei băuturi – sacrificarea mersilor. Ei îi aparţineau judecăţile calculate ce hotărau care neguţător sau funcţionar extraplanetar ar servi cel mai bine interesele Iernatice. În schimbul acestui lucru folositor, fără de pereche... ale ei erau toanele, nu tocmai întâmplătoare, care ofereau nobililor favoriţi drepturi de exploatare a parcelelor maritime, sau o preţioasă sticluţă cu fluid argintiu. Se spunea că gradul de apropiere a unui nobil oarecare de favorurile Reginei putea fi apreciat după aspectul evident tineresc al acestuia.

„Nimic însă nu durează veşnic. Nici măcar tinereţea eternă”. Arienrhod se încruntă iarăşi; atomizorul aurit se contractă când îl strânse în mână. Îl ridică, deschise gura şi inhală vâscosul lichid argintiu pulverizat. Fundul gâtului îi îngheţă şi o podidiră lacrimile. Oftă cu uşurare, scăpată de grija viitorului. Starea ideală se menţinea cu o doză zilnică din „apa vieţii”, aşa cum o numeau extraplanetarii în mod eufemistic. Ea găsea termenul amuzant, măcar pentru ipocrizia lui: nu era apă, ci un extract din sângele unor creaturi marine indigene, mersii; şi avea la fel de multă legătură cu moartea – moartea mersilor – câtă avea cu viaţa lungă a unei fiinţe umane. La un nivel sau altul toţi consumatorii erau conştienţi de acest fapt. Dar ce conta viaţa unui animal pe lângă şansa tinereţii eterne?

Deocamdată, tehnologia eşuase în reproducerea extractului, un virus benign ce mărea capacitatea corpului de a se reînnoi fără eroare genetică. Scos din corpul gazdei iniţiale, virusul murea după un timp scurt, indiferent cu câtă grijă ar fi fost păstrat. Timpul său de înjumătăţire era la fel de limitat în corpul oricărui alt mamifer, astfel că necesita o aprovizionare constantă, pentru o cerere constantă. Şi asta însemna prosperitate atâta timp cât domneau Iernaticii.

Dar Steaua Verii era deja vizibilă pe cerul zilei; primăvara se instalase oficial. Schimbarea era pe drum, lucru de care până şi Văraticii trebuie să-şi fi dat seama până acum. Planeta intra în sfârşit

în miezul verii, vremea când tensiunile nefireşti provocate de apropierea lor de gaura neagră determinau o intensificare a energiei Gemenilor, iar Tiamatul devenea insuportabil de fierbinte. Văraticii aveau să fie siliţi să avanseze spre nord, părăsind arealele lor din insulele ecuatoriale şi afluxul lor va distruge statu-quo-ul Iernaticilor pe măsură ce umpleau interstiţiile din teritoriul acestora.

Acesta nu constituia însă, decât o parte a marii schimbări ce urma să pună stăpânire pe poporul reginei. Apropierea Gemenilor de gaura neagră făcea ca şi Tiamat să devină o lume pierdută pentru Hegemonie... Femeia privi iarăşi pe fereastră, la stele. Pe măsură ce Gemenii se apropiau de Poarta Neagră, aidoma celeilalte prizoniere pusă la cazne, Steaua Verii, ce strălucea tot mai tare pe cerul Tiamatului, stabilitatea Porţii însăşi se deteriora. Trecerea din Tiamat către restul Hegemoniei şi înapoi nu mai era nici simplă, nici sigură. Planeta înceta să mai fie un loc de întâlnire şi un popas pentru călătorii Hegemoniei, prin aceasta oprindu-se concomitent atât scurgerea în afară a apei vieţii, cât şi influxul de tehnologie. Tiamat devenea astfel o lume supusă embargoului; Hegemonia nu permitea dezvoltarea unei baze tehnologice indigene, iar fără cunoaşterea de importanţă crucială a modului în care fuseseră realizate bunurile importate, maşinăria societăţii Iernatice urma să decadă repede şi irevocabil. Chiar şi fără deplasarea Văraticilor spre nord pe timpul Schimbării, pentru a grăbi lucrurile, lumea pe care o cunoştea regina avea să-şi înceteze existenţa. Detesta până şi gândul vieţii într-o astfel de lume. Atunci însă lucrul acesta o va interesa prea puţin. „Se spune că moartea este ultima experienţă senzorială".

Râsul ei răsună în camera tăcută. Da, acum putea râde de moarte, chiar dacă amânase socotelile timp de o sută cincizeci de ani. În curând, moartea o să-i ceară datoria: iar Văraticii îşi vor căpăta plata la următorul, la ultimul Festival, pentru că acesta era mersul lucrurilor. Însă în privinţa Văraticilor, tot ea, regina, va râde la urmă. Cu aproape o generaţie mai înainte, la ultimul Festival, semănase printre Văraticii care nu bănuiau nimic cele nouă seminţe ale propriei ei învieri: nouă clone care să fie crescute printre ei şi acceptate ca fiind de-ale lor; ele urmau să afle totul despre Văratici şi, fiind copiii minţii ei, aveau să ştie cum să-i manipuleze la timpul potrivit.

Îi urmărise pe copii pe măsură ce creşteau, crezând mereu că printre ei va exista, cel puţin unul care să fie ceea ce fusese ea însăşi... Într-adevăr, exista. Numai unul. Pesimismul medicului extraplanetar de acum aproape douăzeci de ani nu fusese o simplă răutate; trei clone se pierduseră în avorturi spontane, altele se născuseră cu malformaţii fizice sau se dezvoltaseră retardate şi cu tulburări emoţionale. Fusese înştiinţată că doar un copil era perfect din toate punctele de vedere... iar pe acela avea să-l facă Regina Verii.

Se aplecă şi culese micul cub ornat cu imagini de pe tăblia mesei. Chipul din interior ar fi putut reprezenta o imagine a ei însăşi de când era fată. Roti cubul, privind cum faţa râzătoare îşi schimba expresiile în trei dimensiuni pe măsură ce-l mişca. Comerciantul insular care urmărise progresul copilului făcuse holograma pentru regină şi se descoperi mişcată de emoţii stranii şi neaşteptate când o cerceta. Câteodată se surprindea tânjind să vadă mai mult decât această imagine... s-o atingă pe copilă sau s-o ţină în braţe, să se uite la ea când se joacă, s-o vadă crescând şi schimbându-se, s-o vadă cum învaţă; să se zărească pe ea însăşi aşa cum trebuie să fi fost cu atâta timp în urmă încât nu-şi mai amintea deloc.

Totuşi, nu! Uită-te la copilă, îmbrăcată în pânză grosolană aspră şi piei unsuroase de peşte, mâncând probabil direct cu mâinile din oală, în vreun bordei de piatră expus vântului. Cum ar putea suporta ea să se vadă astfel pe sine – să vadă microcosmosul la care va fi redusă această lume în următorii câţiva ani, când extraplanetarii o vor abandona din nou? Deşi era posibil să nu trebuiască să se întâmple iarăşi, sau nu chiar în totalitate, dacă planul ei urma să fie sprijinit. Privi mai de-aproape faţa din imagine, atât de asemănătoare cu a ei. Dar când o examină mai bine, văzu că nu era chiar la fel, lipsea ceva.

Experienţa, asta-i lipsea. Rafinamentul. În curând va găsi o cale să aducă fata aici, să-i explice lucrurile, să-i arate la ce trebuie să se aştepte. Şi pentru că, de fapt, îşi va explica sieşi toate acestea, fata o să înţeleagă. Nu trebuia îngăduit ca puţina tehnologie lăsată de extraplanetari să moară din nou. De data aceasta, poporul de pe Tiamat trebuia s-o păstreze şi s-o îngrijească; sau cel puţin să încerce să-i întâmpine pe extraplanetari, atunci când aveau să revină în calitate de ceva – mai – mult – decât – nişte – barbari.

Traversă brusc odaia, alungând în uitare lungul şir de banalităţi de la curte prin atingerea unei perle de la baza oglinzii. Prin comenzi verbale, schimbă regimul audio şi porni sistemul video pentru a culege imagini de la un alt obiectiv ascuns. Incoruptibilitatea spionilor mecanici greu de observat şi plăcerea absolută de a-i manipula o făcuseră să aibă o reţea de mii de transmiţătoare instalate în toate nivele oraşului. Cunoaşterea atotcuprinzătoare şi libertatea de acţiune erau ca floarea şi spinul de pe acelaşi lujer, amândouă satisfăcându-şi nevoile lor separate în timp ce se hrăneau de la aceeaşi sursă.

Se uită la Starbuck; îl privi umblând nerăbdător cu paşi mari. Sub pielea lui smeadă de extraplanetar, muşchii i se înnodau şi i se umflau în timp ce se mişca. Era un bărbat puternic şi părea masiv pentru spaţiul restrâns al camerei sale. Era aproape gol; o aşteptase să vină la el. Îl privi cu o admiraţie sinceră, cu mintea precum un caleidoscop de imagini ale pasiunii, uitând pentru moment că ajunsese s-o plictisească la fel ca şi toţi ceilalţi. Îl auzi mormăind o înjurătură şi

decise că-l lăsase destul s-o aştepte.

Starbuck avea toate calităţile, mai puţin pe cea a răbdării. Cunoscând faptul că Arienrhod ştia asta şi o folosea împotriva lui, nu făcea nimic ca să-şi îmbunătăţească dispoziţia. Ar fi putut să-şi petreacă timpul cât ea îl ţinuse în aşteptare contemplând hotarul fragil dintre dragoste şi ură, dar nu era un tip prea introspectiv. Înjură din nou, mai tare, ştiind că probabil era supravegheat si că asta ar amuza-o. Funcţia sa principală, ca şi cea a predecesorilor lui, se limita la menţinerea reginei mereu satisfăcută. În toate privinţele. Avea aptitudinile mentale ale unui intelectual, însă acestea erau mânate de pornirile unui negustor de sclavi lipsit de moralitate: calităţi care, alături de forţa lui fizică, îl scăpaseră pe tânărul cunoscut sub numele de Herne de o viaţă lipsită de perspective pe planeta lui natală, Kharemough, pentru a-l îndrepta către o carieră strălucită în comerţul cu vieţi umane şi alte bunuri de larg consum aducătoare de profit. Calităţi care se potriveau de minune cu actuala lui viaţă de Starbuck.

— Cine e Starbuck? întrebă el retoric spre carafa încrustată cu oglinzi de pe micul bufet de lângă pat, apoi izbucnind în râs, îşi turnă un pahar de vin indigen. (O, zei! cu ce lucruri îţi găseşti euforia pe împuţitele astea de planete înapoiate, aproape că scuipă, şi cu ce lucruri se obişnuieşte un bărbat...). Chiar şi acum îşi petrecea o parte din timp în pielea vechii sale personalităţi, Herne, drogându-se, jucând jocuri de noroc cu cunoştinţe întâmplătoare extraplanetare şi gustând din distracţiile Labirintului. Iar deseori, aceste cunoştinţe se întorceau, i se uitau drept în faţă cu ochi ceţoşi, şi-i puneau aceeaşi întrebare: Cine e Starbuck?

Le-ar fi putut spune că Starbuck era un trădător, sfetnicul extraplanetar al Reginei acestei planete, care lucrează pentru a apăra interesele ei împotriva celor ale Hegemoniei. Le-ar fi putut spune că Starbuck era Vânătorul, care şi-a chemat Copoii străini, iar la ordinul Reginei şi-a dus haita să strângă fără milă recolta de mersi. Le-ar fi putut spune că Starbuck era amantul Reginei şi că va fi până când un concurent mai rapid şi mai viclean îl va doborî, devenind el noul Starbuck – pentru că Regina era după tradiţie încarnarea Mării Mamă; ea avea mulţi iubiţi, aşa cum marea avea multe insule. Toate aceste lucruri vor fi fost adevărate şi încă altele câteva.

Le-ar fi putut chiar spune că Starbuck aduna secretele de care avea nevoie pentru ca poziţia Reginei în cadrul negocierilor să rămână fermă – dar oricum ei ar fi râs.

Starbuck ar fi putut să fie oricare dintre ei şi tot aşa de bine nici unul. Trebuia doar să fie extraplanetar, şi mai trebuia să fie cel mai bun. Anonimatul lui Starbuck era asigurat de ritual şi de lege; el exista deasupra şi dincolo de toate autorităţile şi măsurile ce s-ar fi luat în

legătură cu el, cu excepţia celor ale Reginei.

Bărbatul se întoarse, privind pe deasupra buzei paharului la îmbrăcămintea neobişnuită aflată pe un raft situat de-a lungul peretelui cu oglindă de lângă uşa cu oglindă: culoarea de un negru aparte a mătăsii şi a pielii veşmântului său oficial de curte, tradiţionala cască cu vizor ce-i ascundea adevărata identitate şi care îl făceau pe Herne să fie identic ca aspect cu o duzină de alţi indivizi nemiloşi şi avizi de putere care îl precedaseră. Casca avea o creastă cu o serie de ghimpi oţeliţi, curbaţi precum coarnele unui cerb, simbolul arhaic al întregii puteri arogante pe care orice bărbat ar fi putut dori vreodată să o exercite, sau cel puţin aşa gândise el când şi-l aşezase prima dată pe cap. Abia mai târziu a ajuns să-şi dea seama că această cască aparţinea unei femei, care dispunea de adevărata putere, aşa cum dispunea şi de el.

Se aşeză pe cuverturile strânse de pe patul lung; îşi privi reflecţiile fără de sfârşit din pereţi limitându-l la infinit. „Îşi vedea restul vieţii?” Se încruntă într-un gest de alungare a imaginii, trecându-şi o mână prin cârlionţii groşi, negri, ai părului. Era pe post de Starbuck de mai bine de zece ani şi hotărâse să rămână aşa... până la Schimbare. Îşi exercita puterea şi-i plăcea s-o facă, fără să fi contat vreodată în ce scop sau unde se afla adevărata ei sursă.

„Nu a contat?”. Îşi cercetă forţa brută a braţelor, trupul încă solid şi tânăr, graţie privilegiilor şi măcelăriri mersilor... Nu, masacrul nu conta deloc, scopul său fiind doar un mijloc pentru un scop mai mare. Dar sursa, da, asta conta. Ea conta – Arienrhod. Toate cele ce puteau să-l mişte îi aparţineau ei: frumuseţe, bogăţie, control absolut... tinereţe veşnică. Din primul moment când o văzuse la o audienţă la palat, alături de fostul Starbuck, ştiuse că ar fi fost în stare să ucidă pentru ca s-o posede şi să fie posedat de ea. Îşi imaginase trupul ei lipindu-se de al lui, vălul ca de mireasă al părului femeii, giuvaerul roşu al gurii ei amare... gustând puterea şi privilegiul, şi pasiunea întruchipată.

De aceea nu i se păru nepotrivit că fără să gândească se lăsă în genunchi, atunci când uşa se deschise şi transformă viziunea în realitate.

3

— ...Vremea Schimbării a venit! Steaua Verii ne luminează calea salvării...

În lumina difuză a zorilor, Moon stătea în picioare pe debarcader, cu palmele vârâte la subsuori, tremurând din cauza unui fior de gheaţă provocat de ceaţa rece şi de necaz. Răsuflarea pe care şi-o ţinuse dureros de mult răbufni într-o expiraţie albă ce se împrăştie în aburii mării ca un spirit, ca un suflet ce scapă din strânsoare. „N-am să plâng”. Se şterse pe obraz.

— *...Trebuie să ne pregătim pentru Sfârşit şi pentru noul Început!*

Se întoarse, uitându-se înapoi, dincolo de bunică, în lungul tunelului învăluit în ceaţă al digului, în timp ce urletul bătrânului nebun se sparse ca un val peste castelul de nisip al autocontrolului ei.

— Of, *taci,* bătrân nebun... murmură ea ruga, cu vocea tremurându-i de frustrarea neajutorată care o făcea să vrea să strige. Bunica îi aruncă o privire fugară, cu o bruscă simpatie întipărită pe faţa-i tăbăcită de timp. Moon se uită într-o parte, ruşinată din cauza ranchiunei, ranchiunoasă pentru că trebuia să se simtă ruşinată. O sibilă nu spunea astfel de lucruri; o sibilă era înţeleaptă şi puternică şi plină de compasiune. Îşi încruntă sprâncenele. „Încă nu sunt sibilă”.

— *Trebuie să-i alungăm dintre noi pe Cei Răi... trebuie să le aruncăm idolii în Mare*. Daft Naimy îşi azvârli braţele în sus, scuturând pumnii către cerul înăbuşitor; fata văzu mânecile zdrenţuite ale robei lui pătate căzând în jos. În jurul său hămăiau nişte câini, ţinându-se precauţi la distanţă. Îşi spunea Profetul Verii şi cutreiera marea din insulă în insulă, predicând cuvântul Doamnei aşa cum, îl auzise, deformat de răsunetul divinei nebunii. Când Moon fusese copil, se temuse de el, până când mama îi spusese că n-are de ce să-i fie; râsese de el, până când bunica îi zise să nu mai râdă; şi se simţise stânjenită de el, până când propria-i înţelegere ce se dezvolta o învăţase să-l suporte. Doar azi răbdarea ei fusese deja încercată dincolo de orice raţiune..., „şi încă nu sunt sibilă!”.

Auzise că Daft Naimy se născuse Iernatic. Auzise că el fusese cândva un credincios iubitor de tehnologie... şi că dispreţuise legea naturii vărsând sângele unei sibile. Doamna îl adusese la nebunie în semn de pedeapsă, iar acela reprezenta modul în care îşi ispăşea el pedeapsa.

Simbolul trifoiului pe care îl purtau sibilii constituia un avertisment împotriva pângăririi şi împotriva încălcării datinilor pe pământul sfânt. Se spunea că a ucide o sibilă înseamnă moarte, şi tot moarte înseamnă să iubeşti o sibilă, moarte să fii sibilă... prin aceasta înţelegând o moarte vie. „Moarte dacă ucizi o sibilă...”.

— *Acolo este Păcătosul care se închină la zei falşi! Uitaţi-vă la el!* Mâna noduroasă a lui Daft Naimy flutură ca o săgeată acuzatoare.

Faţa lui Sparks apăru de după capătul digului, din direcţia indicată de mână, pe măsură ce el urca treptele schelei. Figura i se înăspri de o hotărâre plină de ură în timp ce ochii îl fixară pe bătrânul îndepărtat, concentrându-se apoi asupra chipului fetei. „Moarte dacă iubeşti o sibilă...".

Moon clătină din cap, răspunzând negativ unei alte acuzaţii nerostite. Ochii tânărului o părăsiseră însă iarăşi privind în schimb la bunică şi arătându-i astfel tot ceea ce ea iubise şi pe care acum le pierdea. În cele din urmă, Moon înţelese ce însemna „moarte să fii sibilă".

— Dar eu încă nu sunt sibilă, şopti ea printre dinţi.

Cineva de jos îl chemă pe Sparks; răspunse peste umăr înainte de a se îndrepta spre femei, înalt şi palid şi hotărât. Era vremea refluxului; apa golfului coborâse mult sub dig. Din nava comerciantului Iernatic, cu care urma să plece Sparks, se distingea doar vârful catargului, mişcându-se ca un deget arătător.

— Păi, mi se pare, cam asta e. Toate lucrurile mele sunt la bord, iar ei sunt gata să ridice velele. Oprindu-se în faţa lor, îşi privi picioarele, simţindu-se brusc stânjenit. Vorbi doar către bunică. Adică... adică îmi iau rămas bun.

— *Pregătiţi-vă pentru Sfârşit!*

— Sparks... Bunica ridică o mână şi-i mângâie obrazul. Chiar trebuie să pleci acum? Aşteaptă măcar până când mătuşa Lelark se întoarce de pe mare.

— Nu pot. Îşi scutură capul sub atingerea mâinii ei. Nu pot! Trebuie să plec acum, Vreau să spun că nu pentru totdeauna... preciză el ca şi cum i-ar fi fost teamă că dacă mai aştepta, ziua de mâine ar fi putut să devină prea uşor o veşnicie.

— Of, dragul meu... scumpul meu copil. Întinse încet şi cealaltă mână şi-l strânse în braţe aşa cum o făcea de nu mai ştia când. Ce-o să mă fac eu fără voi? Aţi fost toată mângâierea mea de când a murit bunicul vostru... Acuma trebuie să vă pierd, şi încă pe amândoi odată?! Ştiu, Moon trebuie să plece, dar...

— *Căieşte-te, păcătosule!*

Moon mai mult simţi decât văzu cum buzele lui Sparks se subţiară când înălţă capul şi-l privi feroce pe Daft Naimy.

— Destinul ei a chemat-o de la naştere... şi la fel mă cheamă şi al meu, bunico. N-am ştiut însă că destinele noastre ne vor conduce pe drumuri diferite.

Apăsă cu mâna pe medalia extraplanetară de parcă ar fi făcut un legământ, după care se retrase de lângă ele.

— Doar în Carbuncle! rosti bunica şi cuvintele ei erau mai degrabă

un jurământ decât un protest. Clătină din cap.

— Este un loc la fel ca oricare altul, zâmbi el, încercând s-o liniştească şi-i strânse umărul înfăşurat cu un şal. Mama a fost acolo şi s-a întors cu mine. Cine ştie cu ce-o să mă întorc eu. Sau cu cine.

Moon se răsuci într-o parte, prinzându-şi mânecile canadienei de parcă ar fi sugrumat ceva. „Nu poţi să-mi faci una ca asta!”. Se apropie de marginea digului, privind pe deasupra balustradei şi în jos, de-a lungul peretelui masiv de piatră, al malului, acoperit cu alge, până la nava negustorului pe care o vedea legănându-se uşor, acolo jos, departe. Trase îndelung în piept aerul umed, apoi încă o dată, simţind mirosul de alge, de peşte şi de lemn îmbibat cu apă sărată ce dăinuia în port... ascultând murmurul vocilor de dedesubt ca şi scârţâitul, plesniturile şi fâsâitul ce le făceau legăturile navei mişcate de apa nestatornică a refluxului. Aşa ca să nu audă...

— *Lumea voastră se sfârşeşte!*

— La revedere, bunico, se auzi vocea lui înăbuşită de o îmbrăţişare.

Deodată, peste tot ceea ce auzea fata şi care îi erau atât de cunoscute, se aşternu un văl ce le făcu să-i pară străine, ca şi cum le-ar fi văzut pentru prima oară... ştiind că nu aceasta era realitatea, ci doar propria-i percepţie ce se schimbase. Două lacrimi sărate i se prelinseră pe lângă nas şi căzură în apa golfului. Îl auzi pe tânăr trecând prin spatele ei către pasarelă, fără să încetinească.

— Sparks! Se întoarse, tăindu-i calea. Fără nici un cuvânt...?

Sparks se retrase puţin, parcă temându-se s-o atingă.

— E-n ordine. Moon îşi controlă expresia feţei şi reuşi să spună asta cu oarecare mândrie, de parcă lucrurile ar fi fost într-adevăr în ordine: Încă nu sunt sibilă.

— Nu. Ştiu. Nu de asta... Se întrerupse, dându-şi pe ceafă şapca tricotată.

— Dar tu de asta pleci. Nici ea nu putea spune dacă fusese o constatare sau o acuzaţie.

— Mda. Băiatul privi brusc în jos. Cred că asta-i.

— Sparks...

— Dar numai în parte! Înălţă capul. Ştii că-i adevărat, că întotdeauna am simţit că asta mă atrage, Moon. Se întoarse cu faţa spre nord, către Carbuncle. Trebuie să aflu ce-mi lipseşte.

— Sau cine? Fata îşi muşcă limba.

— Poate, ridică el din umeri.

Clătină disperată din cap.

— După ce mă voi întoarce de la iniţiere... nu va fi diferit, încă vom putea fi împreună! „Le pot avea pe amândouă, pot...”. Ar putea fi din nou aşa cum a fost întotdeauna. Aşa cum noi am vrut mereu să fie...

Dar nici ea nu credea ceea ce spunea.

— Hei, băiete! se auzi de jos o voce spărgându-se în ecouri de

peretele digului. Vii odată? Refluxul nu ne-aşteaptă toată ziua.

— Într-un minut! Sparks se încruntă. Nu, n-o să fie aşa, Moon. Ştii doar: „Moarte dacă iubeşti o sibilă…”. Vocea i se pierdu.

— Asta-i o superstiţie!

Ochii li se întâlniră. Şi în acea clipă Moon ştiu că el înţelegea adevărul; aşa cum ştiuse, mereu şi împărţise totul, cu ea: nimic n-avea să mai fie niciodată la fel.

— Vei fi schimbată într-un fel în care eu nu mă pot schimba niciodată, acum. Degetele lui se albiră pe balustradă. Nu pot sta aici, să mă opresc din drumul pe care am pornit. Trebuie să mă schimb şi eu. Trebuie să cresc şi să învăţ… Trebuie să aflu cine sunt în realitate. În tot acest timp, am crezut că ştiu. M-am gândit că… devenind sibil, voi avea răspuns la toate întrebările.

Ochii i se întunecară de noua emoţie pe care fata o văzuse pentru prima oară când se întorsese la el în peştera ascunsă din Insula Alegerii. Lucrul acela care o invidia, o acuza şi o excludea.

— Atunci du-te, dacă ăsta e adevăratul motiv pentru care pleci, înfruntă ea întunericul, fiindu-i teamă să se retragă. Dar n-o face din cauza amărăciunii, pentru că eşti rănit sau pentru că încerci să mă răneşti. Fiindcă atunci nu te vei mai întoarce niciodată. Curajul i se sfărâmă, şi adăugă: Şi nu cred că voi rezista la asta, Sparkie…

Mâinile lui se ridicară, dar îi căzură din nou când Moon se întinse spre el. Se întoarse clătinând din cap, fără să ierte, fără să înţeleagă ori măcar să-i pară rău. Începu să coboare treptele pasarelei.

Moon o simţi pe bunică alăturându-i-se şi se uitară amândouă la Sparks, care ajunsese pe puntea transversală a navei. Tânărul dispăru în cabina de pe platforma largă ce unea cele două corpuri şi nu mai apăru pe punte. Mateloţii desfăcură parâmele de amarare, iar velele în formă de cleşte de crab se întinseră cu zgomot pe catarge, umflându-se în bătaia vântului umed.

Ceaţa se ridică pe măsură ce lumea se umplea de lumină. Moon putea să vadă până în depărtare, la canalul ce făcea legătura cu marea, şi privi cum catamaranul negustorului se micşora pe măsură ce străbătea golfuleţul şi se apropia de intrarea pe canal. Auzi pornindu-i motoarele îndată ce se îndepărtă destul de docurile Văratice. În cele din urmă, ajunse la canal şi se contopi cu zidul de ceaţă, dispărând instantaneu, precum o corabie fantomă. Fata îşi frecă ochii şi faţa, umezindu-şi degetele cu ceaţă şi lacrimi. Se întoarse ca o somnambulă spre bunică-sa, care stătea lângă ea, mică şi gârbovită de tristeţe. Privi dincolo de bătrân, către plasele şi macaralele întinse de-a lungul digului, către vechea dană roasă de vreme, aflată la piciorul uliţei abrupte. Undeva, mai departe, se afla căsuţa lor… şi canoea ei cu balansier aşteptând pe plajă ca s-o ducă departe de tot ceea ce lăsase pe lume.

— Buni?

Bunica o bătu uşor pe mână în semn de încurajare; fata văzu în ochii ei cenuşii adânci hotărârea nestrămutată de a-şi păstra speranţa şi credinţa.

— Da, fetiţo, s-a dus. Nu putem decât să ne rugăm să-şi regăsească drumul spre casă, la noi. Acum şi pe tine te aşteaptă Doamna. Cu cât pleci mai curând, cu atât o să te-ntorci mai repede la mine!

Luă braţul lui Moon si porniră de-a lungul digului.

— Bine măcar că smintitul acela bătrân nu va fi pe-aici să te vadă plecând.

Moon îşi ridică ochii, dându-şi seama cu oarecare uşurare că Daft Naimy plecase. Buni îşi aduse aminte să facă semnul triadei: „săracul de el".

Gura lui Moon se strânse scurt, iar trăsăturile i se înăspriră pe măsură ce simţea revenindu-i puterile. Sparks plecase la Carbuncle ca să-i facă ei în ciudă... blestemată să fie dacă se va lăsa în voia valurilor. Avea propriul ei destin care se afla dincolo de apă şi pe care-l aşteptase jumătate din viaţă; chemarea frumuseţii acestuia îi umplea din nou inima. Începu să meargă, mai repede, grăbind-o pe bunică.

4

Sparks stătea în picioare pe punte, apăsat de catarg de către forţa vântului glacial dindărăt, ascultând cum se opinteau motoarele navei împotriva mării agitate. Privind drept înainte, vedea Carbuncle întinzându-se pe ţărmul mării ca un incredibil fragment de vis. Se apropiau de oraş, parcă de-o veşnicie, după ce navigaseră la nesfârşit spre nord, urmând malurile acestei insule ce părea că nu se mai sfârşeşte. Văzuse oraşul crescând de la mărimea unui vârf de deget până când îi depăşise puterea de înţelegere. Acum se împrăştiase ca o pată de-a lungul şi de-a latul cerului, umplându-i conştiinţa până ce lumea nu mai conţinea nimic altceva.

— Hei, tu de colo, Văraticule! Vocea negustorului îl smulse brusc din reverie; o palmă înmănuşată îi lovi uşor umărul. Să fiu al naibii dacă am nevoie de încă un catarg. Dacă n-ai ce face pe punte, treci înăuntru înainte să-ngheţi de tot.

Sparks auzi râsul unui marinar de pe punte; întorcându-se, văzu zâmbetul de pe faţa aspră a negustorului încântat de cele spuse.

Se retrase de lângă catarg, auzind trosnetul mănuşilor care se desprindeau de pe pojghiţa de gheaţă.

— Mă iertaţi.

Răsuflarea i se înălţă ca un nor, pe jumătate orbindu-l. Era aşa de înfofolit în haine groase că abia mai putea să-şi îndoaie braţele, dar cu toate astea vântul nordic îi pătrundea până la oase. Carbuncle nu era complet prins în gheţuri doar graţie unui curent marin cald, care se deplasa de-a lungul coastei apusene. Pe faţa tânărului nu se mai citea nici un simţământ; n-ar fi putut spune dacă era sau nu în stare să zâmbească.

— Dar, pe numele Doamnei! Aici totu-i dintr-o bucată! Cum ar putea cineva măcar să-şi imagineze un astfel de lucru!

— Doamna ta n-a avut nimic de-a face cu asta, băiete. Şi n-are nimic de-a face cu oamenii care trăiesc în oraş dintotdeauna. Ţine minte mereu asta cât timp o să te afli acolo. Negustorul clătină din cap uitându-se la oraş şi-şi strânse buzele crăpate de vânt. Nu... nimeni nu ştie cu adevărat cum a ajuns să existe Carbuncle. Sau de ce... Nici măcar extraplanetarii, cred... deşi nu ne-ar fi spus, chiar dacă ar fi ştiut.

— De ce nu? aruncă Sparks o privire în jur.

Negustorul ridică din umeri.

— De ce ne-ar spune secretele lor? Ei vin aici ca să-şi vândă maşinile pentru ceea ce avem noi. N-am fi avut nevoie de ele dacă am fi ştiut să ne facem singuri.

— Cred că nu.

Sparks ridică din umeri şi-şi flexă degetele în mănuşile cu un deget. Negustorul Iernatic şi echipajul său mâncau, vorbeau şi nu se prea omorau cu comerţul în drumurile lor din insulă în insulă, motiv pentru care volumul acestuia scăzuse foarte repede. Singurul lucru care îl impresionase pe tânăr pe durata interminabilei călătorii fusese faptul ca ei făceau afaceri cu Văraticii şi cu Iernaticii, ca şi cum diferenţele dintre cele două popoare ar fi fost lipsite de importanţă.

— Unde sunt navele stelare?

— Ce anume? Negustorul se scutură de râs. Nu... să nu-mi spui că te aşteptai să vezi cerul plin de ele! Pe toţi zeii! Credeai că există câte una pentru fiecare stea? Şi asta după toate poveştile tehnice pe care m-ai făcut să ţi le spun în decursul anilor. Voi, Văraticii, chiar că trebuie să fiţi grei de cap, aşa cum spune toată lumea.

— Nu! se încruntă Sparks, cu umilirea furnicându-i faţa amorţită. Dar... voiam doar să ştiu unde-i portul stelar, atâta tot.

— Bineînţeles că voiai, şuieră negustorul. Este în interior, şi e un teritoriu interzis nouă. Brusc, deveni serios: Sparks, eşti sigur că ştii ce faci mergând în Carbuncle? Eşti convins că-ţi dai seama în ce te bagi?

Sparks făcu feţe-feţe, privind departe peste ape. Chipul lui Moon îi apăru înaintea ochilor aşa cum era atunci, la despărţire, şi-i auzi vocea răsunând în aer odată cu ţipetele păsărilor de mare. „Moarte dacă iubeşti o sibilă". O frică rece i se împlântă dintr-o dată în piept, ca un pumnal de gheaţă. Închise ochii tremurând; vocea şi vedenia dispărură.

— Ştiu ce fac.

Negustorul ridică din umeri şi se răsuci pe călcâie.

Nava lovi uşor digul plutitor pe care stătea Sparks, aidoma unui patinator pe apa calmă şi întunecată. Se simţea ca un pitic, înconjurat din toate părţile de bastimente mai mari, mai înalte şi mai lungi, dar care la rândul lor nu erau decât un smoc de alge pe lângă întinderea danelor. Dar toate acestea nu însemnau nimic faţă de oraşul propriu-zis, pe care îl vedea deasupra capului, ghemuit ca un animal gigantic. Piloni groşi cât să cuprindă o casă se ridicau din mare precum o pădure ciudată de cochilii peste care se întindea partea de jos a oraşului, înţesată cu ghirlande de lanţuri şi de scripeţi, ca şi alte instalaţii de neînţeles. Izul mării se combina cu altele, mai neobişnuite şi mai puţin îmbietoare; din subsolul oraşului picura şi se prelingea o scursoare de nedescris. O cale largă de acces, împănată cu alte forme stranii, se înălţa din docurile plutitoare ale portului artificial şi ajungea până în pântecele urbei... Lui Sparks îi sugera ideea foamei nestăvilite a unui animal uriaş.

— Să rămâi în nivelele inferioare, băiete! Negustorul trebuia să

strige ca să se facă auzit peste sutele de ţipete, peste zăngănitul, geamătul şi foşnetul ce reverberau în această stranie lume de dedesubt, prinsă între uscat şi mare. Caut-o pe Gadderfy din fundătura Scoicii – ea o să-ţi închirieze o cameră!

Sparks încuviinţă cu gândul aiurea şi ridică mâna.

— Mulţam.

Îşi aruncă pe umăr sacul cu lucrurile personale şi se cutremură, învăluit de vântul rece venit de pe apă.

— Vom fi aici patru zile, dacă te răzgândeşti!

Tânărul clătină din cap. Întorcându-se, începu să meargă drept şi apoi să urce. Negustorul îl urmări cu privirea până când îl înghiţi oraşul.

*

— Hei, tu, dă-te la o parte din drum! Ce, eşti orb?

Sparks se aruncă într-o parte peste o grămadă de cutii în timp ce casa pe şenile se contură deasupra lui în vârful rampei şi apoi porni încet la vale pe drumul pe care venise el. Sus de tot, într-o cameră cu ferestre înguste, văzuse un chip prea mic ca să aparţină vocii care-l avertizase, cu ochi care nici măcar nu priviseră îndărăt să vadă dacă nu-l călcase. Se ridică anevoie spunându-şi în gând: „Este adevărat... totul e adevărat!” Şi deodată se simţi bucuros doar pe jumătate.

Temându-se să se lase cuprins de gânduri, începu să meargă pe strada principală chiar din locul de unde aceasta îşi începea lunga ei spirală în pantă lină; acum însă umbla cu grijă pe marginea drumului. Strada înainta la nesfârşit, urcând domol, cotind domol, trecând ca un tunel printre zidurile de canion ale depozitelor şi magazinelor ale căror ferestre păreau nişte ochi larg deschişi, printre adevăraţi stupi de apartamente suspendaţi cu zăbrele. Nu se vedea cerul, ci numai partea de dedesubt a următoarei spirale, licărind, fără strălucire, cu un fel de fosforescenţă striată. Ramificaţiile fundăturilor precum picioarele unui centiped se înghesuiau spre lumina zilei – spre adevăratul cer al lumii pe care Sparks îl cunoscuse dintotdeauna, palid şi inaccesibil la capetele aleilor, aflate la adăpostul pereţilor de furtună.

Îşi alese drumul pe lângă stive de mărfuri şi mormane de nimicuri, pe lângă magazii goale şi chipuri goale din gloată, încercând să-şi păstreze inexpresivitatea. În mulţime, se aflau şi pescari în haine destul de asemănătoare cu ale sale; dar şi comercianţi, muncitori, şi alţii a căror îmbrăcăminte se potrivea cu ocupaţiile lor, pe care tânărul nici măcar nu le putea imagina. Iar peste tot se aflau un fel de făpturi semiumane, asexuate, executând cu precizie mecanică munci pe care nu le-ar fi putut face nici măcar doi oameni laolaltă. Se apropiase timid de una din ele, întrebând prosteşte: „Cum faci asta?”, dar ea îşi văzuse de încărcatul lăzilor fără a-l onora cu vreun răspuns.

Începu să se simtă de parcă umblase o veşnicie de-a lungul Străzii Principale, deplasându-se numai în cercuri. Fiecare fundătură semăna cu celelalte, iar zgomotele, agitaţia mulţimii şi duhoarea gazelor îi îmbâcseau complet simţurile. Clădiri improvizate ticseau crăpăturile oraşului în formă de stup, cu plasticul şi tencuiala deformându-se şi cojindu-se, îmbătrânind grotesc şi dizgraţios peste construcţii mult mai vechi, la fel de veşnice ca marea însăşi. Aici, nimic nu avea caracter de unicat, ci se repeta în două, în trei, sau într-o duzină de exemplare până când orice impresie devenea un ropot. Greutatea zdrobitoare a oraşului se sprijinea pe plafonul şubred de deasupra capului băiatului, pe proprii săi umeri. Catacombele îl încolţiră, se înghesuiră în jurul lui, până când... „Ajutor!". Se împletici şi căzu peste căldura nefirească a laturii unei clădiri. Se lăsă în jos, ghemuindu-se, într-un morman de ambalaje uzate şi-şi acoperi ochii.

— Hei, amice, ai păţit ceva? O mână îl înghionti uşor în coaste.

Tânărul înălţă capul, deschise ochii şi clipi de câteva ori. O femeie robustă în salopetă de muncitor stătea în picioare lângă el, clătinând din cap.

— După cum văd eu, n-arăţi prea bine. De fapt, te-ai cam înverzit. Ai rău de uscat, marinarule?

Sparks rânji abia perceptibil, simţind cum verdele se transformă în roşu pe faţa lui.

— Cred că da, mormăi el, bucuros că vocea nu-i tremură. Cred că asta a fost.

Femeia înclină capul, încruntându-se uşor.

— Eşti Văratic?

— De unde ştii? se trase înapoi Sparks.

Lucrătoarea se mulţumi să ridice din umeri.

— După accent. Şi nimeni altul decât un Văratic nu s-ar îmbrăca în piei pătate de grăsime. De-abia ai venit de la fermele de peşte, nu?

El îşi privi mantaua impermeabilă, brusc stânjenit din cauza ei.

— Mda...

— Bine, atunci e-n ordine. Nu lăsa însă oraşul ăsta mare să te înfrângă, copile. Ai să înveţi tu. Nu-i aşa, Polly?

— Cum spui tu, Tor.

Sparks se aplecă în faţă, uitându-se cu atenţie pe lângă femeie şi-şi dădu seama că nu erau singuri. În spatele ei stătea unul dintre acei semioameni metalici, al cărui înveliş mat reflecta slab lumina. Habar n-avea dacă fiinţa era mascul sau femelă. Observă că-şi coborâse un al treilea picior, aproape ca o coada, pe care se rezema acum, în repaus. Acolo unde ar fi trebuit să-i fie faţa, un vizor transparent lăsa să se vadă panoul cu senzori din ţeastă.

Tor scoase dintr-un buzunar al salopetei o sticluţă plată şi-i desfăcu dopul.

— Ţine. Asta o să-ţi întărească şira spinării.

El luă sticla şi trase o duşcă bună... Simţi cum i se taie respiraţia şi cum lichidul de o dulceaţă deosebită face să-i ia gura foc. Înghiţi cu noduri şi-i dădură lacrimile.

Tor râse.

— Eşti un tip încrezător!

În mod deliberat Sparks luă încă o gură plină şi o înghiţi fără să se sufoce, după care spuse că „nu e rea”. Îi dădu apoi sticla înapoi. Femeia râse din nou.

— Este... hm... este...

Sparks se îndepărtă de zid în timp ce se uita la fiinţa metalică şi încerca să găsească o cale ca să întrebe fără să supere.

— Dacă-i un om îmbrăcat în costum de tablă?

Tor surâse, dându-şi cu degetul după ureche o şuviţă de păr maronie. Tânărul presupuse că ea putea să aibă o dată şi jumătate anii lui.

— Nu, dar el aşa crede. Nu-i aşa, Pollux?

— Cum spui tu, Tor.

— Este... ăă...

— Viu? Nu în felul în care înţelegem noi asta. Este un servo-mecanism – un automat, un robot, sau cum vrei să-i spui. Un dispozitiv servo-mecanic. Nu acţionează, doar reacţionează.

Sparks îşi dădu seama că se holba şi-şi mută privirea de colo-colo, nesigur.

— Nu-l...?

— Dacă-l deranjează că vorbim despre el? Nu, nu-l deranjează nimic, el e deasupra tuturor acestor lucruri. Un sfânt în toată regula. Aşa eşti, Polly?

— Cum spui tu, Tor.

Femeia îşi trecu braţul pe după umărul robotului, lovindu-l familiar cu şoldul.

— Îi fac singură întreţinerea şi pot garanta că nu are părţi lipsă. Totuşi, există pe undeva un scurt circuit... tinde să-i limiteze vocabularul. Poate c-ai observat.

— Păi, mda... Într-un fel. Sparks se mută de pe-un picior pe celălalt, întrebându-se dacă nu era molipsitor.

Tor râse.

— Măcar nu rămâne fixat pe „futu-i”. Dar ia spune, de unde ai luat asta? Întinse brusc mâna către medalia extraplanetară de pe pieptul tânărului.

— Era a... Sparks se trase înapoi pentru ca medalia să nu poată fi ajunsă. Eu... îî... o am de la un negustor.

Tor îl privi şi Sparks avu dintr-o dată sentimentul că are craniul făcut din sticlă. Însă ea nu insistă şi lăsă braţul în jos.

— Păi, auzi, Văraticule... de ce nu rămâi cu mine şi cu Polly, până când te obişnuieşti cu felul în care se petrec lucrurile în Carbuncle? De altfel, tocmai am ieşit din schimb şi coboram să-ncercăm o acţiune prin subteran. Să ne distrăm, cu un pic de emoţii, poate să şi agăţăm vreo persoană, două mai interesante... Ai ceva bani la tine?

Sparks dădu aprobator din cap.

— Bine, asta ar putea fi şansa ta să-i dublezi! Hai cu noi... Am impresia că va însemna o adevărată învăţătură pentru el, ce zici Pollux?

— Cum spui tu, Tor.

Sparks îi urmă în jos pe alee, către amurgul pălind dincolo de zidurile de furtună. La un moment dat, Tor se opri înaintea unei uşi banale situată în faţada vopsită grosolan a unui depozit de mărfuri şi bătu cu pumnul de două, apoi de trei ori. Uşa glisă în lateral cât să apară o crăpătură care apoi se lărgi, lăsându-i să intre într-o beznă de peşteră. Sparks rămase în urmă, dar la semnele nerăbdătoare ale femeii înaintă şi, auzind zgomote nedesluşite care creşteau în intensitate, îşi dădu seama că nu erau singuri.

— Cât pariezi? îi strigă Tor peste umăr în mijlocul vacarmului. Deja întindea un pumn de monede unui tip zbârcit, învăluit într-o mantie. Se aflau la marginea unei mulţimi de privitori, aşezaţi în genunchi, pe vine sau pe jos, care se uitau cu atenţie la mica arenă închisă din mijlocul lor. Sparks se alătură femeii şi încercă să distingă ceva prin vălul de fum ce plutea în aerul înăbuşitor şi i se lipea de gâtlej.

— Pe ce să pariez?

— Pe gâlma de sânge, bineînţeles! Numai un prost ar paria pe un starl contra unei gâlme de sânge. Hai, cât vrei să pariezi? În ochii ei strălucea energia înflăcărată pe care tânărul o simţea crescând peste tot în jur, precum mareea.

— Dacă-i aşa, înseamnă că o mulţime de oameni sunt proşti. Omul cu mantie rânji şi-şi zornăi jetoanele în pumn.

Tor scoase un sunet obscen. În spatele ei, murmurul mulţimii se înteţea şi se spărgea, iar ecourile zburau departe prin crăpături şi umbre; sala era în aşteptare. Două fiinţe – una umană, cealaltă nu – păşiră în spaţiul gol, purtând cutii dreptunghiulare. Pielea străinului avea o strălucire uleioasă, iar braţele nu se terminau prin degete ci prin nişte tentacule lungi.

— Ăştia or să...? Sparks se întrerupse, rămas fără grai.

— Ei?! O, zeilor nu! Ei sunt doar dresorii. Hai, hai, pariază! îl trase de mână Tor.

Scotocind prin sacul cu obiecte personale, el scoase afară două monede.

— Poftim, am aicea... ăăă, douăzeci.

— Douăzeci! Asta-i tot ce ai? privi descurajată femeia.

— Atâta pariez.

Omul zbârcit îi luă monedele fără o vorbă şi se pierdu în mulţime.

— Auzi, asta nu-i cumva ilegal sau ceva de genul ăsta? şovăi Sparks.

— Bineînţeles că e... Fă-ne drum printre persoanele astea simandicoase, Pollux. Vrem un loc în rândul din faţă pentru ultimul dintre marii cheltuitori de aici.

— Cum spui tu, Tor.

Pollux avansă decis. Sparks auzi înjurături şi ţipete de durere marcând înaintarea lui prin mulţime.

— Nu-ţi face griji, Văraticule, nu sportul morţii e cel ilegal. Tras de Tor, Sparks ajunsese deja pe la jumătatea drumului către ring. Ilegal este doar importul de animale supuse restricţiilor.

— Oh. Îmi pare rău... murmură el, călcând o mână împodobită cu pietre preţioase.

Cam jumătate dintre cei adunaţi acolo păreau să fie muncitori sau marinari, dar cealaltă jumătate scânteiau de giuvaeruri în lumina palidă, iar unii dintre ei aveau pielea pământie sau părul ca norii. Se întrebă dacă nu cumva se vopsiseră dinadins. La marginea ringului Tor îl smuci în jos. Îşi încrucişă sub el picioarele lungi. Alături, Pollux se înclină pe spate pe piciorul lui de sprijin, ignorându-i pe cei care strigau „staţi jos în faţă”. Tor îşi scoase sticla şi bău, după care i-o trecu lui Sparks.

— Termin-o tu.

Aroma schimbătoare a fumului îi ţesea deja în jurul capului o gogoaşă fină ce-l despărţea de el însuşi şi de toţi ceilalţi. Duse sticla la gură şi bău în neştire; mai era destul până s-o termine. Îl duru gâtul, făcându-l să tuşească.

Femeia îl bătu cu palma pe genunchi.

— Asta îţi redă dispoziţia, nu-i aşa?

El rânji.

— Pentru orice, spuse cu glas răguşit.

— Mai târziu, mai târziu, îşi retrase ea mâna.

Înghiţind lacom, Sparks îi întoarse spatele pentru a privi în despărţitura de jos, mişcarea îl făcu să ameţească, de parcă ar fi căzut brusc între două valuri de hulă. Energia potenţială a locului răsuna acum în el, iar lungul oftat al mulţimii când trase aer în piept fu şi al lui în momentul în care dresorii deschiseră cutiile şi săriră în lături.

Dacă străinul cu degetele ca nişte bice îi impresionase ochii (deşi dintr-o dată nimic nu-l mai surprindea), acela nu constituise decât un preambul. Acum, peste buza containerului din faţa sa se revărsă o masă de tentacule cărnoase, biciuitoare; bâjbâind şi alunecând, ele trăgeau în urma lor punga buhăită a corpului pestriţ ca o vânătaie.

— Gâlma de sânge, şopti Tor.

Nu avea un cap distinct, în afară de cazul în care capul şi corpul nu

erau totuna, dar nişte cleşti zimţuiţi clănţăneau printre tentacule. Îi auzea ţăcănitul în liniştea aşteptării. O mişcare bruscă la celălalt capăt al careului îi abătu privirea...

— Starlul, murmură Tor către o umbră lichidă de negru pe negru: pielea cu picăţele a unei creaturi sinuoase de lungimea antebraţului său.

Sparks observă suliţa de lumină reflectată de un colţ rânjit, atunci când starlul scheună din adâncul gâtlejului. Lumina şi toţi ochii se îndreptau acum spre careu. Starlul încercui gâlma de sânge, ignorând mulţimea, şi scheunând în continuare. Tentaculele gâlmei biciuiră aerul fără a scoate vreun sunet, nici chiar atunci când starlul izbi, rupând o fâşie de piele din corpul greoi. Tentaculele pleznira frenetic, apoi prinseră şi înfăşurară capul îngust al starlului.

— Otrava, sâsâi bucuroasă Tor.

Starlul începu să zbiere şi ţipătul i se pierdu în murmurul flămând al mulţimii.

Sparks se aplecă înainte, tras ca de-o aţă, încercând o uşoară surprindere când strigătul de protest pe care-l aşteptase ţâşni din gâtlejul lui precum un îndemn de vânătoare. Starlul se eliberă, muşcând pe neaşteptate şi sfâşiind, turbat de durere, din tentacule şi din corpul moale, lipsit de fermitate. Gâlma de sânge se zbătu, tentaculele ei supurânde biciuiră din nou... şi exultând în propria-i inocenţă pierdută, tânărul îşi deschise simţurile încordate pentru a percepe total baletul morţii.

După un timp care păru o veşnicie, dar totuşi prea curând, starlul rămase gâfâind, pe când gâlma îl înfăşură în şuviţe de tentacule rupte şi se apropie pentru a-i da lovitura de graţie. Sparks văzu albeaţa ochiului sălbatic al starlului, gura încordată, cu stropi alb-roşii; îi auzi geamătul gâtuit în tăcerea subită în timp ce cleştii îi găsiră gâtlejul. Sângele ţâşni; picături îi împroşcară mantaua impermeabilă şi faţa transpirată.

Tresări violent, ştergându-şi faţa, se holbă la mâinile proaspăt însângerate şi nu mai simţi nevoia, să se uite încă o dată acolo, să privească băşica plată cum se umple de roşu, sau purpuriul scurgându-se prin flancurile sfâşiate pe măsură ce gâlma îşi golea victima... Brusc nu mai avu nici voce, ca să se alăture vacarmului de blesteme şi urale. Îşi întoarse faţa într-o parte, dar nu găsi nici o ieşire din strălucitoarea nebunie a mulţimii.

— Tor, eu...

Întorcându-se, descoperi că femeia plecase, Pollux plecase... iar sacul cu lucrurile personale dispăruse odată cu ei.

*

— Băiete, îţi spun că nu avem nici o slujbă disponibilă pentru un Văratic... nu poţi mânui maşinării, nu cunoşti codurile sociale... nu ai

experienţă.

Funcţionarul de la biroul de plasare se uită la Sparks peste pervazul ferestrei înguste a ghişeului ca şi cum ar fi privit un copil înapoiat mintal.

— Păi, cum pot să capăt experienţă dacă nimeni nu mă angajează? ridică Sparks vocea, şi se încruntă simţind durerea de cap.

— Bună întrebare. Funcţionarul îşi roase o unghie de la deget.

— Asta nu-i drept.

— Viaţa nu-i dreaptă, băiete. Dacă vrei să lucrezi aici, va trebui să-ţi schimbi afilierea la clan.

— Pe dracu!

— Atunci întoarce-te acolo unde ţi-e locul, cu hainele tale puţind a peşte şi nu mai pierde timpul oamenilor adevăraţi.

Bărbatul aflat înapoia sa la rând îl împinse deoparte; mâna înmănuşată era ţintuită cu metal.

Sparks se întoarse şi văzu mănuşa strângându-se într-un pumn de două ori mai mare ca al său. Se răsuci din nou, în mijlocul râsetelor, şi ieşi din oficiul de plasare. O nouă zi strălucea la capătul aleii, dincolo de zidurile de obturare, după o noapte în care nori de furtună înnegriseră stelele, dar întunericul nu căzuse niciodată pe străzile oraşului. N-avea cum să-şi ascundă furia, umilinţa, sau neplăcerea, pentru faptul că vomitase băutura pe care o turnase în el, precum şi pentru ceea ce văzuse şi făcuse. Dormise după aceea un somn de moarte pe un maldăr de cutii şi visase că Moon stătea în picioare privindu-l, ştiind totul, cu milă în ochii de culoarea agatului... *Milă!* Sparks îşi apăsă o mână pe ochii ce-l dureau, ca să alunge faţa ei.

La capătul pantei lungi a străzii se afla portul de sub oraş, cu mica navă a negustorului aşteptându-l să-l ducă acasă. Stomacul îi zvâcni de furie şi de foame. În mai puţin de o zi azvârlise totul deoparte – averea, idealurile, respectul de sine. Acum se putea furişa acasă către insule, cu visele pierdute, ca să trăiască cu mila lui Moon pentru tot restul vieţii. Gura i se strâmbă. Sau putea recunoaşte că învăţase adevărata lecţie: Carbuncle îi spulberase iluziile, îl învăţase că nu avea nimic, că era un nimic... şi că era singurul căruia îi păsa din acest oraş părăsit de mamă. Dacă asta avea să se schimbe vreodată sau nu depindea doar de el.

Rămăsese cu mâinile goale.... Şi le mişcă fără rost, atingând uşor punga ce-i atârna la cingătoare, cu singurul lucru pe care i-l lăsaseră Tor şi Carbuncle: fluierul. Îl scoase la lumina cu blândeţe şi dragoste, îl duse la buze şi începu să meargă; lăsând cântecele din vremea ce apusese pentru el să-i aline pierderea tuturor celorlalte lucruri.

Umblă fără ţintă în susul străzii, nebăgând în seamă tumultul fără odihnă ce nu înceta niciodată, nici măcar în timpul nopţii. Străinii îl priveau, acum când el nu-i mai zărea. Merse în neştire până când, în

cele din urmă, ceva răsună pe trotuar în faţa lui. Se opri, uitându-se în jos. La picioarele lui se afla o monedă. Se aplecă uşor, o luă şi o strânse mirat între degete.

— Ai câştiga mai mult dacă ai lucra în Labirint, să ştii. Ascultătorii de acolo au mai mult de aruncat... şi mai multă apreciere pentru un artist.

Surprins, Sparks ridică ochii; văzu o femeie cu păr întunecat, împletit, şi cu o bandă de-a curmezişul frunţii. Mulţimea îi ocolea şi se scurgea în jurul lor; avu sentimentul că stăteau împreună pe o insulă. Femeia era de vârsta mătuşii sale Lelark, sau mai bătrână cu câţiva ani, purtând o rochie lungă de catifea uzată şi benzi din pene drept colier. Ţinea un baston cu un vârf incandescent, ca de tăciune aprins. Vârful acestuia se ridică de-a lungul trupului băiatului către faţa lui; ea surâse. Nu-l privea. În jurul ochilor ei, ceva lipsea, de parcă fusese stinsă o lumină.

— Cine eşti? întrebă femeia.

„Oarbă".

— Sparks... Dawntreader, îi răspunse nefiind sigur unde să se uite. Privi la bastonul ei.

Ea părea că aşteaptă.

— Văratic, adăugă tânărul aproape sfidător.

— Aha. Îmi închipuiam eu. Dădu din cap, aprobator. Nimic din ceea ce-am auzit vreodată în Carbuncle n-a fost atât de sălbatic sau de nostalgic. Ascultă-mi sfatul, Sparks Dawntreader, Văratic. Du-te în oraşul de sus. Căută în punga bătută cu mărgele ce-i atârna pe umăr şi scoase o mână de monede inelare. Îţi doresc succes în oraş.

— Mulţumesc.

Întinse mâna şi luă monedele cu sfială.

Ea încuviinţă din cap, coborându-şi bastonul când porni pe lângă băiat.

— Treci odată pe la magazinul meu din Aleea Lămâiului. Întreabă de fabricanta de măşti... oricine îţi poate spune unde este.

Sparks dădu şi el din cap aprobator; repetă adresa şi spuse repede:

— Ăă... sigur. Poate am să vin. Se uită după ea cum se îndepărtează.

Porni apoi către oraşul de sus. În Labirint, unde faţadele clădirilor erau zugrăvite cu lumini, în şiruri, spirale, şi morişti de curcubee; unde culorile, umbrele; şi costumele care se iţeau la ferestre sau se mişcau pe trupurile de pe stradă nu se repetau niciodată; unde scânteierea firmelor şi strigătele negustorilor ambulanţi promiteau cerul, iadul şi orice grad al degradării dintre ele. Găsind un colţ de stradă pe jumătate liniştit sub stindardele înflorate ce fluturau, se opri şi cântă ore întregi unei armonii zornăitoare furnizate de monedele trecătorilor, nu atât de multe cât sperase, dar mai multe decât nimicul cu care începuse.

În cele din urmă, mireasma a o sută de mirodenii şi ierburi diferite îl ademeni ca să cheltuiască câteva monede pentru a-şi umple stomacul cu o masă copioasă alcătuită din delicatese ciudate. Îşi lepădă apoi mantaua impermeabilă în schimbul unei cămăşi din mătase roşie şi a unor şiruri de mărgele din sticlă şi cupru; vânzătorul de la magazin îi luă restul banilor. Dar în timp ce porni îndărăt pe aleile pe care se lăsa seara, pentru ca să ajungă în colţul său şi să încerce să-şi câştige şederea pe timpul nopţii, Sparks cântă o rugă tăcută de mulţumire către Doamnă, pentru harul muzicii pe care Ea i-l trimisese. Cu muzica putea să supravieţuiască, în timp ce avea să înveţe regulile noii sale vieţi...

Patru extraplanetari în salopete cosmice fără însemne, care îl urmăriseră pe alee, îl înconjurară brusc. Înainte ca tânărul să poată schiţa măcar un gest, îi prinseră braţele şi-i astupară gura, trăgându-l cu forţa în crăpătura întunecată dintre două clădiri.

— Ce vreţi...?

Îşi răsuci capul şi-şi eliberă gura de palma cu iz de lubrifiant de maşină. Clipind frenetic în lumina slabă, îi zări pe ceilalţi trei, nu prea sigur că vedea colţii rânjiţi ca în faţa vânatului prins, dar convins de scânteierea metalică a armei ucigătoare a unuia dintre ei, ca şi de faptul că braţele îi erau imobilizate în timp ce alte mâini se întindeau să-l apuce, iar gâtul îi fusese prins într-o strânsoare zdrobitoare.

Îşi repezi capul înapoi şi-l simţi lovind faţa omului din spatele său, care gemu de durere, după care îşi puse în funcţie cotul şi cizmele grele. Individul se retrase, bolborosind o înjurătură; Sparks se eliberă din strânsoare şi deschise gura ca să strige după ajutor.

Însă umbra ce ţinea obiectul cu scânteieri metalice apucă să-şi folosească arma. Fulgerul negru îl lovi pe Sparks care icni de durere. Căzu înainte cu faţa la pământ, ca o marionetă cu sforile tăiate, fără să-şi poată feri capul de trotuar. Totuşi nu simţi durere, ci doar o zdruncinătură zdravănă însoţită de zăngănitul sec al miilor de sinapse retezate într-un corp incapabil să mai reacţioneze. O legătură de oţel i se strânse în jurul gâtului şi auzi zgomotul hidos al propriei strangulări.

Cineva îl rostogoli cu piciorul. Umbrele se aplecară peste el, privindu-l de sus; de data aceasta le văzu clar: zâmbetele în timp ce-i citeau groaza întipărită pe faţă.

— Cât de tare l-ai lovit, degete-unsuroase? Parcă s-ar sufoca.

— Lasă-l să se sufoce, ticălosul viermănos! Leziunile de pe creier n-o să-i afecteze preţul pe piaţa extraplanetară. Omul pe care îl lovise peste faţă îşi şterse sângele de pe buza spartă.

— Mda, e bine tipul, nu-i aşa? Ăsta nu-i un simplu salahor de mină, domnul meu! O să primim gras pe el, acolo pe Tsieh-pun.

Se porniră pe râs; un bocanc i se aşeză pe stomac şi începu să-l

apese.

— Răsuflă, frumosule. Aşa să faci.

Unul din ei se lăsă în genunchi şi-i prinse în cătuşe mâinile nefolositoare. Cel cu faţa însângerată se apleca peste el, scoase ceva dintr-un buzunar şi atinse un întrerupător. O fâşie îngustă de lumină, ţâşni lungă cât mâna bărbatului; degetele de la cealaltă mână căutară prin gura lui Sparks şi-i găsiră limba.

— Care-ţi sunt ultimele cuvinte, drăgălaşule?

„Ajutor!” Dar strigătul lui era mut.

5

— Zeilor, cât urăsc serviciul ăsta!

Inspectoarea de Poliţie Geia Jerusha PalaThion îşi trase pulpana pelerinei purpurii din uşa vehiculului de patrulare. Maşina vibră uşor, săltând pe perna de aer, în curtea palatului din capătul de sus al Străzii Principale din Carbuncle.

Sergentul din subordine o privi cu un surâs ironic ce-i mişca pistruii palizi de pe faţa smeadă, cu oase delicate.

— Vreţi să spuneţi că nu vă plac vizitele la familia regală? întrebă el cu nevinovăţie.

— Ştii tu ce vreau să spun, Gundhalinu.

Îşi aruncă pelerina pe spate, cu despicătura pe un umăr, astfel încât să-i ascundă obişnuitul albastru-prăfuit al uniformei de serviciu pe care-o purta pe dedesubt. Faldurile pelerinei erau prinse cu o agrafă având însemnul Hegemoniei.

— Vreau să spun stimate BZ – gesticulă ea – că nu-mi place să fiu nevoită să mă îmbrac cu ceva ca ieşit dintr-un stroboscop de costume pentru a juca pe omul spaţial cu Regina Zăpezii.

Gundhalinu îşi ciocăni vizorul protector al căştii sale răsfrânte. Casca inspectoarei fusese suflată cu aur; a lui era încă albă şi nu purta nici pelerină.

— Ar trebui să fiţi bucuroasă, că nu v-a pus comandantul un ghiveci acolo, pentru a vă face şi mai impresionantă... Trebuie să fii costumat conform rolului atunci când mergi să enunţi dreptul universal în faţa Iubitorilor Mamei, nu-i aşa?

— Aiurea.

Porniră la pas către uşile masive ale intrării de gală, de-a curmezişul modelelor spiralate complicate, din pietre palide încrustate. La marginea îndepărtată a curţii, doi servitori Iernatici frecau dalele cu perii cu cozi lungi. Se aflau întotdeauna acolo, frecând, păstrând totul fără cusur. „Albastru?” se întrebă Jerusha, privind atentă pietrele şi gândindu-se la nisip, arşiţă, şi cer. Nimic din toate acestea nu se găsea aici şi de fapt niciunde în acest oraş rece, clădit din piatră ţesută. Curtea marca începutul Străzii Principale, începutul oraşului şi a tot ce exista în Carbuncle. „Sau sfârşitul”. Văzu cerul friguros al latitudinilor superioare fulgerându-i ameninţător dinapoia zidurilor de furtună.

— Arienrhod nu este implicată cu nimic mai mult decât noi, vorbi Jerusha. Singurul lucru bun care ar putea ieşi din şarada aceasta ar fi ca să ne creadă atât de proşti pe cât părem.

— Da, dar cum rămâne atunci cu toate ritualurile şi superstiţiile lor primitive? Vreau să zic, aceştia sunt oameni care continuă să creadă în

sacrificiile umane. Ei se împodobesc cu măşti şi fac orgii pe stradă, ori de câte ori Adunarea vine să viziteze...

— Dar voi nu sărbătoriţi atunci când Primul Ministru trece prin Kharemough, la fiecare câteva decenii, pentru a vă permite să-i sărutaţi picioarele?

— Nu-i tocmai acelaşi lucru. El este un Kharemoughi, se apără Gundhalinu, parcă ferindu-se de contaminare. Şi-apoi serbările noastre sunt pline de demnitate.

— Totul e o chestiune de măsură, zâmbi Jerusha. Oricum, Sergent, înainte de a te apuca să emiţi judecăţi de ordin cultural, pune mâna şi studiază etnografiile până vei ajunge să înţelegi cu adevărat tradiţiile acestei lumi.

Îşi încremeni apoi faţa într-o mască oficială, lăsându-l să i-o vadă în timp ce-o prezenta gărzilor Reginei. Străjerii stăteau rigizi în poziţie de drepţi, încercând să imite poliţia extraplanetară. Imensele uşi roase de vremuri se deschiseră fără ezitare.

— Da, doamnă, spuse Gundhalinu când cizmele lor lustruite răsunară pe coridorul ce ducea către Sala Vânturilor. Părea totuşi ofensat. Se afla pe Tiamat de mai puţin de un an standard şi aproape în tot acest timp fusese asistentul ei. Femeia îl plăcea şi-şi închipuia că sentimentul era reciproc, simţind de asemenea că putea deveni un ofiţer de carieră competent. Însă planeta lui natală era Kharemough, lumea ce domina Hegemonia, fiind dominată la rândul ei de tehnocraţia ce producea cel mai sofisticat hardware al Hegemoniei. Ea presupunea că Gundhalinu era mezinul unei familii de un oarecare rang, nevoit să îmbrăţişeze această carieră din cauza rigidelor legi de moştenire locale, fiind în realitate Tehnician până în vârful unghiilor. Probabil că nici o sută de vizionări a casetelor cu regulile de comportare nu aveau să-l înveţe toleranţa.

— Bine, glăsui ea mai amabilă, îţi voi numi un mascat care probabil corespunde tuturor prejudecăţilor tale, ca şi alor mele... şi ăsta-i Starbuck. Şi el e un extraplanetar, indiferent cine sau ce altceva mai este. Privi frescele cu scene de Iarnă rece înşiruite pe coridor şi încercă să se întrebe de câte ori fuseseră ele pictate şi re-pictate. Dar cu ochii minţii, îl vedea deja pe Starbuck stând la dreapta Reginei, purtând un surâs batjocoritor sub blestemata glugă de călău, în timp ce-i studia cu superioritate pe reprezentanţii paralizaţi ai Legii.

— El poartă mască din aceleaşi motive ca şi oricare alt hoţ sau ucigaş, comentă acru Gundhalinu.

— Asta cam aşa-i. Dovada vie că nici o lume nu deţine monopolul comportării regresive... şi că gunoiul tinde să iasă la suprafaţă.

Jerusha încetini, auzind oftatul unui uriaş dormind în străfundul măruntaielor planetei. Respiră şi ea adânc, contracarând Încercarea Prin Aer, care constituia o parte a ritualului fiecărei vizite la palat, şi

se înfioră nu numai din cauza frigului ce sporea în aer. Nu-şi înfrângea niciodată teama, tot aşa cum nu se putea smulge din uimirea faţă de ceea ce provoca aceste sentimente: locul pe care ei îl numeau Sala Vânturilor.

Văzu un nobil aşteptându-i la marginea abisului şi se bucură că, măcar o dată, Regina nu găsise nimerit să-i facă să aştepte. Cu cât se gândea mai puţin la asta, cu atât avea mai puţine necazuri în depăşirea situaţiei. Probabil că Arienrhod se găsea într-o dispoziţie bună... sau poate doar că era prea ocupată cu alte probleme pentru a se mai deda astăzi la hărţuieli meschine. Jerusha era perfect informată asupra sistemului de spionare pe care Regina îl instalase în tot oraşul şi mai ales aici, în palat. Reginei îi făcea plăcere să înscenez mici ispite pentru a-şi demoraliza opoziţia... şi Jerushei îi era clar că-i făcea plăcere să vadă cum transpiră victimele.

Nobilul care-i aştepta era Kirard Set, un Senior din familia Wayaways, unul dintre favoriţii reginei. Se zvonea despre el că ar fi asistat la patru vizite ale Adunării; totuşi sub răsucirea la modă a turbanului, faţa lui se zărea cu puţin mai matură decât a unui băiat.

— Seniore, îl salută scurt Jerusha, dureros de conştientă de ridurile de la colţurile propriilor ei ochi; mult mai conştientă de chemarea murmurândă a abisului ce suna precum râsul nesăţios al unui condamnat care nu regretă nimic.

„Cine ar fi putut construi aşa ceva?” Îşi pusese aceeaşi întrebare de fiecare dată când venise aici. Se întrebase dacă strigătul vântului nu era cu adevărat vocea creatorilor lui, strămoşii dispăruţi care visaseră şi construiseră acest oraş bântuit din nord. Nimeni dintre cei pe care-i cunoştea ea nu ştia ce fuseseră aceştia, sau ce făcuseră aici, înainte de prăbuşirea imperiului interstelar pe lângă care prezenta Hegemonie părea nesemnificativă.

Dacă s-ar fi aflat oriunde în altă parte, ar fi putut căuta un sibil, pentru a încerca să obţină un răspuns, chiar dacă obscur şi neinteligibil. Până şi aici pe Tiamat, în insulele îndepărtate, sibilii hoinăreau precum ocultişti ambulanţi, gândind că ei vorbeau cu vocea Mării Mamă. Dar înţelepciunea era reală şi încă intactă chiar şi aici, deşi tiamatanii pierduseră adevărul de dincolo de ea, aşa cum pierduseră şi motivul pentru existenţa lui Carbuncle. În oraş nu existau sibili prin legea Hegemonică, sprijinită de dezgustul Iernaticilor pentru orice măcar pe departe „primitiv”. Propaganda hegemonică, bine calculată şi încununată de succes, le menţinea credinţa că nu era decât o combinaţie de înşelătorie superstiţioasă şi nebunie înnăscută. Nici chiar Hegemonia n-ar fi îndrăznit să elimine sibilii dintr-o lume nelocuită... dar îi putea ascunde. Sibilii erau purtătorii înţelepciunii pierdute a Vechiului Imperiu, meniţi să dea noilor civilizaţii care se ridicau pe ruine o cheie de deschidere a

secretelor adânc îngropate. Iar dacă exista ceva nedorit de bogăţia şi puterea Hegemoniei, aceasta îl constituia imaginea Tiamatului stând pe propriile picioare şi devenind destul de puternic pentru a le refuza apa vieţii.

Brusc Jerusha îşi aduse aminte, în toate detaliile, de singurul sibil pe care-l văzuse vreodată în Carbuncle cu zece ani în urmă la scurt timp după sosirea ei aici, la prima slujbă. Îl văzuse deoarece fusese trimisă să-i supravegheze exilarea din oraş; plecase împreună cu mulţimea batjocoritoare, care îl ducea pe omul speriat, ce protesta, până la docuri ca să-l lase în derivă într-o barcă. În jurul gâtului purta un prinzător-de-vrăjitoare, făcut din fier; îl împingeau de la distanţă, cu o prăjină, temându-se pe bună dreptate să nu se molipsească.

Apoi, coborând pe drumul abrupt către port, îl împinseseră prea brutal şi el căzuse. Cuiele Colanului îi intraseră în gât şi în obraji, transformându-i într-o rană deschisă. Sângele sibilului, pe care mulţimea se temuse să-l verse, ţâşnise şi i se prelingea pe bărbie precum un colier de giuvaeruri, căzându-i apoi pe cămaşă ca într-un soi de zugrăveală (Jerusha fusese frapată de frumuseţea contrastului pe care sângele îl făcea pe cămaşa de un albastru intens). Copleşită de teamă ca şi ceilalţi, femeia îl privise cum gemea, apăsându-şi mâinile pe gât, şi nu-l ajutase cu nimic.

Gundhalinu îi atinse cotul, şovăitor. Ea privi în sus, stânjenită, spre chipul uşor dispreţuitor al Seniorului de Wayaways.

— Când eşti gata putem începe, Inspectore.

Jerusha încuviinţă din cap.

Seniorul ridică un fluieraş, atârnat pe un lănţişor în jurul gâtului şi păşi pe pod. Jerusha îl urmă, cu ochii aţintiţi înainte; ştia ce-ar fi văzut dacă s-ar fi uitat în jos, aşa că nu mai trebuia să privească: înspăimântătorul puţ ce permitea accesul pentru întreţinerea uzinei autonome de funcţionare a oraşului, întreţinere de care – după câte ştia ea – nu fusese niciodată nevoie în mileniul de când Hegemonia avea cunoştinţă de el. Existau cabine de ascensor, care permiteau mecanicilor un transport sigur spre nenumăratele sale niveluri: apoi o coloană de aer înălţându-se prin puţ din miezul cav al spiralei lui Carbuncle, la fel cu tirajul ce se formează într-un horn deschis. Aceasta era singura parte din oraş incomplet etanşată prin zidurile de furtună: vânturile muşcătoare de sub cerul deschis suflau cu putere pe aici, absorbind răsuflarea cavernelor subterane. Aici, sus, se simţea întotdeauna izul puternic al mării şi se auzea şuieratul vântului ce explora cotloanele şi proeminenţele puţului de dedesubt.

Se aflau de asemenea acolo, suspendate în văzduh, nişte panouri uriaşe transparente făcute din material elastic, un fel de decoruri mobile multiforme ce pluteau şi se ridicau precum norii, creând curenţi înşelători şi contrari în vântul ce sufla neîncetat. Iar calea

către nivelele de sus ale palatului era unică: în faţa Jerushei, coridorul devenise o punte, traversând hăul ca o bandă de lumină. Era destul de lată ca să se poată merge uşor pe ea când aerul era liniştit, dar devenea ucigaşă în bătaia flămândă a vânturilor.

Seniorul de Wayaways slobozi o notă din fluierul său şi păşi cu încredere înainte pe măsură ce spaţiul din jurul lui se calmă. Jerusha îl urmă, aproape călcându-l din nevoia de a se menţine pe sine şi pe Gundhalinu în sfera de repaus. Kirard Set continuă să meargă, cu paşi rari şi măsuraţi, emiţând încă o notă, apoi încă una, a treia. Globul de aer liniştit continua să-i protejeze; Jerusha îl auzi însă pe Gundhalinu luând în deşert, numele unor zei, când rămase puţin în urmă şi vântul îi atinse spinarea.

Asta-i o nebunie! Repetă în gând litania fricii şi a resentimentului, aşa cum făcea de câte ori traversa puntea. „Ce fel de maniac putuse construi circul ăsta pentru sadici?”... ştiind că tehnologia ce o proiectase ar fi putut cu uşurinţă s-o dejoace dacă ar fi fost menită doar ca o măsură de securitate. La nivelul tehnic permis acum Iernaticilor pe Tiamat, era îndeajuns de eficace. Indiferent ce nebun bicisnic o instalase aici, ea bănuia că se potrivea perfect scopurilor actualei Regine.

Se aflau deja la jumătatea traversării. Îşi ţinea ochii aţintiţi pe spinarea Seniorului, auzind notele atonale ale îmblânzitorului de vânt care opreau ţipetele de moarte deasupra hăului mugind. Nu era ţesătura unui descântec magic, ci activarea comenzilor automate ce deviau perdelele de vânt astfel încât cei de pe punte să fie protejaţi. Faptul că ştia asta nu reprezenta cine ştie ce alinare pentru femeie, când se gândea la posibilitatea unei erori umane sau a unei avarii neaşteptate în sistemul străvechi. Cândva existaseră cutii de comandă care acţionau similar cântăreţului din fluier; însă după câte cunoştea, singura asemenea cutie aflată încă în funcţiune atârna la cingătoarea lui Starbuck.

„În siguranţă”. Tălpile Jerushei simţiră siguranţa malului opus. Îşi înfrână dorinţa copleşitoare de a-şi lăsa picioarele să se topească sub ea şi să se aşeze pe jos. Faţa asudată a lui Gundhalinu îi rânji vitejeşte. Se întrebă dacă şi el încerca să nu se gândească la călătoria de întoarcere. Uitându-se din nou înainte, citi triumful în mersul Seniorului de Wayaways, în timp ce îl urmau în sala de audienţe.

Chiar şi aici, în apropierea vârfului lui Carbuncle, sala era copleşitoare prin măreţia ei; inspectoarea bănuia că putea adăposti cu uşurinţă o vilă de pe Newhaven, planeta ei natală. Draperii din ţesături având culori pastelate, reci, fluturau din boltirile plafonului susţinut de stâlpi, pâlpâind şi răsunând cu melodia exotică a mii de clopoţei din argint lucraţi manual.

Dincolo de întinderea covorului alb – importat de pe altă lume – pe

tronul ei şedea, Regina Zăpezii, o zeiţă întruchipată, un şoim de zăpadă pintenat într-un cuib încastrat în gheaţă. Fără să-şi dea seama, Jerusha se înfăşură mai strâns în mantie.

— Mai rece decât Karoo, murmură Gundhalinu frecându-şi braţele.

Seniorul de Wayaways le făcu semn să rămână locului şi se duse să le anunţe prezenţa. Jerusha era convinsă că ochii întunecaţi, distanţi, de sub coroana de păr alburiu, erau deja mai mult decât conştienţi de prezenţa lor, deşi Arienrhod nu le răspunsese la salut, dar îi cercetase îndelung. De obicei, ea era cea care îi atrăgea privirile Jerushei; dar acum, urmărind ochii Reginei, atenţia îi fu atrasă de o linie de lumină strălucitoare, urmată de trosnetul unui fascicul de energie nimerind în plin.

— Schact! şuieră Gundhalinu când se auziră ţipete şi văzură cum grupul de nobili se desfăcu în momentul în care fulgerul îl lovi pe unul trântindu-l pe covor. Duel...?

Vocea lui era neîncrezătoare. Mâna Jerushei se strânse pe crucea imperială de pe paftaua centurii, abia stăpânindu-şi neaşteptata jignire suferită. Oare Regina îşi bătea joc de autoritatea poliţiei până într-atât încât să pună la cale o crimă în prezenţa ei? Deschise gura ca să protesteze, ca să ceară... dar înainte de a-şi putea găsi cuvintele, victima se rostogoli şi se ridică, fără să fie băşicată sau pârlită, fără sânge care să păteze puritatea câmpului de nea al covorului. O femeie, observă Jerusha; uneori identificarea era greu de făcut datorită modelor vestimentare des schimbate de nobilime. Mişcându-se, femeia producea o uşoară distorsiune a aerului: purtase un ecran protector. Se sculă graţioasă, făcu o reverenţă studiată către Regină, iar asistenţa îşi exprimă amuzamentul prin aplauze şi râsete. Gundhalinu înjură din nou, mai încet, cu dezgust. Când nobilii îşi schimbară poziţiile, Jerusha întrevăzu silueta neagră şi lucirea rece a metalului, şi pricepu că în rolul criminalului jucase Starbuck.

O, zei! Ce fel de cretini glumeţi ar încerca să-i mistuie prin foc pe ceilalţi doar pentru ca să se amuze? O armă ce putea mutila şi ucide... ei o tratau ca pe o jucărie, nu înţelegeau adevărata funcţie sau semnificaţie a tehnologiei mai bine decât un animal de casă răsfăţat ar fi înţeles o zgardă cu pietre preţioase. „Da... dar a cui este vina dacă nu a noastră?” Privirea insistentă a lui Arienrhod o surprinse în mijlocul gândurilor. Ochii ciudat coloraţi stăruiră asupra ei; Regina zâmbi. Nu era o expresie plăcută. „Cine spune că animalul de casă nu-şi înţelege zgarda?” Jerusha susţinu cu încăpăţânare privirea insistentă. „Sau că sălbaticul nu vede dincolo de minciuna ce-l face să fie mai puţin decât uman?”

Seniorul de Wayaways îi anunţase şi se retrăgea de lângă Regină, când Starbuck veni lângă tronul acesteia. Faţa lui mascată se întoarse în direcţia noilor veniţi, parcă curios de efectul produs de rolul pe

care-l jucase. „În fundul sufletului, suntem cu toţii sălbatici”.

— Te poţi apropia, Inspectore PalaThion. Regina ridică mâna cu indiferenţă.

Jerusha îşi scoase casca şi înaintă, cu Gundhalinu urmând-o îndeaproape. Era sigură că pe chipurile lor nu se putea distinge decât minimul respect cuvenit. Nobilii se retraseră într-o latură a sălii, adoptând atitudini precum ale unor manechine holograme comerciale, privind realmente cu dezinteres salutul femeii. Ea se întrebă în treacăt de ce îi amuza într-atât să se joace de-a şi cu moartea. Erau cu toţii favoriţi, cu feţe tinere – doar zeii ştiau cât de bătrâni erau în realitate. Auzise mereu că cei ce foloseau apa vieţii deveneau obsedaţi de protejarea tinereţii lor prelungite. Să fi fost oare faptul că la un moment dat vine o vreme când ai experimentat tot ceea ce posibil ţi-ai fi putut dori? Nu, aşa ceva nu se putea întâmpla nici măcar într-un secol şi jumătate. Sau că ei pur şi simplu nu ştiau, că Starbuck nu-i avertizase asupra pericolului?

— Maiestate...

Ridică privirea, pe jumătate la Starbuck, apoi iarăşi la Arienrhod aşezată în tronul de pe podium. Faţa dulce, de fetişcană, a Reginei era doar o mască precum a lui Starbuck, trădată numai de atotştiutoarea înţelepciune a ochilor.

Arienrhod ridică un deget, retezându-i vorba,

— Am hotărât ca de-acum înainte să îngenunchezi atunci când te prezinţi în faţa mea, Inspectore.

Gura Jerushei se închise brusc. Tăcu un moment, inspirând adânc.

— Maiestate, sunt ofiţer al Poliţiei Hegemonice. Am depus un jurământ de credinţă faţă de Hegemonie.

În mod deliberat privi lung către spătarul tronului Reginei, prin ea şi în jurul ei. Suprafeţele de sticlă suflate şi sudate, spiralele strălucitoare şi interstiţiile umbrite o ameţeau cu vraja hipnotică a Labirintului; arta bizară ce se cataliza din amestecul volatil de culturi al lui Carbuncle.

— Dar Hegemonia v-a stabilit aici ca să mă slujiţi pe mine. Vocea lui Arienrhod o făcu să tresară. Cer numai respectul datorat oricărui cârmuitor independent, continuă Regina accentuând uşor cuvântul independent, din partea reprezentanţilor altuia.

— Du-te naibii cu cererea ta!

Jerusha abia îl auzi pe Gundhalinu şoptind cuvintele înapoia ei şi văzu ochii Reginei fulgerându-l şi întipărindu-şi în memorie chipul lui. Starbuck cobori alene o treaptă, cu pistolul balansându-se în mâna înmănuşată în negru. Arienrhod ridică însă iarăşi braţul şi el se opri, aşteptând fără să scoată un cuvânt.

Jerusha ezită şi ea, simţind tranchilizatorul atârnându-i greu la şold şi clocotul de indignare al lui Gundhalinu în spatele ei. „Datoria mea

este să menţin pacea”. Se întoarse uşor, ca să-l vadă atât pe Starbuck, cât şi pe Gundhalinu.

— Stai cuminte, BZ, vorbi ea aproape la fel de încet cum o făcuse bărbatul, dar nu de-ajuns de încet. Vom îngenunchea. Nu-i o cerere chiar atât de nerezonabilă.

Gundhalinu zise ceva într-o limbă pe care ea n-o ştia şi privirea i se întunecă. Pe podium, pumnul lui Starbuck se strânse pe armă.

Jerusha reveni către Regină, simţind cum privirile asistenţei, care acum nu mai era indiferentă, îi apăsau puternic umerii în timp ce se lăsă într-un genunchi şi-şi înclină capul. După o secundă, urmă un foşnet şi un scârţâit de piele, când Gundhalinu o imită, greoi.

— Maiestate...

— Te poţi ridica, Inspectore.

Jerusha se sculă în picioare.

— Nu şi tu! răsună vocea Reginei când Gundhalinu începu să se ridice. Vei rămâne în genunchi până când îţi voi da eu voie să te scoli, extraplanetarule.

În timp ce vorbea, Starbuck se deplasă ca o prelungire a voinţei ei şi, ajungând lângă sergent, îşi lăsă braţul greu, înveşmântat în negru fluid, peste umărul lui, forţându-l să îngenuncheze din nou. Starbuck mormăi ceva în limba necunoscută. Mâinile Jerushei se strânseră în pumni pe sub mantie, apoi se deschiseră din nou încet. Vorbi, apăsând pe fiecare cuvânt:

— Ia-ţi mâinile de pe el, Starbuck, până nu te arestez pentru molestarea unui poliţist.

Starbuck zâmbi... femeia văzu cum ochii i se încruntă obraznic şi cum se schimbă la faţă pe sub masca netedă. Totuşi nu se clinti până nu-i făcu Regina semn.

— Ridică-te, BZ, spuse blând Jerusha, de abia reuşind să-şi păstreze calmul.

Îi întinse mâna ca să-l ajute să se scoale şi-l simţi cum tremură de furie. El n-o privi, iar pe pielea de culoare închisă pistruii îi ieşiră în evidenţă, împurpurându-se de umilinţă.

— Să fi fost omul meu, l-aş fi pedepsit pentru o asemenea aroganţă.

Acum Arienrhod îi privea inexpresivă.

„Gata cu pedeapsa”. Jerusha îşi luă ochii de la sergent şi înălţă capul.

— Este un cetăţean de pe Kharemough, Maiestate. Nu este omul nimănui, îşi aparţine lui însuşi. Se uită cu subînţeles la Starbuck, care rămăsese lângă ea.

Regina zâmbi, de data aceasta cu o urmă de apreciere.

— Poate că, în definitiv, Comandantul LiouxSked mi te-a trimis ca pe ceva mai mult decât o mostră de femelă.

„Asta dovedeşte că nu eşti atotştiutoare”. Gura Jerushei schiţă un

zâmbet reţinut.

— Dacă îmi îngăduiţi, atunci aş dori să subliniez că... (se mişcă fulgerător şi, cu o pişcătură ascunsă ce bloca nervii, smulse arma lui Starbuck)... aceste arme nu sunt jucării.

Cu mâna încleştată pe patul metalic teşit, îndreptă ţeava ca un deget ameninţător spre Starbuck în momentul când acesta porni spre ea; auzi freamătul excitat iscat în rândurile privitorilor.

— O armă energetică nu trebuie niciodată aţintită spre ceva decât dacă vrei să faci fărâme ţinta, adăugă ea. Starbuck încremeni la jumătatea mişcării şi ea văzu cum muşchii lui se încordează şi se contractă. Coborî pistolul şi adăugă: În unul din cinci cazuri, ecranul protector cedează la o lovitură directă. Nobilii voştri ar trebui să ţină minte asta.

Regina chicoti amuzată, iar capul lui Starbuck se răsuci către tron, lumina dansând prin ghimpii căştii sale.

— Mulţumesc, Inspectore, încuviinţă din cap Arienrhod făcând în acelaşi timp o mişcare curioasă din degete. Suntem perfect conştienţi de limitele şi de obligaţiile legate de echipamentul vostru extraplanetar.

Jerusha clipi neîncrezătoare şi, fără să scoată o vorbă, îi întinse lui Starbuck pistolul, cu mânerul înainte.

— O să regreţi asta, căţea, murmură el doar pentru urechile ei.

Îi smulse arma din mână răsucind-o şi rănindu-i palma, după care reveni pe podium. Ea se strâmbă fără voie.

— Atunci... cu permisiunea Maiestăţii Voastre, voi prezenta raportul lunar al Comandantului asupra stării criminalităţii din oraş.

Arienrhod îi făcu semn cu capul să înceapă şi lăsă o mână posesiv pe braţul lui Starbuck, aşa cum se mângâie un câine furios. Nobilii începură să se îndepărteze, retrăgându-se din preajma Reginei. Jerusha îşi înăbuşi un zâmbet de empatie îndurerată. Raportul ei nu era mai însemnat decât o sută altele care îl precedaseră sau decât oricare dintre cele care vor urma; ea însăşi va fi în curând altundeva. Pornind casetofonul de la centură auzi vocea ofiţerului ei comandant care prezenta statistica molestărilor şi jafurilor, arestărilor şi condamnărilor, crimelor şi victimelor extraplanetare sau locale. Cuvintele i se învălmăşiră în minte într-o sporovăială monotonă fără sens, răscolindu-i toate neîmplinirile şi părerile de rău ce-i erau atât de cunoscute. Fără sens... totul era fără sens.

Poliţia Hegemonică constituia o forţă paramilitară staţionată pe toate planetele Hegemoniei, pentru a-i apăra interesele şi cetăţenii... ceea ce de obicei însemna protejarea structurilor puterii locale. Pe Tiamat, cu tehnologia sa redusă şi populaţia risipită (din care jumătate abia dacă era luată în consideraţie de Hegemonie), efectivul poliţiei se ridica la un singur regiment, atenţia sa îndreptându-se în principal

către astroport şi Carbuncle.

Activităţile poliţiei erau îngrădite, stânjenite, restrânse limitându-se la potolirea bătăilor dintre beţivi, arestarea hoţilor mărunţi; un şir nesfârşit de găinării şi urmăriri deşarte, în timp ce chiar sub nasul oamenilor legii se manifesta nestingherit unul dintre viciile cele mai strigătoare la cer din galaxia civilizată, iar perverşii desfrânaţi ai umanităţii din întreaga Hegemonie se întâlneau făţiş în tripourile plăcerii, unde se simţeau ca la ei acasă.

Primul Ministru simboliza Hegemonia, dar el n-o mai ţinea sub control, dacă o ţinuse vreodată. Aceasta era dirijată de către elementul economic; adevăratele ei rădăcini fuseseră dintotdeauna negustorii şi agenţii de schimb, al căror singur şi adevărat suveran era Profitul. Existau însă multe feluri de comerţ şi multe feluri de negustori... Jerusha privi spre Starbuck, care stătea arogant în dreapta Reginei: simbolul viu al înţelegerii lui Arienrhod cu puterile întunericului şi lumii şi al manipulării acestor puteri de către Regină. El simboliza tot ce era putred, venal şi corupt în întreaga umanitate şi în Carbuncle.

Pe Tiamat – în speţă, în Carbuncle –, ca şi pe alte lumi Hegemonice, crima şi pedeapsa fuseseră separate între jurisdicţiile a două curţi: una prezidată de către o oficialitate locală aleasă de Iernatici şi acţionând pe baza legilor locale, şi cealaltă condusă de un Şef al Justiţiei extraplanetar, care pronunţa verdictele asupra extraplanetarilor în virtutea legilor Hegemoniei. Poliţia furniza grăunţele pentru ambele mori şi, după ştiinţa Jerushei, secerişul ar fi trebuit să fie îmbelşugat. Dar Arienrhod tolera, ba chiar încuraja prezenţa lumii interlope din Hegemonie, creând un fel de zonă a nimănui, un teren neutru confortabil în drumul către Porţi. Şi LiouxSked, imitaţia aceea pompoasă şi servilă de bărbat şi de comandant, nu avea îndrăzneala să se ridice împotriva stării de lucruri existente. Să fi avut ea gradul şi măcar un pic de şansă...

— Ai ceva de spus pe marginea raportului, Inspectore?

Jerusha tresări prosteşte de parcă i-ar fi putut citi gândurile. Închise casetofonul, găsind o scuză pentru a-şi ţine privirea în jos.

— Nu, Maiestate. „Nimic din ceea ce ai vrea să auzi. Nimic din ceea ce ar conta câtuşi de puţin”.

— Neoficial, Geia Jerusha? Vocea Reginei se schimbase.

Poliţista ridică ochii spre faţa lui Arienrhod, deschisă şi irezistibilă, chipul unei femei adevărate şi nu masca unei regine.

Aproape că s-ar fi putut încrede în ea... aproape că ar fi putut jura că în spatele ritualului şi înşelăciunii se afla o fiinţă umană ce putea fi sensibilizată... aproape. Se uită din nou către Starbuck, aflat în picioare lângă Regină, omul de încredere şi amantul acesteia.

— Nu am nici o opinie neoficială, Maiestate, oftă Jerusha. Eu reprezint Hegemonia.

Starbuck spuse ceva în limba necunoscută; din tonul lui ea traduse cruzimea insultei.

Regina râse – un râs subţire, de o nevinovăţie grotescă – şi făcu un gest.

— Bine, atunci, eşti liberă. Dacă vreau să ascult o declaraţie de credinţă repetată papagaliceşte, o să-mi aduc un coppok din import. El are măcar un penaj ce reflectă mai multă imaginaţie.

Seniorul Wayaways apăru înclinându-se pentru a-i conduce afară din încăpere.

*

Jerusha se afla în sfârşit în curtea palatului, fixând cu privirea nava de patrulare. Pe parbriz în jurul punctului de impact crăpăturile se întindeau ca nişte raze produse de o explozie stelară. „S-a ajuns deci până aici?”

— Sunt sigură că există o mulţime de vorbe grele pe care le-aş putea spune despre asta. Mâna i se întinse către scena de vandalism, dar până la urmă coborî pe încuietoarea portierei: Dar să fiu a naibii dacă am de gând să mă dau în spectacol aici! Se strecură pe scaunul glisant în timp ce Gundhalinu se aşeză pe locul şoferului. Şi-apoi...., continuă ea culisând portiera, tot ceea ce pot spune este că am obosit şi mă simt de parcă m-ar fi scuipat cineva. Uneori mă-ntreb dacă putem controla realmente ceva pe planeta asta.

Scotoci în buzunar după pachetul de iestas şi răsturnă două în palmă. Le puse în gură şi muşcă din pielea tare a păstăilor, simţind cum gustul acrişor începe să-i liniştească nervii.

— În sfârşit..., încheie ea. Vrei şi tu?

Gundhalinu şedea ţeapăn înaintea comenzilor, privind fix afară printre tentaculele sălbatice ale distrugerii. Tăcuse pe drumul de întoarcere şi trecuse prin Sala Vânturilor de parcă ar fi traversat o stradă pustie. Începu să tasteze codul de pornire, fără să răspundă la întrebare.

Femeia puse pachetul deoparte.

— Sergent, eşti în stare să conduci sau trebuie să preiau comenzile? Timbrul vocii ei devenit brusc oficial îl făcu să tresară.

— Da, Inspectare! Sunt în stare.

Dădu din cap, continuând să privească înainte. Jerusha văzu că îi stăteau mai multe vorbe pe limbă; înghiţi un nod, precum un copil supărat. Vehiculul începu să se rotească uşor înapoi, şi după un ocol se îndreptă spre oraş.

— Ce-a spus Starbuck înainte ca Regina să ne dea afară? întrebă Jerusha cu ton impersonal.

Putea recunoaşte câte ceva din scrierea ideografică a Kharemoughilor – instrucţiunile de funcţionare de pe echipamentele exportate de ei – dar nu se obosise niciodată să înveţe să vorbească

Sandhi. Poliţia folosea limba din zona de staţionare drept un teren lingvistic comun.

Gundhalinu îşi drese glasul şi înghiţi din nou.

— Cu scuzele de rigoare, doamnă, ticălosul a zis că… „Dacă pe voi v-a trimis Hegemonia s-o reprezinte, înseamnă că-i cam lipsită de coaie zilele astea”.

— Asta-i tot? făcu Jerusha aproape râzând. Drace, dar ăsta-i un compliment… Mă surprinde că Regina l-a găsit amuzant. Mă-ntreb dac-o fi înţeles bine. Sau poate a crezut că-i vorba doar de noi.

— De altfel, mormăi răutăcios Gundhalinu, Regina le are pe-ale lui.

De data asta Jerusha râse de-a binelea.

— Daaa. Şi le primeşte cu plăcere. Deci Starbuck este din Kharemough.

Alt semn aprobator.

— Ce ţi-a zis ţie?

Sergentul clătină din cap.

— Orice ai spune, BZ, nu poate fi ceva de care eu să nu fi auzit deja.

— Ştiu, Inspectore. În cele din urmă o privi şi pistruii lui palizi se înroşiră din nou. Problema e că nu pot să vă spun. N-ar avea nici un înţeles, decât dacă aţi fi fost crescută pe Kharemough. Este o chestiune de Onoare.

— Înţeleg. Îl mai auzise vorbind de Onoare, cu O mare, ca o subliniere aparte.

— Eu… Vă mulţumesc că mi-aţi luat apărarea împotriva lui Starbuck. N-aş fi putut răspunde în felul meu la insultele lui fără o nouă pierdere de prestigiu.

Solemnitatea, cuvintelor şi brusca recunoştinţă din vocea lui o luară prin surprindere.

Când trecură peste vilele din oraşul de sus, Jerusha se uită afară prin parbrizul spart la nobilimea şi servitorii ce-i priveau cu uimire.

— Nu-ţi poţi pierde onoarea, dacă te insultă un om care n-a ştiut niciodată adevăratul înţeles al cuvântului.

— Mulţumesc. Făcu o mişcare laterală ascendentă pentru a evita un copil ce descria cercuri aurii în calea lor. Dar am luat-o asupra mea – ştiu asta. Şi v-am făcut necazuri dumneavoastră, creând complicaţii şi pentru forţele poliţieneşti. Dacă veţi dori să mă demiteţi din postul de asistent, vă voi înţelege decizia.

Ea se lăsă pe spate în locaşul capitonat al scaunului, flexând mâna pe care Starbuck i-o învineţise.

— Poate n-ar fi rău ca pe viitor să nu mă mai acompaniezi la Regină. Nu neapărat pentru că aş dezaproba ceea ce ai făcut. Starbuck însă are o armă pe care o poate utiliza acum împotriva ta, îngreunând misiunea ta şi implicit pe a mea. În felul acesta ne va fi deci mai greu să-i împiedicăm să terfelească bunul renume al Hegemoniei. Şi încă

ceva... Îţi spun sincer, BZ, că îmi place de tine şi aş fi dezamăgită să ştiu că de-abia aştepţi să scapi de mine. „Deşi probabil că n-ai fi tu primul”.

Pe faţa lui se aşternu un zâmbet de uşurare.

— Nu, doamnă. Sunt mulţumit... mai mult decât mulţumit. Cât despre statul înapoia dumneavoastră atunci când o vizitaţi pe Regină... e-o adevărată încântare.

Zâmbetul i se lărgi, molipsitor. Ea aprobă din cap.

— Dacă m-aş putea eschiva, trimiţându-te pe tine în locul meu, să nu-ţi închipui că n-aş face-o.

Schiţă un zâmbet dar se posomorî din nou. Îşi deschise mantia grea şi şi-o dădu jos de pe umeri. Îşi scoase apoi casca, uitându-se la concavitatea pictată în auriu.

— S-ar cuveni s-o spânzure cineva într-un copac. Zeilor, m-am săturat de treaba asta! Aş da orice să fac un lucru cinstit, undeva unde-i nevoie de o forţă de poliţie adevărată, nu de un obiect de batjocură.

Gundhalinu îi aruncă o privire, dar de data aceasta nu mai zâmbea.

— De ce nu vă transferaţi în altă parte?

— Ai idee cât durează să-ţi iei transferul? Clătină din cap şi-şi puse casca pe genunchi în timp ce-şi desfăcea gulerul înalt al tunicii. Şi de altfel, am încercat. Fără succes... Mi-au spus că „e nevoie de mine aici”.

Amărăciunea din vocea ei ardea ca un acid.

— De ce nu demisionaţi?

— De ce nu taci?

Gundhalinu reveni cu privirea, conştiincios asupra comenzilor. Se aflau acum în Labirint, înaintând mult mai încet pe strada aglomerată. Înserarea păta deja cerul dinapoia zidurilor de furtună. Jerusha vedea gangurile cu cerşetori şi speluncile deocheate înşiruite de-a lungul străzii; toate îi treceau prin faţă în goana maşinii ca o parodie a propriilor ei visuri şi ambiţii... Oare ar fi fost în stare să dea chiar orice pentru a face o muncă mai bună? Ar fi riscat să-şi piardă gradul pe care ştia că LiouxSked i-l conferise doar ca să facă impresie pe lângă Regină? Îşi trecu o buclă de păr castaniu pe după urechea stângă. În definitiv, peste alţi cinci ani oricum se va schimba totul. Hegemonia va părăsi Tiamatul şi o va trimite undeva la mai bine... oriunde era mai bine. Singurul lucru de care avea nevoie era răbdare şi iar răbdare. Zeii ştiau că era destul de greu pentru o femeie să se menţină fie pe treptele inferioare ale unei cariere de Albastru, darămite să avanseze într-o funcţie de oarecare răspundere.

Privi în lungul altei alei atunci când trecură prin dreptul intrării acesteia. Avea zidurile, luminile, steagurile albastru-violete: Aleea Indigo... Era aproape sigură că fusese trimisă pe Tiamat, în primul

rând, pentru că era femeie; la început, ideea îi plăcuse. Dar i se acrise destui de curând. Era o Albastră pentru că îi plăcea funcţia, iar funcţia nu se făcea...

O mişcare doar întrezărită îi declanşă o alarmă în subconştient.

— BZ, înapoi! Porneşte girofarul! Am văzut ceva pe jos în aleea aia! Îşi îndesă casca pe cap şi-şi prinse cureluşa sub bărbie în timp ce acţiona mecanismul de decuplare al portierei. Vino după mine!

Sări afară şi începu să alerge în vreme ce nava de patrulare se opri cu o smucitură la intrarea slab luminată a aleei. Mirosuri de mâncare gătită pluteau grele în aer; fundătura îngustă era compusă din birturi – nişe şi localuri pentru cină pustii. Câţiva indivizi aflaţi prin preajmă părură că se topesc pur şi simplu în pereţi la vederea luminii roşii şi a uniformei albastru prăfuit. Jumătatea drumului, fusese pe la jumătatea drumului...

Jerusha încetini, căutând butonul proiectorului de pe cască şi înaintând către crăpăturile negre ce brăzdau faţada clădirii cu trei etaje din stânga ei. Aprinse proiectorul, dar lumina nu-i dezvălui în prima spărtură decât nişte bidoane metalice stivuite, iar în următoarea, nimic. Auzea paşii lui Gundhalinu care o urma pe trotuar... „Voci!”.

Proiectorul inundă cu lumină următoarea deschidere din zid, mai adâncă decât celelalte. Fixă trei figuri... ba nu, patru... cinci... una ghemuită deasupra unei victime culcate la pământ, ceva viu cu propria-i lumină în mână.

— Nu mişcaţi! strigă ea cu tranchilizatorul îndreptat spre ei.

— Albaştrii! Într-o învălmăşeală ca de insecte orbite de lumină, o anume mişcare o făcu să observe ceva rău.

Trase şi văzu arma zburând din mâna bărbatului ce căzu.

— Am spus să nu mişcaţi! Hei, tu, ăla cu cuţitul, ridică-te, închide-l şi aruncă-l încoace. Fuga!

Îl simţi pe Gundhalinu oprindu-se lângă ea cu arma în mână, aşa că îşi concentră întreaga atenţie asupra celui de-al patrulea individ, care îi executa ordinul. Raza de lumină alunecă pe pavaj, atingând şi cizma ei.

— Aşa, acum întindeţi-vă pe jos cu burta la pământ. BZ, scoate-le colţii. Te acopăr eu.

Gundhalinu înaintă rapid, îngenunche pe rând lângă ei şi-i căută de arme. Aşteptând, privirea Jerushei lunecă spre victima ce zăcea întinsă pe-o parte; se încruntă şi se apropie ca să-i vadă faţa.

— Ooo, făcu ea zărind imaginea estompată a unui tânăr cu păr roşu.

Îi văzu groaza albindu-i ochii şi-i auzi horcăitul respiraţiei întretăiate. Se lăsă pe genunchi lângă el. Gundhalinu îl scotocea pe ultimul dintre negustorii de sclavi.

— BZ, caută cheia de la cătuşele pe care i le-au pus băiatului. A încasat-o rău de tot şi cred că are nevoie de ceva antiparalizant. Deschise trusa de prim ajutor de la centură şi scoase o seringă gata umplută cu un întăritor. Nu ştiu dacă-mi poţi vedea faţa, băiete, continuă ea dar imaginează-ţi un zâmbet de toată frumuseţea. O să fie totul bine.

Zâmbind, îi desfăcu băiatului cămaşa şi-l injectă direct în muşchii pieptului. El mormăi uşor, de durere sau în semn de protest. Ridicându-i capul, femeia i-l culcă pe genunchii ei în timp ce Gundhalinu se apropia cu cheia pentru a-i scoate cătuşele. Mâinile băiatului căzură fără vlagă pe lângă corp.

— Ştiu unde să le pun ca să stea bine, rânji sergentul arătând cătuşele.

— Bine. Aşa să faci, zise ea încuviinţând din cap. Îşi desprinse şi cătuşele pe care le păstra la brâu şi i le dădu. Apucă-te de treabă. Îi tratăm la fel conform legii.

Gundhalinu se ridică din nou. Se uită la el cum le pune cătuşe celor trei negustori de sclavi. Un tremur trecu prin corpul băiatului; privindu-l, Jerusha văzu că începuse să tragă aer în piept cu o uşurare disperată. Pleoapele căzură iar peste ochii lui sălbatici de culoarea mării. Ea îi îndepărtă de pe faţă şuviţele umede de păr roşu.

— Mai bine ia legătura prin radio, BZ – n-o să-i putem înghesui pe toţi pe bancheta din spate. Cred că tânărul nostru prieten îşi revine foarte bine.

— Chiar aşa, Inspectore, aprobă sergentul.

Negustorul de sclavi pe care îl ţintuia la pământ îşi ridică faţa şi apoi scuipă.

— O femeie! O blestemată de muiere Albastră. Cum vă place! O femeie ne-a făcut praf!

Gundhalinu îl înghionti brutal cu cizma şi el protestă.

Jerusha se rezemă cu spatele de perete, punându-şi tranchilizatorul pe genunchi.

— Şi să nu uiţi asta niciodată, fiu de căţea ce eşti. Poate n-o să reuşim s-ajungem până-n inima putreziciunii din oraşul ăsta, dar câteva degete tot putem să-i retezăm.

Gundhalinu ieşi în alee, întorcându-se la nava de patrulare. Nici unul dintre trecători nu se opri să întrebe ce se întâmplase. În mod sigur, cine avea într-adevăr interes ştia deja. Băiatul încercă să scoată un sunet care era pe jumătate geamăt şi mâinile i se ridicară pe piept. Deschise ochii, dar apoi îi miji, uitându-se printre gene din cauza luminii proiectorului.

— Crezi că te poţi ridica?

El dădu afirmativ din cap şi se împinse cu mâinile în timp ce Jerusha îl rezemă cu spatele de perete. Sângele i se prelingea din nas

şi dintr-o zgârietură de pe bărbie; faţa şi cămaşa erau acoperite de pete unsuroase. Bâjbâi printre şiragurile de mărgele sparte, de proastă calitate, ce-i atârnau în jurul gâtului.

— Ia naiba! Of, la naiba... D-abia le cumpărasem!

Ochii îi erau sticloşi.

— Nu contează ambalajul dacă marfa e intac... Se întrerupse când văzu medalia de onoare, lipsită de strălucire, legănându-se printre mărgele. De unde-o ai?

Pumnul băiatului se închise protector peste medalie.

— Este a mea!

— Nimeni nu spune că nu... Stai!

Prinsese mişcarea cu coada ochiului; înălţă pistolul. Negustorul cel mai apropiat de intrarea în alee şovăi, pe jumătate ridicat în picioare, cu mâinile legate la spate.

— La pământ, vierme, dacă nu vrei să simţi pe pielea ta ce a păţit băiatul. Negustorul se trânti cu zgomot pe burtă în timp ce o privea cu neruşinare.

— El..., începu băiatul şi-şi apăsă o mână pe gură. Era... să mă taie. Voiau să mă vândă! Spuneau că... aş...

Îl cuprinse un tremur; Jerusha îl privea cum se luptă să şi-l înfrângă.

— Muţii nu spun poveşti... deşi cei de-acolo de unde te-ai fi dus oricum n-ar fi înţeles nici o vorbă din spusele tale. Şi desigur că nu le-ar fi păsat... Nu, nu-i un gând frumos, nu-i aşa? Îi strânse cu blândeţe braţul subţire. Dar asta se întâmplă mereu. Numai că mărinimoşii ăştia n-au s-o mai repete niciodată. Ia spune, eşti extraplanetar?

Mâna lui se strânse din nou peste medalie şi miji ochii cu înverşunare.

— Mda... adică, nu. Mama nu era, doar tata.

Poliţista reuşi să nu-şi trădeze surprinderea.

— Medalia i-a aparţinut lui.

Luă de bună declaraţia băiatului, fără să-i pese de unde avea medalia, pentru că acum o interesa posibilitatea unor delicte mai importante.

— Dar tu ai fost crescut aici nu? Şi te consideri cetăţean al Tiamatului...

El se frecă la gură, clipind.

— Cred că da, răspunse cu o urmă de şovăială sau de bănuială.

Gundhalinu reapăru din alee; raza proiectorului său se suprapuse peste cea a Jerushei, alungând umbrele.

— Vor veni să-i ridice dintr-o clipă în alta.

Femeia încuviinţă din cap. Sergentul se opri lângă băiat.

— Cum te simţi?

Băiatul se uită la faţa smeadă şi pistruiată a lui Gundhalinu, aproape holbându-se, înainte să dea semne că-şi aminteşte de buna-cuviinţă.

— Bine, cred. Mulţumesc... mulţumesc... Se întoarse către Jerusha, îi întâlni ochii, privi în jos, într-o parte, iar în spate: Nu ştiu cum... eu doar... mulţumesc.

— Vrei să ne răsplăteşti? zâmbi ea şi el aprobă din cap. Fii mai atent pe unde mergi. Şi să fii dispus să juri în mod oficial că eşti cetăţean al Tiamatului. Făcu o grimasă către Gundhalinu: Nu numai răpire şi molestare, ci şi încercarea de a lua în afara lumii un cetăţean de pe o planetă proscrisă. Mă simt tot mai bine.

Sergentul râse.

— Iar altcineva se simte tot mai rău, arătă el cu capul către prizonieri.

— Ce înseamnă asta? Băiatul se ridică în picioare, sprijinindu-se greoi de zid. Vreţi să spuneţi că nu voi putea merge niciodată pe altă lume, chiar dacă o doresc?

Gundhalinu întinse o mână, sprijinindu-l. Jerusha se uită în treacăt la ceas.

— În cazul tău, probabil că se poate. Dacă tatăl tău era extraplanetar, asta-i altceva... dacă o poţi dovedi. Bineînţeles, odată ce pleci de-aici nu te mai poţi întoarce niciodată... Ar trebui să te consulţi cu un avocat.

— De ce? întrebă Gundhalinu. Aveai de gând să pleci?

Băiatul începu să-i privească ostil.

— Poate o să doresc s-o fac vreodată. Dacă voi veniţi aici, de ce nu ne lăsaţi şi pe noi să plecăm?

— Deoarece culturile voastre nu au atins un grad adecvat de maturitate, recită sergentul.

Băiatul se uită semnificativ spre negustorii de sclavi extraplanetari, apoi întoarse ochii la Gundhalinu. Acesta se încruntă.

Jerusha îşi porni casetofonul.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, voi înregistra câteva date pentru evidenţă. Apoi te vom duce jos, la centrul medical, pentru...

— Nu-i nevoie. Mă simt bine. Băiatul se îndreptă, aranjându-şi hainele.

— Probabil că nu eşti cel mai în măsură să judeci asta, îl privi pătrunzător Jerusha, întâlnind nişte ochi ce străluceau ca nişte tăciuni aprinşi. Însă asta depinde de tine. Mai bine du-te acasă şi trage un pui de somn. În orice caz, trebuie să ştim de unde să te luăm în caz că vom avea nevoie de tine. Spune-ţi, te rog, numele.

— Sparks Dawntreader Văratic.

— Văratic? Surprinsă, abia acum îi auzi graseierea. De când eşti în oraş, Sparks?

— Nu de prea mult timp, ridică el din umeri.

— Hm... *„Asta explică multe”*. De ce-ai venit în Carbuncle?

— Şi asta e interzis de legile voastre? întrebă sarcastic.

— Nu, după câte ştiu eu, răspunse Jerusha şi-l auzi pe Gundhalinu pufnind dezaprobator. Lucrezi undeva... cu ce te ocupi?

— Sunt cântăreţ ambulant. Mâinile lui începură deodată să caute, scotocind prin cămaşă, în centură, bâjbâind prin aer. Fluierul meu...

Jerusha lumină colţurile întunecate rotindu-şi casca.

— Ăsta e?

Băiatul se lăsă în patru labe lângă unul dintre negustorii de sclavi şi culese bucăţile.

— Nu... nu!

Faţa şi mâinile i se încordară de durere. Negustorul de sclavi râse şi pumnul băiatului îl lovi peste gură.

Jerusha înaintă şi-l trase pe Sparks în sus şi într-o parte.

— Ajunge, Văraticule... Ai trecut prin clipe grele aici, pentru că nimeni nu ţi-a spus care sunt regulile. Şi nimeni nu poate, asta-i problema. Du-te înapoi în insulele tale liniştite, unde vremea stă pe loc, cât mai eşti încă în stare s-o faci. Du-te acasă..., şi mai aşteaptă încă cinci ani. Vei aparţine acestui loc după Schimbare.

— Ştiu ce fac.

„Ştii pe dracu'", gândi ea, cercetându-i faţa învineţită şi fluierul rupt pe care continua să-l ţină strâns în mâini.

— În acest caz, dat fiind că îţi lipsesc mijloacele de a-ţi câştiga existenţa, am să te acuz de vagabondaj. Bineînţeles, doar dacă nu părăseşti oraşul până în cursul zilei următoare.

„Orice ca să te trimit înapoi pe o navă departe de aici, înainte ca oraşul să ruineze o altă viaţă".

Băiatul părea neîncrezător. Apoi îi reveni mânia şi Jerusha îşi dădu seama că ea pierduse.

— Nu sunt vagabond! Stau... stau în casa fabricantei de măşti, din Aleea Lămâiului. Acolo stau.

Jerusha auzi zgomotul unei alte nave de patrulare care sosea şi bocănitul cizmelor în gang.

— E-n ordine, Sparks. Dacă ai un loc unde să stai, eşti liber să te duci acasă. „Numai că n-o să te duci acasă, prostule". Dar tot am nevoie să înregistrez depoziţia ta de victimă, pentru a-i izgoni odată pentru totdeauna pe paraziţii ăştia. Treci mâine pe la sediul central al poliţiei... Îmi datorezi măcar atâta lucru.

Băiatul aprobă ursuz din cap şi ieşi în alee. Poliţia nu se aştepta să-l mai vadă vreodată.

6

— Ce vrei să spui, că nu ştii ce i s-a întâmplat băiatului? Arienrhod se aplecă în faţă, privind aspru craniul pleşuv al negustorului. Degetele ei pătrunseră adânc, ca nişte gheare, în braţele moi ale fotoliului.

— Iertaţi-mă, Maiestate! Negustorul îi aruncă o privire fugară, cu ochii unui rozător înspăimântat. N-am crezut că vă interesează şi băiatul, ci numai fata. I-am spus să meargă la localul lui Gadderfy din fundătura Scoicii, dar el nu s-a dus acolo. Dacă vreţi să caut în oraş... Vocea îi tremura.

— Nu, nu va fi nevoie. Reuşi să imprime vocii un ton împăciuitor, nedorind ca bătrânul să cadă mort de frică. Metodele mele sunt mult mai eficiente decât ale tale. Îl voi găsi singură, dacă voi hotărî că am nevoie de el. „Şi poate că am fost destinată să-l găsesc”. Spuneai că s-a hotărât să vină aici pentru că... Moon... a devenit sibilă, în timp ce el a fost respins? „Ce greu este să te chemi pe tine însăţi cu un alt nume”. Ce se aşteaptă să găsească în Carbuncle?

— Nu ştiu, Maiestate. Negustorul răsuci în mâini capătul centurii sale ornamentate. Aşa cum v-am spus, ei erau făgăduiţi unul altuia... erau mereu împreună. Cred că asta i-a rănit lui mândria, că n-a putut să i se alăture în scamatoriile acelea. Taică-său e extraplanetar... băiatul poartă mereu medalia aia... Cred că e curios.

Regina aprobă din cap, fără să-l privească. De-a lungul anilor negustorul îi adusese veşti despre cei doi copii care creşteau împreună şi se iubeau din copilărie, uniţi fiind printr-o legătură invizibilă de fidelitate... care eventual putea fi folosită ca s-o atragă pe fată aici, în Carbuncle, şi s-o smulgă din obsesia superstiţioasă de sibilă. Nu o putea învinui că aspira la cea mai înaltă onoare din lumea ei limitată; aceasta nu dovedea decât că ele erau în mod sigur aceeaşi femeie. Totuşi obsesia lui Moon o făcuse să ignore încercările negustorului de a-i trezi interesul pentru tehnologia Iernaticilor, deşi băiatul se arătase interesat, poate datorită tatălui său extraplanetar. Măcar Moon nu-şi respinsese niciodată vărul fiindcă îi plăcea tehnica, aşa cum ar fi făcut orice Văratic veritabil. Asta o determinase pe Arienrhod să tolereze relaţia dintre ei, în speranţa că fie şi indirect, contactul cu tehnologia o va pregăti pe fată pentru destinul ei. Cer puţin ea nu rămăsese însărcinată... până şi Văraticii ştiau cum să folosească ierburile anticoncepţionale. Dacă băiatul ar fi fost aici în palat, aşteptând-o...

— Eşti sigur că Moon „studiază” acum cu sibilii pe insula lor? Va fi în siguranţă acolo?

— La fel de în siguranţă ca oriunde în Vară, Maiestate. Poate mai în

siguranţă. Se poate chiar să se întoarcă în Neith până când eu voi ajunge din nou acolo.

— Şi spui că sibilii pe care i-ai văzut nu sunt de fapt nebuni...?

Vocea i se ascuţi. Sperase s-o aducă pe fată aici. Înainte de a risca să contracteze maladia sibilului; dar acum era prea târziu.

— Nu, Maiestate, clătină el din cap. Sibilii îşi controlează perfect crizele. N-am văzut niciodată pe vreunul să n-o facă.

Siguranţa bătrânului o linişti şi pe ea.

Studie fresca de pe zidul din spatele lui. Atâta timp cât fata era sănătoasă la minte, altceva nu conta; maladia putea fi chiar un lucru bun, o protecţie, dacă îi făcea pe Văratici să aibă încredere în ea. Reveni, cu privirea spre negustor.

— Atunci îi vei duce un mesaj de la vărul ei, mesaj pe care ţi-l voi da eu. Vreau ca ea să vină în Carbuncle.

Moon trebuia să vină prin propria ei voinţă, Văraticii n-ar fi permis niciodată răpirea unei sibile.

Negustorul rămase cu capul plecat, astfel încât expresia chipului nu-i era vizibilă, deşi se încordase puţin.

— Dar, Maiestate... dacă ea devine sibilă, poate o să-i fie teamă să vină în oraş.

— Va veni, zâmbi Arienrhod. O cunosc eu: va veni „Dacă ea crede că iubitul îi este în pericol, va veni”. M-ai slujit bine... negustorule, continuă fără a-i pomeni numele pe care îşi dădu seama că-l uitase. Meriţi o recompensă bună.

„O zei am început să îmbătrânesc”. Surâsul i se şterse un pic. Apăsă o serie de taste luminoase de pe braţul fotoliului.

— Cred că vei descoperi că toate datoriile pentru ultimul tău transport de marfă au fost anulate.

— Vă mulţumesc, Maiestate! Pieile fleşcăite de pe chipul bătrânului se bălăngăniră când el făcu o plecăciune, şi Regina blestemă urâţenia pe care o pricinuia vârsta, chiar dacă-i făcea plăcere să-şi cunoască propria-i invulnerabilitate.

Îi dădu permisiunea să plece, fără măcar să-i atragă atenţia să păstreze numai pentru el secretul acestei întâlniri. Era o rudă îndepărtată, dar loială; nu conta că ar fi putut să se mire de ciudata sa calitate de paznic sau de şi mai ciudatul obiectiv al supravegherii, căci n-ar fi pus niciodată întrebări şi nici n-ar fi trădat. Mai ales că era plătit aşa de bine. După plecarea lui se ridică şi merse la uşa de intrare, glisând tăbliile albe încrustate. În mod surprinzător, Starbuck o aştepta, în sala mai largă din spatele uşii. Cu el se aflau Dulăii – copoi amfibii de pe Tsieh-pun, perfect înzestraţi pentru a dibui şiretlicurile mersilor. Dulăii stăteau grupaţi în cealaltă parte a sălii, unduind din braţele tentaculare în timp ce mârâiau între ei, purtând o conversaţie sporadică.

Starbuck însă cu obişnuita lui insolenţă publică se sprijinea de o masă samathană, aflată foarte aproape în stânga Reginei... şi foarte aproape de uşă. Se întrebă dacă nu cumva el ascultase convorbirea; admiţând că probabil o făcuse, pesemne că n-avea importanţă.

Bărbatul avea gluga pe cap, fiind înveşmântat tot în negru, dar în locul costumului de curte purta o salopetă termică prevăzută cu echipament de vânătoare. Când se îndreptă, o rază de lumină se reflectă din cuţitul ucigaş aflat în teacă. Făcu o reverenţă, cu o decenţă rigidă, dar nu înainte ca ea să-i vadă privirea cercetătoare şi întrebările din ochii întunecaţi.

— Pleci deja? întrebă Arienrhod pe un ton nepăsător.

— Da, Maiestate. Dacă asta vă e dorinţa.

Ea sesiză uşoara aroganţă a unui ritual repetat între egali.

— Exact, este dorinţa mea cea mare. „Da, tresari, vânătorul meu mult prea încrezător! Nu eşti primul dintre mulţi alţii şi ai putea să nu fi nici ultimul”. Cu cât te duci mai curând, cu atât mai bine. Vânezi în rezervaţia familiei Wayaways?

— Da, Maiestate. Vremea e senină acolo şi ar trebui să dureze. După o şovăială, se apropie de ea: Ai să-mi urezi noroc la vânătoare...? Mâna lui îi dezmierdă braţul prin pânza subţire.

Îşi ridică masca şi femeia îi trase faţa către a ei, dându-i un sărut ce promitea recompense mult mai însemnate.

— Vânătoare bună!

Starbuck încuviinţă din cap şi-i întoarse spatele. Ea îl privi adunându-şi Dulăii şi plecând să caute viaţa şi moartea.

7

— *„Introducere de date...”*

Un ocean de aer... un ocean de piatră. Zbura. Moon se holbă prin ochi străini la pereţii boltiţi ai stâncii striate care o scoase afară, în ţara canioanelor, o întindere nemăsurată de piatră tocită, arătând ca o dantelă colorată în violet, verde, purpuriu şi gri. Era prinsă în guşa unei păsări transparente, o aeronavă în zbor; monitoare grafice şi alfanumerice afişau simboluri ciudate în timp ce clipeau şi ţăcăneau pe bordul din faţa ei. Transa o ţinea însă în stază şi nu le putea atinge, iar creasta stâncii purpurii se ridica precum un zid în calea zborului ei năvalnic.

Nava se înclină brusc de la sine, evitând culmea şi plonjând într-o prăpastie adâncă, ameţind-o pe fată. Pe bord, un beculeţ clipi roşu, piuind un avertisment înainte ca altitudinea navei să se stabilizeze. De unde venea? Încotro se ducea? Unde se afla această mare pietrificată? Erau taine la care n-avea să poată răspunde niciodată: alături de „cine”, „cum”, şi „de ce”... Deasupra, cerul era un indigo fără nori, înnegrindu-se către zenit, luminat doar de un singur soare mititel, argintiu. Nicăieri nu putea zări apă...

— *„Introducere de date...”*

Un ocean de nisip. O plajă nesfârşită, o mare de dune fără ţărmuri, cu fluxuri şi refluxuri ce curgeau neîncetat sub vântul veşnic... Nava ei se deplasa pe deasupra nisipului într-o legănare neregulată şi fata nu era sigură, din poziţia în care se afla – purtând cască pe cap împotriva cuptorului de lumină, sus pe fuselajul blindat – dacă totul era aievea sau nu...

— *„Introducere de date...”*

Un ocean de omenire. Mulţimea se îmbulzea în jurul ei la întretăierea a două străzi, împingând-o şi târând-o precum un curent marin înşelător. Maşini treceau pe lângă ea vâjâind şi huruind, aglomerând partea carosabilă, umplându-i nările cu fum amar şi asurzind-o... Un străin cu faţa oacheşă îmbrăcat complet în maro, cu pălărie ascuţită şi cizme strălucitoare, o prinse de braţ; îşi înălţă vocea într-o limbă necunoscută, punând întrebări. Moon îi văzu faţa schimbându-i-se deodată, şi el o lăsă să plece...

— *„Introducere de date...”*

Un ocean de noapte. O completă absenţă a luminii, şi a vieţii... un sentiment de vârstă macrocosmică... o conştiinţă de activitate microcosmică... Înţelegerea faptului că ea nu va pătrunde niciodată în inima secretă a acestei realităţi, indiferent cât de des revenea, mereu în acest miez de noapte complet lipsit de orice, în care nu exista

absolut nimic....

— ...*Încetarea analizei!* Auzi cuvintele răsunând, îşi simţi capul căzându-i moale în faţă, şi-şi trase suflarea când sfârşitul unei alte transe o îmbrânci înapoi în propria-i lume. Stătea cu şezutul pe călcâi, relaxându-şi în mod conştient muşchii trupului, într-un val crescător... răsuflând adânc şi fiind conştientă de orice răspuns furnicător al corpului.

Deschise în sfârşit ochii, către prezenţa liniştitoare a lui Danaquil Lu ce-i zâmbea din scaunul ei grosolan de lemn, aşezat în colţul opus al încăperii. Acum îşi putea controla trupul în timpul Transferului; nu mai trebuia să fie ţinută şi readusă cu forţa în lumea reală. Îi surâse şi ea cu o mândrie obosită, apoi se aşeză turceşte pe covoraşul ţesut.

Clavally apăru brusc în uşă, acoperind pe moment dreptunghiul de lumină solară ce încălzea spinarea fetei. Aceasta se răsuci ca s-o vadă cum traversează cel de-al doilea dreptunghi luminos de sub rama spartă a ferestrei. Clavally îşi lăsă mâna să netezească absentă părul moale, castaniu, mereu zbârlit, al lui Danaquil Lu. Bărbatul era un individ tăcut, aproape timid, dar toanele permanente ale lui Clavally îl făceau să râdă cu uşurinţă.

Îi lăsa lui Moon impresia că se simţea cumva stingherit sau nelalocul lui pe această insulă, în camerele cioplite în roca poroasă. Nu putea ghici de unde provenea; dar vedea uneori în ochii lui dorul după locurile natale. Câteodată îl surprindea privind-o cu o expresie pe care nu o putea preciza – de parcă ar mai fi văzut-o undeva mai înainte. Pe gât şi pe jumătate de faţă avea nişte cicatrici urâte, ca şi cum l-ar fi zgâriat un animal.

— Ce-ai văzut?

Întrebarea lui Clavally era ea însăşi aproape un ritual. Pentru a o ajuta să înveţe să controleze Transferul, să stăpânească ritualurile trupului şi ale minţii ce conduceau o sibilă, fetei i se puneau întrebări cu răspunsuri previzibile – întrebări ce fuseseră puse tuturor în cadrul educaţiei. Moon constatase că niciodată nu ştia ce-i va răspunde unui căutător. În schimb, era purtată într-o viziune: într-un hău întunecat, la fel de imens ca şi moartea... Într-o vibrantă lume de vis, undeva în mijlocul unei alte realităţi. Un fir mistic lega fiecare întrebare de vis separat şi astfel Clavally, ori Danaquil Lu îi puteau ghida experienţa Transferului, reducând teribila înstrăinare cu preziceri ale lucrurilor pe care ea urma să le vadă.

— Am fost iarăşi în Niciunde.

Moon îşi scutură capul, alungând ecourile înnebunitoare ale visului, umbrele ce continuau să-i răsune în memorie. Primele lucruri învăţate după iniţiere fuseseră barierele mentale şi concentrarea disciplinată, care aveau să-i păstreze mintea sănătoasă, împiedicând-o să audă fără să vrea miile de gânduri ascunse ale minţii atotvăzătoare a Doamnei,

sau să fie afundată în extazul Doamnei ori de câte ori cineva din jurul ei punea o întrebare.

— De ce mergem acolo mai des decât în orice alt loc? Parcă m-aş îneca.

— Nu ştiu, zise Clavally. Poate că ne înecăm... se spune că cei care se îneacă au şi ei viziuni.

Moon se foi stânjenită.

— Sper că nu.

Râsetele lor răsunară în încăperea micuţă. Clavally se aşeză lângă Danaquil Lu, frecându-l pe umeri cu o tandreţe absentă; colierul său din cochilii de scoici zornăia muzical. Nopţile friguroase şi umede din camerele de piatră îl anchilozau, totuşi nu se plângea niciodată. „Poate că ăsta-i motivul pentru care...” Palmele fetei îi strânseră genunchii, când îi privi pe cei doi laolaltă.

— Controlul tău este bun, Moon, surâse Danaquil Lu jumătate înspre ea, jumătate înspre mâinile lui Clavally. Cu fiecare Transfer devii tot mai bună... ai o voinţă foarte puternică.

Moon se ridică brusc în picioare:

— Cred că am nevoie de puţin aer.

Vocea îi sună, chiar şi ei, stinsă şi subţire. Merse repede spre uşă, ştiind că de fapt nu aerul îi lipsea.

Porni la fugă pe cărarea ce ducea către golfuleţul unde se aflau bărcile lor; urmă poteca ce suia promontoriul verde-albăstrui, bătut de vânturi, ce se întindea deasupra mării verzi-albastre. Răsuflând cu greutate, se lăsă să cadă în iarba înaltă încâlcită de sare, şi-şi aruncă ochii înapoi către faleza îndreptată spre sud, unde în lunile trecute trăise ca o pasăre în cuib. Privea înspre mare, zărind în depărtarea albastră, pătată de nori, creasta zimţuită a Insulei Alegerii, sora mai mare a insulei unde se afla acum... amintindu-şi cu toată însufleţirea unui vis de Transfer momentul deciziei Doamnei care despărţise viaţa ei de a lui Sparks. „Nu-mi pare rău!”. Pumnul ei lovi cu putere iarba jilavă; se deschise apoi, fără vlagă.

Îşi înălţă braţul ca să se uite la linia subţire albă de pe încheietura mâinii pe care i-o crestase Clavally, când şi-o crestase şi pe-a ei, cu o seceră, acum multe luni. Danaquil Lu le apăsase încheieturile una peste alta iar sângele lor se amestecase şi picurase pe jos, în timp ce bărbatul cântase un imn pentru Marea Mamă, exact în acest loc. Aici, privind Marea de sus, Moon fusese sfinţită şi îi atârnaseră de gât trifoiul ţepos; întâmpinând-o cu bucurie în noua viaţă, sorbiseră cu toţii pe rând dintr-o cupă cu apă de mare; prin legătura de sânge fusese iniţiată în această breaslă sfântă. Tremurând de teamă, se simţise simultan fierbinte, îngheţată şi ameţită, percepând prezenţa Doamnei coborând asupra ei... se prăbuşise leşinată în mijlocul lor, trezindu-se în a doua zi, încă slăbită şi cu febră, dar plină de

veneraţie. Devenise unul dintre puţinii aleşi; după cicatricile de pe încheieturile lor, era clar că Clavally şi Danaquil Lu iniţiaseră doar alţi şase sibili înaintea ei. Amintindu-şi-l pe Sparks cum ţinea în mână propriu simbol al depărtării dintre ei, fata îşi strânse trifoiul în palmă cu prudenţă, din cauza vârfurilor ascuţite. „Moarte dacă iubeşti o sibilă... dacă eşti o sibilă...”.

Dar nu să iubeşti, şi să fii o sibilă; se uită cu gelozie la faleză, imaginându-şi pe Clavally şi Danaquil Lu făcând dragoste în absenţa ei. Cuvintele amare rostite de Sparks la despărţire rămăseseră doar o urmă subţire şi albă pe suprafaţa minţii aidoma liniei albe aflate în jurul încheieturii mâinii ei. Timpul şi amintirile de-o viaţă întreagă îndepărtaseră durerea fetei, tot aşa cum un val şterge urmele de paşi de pe nisip, lăsând o suprafaţă netedă şi strălucitoare, o reflecţie de dragoste şi necesitate. Îl iubise mereu şi totdeauna să aibă nevoie de el. Nu-l putea părăsi niciodată.

Clavally şi Danaquil Lu erau făgăduiţi unul altuia şi cunoaşterea acestui lucru constituia un mic demon întemniţat în pieptul lui Moon. Pentru insulari, actul sexual reprezenta ceva la fel de natural ca şi trecerea de la copilărie la adolescenţă, totuşi erau reţinuţi în legătură cu vieţile lor particulare; aşa că fata petrecuse multe ore în meditaţii conştiincioase, solitare, care se transformau prea uşor în vise de invidie şi de dor trăite la lumina zilei. Unul dintre lucrurile pe care le aflase despre sibili era că aceştia nu se aflau mai presus de oamenii simpli: supărarea, mânia şi toate măruntele frustrări ale vieţii continuau să crească din seminţele studiului, iar bunele intenţii se încheiau deseori prin greşeli.

Încă râdea, plângea şi suferea gândindu-se la atingerea băiatului...

— Moon?

Se întoarse cu vinovăţie înspre vocea lui Clavally ce răsună înapoia ei.

— Te simţi bine? Clavally se aşeză lângă ea, punându-i o mână pe braţ.

Dincolo de valul de energie pe care orice întrebare îl elibera acum în mintea ei, Moon simţi cum o cuprinde emoţia – jalea de a nu fi singură. Abia reuşi să se stăpânească.

— Da, murmură ea, înghiţind un nod, dar uneori... mi-e dor de Sparks.

— Sparks? Vărul tău, încuviinţă, Clavally. Acum îmi amintesc. V-am văzut împreună. Ziceai că vreţi să fiţi laolaltă pentru totdeauna. N-a venit cu tine?

— Ba da! Dar Doamna... l-a trimis înapoi. Toată viaţa am plănuit s-o facem împreună... şi pe urmă Ea l-a alungat.

— Totuşi tu ai venit aici.

— Trebuia. Am aşteptat jumătate din viaţă ca să fiu sibilă. Să fiu şi

eu ceva pe lumea asta. Moon se foi, strângându-şi genunchii la piept, când un nor întunecă deodată soarele. Dedesubtul lor, marea căpătă un plumburiu sumbru. El însă n-a putut înţelege, continuă fata. A spus lucruri prosteşti, odioase. A… a plecat, în Carbuncle! A plecat mânios. Nu ştiu dacă se va mai întoarce vreodată.

Se uită în sus, întâlnind ochii lui Clavally, văzând simpatia din ei, înţelegând că se ascunsese prea mult timp şi dându-şi seama că greşise ascunzându-se… pentru a duce singură povara.

— De ce nu ne-a ales Doamna pe amândoi? Noi am fost mereu împreună! Ea nu ştie că noi suntem la fel?

Clavally clătină din cap.

— Ştie că nu sunteţi, Moon. De asta te-a ales numai pe tine. În Sparks exista ceva ce tu nu deţineai – sau invers – aşa că atunci când Ea v-a atins inimile, acolo, în peşteră, dintr-a lui a auzit o notă falsă.

— Nu! Moon privi peste întinderea apei către Insula Alegerii. Cerul se acoperea de nori, pregătind o altă aversă de ploaie. Vreau să spun… nu e nimic în neregulă cu Sparks. S-a întâmplat aşa pentru că tatăl lui nu era Văratic? Pentru că-i place tehnologia? Poate că Doamna şi-a închipuit că el nu e cu adevărat credincios. Ea nu-i ia pe Iernatici ca să-i facă sibili.

Fata îşi trecu degetele prin iarba rară, căutând o explicaţie în firele încâlcite.

— Ba da, îi ia.

— Adevărat?

— Danaquil Lu este Iernatic.

— Zău? ridică fruntea Moon. Dar… cum? De ce? Mereu am auzit… toţi spun că ei nu sunt credincioşi. Şi că nu sunt… ca noi.

— Doamna lucrează pe căi ciudate, spuse Clavally. Când Dana era tânăr, familia lui deţinea terenuri la marginea Verii. Odată, într-un act de bravură, a vizitat un loc de alegere a sibililor şi Doamna l-a chemat. A devenit sibil… n-o putea refuza, aşa cum nici tu n-ai putut.

Moon se uită peste mare şi înapoi la Clavally, neştiind ce să spună.

Femeia surâse cu tristeţe.

— Oamenii sunt amestecaţi, fructe dulci şi acre deopotrivă, oriunde i-ai găsi. Doamna-i alege pe cei care corespund cel mai bine gusturilor Ei şi nu pare să ţină seama dacă i se închină Ei, sau altcuiva. Ochii îi deveniră deodată reci; aruncă o privire în sus la faleză. Dar sunt puţini Iernatici care încearcă să devină sibili, deoarece li se spune că este o nebunie, sau o escrocherie superstiţioasă. Ei ajung rareori să-i vadă pe sibili, căci acestora nu li se permite accesul în Carbuncle. Extraplanetarii îi urăsc din motive necunoscute şi Iernaticii îi imită în toate pe extraplanetari. Totuşi, ei cred în puterea judecăţii Doamnei. (Cutele de pe faţă i se adânciră). Au o prăjină terminată printr-un colan cu ţepi, astfel încât nimeni să nu fie „molipsit” de sângele unui

sibil...

Moon se gândi la Daft Naimy... şi la Danaquil Lu. Atinse cu mâna trifoiul tatuat la ceafă, sub lâna ivorie a puloverului.

— Danaquil Lu...

— ...a fost pedepsit, alungat din Carbuncle. Nu se mai poate întoarce niciodată – cel puţin atâta timp cât domneşte Regina Zăpezii. L-am întâlnit pe când întreprindeam o călătorie prin insule. Cred că de când suntem împreună, este fericit... sau măcar mulţumit. Şi m-a învăţat multe lucruri. Plecă ochii... aducând pe neaşteptate, cu o fetişcană. Ştiu că probabil nu-i corect din partea mea, dar mă bucur că l-au exilat.

— În cazul ăsta, ştii ce simt eu.

Clavally încuviinţă, zâmbind. Îşi ridică mâneca de la canadiană, şi-i arătă cicatricele de mult vindecate, din jurul încheieturii.

— Nu am habar de ce am fost alese... dar în nici un caz pentru că am fi perfecte.

— Ştiu. Gura lui Moon zvâcni uşor. Totuşi dacă interesul lui în tehnologie nu constituie motivul, cum poate fi Sparks mai puţin perfect decât mine...

— ...când îţi închipui că nu poate exista nimic mai bun decât iubitul pe care ţi-l aminteşti?

Fata încuviinţă sfios din cap.

— Gând v-am văzut prima dată împreună, am simţit – după o vreme ajungi să percepi unele lucruri – că, dacă vii aici, vei fi aleasă. Mi-ai părut potrivită. Sparks însă... avea în el ceva nehotărât.

— Nu-nţeleg.

— Ai spus că a plecat furios. Tu crezi că s-a pripit, dar că a avut şi motive întemeiate... că a făcut-o ca să te rănească? Că te-a acuzat pentru succesul tău şi eşecul lui.

— Dar şi eu aş fi simţit la fel, dacă ar fi fost ales în locul...

— Chiar aşa? o privi Clavally. Poate că oricare dintre noi ar fi simţit... dar toată bunăvoinţa din lume nu ne poate opri să înghiţim cârligul cu momeala invidiei. Însă Sparks te-a învinuit pe tine pentru tot ce s-a întâmplat. Tu te-ai fi acuzat doar pe tine însăţi.

Moon clipi şi se încruntă; rememoră copilăria lor şi-şi aminti cât de rar încercase băiatul s-o contrazică. Atunci când se certau, el fugea departe şi-o lăsa singură. Stătea supărat ore întregi, chiar zile. Iar în spaţiul pustiu pe care îl lăsa în urmă, fata îşi revărsa mânia către ea însăşi. De fiecare dată se ducea după el şi-şi cerea scuze, chiar şi atunci când ştia că el greşise.

— Cred că aşa aş fi făcut, chiar dacă nu era vina nimănui. Deşi nu-i bine.

— Da... cu excepţia faptului că nu răneşte pe nimeni decât pe tine. Eu consider că asta-i diferenţa.

Doi stropi de ploaie picură pe neaşteptate pe capul descoperit al lui Moon; privi în sus, dezorientată şi surprinsă. Îşi trase gluga, în timp ce Clavally se ridică în picioare şi-i arătă un loc ferit.

Se adăpostiră sub un pâlc de ferigi tinere. Câteva minute ploaia înăbuşi toate celelalte sunete. Rămaseră tăcute, orbite de perdeaua sură şi lichidă, până când aversa de ploaie se deplasă peste mare purtată de vânt. Moon se depărtă de trunchiul întunecat, viguros al ferigii; examină micile picături împletite ca nişte perle în dantelăria delicată a coroanei şi le privi cum cad. Întinse o mână.

— S-a oprit deja... Supărarea faţă de Sparks îi trecuse la fel de repede ca şi ploaia, având un efect la fel de neînsemnat asupra întregului vieţii ei. Totuşi când aveau să se întâlnească din nou, atât de multe vor fi diferite în relaţia dintre ei... Ştiu că oamenii trebuie să se schimbe, glăsui ea. Dar mă întreb dacă toţi ştiu când trebuie să se oprească.

Clavally clătină din cap; porniră înapoi pe lângă cărarea ce se transformase într-un torent.

— Nici măcar Doamna nu poate răspunde la aşa ceva. Când îl vei revedea pe Sparks, sper că vei descoperi că şi-a dat singur un răspuns la această întrebare.

Moon se întoarse, mergând câţiva paşi de-a-ndaratelea, în timp ce se uita înspre marea fără odihnă.

8

— ...Atunci o parte din beneficiile ultimului Festival au fost depuse într-un nou fond pentru mine, aşa încât am putut să încep să lucrez la măştile pentru acest Festival... cu aproape optsprezece ani în urmă. Cum trece timpul, mascat în ritmul zilelor! Acesta-i ritmul creaţiei pentru tine... creaţia individuală, creaţia universală. Pene roşu-oranj, te rog.

Fabricanta de măşti întinse mâna.

Sparks se aplecă pe verandă, căută într-una din tăvile împrăştiate în faţa uşii şi-i dădu un pămătuf. Malkin, motanul sur cu labe lungi, îşi vârî pe furiş o labă printre penele aflate în suport. Sparks îl dădu deoparte şi reveni la separarea mărgelelor, lăsându-le să cadă în recipientele cuvenite. Se tot uită în sus şi în jos până când îl apucă ameţeala, încercând să urmărească atât munca bătrânei cât şi propriul său lucru.

— Nu ştiu cum reuşeşti... Cum poţi crea atâtea măşti complet diferite între ele, când de abia poţi... Se opri, încă nesigur pe vorbele sale.

— ...deosebi o pană roşie de una verde? Ea zâmbi, înălţându-şi capul ca să-l fixeze cu ferestrele întunecate ale ochilor şi cu senzorul optic de pe banda ce-i încercuia fruntea. Păi, ştii, la început n-a fost uşor. Dar am vrut să învăţ... am simţit nevoia să creez eu însămi ceva frumos. Nu puteam să pictez sau să desenez, însă conceperea măştilor se aseamănă mai degrabă cu sculptura, fiindcă obţii ceva care se poate pipăi. Iar îndeletnicirea este ereditară în familia Ravenglass, să ştii, ca şi orbirea. Fiind născută oarbă, apoi redându-mi-se vederea pe jumătate... uneori mă gândesc că această combinaţie a dus la sporirea imaginaţiei. Toate formele sunt vagi şi minunate... vezi în ele ceea ce vrei *tu* să vezi. Am două surori care şi ele sunt oarbe şi care îşi au propriile magazine aici, în oraş. Multe alte asemenea rude procedează la fel, deşi nu sunt toate oarbe. E nevoie de multă energie creatoare ca să te asiguri că va exista o mască pentru fiecare chefliu ce va dansa pe străzi în timpul următorului Festival. Şi ştii ceva? surâse ea, cu mândria strălucindu-i pe buze. Ale mele sunt cele mai bune dintre toate. Eu, Fate{2} Ravenglass Iernatica, voi realiza masca Reginei Verii... O bucată de catifea roşie, te rog!

Sparks i-o întinse, lăsând-o să i se strecoare, senzuală printre degete.

— Dar toată munca asta – o muncă de o jumătate de viaţă – este doar pentru o singură noapte. Şi apoi e pierdută! Cum poţi suporta aşa ceva?

— Pentru că este foarte importantă pentru identitatea Tiamatului ca

planetă autonomă – moştenirea noastră. Ritualurile Schimbării constituie o tradiţie ce se întinde în trecut până în vremurile întunecate de dinainte ca Hegemonia şi conducătorii ei să fi pus vreodată piciorul pe lumea noastră... unele din ele provin din timpurile când noi înşine eram extraplanetari aici...

— Cum de ştii asta? o întrerupse el. Cum de ştii ce a făcut cineva înainte ca primele nave să fi coborât din Marea Furtună?

Fără să-şi dea seama, alunecase în limbajul mitului.

— Tot ce ştiu este ceea ce aud la tri-dim, zâmbi ea. Extraplanetarii au arheologi care studiază mărturiile şi ruinele Vechiului Imperiu. Ei susţin că noi am ajuns aici ca refugiaţi de pe o planetă numită Trista, după un război interstelar, petrecut spre sfârşitul Vechiului Imperiu. Chipurile acestea fantastice pe care le fac eu erau la început fiinţe reale. Ele au existat cândva în familiile de pe primele nave, care sunt strămoşii Văraticilor şi Iernaticilor. Probabil că pe unele din ele le recunoşti... În Vară continuă să-şi păstreze semnificaţia. Numele navei tale, Dawntreader, este unul din duzina iniţială de denumiri... ştiai asta? (Sparks clătină din cap). Hegemonia însă ne-a făcut să ne ruşinăm de tradiţiile noastre „primitive” aşa încât acum le scoatem la lumină doar la Festival. De fapt nu sărbătorim vizita Primului Ministru, ci propria noastră moştenire.

— Aha.

Băiatul se simţea încă derutat şi tulburat de viziunea istorică a Iernaticilor, în care Doamna nu figura, deşi n-ar fi recunoscut asta nici măcar faţă de el însuşi.

— Oricum, unele lucruri sunt mai frumoase pentru că pur şi simplu sunt efemere. Gândeşte-te la o floare care se deschide, sau la cântecul pe care-l fredonezi, sau la un curcubeu... gândeşte-te la momentul când faci dragoste.

— *Ce-ar fi dacă n-ar mai exista niciodată curcubee...* Sparks se gândi la toate acele lucruri şi-şi muşcă buza. În cazul ăsta, cred că-i o prostie să priveşti înapoi şi să-ţi pară rău pentru ce-a trecut.

— Este omeneşte. Bătrâna înclină întrebător capul de parcă i-ar fi ascultat gândurile. Dar pentru un artist, adevărata bucurie se află în crearea obiectului. Când îl simţi crescând de sub mâinile tale, creşti şi tu odată cu el. Eşti viu, energia curge. Când lucrul e terminat, încetezi să mai creşti. Încetezi să mai trăieşti. Nu trăieşti decât pentru următorul act de creaţie. Nu simţi asta când îţi cânţi muzica?

— Ba da.

Îşi ridică fluierul, mişcându-şi rapid degetele peste lipiturile fine ca firul de păr rămase ca nişte cicatrici pe scoica răsucită. Fabricanta de măşti îi reparase într-atât de bine instrumentul, încât sunetul însuşi de-abia dacă fusese puţin alterat.

— Cred că da. Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar cred că simt.

— Aripa de gândac albastru-violet, te rog... Mulţumesc. Nu ştiu cum o scoteam la capăt înainte să fi venit tu.

Malkin păşi sfios pe lângă şoldul lui Fate şi i se căţără în poală, frământând apoi cu ghearele stofa fustei largi.

Sparks râse; un sunet reţinut, de autodezaprobare, ce-i spunea bătrânei că adevărul curgea împotriva curentului. În ciuda prezicerii pe care i-o făcuse Fate la prima lor întâlnire, concurenţa nenumăratelor plăceri ale Labirintului fusese prea mare pentru delicata lui muzică insulară; cu cântecele de la colţul străzii abia dacă reuşea să câştige atât cât să se poată hrăni. Inspiră adânc combinaţia de arome exotice care veneau de la botaneria cu plante specifice de pe planeta Portul Nou, aflată alături, şi de la restaurantul samathan de peste drum. Dacă Fate nu i-ar fi oferit adăpost în camera din spate, atunci el, în loc să doarmă sub supravegherea atentă a spiritelor celor o mie de măşti, s-ar fi odihnit în vreo rigolă... sau mai rău.

O privi iarăşi, recunoscător în cele din urmă pentru că-l silise să meargă la poliţia extraplanetară ca să depună acuzaţie împotriva negustorilor de sclavi. Îşi aminti surprinderea de pe chipul Albastrei ce-i salvase viaţa când îl revăzuse şi de vinovăţia care se citise pe propria lui faţă. Oftă.

— Oare într-adevăr toţi extraplanetarii îşi vor face bagajele şi vor părăsi Tiamatul după următorul Festival? Vor abandona tot ceea ce au aici? E greu de crezut...

— Da, aproape toţi vor pleca. Fate răsuci un ciucure din şnur auriu. Pregătirile lor au început deja, la fel ca şi ale noastre. Ai putea simţi schimbările dacă ai fi crescut aici. Te întristează lucrul ăsta?

El ridică privirea, întrucât nu fusese întrebarea pe care o aştepta.

— Eu... nu ştiu. Toată lumea din Vară spunea întruna că e ziua pe care o aşteaptă cu nerăbdare: Schimbarea – că atunci vom dobândi ceea ce ne aparţine. Şi eu urăsc felul în care extraplanetarii i-au orbit pe Iernatici cu o atmosferă de mare glorie, în timp ce-au luat tot ce-au poftit, iar acum cred că ne pot abandona pur şi simplu. Mâna i se strânse peste medalia de la gât; îşi răsuci degetele printre găuri. Dar...

— Dar ai fost orbit de glorie ca şi noi toţi, Iernaticii. Întrerupând legarea nodurilor, Fate mângâie spinarea argintie a motanului adormit.

— Eu...

Bătrâna zâmbi, cercetându-l cu al treilea ochi.

— Şi ce-i rău în asta? Nimic! M-ai întrebat odată dacă nu regret că n-am fost în stare să părăsesc lumea noastră, ca să-mi vindec orbirea în altă parte. Te gândeai că ar trebui să detest faptul că mi s-au dat aceşti senzori, în loc... trebuind să mă împac cu doar jumătate de vedere. Dacă priveam lucrurile cu ochi perfecţi, tot asta aş fi văzut. Eu însă le-am privit cu ochi orbi... şi mi se par minunate.

— Grozav... Sparks se sprijini cu spatele de peretele prăvăliei, privind pe alee. Dar după Festival totul se sfârşeşte.

— Da. E ultimul Festival. După aceea, extraplanetarii ne vor părăsi, Văraticii se vor muta din nou în nord, iar viaţa aşa cum am trăit-o dintotdeauna va înceta. De data asta, alegerea Reginei pentru o Zi se va face cum trebuie... masca Reginei Verii va fi ultima şi cea mai bună creaţie a mea.

— Ce vei face după terminarea Festivalului? întrebă Sparks, simţind brusc tonul mai mult decât retoric.

— Voi începe o viaţă nouă. (Strânse un ultim nod). La fel ca şi toţi ceilalţi din Carbuncle. Ştii, de-asta e numită Schimbarea.

Ridică masca terminată ca pe o ofrandă pentru oamenii ce treceau pe alee. Sparks văzu pe câţiva dintre aceştia făcând ochii mari şi zâmbind.

— De ce te cheamă Fate? Vreau să spun, de ce te-au botezat aşa părinţii tăi?

— Mama a făcut-o. N-ai ghicit? Pentru acelaşi motiv pentru care ţie ţi-au spus Sparks. Cei procreaţi la Festival au nume speciale.

— Vrei să zici că acum două Festivaluri...?

Ea aprobă din cap.

— Nu-i uşor să porţi cu tine un asemenea nume toată viaţa. Fii bucuros că n-ai aşa o povară.

Băiatul râse.

— Îmi ajunge că trebuie să-l car pe „Văratic” prin Carbuncle. E ca o ancoră, mă ţine priponit în loc. Luă din nou fluierul şi-l duse la buze; îl lăsă în jos, uitându-se către intrarea în alee, când un murmur de surprindere trecu din om în om ajungând până la ei.

— Ce este? Fate puse masca deoparte, iar fruntea i se încreţi într-un efort inconştient de a-şi concentra privirea.

— Vine cineva. Cineva bogat.

Văzu fineţea straielor înainte de a putea distinge feţele, pe măsură ce străinii urcau pe aleea îngustă. Erau vreo şase femei şi bărbaţi, dar privirea sa insistentă se opri la cea aflată în fruntea lor. Bogăţia îmbrăcăminţii ei exotice nu însemnă deodată nimic, când îi zări cu claritate figura...

— Sparks? Mâna lui Fate îi găsi braţul şi se strânse în jurul lui.

El nu răspunse. Se ridică încet în picioare, simţind cum lumea se retrage până când rămase singur într-un spaţiu intim doar cu...

— Moon!

Fata se opri, zâmbindu-i în semn de recunoştinţă şi aşteptă să vină la ea.

— Moon, ce-i cu tine...? Însoţitorii ei se strânseră în jurul lui, prinzându-i braţele şi oprindu-l.

— Ce se întâmplă cu tine, băiete? Îndrăzneşti să te apropii de

Regină?
Ea însă ridică mâna, făcându-le semn să-i dea drumul.
— E în ordine. Îi aduc aminte de altcineva, asta-i tot... Nu-i aşa, Sparks Dawntreader Văratic?
Se holbară cu toţii la ea, dar nici unul mai uluit decât Sparks. Ea era Moon..., adică era şi totuşi *nu era,* clătină el din cap. „Nu Moon. Regina...”. Deci aceasta era Regina Zăpezii, Regina Iernii, care stătea acum în picioare în faţa lui. Încurcat, pe jumătate speriat, se lăsă să cadă în genunchi.
Arienrhod se aplecă, îi luă mâna şi-l trase în picioare.
— Nu-i nevoie! Băiatul înălţă capul şi o văzu privindu-l cu o insistenţă care-l făcu să roşească şi să se uite în altă parte. Rar întâlneşti un Văratic care să dea dovadă de respect, continuă Regina. Cine este cea de care îţi amintesc atât de bine?
Chiar şi vocea îi era la fel; şi totuşi ceva din fiinţa ei îl sfida.
— Veri... Verişoara mea, Maiestate. Verişoara mea Moon, înghiţi el un nod. De... de unde ştiţi cine sunt?
Ea râse.
— Dacă erai Iernatic, n-ai fi întrebat asta. Nimic din acest oraş nu scapă atenţiei mele. Am auzit, de pildă despre un muzician neobişnuit de talentat. De fapt, am venit azi aici doar ca să te cunosc. Să-ţi cer să vii la palat şi să cânţi pentru mine.
— Eu? Sparks se frecă la ochi, îndoindu-se dintr-o dată că era treaz. Dar mie nu-mi ascultă nimeni muzica... Simţi cum cele câteva monede câştigate în ziua aceea zornăie în buzunarul aproape gol.
— Cine trebuie, te-ascultă!
— Nu ţi-am spus eu? auzi din spate vocea lui Fate.
Regina urmări privirea pe care el o aruncă peste umăr.
— Aha, fabricanta de măşti, spuse ea. Cum merge treaba? Ai început deja masca Reginei Verii?
— Maiestate, înclină solemn capul Fate, munca mea merge mai bine ca de obicei, mulţumită lui Sparks. Dar încă nu e vremea pentru Regina Verii. Iarna continuă să domnească. Aveţi grijă de muzicianul meu. O să-i duc lipsa.
— Cea mai bună grijă imaginabilă, zise cu blândeţe Regina.
Sparks se duse pe verandă, îşi luă fluierul şi-l lăsă să alunece în punga de la cingătoare. Apoi, pe negândite, apucă mâinile lui Fate, se aplecă peste tăvi şi o sărută pe obraz.
— Voi veni să te văd.
— Ştiu, încuviinţă bătrâna, dar acum nu-ţi lăsa viitorul să aştepte.
El se sculă în picioare şi se întoarse spre Regină, clipind, în timp ce prin faţa ochilor i se perindau imagini în care realitatea se împletea cu închipuirea. Însoţitorii lui Arienrhod se strânseră în jurul lui precum petalele unei flori de pe alte tărâmuri şi ea îl luă cu sine.

9

— Am să-l rog să mă ia cu el. Nu mai pot aştepta aici. A trecut deja prea mult timp.

Moon stătea în picioare la fereastra căsuţei bunicii, uitându-se către oraş prin sticla vălurită. Mama ei era aşezată la masa grea de lemn unde bunica începuse să cureţe peşte; fata rămăsese cu spatele la ele, ruşinată că avea nevoie de un asemenea argument pentru a-şi susţine hotărârea.

— Negustorul acela nu se va mai întoarce decât peste câteva luni. Mă gândesc cât a trecut de când Sparks a trimis după mine.

Ea se întorsese acasă cu întârziere de o lună; negustorul care îi adusese mesajul plecase deja pe drumul lui. Mâinile i se albiră pe pervazul din lemn, printre scoicile pe care ea şi Sparks le strânseseră de pe plajă în copilărie. Avea să dureze prea mult până când o altă navă din Carbuncle să vină în acele insule îndepărtate; cel mai apropiat loc unde putea nădăjdui să găsească una era Golful Îndepărtat, la marginea teritoriului Iernatic, dar aceasta presupunea o călătorie pe mare mult prea lungă pentru ca s-o facă de una singură.

Însă pe câmpul de la marginea satului, un străin se străduia să repare o navă zburătoare, o aeronavă la fel cu cea văzută de Moon într-una din transele sale. Străinul nu era Iernatic, ci un extraplanetar adevărat, primul pe care-l zărise vreodată punând piciorul în Neith; un bărbat cu pielea de culoarea bronzului şi cu ochi ciudaţi, afundaţi în orbite. Nava lui asolizase forţat; Moon o zărise apărând din cer, în timp ce se afla într-un grup de săteni ce-i puneau tot felul de întrebări. Se simţise uşurată şi chiar un pic mândră să le spună din propria ei experienţă ce reprezenta obiectul acela şi că nu aveau de ce să se teamă.

La rândul său extraplanetarul păru uşurat să constate că sătenii ştiu destule despre tehnologie pentru a nu intra în panică. Ascultându-l, Moon îşi dăduse seama că era la fel de stingherit ca şi sătenii de prezenţa lui acolo. La îndemnul lui, plecaseră cu toţii, lăsându-l să lucreze în linişte, sperând că dacă ei nu-i dau atenţie, va dispărea din nou.

Acum, ea trebuia să acţioneze înainte ca extraplanetarul să dispară. Probabil că se afla în drum spre Carbuncle; toţi extraplanetarii erau de acolo. Dacă ar fi luat-o şi pe ea...

— Dar tu eşti o sibilă, spuse mama ei.

Furioasă pe sentimentul ei de vinovăţie, fata se întoarse de la fereastră.

— N-am să renunţ la obligaţiile mele! Sibilii sunt necesari peste tot.

— Dar nu în Carbuncle, se înăspri vocea mamei. Eu nu mă îndoiesc de credinţa ta, Moon, ci de siguranţa ta. Acum eşti fiica Mării. Ştiu că nu-ţi pot interzice să-ţi urmezi propria-ţi viaţă. Dar ei nu vor sibili în Carbuncle. Dacă ar afla ce eşti…

— Ştiu. (Îşi muşcă buza, amintindu-şi de Danaquil Lu). Ştiu asta. Îmi voi ţine trifoiul ascuns cât timp voi fi acolo. Îl ridică pe lanţ, ţinându-l în palmele făcute căuş. Doar până-l găsesc pe Sparks.

— E rău din partea lui că ţi-a cerut să te duci acolo. Mama se ridică în picioare, umblând agitată în jurul mesei. Trebuia să ştie că te pune în pericol. Nu trebuia să-ţi ceară asta, dacă se gândea la tine. Aşteaptă-l să vină, să mai crească şi să înceteze să se gândească doar la el.

Moon clătină din cap.

— Mamă, noi despre Sparks vorbim acum! N-ar fi spus că nu poate veni acasă, dacă n-ar fi avut probleme. Nu mi-ar fi cerut să merg acolo, dacă n-ar fi avut nevoie de mine. „Şi deja l-am trădat odată”. Se uită din nou pe geam. Îl cunosc eu. Culese o scoică. „Îl iubesc”.

Maică-sa veni lângă ea; îi simţi ezitarea care o îndepărta acum de propria ei fiică.

— Da, îl cunoşti, rosti mama uitându-se peste umăr către Buni, care şedea la masă, preocupată de curăţatul solzilor. Îl cunoşti mai bine decât mine. Îl cunoşti chiar mai bine decât te cunosc eu pe tine. Îi atinse umărul şi o întoarse, privind-o în ochi; fata zări acolo o străfulgerare de uimire şi de regret. Fiica mea este sibilă. Deşi eşti copilul inimii şi trupului meu, uneori simt că de fapt nu te-aş cunoaşte deloc.

— Mamă… Moon îşi înclină capul, şi-şi apăsă obrazul pe mâna bătătorită a mamei. Nu spune asta.

Femeia zâmbi, de parcă s-ar fi răspuns la o întrebare nerostită.

Moon îi prinse mâna între palmele ei.

— Ştiu că de abia m-am întors acasă. Şi voiam atât de mult să-mi petrec acest timp cu tine… Degetele i se încleştară şi plecă privirea. Trebuie măcar să vorbesc cu extraplanetarul.

— Ştiu, aprobă din cap Mama zâmbind. Luă mantaua impermeabilă, aşezată la piciorul patului lui Moon şi i-o întinse. Acum ştiu cel puţin că Doamna merge cu tine, chiar dacă eu nu pot.

Fata îşi trase mantaua peste cap şi ieşi din casă. Urmă poteca pietruită ce ducea către câmpurile terasate ale satului, pe jumătate alergând de teama că ar putea să vadă nava extraplanetarului ridicându-se pe cerul cenuşiu din care cădeau picături fine, înainte ca ea să ajungă acolo. Pe când escaladă parapetul terasei unde era aşezată nava, un geamăt strident umplu văzduhul umed; sunetul nepământean al unei instalaţii de forţă care e ambalată.

— Aşteaptă!

Începu să fugă, văzând grupul de copii curioşi care se zgâiau la marginea câmpului arătând spre ea şi făcându-i cu mâna, crezând că semnele ei le fuseseră adresate lor. Pilotul scoase şi el capul prin deschizătura uşii ca să o vadă şi vuietul amuţi.

Bărbatul coborî din navă şi se îndreptă de spate. Era îmbrăcat ca un insular, însă avea hainele făcute dintr-un material aşa cum ea nu mai văzuse niciodată. Moon încetini mersul când îşi dădu seama că n-avea de gând să plece deocamdată. Extraplanetarul îşi puse mâinile în şolduri privind-o cu asprime şi ea văzu că era atât de înalt încât de abia i-ar fi ajuns până la umeri.

— Ei bine, care-i baiul, duduiţă?

Moon se opri; tonul vocii lui îi redusese problema la supărarea unui copil de pe un maidan murdar, dintr-o insulă stâncoasă uitată de zei.

— Cr... Credeam că vă luaţi zborul...

— Chiar aşa, imediat ce-mi adun sculele. Dar de ce-ntrebi?

— Aşa curând... Moon îşi privi mantaua, în timp ce-şi aduna gândurile ca să ia o hotărâre. Dacă a fost să fie acum înseamnă că aşa trebuia. Aş vrea să vă rog ceva înainte să plecaţi.

Fără s-o bage în seamă, bărbatul închise compartimentul de sub curbura geamului din faţă al aeronavei şi-l ciocăni cu încheieturile degetelor.

— Dacă vrei să-ţi explic cum zboară nava fermecată, mă tem că n-am timp deloc. Am întârziat deja la o întâlnire.

— Ştiu cum zboară. Mi-a spus vărul meu, replică ea iritată. Vreau doar să mă luaţi până în Carbuncle.

De data aceasta, pilotul ridică ochii, uşor surprins. Ea se strădui să afişeze surâsul acela care spunea că are toate drepturile să ceară. Înghiţindu-şi primele răspunsuri ce-i veniră pe buze, extraplanetarul se aplecă să ia trusa cu scule.

— Îmi pare rău, dar nu merg în Carbuncle.

— Însă... Ea făcu un pas, interpunându-se între el şi uşă. Unde mergeţi?

— Merg la Golful Îndepărtat, dacă te interesează cumva. Şi acum te rog să...

— Asta-i foarte bine. De fapt, îmi convine. Vreţi să mă duceţi acolo, în loc de Carbuncle?

Cu mâna murdară, bărbatul îşi dădu pe spate părul negru, drept ca trestia, lăsând prin el o dâră de noroi; nu purta barbă, dar o mustaţă neagră îi împodobea gura arcuită în jos.

— Dar de ce, în numele a mii de zei, aş face-o?

— Păi... Moon aproape că se încruntă în faţa lipsei lui de generozitate. Aş fi bucuroasă să fac orice-mi cereţi pentru a vă răsplăti. Am... impresia c-am făcut o greşeală, nu-i aşa? adăugă repede când căutătura lui se înăspri.

El izbucni în râs.

— E-n ordine, duduiţă. Azvârli trusa cu scule pe lângă ea, în spaţiul dinapoia scaunelor. Totuşi n-ar trebui să fii gata să fugi cu primul străin pe care-l vezi. Te-ai putea pomeni într-o situaţie mai rea decât cea în care crezi că te afli acum.

— Oh... Moon îşi simţi obrajii arzându-i în aerul rece. Îşi ridică o mână, acoperindu-şi faţa. Oh, nu, nu asta am vrut să spun! Aici în insule, când cineva doreşte să meargă acolo unde mergi şi tu, pur şi simplu... Îl iei cu tine... Vocea ei se stinse. Îmi pare rău.

Plecă de lângă el, se împiedică într-o adâncitură a terenului, simţindu-se dintr-o dată precum copila prostuţă pe care o văzuse în ochii lui.

— Hei, stai puţin! Supărarea i se mai simţea încă în voce dar nu la fel de intensă. De ce vrei să mergi acolo?

Ea se întoarse iarăşi, încercând să-şi amintească de trifoiul ascuns sub manta şi de faptul că avea dreptul la demnitatea unei sibile.

— Vreau să găsesc o navă care să mă ducă în Carbuncle. Este foarte important pentru mine.

— Trebuie să fie, din moment ce-l face pe un Văratic să dorească să intre într-o navă zburătoare împreună cu un extraplanetar.

Moon strânse buzele.

— Simplul fapt că nu utilizăm tehnologia extraplanetară nu înseamnă că rămânem cu gura căscată în faţa ei.

Pilotul râse din nou, apreciativ, de parcă i-ar fi plăcut să fie plătit cu aceeaşi monedă.

— E-n ordine, atunci. Dacă tot ce vrei mata, duduiţă, este o călătorie, o vei avea.

— Moon mă cheamă. Îi întinse mâna, Moon Dawntreader Văratica.

— Ngenet ran Ahase Miroe. Îi luă mâna şi i-o scutură, fără însă a-i prinde încheietura aşa cum era ea obişnuită. Apoi, după o clipă de gândire, adăugă, primul este numele. Suie la bord şi prinde-ţi centura de siguranţă.

Moon urcă hotărâtă, fără să se gândească mai departe de clipa actuală, şi se chinui să-şi prindă centura. Interiorul aeronavei diferea de cel pe care-l văzuse în transă; părea mai simplu. Se agăţă de curele şi de falsa lor familiaritate. Ngenet ran Ahase Miroe se instală în faţa comenzilor şi închise uşile; geamătul motorului începu să crească în jurul lor, dar în interior se auzea în surdină, nu mai tare decât zvâcnitul sângelui din urechile fetei.

Nici nu simţi când se ridicară de la sol, dar văzând cum Neithul şi satul ei se prăbuşesc în jos, pe faţă o apucă o durere nedefinită, de parcă ceva s-ar fi rupt din ea. Îşi apăsă mâinile pe piept, pipăind trifoiul de sub haine, şi îngână o rugăciune.

Aeroglisorul se înclină pe o parte şi se îndreptă spre largul mării.

10

Jerusha PalaThion privea fix afară, la albastrul ce se oglindea la infinit, presărat cu insule ca nişte căpiţe verzi. Şi-l închipui curgând pe sub nava de patrulare precum apele subterane şi se văzu pe ea însăşi prinsă într-o buclă temporală, departe de deşertăciunea înăbuşitoare a rutinelor muncii... Clipind din ochi, reveni la realitate şi-i aruncă o privire lui Gundhalinu care citea înapoia comenzilor racordate la pilotul automat.

— Cât mai avem până ajungem la Golful Îndepărtat?

Sergentul ridică ochii, apoi îi coborî către cronometrul de pe bord.

— Câteva ore, Inspectore.

Ea oftă şi schimbă poziţia picioarelor.

— Sunteţi sigură că nu vreţi să citiţi una din cărţile mele, Inspectore?

Îi arătă una dintre terfelitele poveşti fantastice ale Imperiului Vechi, în care se afunda jumătate din timpul său liber. Era în limba tiamatană; femeia citi titlul: *Poveşti despre viitorul trecut.*

— Nu, mulţumesc. E mult mai interesant să mă plictisesc. Azvârli discret o păstaie de *iesta* în containerul de gunoi. Cum de poate un tehnocrat cinstit ca tine, BZ, să stea şi să citească porcăria aia? Mă surprinde că nu te face s-o iei razna.

Bărbatul păru indignat.

— Se bazează pe date arheologice ferme şi pe analize ale transferurilor sibililor. Ele reprezintă...., surâse şi expresia de beatitudine îi reveni pe chip,... singurul înlocuitor pentru ceea ce a fost.

— Singurul înlocuitor este Carbuncle. Şi dacă aşa era şi originalul, atunci bine c-am scăpat de frumoasele zile de-altădată.

El mârâi a dezgust.

— Tocmai de-asta-ncerc eu să scap când citesc. Adevăratul Carbuncle era...

— Probabil la fel de rău. În plus, nimeni nu dădea atunci doi bani pe schimbarea lucrurilor, aşa cum nu dă nici acum. Se lăsă pe spate in scaun, încruntându-se spre apa albastră de afară. Uneori mă simt ca o sticlă azvârlită-n mare, purtată la nesfârşit de valuri, fără a ajunge vreodată la ţărm. Mesajul pe care-l port, înţelesul pe care încerc să-l dau vieţii mele, nu sunt descifrate nicicând... fiindcă nimeni nu e niciodată interesat.

Gundhalinu puse cartea jos şi vorbi cu blândeţe:

— Comandantul ştie cu adevărat cum să vă pună la încercare strămoşii sanctificaţi, nu-i aşa?

Jerusha îl privi tăcută.

— Am auzit fiecare cuvinţel pe care l-aţi spus ieri în camera de gardă, rânji sergentul. Aveţi mai mult tupeu decât mine.

— Poate doar un fitil mai scurt după atâţia ani. Trase cu un aer distrat de închizătoarea hainei ei grele. Dar asta n-are nici o importanţă. (Se aflau pe drumul către Golful Îndepărtat de la marginea Văraticului, atât de aproape de antipozii universului lui LiouxSked pe cât putuse el aranja la iuţeală). Un sfert de planetă înconjurat într-o navă de patrulare, după un raport despre un „posibil” contrabandist!

— „În timp ce adevăraţii criminali acţionează deschis în Carbuncle şi ne râd în faţă”. Gundhalinu cită sfârşitul frazei de ieri cu un zâmbet plin de amărăciune. Da, doamnă, nu miroase a bine. Mâinile i se încleştară pe volan. Doar dacă am putea prinde cu adevărat pe cineva care aduce localnicilor mărfuri supuse embargoului... În ultimul timp am avut multă bătaie de cap pe tema asta.

— Din partea Reginei. Gura Jerushei se strânse când îşi aminti de demonstraţia regală de ipocrizie pe care o suportase la ultima audienţă oficială.

— Nu pot înţelege asta Inspectore, scutură bărbatul din cap. Credeam că ea doreşte pentru Tiamat toată tehnologia de vârf pe care poate să pună mâna. Face mereu caz de independenţa tehnologică. Nu-i pasă dacă este sau nu ilegal. La naiba, din câte văd ea preferă calea ilegală.

— Ei nu-i pasă de Tiamat, tehnologie sau de orice altceva decât în măsura în care îi afectează propriile interese. Iar în ultima vreme, unele dintre mărfurile de contrabandă îi cam încurcă socotelile.

— Greu de imaginat cum anume.

— Nu toţi clienţii comercianţilor sunt nişte excentrici inofensivi.

Jerusha studiase cu interes şi cu mai mult decât o uşoară simpatie rapoartele despre contrabanda din regiunile periferice; cele câteva nave ale contrabandiştilor independenţi care izbuteau să străpungă reţeaua supravegherii planetare a Hegemoniei puteau face o mică avere cu o încărcătură de benzi cu informaţii şi manuale tehnice, acumulatoare energetice şi componente greu de obţinut. Existau întotdeauna nobili Iernatici bogaţi, obsedaţi de sclipirea lucrurilor, şi laboratoare ascunse pe proprietăţile lor de pe insule; nebuni care se considerau oameni de ştiinţă şi încercau să pătrundă secretele atomului şi ale universului. Existau şi alţii care depozitau tehnologie în secret, în vederea apropiatei plecări a extraplanetarilor; plănuind să-şi înfiinţeze propriile mici domenii feudale, ei nu-şi dădeau seama, că Hegemonia deţinea o metodă de a-i împiedica s-o facă. Mai erau chiar şi câţiva extraplanetari ce adoptaseră modul de viaţă băştinaş din această sălbăticie de apă, şi nu tuturor le plăceau restricţiile pe

care Hegemonia le impuneau căminului lor adoptiv.

— Cineva îi hărţuieşte pe Starbuck şi pe Dulăi atunci când merg la vânătoare de mersi şi bănuiesc că au avut prea mult succes de-o bucată de vreme. Efectivele de mersi trebuie să fie deja foarte scăzute şi asta se pare că are drept rezultat reducerea profiturilor Reginei... şi a mijloacelor ei de a ne ţine sub control. Amestecul în treburile altora implică o aparatură de bruiaj şi transmisiuni foarte complexă, care însă nu poate proveni decât dintr-un singur loc.

— Hm... Deci dacă arestăm câţiva contrabandişti, am putea prinde un fir care să ne ducă la cei care realizează hărţuirea? Sergentul se foi cuprins de nelinişte.

— Poate. Nu garantez nimic. După câte-mi dau eu seama, toată această călătorie e pierdere de energie. „Exact ceea ce şi-a propus LiouxSked să fie". Sper sincer să nu găsim nimic. Te şochează asta, BZ? Îi zâmbi scurt. Ştii, nu-mi place s-o recunosc, dar uneori am probleme în a mă convinge pe mine însămi că aceşti contrabandişti fac ceva rău. Sau că cineva care se opune scurtării vieţii unei specii doar ca o altă specie să şi-o poată prelungi pe-a sa peste limitele normale ar face un lucru rău. Uneori mă gândesc că tot ceea ce mă dezgustă în legătură cu Carbuncle este legat de apa vieţii. Oraşul atrage putreziciunea şi corupţia pentru ca supravieţuirea lui depinde de un act de corupţie.

— Tot aşa aţi simţi şi dacă v-aţi putea permite nemurirea, Inspectore?

Ea înălţă privirea şi ezită.

— Mi-ar plăcea să cred că n-aş simţi altfel. Dar nu ştiu.... Efectiv nu ştiu.

Gundhalinu încuviinţă din cap şi strânse din umeri.

— Nu cred că vreunul dintre noi va ajunge vreodată să afle. Modificându-şi din nou poziţia, aruncă în treacăt o privire către cronometru.

— E vreo problemă?

— Nimic, doamnă. Se uită peste întinderea mării cu o stoică decenţă Kharemoughi. Trebuia să fi făcut ceva înainte de a părăsi oraşul.

Oftă şi luă iar cartea.

11

— Călătoreşti cu foarte puţine bagaje. Eşti sigură că poţi face tot drumul de aici până în Carbuncle fără alte haine decât cele de pe tine?

Ngenet apăsă închizătoarea uşii aeroglisorului în timp ce Moon privea portul. Parcurseseră distanţa de la Neith până aici în câteva ore în loc de câteva zile. Genunchii fetei se muiaseră în faţa incredibilei ei prezenţe aici, în acest loc îndepărtat.

— Ce?... Oh, mă descurc eu. O să intru în echipajul vreunui negustor de-aici... trebuie să fie o sută de nave în golful ăsta!

Golful Îndepărtat ar fi înghiţit fără nici o problemă portul din Neith, satul şi jumătate din insulă. La asfinţit, Sorii ieşeau printre nori, împrăştiind flăcări peste suprafaţa mării; nave de toate mărimile se legănau la cota înaltă a fluxului. Unele aveau forme stranii, cărora nu putea să le dea vreun nume. Altele erau fără catarge; ea se întrebă dacă fuseseră cumva prinse într-o furtună.

— Ştii, o mulţime de nave Iernatice folosesc motoare. Multe dintre ele nu utilizează deloc velele. Oare te vor lua la bord?

Faptul că Ngenet începuse să-i pună întrebări o atenţionă din nou, în timp ce pricepu brusc de ce nu existau catarge. Pe când zburau ca săgeata peste mare, nu aflase prea multe despre bărbat, decât că nu-i plăcea să vorbească despre sine însuşi. Totuşi, întrebările sale concise de informaţii despre călătoria ei îi dezvăluiseră mai multe decât îşi dăduse el seama.

— Nu mi-e teamă de motoare. Şi munca va fi aceeaşi – îndatoririle de pe orice navă sunt cam aceleaşi.

Zâmbi, sperând că avea dreptate. Îşi plimbă mâna peste învelişul metalic rece al aeroglisorului, luptându-se cu convingerea că ar fi putut s-o ducă la Sparks în mai puţin de o zi... Surâsul se şterse.

— Da, numai că trebuie să-ţi găseşti o navă condusă de femei. Unii dintre bărbaţii Iernatici au căpătat obiceiuri proaste de la lepădăturile din portul stelar.

— Eu nu... Oh... Moon încuviinţă din cap, amintindu-şi că bunica îi spusese să se ferească de navele negustorilor. Aşa voi face.

Chiar dacă era sigură că Ngenet era extraplanetar, el vorbea ca şi cum poporul lui nu însemna mai mult decât Văraticii sau Iernaticii. Ea nu-l întrebase asupra motivului; nu se mai temea de proasta lui dispoziţie, dar încă nu era pregătită să i se strecoare în suflet.

— Şi aş vrea să-ţi mulţu...

Pilotul privi încruntat peste portul scăldat în lumina asfinţitului.

— Nu-i timp pentru aşa ceva. Am întârziat deja o jumătate de zi la întâlnirea aia. Aşa că tu ai...

— Hei, dulceaţă, dă-l încolo pe moşu’ ăla şi hai cu noi să-ţi arătăm o distracţie *pe cinste!*

Unul dintre cei doi Iernatici care le făcuseră semne din mână trecând pe cheu se apropie de ei rânjind a satisfacţie şi cu braţele întinse. Dar tocmai când se pregătea să le dea o replică usturătoare, Moon îl văzu pe individ schimbându-se la faţă. Îşi smuci tovarăşul după el într-o retragere dezordonată, şoptindu-i ceva la ureche, apoi, o luară la fugă, privind peste umăr.

— Cu... Cum de-au ştiut? Mâinile lui Moon apăsară pieptul mantalei.

— Ce să ştie? Încruntarea se menţinu şi spori pe faţa lui Ngenet în timp ce se uita după huligani.

— Că sunt sibilă. Îşi băgă mâna sub haină şi scoase trifoiul aflat pe lănţişor.

— Ce eşti? El se întoarse către fată, îi luă trifoiul în mâini şi-l studie de parcă ar fi trebuit să-i dovedească autenticitatea. I-l înapoie repede. De ce nu mi-ai spus şi mie?

— E clar. (N-o mai asculta acum). N-o să rămâi singură aici peste noapte. Poţi să vii cu mine – Elsie va-nţelege.

O luă de braţ şi-o trase după el pe faleză, spre oraş.

— Unde mergem? Stai puţin!

Moon se împletici cu o furie neputincioasă în timp ce bărbatul mergea cu paşi mari către intrarea celei mai apropiate străzi. Văzu o lumină înflorind în vârful unui stâlp subţire, apoi alta şi încă una în faţa lor, imense lumânări fără flacără.

— Nu-nţeleg! Coborî vocea: Dumneata crezi în Doamnă?

— Nu, dar cred în tine. O conduse pe trotuar.

— Eşti extraplanetar!

— Da. Aşa este.

— Dar credeam...

— Nu pune întrebări şi vezi-ţi de drum. Nu este nimic ciudat în asta. O eliberă din strânsoarea braţului şi ea se ţinu după el.

— Înseamnă că nu ţi-e frică de mine?

Ngenet clătină din cap.

— Mai bine vezi să nu cazi şi să-ţi juleşti genunchiul, căci atunci m-aş putea îngrijora. Ea îl privi inexpresiv.

Înapoia lor, un alt aeroglisor, purtând însemnele Poliţiei Hegemonice, lunecă lin către platforma de asolizare de pe cheu. Ngenet însă nu se uită înapoi, aşa că nu văzu cum vehiculul se aşază lângă al lui.

— Unde mergem? Moon se strecură pe lângă un grup de marinari care râdeau.

— Să ne întâlnim cu o prietenă.

— O prietenă? Şi n-o să aibă nimic împotrivă...

— Este vorba de afaceri, nu de distracţii. Când o s-ajungem acolo, ai grijă să-ţi vezi de treburile tale.

Fata ridică din umeri şi-şi înfundă mâinile amorţite de frig în buzunarele pantalonilor. Putea vedea acum aburii răsuflării lor pe măsură ce temperatura scădea odată cu apusul sorilor. Cercetă curioasă varietatea faţadelor clădirilor cu unul sau două etaje, mai multe case decât văzuse ea vreodată la un loc, deşi ca formă nu reprezentau ceva deosebit. Pereţii de piatră şi scânduri îmbinate cu mortar păreau că se sprijină unii de alţii, iar printre ei mai distingea şi ziduri făcute dintr-un soi de chirpici. La urechi îi ajungeau tot felul de zgomote exotice, pe măsură ce treceau pe lângă o mulţime de taverne.

— Cum se face, Ngenet, *că şi-au dat seama* ce sunt eu, în timp ce tu habar n-aveai?

— Spune-mi Miroe. Nu cred că ei ştiu cine eşti. Probabil au observat pur şi simplu că eram mult mai mare şi încă mult mai treaz decât cei doi.

Moon se linişti şi se destinse puţin când îşi dădu seama că ochii trecătorilor nu stăruiau prea des, sau prea mult asupra ei.

Ngenet coti pe o stradă laterală îngustă; în cele din urmă se opriră înaintea unei taverne mici şi izolate. Prin sticla colorată, lumina se reflecta precum un curcubeu pe pietrele pavajului; pe firma cu vopseaua cojită se putea citi: *Hanul Faptelor Negre.*

— Elsie a avut întotdeauna un simţ al umorului puţin cam trăznit, mormăi bărbatul.

Moon observă o a doua inscripţie care anunţa că localul este *Închis*, dar Ngenet apăsă pe clanţă; uşa se deschise şi ei pătrunseră înăuntru.

— Hei, e-nchis! se răsti la ei dinapoia barului o grăsană care aducea cu un balon uriaş ce turna bere într-o halbă unui client invizibil.

— O caut pe Elsevier, păşi în lumină Ngenet.

„Chiar aşa?"

Femeia puse jos halba şi-l privi chiorâş.

— Cred că era şi timpul. De ce-a durat aşa de mult?

— Pană de motor. Nu m-a aşteptat?

— E încă în oraş, dacă la asta te referi. Dar a ieşit să caute… alte aranjamente, pentru cazul în care te-ai fi hotărât să nu te-arăţi. Ochii adânciţi în orbite ai femeii o descoperiră pe Moon; se încruntă.

Ngenet scăpă o înjurătură.

— Ce naiba, doar ştie că sunt legat de ea!

— Nu ştiu dacă n-ai fost cumva reţinut permanent, cred că-nţelegi ce vreau să spun. Asta cine-i?

— O autostopistă. Simţind din nou mâna lui Ngenet pe braţul ei şi înţelegând îndemnul, fata păşi în faţă, deşi fără tragere de inimă. N-o să ne facă necazuri, continuă el potolind indignarea femeii. Nu-i aşa, Moon?

— Eu? se miră Moon. Clătină din cap şi întrevăzu o umbră de zâmbet pe faţă.

— Eu ies s-o caut pe prietena mea. Poţi aştepta aici până mă-ntorc. Arătă cu bărbia către camera plină cu mese. Pe urmă, poate vom vorbi despre Carbuncle.

— Bine.

Alese o masă lângă şemineu, se apropie de ea şi luă loc. Ngenet porni către uşă.

— Ştii pe unde să cauţi? îi strigă femeia cea grasă. Întreabă pe lângă Club.

— Aşa am să fac, încuviinţă el şi ieşi.

Moon rămase într-o tăcere stânjenitoare sub privirea aspră, insistentă a hangiţei, plimbându-şi degetele pe scrijeliturile din tăblia de lemn a mesei. În cele din urmă, grăsana ridică din umeri şi-şi şterse mâinile pe şorţ. Luă halba şi o aduse pe masă. Sibila se crispă puţin când i-o puse în faţă, cu spuma împrăştiindu-se peste lemnul marcat cu inele. Femeia se îndepărtă iarăşi legănându-se fără să scoată o vorbă, făcându-şi apoi de lucru în spatele barului cu o cutie neagră, simplă. Deodată cineva începu să cânte, luând melodia de la mijloc şi de la jumătatea unui cuvânt, cu acelaşi zgomot ritmic, strident, pe care Moon îl auzise pe străzi ca acompaniament.

Fata tresări şi, aruncându-şi o privire peste umăr, găsi camera la fel de pustie ca mai înainte. Mai pustie... se uită la hangiţă care dispărea în sus pe scări, ducând cu ea altă halbă plină. Ochii lui Moon reveniră la cutia neagră. Brusc, zâmbi imaginându-şi-o umplută până la refuz cu sunete, precum un butoiaş sau un sac cu făină. Sorbi o înghiţitură de bere, strâmbându-se; era făcută din alge, acră şi prost fermentată. Puse halba jos, apoi îşi scoase mantaua. În cămin, o bucată stingheră de metal strălucea înroşită, fierbinte, precum un drug de fier în cuptorul unui potcovar. Se răsuci pe scaun, pipăind cu degetele figurile de animale încrustate pe spătar pe măsură ce se încălzea în sunetul muzicii. Începu să bată tactul cu piciorul, în timp ce un fel de constrângere plăcută îi mişcă trupul. Armoniile erau complicate, sunetul tare şi vibrant, iar vocea emitea triluri lipsite de sens. Efectul nu era cu nimic asemănător muzicii pe care o scotea Sparks din fluierul lui... totuşi avea în el ceva irezistibil, aducând pe departe cu cântecul secret al locului alegerii.

Moon închise ochii, sorbind puţin câte puţin din bere; îşi lăsă mintea să despartă amintirea a tot ceea ce mersese prost de tot ceea ce fusese bun între ea şi Sparks, în vreme ce asculta muzica pe care el o auzise întotdeauna cu altă ureche. „Vor vorbi despre Carbuncle”, spusese Ngenet. Are oare de gând s-o ducă acolo? Sau va încerca doar să-i schimbe intenţia? Nimeni nu-i va schimba intenţia... dar se gândi că ar fi putut să i-o schimbe ea pe *a pilotului*. Putea folosi grija lui faţă

de ea ca să-l facă s-o ducă acolo – era sigură de asta. Ar putea fi acolo mâine... Începu să zâmbească.

Dar oare era corect? O parte a minţii ei se agită neliniştită, „În ce fel era greşit?”. Ngenet voia s-o ajute; o ştia cu precizie.

Nu ştia însă nici măcar de ce avea Sparks nevoie de ea: şi-l imagină bolnav sau flămând, fără bani şi fără prieteni, poate chiar muritor de foame. O zi, o oră, puteau să conteze... Fiecare minut de tristeţe sau durere de care ea ar fi putut să-l scutească era important, mai important decât orice altceva.

Un zgomot în fundul încăperii o făcu să deschidă ochii. Se uită către intrarea din spatele camerei şi îşi simţi ochii lărgindu-se întruna, în timp ce mintea refuza să accepte ceea ce vedea: Era o creatură vie, care se mişca. Stătea pe două picioare ca oamenii dar labele picioarelor erau late şi membranate, iar mişcările aduceau cu cele ale smocurilor de iarbă de mare într-o hulă submarină. Corpul verde-cenuşiu, lipsit de sex, cu o peliculă uleioasă sclipind pe el, era gol, cu excepţia unei curele ţesute de care atârnau forme de neidentificat; braţele fiinţei se ramificau în vreo şase lujeri asemenea unor bice. Ochi sidefii, fără pupile, se fixară asupra ei precum ochii unui spirit al mării.

Moon se ridică în picioare, cu gura prea uscată pentru sunetele pe care încerca să le scoată; puse scaunul între ea şi făptura de coşmar în timp ce-şi căută cuţitul. Dar la mişcarea ei, creatura scoase o tuse guturală şi ţâşni în spate prin uşă, dispărând din vedere înainte de a putea să creadă cu adevărat că fusese acolo.

În locul ei stătea acum un bărbat pe care fata nu-l mai văzuse niciodată; probabil că avea vreo zece ani mai mult decât ea iar o creastă de păr blond, ţeapăn îi cădea peste un ochi. Purta o canadiană de pescar, dar pantalonii îi erau de un verde întunecat în strălucirea fără flacără a camerei.

— Să nu faci asta, domniţă, că te-am marcat. Întinse braţul şi ea văzu că are în mână ceva de nerecunoscut. Aruncă-l jos pe podea. Hai, uşurel.

Moon trase complet cuţitul, fără să ştie cu siguranţă ce pericol o paşte. La gestul nerăbdător al necunoscutului aruncă pe podea cuţitul cu lama curbată. El înaintă atât cât să-l poată lua de pe jos.

— Ce vrei? întrebă fata strident, dându-şi seama din propria-i voce cât de teamă îi era într-adevăr.

— Vino-ncoace, Silky{3}!

În loc să-i răspundă bărbatul aruncă o privire spre intrare. Nu primi drept răspuns decât nişte sunete şuierate neinteligibile. Zâmbi fără chef.

— Da, zise el, la fel de încântată să te întâlnească pe cât ai fost şi tu s-o găseşti aici. Hai, vino şi uită-te mai bine la ea.

Creatura trecu pragul precaută, revenind în cameră; mâinile lui Moon se strânseră peste capetele de animale de pe spătarul scaunului. Fiinţa o făcea să se gândească la un blazon de familie care căpătase viaţă.

— N-am... n-am nici un ban.

Necunoscutul o privi impasibil şi râse.

— Oh, înţeleg! Deci în clipa de faţă suntem cu toţii la fel. Dar nu din acelaşi motiv. Aşa că stai liniştită şi nu vei păţi nimic.

— Cress! Ce naiba se petrece aici? Un al treilea străin intră în încăpere în spatele lui, tot o fiinţă umană, dar la fel de surprinzătoare. (Moon văzu o femeie mică şi bondoacă, având pielea neagră-albăstruie şi părul argintiu, care se opri, cu mâinile strânse a surpriză). Dragul meu, n-o să obţii niciodată o întâlnire cu o fată dacă o ameninţi cu pistolul, zise ea cu blândeţe, deşi fără să zâmbească, în timp ce-o studia pe Moon.

De data asta blondul nu mai râse.

— Habar n-am ce ştie ea, dar n-ar trebui să se afle aici, Elsie.

— Evident. Cine eşti, fetiţo? Ce cauţi aici? Cuvintele îi cereau să răspundă în semn de politeţe, dar vocea îi era ca de oţel.

— O prietenă... Sunt o prietenă a lui Ngenet Miroe. Dumneata eşti Elsevier, pe dumneata a venit să te vadă? Văzând că se pregăteşte un răspuns, Moon luă iniţiativa: A plecat să te caute. Pot să mă duc după el... Aruncă o privire către uşă.

— Nu-i nevoie. Femeia făcu un semn cu mâna; bărbatul strecură arma în buzunarul în care dispăruse şi cuţitul lui Moon. Feţele amândurora se liniştiră puţin. Vom aştepta împreună cu tine. Fiinţa-spirit şuieră o întrebare ce suna aproape omeneşte. Silky ar vrea să ştie ce l-a reţinut.

— O pană de motor, repetă mecanic fata. Îşi mută greutatea pe celălalt picior, ţinând încă scaunul între ei.

— Aha. Asta explică întârzierea. Totuşi vocea bătrânei o făcu pe Moon să înţeleagă că nu era pe deplin mulţumită. Păi, nu e nevoie să stăm în picioare cât timp aşteptăm, nu-i aşa? Oasele mele scârţâie numai când mă gândesc la asta. Aşază-te, drăguţă, să stăm cu toţii lângă foc şi să ne cunoaştem mai bine până se întoarce el. Cress, vrei să ne aduci nişte bere?

Moon privi cu groază cum femeia şi coşmarul vin spre masă. Însă creatura se ghemui pe vatră, cât putu mai aproape fără să se frigă, uitându-se în jos în timp ce corpul îi sclipea sub căldura radiatorului. Tentaculele ei plate urmăreau cu mişcări ritmice, hipnotice, forma pietrelor din cămin; unele dintre tentacule erau mutilate, deformate de vechi cicatrici. Femeia îşi trase un scaun şi se aşeză alături de Moon cu un zâmbet ce părea a fi de încurajare. Îşi descheie mantaua, mai largă cu câteva mărimi, lăsând să se vadă o salopetă simplă, de o

culoare portocalie la fel de intensă ca şi verdele pantalonilor bărbatului.

— Iartă-l pe Silky că nu stă cu noi la masă – mă tem că nu-i prea îndrăgeşte pe străini.

Fata ocoli precaută propriul ei scaun şi luă loc. Bărbatul reveni cu trei halbe şi puse una pe vatră. Moon îl privi pe demonul mării cum dezmierdă recipientul cu tentaculele, cum îl ridică şi bea. Sorbi şi ea câteva înghiţituri lungi. Bărbatul se aşeză de cealaltă parte a ei surâzând.

— Văd că bei bere, domniţă.

Bătrâna cloncăni dezaprobator şi trase o duşcă.

— Nu face nimic. Povesteşte-ne despre tine, dragă. Nu cred că ne-ai spus cum te cheamă. Eu sunt Elsevier, bineînţeles, iar ăsta e Cress. Şi acela e Silky, partenerul de... afaceri al răposatului meu soţ. Evident, Silky nu-i numele lui adevărat. Pe acela noi nu-l putem pronunţa. Silky este un *dillyp* din Tsieh-pun, adică de pe altă planetă, aşa cum suntem şi noi, adăugă ea liniştitor. Tu faci parte dintre... colegii lui Miroe?

— Pe mine mă cheamă Moon. Eu... Şovăi, conştientă de ezitările lor; încă nu era sigură de ei, nu ştia precis dacă o minciună sau adevărul ar fi reprezentat o alternativă mai rea. Abia l-am cunoscut. M-a adus cu nava lui.

— Şi pe urmă ai venit cu el aici? Cress se aplecă în faţă, încruntându-se. Va să zică, aşa... Şi ce ţi-a zis?

— Nimic. Moon se îndepărtă de el, apropiindu-se de bătrână. De fapt, nici nu-mi pasă. Eu nu vreau decât să ajung la Carbuncle. El... a spus c-o să-nţelegeţi.

Se întoarse către Elsevier şi întâlni privirea severă a ochilor ei albaştri-violeţi prinşi într-o ţesătură de riduri.

— Ce anume să înţelegem?

Fata inspiră adânc şi scoase de sub pulover semnul de sibilă.

— Asta, răspunse ea.

Elsevier tresări vizibil; Cress se retrase în scaunul său. Fiinţa din vatră şuieră o întrebare şi Cress răspunse:

— E sibilă!

— Ei poftim...! murmură Elsevier. Cuvintele fură mai mult un oftat. Suntem onoraţi. Aruncă o privire spre ceilalţi şi Cress încuviinţă din cap. Înţeleg că această jumătate din Tiamat nu este cel mai bun loc pentru o sibilă. Asta ar fi ca şi cum Miroe s-ar lăsa implicat. Surâse pe neaşteptate, din toată inima, dar dând semne de mare oboseală. Nu, nu-i nimic... numai că văzându-te pe tine care eşti aşa de tânără şi de înţeleaptă, m-am simţit deodată bătrână şi ridicolă.

Moon îşi privi degetele răsucindu-se pe masă.

— Eu nu sunt decât purtătoarea înţelepciunii Doamnei.

Conştientă de sine repetă cuvintele tradiţionale. Aceştia erau extraplanetari şi totuşi reacţia lor, ca şi a lui Miroe, era cea de respect vecin cu veneraţia pe care ar fi avut-o un Văratic.

— Eu... credeam că nici un extraplanetar nu crede în puterea Doamnei. Toţi spun că voi i-aţi făcut pe Iernatici să urască sibilii. Voi de ce nu mă urâţi?

— Nu ştii? spuse Cress neîncrezător. Privi către Elsevier apoi spre făptura de lângă vatră. Ea nu ştie ce este!

— Bineînţeles că nu ştie, Cress. Hegemonia vrea ca această planetă să fie ţinută în beznă din punct de vedere tehnologic, iar sibilii sunt nişte balize luminoase ale cunoaşterii. Dar numai dacă ştie cineva cum să le folosească lumina. Elsevier sorbi gânditoare din bere. Noi am putea aduce acestei lumi un mic Mileniu al nostru, propria epocă de aur. Ştii, Cress, noi am putea chiar să fim cei mai periculoşi oameni care au vizitat vreodată Tiamatul...

Moon se încruntă pe jumătate.

— Ce vrei să spui, că nu ştiu ce sunt? Sunt o sibilă. Răspund la întrebări.

Bătrâna aprobă din cap.

— Dar nu la cele care trebuie. De ce te duci în Carbuncle, dacă te-aştepţi ca acolo să fii întâmpinată cu ură?

— Eu... trebuie să-l găsesc pe vărul meu.

— Ăsta-i singurul motiv?

— Este singurul lucru care contează. Coborî privirea spre trifoi.

— Deci nu e doar o rudă pe care-o cauţi, nu-i aşa?

— Nu.

— Un iubit? întrebă cu blândeţe Elsevier.

Fata încuviinţă din cap şi înghiţi pentru a scăpa de nodul ce i se pusese brusc în gât.

— Singurul pe care-l voi iubi vreodată. Chiar dacă nu-l voi găsi niciodată...

Elsevier întinse o mână înăsprită de ani şi bătu uşor palma fetei.

— Da, draga mea, ştiu. Uneori găseşti pe cineva pentru care ai merge în picioarele goale prin focurile iadului. Mă întreb însă ce-l face pe acesta atât de diferit faţă de ceilalţi...? Cress se holba la ea; privi în altă parte.

Moon scutură din cap. „Şi ce l-a făcut diferit de mine?”

— Eşti din Carbuncle? întrebă ea. Poate l-ai văzut acolo. Are părul roşu...

— Vai, nu, răspunse Elsevier. Noi nu suntem din oraş. Suntem doar... in vizită, temporar. Aruncă o privire către uşă, ca şi cum şi-ar fi amintit deodată de ce aşteptau acolo.

— Ah... Ce-ai vrut să spui despre faptul că nu-mi sunt puse întrebările care ar tre...

Uşa hanului se deschise brusc cu destulă putere ca să fie trântită de perete. Moon se uită într-acolo împreună cu ceilalţi, întrebarea rămânând suspendată în văzduh.

Din întunericul de-afară păşiră înăuntru două persoane; un bărbat zvelt de statură mijlocie şi o femeie robustă, înaltă, ambii extraplanetari. Erau îmbrăcaţi gros în haine asortate şi purtau căşti. Aveau arme.

— Albaştri! murmură Cress, abia mişcând gura.

Mâna lui Elsevier se ridică spre gât, trăgându-şi mantaua peste haina portocalie de dedesubt. Privi culoarea închisă a pielii sale şi lăsă mâna să cadă.

— Ce-i asta? Moon îşi înfrână dorinţa să sară cât colo când Silky se refugie lângă ea. Cine sunt ei?

— În nici un caz nişte persoane pe care ar trebui să le cunoşti mai bine, spuse calmă Elsevier. Ridică halba, apoi îi examină iarăşi pe oaspeţii nepoftiţi. Eh, Inspectore! E o vizită neaşteptată. Sunteţi tare departe de casă în seara asta.

— Îmi închipui că nu-i nici pe jumătate din distanţa la care vă aflaţi voi faţă de casă. Femeia avansă şi-i cercetă din ochi, continuând să ţină arma la vedere, în mână.

— Mă tem că nu ştiu ce vreţi să spuneţi. Privirea insistentă a lui Elsevier sclipi de o indignare reţinută. Asta e întrunirea particulară a unor cetăţeni ai Hegemoniei răspunzători de faptele lor şi consider năvălirea voastră aici cât se poate de...

— Scuteşte-mă, contrabandiste! Poliţista gesticulă cu pistolul, strângând din dinţi. Nava v-a fost observată venind aici, iar voi vă aflaţi ilegal pe această planetă. În plus, sunteţi acuzaţi de a fi introdus articole de contrabandă. Ridicaţi-vă în picioare şi puneţi mâinile pe creştetul capului.

Moon îngheţase, uitându-se de la Elsevier la Cress şi înapoi, dar ei nu aveau ochi decât pentru străini. Trifoiul îi intra în carne în palma strânsă. Înţelegând doar atât cât să-i fie frică, şi-l îndesă sub pulover.

Poliţista îi zări mişcarea şi înaintă; pe măsură ce se apropia, Moon văzu încruntarea de pe faţa ei transformându-se în aceeaşi neîncredere care apăru şi pe chipurile celor doi Iernatici de pe cheu. Bărbatul care o seconda începu să se mişte cu atenţie într-o parte, când Elsevier şi Cress se sculară în picioare. Moon o simţi pe bătrână atingându-i cotul şi se ridică stângaci, hârşâind scaunul pe podea.

— Acum, Silky! murmură Elsevier, smucind-o pe Moon îndărăt în timp ce creatura ţâşni ca o săgeată de lângă masă, îndreptându-se către intrare.

Fata se pomeni lângă peretele şemineului, pe când poliţiştii nu ştiau încotro s-o apuce. Cress înhăţă o halbă de pe masă şi o azvârli în dispozitivul de iluminare atârnat de grinzi, care se sparse. O aversă de

scântei electrice şi spumă căzu în întunericul ce se lăsase brusc.

— Fugi după el!

— BZ! Înhaţă-l!

— Moon, nu te băga!

Sibila o simţi pe Elsevier îmbrâncind-o într-o parte, se împiedică orbeşte de propriul scaun şi căzu peste masă. În spatele ei se auzi un zgomot şi un ţipăt; o văzu nedesluşit pe poliţistă cum sare s-o prindă pe bătrână de manta. Mâna lui Moon apucă o altă halbă de pe masă. Se răsuci şi izbi cu toată puterea în braţul poliţistei, auzind un icnet de durere. Elsevier se eliberă şi o împinse pe Moon înainte pe drumul spre ieşire.

— Niciodată, niciodată să nu loveşti un Albastru, draga mea..., spuse Elsevier gâfâindu-i la ureche. Dar îţi mulţumesc. Acum, fugi!

Moon ţâşni prin uşă cu mintea invadată de albeaţa nedefinită oarecum a camerei puternic iluminate lăsată în urmă, apoi printr-o altă uşă ajunse într-o alee întunecoasă.

— Pe-aici! Cress apăru brusc lângă ea, arătând spre stânga. Acolo-i o fundătură. Elsie?

— Aici. Uşa se trânti în spatele lor. Nu vorbi despre asta, ia-o către LB!

Porniră în fugă; Moon prinse mâna bătrânei, împrumutându-i putere şi viteză. În faţa lor îl văzu pe Silky într-o aură de lumină stelară aurie-roşiatică, dispărând într-o spărtură de beznă; înapoia ei auzi uşa deschizându-se şi pe cineva strigând că i-a văzut. Mâna liberă îi înţepeni dintr-o dată până la încheietură; panica îi dădu aripi.

Cress se opri în locul unde ea îl văzuse dispărând pe Silky. Acolo se găsea un gard de lemn decorat pentru noapte; bărbatul se strecură printr-o spărtură dintre două scânduri putrede. Îl urmă, trăgând-o şi pe Elsevier după ea, şi aproape căzu pe un maldăr de lemne îngrămădite de cealaltă parte.

— Du-te la LB! Cress gesticula frenetic, făcându-le semn să se îndepărteze. Astup eu gaura.

— Pe-aici.

Elsevier o trase de braţ şi se îndepărtă printre stivele şi mormanele de obiecte recuperate sau aduse de apă. Moon merse cu ea, uitându-se înapoi cum Cress blocă spărtura cu trunchiul ţepos al unui arboret. Când dădu să plece, canadiana i se agăţă într-o creangă şi îl văzu luptându-se să se elibereze, până ce vederea îi fu acoperită de o grămadă de vele mucegăite. Elsevier se împiedică de un obstacol aflat în umbră şi fata o ajută să-şi recapete echilibrul.

Printre umbre şi lumina aurie a stelelor, ea văzu acum în faţa lor un elipsoid de metal uzat. O trapă stătea deschisă pe o latură şi o rampă se întindea până la sol.

— Ce-i asta?

— Sanctuarul, gâfâi Elsevier. Ajunseră la rampă şi o urcară împreună, găsindu-l sus pe Silky care-i aştepta. Ai cuplat?

Făptura mormăi afirmativ, gesticulând cu un tentacul.

— Atunci, pune-ţi centura că plecăm de-aici. Elsevier se sprijini de un batardou, cu o mână apăsată, pe inimă. Cress? chemă ea şi privi spre trapă, prin care nu se vedeau însă decât vechituri şi un petec de cer mohorât.

Moon se întoarse şi se aplecă în afară pentru a se uita în josul rampei. Cress venea alergând, dar la un moment dat îl văzu împiedicându-se şi căzând, rămânând nemişcat la pământ preţ de câteva clipe. Când se ridică în sfârşit şi-şi continuă deplasarea, îi aminti un om care aleargă pe sub apă şi întâmpină rezistenţă la fiecare mişcare.

— Vine!

Bărbatul atinse piciorul rampei, se opri şi, înainte să urce, privi în sus cu braţele apăsate peste stomac. În spatele lui, fata îl văzu pe unul dintre urmăritori ocolind grămada de vele.

— Cress, grăbeşte-te!

El însă încetini, la jumătatea rampei cu ochii sticlind de disperare.

— Hai, vino!

El scutură din cap, clătinându-se în loc.

De partea cealaltă a terenului îi văzu acum pe ambii poliţişti, unul dintre ei ochindu-l cu arma pe Cress în timp ce se auzi o voce care strigă:

— Stai!

Moon coborî pe rampă, înşfăcă mâneca fluturând a canadienei lui Cress şi-l trase după ea prin deschizătură. Rampa telescopă înapoia lor, iar uşa se închise şuierând; modificarea presiunii provocă dureri în urechile fetei. Cress se prinse cu mâna de rama uşii interioare iar Moon îi dădu drumul, regăsindu-şi propriul echilibru. Mâna continua să-i fie paralizată de o stranie amorţeală; se uită la ea şi ţipă surprinsă când o văzu plină de sânge.

— Cress, treci în faţă şi...

Elsevier se opri când bărbatul se lăsă în genunchi şi se prăbuşi lângă ea. Moon observă pata de culoare intensă de pe haina lui şi ştiu că sângele de pe mână nu era al ei.

— Oh, zei, Cress!

— Ce s-a-ntâmplat? Se lăsă în genunchi, ţinându-i mâna.

El îi îndepărtă mâna înroşită de sânge.

— Nu! Fata văzu mânerul propriului ei cuţit de curăţat peşte ieşind afară din buzunarul aflat în mijlocul petei ce se întindea pe haină. Nu-l atinge... O să mi se reverse... Moon se trase înapoi şi-şi încrucişă mâinile. Elsevier? strigă Cress, privind pe lângă ea.

— Cress, cum s-a întâmplat asta?

Bătrâna îngenunche şi ea cu greutate de cealaltă parte a lui, şi îi puse o mână pe obraz. În pragul uşii din spatele ei apăru Silky.

Cress râse printre buzele palide.

— Trebuia s-o las pe domniţă să-şi păstreze pumnalul... alergând, am căzut în blestemăţia asta. Pune-mă la congelator, Elsie, mă doa...doare...

Se strădui să se ridice singur şi gemu printre dinţii încleştaţi când femeile îl traseră în picioare.

— Silky, treci la comenzi!

Silky o luă înainte, iar ele îl introduseră pe Cress în compartimentul alăturat şi-l aşeză pe canapeaua aflată în spaţiul îngust.

— Să-ţi pui cuţitul ei în buzunar!? Băiete dragă, ai făcut o prostie mai mare decât tine, să ştii. Elsevier îşi sărută degetele şi i le puse uşor peste ochi.

— Eu sunt arstrogator, nu... nu ucigaş plătit. Ce să... ştiu eu despre asta? Bărbatul tuşi şi o dâră de sânge îi apăru în colţul gurii, de unde îi alunecă în jos pe obraz către ureche.

Elsevier se retrase şi un con translucid, fumuriu coborî peste canapea, ascunzându-l pe Cress privirii lor.

— Somn uşor. Urarea sună ca o binecuvântare; dar ea clătină din cap când văzu întrebarea nerostită de pe faţa lui Moon. Nu... Asta îl va ţine în viaţă până când vom putea ajunge într-un loc unde să primească ajutor. Dacă vom putea măcar ieşi din atmosferă înainte ca Albaştrii să cheme asupra noastră furia cerului, adăugă ea, schimbându-se la faţă. Prinde-ţi centura, draga mea, fiind la primul zbor, acceleraţia s-ar putea să-ţi creeze probleme.

Trecu pe lângă ea şi se aşeză pe un scaun capitonat, situat în faţa unui tablou cu comenzi. Silky şedea în scaunul alăturat, cu tentaculele suspendate deasupra unui panou de lumini. În faţa lor, un hublou larg cu sticlă groasă înfăţişă altă vedere a maidanului. Moon ocupă cel de-al treilea scaun şi-şi strânse nesigură centurile de siguranţă. Silky întrebă ceva pe un ton gutural.

— Păi, ce altceva o să fac? replică ea Elsevier. N-o putem lăsa aici pe mâna poliţiei – nu putem face aşa ceva unei sibile. După ce ea s-a luptat să mă salveze... ştii ce i-ar face... Decolează!

Fata care se aplecase în faţă, ascultând, fu împinsă înapoi în scaun de creasta unui val nevăzut. Icni luată prin surprindere, apoi gemu din nou când presiunea crescu tot mai mult, scoţându-i aerul afară din plămâni. Căută să se împotrivească, aidoma unui care se îneacă, dar în zadar; se prăbuşi pe perne scoţând un scâncet de neîncredere. Printre scaunele din faţă nu mai vedeai nici maidanul şi nici măcar solul, ci numai stelele. În timp ce privea, luna căzu ca o piatră prin dreptul hubloului şi dispăru. Închise ochii şi se simţi absorbită într-un vârtej de coşmar, într-o prăpastie neagră fără fund.

Totuşi printre apele revărsate ale panicii regăsi amintirea unei alte întunecări, mai groaznice, mai absolute decât cunoscuse vreodată – inima neagră a Transferului... senzaţia asta era asemănătoare Transferului. Se agăţă de acea ancoră şi simţi greutatea solidă a familiarităţii încetinindu-i spirala fricii. Îşi concentră atenţia asupra ritmurilor disciplinate ale minţii şi trupului care menţinea firul subţire al conştiinţei legat de realitate şi, încet-încet, se potoli, răbdătoare. Redeschise ochii şi văzu că stelele continuau să sclipească; îşi roti capul şi privi monitoarele strălucitoare de lângă propriu-i scaun. Nu încearcă să le atingă. Distinse vecea lui Elsevier, încordată, abia auzindu-se ca şi răspunsurile lui Silky; dialogul lor era absolut neinteligibil.

— ...Verificăm. Încă nu s-a declanşat vreo alarmă de urmărire. Sper să nu aibă staţii de retransmisie... până să intre ei în legătură, noi putem scăpa... Au fost activate scuturile?

Silky răspunse în graiul lui neînţeles.

— Şi eu sper asta... dar fii gata să faci schimbul de putere.

(Răspuns).

— Confirm, suntem în afara zonei lor de căutare. Oricum, ei caută contrabandişti care încearcă să pătrundă... nu se uită îndeajuns în spatele lor... Mă rog cerului să n-o facă.

(Răspuns).

Un chicot înfundat.

— Bineînţeles... Timpul scurs?

Moon închise din nou ochii, tihnită, lăsând cuvintele să treacă pe lângă ea. Zburau, cumva, în această cabină din metal; dar nu aducea deloc cu zborul alături de Ngenet. Se întrebă de ce, şi cum, se întrebă într-o doară dacă semăna zborului cu o navă stelară extraplanetară... Ochii se deschiseră brusc.

— Elsevier!

— Da... Te simţi bine, Moon?

— Ce facem?... Unde mergem? Respiră cu greu; parcă n-avea aer.

— Plecăm... Timpul scurs?

(Răspuns).

— Am ieşit din puţ! Un râs de triumf. Reducem energia... e mai bine să păstrăm ceea ce ne-a mai rămas pentru joncţiune.

Strânsoarea de menghină se risipi în jurul lui Moon la fel de brusc precum venise. Fata întinse braţele. Acum, când trupul nu-i mai era apăsat de greutate, i se părea că nu avea deloc substanţă, ridicându-se precum o bulă de aer prin apele mării... înălţându-se din scaunul capitonat şi întâmpinând rezistenţa centurilor de siguranţă. Se privi disperată, prinzându-se cu mâinile de curele.

— Oof, Silky! Sunt prea bătrână pentru aşa ceva. Asta nu-i viaţă pentru o persoană civilizată.

(Răspuns).

— Sigur că-i o problemă de principiu. Doar nu-ţi închipui că aş fi continuat munca lui TJ doar pentru bani? Şi cu siguranţă nu pentru senzaţiile tari pe care le presupune, murmură, Elsevier. Oricum, nu vor mai fi alte călătorii. N-o să facem o tragedie din asta de-acum, încă avem toate mărfurile la bord... Săracul Miroe! Zeii ştiu ce-o să se întâmple cu el.

Se auzi zgomotul unei catarame care se desface şi Moon văzu capul argintiu al bătrânei ridicându-se deasupra spătarului scaunului.

— De-acuma însă noi n-o să ştim niciodată. Elsevier se întoarse şi se uită către ea: Moon, eşti...

— Nu-ţi fie teamă! Fata înălţă ochii extaziaţi. Este prezenţa Doamnei. Camera plină de Mare, de-aceea plutim... E o minune!

Elsevier îi zâmbi, puţin tristă.

— Nu, draga mea... nu este nici o Doamnă. Suntem deasupra atingerii zeiţei tale, dincolo de atracţia planetei de care aparţii. La depărtarea aste, pur şi simplu nu se mai simte gravitaţia care să te ţină jos. Vino aici, ca să vezi ce vreau să-ţi spun.

Moon îşi desfăcu nesigură centura şi se împinse în sus. Elsevier sări şi-o prinse de picior ca să nu se lovească de conul suspendat, aidoma celui ce-l proteja pe Cress, deasupra scaunului ei rabatabil.

— Uşurel!

O trase către hublou şi arătă în jos. Sub ei se întindea curba sferei Tiamatului, un val înspumat de albastru translucid spărgându-se de zidul stelelor.

În inima ei, fata ştia ce-avea să găsească acolo; dar pe măsură ce plutea spre hublou, panorama depăşea tot ceea ce-şi închipuise, abia putând să mai îngaime:

— Minunat… minunat... Îşi apăsă mâinile pe suprafaţa rece, transparentă.

— Aşteaptă până vei trece prin Poarta Neagră şi vei vedea ce se întinde de partea cealaltă.

— Oh, da... O sămânţă întunecată de îndoială îi încolţi în minte. Întoarse capul: Poarta Neagră? Dar aşa călătoresc extraplanetarii către alte lumi... Se uită îndărăt, afară, la planeta ei care păruse atât de imensă şi de variată, întinsă dedesubt ca o plută de pescuit din sticlă albastră. Nu... nu, nu pot trece cu voi prin poartă. Trebuie să merg la Carbuncle. Trebuie să-l găsesc pe Sparks. Se desprinse cu hotărâre de la fereastră şi se prinse de spătarul scaunului lui Silky. Vreţi să mă duceţi jos, acum? Puteţi, vreţi să mă... debarcaţi în portul stelar?

— Să te ducem jos, înapoi? Între ochii albaştri-violeţi ai lui Elsevier apăru o cută de încruntare; îşi apăsă mâinile pe buze. Oh, Moon, draga mea... Mi-e teamă că n-ai înţeles. Vezi, nu te putem duce înapoi. Ne vor urmări, şi apoi suntem cu combustibilul pe sfârşite... În nici un

caz nu acum ne putem întoarce. Mă tem că atunci când ţi-am vorbit despre Poartă, nu ţi-am oferit o alternativă.

12

— Dumneata eşti proprietarul acestui vehicul?

Jerusha stătea lângă aeroglisorul de pe cheu, cu răsuflarea aburind în aerul extrem de rece al nopţii. Se încruntă fără chef de glumă către bărbatul rezemat de vehicul, care arbora acelaşi aer fals de individ stăpân pe situaţie ca şi contrabandiştii de tehnologie din bar. Gundhalinu se afla alături legănându-se pe călcâie cu o ciudă abia stăpânită.

— Sunt, de vreme ce am tot dreptul să fiu.

Vocea lui scrâşnea precum pietrişul călcat în picioare. Făcu un gest brusc spre propria-i faţă; în ciuda luminii slabe, se vedea clar că era extraplanetar – de pe Tsieh-pun, presupuse poliţista, sau poate de pe Numărul Patru.

— Aţi bătut atâta drum din Carbuncle până aici, Inspectore, doar ca să mă amendaţi pentru parcare incorectă?

Jerusha se strâmbă, profitând de enervare ca să-şi ascundă încurcătura. Ţinea braţele strâns încrucişate pe haina groasă, protejându-l pe cel care fusese lovit cu halba. Antebraţul ei drept părea o stea alb de fierbinte, arzându-i cu furie în centrul universului tremurând al trupului; durerea îi producea greaţă, şi doar intensitatea furiei îi mai ţinea mintea clară. O bătrână şi o mână de neisprăviţi îşi bătuseră joc de ea şi o rodea bănuiala că asta se întâmplase din cauză că ea însăşi o dorise. La naiba, rolul ei era să aplice legea, nu s-o răstălmăcească după cum îi convenea. Cel puţin bărbatul ăsta n-o ştersese.

— Nu, cetăţene Ngenet, am venit să te acuzăm de tentativă de cumpărare a unor mărfuri aflate sub embargou.

Faţa lui exprima surprindere şi indignare. „O zei, ce n-aş da ca măcar o dată să văd pe unul din ei ridicându-şi mâinile şi zicând „Recunosc!”

— Aş vrea să ştiu pe ce bază faceţi această acuzaţie. N-o să găsiţi...

— Ştiu că nu. N-ai avut timp să închei afacerea. Dar ai fost văzut în prezenţa unuia dintre extraplanetarii care ne-au scăpat.

— Despre ce vorbiţi?

Jerusha l-ar fi putut crede că nu ştia despre ce era vorba.

— O persoană de sex feminin, de aproximativ şaptesprezece ani standard, cu părul şi pielea albicioase.

— Ea nu-i contrabandistă! Ngenet se smulse de lângă aeroglisorul lui, fulgerând-o cu privirea.

— Îi însoţea când am intrat să facem arestările, interveni Gundhalinu. A lovit-o pe Inspectoare şi a fugit cu ceilalţi.

— Este o Văratică din zona Windwards, se numeşte Moon Dawntreader. Am dus-o cu aeroglisorul şi am lăsat-o la han pentru că... Se întrerupse, iar Jerusha se întrebă care putea fi lucrul pe care se temuse să-l spună: Ea nu ştia nimic despre contrabandă.

— Atunci de ce i-a ajutat să fugă?

— Dar dumneata ce dracu' ai fi făcut dacă ai fi fost proaspăt venită din Vară şi doi extraplanetari s-ar fi năpustit cu pistoalele asupra dumitale? Făcu agitat doi paşi între poliţişti. În numele a o mie de zei, ce-ai fi crezut dacă ai fi fost în locul ei? Voi n-aţi rănit-o...?

Jerusha făcu din nou o grimasă, pe care însă o transformă în zâmbet.

— Mai bine-ai pune întrebarea invers.

În sinea ei era şi mai curioasă de ce oare încerca s-o protejeze pe fată. „I-o fi amantă?"

— Ziceţi că au scăpat cu toţii?

Gundhalinu râse acru.

— Pentru cineva care nu ştie nimic, eşti al naibii de preocupat de ceea ce s-a întâmplat în seara asta.

Ngenet nu-l luă în seamă, aşteptând.

— Da. Nava lor a ieşit din spaţiul Tiamatului fără stricăciuni.

Expresia de pe faţa bărbatului se transformă în ceva care nu era uşurare.

— Toţi? Adică şi ea s-a dus cu ei? Pronunţă cuvintele de parcă fiecare din ele îi era străin pe limbă.

— Chiar aşa, aprobă femeia, strângându-şi mâna teafără peste celălalt cot şi apăsând traseele nervilor. Au luat-o şi pe ea. Vrei să-mi spui că în realitate era o spectatoare nevinovată, o localnică?

Ngenet se întoarse şi lovi cu pumnul înmănuşat parbrizul acoperit cu brumă al aeroglisorului.

— Greşeala mea...

„Şi-a mea. Dacă ne-am fi ţinut de ei, ea ar fi fost bine acum. Aşa se-ntâmplă când încerci să schimbi regulile." Jerusha blestemă printre dinţi.

— Ce reprezenta pentru tine, cetăţene Ngenet? întrebă Gundhalinu după care adăugă o remarcă fără ton interogativ: Mai mult decât o străină în trecere.

— Ea e sibilă, răspunse el privindu-i. Acum nu mai contează dacă o ştiţi.

Jerusha ridică din sprâncene.

— Sibilă? Vântul care sufla peste golf o prinse în gheare de gheaţă. Şi... ce-are asta a face cu noi?

— Să fim serioşi, Inspectore. Vocea lui se înăspri, precum vântul.

— Suntem oameni ai legii. Noi aplicăm legea – „mincinoaso" – iar legea îi apără pe sibili, chiar şi pe Tiamat.

— Tot aşa cum îi apără şi pe mersi? La fel cum protejează planeta împotriva progresului?

Îl văzu pe Gundhalinu încordându-se ca un vânător ce-şi adulmecă prada.

— De când trăieşti în regiunile periferice, cetăţene Ngenet?

— De când mă ştiu, răspunse el cu un fel de mândrie. La fel ca tatăl meu şi ca tatăl lui... Asta-i lumea mea natală.

— Şi nu-ţi place cum o conducem? îl provocă Gundhalinu.

— Să fiu al naibii dacă-mi place! Încercaţi să-năbuşiţi viitorul planetei, lăsaţi un vierme ca Starbuck să-şi şteargă cizmele de voi în timp ce măcelăreşte fiinţe nevinovate pentru mulţumirea câtorva ticăloşi, putred de bogaţi care vor să trăiască o veşnicie. Voi batjocoriţi si „legea" şi „dreptatea"...

— La fel şi tu, cetăţene. Gundhalinu păşi în faţă şi Jerusha putu citi în el ca într-o carte deschisă. Inspectore, după toate probabilităţile se pare că acest individ este implicat în delicte mai grave decât simpla contrabandă. Consider că ar fi cazul să-l luăm cu noi înapoi în oraş...

— Şi ce acuzaţie să-i aducem? Că s-a purtat ca un prost arogant? Clătină din cap. Nu avem nici o dovadă care ar justifica asta.

— Dar el... gesticulă Gundhalinu, lovind-o fără să vrea peste mână.

— La naiba, sergent, am spus că-l lăsăm în pace! Explozia stelară de durere izbucnită înaintea ochilor săi, acoperi chipul poliţistului. Clipind, femeia căută să se concentreze asupra pilotului. Dar asta nu înseamnă, Ngenet, că ai scăpat de tot. Prezenţa ta aici şi atitudinea adoptată ridică destule semne de întrebare care să-mi justifice ridicarea permisului de conducere. Îţi sechestrez glisorul şi-l ducem înapoi în oraş.

O dâră de transpiraţie i se prelinse rece pe obraz.

— Nu puteţi face asta! Ngenet se îndreptă de spate lângă uşa vehiculului, acoperind-o. Sunt cetăţean al Hegemoniei...

— Şi eşti obligat să-mi dai ascultare. Înălţă capul, fixându-l ameninţător. Eşti cetăţean al Tiamatului prin propria-ţi alegere. Dacă asta doreşti, atunci poţi trăi ca unul de-aici.

— Şi cum credeţi că-mi voi conduce plantaţia?

— Precum oricare alt Iernatic. Foloseşte-ţi navele, fă afaceri cu negustorii. O s-o duci bine, dacă într-adevăr doar de asta îţi trebuie... Sau preferi să mergi cu noi la Carbuncle şi să-ţi scotocim electronic plantaţia, căutând bunurile de contrabandă?

Îl văzu cum se luptă să-şi ţină gura şi fu mulţumită.

— E-n ordine. Luaţi vehiculul. Lăsaţi-mă doar să-mi strâng lucrurile.

— Nu-i nevoie. Te voi lăsa pe plantaţie înainte să duc glisorul la Carbuncle... BZ, tu vei pilota nava de patrulare.

Gundhalinu aprobă din cap, un semn afirmativ; în gestul lui, Jerusha îi simţi dezamăgirea.

— Vreţi să vin în urma dumneavoastră, Inspectore?

— Nu. Nu cred că cetăţeanul Ngenet are de gând să facă vreo prostie. Nu-mi face impresia unui individ prost.

Ngenet scoase un sunet care nu era tocmai un râs.

— Putem să-i dăm drumul.

Îşi îndreptă capul cu o căutătură severă spre nava de patrulare. „Va fi o călătorie lungă".

— Da, doamnă. Ne vedem în Carbuncle. Gundhalinu salută şi se îndepărtă.

Ea îl urmări intrând în nava de patrulare şi-o privi cum se înalţă de pe terasa de piatră a cheului. Cerul se înnora din nou; femeia tremura tot mai tare. „Măcar Carbuncle are încălzire centrală"... I se făcu deodată dor de adierea caldă a vântului încărcat cu miresme de sillipha, de nesfârşitele după-amiezi de vară ale copilăriei ei petrecute pe planeta Portul Nou.

— Şi-acum între noi doi, cetăţene Ngenet...

Ngenet întinse mâna către Jerusha şi o apucă uşor dar hotărât de braţul care o durea. Ea icni, înţepenită de uimire şi cuprinsă dintr-o dată de teamă.

— Au!

Bărbatul ridică cealaltă mână într-un gest de înţelegere. Îi dădu drumul şi spuse:

— Voiam doar să fiu sigur. Văratica v-a rănit, Inspectore. Poate c-ar fi mai bine să mă lăsaţi să văd cât de rău.

— Nu-i nimic. Urcă înăuntru.

Îşi mută privirea în altă parte, cu fălcile încleştate. El ridică din umeri.

— Dacă vreţi o martiră, n-aveţi decât. Dar pe mine asta nu mă impresionează. Aşa cum spuneaţi, nu sunt prost.

— Prefer s-aştept până când voi putea fi văzută de un medic în astroport.

— Sunt medic autorizat.

Întorcându-se, apăsa cu mâna o încuietoare aflată în partea laterală a aeroglisorului. Se deschise un compartiment interior, dar lumina era prea slabă să se distingă ce se afla înăuntru. Ngenet scoase o geantă de culoare închisă, o puse jos şi o deschise.

— Bineînţeles, surâse el sardonic, probabil consideraţi că sunt veterinar. Dar instrumentele de diagnosticare sunt aceleaşi.

Fără să înţeleagă, Jerusha se încruntă puţin, totuşi îl lăsă să-i ia mâna şi să plimbe scanerul de-a lungul braţului.

— Hm... Fractura radiusului. O să-i pun o atelă temporară şi o să vă dau ceva contra durerii.

Femeia rămase tăcută în timp ce el strânse şi fixă tubul rigid al atelei în jurul braţului. Apoi îi apăsă în palma lipsită de mănuşă un

mic tampon spongios; ea simţi o alinare binecuvântată ce începu să-i stingă durerea din braţ şi oftă uşor. Mulţumindu-i, îl privi punând geanta la loc şi se, întrebă deodată dacă nu cumva o considera drept o femeie pe care o poţi prosti cu uşurinţă.

— Să ştii că asta nu mă va face să-mi schimb hotărârile anterioare.

El închise compartimentul de bagaje şi replică prompt:

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva. Atât doar că mă simt indirect răspunzător de rănirea dumneavoastră, lucru care nu mi-a plăcut. De altfel, cred că vă sunt dator cu ceva.

— Ce vrei să spui?

— Vă sunt dator pentru faptul că m-aţi lăsaţi ca din două rele să-l aleg pe cel mai mic. După sergentul dumneavoastră cuprins de exces de zel, puteam să fiu deportat.

Jerusha schiţă un zâmbet.

— Dacă n-ai nimic de-ascuns, n-ai de ce să te temi.

— Cine oare dintre noi nu are cu adevărat nimic de ascuns, Inspectore PalaThion? Deschizând portiera aeroglisorului, surâse şi o privi. Dumneavoastră n-aveţi?

Ea dădu ocol navei, aşteptă să-i deschidă portiera din partea opusă şi se instală cu grijă în scaun.

— Oricum, tu ai fi ultimul care să afle acest lucru.

Îşi prinse centura folosindu-se de o singură mână.

Ngenet nu spuse nimic, dar continuă să zâmbească în timp ce porni motorul. Şi, dintr-o dată, femeia nu mai fu atât de sigură că el avea să fie chiar ultimul.

13

— ...Aşa că prezenţa lui acolo ne dă motive să credem că ar putea fi implicat în intervenţiile din vânătorile de mersi. Totuşi, eu personal i-am confiscat aeroglisorul şi fără el nu cred că le va mai da bătăi de cap vânătorilor dumneavoastră.

Arienrhod îşi rezemă capul pe perna cu aromă de floare care o proteja de spătarul rece al tronului; o asculta, cu mai mult interes decât îşi permitea să arate, pe inspectoarea care raporta încruntată. Citi privirea pe care femeia i-o aruncă lui Starbuck când termină şi mai mult simţi decât văzu reacţia lui. Cu câtva timp în urmă, îl repezise pe ţărănoiul obraznic care o seconda pe PalaThion şi o făcuse mai mult pentru propriul lui amuzament; Reginei îi plăcuseră aluziile străvezii cu privire la ceea ce i-ar face el femeii dacă ar avea ocazia. Trecutul lui Starbuck n-o interesa în mod deosebit, dar revenea în prezent într-un mod care uneori o surprindea... deşi el rareori o mai surprindea în vreun fel.

— Cine este individul, Inspectore? De ce nu l-ai arestat, dacă ştii că-i vinovat? Vocea ei trăda nevoia de a descoperi taina ce înconjura Golful Îndepărtat.

— Nu aveam destule dovezi, spuse PalaThion ca într-un ritual pe care îl repetase de nenumărate ori. De vreme ce este extraplanetar, el se află oricum sub jurisdicţia Hegemoniei şi deci identitatea lui nu v-ar fi de nici un folos, maiestate.

— Bineînţeles, Inspectore. „Şi pot s-o descopăr destul de uşor, extraplanetare!”.

Aruncă o privire spre baza podiumului, la capul luminos, strălucitor al lui Sparks Dawntreader, care stătea stânjenit pe trepte. La sosirea inspectoarei, Regina evacuase mulţimea de nobili palavragii, dar din aceleaşi motive îi ordonase băiatului să rămână. PalaThion se uitase lung la el, fără să-şi ascundă uimirea. Arienrhod văzuse cum ţinuta lui Sparks devine mai ţanţoşă de mândrie, când poliţista îşi înclinase capul într-un gest scurt de recunoaştere a noului său rang.

— Ai văzut-o şi pe Văratica adusă de acest extraplanetar?

PalaThion tresări vizibil; ea nu menţionase fata.

— Da, am văzut-o... Maiestate. Mâna stângă i se apăsă uşor, inconştient, pe stratul subţire de ghips de pe braţul drept. Dar n-a stat să fie interogată. A fugit cu contrabandiştii. Ei... ne-au scăpat, după cum ştiţi... (îşi coborî privirea)... şi-au luat-o cu ei când au fugit de pe planetă.

— Nu!

Arienrhod se aplecă înainte şi, cuvântul îi scăpă fără să se poată

stăpâni, „S-a dus, s-a dus...?” Descleştă pumnii şi se lăsă din nou pe spate într-un gest elegant, simţind cum trei perechi de ochi se fixează asupra ei. Ochii căprui şi adânci ai inspectoarei se mijiră, gânditori; Arienrhod îşi dădu seama că ea trebuie să fi observat remarcabila asemănare. Dar PalaThion se mulţumi să-şi plece iar fruntea, de parcă n-ar fi putut să tragă o concluzie logică din bănuieli.

— Ştii numele fetei? Am motiv să cred că ar putea fi o... rudă.

Poliţista n-avea decât să-şi bată capul.

— Se numeşte Moon Dawntreader, Maiestate.

De data aceasta, aşteptându-se la răspuns, Regina reuşi să se controleze, simţind însă cum un val de emoţie îi cuprinde trupul. Însă băiatul de la picioarele ei, auzind numele şi înţelegând în sfârşit despre ce era vorba, scăpă fluierul, care alunecă fără zgomot de pe treaptă pe covor până la picioarele lui PalaThion, fără să tulbure liniştea încăperii. Inspectoarea se uită lung la băiat înainte de a-şi ridica privirea.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, Maiestate. Îi aruncă din nou băiatului o căutătură, de parcă îşi dăduse seama că există o anume legătură între ei şi continuă: Eu... nu cred că a dorit cineva să se întâmple astfel.

„Nici pe jumătate cât de rău îmi pare mie”. Arienrhod îşi răsuci un inel cu degetul mare. „Şi nici pe jumătate pe cât îţi va părea rău ţie, extraplanetare!”

— Eşti liberă, Inspectore.

PalaThion salută şi porni grăbită către Sala Vânturilor, cu pelerina roşie pâlpâind ca o flacără înapoia ei. Mâinile lui Arienrhod se încleştară din nou, tremurând. Sparks se sculă în picioare şi-şi ridică fluierul, luptându-se cu supărarea şi consternarea.

— Maiestate, eu... pot să plec...? Ţinu plecaţi ochii verzi ca frunza; vocea lui era abia ca o şoaptă.

— Da, du-te. O să te chem eu când voi avea nevoie de tine spuse Regina ridicând o mână. Băiatul părăsi podiumul fără să facă plecăciunea cuvenită. Ea îl privi, părul precum sângele proaspăt pe albul de zăpadă al covorului, un trup rănit care dorea un ungher în care să se ascundă, lovit, părăsit, vulnerabil... frumos.

Încă de la sosirea lui aici, Arienrhod simţise cum se trezeşte în ea ceva ce fusese adormit. O împrospătare, o renaştere, o dorinţă... Nu însă dorinţa aşa cum o simţea pentru Starbuck, ori pentru oricare dintre cei o sută de foşti sau actuali amanţi... pentru acea carne fără suflet, însetată să răspundă nevoilor nesătule ale puterii. Când îl privea pe Sparks Dawntreader, ei bine, tânjea să-i aibă trupul zvelt şi suplu, în pat lângă ea, tânjea să-l atingă şi să-l simtă atingând-o. Când se uita la el, îi vedea şi faţa, prospeţimea mirării sale, inocenţa recunoştinţei... acele lucruri pe care ea învăţase să le dispreţuiască la

alţii şi să le înfrâneze în sine în decursul lungii ei domnii în Iernatic. Tânărul era iubitul lui Moon – cealaltă întrupare a ei, fiica minţii ei – şi jumătate-bărbat, jumătate-băiat, prezenţa lui sufla în tăciunii mocniţi ai copilăriei ei de mult uitate, încălzindu-i cotloanele reci ale sufletului.

Totuşi Sparks nu răspunsese atunci când ea îi dăduse de înţeles în mod subtil, apoi mai puţin subtil, că îl doreşte. Se retrăsese murmurând, părând pe jumătate speriat, îndărătul pavezei legăturii sale cu celălalt eu al Reginei şi rămăsese acolo, neînduplecat ca o stâncă în faţa tuturor ispitelor, în timp ce neîmplinirea la care Arienrhod nu se aştepta îi înteţea focul ce-o mistuia pe dinăuntru.

Însă acum, când amândoi îşi pierduseră viitorul... îşi dorea din tot sufletul ca tânărul să se întoarcă, să o privească măcar o dată.

El se opri, o figură solitară pe un câmp de zăpadă, şi se uită înapoi. Iar când căutătura ei îl ţintui în loc, pe faţa lui se aşternu, ca un fel de obsesie, înţelegerea unui fapt: „Amândoi am pierdut-o...”

În cele din urmă, se întoarse din nou şi merse mai departe către scara în spirală ce ducea înspre nivelele superioare.

— Acum c-ai pierdut peştele, poate-o s-azvârli momeala înapoi.

Femeia se răsuci către Starbuck, simţind tăişul de brici al invidiei ce se simţea permanent în vocea lui când vorbea despre băiat.

— Descotoroseşte-te de Văraticul ăsta slăbănog şi de fluierul lui blestemat, Arienrhod. Când îl văd şi-l aud îmi vine să vomit. Aruncă-l înapoi în stradă unde l-ai găsit, până n-apuc eu să-l...

— Până n-apuci să ce, Starbuck? Mă comanzi tu pe mine acum? Se aplecă înspre el, ridicându-şi sceptrul.

El se trase puţin înapoi, plecându-şi ochii.

— Nu. Doar te rugam, Arienrhod. Doar te rugam... să scapi de el. Nu-ţi mai trebuie acum că fata a...

Regina coborî violent sceptrul peste mâna ce se sprijinea pe braţul tronului; luat prin surprindere, Starbuck ţipă de durere.

— Ţi-am spus să nu vorbeşti niciodată de asta.

Îşi duse mâna la ochi, ca să nu-l mai vadă. Pierduse jocul! Planul ei, viitorul ei, totul era pierdut acum, la această ultimă aruncare a zarurilor sorţii. Din cele nouă seminţe pe care reuşise să le planteze, o singură floare crescuse fără cusur... şi-acum tocmai aceea se pierduse datorită intervenţiei incompetente a aceloraşi extraplanetari al căror ciclu de tiranie sperase să-l sfarme. Nici chiar dacă ar fi ştiut ce-avea de gând, ei nu i-ar fi putut zădărnici mai bine planurile. Iar acum... ce putea să mai facă acum? Să înceapă din nou, cu alt plan, unul mai puţin subtil, mai puţin fragil... şi deci mai periculos potenţial pentru propria ei poziţie. Însă cercetarea posibilităţilor avea să dureze...

Între timp, se putea răzbuna pe cei răspunzători. Da, putea!

— Vreau ca LiouxSked să plătească pentru asta, iar Albaştrii să

sufere. Vreau să se ocupe cineva de el... să dispară.

— Pentru chestia asta vrei să fie omorât Comandantul Poliţiei? Vocea lui Starbuck trăda o uşoară surprindere.

— Nu, clătină ea din cap, mutându-şi inelele de pe un deget pe altul. Asta ar fi prea simplu. Îl vreau ruinat, umilit, vreau să piardă tot ce are: poziţia, respectul prietenilor, respectul pentru el însuşi. Vreau ca poliţia să fie dispreţuită. Cunoşti genul de oameni care pot face să i se întâmple aşa ceva... Du-te în Labirint şi aranjează treaba.

Ochii întunecaţi ai lui Starbuck umplură fantele măştii sale negre cu o curiozitate încă şi mai sumbră.

— De ce, Arienrhod? De ce toate astea pentru o puştoaică Văratică pe care nici măcar n-ai văzut-o vreodată? Întâi băiatul, ca s-o aduci pe ea aici, acum asta pentru că ea s-a dus... Pe toate cele şapte învelişuri ale iadului, ce-nseamnă ea pentru tine?

— Pentru mine... (trase aer în piept şi-l reţinu), a însemnat ceva, ceva ce n-aş putea începe să-ţi explic, chiar dacă aş vrea.

Îi dăduse lui Starbuck doar liniile generale ale problemei, văzând că gelozia lui pe prezenţa băiatului începuse să-l facă necontrolabil. Atâta timp cât avea siguranţa că alţi iubiţi n-o interesau decât în mod superficial, el era mulţumit; totuşi Sparks însemna ceva mai mult şi Arienrhod nu era singură care îşi dăduse seama de asta. Îi displăcea atitudinea posesivă a lui Starbuck faţă de ea, dar, ca şi alte slăbiciuni ale bărbatului avea rostul său. Îi spusese de existenţa fetei, dar nu suflase o vorbă despre motivele dinapoia acestei existenţe...

— De vreme ce ea a plecat acum, continuă Arienrhod, nu mai există nici un motiv pentru care să fie nevoie să ştii ce a fost. Uit-o! „Cum trebuie şi eu...”

— Şi băiatul? întrebă el cu ranchiună.

— Uită-l şi pe el, dacă asta te face să te simţi mai bine. Îl văzu cum se încruntă. „Cu cât cineva se retrage mai mult, cu atât e urmărit mai cu înverşunare” se gândi ea la Sparks şi rosti cu glas tare: Concentrează-te asupra lui LiouxSked şi-ai să mă faci să mă simt mult, mult mai bine.

Întinse mâna şi-i atinse uşor braţul.

El aprobă din cap, calmându-se sub mâna ei.

— Cu PalaThion cum rămâne? La urma urmei, din vina ei au putut să scape contrabandiştii. Vrei să... aranjez ceva şi pentru ea?

— Nu. Regina îşi aruncă privirea către Sala Vânturilor. Cu ea am alte planuri. Îşi va plăti datoria... crede-mă, n-o să-mi scape. Acum însă du-te. Vreau ca asta să se întâmple cât de curând.

Bărbatul făcu o plecăciune şi părăsi sala. Arienrhod rămase singură în vasta tăcere albă.

14

În apartamentul său personal Sparks stătea întins pe pat, răşchirat, urmărind cu degetele cârceii unei viţe necunoscute de pe tăblia cu cioplituri măiestrite de la capul patului. „S-a dus. E dusă...” îşi repeta el ori de câte ori repeta modelul. Nu avea însă putere să creadă, să reacţioneze, să se mişte, să simtă. Nu avea nici lacrimi. Cum a putut ea să plece... să părăsească planeta într-un mod atât de definitiv, încât parcă murise? Aceea nu fusese Moon, care reprezentase o parte din viaţa lui din ziua în care se născuse. Nu fusese Moon, cea care jurase să fie veşnic o parte din el...

Moon, care îşi încălcase legământul şi devenise sibilă. De ce? De ce-i făcuse lui asta? De ce-i făcuse lui asta acum? Crezuse că Sparks n-o să se mai întoarcă niciodată? Atunci de ce nu revenise el în Neith cu mult timp înainte? Dacă ar fi fost acolo când ea revenise acasă, atunci nu s-ar mai fi întâmplat aşa.

Dar el nu se întorsese. La început, din cauza tuturor lucrurilor care merseseră prost, apoi, după ce-l descoperise Regina – din pricina tuturor lucrurilor ce merseseră bine. Şi mereu din cauza lui Carbuncle. Acum, Neith şi întreaga lume a Verii păreau la fel de îndepărtate şi de cenuşii ca un văl de ceaţă; singura realitate o constituia caleidoscopul de imagini ale oraşului ce îi extinseseră simţurile şi conştiinţa în asemenea măsură încât el nu mai putea fi fericit în lumea limitată a insulelor şi a mării. Marea... Pentru locuitorii oraşului, marea nu era decât o peliculă de apă întinsă pe un glob de piatră. Ei blestemau folosind numele a mii de zei şi rar le adresau rugi – iar răspunsurile pe care le voiau într-adevăr le primeau de la maşinile lor.

Pe o masă din camera alăturată, Sparks avea un terminal legat la una din acele maşini. Băiatul umpluse volumul absurd de spaţiu pe care i-l repartizase Regina cu instrumente care vorbeau, cântau ba chiar ascultau, care înregistrau şi reproduceau imagini, care îl anunţau timpul sau distanţa până la cele mai apropiate stele. Uneori încercase să le demonteze, doar ca să descopere că mecanismele se transformau în pulbere sub mâna lui, sau că erau goale (cu excepţia fulgilor de metal pictaţi cu traiecte insectiforme şi acoperiţi cu filamente). Însă Regina îl încurajase, îl lăsase să cerceteze dispozitivele tehnice ale palatului; îl trimisese chiar şi în Labirint, ca să-şi aleagă altele de prin magazinele dispuse într-o reţea complicată.

Sparks se întreba încă de ce-l alesese tocmai pe el şi de ce-l răsplătise într-un mod atât de generos pentru puţinul pe care-l avea de oferit. Deşi nu se mai minuna la fel de mult cum o făcuse la început... Chiar de-atunci devenise conştient de felul cum îl privea Regina în

momentele când cânta pentru ea – ardoarea din ochii ei care nu avea nimic de-a face cu muzica, făcându-i degetele să se poticnească şi făcându-l să se simtă de parcă ar fi fost în pielea goală. Urmaseră o atingere, un cuvânt şoptit, un sărut, o întâlnire întâmplătoare într-un loc tainic... Arienrhod semăna atât de mult cu Moon încât îi venea tot mai greu, să-şi desprindă ochii de la ea, să nu-i întâlnească privirea insistentă, să nu încerce aceleaşi sentimente şi să nu răspundă cererii de pe chipul femeii.

Însă ea nu era Moon, ci Regina fără de vârstă a Iernaticului; iar când privea negocierile ei cu extraplanetarii şi cu nobilii ce i se înfăţişau la curte, acest adevăr îi devenea tot mai limpede. Arienrhod deţinea însuşiri pe care Moon nu le putea poseda pentru că era prea tânără – înţelepciunea, judecata calculată, profunzimea experienţei dinapoia zâmbetului ei cunoscător. Apoi însuşiri pe care Moon nu le va avea niciodată, însuşiri pe care îi venea greu să le numească... existau pe de altă parte însuşirile fără nume ale lui Moon, pe care nu le văzuse niciodată la Regină. Ea n-ar fi putut niciodată să devină amintire, să fie cea cu care Sparks împărţise totul.

Cu toate astea, ele semănau atât de mult şi trecuse atâta vreme... Încât uneori, precum oraşul din jur, Arienrhod devenea realitatea, iar Moon doar o imagine din amintire. Iar asta îl făcea să se teamă; spaima că-şi va pierde propria realitate îi oprise limba atunci când ar fi dorit să accepte invitaţia Reginei.

Dar acum aţa care-l ţinea legat de jumătatea din Vară a vieţii sale fusese tăiată. Moon plecase. Plecase! Pentru tânăr nu mai exista nici un motiv ca să se întoarcă acasă... ei nu mai puteau descurca vreodată harababura pe care o făcuseră în viitorul lor. N-avea s-o mai revadă; n-avea să mai stea niciodată întins lângă ea, aşa cum stătuse prima dată, pe covorul din faţa căminului, în timp ce vântul răbufnea şi se tânguia prin bezna miezului de noapte dincolo de ziduri, iar bunica dormea liniştită în camera alăturată... Lacrimile îi veniră în sfârşit în ochi, se rostogoli pe-o parte şi le-ascunse în întunecimea moale a pernei.

Mai mult simţi decât auzi pe cineva intrând în odaie, îl atinse curentul rece pătruns prin uşa care se deschise, apoi se închise silenţioasă. Se ridică în capul oaselor, ştergându-şi faţa, iar când o recunoscu pe Regină, dădu să se scoale în picioare.

Arienrhod însă îi puse o mână pe umăr şi-l sili, cu blândeţe, să se-ntindă iarăşi pe pat.

— Nu. În seara asta nu suntem supus şi regină, ci doar doi oameni care au pierdut pe cineva drag.

Când se aşeză lângă el, veşmântul din material moale, plisat, alunecă de pe-un umăr, dezvelindu-i.

Era îmbrăcată, simplu, fără bijuterii, în afara unui colier făcut din

frunze metalice, bătute, înşirate pe un şnur de mătase.

Sparks îşi şterse din nou faţa, îndreptând oarecum stânjeneala dar nu şi confuzia ce-l cuprinsese.

— Eu... nu-nţeleg... Maiestate. Văzând-o aici, lângă el, îi trecu în sfârşit prin minte s-o-ntrebe: Cum de-aţi ştiut despre Moon? Despre Moon şi mine?

— Încă mă întrebi cum de le ştiu eu pe toate, după atâta vreme de când te afli aici? surâse ea.

Tânărul îşi plecă privirea, la mâinile pe care şi le apăsa pe genunchi.

— Dar... de ce noi? Dintre toţi de pe lumea asta... suntem doar nişte Văratici...

— Sparks, chiar n-ai ghicit, nici măcar un pic? Uită-te la mine. El îşi ridică ochii. Îţi amintesc de cineva... Îţi amintesc de Moon, nu-i aşa? Sparks încuviinţă. Tu credeai că n-am înţeles. Îi atinse braţul şi continuă, ba da, am înţeles. Ştiu că asta... te nelinişteşte. Ea este neamul meu, din aceeaşi carne şi acelaşi sânge cu mine. Îmi este mai apropiată mie decât ţie.

— Sunteţi...? El încercă să-şi imagineze ce relaţie de rudenie putea fi între ele, de semănau atât de mult la fiecare trăsătură. Mătuşa lui Moon? Sora tatălui...

Arienrhod clătină din cap; o şuviţă de păr de culoarea laptelui i se desprinse din coafură, descolăcindu-se în lungul gâtului.

— Moon nu are tată... nu mai are. Nici noi, tu şi cu mine, n-o mai avem pe Moon. N-am avut nici măcar şansa s-o-ntâlnesc vreodată, dar ea era la fel de importantă, la fel de scumpă pentru mine cât a fost şi pentru line. Poate chiar mai mult decât atât. O vreme am sperat că o vom avea alături de noi, aici în oraş.

Îşi mută ochii de la el, plimbându-i agitaţi pe deasupra mesei ornamentate şi ticsită de fleacuri de lângă perete.

— Ea n-ar fi venit, şopti tânărul. Mai ales după ce a devenit sibilă.

— Crezi că nu? Nici măcar pentru tine? Mâna Reginei continua să se sprijine, plină de înţelegere pe braţul iui.

— N-am fost niciodată atât de important pentru ea pe cât era dorinţa de-a deveni sibilă, oftă Sparks. Dar de ce nu mi-aţi spus despre... ea, şi dumneavoastră, şi... şi noi?

Cumva, nu-i mai vorbea Reginei, ci singurei persoane care înţelegea ce pierduse.

— Ţi-aş fi spus. Îţi spun acum. Voiam să ştiu ce fel de iubit ar alege... neamul meu dintre toţi ceilalţi. Voiam să te cunosc eu mai întâi. Şi i-am aprobat alegerea, foarte mult.

Înainte de a-i părăsi braţul, mâna femeii i-l strânse uşor; nervoasă îşi înlătură şuviţa rebelă, eliberând-o însă şi mai mult. Băiatul n-o mai văzuse niciodată – epuizată, neatentă şi dezamăgită. Atât de umană, atât de asemănătoare lui... şi lui Moon.

— Eu n-am s-o mai cunosc niciodată pe Moon. Te am doar pe tine ca să-mi povesteşti despre ea, să-mi aminteşti de ea. Spune-mi ce-ţi aduci aminte cel mai bine şi ce simţi cel mai puternic. Ce lucruri iubea... ce însuşiri ale ei îţi plăceau mai mult decât toate celelalte? Spune-mi cât de mult o iubeai...

Îi reveni în minte noaptea cu vântul puternic, cu lumina focului, laolaltă de alte mii de imagini ale lui Moon; copila rotindu-se pe o plajă strălucitoare, cu braţele întinse în lături ca pentru zbor; fata înfofolită, târând o plasă plină cu peşti arămii, alături de el pe o punte îngheţată; şi din nou iubita, şoptind cuvinte dulci, fierbinte aproape de inima lui.

— Nu pot. Nu pot să vă povestesc despre ea... Vocea i se stinse. Nu dacă ea a plecat.

— A plecat, Sparks. Arienrhod îşi trase diadema din păr şi-şi scutură pletele eliberate ca o revărsare de cascadă peste umeri şi spate, peste pastelurile ca de nori ale veşmântului simplu. Dar n-ai pierdut-o. Numai dacă nu vrei s-o pierzi. Ea se aplecă în faţă: Suntem foarte asemănătoare, nu-i aşa... noi două?

Tânărul se uită la cascada părului auriu, la trupul zvelt de fetişcană şi la materialul moale al rochiei, bine întins de sânii mici şi aroganţi... la buzele ei, la ochii de culoarea agatului, verzi ca muşchiul de copac, care puneau întrebarea, la faţa ei pe care se citea răspunsul:

— Da.

— Atunci lasă-mă să fiu Moon pentru tine.

Ridică cu vârfurile degetelor o şuviţă din părul lui, cu un gest ce i se păru obsedant de familiar şi Sparks simţi cum pulsul începe să-i bată puternic în tâmple. În cap auzi vocea Mării; dar nu ştia, sau nu-i mai păsa, dacă îl binecuvânta sau blestema. Era înfierbântat, şi nici măcar Marea nu-i mai putea stinge flacăra nevoii. Întinse mâna, atingând-o pentru prima dată; şi-o lăsă să alunece de-a lungul umărului ei dezgolit în jos, pe suprafeţele reci, curbate, ale braţului.

Ea se lăsă doritoare spre dezmierdarea lui, şi-l trase în jos pe pat, conducându-i palmele.

— Arată-mi cât de mult o iubeai...

*

Sparks şedea întins cu ochii închişi, absorbind mesajele care ajungeau la el prin celelalte simţuri, amplificate de greutatea recunoscătoare a trupului său epuizat. Inhală parfumul cald, de mosc, al lui Arienrhod, simţind uşoara apăsare a corpului lipit de al lui. Femeia nu avea aromele mării, ci emana o mireasmă de parfumuri exotice. Cu toate acestea, intuia în ea prezenţa Mării: ea era încarnarea Doamnei, înveşmântată în spumă, cu păsări de mare zburându-i din păr, cu buze precum răsăritul soarelui, precum sângele... ea îl aşteptase acolo, de secole. Ascultă ritmul răsuflării

liniştite a femeii şi deschise ochii ca să-i examineze faţa; cum stătea întinsă lângă el, zâmbind pe jumătate adormită, putea să fie chiar cea pe care o strigase în momentul când îşi pierduse controlul...

Uimirea îl atinse cu o mână neliniştită când îşi dădu iarăşi seama că stătea întins lângă Regina Iernii. Îl copleşi însă o tandreţe profundă; dori să-i dea ei dragostea, loialitatea, viaţa, pe care le făgăduise celeilalte întrupări a femeii.

— Arienrhod..., şopti el numele neobişnuit, Arienrhod... Vreau să fiu singurul tău iubit.

Ea deschise atunci ochii şi-l privi cu blândă dojană.

— Nu. Nu, dragostea mea.

— De ce nu? O strânse protector în braţe. Pentru Moon, eu am fost singurul. Lasă-mă să fiu singurul şi pentru tine. Nu sunt doar un alt peşte în plasă, nu vreau să te-mpart cu alţii o sută.

— Dar trebuie să mă-mparţi, Sparks. Eu sunt Regina, puterea. Mie nu-mi pune nimeni limite, pe mine nu mă comandă nimeni... N-aş permite aşa ceva, pentru că mi-ar ştirbi controlul. Nu va exista niciodată o persoană unică, bărbat sau femeie. Pentru că eu sunt Unica. Nimeni însă nu va mai fi ca tine... Îl sărută uşor pe frunte, strângând în palmă medalia extraplanetară de la pieptul lui: Copilul meu stelar.

El se cutremură.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Ea obişnuia să-mi spună aşa... Sparks se ridică într-un cot, privind-o pe femeia care stătea pe spate, zâmbind, cu gândul dus în afara timpului. Dacă nu pot să fiu singurul, atunci vreau să fiu unicul care contează, adăugă, văzând în minte silueta batjocoritoare îmbrăcată în negru, aflată întotdeauna la dreapta Reginei, care nu scăpa nici un prilej ca să-l sâcâie şi să-l umilească, cu o bucurie drăcească izvorâtă dintr-o gelozie cruntă. Vreau să-l înfrunt pe Starbuck!

— Pe Starbuck? Arienrhod făcu ochii mari şi se uită la el sincer surprinsă, înainte de a izbucni în râs. Scumpul meu, eşti prea nou aici ca să-ţi dai seama ce spui... şi eşti mult prea tânăr şi plin de viaţă ca să pierzi totul. Pentru că asta se va întâmpla dacă-l provoci pe Starbuck. Sunt măgulită de gestul tău, dar îl interzic. Crede-mă, când îţi spun că el n-are nici o importanţă în inima mea încă din noaptea primului Festival, de când mi-am pus masca de Regină a Iernii... cu atât de mult timp în urmă... (ochii ei se schimbară şi nu-l mai vedeau). În patul meu sau în viaţa mea, n-a mai existat nimeni care să mă facă să doresc din tot sufletul vremea când eram doar Arienrhod şi trăiam, într-o lume ignorantă dar liberă. Când dorinţele şi visele însemnau ceva, pentru că ele nu se realizau niciodată. Mă faci să visez la inocenţa pierdută... mă faci să visez. Zâmbi din nou, de parcă nu-i venea să

creadă. Nu-i nevoie să faci sau să fii mai mult decât eşti pentru ca să te iubesc... şi să doresc să te ţin la adăpost de primejdii. Starbuck te poate ucide într-un duel, indiferent ce armă ai alege, fie chiar şi numai cu mâinile goale. Şi-apoi, un Starbuck trebuie să fie extraplanetar, să posede anumite cunoştinţe şi să aibă printre ai lui relaţiile care să m-ajute să-i ţin în şah.

— Sunt destul de extraplanetar. Întinse medalia şi-o lăsă să se răsucească pe lănţişor în aer deasupra ei. Şi-aparţin destul de lumea asta pentru ca să-i urăsc pe extraplanetari aşa cum îi urăşti şi tu. Am ascultat şi-am privit – am aflat multe despre curte, şi despre oraş, despre felul cum îl folosesc extraplanetarii. Iar ceea ce nu ştiu, ai putea să mă-nveţi tu... Surâse, într-un fel pe care Moon nu l-ar fi înţeles. În plus, cunosc singurul lucru cu adevărat important, chiar dacă nu crezi... ştiu cum îl pot provoca pe Starbuck şi să câştig.

Încetă să mai zâmbească.

Arienrhod îl studie în tăcere; tânărul simţea cum îl cântăreşte şi-l măsoară din ochi. I se păru că o umbră trece peste faţa ei înainte să aprobe din cap:

— Provoacă-l, atunci! Dar dacă o faci şi dai greş, voi spune că eşti un mic fanfaron încrezut şi voi face dragoste cu el pe mormântul tău.

Apucă pandantivul sclipitor şi-l trase pe Sparks peste ea.

— Nu voi da greş, se repezi el din nou flămând, la buzele femeii. Şi dacă nu pot să fiu singurul tău iubit, atunci voi fi cel mai bun.

15

Era chiar dimineaţa zilei cu pricina. Starbuck se pregătea încet, tacticos, în camera cea mai tainică a apartamentului său particular; cu fiecare mişcare precisă şi fiece hotărâre, cât de mică, se autoliniştea, repetându-şi că este absolut stăpân pe situaţie. Ca să se simtă comod şi să se poată mişca mai uşor, purta salopeta utilitară a costumului de vânătoare în locul scliviselii funebre a straielor de la curtea regală. Îşi trase mănuşile negre de piele şi-şi aşeză pe cap casca. Îl străfulgeră gândul că aceea putea fi ultima oară când purta masca sau îndeplinea ritualul şi muşchii i se încordară. Alungă gândul, cu dispreţ, ca şi cum l-ar fi măturat din cale pe Sparks Dawntreader.

Va să zică răsfăţatul Mamei, cel cu caş la gură, îşi închipuie că ar putea să fie Starbuck, ba mai avusese şi neobrăzarea să lanseze o provocare... pe care Arienrhod o acceptase. L-ar fi durut să ştie că Regina îi putuse face una ca asta, numai că înfruntarea era atât de dezechilibrată încât nu putea crede că ea o luase în serios. N-ar fi lăsat un jegos neştiutor de provincial, cu o medalie luată de la amanet, să pretindă că e extraplanetar, dacă n-ar fi fost sigură că puştiul nu avea nici o şansă să câştige întrecerea.

Nu, dorise doar să se distreze; era în firea ei s-o facă. De la primirea veştii despre verişoara lui Dawntreader, parcă-şi ieşise din fire, mofturoasă şi arţăgoasă, era chiar mai greu de trăit cu ea decât de obicei. N-ar fi crezut că pe această planetă exista ceva care putea să-i străpungă armura supremului egocentrism sau să-i clatine aroganţa de nezdruncinat. Oare ce reprezenta fata pentru ea ca să o supravegheze în toţi aceşti ani? Ar fi dorit mult să ştie care erau punctele vulnerabile ale lui Arienrhod...

Ştia deja ce însemna băiatul pentru ea – satisfacţia faptului că, după cea mai lungă urmărire de care avusese ea vreodată nevoie, reuşise să aducă în pat un vânat ce nu se lăsa prins. Fie că puştiul era fraier, fie c-o făcea înadins pe inocentul şi se lăsa rugat, fie că era şi una şi alta, treaba mersese foarte bine. Privirea galeşă cu care îl fixa Arienrhod pe Sparks îl scoase din minţi pe Starbuck, trezindu-i o gelozie pe care n-o simţise niciodată faţă de foştii ei amanţi.

Acum însă nimic din toate astea nu mai conta. Pur şi simplu, pierduse timpul făcându-şi atâtea griji, deja, regina se plictisise de Sparks. Odată ce emoţia vânătorii pierise iar obiectul râvnit nu mai constituia decât o simplă piesă din colecţie, era de presupus că Arienrhod avea să decidă să scape de el, aşa cum o făcuse cu toţi ceilalţi. Lucrurile deveneau astfel de înţeles şi se potriveau cu firea ei pe care o ştiuse dintotdeauna. Regina urma să fie din nou a lui,

revenind la el ca întotdeauna; fiindcă Starbuck ştia ce voia ea, în toate privinţele, şi-i putea satisface poftele.

În plus avea să fie de-a dreptul o plăcere să se ocupe de această trebuşoară de rutină, ucigându-l pe netrebnicul acela incomod. Arienrhod îi acordase băiatului şansa alegerii armelor, ceea ce pe Starbuck nu-l deranjase deloc, căci el mânuia perfect orice armă, iar puştiul nu era decât un umil cântăreţ din fluier. Ba chiar aproape sub demnitatea lui... dar îşi pusese în gând să se bucure totuşi de situaţie.

Starbuck se studie în oglinda înaltă şi fu mulţumit de efect. Îşi puse centura cu arme şi se îndreptă către Sala Vânturilor, acolo unde le ordonase Arienrhod să se întâlnească. Deşi hotărârea îl cam surprinsese, nu o pusese sub semnul întrebării. Nobilii şi servitorii pe lângă care trecea pe coridoare se ţineau la distanţă, aruncându-i în fugă priviri nervoase. (Chiar şi nobilii îl tratau întotdeauna cu respect, căci nu erau decât nişte aristocraţi plăpânzi şi răsfăţaţi). Toţi ştiau că se lansase o provocare şi că aceasta era ziua înfruntării, dar nimeni nu va afla niciodată cine aruncase mănuşa sau care va fi deznodământul, deşi oricine putea ghici.

Ce armă va încerca puştiul? se întrebă Starbuck. Un fior electric îi străbătu degetele şi făcu vreo câteva mişcări de dezmorţire. Provocările reprezentau ceva ce nici unui Iernatic respectabil nu-i plăcea să admită că existau încă undeva în jumătatea lor de planetă, ceva rămas din negura vremurilor întunecate de dinainte ca Hegemonia să fi readus lumina pe această lume pierdută, dintr-o vreme în care Regina era adevărata Mare Mamă în ochii supuşilor şi bărbaţii luptau pentru favorurile ei divine... aşa cum făceau acum cei doi. Nu-l deranja faptul că era un atavism provenit dintr-o eră necivilizată. Îi făcea plăcere să-şi măsoare forţele cu alţi bărbaţi, dovedind lumii – lui Arienrhod, sie însuşi – de fiecare dată când câştiga că e un bărbat mai bun decât cei care încercaseră să-l doboare. Nu numai cel mai puternic, dar şi cel mai isteţ. De aceea câştigase întotdeauna şi avea să câştige mereu. Chiar dacă se născuse Neclasificat pe Kharemough, cu întreaga lume în spatele lui făcându-l să mănânce rahat, îşi croise o ieşire din cloaca aceea, ajungând prin propria-i strădanie într-o poziţie influentă pentru care nici cel mai şcolit tehnocrat de pe Kharemough n-ar fi fost mai potrivit. El avea tot ce deţineau ei şi încă ceva pe deasupra – apa vieţii. Câţi dintre ei îşi cheltuiau averile strânse într-o viaţă pentru a şterge o zi din fiecare săptămână, sau lună cu care îmbătrâneau? El bea zilnic din fântâna vieţii – şi asta datorită funcţiei. Atâta timp cât îi dădea lui Arienrhod ce voia ea, el urma să aibă tot ce-i poftea inima şi nu trebuia să îmbătrânească niciodată. Atâta timp cât urma să rămână în floarea vârstei, nici un provocator nu-i putea lua toate astea.

Ajunse în sala de audienţe. Era pustie acum, vastă şi liniştită, de

parcă îşi ţinea răsuflarea. O traversă şi trecerea lui nu-i deranjă cu nimic tăcerea. Se întrebă cum ar fi fost să deţină puterea timp de o sută cincizeci de ani, aşa cum făcea Arienrhod? Cum ar fi fost să rămână în viaţă atât de mult, să vadă întoarcerea extraplanetarilor şi renaşterea Iernii... să vadă civilizaţia reînviind şi să-şi aleagă în voie distracţiile ei? I-ar fi plăcut să ştie cum s-ar fi simţit un bărbat sau o femeie după toate astea şi se întrebă dacă, după ce-ar fi trăit atât de mult, n-ar fi putut înţelege toate convoluţiile minţii lui Arienrhod.

Pierduse de multă vreme şirul femeilor pe care le cunoscuse, de la tehniciene aristocrate până la sclave, le urâse pe unele şi se folosise de cele mai multe, respectând una sau două, dar fără să fi iubit măcar vreodată pe una dintre ele. Nimic nu-i dovedise niciodată că iubirea ar fi reprezentat ceva mai mult decât un cuvânt referitor la actul sexual. Doar fiinţele plăpânde şi învinşii mai credeau în iubire şi în zei...

Totuşi nu avusese niciodată o experienţă asemănătoare celei trăite cu Arienrhod. Ea nu era atât femeie, cât o forţă a naturii; magnetismul ei fusese alcătuit din toate lucrurile pe care Starbuck le găsea demne de dorit. Fără voia lui, îl făcuse să creadă în propria lui vulnerabilitate şi din cauza asta nu era decât pe jumătate dispus să mai creadă în puterea unor zei... sau a unor zeiţe stranii. Iar el nu urma să aibă la dispoziţie o sută cincizeci de ani de tinereţe şi plăceri, o sută cincizeci de ani ca să lucreze la descâlcirea misterelor ei, chiar dacă ar fi vrut s-o facă. Peste doar cinci ani trebuia să părăsească această lume pentru totdeauna... sau să moară. Peste cinci ani, la Schimbare, totul lua sfârşit: Arienrhod avea să moară... şi el împreună cu ea, doar dacă nu va fi alungat între timp. Acum o iubea, deşi niciodată în viaţă nu mai iubise pe altcineva în afară de sine însuşi. Totuşi nu credea că o iubeşte mai mult decât iubea viaţa.

Când intră în Sala Vânturilor, o găsi pe Regină aşteptându-l pe platformă; în spatele ei, groapa gemu şi oftă un înflăcărat salut de bun venit. Turbioane de vânt rătăcite îi ridicau părul alb ca laptele, fluturându-l apoi peste albeaţa cuprinzătoare a mantiei de ceremonie. Făcută din penajul şi pielea de pe burta unor păsări arctice, mantia era împodobită cu argint şi avea moliciunea norilor... bărbatul îşi aminti de senzaţia pe care i-o provocase atingându-i pielea. Arienrhod o purtase de şase ori, la fiecare din precedentele lui dueluri; o purtase şi prima dată când el fusese cel care azvârlise mănuşa.

Dulăii stăteau în stânga, cu pieile strălucind, cu pleoapele interioare întinse peste ochii sidefii, lipsiţi de expresie. Fuseseră aduşi aici pentru a-l sluji pe învingător... şi a se debarasa în linişte de cadavrul învinsului. În zece ani, Starbuck nu înţelesese niciodată nesfârşitele lor dialoguri zumzăite, dar nici nu-i păsase de ele. Nu ştia dacă aveau viaţă sexuală şi nici măcar dacă erau sexuaţi. Se presupunea că inteligenţa lor era subumană, dar cum naiba puteai judeca mintea

unei fiinţe de pe alte tărâmuri? Pe unele planete, erau folosiţi ca sclavi, dar aceeaşi soartă o împărtăşeau şi fiinţele umane. Se întrebă în treacăt la ce s-or fi gândit Dulăii când se întoarseră să-l privească şi dacă ei se gândeau vreodată la orice ar putea avea vreo legătură cu omul, în afară de subiectul uciderii.

Starbuck se înclină protocolar în faţa lui Arienrhod şi a băiatului.

— Am venit. Spune ce armă ai ales.

Era pentru prima dată când alegerea nu-i aparţinea lui. Ochii Reginei îl fixară când rosti cuvintele pe care le prevedea ritualul; dar în căutătura lor nu se vedea nimic liniştitor, ci doar o reafirmare a răcelii ce sporise în ea după sosirea băiatului. Însemna oare că ea continua să fie impresionată de ticălosul de Văratic? Credea oare cu adevărat că el avea o şansă?

Prins pe picior greşit, Starbuck îşi strânse pumnii unul în celălalt. S-o ia dracu', doar n-o avea de gând s-o ţină tot aşa! Era hotărât să-l ucidă pe băiat, şi-atunci urma să intre din nou în patul ei, indiferent dacă femeia îl dorea sau nu. Se strădui să-şi îndrepte mânia, ucigaşă, ce-i creştea mereu, pe făgaşul concentrării atenţiei.

— Ei, ce-ai ales?

— Vântul. Sparks Dawntreader schiţă un zâmbet şi roti braţul, indicând: Vom sta pe pod şi acela care va stăpâni mai bine vânturile va rămâne acolo când totul se va sfârşi.

Scoase încet fluierul din punga de la cingătoare şi-l ridică.

Starbuck chicoti scurt a surprindere. Deci puştiul mai avea şi imaginaţie pe măsura tupeului... şi prostiei lui. Nobilii cu fluierele lor puteau să-şi asigure împrejur un spaţiu liniştit pe timpul traversării abisului, însă n-aveau cum să manevreze două spaţii simultan. Cu ajutorul cutiei de control, Starbuck putea produce notele şi acordurile care să-i asigure protecţia şi totodată capacitatea de a ataca. Dacă puştiul, cu fluierul ăla din scoică, îşi închipuia că era mai bine echipat decât un nobil, atunci va avea cea mai mare surpriză a vieţii sale... şi ultima.

Arienrhod se retrase, cu mantia unduindu-se ca un văl de ceaţă, precum panourile de vânt translucide de deasupra punţii. Îi lăsă singuri pe cei doi, faţă în faţă.

— Cel mai bun să învingă.

Vocea ei nu avea nici o intonaţie.

Fără să aştepte ca Sparks să facă prima mişcare, Starbuck trecu pe lângă el şi păşi pe punte. O traversă aproape fără grijă, cu degetele apăsând secvenţa muzicală a butoanelor de la centură. O dată îl lovi vântul şi i se tăie răsuflarea, dar fu sigur că nu observase nimeni. Se opri în sfârşit dincolo de jumătatea lungimii podului şi se întoarse; rămase în picioare, aşteptând cu o mână în şold şi cu cealaltă la cingătoare. Până acum, nu stătuse niciodată nemişcat deasupra

abisului; măruntaiele gemând ale maşinăriei oraşului coborau parcă la infinit dedesubtul lui, iar puntea pe care stătea i se părea mult prea fragilă. Apăsă automat butoanele de tonuri ascuţite, simţind fluctuaţiile celulei de presiune din jurul său, foarte conştient că nu trebuia să se uite în jos.

Sparks ridică fluierul la buze şi păşi pe podeţ; puritatea fluidă a notelor ajunse cu claritate la Starbuck. Cu oarecare surprindere văzu că, în ciuda aşteptărilor, şmecheria funcţiona – muzica îl învăluia pe puşti ca o vrajă, iar el se mişca în văzduhul liniştit, cu văpaia părului şi mătasea verde a cămăşii netulburate de vânt. Pesemne petrecuse o mulţime de timp analizând acest loc. Numai că asta n-avea să-l ajute cu nimic.

În clipa în care băiatul abia trecuse puţin de margine. Starbuck apăsă un al doilea buton. Panourile translucide şi bombate se deplasară brusc; vântul se năpusti în sus dintr-o direcţie neaşteptată şi lovi ca un şarpe în spatele băiatului. Acesta se clătină şi căzu într-un genunchi la marginea fără balustradă a potecii de peste hău; dar degetele lui nu dădură drumul fluierului, şi contracară cu abilitate curentul transversal, sculându-se în picioare pe mijlocul punţii. Înaintă iarăşi cu o furie nemiloasă întipărită pe faţă; un iureş de note stridente dansă în faţa lui, păzindu-i mersul, estompând sunetele fentei si atacului celuilalt.

Starbuck se poticni, abia reuşind să se ţină pe picioare când vântul îl lovi puternic în faţă. Ochii îi lăcrimară; clipi frenetic încercând să vadă, când de fapt ar fi trebuit să asculte. Vântul îl prinse din spate şi-l doborî. Rămas în patru labe, îşi regăsi însă stăpânirea de sine, stabilizându-şi spaţiul de aer liniştit cu o îndemânare disperată. Panourile de vânt trosniră şi zornăiră când Sparks atacă din nou, rânjind acum cu o concentrare care nu avea nimic vesel în ea. Starbuck se clătină, dar reuşi să pareze lovitura notele răsunând în văzduh; îşi dădu seama în sfârşit că duelul nu avea să fie dezechilibrat... cel puţin nu în felul în care îşi imaginase el. Nu dăduse niciodată destulă atenţie muzicii băiatului ca să sesizeze virtuozitatea cu care folosea bucata aia blestemată de scoică. Putea scoate din ea acorduri foarte înalte şi-şi mişca degetele atât de repede încât notele realizau o armonie aproape perfectă... aproape. Iar Sparks o făcea de parcă s-ar fi pregătit pentru înfruntare cu toată iscusinţa urechii lui muzicale şi a minţii sale de viitor tehnician.

Era totuşi un joc al morţii şi dintre toate deprinderile pe care el, Starbuck, le avea şi pe care băiatul ar fi putut să le aleagă, manipularea vânturilor era cea mai puţin exersată. Începu să transpire, pentru prima dată dintr-o lungă perioada de timp pe care şi-o putea aminti, simţi cum încet-încet îl cuprinde teama pentru propria-i viaţă. Vântul îl trânti din nou tocmai când credea că se află

în siguranţă. Plin de ciudă, întoarse lovitura şi trimiţând vântul din trei direcţii diferite, auzi strigătul de surprindere al băiatului care, pocnit pe neaşteptate de o rafală, se rostogoli de-a berbeleacul în faţă. Rămase însă pe punte şi-şi recăpătă echilibrul înainte ca altă pală să-l poată mătura de tot.

Starbuck înjură, abia trăgându-şi răsuflarea. Existau prea multe opţiuni şi nu era nici o cale de a prezice ce efect va avea suprapunerea comenzilor lor separate, chiar dacă şi-ar fi putut ghici corect intenţiile. Se ghemui, apoi se repezi către Sparks, preocupat mai mult de propria-i siguranţă decât de atac. Cu cât se aflau mai aproape unul de celălalt, cu atât mai puţin îşi putea permite puştiul să-şi pericliteze stabilitatea prin schimbarea vânturilor din jur. Dacă ar fi putut pune mâna pe fluierul ăla şi să-l spargă, atunci ar fii fost în măsură să termine această...

O puternică rafală rece îl trânti pe jos cât era de lung; se răşchiră de-a curmezişul punţii, zbătându-se deznădăjduit cu picioarele într-o parte, iar capul şi umerii atârnând peste cealaltă margine. Timp de o clipă care i se păru o veşnicie, privi în jos în abisul cu pereţi negri unde rotocoalele înceţoşate ale luminilor maşinii sclipeau precum focul pierdut şi fără de sfârşit al inimii Porţii Negre, iar mirosul mării îi pătrundea adânc în nări în timp ce bocetul ei înăbuşit îi răsuna puternic în tâmple. Zăcu nemişcat, aşteptând, cu mâinile agăţate de marginea îngustă a punţii arcuite, hipnotizat de iminenţa morţii.

Totuşi necunoscuta lovitură finală nu se abătu spre a-l rostogoli peste marginea punţii; paralizia îi trecu şi când înălţă capul, îl văzu pe Sparks, înlemnit ca şi el, incapabil să-l ucidă.

Se ridică iar pe puntea lată de numai un metru, reacţionând acum în mod instinctiv; înălţându-se în picioare, se adăposti într-o bulă de aer calm. Se repezi în faţă şi aproape îl ajunse pe băiat când acesta reacţionă în cele din urmă, biciuindu-l cu o rafală dublă. O respinse însă cu uşurinţă şi în acelaşi timp îl lovi cu toate puterile pe băiat în burtă.

Sparks se prăbuşi cu un ţipăt de animal în agonie. Fluierul îi rămase în pumn, dar inutil acum, fără să mai constituie un pericol pentru rivalul lui... Starbuck se retrase încet, savurându-şi triumful, părându-i rău doar că puştiul era prea rănit ca să-i mai pese de ce urma să i se întâmple în continuare. Înălţă capul ca s-o privească pe Arienrhod, privindu-i de pe margine, departe, ca un vis de neatins. În următorul moment, drumul către ea va fi din nou liber. Mâna i se deplasă înspre comenzile de la cingătoare; Arienrhod se mişcă uşor.

Două note discordante se ciocniră în aer. Uluit, Starbuck îşi simţi picioarele fugindu-i de sub el în clipa în care îl doborî vântul. Nu, nu-l dobora pe băiat... ci pe el însuşi! Iar acum cădea...

— Arienrhod! îi strigă el numele ca pe-un blestem, ca pe-o

rugăciune, ca pe-o acuzaţie, în timp ce cădea, şi strigătul îl urmă în jos, în întuneric.

16

Poarta Neagră umplea ecranul protejat ce acoperea centrul peretelui, precum o spirală înflăcărată pe întunericul de chihlimbar al îndepărtatului fond stelar. În inima acestui roi stelar existase odată o abundenţă de epave cosmice plutitoare, care hrăneau foamea unei găuri negre; de-a lungul eonilor, cele mai multe dintre ele fuseseră consumate iar excrementul ucigaş al radiaţiei gravitaţionale a găurii se redusese. Gaura captase însă şi steaua pe care tiamatanii o numeau Steaua Verii, o ţinea prizonieră printr-un cordon îngust, absorbindu-i cromosfera. Praful şi moleculele izbucneau în vâlvătăi, degajând energia potenţială atunci când erau absorbite către distrugere, la fel cum nava lor era acum atrasă în jos...

Elsevier simţi cum o mistuia foamea Porţii Negre, încercă prima furnicătură a senzaţiei fizice, mişcarea lentă, coercitivă, a trupului ei lipsit de greutate către imaginea de pe zid... o simţi şi în adâncurile minţii, unde îi testă groaza tainică de dezmembrare. Perna flexibilă, dar fermă a coconului transparent care o învăluia o ţinu cu o blândă liniştire.

În treacăt se uită în jos, pe lângă picioarele ei, către centrul de greutate al navei, acolo unde Moon atârna într-o altă crisalidă captatoare de lumină. Fata se foia neliniştită, precum o pasăre în laţ, combinezonul ei roz închis prindea reflecţiile din consola suspendată în jurul ei. O coroană de plasă argintie atârna inutilă deasupra părului ei poleit de argint – coroana pe care Cress ar fi trebuit s-o poarte, casca simbiotică a unui astrogator. Moon privi în sus şi o descoperi pe Elsevier, iar aceasta îi citi emoţiile de pe faţă.

— Moon, eşti gata?

— Nu...

Elsevier încremeni gândindu-se cu teamă la ce le putea face o izbucnire de rebeliune din partea fetei. Credea că o convinsese că această călătorie nu reprezenta decât un simplu ocol în drumul spre găsirea vărului ei. Dar dacă acum refuza să înceapă un Transfer...

— Nu ştiu ce să fac. Nu-nţeleg nimic, nu-nţeleg cum...

Bătrâna simţi cum îi înfloreşte un zâmbet când îşi dădu seama că pe faţa lui Moon exista doar îndoială, nu refuz. Îşi citise acolo propria-i conştiinţă vinovată.

— Nici nu trebuie să înţelegi. Lasă asta în seama mea Ai încredere, încă nu sunt pregătită să-l întâlnesc pe Plătitor. Tu doar să introduci toate datele, aşa, cum ţi-am arătat.

Fără să spună nimic, fata se uită iarăşi la ecran cu uimirea temperată de înţelegerea parţială a puterii teribile a Porţii. Se aflau

deasupra polului ei de rotaţie, prinşi deja în vârtejul miezului său gravitaţional, acea forţă atât de inexorabilă, încât nici chiar lumina nu putea evada dinăuntru. Gaura, având douăzeci de mii de mase solare, era destul de întinsă ca o navă special proiectată să cadă prin orizontul evenimenţial înainte să poată fi ruptă în bucăţi de forţele de maree ce acţionau asupra ei. Totuşi, numai un astrogator pregătit în fizica singularităţilor şi aflat în conexiune simbiotică cu calculatoarele navei putea menţine echilibrul critic al stabilizatoarelor. Doar el le putea asigura intrarea în Poartă, exact prin punctul care să le permită înscrierea pe canalul către destinaţia aleasă. Doar un astrogator... sau o fată neştiutoare de pe o planetă înapoiată a cărei minte se găsea deja în simbioză cu cea mai mare bancă de date din spaţiul şi timpul cunoscute.

— Vrei să încep Transferul?

Moon o privi din nou, palidă la faţă.

Elsevier respiră adânc, amânând momentul inevitabil. Acesta trecuse deja şi acum trebuia s-o spună.

— Da, Moon. Ţine-ţi ochii pe ecran şi începe Transferul.

„Şi zeii să mă ierte, iar pe tine să te ocrotească, copila mea. Pentru că nu-ţi vei mai vedea casa niciodată”. Ochii lui Moon se închiseră pentru câteva clipe, ca într-o rugă către propria-i zeiţă şi apoi se concentrară pe vârtejul strălucitor aflat în faţa lor.

— Introducere de date.

Elsevier apăsă un buton de pe telecomanda de la centură în timp ce trupul zvelt al fetei fremătă în transă; datele privind intrarea lor se luminară brusc pe imaginea de pe ecran şi dispărură din nou. Dacă ea avea dreptate şi nu-şi putea permite să greşească – ar fi trebuit să fie îndeajuns pentru a porni conexiunea inversă cu informaţia necesară în sistemul de conducere al navei. Fără implanturile unui astrogator, nici o fiinţă umană nu putea realiza o utilizare completă a circuitelor simbiotice ale calculatorului navei, dar Transferul sibil putea furniza informaţia pe care n-o puteau da calculatoarele.

— Gata, anunţă Silky vorbind într-o Sandhi stâlcită şi vocea lui ajunse la Elsevier ca un şuier în tăcerea cabinei de comandă. Doare la fată?

— De unde vrei să ştiu? răspunse bătrâna, cu vocea ascuţită de fiorul propriei îndoieli.

Se încruntă către el. Corpul său amfibiu, mătăsos sub acţiunea uleiurilor care nu-l lăsau să se deshidrateze, strălucea prin propriul lui cocon. Vocea îi suna ciudat de neliniştit; femeii îi trecu prin minte că se transpusese în situaţia lui Moon, nevinovată şi neajutorată, ruptă de lumea pe care o ştia şi lăsată la cheremul unor străini trădători.

— Poate ea muri?

— Termină naibii Silky! Elsevier îşi muşcă buza şi privi iarăşi

imaginea tot mai sumbră a Porţii. Ştii doar că nu-ţi pot răspunde... şi mai ştii că n-aş fi făcut treaba asta dacă aş fi crezut că ar putea să moară. Tu ştii asta, Silky... Ce altceva îi mai rămâne de făcut oricăruia dintre noi decât să-ncerce? I-am spus fetei că o să fie o transă lungă şi ea a acceptat.

— Ea prea tânăr. Ea ştie nu. Tu minţit la ea, zise Silky cu o nuanţă de reproş pe care n-o mai manifestase niciodată.

Elsevier închise ochii.

— Am s-o las să facă ce vrea ea. Voi veghea să aibă tot ce-i trebuie pentru a fi fericită pe Kharemough.

Deschise din nou ochii, privind-o pe Moon. Îmbrăcat în costumul roz, corpul fetei era acum fără vlagă, apăsat uşor de pereţii coconului. Trecuseră oare numai patru zile tau de când făcuseră acea asolizare nenorocită pe Tiamat şi fugiseră înapoi pe navă fără alt rezultat decât starea gravă a lui Cress, înlocuit acum de o străină derutată?

În plus, timpul nu curgea în favoarea lor: poliţia îi căuta deja în spaţiul Tiamatului şi nu-şi puteau permite să fie prinşi având la bord o cetăţeancă răpită de pe planetă. Fata dorise să meargă acasă... dar n-aveau cum s-o trimită înapoi. Cress trebuia spitalizat... şi singurii care-l puteau salva se aflau pe Kharemough, dincolo de Poartă.

Dar numai Cress îi putea conduce prin ea. Apoi bătrâna îşi amintise că Moon e sibilă şi că TJ îi spusese odată că văzuse un sibil intrând în transă şi acţionând un polarizator de câmp pentru a salva cinci oameni în timpul unui accident industrial. Sibilul respectiv nu fusese instruit pe sofisticata maşinărie; nu conta că sibila de aici abia dacă ştia despre ce fel de aparatură este vorba. Fata constituia numai un receptacul, aşa cum spusese chiar ea, era datoria ei să-i servească pe toţi cei care aveau nevoie de ea, căci îi putea trece în siguranţă prin Poartă.

Totuşi când încercase să-i explice asta lui Moon, se lovise de un obstacol la fel de netrecut ca şi Poarta însăşi. Moon şedea nemişcată, strânsă cu centura de siguranţă în scaunul din LB, şi nu voia cu nici un chip să pună piciorul în interiorul navei mai mari: „Du-mă înapoi! Trebuie să ajung la Carbuncle!”. Faţa îi era încordată ca un pumn strâns şi la orice argument răspundea cu aceleaşi două propoziţii, neschimbate şi de neschimbat.

— Dar Moon, extraplanetarii nu te vor lăsa niciodată să te întorci dacă te găsesc cu noi. Planeta ta este proscrisă. Ne vor condamna pe toţi la ocna de cenuşă de pe Marele Albastru şi crede-mă, draga mea, că-i mai bine moartă decât s-ajungi acolo.

— Nu contează, dacă nu mă pot întoarce. Nimic nu are importanţă fără el.

„Of, copilă, ce norocoasă eşti să crezi că totul e atât de simplu... şi ce naivă”. Cu toate acestea, o părticică din inima ei îi spunea că era

adevărat; că de la moartea lui TJ, își trăise viața doar pe jumătate...

— Știu foarte bine. Știu că așa ți se pare acum. Dar dacă nu te gândești la tine, atunci gândește-te la Cress. Mâna i se mișcase de-a lungul cochiliei reci, translucide, în care abia mai pâlpâia un licăr de viață. Va muri, Moon. Dacă nu ajungem pe Kharemough, se va sfârși. Ești sibilă – este de datoria ta.

— Nu pot să fac ce-mi ceri! scuturase Moon din cap, fluturându-și cosițele. Nu pot, nu știu cum să fac asta. Nu pot pilota o navă stelară..., ridică ea vocea. Și nu-l pot părăsi pe Sparks!

— Doar pentru câteva săptămâni!

Cuvintele țâșniseră din Elsevier într-o izbucnire de exasperare; dar înainte de a putea să și le retragă, văzu cum fata își înalță capul, fixând-o:

— C... Cât?!

— Cam o lună, dus.

„Măsurată după ceasul de la bordul navei". Dar între timp, pe Tiamat vor fi trecut mai mult de doi ani. Însă Elsevier nu rostise aceste vorbe cu glas tare; nevoia îi stimulă imaginația.

— Doar o lună în fiecare direcție, zise ea. Dacă ai fi luat o navă de comerț, din Golful Îndepărtat până la Carbuncle ai fi făcut cam tot atât. Ajută-ne să trecem prin Poartă, ajută-i pe Cress... și dacă după ce vom ajunge pe Kharemough, vei mai dori să te întorci te voi duce eu înapoi. Îți promit!

— Dar cum să vă ajut? Nu știu să pilotez o astronavă.

— Poți să faci orice, poți să fii orice, poți să răspunzi la orice întrebare, mai puțin una. Ești sibilă și a sosit timpul să afli ce înseamnă asta, draga mea. Ai încredere în mine.

Vorbele o sufocaseră când se întinsese să desfacă centura fetei.

Un trosnet puternic răsună prin navă, readucând-o pe Elsevier în prezent.

— Silky! Ce-a fost asta? S-a desfăcut ceva...

Contragreutățile protectoare ale coconului o imobilizaseră. Nu-și putea elibera nici măcar un deget sau să-și miște capul cu un milimetru; nu era nimic de făcut decât să stea și să privească drept în față către urgia strălucitoare care se împrăștia peste ecranul dinaintea lor.

— Ceasul...

Scoase un mic oftat de iritare și ușurare văzându-l prins ca o stea dublă în jumătatea de jos a ecranului.

— Abia-l cumpărasem!

Imaginile stelelor se scurgeau spre interior către centrul ecranului; gaura neagră purta o coroană înstelată, simbolul puterii sale asupra luminii însăși... Fusese neatentă! Un obiect mai mare decât ceasul ei de mână, lăsat neasigurat, ar fi putut produce o gaură în corpul navei

pe traiectoria lui spre sinucidere.

— Am suportat de prea multe ori această călătorie. Singură, nu-mi mai pot duce anii cu uşurinţă. TJ era forţa mea, Silky... şi el s-a dus. Simţurile ei percepură un tremur vag printre fibrele navei; ridicând din nou privirea, nu mai văzu acum un câmp stelar în faţă, ci doar pelicula strălucirii de iad din ce în ce mai roşie, luminându-le calea destinului. Silky, ea stăpâneşte stabilizatoarele de câmp – altfel ne-am fi rostogolit până acum. Ştiam eu că ne poate conduce!

„Dar dacă asta îi va distruge fetei mintea?" Dacă Moon ar fi păţit ceva din cauza asta, nu şi-ar fi iertat-o niciodată. Niciodată! În cele numai câteva zile pe oare fata le petrecuse în navă, reafirmase prin doar simpla ei prezenţă lucrurile în care TJ crezuse întotdeauna. Maleabilă şi independentă, ea începuse să-şi revină după şocul transplantului brusc, începuse să întindă mâna posibilităţilor pe care i le ofereau ei pentru împăcare. Îmbrăcată într-o salopetă simplă, plăcută la vedere, în locul straielor maron-gălbui croite de mână, nu exista nici o şansă ca vreun străin s-o ia drept un cetăţean de categoria a doua al Hegemoniei, unul care să fie considerat că nu merită să aibă acces deplin la cunoştinţele Hegemoniei. Iar maşinăria-sibilă a unei civilizaţii mult mai cunoscătoare decât a lor o analizase şi o găsise corespunzătoare.

Visul lui TJ fusese acela ca toate fiinţele inteligente să aibă într-o bună zi şanse egale de a-şi realiza potenţialul. De aceea începuse el să efectueze transporturi de contrabandă în Tiamat, în ciuda protestelor zadarnice ale lui Elsevier, care încerca să-l convingă că devenise un contrabandist ordinar. „Sunt contrabandişti şi contrabandişti, inimioara mea", spusese el râzând şi de atunci ea a ştiut că nici un protest omenesc nu putea amuţi vocea interioară care-l conducea pe el... nici măcar al ei.

Hegemonia ţinea Tiamatul departe de dezvoltarea unei baze tehnologice proprii, prin restricţii şi embargouri (bătrâna îşi mai amintea şi acum cum sunau prelegerile lui TJ prin apartamentul lor strâmt); locuitorii Tiamatului erau menţinuţi la un nivel unde nu erau decât nişte copii dădăciţi, cărora li se dau anumite jucării pe care părinţii-stăpâni le pot face apoi inofensive. Şi toate acestea de dragul acelei preţioase obscenităţi, apa vieţii, care îi ademenea pe privilegiaţii şi potentaţii Hegemoniei cu speranţa tinereţii veşnice.

Dacă Tiamatul şi-ar fi format o societate planetară proprie bazată pe tehnologie, dacă ar fi fost lăsat să se maturizeze nesupravegheat în veacul în care urma să fie desprins de Hegemonie, cine ştie ce aveau să găsească potentaţii când se vor întoarce? O lume capabilă să stea dreaptă în faţa lor, care să nu mai râvnească la jucăriile lor tehnice pentru că şi le putea face pe-ale ei... o lume care hotărâse că preferă să-şi ţină nemurirea pentru ea însăşi şi că se săturase de exploatare?

Sau o planetă care decisese că exploatarea mersilor de către ea însăşi este imorală sau şi mai rău, una care se transformase singură într-un morman de zgură radioactivă, aşa cum o făcuse Caedw. Tiamatul avea ceva ce nici o altă lume nu putea oferi, iar acel ceva era mai mult un blestem decât o binecuvântare. TJ găsise intolerabilă situaţia respectivă. Ştiind că nu-l putea opri, Elsevier plecase din nou cu el, aşa cum o făcea mereu, nefiind niciodată în stare să-i refuze vreo dorinţă si ca întotdeauna, în cele din urmă fusese prinsă de pasiunea lui... aşa că după decesul soţului, ea şi Silky îi continuaseră cruciada, singurul lucru din viaţa ei, după dispariţia omului drag, care părea să mai aibă sens.

Acum norocul i-o scosese în cale pe Moon, parcă pentru a dovedi că totul meritase osteneala... imaginea copilului pe care ea şi TJ nu-l avuseseră niciodată. „El ar fi fost mândru". Pentru ea n-ar fi însemnat o povară ca să-i poarte de grijă lui Moon în noua sa viaţă; ci dimpotrivă, un privilegiu...

Pe Elsevier o cuprinse greaţa şi ameţeala când forţa irezistibilă a efectului de maree îi trase de trupul imobil.

Nici chiar cu toate câmpurile de protecţie puse în funcţie, nava nu-i putea proteja în întregime. Mai privi o dată inima incandescentă a întunericului. „O cerule nu sunt gata; se întâmplă prea repede şi durează prea mult". Cel puţin Moon scăpase de arşiţă şi durere, mintea ei fiind ţintuită pe undeva la jumătatea drumului peste galaxie... „N-aş fi făcut asta dacă nu era vorba de Cress... Nu s-ar fi întâmplat aşa dacă nu era Cress la mijloc... Oh, zei, faceţi-l bine!" Cress zăcea încă în prisma de urgenţă, nu îndrăzniseră să-l mute într-un loc mai sigur. Dar nava întreagă şi tot echipamentul aferent fuseseră proiectate să reziste la această trecere, cu siguranţa deci că va rezista şi el... În cazul în care va rezista cineva...

Bătrâna simţi din nou cum i se înmoaie şi se mişcă încheieturile oaselor, senzaţia de neplăcere fiind mai puţin intensă acum, dar în creştere pe măsură ce temperatura din interiorul navei se ridica. Îşi imagină suprafaţa exterioară a fuselajului ajunsă la incandescenţă din cauza tensiunilor la care era supusă în timp ce gonea spre orizontul găurii negre şi parcă auzea semnalul de alarmă de incendiu transmis la nesfârşit în timp ce condamnaţii erau strânşi pentru ultima lor confruntare. Nava fusese construită din cele mai rezistente şi cele mai elastice materiale cunoscute de umanitate, fiind echipată cu contracâmpuri de protecţie şi stabilizare a coborârii în marele vârtej. Avea forma unei monede cu dimensiunile cele mai mici ce se puteau realiza; în timpul prăbuşirii, stabilizatoarele îşi menţineau suprafeţele circulare permanent aliniate cu gradienţii gravitaţionali. Deoarece în spaţiu pereţii puţului gravitaţional al găurii negre erau atât de abrupţi, dacă nava şi-ar fi pierdut cumva stabilitatea şi ar fi început să se

rostogolească, forţele de maree ar fi rupt-o în bucăţi în câteva secunde. Moartea ar fi venit peste ei toţi într-o agonie ca o vâlvătaie de-o clipă şi ţipătul lor de moarte ar fi răsunat veşnic în interiorul puţului. Trecerea prin Poarta Neagră punea la încercare rezistenţa umană şi mecanică, dar şi limitele tehnicii de pe Kharemough. Doar simbioza dintre calculator şi creierul uman al unui astrogator îi putea ţine împreună, conducându-i în jos, către punctul precis al intrării în orizont.

Şi dacă Moon îi ţinea pe toţi la un loc, dar ratau deschiderea îngustă către canalul hiperspaţiului care avea să-i scuipe la doi ani lumină de Kharemough? Kharemough reinventase principiul călătoriei prin Poarta Neagră cu aproape un mileniu în urmă, lucrând după informaţiile despre Vechiul Imperiu furnizate de sibili. Vechiul Imperiu deţinuse propulsia stelară superluminică ce-i permisese să-şi extindă controlul la distanţe încă imposibile pentru Hegemonie, dar până şi el folosise Porţile Negre. Scurtăturile cosmice oferiseră Hegemoniei posibilitatea de a restabili această mică parte a reţelei de planete a Imperiului şi ei utilizaseră înţelepciunea lor fosilă pentru a le traversa în siguranţă. Totuşi încă nu înţelegeau cu adevărat forţele pe care le manipulau... Dacă această navă nu trecea prin orizont la coordonatele potrivite, putea ieşi la suprafaţă într-un sector de spaţiu complet neexplorat, fără nici un sistem în apropiere şi fără nici un fel de coordonate pentru întoarcere... sau chiar puteau să nu mai apară niciodată în universul cunoscut. Nave se pierduseră şi înainte şi pierdute rămăseseră pentru totdeauna.

Elsevier îşi simţi ochii umflându-i-se sub pleoapele închise, deja incapabilă să privească focul strălucitor al suprafeţei găurii negre ce-i înghiţea universul. Auzi cum geme nava şi-şi auzi propriul geamăt, atunci când simţi că ea însăşi se rupe în bucăţi din toate încheieturile. Întunericul îi pătrundea în trup în valuri poleite cu lumină şi punea stăpânire pe ea în timp ce starea de veghe o părăsea puţin câte puţin; îşi lăsă toate îndoielile şi toate spaimele să zboare în sus ca o ploaie de scântei şi se abandonă în sfârşit, cu bucurie, pradă uitării.

Poarta Neagră se deschise.

17

„Nu se întâmplă chiar aşa”. Jerusha stătea în picioare, cu mâinile la spate, în eleganta ei locuinţă aflată în oraşul de sus, privind fix afară prin fereastra împodobită cu modele romboidale. Nişte copii dansau printre cercurile mâzgălite pe pavajul ros de vreme, prinşi într-un fel de fantezie copilărească de nepătruns – copii ai Iernaticilor bogaţi şi ai extraplanetarilor bogaţi, cu toţii laolaltă, uitând de distanţele spaţio-temporale şi de vederile diferite care-i separau pe părinţii lor. Femeia încearcă să nu se gândească la distanţe, la deosebiri, la teribilul… „Nu se întâmplă chiar aşa!”

Cu toată strădania, nu-şi putea scoate din minte, nu putea să nu retrăiască inexplicabilele chemări care o făcuseră să plece din biroul serviciului de noapte din sediul poliţiei şi să urce pe coridoarele întunecate ale nivelului al doilea. Nu se putea abţine să nu-şi amintească sunetele care o atrăseseră – nu sunete umane, ci scoase de o creatură torturată – să deschidă uşa din capăt şi să aprindă lumina.

În ultima jumătate a vieţii ei nu mai ţipase, dar în noaptea aceea o făcuse. Un ţipăt primitiv, de respingere. Nu-şi putea crede ochilor văzând animalul care urla plin de sânge, întins pe duşumea, rupându-şi carnea de pe el în camera împuţită… epava murdară în delir a ceea ce odată fusese o fiinţă umană. Nu doar o fiinţă omenească oarecare, ci Comandantul Poliţiei de pe întregul Tiamat, care-şi arsese creierul cu o supradoză de k’spag. O, zei, nici chiar dacă ar trăi să vadă Noul Mileniu şi tot n-ar putea uita vreodată priveliştea aceea! Clipi cu putere când imaginile de pe stradă părură că se înceţoşează. Oricât încerca să-şi alunge din minte scena respectivă se ţinea de ea ca duhoarea morţii, răvăşindu-i toate emoţiile, toate gândurile. În meseria ei, văzuse destulă hidoşenie ca s-o călească chiar şi pe cea mai slabă dintre femei; dar când se întâmplă aşa ceva unuia dintre ai tăi… Nu-i plăcuse prea mult de LiouxSked, dar nici un om nu merita să sufere o asemenea degradare în faţa ochilor unei planete întregi. Deşi probabil că nimănui nu avea să-i pese vreodată de el.

Rămânea însă familia lui. Prin dispoziţia lui Mantagnes, comandantul provizoriu, Jerusha trebuise s-o ajute pe soţia lui LiouxSked la pregătirile pentru plecarea familiei de pe Tiamat. „Într-un moment ca ăsta, Marika are nevoie de prezenţa altei femei”, spusese Mantagnes cu toată sinceritatea. Ea îşi muşcase limba, „Bine, la naiba, poate că are!”.

Jerusha se întrebase cum se va putea uita în ochii doamnei Lesu Marika LiouxSked şi ai celor două fetiţe când cele văzute în noaptea aceea îi erau încă proaspete în minte. Dar îşi stăpânise emoţiile cu o

artă născută dintr-o practică îndelungată şi asta păruse să aibă un efect favorabil asupra femeii dezorientate şi îndurerate.

Lesu Marika fusese distantă şi nemulţumită în decursul întâlnirilor lor precedente – atunci când LiouxSked o făcuse să joace rolul bonei perfecte în deplasările efectuate cu familia în Labirint. Precum majoritatea poliţiştilor staţionaţi aici, LiouxSked şi familia lui veniseră de pe planeta Portul Nou, şi acum Jerusha şi Marika vorbeau între ele pe limba lor natală, aşa cum fac concetăţenii când se întâlnesc pe un teritoriu străin. Marika şi copiii urmau să se întoarcă acasă la familie şi la prieteni (Comandantul avea să plece şi el pentru a-şi petrece restul vieţii într-un sanatoriu, dar nu discutară despre asta.) Jerusha încuraja aducerile-aminte sigure, de ordin general, despre planeta pe care tânjeau s-o revadă, zilele călduroase şi însorite, oamenii plini de viaţă, iuţi ca argintul viu, metropola astroport şi centrul comercial Miertoles lo Faux, unde văzuse ea pentru prima oară măreţia vizitei Primului Ministru şi fusese copleşită de splendoarea acesteia, unde-şi ţesuse propriile visuri despre alte lumi...

Simţind pe cineva venind să i se alăture, aruncă o privire în jur, apoi în jos şi o zări pe Lesu Andradi, cea mai mică dintre cele două fiice ale lui LiouxSked. Avea zece ani şi era o fetiţă isteaţă energică, foarte diferită de sora ei mai mare, afectată, iar Jerusha ajunsese s-o îndrăgească. Treptata înţelegere a faptului că acest copil agăţat de mâna ei îi privea uniforma cu aproape aceeaşi veneraţie pe care ea o simţise întotdeauna pentru tatăl şi fratele ei, care ambii erau poliţişti, făcuse suportabilă umilinţa datoriei de dădacă.

Acum Andradi îi imita inconştient modul în care stătea la fereastră – o siluetă măruntă, oropsită, într-o rochie sură fără formă, cu fruntea mânjită de cenuşă. Familia ei se îmbrăca de doliu, de parcă LiouxSked ar fi murit cu adevărat. Dar zeii nu erau atât de îngăduitori... „Zei, la naiba!” Jerusha strânse buzele. Zeii n-aveau nimic de-a face cu asta, episodul duhnea în mod clar a trădare omenească.

Andradi îşi şterse ochii pe furiş, văzând copiii care se jucau – o parte a lumii de care ea fusese brusc despărţită.

— Aş fi vrut să le spun la revedere lui Scelly şi Minook. Dar Mama nu ne-a lăsat, din cauza... din cauza lui Papà.

Jerusha se întrebă dacă maică-sa considera jocul nepotrivit cu doliul sau pentru că îi era teamă de ceea ce ar fi putut spune ceilalţi copii.

— Vor înţelege ele, rosti ea împăciuitoare.

— Dar nu vreau să plec şi să nu le mai văd niciodată! Urăsc Portul Nou! Andradi se născuse pe Tiamat şi părinţii ei, preocupaţi de imaginea familiei, ţinuseră la un pretenţios stil de viaţă Kharemoughi; planeta natală a părinţilor nu reprezenta pentru ea, decât un simplu nume, un simbol a tot ceea ce, deodată, îi înrăutăţise viaţa.

Jerusha întinse un braţ, încercui umerii înguşti ai fetei şi aruncă o

privire spre rafinamentul searbăd al camerei din spatele lor. Auzi sunete înăbuşite de la etajele de sus, unde Marika şi servitorii strângeau ultimele bunuri ale familiei. Lăsau pe loc majoritatea mobilierului, nu atât din cauza cheltuielilor de transport, bănuia ea, cât din pricina amintirilor dureroase ce le stârnea.

— Ştiu, Andradi. Acum urăşti Portul Nou. Dar când vei fi acolo, îţi vei găsi noi prieteni şi ei te vor învăţa cum să te urci în pomii ţepoşi şi cum să faci pălării din scoarţă de copac. Vei merge cu o lanternă, căutând florile ce înfloresc doar noaptea, iar în anotimpul ploios apa curge din cer ca un duş cald, acoperind viţele din curte cu bobiţe dulci. O să poţi prinde *wogii* strălucitori din bălţi...

Deşi se îndoia că Marika avea să-şi lase fetele să prindă *wogi.*

— Ce... ce sunt ăia? fornăi Andradi.

— Un fel de peştişori care trăiesc în bălţile de ploaie ce se formează iarna! Vara, ei se îngroapă în noroi şi dorm acolo până reîncep ploile.

— Dorm o sută de ani? căscă Andradi ochii. Asta-i mult!

Jerusha râse când înţelese la ce se referea fetiţa.

— Nu, nu o sută... doar câţiva. Acolo iarna şi vara nu durează aşa mult ca aici.

— Ah, ce noroc! aplaudă fetiţa. Asta va fi ca şi cum ai trăi veşnic. La fel ca Regina Zăpezii!

Femeia se crispă, îşi alungă gândul şi făcu un semn de încurajare.

— Chiar aşa. O să-ţi placă să creşti mare pe Portul Nou. Ştiu pentru că şi mie mi-a plăcut. (Era conştientă că pe atunci nu cunoştea lucrurile pe care avea să le urască odată ajunsă la majorat). Şi eu aş vrea să mă întorc înapoi, scăpă ea fără să vrea.

Pe neaşteptate, Andradi se agăţă de ea ca un scai, îngropându-şi faţa micuţă în tunica Jerushei.

— O, da... Sigur că da, Jerusha... te rog, vino! Poţi să-mi arăţi orice, tu le ştii pe toate, vreau să vii cu mine. Tu eşti o Albastră bună...

Jerusha dezmierdă căpşorul brunet, cu părul creţ, înţelegând brusc ce însemna ea pentru acest copil, al cărui simbol îndreptăţit de stabilitate fermă şi încredere se autodistrusese. Îşi îngădui în sfârşit să-şi dea seama ce adânc îi pătrunseseră în suflet durerea şi consternarea Andradiei şi cum îşi întăreau strânsoarea în jurul propriei inimi.

Desprinse braţele fetei când ele o îmbrăţişară deasupra centurii şi-i cuprinse mâinile mici şi calde, între palmele ei.

— Mulţumesc, Andradi. Îţi mulţumesc că m-ai invitat. Aş vrea să pot merge cu tine, dar încă nu mi-am terminat treaba aici. Tatăl tău... tatăl tău nu şi-a făcut-o singur, Andradi. Indiferent ce ai auzi, să nu crezi niciodată! Altcineva i-a făcut-o. Nu ştiu cine a fost, dar o să aflu. Voi face totul ca vinovatul să plătească. Şi când voi reuşi, vei primi un mesaj de la mine, astfel încât să ştii că el... sau ea, a fost pedepsit. Poate după aceea voi fi gata să merg şi eu acasă.

— Bine... Capul creţ se lipi din nou de ea, apoi ochii oblici şi gravi o priviră drept în faţă: Când am să fiu mare, am să mă fac şi eu Albastră.

Jerusha surâse, fără ironie sau superioritate.

— Da, cred că s-ar putea să te faci.

Amândouă înălţară capetele când Marika intră în cameră înveşmântată în cenuşiu; îi făcu un semn fiicei să i se alăture şi Andradi se îndepărtă fără tragere de inimă.

— Totul este gata, Jerusha. Vocea îi era la fel de mohorâtă ca şi straiele. Ne poţi conduce la astroport.

— Da, Doamnă LiouxSked. Încuviinţând din cap, Jerusha fu fericită să părăsească odaia.

*

Poliţista lăsă aeroglisorul în seama unui slujitor a cărui prezenţă abia o înregistrase şi se îndreptă spre uşile masive, cu ferestre, care separau garajul de sediul central al poliţiei. Întreaga alee era ocupată de birouri şi celule de detenţie, precum şi de clădiri destinate curţii, o pată sobră de corectitudine morală pe nebunescul mozaic multicolor al Labirintului. Oficial, se numea Aleea Olivină; dar toţi, inclusiv locuitorii ei, o ştiau de Aleea Albastră.

În ultimul moment, Jerusha îşi aduse aminte să respecte pauza de o secundă necesară uşilor leneşe să se deschidă şi s-o lase să treacă în coridorul anonim dinapoia lor. Mintea îi stăruia încă la călătoria pe care abia o făcuse, la motivul acesteia, cu totul incredibil, la oribilul lanţ de evenimente care îl zdruncinase pe fiecare...

— Scuzaţi-mă, doamnă poliţist! Scuzaţi-mă, doamnă poliţist! Scuzaţi-mă, doamnă poliţist!

Ceva i se agăţase de mâneca uniformei în timp ce-şi croia drum în aglomeraţia camerei de gardă. Privi distrată la plasticul inexpresiv ce proteja creierul mecanic – un polrob, care îi bloca drumul cu o insistenţă ce nu ţinea seama de nimic.

— Sunt inspector, vorbi ea imitând monotonia robotului. Cineva o înghionti din spate.

— Scuzaţi-mă, Inspectore. Trebuie să-mi fac raportul şi să mă întorc la muncă. Vă rog să-mi acordaţi permisiunea. (Inflexiunile metalice ale vocii robotului păreau disperate). Un bărbat de pe Numărul Patru a făcut aprecieri subversive în legătură cu Hegemonia în Barul Docului Stelar. Le-a spus localnicilor că sibilii au acces la cunoştinţe interzise. Părea să fie sub influenţa drogurilor.

— Mda, bine, autorizaţia 77A. Emite un ordin şi-l vom ridica pe individ.

„Droguri... Nu te gândi la droguri”. Trecu mai departe, încercând să nu privească spre locul unde, până acum o lună, fusese biroul lui LiouxSked.

— Scuzaţi-mă, Inspectore!

De data aceasta scuzele veneau de la un poliţist cu braţul plin de fişiere holografice care se lovise cu spatele de ea.

— Greşeala mea: nu mă uitam.

Avalanşa de date care marca sfârşitul şederii lor pe Tiamat începuse să crească. Negustorii şi rezidenţii străini de pe alte planete se îngrijorau deja pentru viitorul lor, sau pentru lipsa acestuia; sâcâiau organele administrative cu întrebări despre sutele de tipuri de autorizaţii, formulare şi reglementări necesare înaintea plecării definitive. Şi dacă ea îşi închipuia că acum sunt ocupaţi, n-avea decât s-aştepte încă patru ani... „Da, ocupată, ocupată, trebuie să fiu mereu ocupată, prea ocupată ca să mă mai gândesc la asta...”.

Totuşi nimic nu-i bloca mintea cu interferenţe destul de tari ca să-i acopere prea mult timp imaginile de oroare şi durere. Nu minţise când îi spusese fetiţei că tatăl ei nu se transformase singur într-o legumă imbecilă. Nu avea sens... Îl cunoştea şi orice ar fi fost sau făcut, nu era un individ care să se joace cu drogurile. La naiba, nu s-ar fi atins nici măcar de un pachet de iestas! Însă în Carbuncle existau vreo cincizeci de distribuitori care îi puteau strecura o supradoză de drog într-o cană de ceai, sau într-un castron cu supă.

Iar una dintre persoanele care ar fi dorit acest lucru era... Arienrhod. Jerusha îi remarcase expresia la auzirea veştii despre răpirea lui Moon – plină de furie şi disperare. Atunci pricepuse brusc de ce avusese impresia că Moon Dawntreader se uitase la ea dinapoia chipului unei femei, al Reginei Iernii. Exista o singură modalitate ca o persoană perfect străină să poată fi dublura Reginei – respectiva era clonă Reginei. Arienrhod avusese anumite planuri cu fata aceea, planuri legate probabil de Schimbarea ce se apropia, de momentul în care extraplanetarii plecau, predând iarăşi planeta Văraticilor. Evidenţele lor arătau că toate fostele Regine ale Zăpezii încercaseră să facă ceva pentru a-şi menţine intacte puterea şi domnia asupra Iernii atunci când venea Schimbarea. Cumva fata aceea se potrivise în planul actualei regine; era sigură de asta. Ea însă distrusese acel plan în mod necugetat, iar Arienrhod nu era femeia care să lase un afront nepedepsit. Se răzbunase pe poliţie, pe LiouxSked; Jerusha era absolut convinsă şi în această privinţă aşa cum ştia că nu va fi niciodată în stare s-o dovedească. Dar putea fi capabilă să descopere cine făcuse actuala ispravă...

Dacă până atunci Regina nu se va răzbuna pe ea... Jerusha înghiţi obişnuitul nod ce i se pusese în gât din cauza încordării. De fapt, ea era singura vinovată; dacă Arienrhod voia să pedepsească pe cineva, acela se cuvenea să fie chiar poliţista. Timp de o săptămână, abia dacă fusese în stare să mănânce şi să bea, speriată că ceea ce i se întâmplase lui LiouxSked urma să i se întâmple şi ei. Şi poate că asta făcea parte din pedeapsă: aşteptarea. O, zei, nu putea ţine piept unei

asemenea încordări, nu putea să sfârşească în halul ăsta...

— Inspectore!

Şocul revenirii în lumea reală o făcu să tresară; scrutând coridorul ce ducea la biroul ei, zări faţa alarmată a lui Gundhalinu.

— Ah... BZ, ce faci aici?

— Vă aşteptam. Aruncă o privire peste umăr în direcţia biroului ei, apoi către Jerusha, şi îngrijorarea i se citi pe faţă. Inspectore, Comandantul stă pe scaun în biroul dumneavoastră... şi de asemenea Şeful Justiţiei. Nu ştiu ce dracu' vor, dar mi-am zis că e cazul să fiţi oarecum prevenită.

— Şeful Justiţiei? întrebă ea neîncrezătoare. Rahat! Închise ochii. Se pare că aşteptarea s-a terminat.

Gundhalinu ridică din sprâncene.

— Ştiţi despre ce-i vorba?

— Nu chiar.

Clătină din cap, simţind cum disperarea rece i se instalează în golul stomacului. Şeful Justiţiei se afla în vârful sistemului judiciar extraplanetar de pe Tiamat, fiind singurul om care îi putea da ordine Comandantului Poliţiei. Nu exista nici un motiv imaginabil pentru prezenţa sa în biroul ei... nici un motiv valabil. Asta era răzbunarea lui Arienrhod. Era dată afară, arestată, deportată, acuzată de corupţie, abuz de putere, perversiune sexuală? O mie de coşmaruri ale unei persecuţii nedrepte umpleau coridorul tăcut ca nişte furci caudine, aşteptând-o să treacă. „Poate că la urmă urmei trebuia să fi rămas pe nava aceea azi dimineaţă".

— Mulţumesc că m-ai prevenit, BZ. Vocea ei se auzi slab, ca de departe.

— Inspectore... Gundhalinu ezită, dar în ochi i se citea întrebarea pe care n-avea curajul s-o pună cu glas tare.

— Mai târziu. Femeia inspiră adânc şi adăugă: Să mă-ntrebi mai încolo, când voi şti ce să-ţi răspund.

Îşi continuă drumul pe coridor ştiind, cu fiecare pas, că acesta era cel mai curajos lucru pe care-l făcuse vreodată.

Îi văzu prin panoul transparent al uşii înainte ca ei s-o observe. Mantagnes, fost Inspector Şef, iar acum Comandant Provizoriu, şedea ciocănind uşor în terminalul ei, cu o stinghereală prost disimulată; mai vârstnicul Şef al Justiţiei stătea pe scaun, sfrijit dar demn în roba sa oficială strânsă la gât. Jerusha simţi cum îi alunecă mâna când răsuci mânerul sferic de alamă, lipsit de luciu, al uşii.

La intrarea ei, amândoi se ridicară brusc în picioare. Gestul neaşteptat o făcu să se holbeze la ei, îşi reveni însă la timp pentru a-i saluta (cu o fracţiune de secundă înaintea lui Mantagnes), adresându-i-se fiecăruia cu denumirea funcţiei pe care o avea.

— Domnule Comandant... Domnule Judecător.

Şeful Justiţiei răspunse la salut, ambii bărbaţi rămânând în picioare. Ea se întrebă dacă nu cumva cei doi o aşteaptă să se aşeze, dintr-un fel de cavalerism judecătoresc lipsit de sens. Aruncă o privire către spaţiul gol din spatele ei, probabil că se aşteptau să se aşeze pe duşumea.

— Vă rog... nu staţi în picioare din cauza mea. Tonul ei curtenitor sună teribil de fals în spaţiul strâmt. Nici măcar nu încercase să adauge vreun zâmbet.

Mantagnes ieşi dinapoia biroului şi, fără să scoată o vorbă, îi arătă propriul ei scaun pe care să stea. Mânia pe care i-o citea în ochi îi înfioră pielea. El era Kharemoughi, ca şi Şeful Justiţiei... Kharemoughii aveau grijă să ajungă în vârful ierarhiei diplomaţilor; nu era de mirare, din moment ce planeta lor natală domina. Poliţista ştia că pe Kharemough femeile se bucurau de o relativă egalitate socială, societatea lor preţuind îndemânarea şi statutul de clasă mai mult decât forţa fizică brută. Serviciul diplomatic, care cuprindea o largă diversitate de recruţi de pe planete mai puţin sofisticate, părea să-i atragă însă până şi pe Kharemoughii cei mai regresivi şi autocraţi – inclusiv pe Mantagnes. Nu ştia nimic despre Hovanesse, Şeful Justiţiei, dar nu putea descifra nimic încurajator în expresia de pe faţa lui. Se aşeză, senzaţia teritoriului familiar uşurându-i puţin teama. Aruncă o privire de la un perete la altul, dorindu-şi mai mult ca de obicei ca odaia să fie avut o fereastră. Ei continuau să stea în picioare.

— Vă întrebaţi probabil de ce suntem aici, Inspectore PalaThion, începu Hovanesse cu o necruţătoare banalitate.

Femeia îşi înăbuşi un brusc şi monstruos impuls de a izbucni în râs. „Asta-i cea mai tare afirmaţie a mileniului!”.

— Da, bineînţeles că mă întreb, domnule Judecător.

Îşi încrucişă mâinile pe tastatura cu clape gri a terminalului şi-şi privi articulaţiile albindu-i-se pe măsură ce degetele i se strângeau într-un gest deznădăjduit de rugăciune. Observă pe colţul biroului un colet deteriorat pe care-şi citi numele; constată absentă că nu recunoştea scrisul de mână. Numele îi era greşit ortografiat. „Sper că-i o bombă”.

— Înţeleg că... fostul Comandant LiouxSked şi familia sa au părăsit azi Tiamatul. I-aţi condus la plecare?

— Da, domnule Judecător. Au plecat conform programului.

— Zeii să-i aibă în pază! Se încruntă spre plăcile de gresie pătate, ale podelei. Cum a putut face aşa ceva familiei şi bunului lui renume!

— Domnule Judecător, nu pot să cred...

Ea simţi cum o sfredeleşte căutătura apăsată şi duşmănoasă a lui Mantagnes şi şovăi. „Aşa vor ei să creadă: el nu fusese Kharemoughi”.

Şeful Justiţiei îşi trase cu putere de piepţii tunicii. Pe furiş, Jerusha slăbi gulerul propriei ei haine. Fără să ştie de ce, era surprinsă să-l

vadă atât de stingherit. Kharemoughii erau făcuţi să poarte uniformă; cei din Portul Nou se simţeau mai degrabă încorsetaţi de rigorile vestimentare.

— După cum ştiţi, Inspectore, ăă... plecarea Comandantului LiouxSked ne lasă fără un conducător oficial al forţei de poliţie de pe Tiamat. Fireşte, din motive legate de moralul colectivului, trebuie să numim cât mai curând posibil pe cineva în acest post. Răspunderea numirii îmi revine mie. Dar, bineînţeles, politica Hegemoniei a fost întotdeauna de a permite conducătorilor locali să-şi spună cuvântul în legătură cu alegerea persoanelor oficiale care vor lucra mai îndeaproape cu ei.

Jerusha se lăsă pe spate în scaun, în timp ce expresia feţei lui Mantagnes se întunecă şi mai tare.

— Regina Zăpezii a solicitat... a cerut... ca să vă numesc pe dumneavoastră drept noul Comandant.

— Pe mine? Se prinse de marginea biroului. Asta e... asta-i o glumă?

— O glumă nemaipomenită, comentă cu acreală Mantagnes. Iar noi suntem ţinta ei.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi de acord cu propunerea? Doriţi ca eu să accept această funcţie? Nici nu-i venea să creadă în vorbele pe care le rostea.

— Bineînţeles că veţi accepta funcţia, spuse Hovanesse inexpresiv. Dacă asta doreşte ea de la cei care îi protejează poporul, atunci asta va primi, încheie el lăsând să se înţeleagă că, după părerea lui, Arienrhod îşi alesese singură propria-i pedeapsă.

Jerusha se ridică încet din scaun, aplecându-se peste birou.

— Atunci, îmi ordonaţi să devin Comandant. Nu am de ales.

Mantagnes îşi duse mâinile la spate.

— Pentru a o mulţumi pe Regină, nu aţi avut nici o obiecţie să fiţi făcută inspector înaintea bărbaţilor care meritau asta, rosti el, recunoscând pentru prima dată pe faţă acest lucru. M-am gândit că o să vă repeziţi să acceptaţi postul de Comandant al Poliţiei, pentru simplul motiv că sunteţi femeie.

— Este mai bine aşa, decât să nu fiu promovată deloc pentru că sunt femeie. Simţea o greutate atât de mare în piept, încât crezu că i se va opri inima. Însă eu nu vreau aşa ceva! La naiba, nu-mi place Regina cu nimic mai mult decât vă place dumneavoastră, iar dacă asta nu înseamnă altceva decât să fiu o marionetă... atunci nu vreau să fiu Comandant! „O capcană, asta-i o capcană...”.

— Nu aveţi alternativă, Comandante PalaThion... doar dacă, bineînţeles, nu demisionaţi, preciză Hovanesse. Voi avea totuşi grijă ca îndoielile dumneavoastră asupra capacităţii de a îndeplini funcţia în mod satisfăcător să fie înregistrate cum se cuvine.

Jerusha tăcu, incapabilă să se gândească la măcar un singur răspuns

potrivit.

Mantagnes îşi duse mâinile la guler şi-şi desfăcu însemnele pe care sperase să le poarte pentru totdeauna. Le azvârli pe biroul ei. Femeia întinse la timp mâna ca să oprească una din ele să alunece peste margine.

— Felicitări, îngăimă el şi salută cu o precizie desăvârşită.

— Eşti liber... Inspectore Mantagnes, răspunse ea înclinându-şi capul cu o mişcare mecanică.

Cei doi bărbaţi părăsiră încăperea fără un cuvânt.

Jerusha se aşeză din nou pe scaun. Luă în mâini emblemele în formă de aripi care desemnau Comandantul şi simţi cum îi pătrund în palme. Asta era lucrătura lui Arienrhod, răzbunarea ei... „Comandanta PalaThion...”. Regina o lăsase în bătaia vânturilor, azvârlind-o într-o postură care spera să-i distrugă cariera.

Dar, pe Ticălosul de Luntraş, ea nu ajunsese Albastră fiind slabă de înger sau defetistă. Acum era Comandanta PalaThion... şi-n cazul ăsta, ce naiba, o să profite din plin! Tacticos, îşi prinse însemnele pe guler.

— Dacă-ţi închipui c-o să mă distrugi, dacă-ţi trece cumva prin minte c-o să mă poticnesc, află atunci că asta-i cea de-a doua greşeală a ta, spuse ea cu glas tare către Regina Văzduhului.

Cu toate acestea, mâinile îi tremurau. „Voi reuşi! Sunt la fel de bună ca orice bărbat!” îşi zise, simţind durerea vechilor răni adânci care-i slăbea încrederea în ea însăşi.

Deschise un sertar şi căută pachetul de iestas. Imaginea agoniei lui LiouxSked îi apăru însă înaintea ochilor şi palma i se închise fără să apuce pachetul. Împinse la loc sertarul. Nu se mai atinsese de iestas în întreaga perioadă scursă de la accidentul fostului Comandant.

Dădu din nou cu ochii de coletul misterios şi-l trase spre ea, ca să dea de lucru mâinilor şi minţii. Deznodă sfoara şi desfăşură pânza cafenie şi aspră care acoperea o cutie grosolană. Părea adus din regiunile periferice pe nava unui negustor; iar acolo nu exista nimeni pe care să şi-l poată imagina trimiţând un pachet unui inspector de poliţie.

Deschise cutia şi scoase cu grijă conţinutul: o scoică mare cât palmele ei deschise, având unul dintre degetele ţepoase rupt de pe creasta fragilă. Scoica avea culoarea răsăritului de soare, iar suprafaţa îi fusese şlefuită cu răbdare până căpătase strălucirea cerului în zori. Ultima oară o văzuse, şi o admirase, pe tăblia şemineului din casa de pe plantaţia lui Ngenet ran Ahase Miroe... când stătuse în picioare, ascultând trosnetul flăcărilor în tăcerea tihnită, sorbind ceaiul negru, tare, pe care Ngenet o îndemnase să-l bea înainte să-şi continue drumul către Carbuncle. Momentul acela, surprinzător de paşnic, îi reveni acum în minte cu claritate, liniştind-o. Ce ironie: singura vizită mondenă plăcută pe care şi-o putea aminti de când venise pe această

planetă, cu zece ani în urmă, consta în cele cincisprezece minute petrecute în compania unui bărbat care probabil încălcase legea...

Scotoci în interiorul scoicii şi desfăcu tot ambalajul de pe cutie; dar nu găsi nici un mesaj. Oftă... nu prea sigură la ce se aşteptase, doar era dezamăgită că nu exista.

— Felicitări pentru promovare, Geia Jerusha, spuse ea plictisită. Luă din nou scoica şi închise ochii; o ţinu la ureche aşa cum îi arătase Ngenet, ascultând glasul Mării.

18

HEI SPARKS, NU PLECA ACUM CÂND CÂŞTIGI. DĂ-NE ŞI NOUĂ ŞANSA SĂ EGALAM.

Bustul holografic de deasupra oraşului distrus de pe masa de joc protestă în momentul în care îşi scoase căştile miniaturale. Fără să-l bage în seamă, le agăţă de terminal, retrăgându-se în mod oficial.

— Îmi pare rău. Rânji cu îngâmfare nonşalantă, răspunzând mai mult privirilor fixe, ostile, ale celorlalţi judecători decât calculatorului ce-l comanda pe crupierul fantomă. Devine plictisitor.

Introduse cartea de credit în fantă şi o văzu sărind afară cu noua sumă înscrisă pe ea – mai mulţi bani decât îşi imaginase cu câteva luni în urmă că existau pe lume. Acum, ideea că toţi îi aparţineau aproape încetase să-l mai impresioneze. În momentul de faţă, ştia ce multă bogăţie circulă de-a lungul Străzii spiralate din Carbuncle. Începea chiar să simtă câţi bani trebuie să se scurgă prin Porţile Negre către celelalte planete ale Hegemoniei... Învăţa repede. Dar nu destul de repede.

O şterse de la masă, ameţit de vinul samathan, totuşi nu aşa de beat decât să nu poată pleca atunci când câştiga. Se gândi că ăsta era unul din lucrurile la care se pricepea, cunoscându-şi şansele de izbândă şi propriile limite – de aceea câştiga tot mai des la joc. Arienrhod îi furniza întruna bani şi el îşi petrecea timpul (când nu juca rolul oficial al lui Starbuck) cheltuindu-i prin cârciumi şi jucând în tripourile Străzii; înhăitându-se cu atâţia tovarăşi de petrecere cât putea cuprinde; ascultând, întrebând, urmărind mişcările subterane, încercând să afle de unde vin şi încotro se scurg informaţiile.

Se căznea să iasă dintr-o groapă de ignoranţă abisală, iar când vinul şi parfumul drogat al prea multor încăperi ca aceasta începeau să-i îmbâcsească simţurile, frustrarea creştea în el până când îi producea durere. În oraş nu mai exista nimic care să-i poată face vreo plăcere; poate că lucrurile care-l încântau pe flăcăul din Vară continuau să se găsească aici în măruntaiele vibrante ale Labirintului, dar el nu le mai vedea. Cu cât trăia mai mult în Carbuncle, cu atât îi dispreţuia mai mult pe oamenii care făceau parte din viaţa lui.

Fără să ştie de ce, începuse să deteste vederea a toate şi a tuturor; întunericul îi păta trecutul şi viitorul ba chiar şi imaginea propriei sale feţe. Totul, cu excepţia lui Arienrhod. Ea înţelegea bezna care se întindea aidoma unor bălţi otrăvite în cele mai tainice locuri ale minţii lui, ştia cum să-i înfrângă ostilitatea; îl asigura că fiecare suflet este negru la inimă. Arienrhod îl alina, Arienrhod îi aducea liniştea, Arienrhod îi îndeplinea orice dorinţă... Arienrhod îl iubea. Iar teama

că putea pierde dragostea ei, că putea s-o facă să regrete că-l lăsase să devină Starbuck – s-o vadă aruncându-l, aşa cum procedase cu rivalul lui – constituia un nor ce se întindea permanent la orizontul acelei mări liniştite.

Regina folosea propriul ei sistem vast de spioni electronici şi de nobili de încredere pentru verificarea şi completarea informaţiilor fragmentate şi disparate pe care i le aducea Sparks. Cu toate acestea, extraplanetarii care aveau într-adevăr ceva de ascuns îşi luaseră contramăsuri eficace şi tânărul ştia că ea duce lipsă de informaţii de primă mână, culese direct de la sursă de către un Starbuck autentic, adică de un bărbat care şi-ar fi petrecut viaţa printre ei. Avea să vină şi ziua când Reginei va începe să-i displacă ignoranţa lui de Văratic. Poate că, ameţit de situaţie, el îşi pierduse din vedere propriile limite, doar o dată...

Sparks îndesă cartea de credit în căptuşeala centurii şi plecă de la masă, simţind cum îi dispare entuziasmul. Pentru o clipă se întrebă nemulţumit dacă era cu adevărat cât de cât priceput la jocurile acelea; sau dacă Arienrhod îl supraveghea în secret chiar şi aici, aranjând lucrurile în aşa fel încât să fie lăsat să câştige.

Îşi alungă din minte acest gând şi-şi vârî mâinile în curea, aruncă o privire peste marea de capete descoperite sau cu turbane, bonete, căşti, coafuri împodobite cu pietre preţioase, aplecate într-o prosternare deloc sacră în jurul meselor cu lumini pâlpâinde unde se desfăşurau jocurile de noroc pe care şi le aleseseră. Acesta era unul dintre tripourile de înaltă clasă, mai rafinat, mai puţin sumbru decât speluncile din Labirintul de jos, care asigurau distracţiile unei mulţimi formate in mare măsură din muncitori Iernatici. Totuşi nici chiar aici bucuria nu era cinstită. Jucătorii râdeau şi înjurau cu aceeaşi sete de răzbunare, neluând în seamă muzica stridentă care estompa conversaţia şi acoperea zgomotele din camera alăturată. Acolo se aflau maşinile de vise, unde te puteai pierde în aventuri teribile în alte lumi, unde puteai comite orice crimă şi puteai trăi orice experienţă, până şi momentul propriei tale morţi, dacă aveai curajul să-l înduri. Sparks le folosea tot mai des, dar ele îi dăruiau din ce în ce mai puţin.

Porni să se strecoare printre mese către intrare, mişcându-se cu alura şi siguranţa de sine ce aparţineau altui bărbat; unuia care purta mască şi avea pe piept o medalie extraplanetară. Sparks Dawntreader purta o tunică de import cu benzi lucitoare, iar în picioare era încălţat cu cizme înalte; părul îi era tuns scurt ca al unui Iernatic, însă ceea ce-i făcea pe ceilalţi clienţi să se ferească din calea lui era aroganţa nesimţitoare a lui Starbuck.

— Arăţi ca un bărbat care ştie ce vrea!

Singura ce nu se dăduse la o parte i se propti în cale, cu îndrăzneală, etalându-şi despicătura argintie a rochiei lungi de seară

ce nu tăinuia nimic.

El o privi dar apoi întoarse capul, continuând să nu fie prea încântat de caracterul public al avansurilor sexuale care se obişnuiau în oraş.

— Nu, mulţumesc. Vreau doar să ies de-aici.

Argintiul rochiei ei îl făcu să se gândească pentru o clipă la părul alb ca argintul... Trecu hotărât pe lângă femeie, încercând să n-o atingă. În afară de Arienrhod, nu mai dorea acum cu adevărat pe nimeni alta; Arienrhod era cea care îl învăţa să dorească lucruri la care el nici măcar nu visase vreodată. Iar ideea unui act sexual făcut pentru bani i se părea grotescă şi perversă, chiar dacă ştia că jumătate din femeile şi bărbaţii care-şi ofereau trupurile în aceste locuri erau Iernaticii. Din plictiseală ori avizi de bani, ei îşi adaptaseră dispoziţia firească pentru raporturi sexuale la poftele mercenarilor extraplanetari.

Se aflau aici şi prostituate extraplanetare, dirijate de alţi extraplanetari situaţi în păturile înalte ale păienjenişului puterii ascunse care cuprindea Labirintul. În Hegemonie existau lumi unde sclavia constituia un fapt acceptat făţiş sau tacit – iar Arienrhod nu se amesteca în obiceiurile clienţilor ei. Unii nu difereau cu nimic de vânzătorii de trupuri locali (păreau doar, mai exotici), dar existau şi zombii, victime în carne-şi-oase care satisfăceau genul de clienţi nemulţumiţi de maşinile de vise. Aceştia se mişcau aproape dezbrăcaţi prin mulţime, etalându-şi cicatricile – nu, nu e bine spus „etalând”. Ei *erau* nişte morţi vii ce se mişcau, privind cu ochi lipsiţi de expresie, ca somnambulii; al lor era şi visul şi coşmarul. Erau drogaţi, i se spusese tânărului, sau drogurile le distruseseră deja creierele. Arienrhod îi explicase că nu mai simţeau nimic. Odată, când propria-i stare sufletească devenise teribil de deprimantă, el însuşi fusese gata să...

Totuşi amintirea momentului în care zăcuse neajutorat într-o alee, în timp ce patru negustori de sclavi îl numeau „drăguţ” risipise deprimarea, având acelaşi efect cu felul în care fluierul său de scoică se spărsese în acea noapte; se întrebase dacă îi dispreţuia cu adevărat pe toţi extraplanetarii, sau doar pe extraplanetarul din el.

Arienrhod îi alinase însă din nou conştiinţa, ştersese cu buretele întrebările, râsese cu blândeţe şi-i spusese că mereu va exista răul, pe orice lume, în orice fiinţă, fiindcă fără el nu ar mai fi existat măsură pentru bine... Sparks inspiră adânc, în timp ce uşile cazinoului se închiseră în spatele lui, rămase locului pe lespedea din minereu metalic rar ce servea drept prag şi-şi lăsă plămânii să se cureţe. O pisică brun-roşcată alunecă pe lângă picioarele sale şi dispăru într-o spărtură ascunsă în zid, mergând la vânătoare.

— ...Hai, S’eing, dă-mi un răgaz. (Vocea familiară, totuşi ciudată îl făcu să se-ntoarcă şi să se uite în lungul faţadei clădirii). Voi face totul, pentru numele zeilor, orice ca să ies din gaura asta de iad şi să

mă-ntorc în vreun loc unde ei mă pot ajuta! Angajează-mă...

Vorbitorul era extraplanetar, cu păr întunecat la culoare şi năclăit, cu piele maronie şi o barbă rară. Stătea aşezat pe o cutie, sprijinit de perete, şi purta o salopetă de marinar pătată, lipsită de însemne. Era străin, arăta a fi un bărbat puternic, într-o stare de inaniţie care-l ducea încet la moarte, şi Sparks dădu să se îndepărteze ca să nu-l mai vadă. Dar vocea...

— Mi-o datorezi, lua-te-ar naiba, S'eing!

Sparks îl privi pe străin cum se smulge de lângă perete cu o stângace răsucire a torsului şi cum îl apucă pe interlocutorul său de cracul costumului de zbor.

Al doilea bărbat părea să fie căpitan de cargobot, sau să aibă alt rang mai puţin oficial, era o matahală de om cu faţa brăzdată de cicatrici. Se retrase brusc, dezechilibrându-l pe cel aşezat. Acesta se răşchiră neajutorat pe stradă şi Sparks înţelese şocat că picioarele îi erau paralizate. Ofiţerul cu cicatrici hohoti cu genul de râs pe care n-ar fi dorit să-l mai audă vreodată.

— Nu-ţi datorez nici un sfanţ, Herne, dacă nu eşti în stare să iei paralele.

Blestemele ologului îl urmăriră pe alee.

Herne îşi aranjă cu efort picioarele-i inutile, ignorând privirile mai mult sau mai puţin delicate ale trecătorilor. Sparks rămase în picioare holbându-se ca şi ceilalţi, prins în capcana unui voyeurism al milei. În cele din urmă mai înaintă puţin, şovăitor, când îl văzu pe schilod încercând să se târască înapoi la locul său. Bărbatul îi aruncă o căutătură şi alunecă iarăşi pe pavaj.

— Tu! Duşmănia urmă recunoaşterii, precum noaptea zilei. Ea te-a trimis aici? Ea ţi-a zis unde să mă găseşti?... Mda, uită-te bine, băiete! Umple-ţi ochii, umple-ţi creierul şi-apoi să nu uiţi niciodată că într-o zi îţi va face şi ţie acelaşi lucru.

Palma lui se strânse într-un pumn de praf, pe care îl aruncă apoi departe.

— Starbuck! Sparks nu-şi dădea seama dacă vorbise sau nu cu glas tare, dar ştia că acesta era adevărul. Ea... ea a spus c-ai murit.

Crezuse că Regina voise să spună că Starbuck ar fi căzut în mare de la o înălţime de câteva mii de metri. Dar din pereţii puţului ieşeau în afară tot felul de platforme şi instalaţii. Una din ele îi întrerupsese probabil căderea... şi-i rupsese spinarea. Acum putea la fel de bine să fie mort... dar trăia. Sparks simţi deodată cum scăpă de apăsarea nedefinită pe care o avea undeva în piept, lucru de care deveni conştient doar în lipsa lui.

— Mă bucur...

Herne se răsuci cu o furie zadarnică; braţul i se repezi către piciorul lui Sparks.

— Pui de lele din Vară! Dacă aş putea pune mâna pe tine, aş termina ce-am început! Se prăbuşi din nou pe spate, lăsându-şi mâna să-i cadă. Dă-i bătaie, bucură-te de asta, puştiule! Chiar şi aşa, tot sunt de două ori mai bărbat decât tine, iar asta o ştie şi Arienrhod.

Sparks rămase în afara razei de acţiune a schilodului; faţa îi ardea. Amintirea a ceea ce-i făcuse Herne, şi a ceea ce nu reuşise să-i facă, acolo în Sala Vânturilor, îi înecă mila, precum o picătură de miere într-un cazan cu fiere.

— Nu mai eşti deloc bărbat, Herne, şi Arienrhod este numai a mea.

Se răsuci pe călcâie şi porni pe alee.

— Prostule! Râsetul furios al lui Herne îl izbi în spate. Arienrhod nu este a nici unui bărbat! Tu-i aparţii şi te va folosi până când te va termina...

Sparks continuă drumul fără să privească înapoi, până ce ajunse la colţul străzii. Acolo însă nu porni în sus pe pantă, către palat; stătu locului până când furia i se scurse încetul cu încetul din inimă şi numai avu nici un sens, după care se hotărî s-o ia în direcţia opusă Merse mult timp la întâmplare, pătrunzând în inima Labirintului. Trecu de barurile şi cazinourile care îi deveniseră o a doua casă; aruncă priviri neinteresate către vitrinele magazinelor, pline de mirodenii şi plante medicinale de import, bijuterii, picturi, caftane, terminale... şi sute de jucării tehnice diferite: fleacuri scumpe, sofisticate, puse în circulaţie pentru comerţul înfloritor din portul liber ca şi pentru ochii uimiţi ai băştinaşilor. Cândva se oprea la fiecare vitrină pe care o întâlnea în drum şi o plimbare prin Labirint părea o plimbare prin rai. Acum abia de-i mai reţineau privirea. Oricum, fără ca el să fie conştient de asta, timpul îi acoperise conştiinţa cu o coajă de dezamăgire şi vinul încântării se transformase în oţet.

Chiar şi aleile multicolore, terenul întâlnirii rodnice unde artizanii acestei planete şi ai altor şapte îşi lăsau creativitatea să înflorească, deveniseră rupte de realitatea sa. Nu-l mai atrăgeau prezentarea, parfumurile sau muzica, atunci când trecea pe lângă ei, iar acum vânătaia profundă lăsată pe conştiinţa lui de imaginea lui Herne îl apăsa dureros, cu acuitate, prin zidurile de sticlă care-l închideau între ele. Încercuit de inima pulsândă a oraşului pe care venise să-l descopere, el constata că, într-un fel sau altul, lucrul după care se întinsese îi lunecase din nou printre degete. La fel ca tot ceea ce iubise vreodată, sau pe care contase...

Mâna i se încleştă violent peste suportul unei sculpturi cinetice din standul de prezentare pe lângă care trecea; note stridente răsunară dintre ţepii ei, sărind precum nişte pisici. Cu toate acestea muzica disonantă, izotonică, se oprise la nivelul pielii sale, iar suportul de metal rece se legăna într-o altă dimensiune. Sau poate doar îşi imagina nefirescul lor; deşi tot nu trecea... „De ce? Ce nu-i în ordine cu mine?

Ce-i greşit?”

Îi dădu drumul cu dezgust, când sculptorul ieşi indignat în uşa magazinului. Plecă mai departe, dându-şi seama abia acum unde se afla: era în Aleea Lămâiului, iar în faţa lui putea deja s-o vadă pe Fate Ravenglass, aşezată ca de obicei cu tăvile şi ornamentele în pragul uşii. Locul unde venise, odată, de mult, pentru adăpost şi unde fusese acceptat fără să i se pună întrebări sau condiţii. Locul în care putea reveni oricând, un liman de linişte şi creaţie într-un univers al indiferenţei şi al dezbinării.

Observă că Fate nu e singură şi-l văzu pe vizitator ridicându-se de pe treaptă într-un nor de văluri albastre ca noaptea, brodate cu curcubee. O recunoscu pe prietena ei, Tiewe – după văluri, căci niciodată nu-i zărise altceva decât mâinile de abanos. Auzi cântecul dulce al colierului ei de clopoţei ascuns sub veşmânt. O întrebase pe Fate de ce Tiewe nu-şi arată niciodată faţa, gândindu-se că poate era desfigurată, dar bătrâna îi răspunsese că aşa se obişnuia pe planeta ei natală. De atunci el mai văzuse doar una sau două femei asemănătoare, păzite cu grijă de către însoţitoare. Tiewe se simţea stânjenită în prezenţa bărbaţilor şi Sparks încercă o mulţumire amestecată cu gelozie când îşi dădu seama că acum pleca fiindcă îl văzuse pe el. Fata avea mulţi prieteni, dar nici unul nu părea să-i fie mai mult decât atât. Tânărul chiar se întrebase uneori despre motivele celibatului ei.

Pe când Tiewe se îndrepta ducând cu ea clinchetul clopoţeilor, Sparks se apropie de Fate, care întoarse chipul spre el pe jumătate zâmbitor şi pe jumătate încruntat de încordare.

— Sparks... tu eşti acolo?

Malkin mieună afirmativ din locul unde stătea ghemuit în prag.

— Eu sunt. Bună, Fate. Sparks se opri în faţa ei, simţindu-se dintr-o dată cuprins de nesiguranţă.

— Ia te uită, ce surpriză plăcută! Ia loc, doar nu eşti un străin. Deşi cam aşa te-ai comportat în ultimele luni.

Pe faţa lui apăru o expresie de vinovăţie, când se aşeză grijuliu printre tăvile de pe verandă.

— Ştiu. Îmi pare rău, eu...

— Nu, nu, nu te scuza, îşi agită ea braţele, iertându-l cu mărinimie. În definitiv, cât de des am venit eu la palat să te vizitez?

— Niciodată, râse el.

— Atunci eu ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare că ai venit. Pipăi după masca pe care o lăsase pe jos. Povesteşte-mi bârfele de la curte – ce se mai poartă pe-acolo, cum se mai distrează, ce năzdrăvănii miraculoase mai pun la cale. Am nevoie să mă-nveselesc puţin. Tiewe este inspirată când ţine în mână un ac şi-un fir de mătase, dar e o persoană atât de tristă. Privi într-o parte, încruntându-se la ceva

nevăzut şi, întinzând brusc mâna după o tavă cu mărgele, o răsturnă. La naiba!

Malkin sări din uşă şi dispăru în magazin.

— Ascultă, lasă-mă pe mine...

Sparks se aplecă, abia reuşind să prindă o cascadă de verde lucitor care se revărsa peste marginea treptei. Îndreptă tava şi o umplu la loc cu răbdare, operaţiunea meticuloasă având asupra lui un efect liniştitor.

— Uite-aici! Îi înmână alte trei mărgele, revenind recunoscător la obiceiurile sale şi la relaxarea pe care o avusese cât stătuse aici.

— Vezi cât de mult ţi-am simţit lipsa, zâmbi Fate primind mărgelele în palmă. Dar nu doar pentru mâinile tale neobosite... ci şi pentru cântecele tale legănate de Văratic, ca şi pentru prospeţimea uimirii tale.

Sparks îşi înfipse degetele în genunchi, fără să spună nimic.

— Mai rămâi un pic să-mi cânţi şi mie ceva? A trecut destulă vreme de când nu s-au mai auzit cântece pe aleea asta.

— Eu... Îşi înghiţi nodul din gât. Nu mi-am adus fluierul cu mine.

— Nu? rosti ea, cu un ton mai neîncrezător decât dacă i-ar fi spus că este gol-puşcă. De ce?

— Eu... de-o vreme nu prea am chef de cântat.

Oarba şedea aplecată deasupra formei de mască, aşteptându-l să continue.

— Sunt prea ocupat, se apără Sparks.

— Credeam că asta faci tu pentru Regină... Îţi cânţi muzică.

— Nu mai cânt. Acuma... ăă... fac altele. Se foi pe suprafaţa dură a treptei. Alte... lucruri.

Fate aprobă din cap. Tânărul uitase cât de tulburătoare putea fi privirea celui de-al treilea ochi al ei.

— Cum ar fi jocurile de noroc şi băutul în „Vederea Paralaxă”.

Remarca ei suna ca o simplă constatare.

— Cum de ştii... pe unde umblu? se miră Sparks, nu prea încântat să recunoască şi restul afirmaţiei.

— Te cunosc după miros. Tămâia folosită la ei este importată din Tsieh-pun. Fiecare loc are propria lui identitate şi la fel se întâmplă şi cu drogurile. Iar vorba îţi e puţin împleticită.

— Spune-mi dac-am pierdut sau am câştigat.

— Ai câştigat. Dac-ai fi pierdut, n-ai mai fi vorbit aşa de îngâmfat despre asta.

El râse cam mânzeşte.

— Ai fi fost bună de Albastră.

— Nu, clătină ea din cap în timp ce căuta cu acul găurica unei mărgele. Ca să fii Albastru trebuie să ai un anumit simţ al superiorităţii morale, iar eu nu-i pot judeca pe semenii mei care sunt

la fel de păcătoşi ca şi mine. Aşa..., făcu încântată când mărgeaua lunecă la locul ei. Nişte pene verzi, te rog.

— Ştiu, zise tânărul dându-i penele.

— De asta ai venit azi aici? Îşi înmuie degetele în clei şi unse codiţele penelor. Atâta timp cât îţi închei jocul când eşti în câştig, Regina n-are de ce să se opună felului în care-ţi petreci timpul liber sau îţi cheltui banii, nu-i aşa?

— Ea vrea să joc. Îmi dă şi bani.

Vorbele îi scăpară fără să vrea, simţise că secretul atât de bine ascuns îi vine pe limbă şi ştiuse că era numai o chestiune de timp.

— Chiar aşa? Eşti atât de bun? întrebă Fate de parcă s-ar fi îndoit.

— Nu. Mă folosesc de joc ca să aflu câte ceva despre modul cum gândesc extraplanetarii, ce planuri au, şi pe urmă să-i spun Reginei...

— Credeam că pentru asta îl are pe Starbuck.

— Aşa e. Zidul invizibil al anomiei sale păru să-l închidă într-un spaţiu al tăcerii absolute, iar vocea care trebuia să fi fost mândră, abia trecu dincolo de acest zid: Eu sunt Starbuck.

Femeia oftă uşor când trase aerul în piept şi acesta fu primul ei răspuns.

— Auzisem eu că există un nou Starbuck. E adevărat, Sparks? Tu, un Văratic, un... „Un băiat”, voise să spună, dar se abţinu.

— Pe jumătate Văratic, preciză el dând din cap. Da. E adevărat.

— Cum? De ce? Mâinile ei rămaseră nemişcate peste gura căscată a măştii.

— Pentru că ea se aseamănă atât de mult cu Moon... Şi Moon a plecat (Arienrhod era singura fiinţă care nu se schimbase, singura întreagă şi reală, mai adevărată pentru el decât propria lui carne). Ea ştia totul despre Moon, despre ce înseamnă pentru mine. Era singura care putea înţelege... Cuvintele ieşeau cu greu, spunându-i lui Fate ce se petrecuse (dar nu chiar tot) între Arienrhod şi el după aflarea veştii despre răpirea lui Moon... Aşa încât, a trebuit să-l provoc la luptă pe Starbuck – pentru că o iubesc. Ea m-a lăsat să-l provoc, pentru că mă iubeşte. Şi am învins.

— Cum ai izbutit să ucizi un bărbat ca acela?

— L-am omorât cu fluierul meu... în Sala Vânturilor. „Numai că n-a murit”.

— Şi de-atunci n-ai mai cântat. Fate clătină din cap, şi coada ei groasă împletită i se rostogoli pe umăr. Dar spune-mi... a meritat oare să faci asta?

— Da! Tresări surprins de propria-i voce.

— Oare de ce mi se pare că am auzit „nu”?

Degetele lui se strânseră peste o tavă cu mărgele, muşchii i se contractară; bătrâna nu văzu acest lucru.

— Trebuia să fiu Starbuck. Trebuia să fiu cel mai bun, altfel n-aş fi

fost... vrednic de ea. Trebuia să fiu singurul care să conteze. Dar am crezut că odată ce am câştigat întrecerea, restul o să fie uşor – şi nu e. Am crezut că asta va fi tot ceea ce mi-am dorit vreodată.

— Şi nu e.

El clătină din cap:

— Nu ştiu ce naiba o fi cu mine! Prea îmi ies toate mereu pe dos... tot ce fac.

— Atunci poate că tu n-ai fost destinat să faci asta. Încă te mai poţi întoarce în Vară... nu te opreşte nimic.

— Înapoi la ce? izbucni Sparks. Nu! Nu mă pot duce înapoi. Îşi pusese deja această întrebare şi-şi dăduse răspunsul. Nimeni nu se-ntoarce, ştiu asta acum. Noi mergem mereu tot înainte, asta-i, şi nu există absolut nici un motiv... N-o voi părăsi pe Arienrhod, nu pot. Dar dacă nu pot să ajung ceea ce vrea ea să fiu, oricum o voi pierde. „Herne ştia; Herne ştie totul...”.

— Vei găsi tu o cale să iei pulsul extraplanetarilor. Dacă ai fost îndeajuns de isteţ ca să-l păcăleşti pe Starbuck, vei fi destul de deştept să-i iei şi locul. O să te-nveţi să fii ca el, ai început deja s-o faci.

Ceva îl surprinse în cuvintele oarbei, un fel de mâhnire. Încleştă un pumn şi-l cuprinse în palma cealaltă.

— Trebuie s-o fac. Trebuie să cred în asta... Înainte să vină iar Vânătoarea.

— Vânătoarea care aduce apa vieţii? Vânătoarea de mersi?

— Da.

Privi în jos, prin pavaj, prin inima oraşului şi a planetei, către întinderile maritime stăpânite de nobilii Iernatici. În mintea lui putea să vadă din nou Vânătoarea, şiragul de stânci golaşe risipite în largul mării; putea să simtă ritmul valurilor oceanului, cântând prin coastele navei, cântecul lumii pe care o lăsase în urmă. Îşi aminti cum cercetase zările, prins deodată de dor... Dar dacă Doamna îl chema acasă, el nu îi mai putea auzi glasul. Poate pentru că el venise ca să vâneze mersi, sau poate fiindcă Marea era doar mare, un volum de apă, o soluţie chimică.

Privise ţărmul celei mai apropiate insule, unde colonia tot mai redusă a mersilor se întinsese de-a lungul plajei cu prundiş negru... până când Dulăii îi împinseseră înapoi în mare, în plasele ce aşteptau să-i tragă în adânc şi să-i înece. Ei mureau dacă nu puteau ieşi la suprafaţă de două ori pe oră, ca să respire.

Nici un Văratic n-ar fi omorât un mers, aceştia erau copiii Doamnei, născuţi de Ea după ce stelele căzuseră în mare şi deveniseră insule, consorţii ei, Uscatul. Se spunea că marinarul care întâmplător ucide un mers nu mai are noroc din ziua aceea... iar cel care ucide unul în mod intenţionat este înecat de către restul echipajului. Auzise sute de poveşti despre mersi care salvează mateloţi căzuţi peste bord, ba chiar

echipaje întregi ale navelor eşuate; îl văzuse pe mersul care trăia în portul Insulei Porţii şi care brăzda drumul pe suprafaţa unduitoare a mării, călăuzind navele în siguranţă printre stâncile periculoase ale Recifului Porţii. Îşi aminti de mersii care le ieşiseră în întâmpinare când ajunseseră pe insula sibililor. N-auzise niciodată de vreun mers care să facă rău sau să rănească pe cineva.

Însă pentru binele ce-l puteau face fiinţelor umane – binele fundamental al tinereţii veşnice – ei trebuiau să moară. Sparks crezuse întotdeauna că mitul mersilor nemuritori care dăruiau imortalitatea oamenilor nu era decât o poveste din bătrâni... Însă asta nu durase decât până când venise în Carbuncle. Apoi o întâlnise pe Regină, care domnea de o sută cincizeci de ani... şi Arienrhod îi pusese în mâini sticluţa cu lichid argintiu, vâscos, iar el lăsase stropii să-i picure în gât şi înţelesese că şi el putea fi veşnic tânăr.

De aceea rămăsese pe loc, plătind pentru nemurire cu prezenţa sa, trădând toate lucrurile în care crezuse vreodată sau în care mai credea, în timp ce Dulăii prindeau în plasă şi înecau undeva dedesubtul apei victimele neajutorate.

După aceea trăseseră cadavrele la bordul navei şi, împingându-l pe el la o parte ca pe o fiinţă nefolositoare ce era, se aplecaseră deasupra lor cu cuţitele, pentru a le despica beregăţile pestriţe. Scurseseră apoi preţiosul sânge de mers, în timp ce tentaculele li se înroşeau iar puntea devenea alunecoasă sub picioarele lui Sparks.

Roşul se scurgea înapoi în mare, urmat de cadavrele mutilate, cu ochii întunecaţi, încă uimiţi de sosirea morţii. „Pierduţi... pierduţi cu toţii!”. Îşi întorsese capul, cu inima grea, cu mult înainte de încheierea masacrului, încercând să se piardă în zarea nesfârşită a oceanului şi a cerului. Dar nu putuse scăpa de pleoscăitul leşurilor aruncate în mare „prea târziu, prea târziu”, sau de biciuirea sălbatică a apei de către vietăţile ce se hrăneau cu stârvuri şi care pângăreau puritatea verde-albastră, înfulecând hămesite. Marea Mamă, în înţelepciunea ei nemiloasă, nu irosea nimic şi blestema destrăbălarea celor care făceau acest lucru...

— Sparks!

Vocea lui Fate îl rechemă la realitate; oraşul se închise în jurul lui, adăpostindu-l de blestemele Doamnei, negând până şi simpla lor existenţă.

— A fost atât de groaznic... şi s-a distrus totul! N-am putut... Scutură din cap. Dar de data asta, am s-o fac aşa cum trebuie. Pot scoate măruntaiele unui mers mort, nu mai sunt un superstiţios Iubitor al Mamei.

Îşi aminti de dispreţul Dulăilor care fusese extrem de evident chiar şi fără cuvinte, îşi aminti de bunăvoinţa mângâietoare a lui Arienrhod când îi alungase demonii îndoielii şi dezgustului de sine pe care-i

adusese cu el în Carbuncle. Tot atunci ea îi dăduse, fără comentarii, sticluţa poleită ce conţinea apa vieţii.

— Nu, presupun că nu eşti, nu-i aşa? Vorbise iar cu regret. Moartea: nu e niciodată un lucru pe care să-l înfrunţi cu uşurinţă. De-asta jinduim toţi să gustăm apa vieţii. Şi o luăm pentru noi înşine, fiindcă propria noastră moarte este cel mai dur lucru dintre toate... Facem ceea ce credem că trebuie să facem.

Întinse mâna, bâjbâind după braţul lui.

— Nu vreau să vă întrerup..., se auzi o voce străină dinapoia tânărului. Avem o livrare aici.

Sparks se întoarse, privind odată cu Fate spre cele două siluete de pe alee: o femeie şleampătă şi o făptură neumană...

— Tu!

Chipul fără de faţă al lui Pollux îl privea cu o platitudine neschimbată, dar ochii cenuşii ai lui Tor înregistrară toată gama de sentimente, de la stupefacţie la o întristare profundă.

— Dawntreader? se foi ea de pe un picior pe celălalt. Hei, ăă... Cum ai dus-o, puştiule? Se pare că te-ai descurcat. Cu greu te-am recunoscut.

— Nu mulţumită ţie am reuşit să fac ceva.

— Mda, păi... Îşi feri stingherită căutătura. Bună, Fate. Ţi-am adus, în sfârşit, toate furniturile. Vrei să ţi le stivuiască Pollux?

Fate începu să împingă tăvile, deschizând o cărare către uşă.

— Îi arăt eu unde să le pună. Nu ştiam că eşti prietenă cu Sparks.

— Nici nu este.

Sparks se ridică în picioare şi se feri, când Pollux trecu indiferent, manevrând platforma plutitoare pe care se aflau containerele. Privi după Fate cum dispare înăuntru, strecurându-se cu uşurinţă printre lucrurile cunoscute, şi după Pollux care o urma. O opri însă pe Tor, blocând cu mâna deschizătura uşii.

— Nu, nu. O lipi cu spatele de peretele clădirii. Ia să discutăm noi puţin. Despre ceea ce mi-ai făcut la spectacolul cu omorârea starlului. Despre ceea ce ai făcut cu toate bunurile mele, după ce m-ai curăţat de ele.

Tor se apăsă cu spatele de vopseaua cojită, ferindu-şi în continuare privirea.

— Uite ce-i, Sparks, să ştii că-mi pare cu adevărat rău de cele întâmplate. Zău că nu mi-a plăcut să-ţi fac aşa ceva, dar erai aşa de încrezător... şi atât de prost... Iar eu eram datoare vândută lui Hardknot, aia de la „Marea şi Stelele”. Pierdusem o parte din încasările zilnice ale cazinoului. Dacă nu-i duceam banii înapoi, mi-ar fi luat şi pielea de pe mine, ştii tu ce-nseamnă asta? Sinceră să fiu, a fost care pe care, ori tu ori eu. Şi-n plus, mi-am închipuit că o să te-nvăţ ceva minte, oricum aveai nevoie...

Ridică din umeri, începând să-şi recapete stăpânirea de sine.
— Ce-ai făcut cu lucrurile mele?
— Le-am amanetat, doar ce credeai?
— Cât ai căpătat pe ele? întrebă tânărul aproape într-o doară.
— Praful de pe tobă, ce-ţi închi... Vocea ei amuţi când braţul lui o apucă strâns de gât şi-o izbi din nou de perete. O, zeilor! Se zbătu, încercând să nu mai vadă ceea ce zărea în ochii lui Sparks. Ce te-a apucat, puştiule?
— Am învăţat de la tine. O strânse şi mai tare, bucurându-se de expresia întipărită pe faţa ei. Acum, Tor, îmi eşti datoare mie şi-aş putea să-ţi iau imediat pielea de pe tine.
— Tu... doar n-o să faci aşa ceva? O simţi cum înghite în sec, brusc înfricoşată, mâinile ei se ridicară, strângându-se peste braţul lui. Ce faci...
— Sparks, ce faci acolo! se auzi vocea surprinsă a lui Fate.
El clipi şi ceaţa mândriei sale rănite se risipi treptat. Îi dădu drumul lui Tor.
— Nu meriţi atâta osteneală.
Femeia suspină zgomotos, pipăindu-şi gâtul cu mâinile.
— Doar... doar o simplă neînţelegere, Fate. Am să-ţi dau banii, puştiule. Vreau să spun, vine ziua de plată şi...
— Las-o baltă.
Se întoarse pe călcâie, cu faţa arzându-i de mânie şi stânjeneală, întrebându-se cât de mult din scena anterioară putuse Fate să priceapă. Totuşi ceva care îi scăpase lui Tor în şuvoiul acela de scuze îi răsări iar în minte, undeva la rădăcina proastei dispoziţii care-l cuprinsese; se răsuci iarăşi către ea, cu răzbunarea calculată întipărită pe chip.
— Pe de altă parte, nu... să n-o lăsăm chiar baltă. Îmi eşti datoare, şi-am să-ţi spun cum poţi să-mi înapoiezi datoria. Dac-o să joci corect, s-ar putea să-ţi iasă şi ţie ceva. Îşi scoase cartea de credit şi i-o puse înaintea ochilor.
Tor o privi nedumerită.
— Ce spui? Şovăind, întinse mâna s-o apuce; el o feri.
— Spuneai adineaori că eşti curier la „Marea şi Stelele”. Probabil că ştii multe despre cine şi ce controlează aici în Labirint şi-auzi o mulţime de bârfe interesante prin zonă...?
— O, nu... eu nu ştiu nimic, puştiule, îmi ţin urechile astupate. Scutură din cap, închizând ochii împotriva tentaţiei. Eu doar stau pe margine şi adun comisioane de la mese, pentru câţiva bănuţi în plus, asta-i tot.
— Nu mai spune! se încruntă Sparks. Dar poate că-ntr-adevăr nu ştii destule ca să afli lucrurile care mă interesează pe mine. Îi veni deodată o idee care-l încântă. Cunosc pe cineva care ştie ce vreau eu,

aşa că nu contează! Tu poţi obţine informaţii de la el, dar eu nu pot. Aşa că o să te ocupi tu de treaba asta pentru mine, o să ai tu grijă de el, înţelegi?

— Nu clătină ea din cap. Dar în ce naiba ai intrat, ia spune? În ce vrei să mă bagi şi pe mine?

— Lucrez şi eu pentru cineva, o persoană... suspusă. Cineva care vrea să ştie ce face opoziţia. Există un tip, unul zis Herne, care le ştie pe toate, numai că-i cu norocul la pământ. Tu ai să-l agăţi şi ai să-l ajuţi să iasă din necaz, iar el o să-ţi fie atât de recunoscător încât îţi va spune tot ceea ce vrei să ştii.

— Ha! Cunosc eu un Herne, un mare cheltuitor, şi dacă acum e la ananghie poate să şi putrezească. El şi unii dintre amicii lui făceau urât când se drogau şi odată a încercat să... Nu pronunţă cuvântul, dar mâinile i se strânseră peste închizătoarea salopetei. Mi-a făcut vânătăi în locuri pe care nu le-aş arăta nici propriei mele mame şi noroc cu Pollux care l-a smuls de pe mine şi l-a făcut să se răzgândească. Aruncă o privire, pe lângă prezenţa de martor tăcut a lui Fate, către fiinţa metalică, indiferentă, din uşă. Poate că e o maşină mută, dar e o prezenţă mult mai a dracului de bărbătească decât cei care-l programează.

Sparks rânji, imaginându-şi descumpănirea lui Herne.

— Probabil că era criţă de drogat, dacă-şi pierduse minţile ca să se ia de o...

Tor se înroşi la faţă şi ridică pumnii.

— Ascultă, Văraticule, să nu glumeşti despre un lucru ca ăsta c-o Iernatică!

Rânjetul lui căzu brusc.

— Pe Do... pe toţi zeii, nu asta am vrut să spun! Dacă-i acelaşi Herne, nu mai ai de ce să te îngrijorezi. Nu te va mai supăra cu nimic de data asta. O să-l găseşti lângă „Vederea Paralaxă”. Îţi voi plăti cheltuielile şi am s-o fac astfel încât să-ţi merite osteneala. Ai însă grijă să fii sigură că el n-o să ştie niciodată de ce faci asta. Să nu pomeneşti deloc de mine. Coborî glasul, întorcându-se cu spatele la Fate. Dacă n-o să obţin ceea ce vreau, o să te căieşti, şi nici chiar Pollux n-o să fie de ajuns ca să te ţină în siguranţă.

Faţa palidă a lui Tor se făcu şi mai albă, iar Sparks se simţi puţin surprins când îşi dădu seama că îl credea.

— Ne întâlnim tot aici, la aceeaşi oră, peste... o săptămână.

— Bine, încuviinţă ea fără vlagă şi se strecură pe lângă trupul lui. Hai Pollux, să plecăm.

— Cum spui tu, Tor.

Robotul coborî de pe verandă şi porni după ea.

Tor îl lovi cu ciudă în piept şi-şi continuă drumul pe alee, frecându-şi încheieturile degetelor.

— Ţine-ţi gura, grămadă blestemată de fiare vechi ce eşti! O să te schimb pe-un câine.

Fate se aşezase la loc şi continua să împodobească forma de mască, de parcă aceasta constituia singura realitate din univers. Nu-i spuse nimic lui Sparks şi nici măcar nu se uită la el cu vreunul din ochii săi.

Tânărul simţi cum i destramă buna dispoziţie, văzând-o cum se retrage din faţa lui... ca şi cum era pe punctul de a se despărţi de el, sau de parcă făcuse asta pentru ea.

— Spuneai că voi găsi o cale să rezolv problema. Am găsit-o.

— Da, presupun c-ai găsit-o, încuviinţă ea şi luă o bucată de satin.

— Credeam că tu nu faci judecăţi morale.

— Încerc să nu fac. Toţi ne alegem propriile drumuri către iad. Dar unele alegeri sunt mai uşor de privit decât altele... Nu-mi place să văd cum prietenii mei sunt răniţi.

— Ţi-am spus, nu i-aş fi făcut nici un rău.

Ştia însă că pentru o clipă fusese cât pe ce s-o facă. Aceea fusese clipa când aflase Fate.

— „Cuvântul de azi e fapta de mâine”, cită ea calmă. Şi pe tine te consider tot prietenul meu.

— Încă?

— Da, încă. Îl privi fără să zâmbească: Fii atent, Sparks. Să ştii că viaţa nu-i ţesută dintr-un singur fir.

— Bine, ridică el din umeri, neînţelegând prea bine. Ne mai vedem, Fate.

Femeia zâmbi în sfârşit, dar nu era zâmbetul pe care îl aşteptase de la ea.

— „Peste o săptămână, la aceeaşi oră”.

*

— S... scuză-mă, amice, l-ai văzut cumva pe unu’ H... Herne?

Tor se întrerupse când faţa epavei umane se întoarse către ea, aprinsă de ura fără rost a unui animal înlănţuit, şi îşi dădu seama că o mai văzuse cândva. Scofâlcit şi acoperit de barbă, rămânea acelaşi chip: un chip smead de extraplanetar, cu ochi fermecători, împodobiţi cu gene lungi, dar la fel de reci ca şi moartea. Rămase o clipă privindu-l, ţintuită între prezent şi trecut ca în strânsoarea unei menghine. Acesta era Herne, acelaşi Herne, ai cărui ochi o cercetaseră odată, văzând nu o fiinţă umană, ci un obiect.

El însă nu dădu nici un semn că ar fi recunoscut-o, nu confirmă prin nimic ironia cu care îi trata soarta, făcându-i să se reîntâlnească. Tor se retrase puţin în faţa duhorii răspândite de Herne şi de salopeta lui murdară, şi-şi aminti de îmbrăcămintea bogată purtată de bărbat la anterioara lor întâlnire. Probabil că drogurile fuseseră cele care râseseră la urmă... Tor surâse uşor. Pe ladă, lângă Herne zăceau o sticlă golită pe jumătate şi o cutie de conserve în care se zăreau câteva

monede. Mergând pe alee, femeia văzuse un locotenent Albastru cu pielea oacheşă, cu pistrui absurd de roz, amendându-l pentru cerşetorie. Totuşi aşteptarea sfidătoare îi păli de pe faţă când pricepu în sfârşit întrebarea lui Tor. Îi cercetă, pe ea şi pe Pollux, cu o privire fugară lipsită de expresie.

— Poate cunosc vreun Herne. Nu prea-mi amintesc. Mâna i se închise semnificativ în jurul conservei. De ce?

Ea scotoci într-un buzunar şi azvârli nişte mărunţiş.

— Am auzit că l-a părăsit norocul. Poate că vreau să i-l schimb.

— Tu? Trase o duşcă din sticlă şi se şterse cu mâna la gură. Te mai întreb o dată, de ce?

— Asta ne priveşte pe noi doi, replică Tor şi-şi încrucişă braţele; jocul aproape începea să-i placă. Deci unde e?

— Eu sunt Herne, zise el în silă.

— Tu? se prefăcu ea neîncrezătoare şi hohoti cu dispreţ. Dovedeşte-o!

— Căţea ce eşti!

Tor sări înapoi, amintindu-şi de puterea lui brutală; însă bărbatul doar se clătină pe ladă şi ar fi căzut, dacă Pollux n-ar fi întins o mână rigidă pentru a-l împinge la loc. Tor rămase locului şi-l privi atentă, în afara razei lui de acţiune, încercând să evalueze cele văzute.

— Deci asta a vrut să spună. Eşti olog!

Gura lui se strâmbă.

— Cine? Cine te-a trimis aici?

— Nimeni important. Ridică din umeri, încurcată. Eu doresc să te văd, Herne. Eu sunt cea de care ai face bine să fii îngrijorat. Se sprijini de Pollux şi, zâmbind, îşi plimbă o mână peste metalul rece al umărului acestuia. Ce-ţi imaginezi că mi-ai face, dacă poziţiile noastre ar fi inversate...?

O îndoială surprinsă îi contractă muşchii obrazului. O studie din nou, apoi îl examină pe Pollux. Pentru moment, Tor crezu că vede recunoaşterea în ochii lui; sau poate că vinovată era doar teama de a fi fost recunoscută. Cât de mulţi duşmani avea un asemenea om într-un asemenea loc... câţi prieteni adevăraţi avea el în întregul univers? Herne se rezemă de perete, resemnat.

— Fă ce vrei, pe mine mă doare-n cot. Mai trase o duşcă din sticlă.

— Nu, clătină ea din cap, amintindu-şi de Dawntreader şi de necazurile ei cu un sentiment ce se apropia de empatie. Doar te-am întrebat. Cum îţi merge?

Se uită cu atenţie în cutia de conserve.

— Cam greu. Îl simţi că nu voia s-o întrebe despre propriile-i afaceri, o încordare subtilă străbătu acea jumătate a corpului său care încă mai reacţionă. Clienţi de la „Vederea Paralaxă” treceau pe lângă ei ferindu-şi privirile.

— Ai coborât mult de ultima dată când ne-am întâlnit.

El nu-şi amintea, Tor era sigură acum, totuşi nu ştia dacă să se bucure sau să-i pară rău.

— Am mai cerşit şi înainte – n-am murit din asta.

Ea se rezemă de Pollux, cercetându-l fără grabă, pe schilod

— Cred că s-ar putea, acum.

Herne o privi, apoi coborî ochii fără să-i răspundă.

— Am auzit că ştiai bine treburile prin Labirint înainte să fi avut... ăă, accidentul. (Se întrebă ce, sau cine îl ologise). Am auzit că ştii cu adevărat pe ce cale se scurge puterea, în afara planetei şi mai departe. Ei bine, asta valorează ceva pentru mine.

— De ce? spuse el tăios.

— Ce te interesează? contracară ea, nefiind sigură ce motiv putea să invoce. Pui cam multe întrebări pentru un cerşetor.

— Vreau să ştiu de ce o poate interesa pe o Iernatică. Există o singură Iernatică... Se încruntă.

— Există mii de-ai noştri la fel de interesaţi ca şi voi s-o facem mare, străine. Deschise un buzunar şi-şi scoase cartea de credit, ridicând-o aşa cum îi făcuse Sparks ei. Poate că nu vreau să fiu veşnic hamal. Poate că vreau să-mi iau porţia înainte ca voi toţi să plecaţi de pe planetă şi să luaţi tortul cu voi.

Cu o uşoară surprindere, simţi că aceste cuvinte aveau un sens pentru ea.

Bărbatul dădu aprobator din cap, de parcă vorbele acelea ar fi însemnat într-adevăr ceva şi pentru dânsul.

— Spuneai că asta valorează ceva. Cât? Miji ochii spre cartea de credit.

— N-am mult... oricum mai mult decât tine. Măcar ai un loc unde să stai?

El se mulţumi să clatine din capul slinos şi ciufulit.

— Exact cum mi-am închipuit, murmură Tor adăugând o înjurătură. Poţi să stai la mine deocamdată. Ai oricum nevoie de cineva prin preajmă ca să te hrănească şi să te spele.

— Am nevoie de bani, nu de cineva care să-mi şteargă nasul meu blestemat! Nu-mi irosi timpul.

Se întinse peste umăr şi se scărpină, strâmbându-se.

— E o minune că se mai apropie cineva într-atât cât să-ţi arunce ceva, arătă femeia spre cutie. Ce-o să te faci când o să se rupă hainele de pe tine?

— N-ai vrea să mi le scoţi tu diseară, iubito? replică el privind-o pofticios.

Tor strânse buzele, dar se strădui să zâmbească.

— Nu eşti genul meu, schilodule. Pollux, aici de faţă, face toate muncile murdare pentru mine. E obişnuit să care greutăţi inerte.

— Cum spui tu, Tor, rosti Pollux monoton, cu blândeţe.

În vocea lui inexpresivă exista o sugestie aprobatoare, imposibil de definit. Tor se îndepărtase din nou, puţin stânjenită. Uneori îi venea greu să-şi aducă aminte faptul că Polly nu era nimic altceva decât un dispozitiv programat de încărcare cu acţiuni perfect previzibile.

— Atâta timp cât îmi eşti de folos, poţi avea masă şi casă, Herne. Dacă vrei, bine, dacă nu, iar bine. „Zi da sau nu, ticălosule. Eu sunt oricum la mijloc, şi-ntr-un caz, şi-n altul”.

— Nu pot fi la curent cu ceea ce se-ntâmplă decât dacă circul. Şi pentru asta îmi trebuie bani, am nevoie de ceva care să...

— O să ai tot ce-ţi trebuie... atâta timp cât am şi eu. „Cât timp Dawntreader îşi menţine târgul cu noi”.

El se lăsă pe spate, cu un zâmbet care îi urâţea faţa.

— Te-ai făcut, deci, cu un consilier, scumpo. Îşi întinse mâinile, cu atenţie.

— M-am ales c-o bătaie de cap. Luă cutia ştirbă şi-şi răsturnă monedele în palmă. Aşa, Polly, acum cară-l acasă.

19

Absenţa desăvârşită a luminii şi a vieţii înfăşura simţurile lui Moon într-un giulgiu înăbuşitor, lipsind-o de orice senzaţie. Căzând într-un puţ fără fund, se recunoscu pe sine cu cea din urmă scânteie slabă de viaţă într-un univers unde Moartea domnea necontestată… consoarta Morţii, a cărei îmbrăţişare de neatins o slăbea de putere şi de sănătatea minţii. Ea venise în acest loc situat în afara vieţii ca să-şi caute dragostea pierdută şi intrase pe o poartă prin care trecuse de mai multe ori; dar de data asta îşi pierduse drumul şi nu era nimeni care să răspundă la strigătele ei, nici o ureche să le-audă, nicio voce să le transmită mai departe… „Lasă-mă să mă duc acasă…”

— Lasă-mă să mă duc acasă! se ridică Moon în capul oaselor în pat; vocea îi ricoşă şi se întoarse la ea din pereţii cămăruţei.

— Moon, Moon… e doar un coşmar. Eşti în siguranţă acum cu noi. În siguranţă… Braţele lui Elsevier erau în jurul ei dezmierdând-o aşa cum, cu mult timp în urmă, Buni o alina, noaptea.

Lumina de zi artificială îi izbi ochii, făcând-o să lăcrimeze, imaginea tridimensională fixată în perete emana zgomot şi mişcare – întocmai cum se întâmplase înainte ca ea să alunece în somnul nesigur. De la greaua încercare a Porţii Negre, nu mai putea sta într-o cameră întunecată. Înghiţi un nod de mâhnire dureroasă, rezemându-şi capul pe umărul lui Elsevier şi simţi suflarea ca de gheaţă a aerului pe spinarea propriei cămăşi de noapte, rece şi umedă. Lumea se închegă încet în jurul ei, confirmându-i locul său; inima i se opri încercând să se smulgă afară din piept. Se pomeni ascultând zgomotul mării.

— E în regulă. Mă simt mai bine acum.

Vocea continuă să-i sune subţire şi neconvingătoare… devenise un lucru obişnuit ca la trezirea dintr-un coşmar să se simtă lipsită de putere şi control. Se ridică din nou în capul oaselor, departe de prezenţa liniştitoare a bătrânei, dându-şi după urechi şuviţe de păr jilave.

— Îmi pare rău că iar te-am trezit, Elsie. Pur şi simplu nu pot…

Se întrerupse, ruşinată de neputinţa ei şi îşi frecă ochii. O ardeau de parcă se umpluseră cu nisip suflat de vânt. Era a treia noapte consecutivă când visurile ei obsedante străbăteau pereţii subţiri ai apartamentului. Pe măsură ce treceau zilele, vedea oboseala şi grija instalate tot mai adânc în cutele de pe faţa lui Elsevier.

— E o prostie, zise ea frângându-şi mâinile. Îmi pare rău că te ţin trează toată noaptea cu nenorocitele astea de…

— Nu, draga mea. (Moon rămase mută de surprindere, când văzu tandreţea din ochii de culoare indigo ai bătrânei). Nu te scuza faţă de

mine. Nimic din ce-ai putea face nu m-ar deranja. Dimpotrivă, eu sunt cea care trebuie să-ţi ceară iertare – este vina mea că ai visele astea, că nu-ţi poţi purta trifoiul... Privi în cealaltă parte a camerei, la semnul de sibilă aflat pe scrin. Dacă aş putea lua asupră-mi frica ta, aş face-o bucuroasă: ar fi o pedeapsă mică pentru răul pe care ţi l-am făcut.

Fata îşi feri privirea, masându-şi braţele cu degetele.

— N-a fost vina ta, ci a mea: nu eram destul de tare ca să fiu sibilă.

Moon îşi strânse fălcile cu atâta putere încât simţi că o dor dinţii. Ea trecuse prin Poarta Neagră şi ieşise din Transfer ca o străină, bântuită de o realitate divizată. În momentul ajungerii lor pe Kharemough, îşi revenise, era din nou o fiinţă aproape umană; şi totuşi, când închidea ochii şi-şi lăsa mintea slobodă...

Purtase nestingherită trifoiul aici, în astroportul orbital, mulţumită când persoane complet străine de pe planete de care nu auzise niciodată o recunoscuseră cu zâmbete şi plecăciuni. Apoi, însă, un bărbat îi ceruse să răspundă la o întrebare. Îi întorsese spatele cuprinsă de o spaimă bolnăvicioasă şi-l refuzase... Îl refuzase. Elsevier îl alungase, dar Moon îşi dăduse seama că nu va fi niciodată în stare să răspundă la o altă întrebare...

— O să... o să mă simt bine când o să ajung acasă, pe Tiamat.

Acolo unde cerul nopţii sclipea cu o puzderie de nori, nu ca în această pustietate neagră şi amară ce secătuia până şi puterea de viaţă a unei stele, unde stelele înseşi erau pipernicite, îngheţate şi deznădăjduit de singure. Acolo, unde singurul lucru care conta pentru ea la fel de mult precum cel pe care-l distrusese venind aici, aştepta încă să fie făcut. Acolo unde se găsea om care putea înţelege ce înseamnă pentru ea să-şi piardă dorinţa de o viaţă. Sparks... trebuia să-l găsească!

— Dar cât va mai dura...? Ea încercase să nu pună întrebarea până acum, fiindu-i teamă de răspuns, deşi ar fi vrut să-ntrebe zilnic, ceas de ceas.

— Deci într-adevăr nu vrei să mai stai? Nici chiar după tot ce-ai văzut?

Speranţa dezamăgită pe care Moon o simţi în vocea lui Elsevier îi înţepă inima. Văzuse cât de mult se străduia femeia să-i umple timpul şi mintea cu minunile de necrezut ale acestui oraş, ale acestui astroport care naviga prin cosmos pe o funie invizibilă ţinută de planeta de dedesubt. Crezuse că Elsevier proceda aşa doar ca să-i alunge spaimele, dar acum înţelegea că există un alt motiv.

— Tu... chiar vrei să rămân pentru totdeauna cu tine?

— Da. Foarte mult, draga mea. Elsevier zâmbi, şovăind. Noi n-am avut niciodată copii, vreau să spun TJ şi cu mine...

Moon coborî privirea, străduindu-se să nu dezamăgească din nou.

— Ştiu. Dacă ar fi vorba numai de mine, dacă eu aş fi alta, aş rămâne cu tine, Elsie.

Îşi dădu seama că era adevărat, chiar dacă se simţea aidoma unui copil pierdut la Festival, aici, în această insulă de neînţeles, imaculată, ce se rotea pe cer. Elsevier încercase s-o facă părtaşă la tot ceea ce vedea, până când Moon începuse să simtă mândria nepăsătoare a extraplanetarilor, care considerau că o navă stelară e ceva la fel de banal ca o corabie, care tratau lucrurile sublime şi miraculoase de parcă reprezentau dreptul lor legitim. Cu fiecare mică minune tehnologică pe care răbdarea lui Elsevier o învăţa s-o utilizeze, veneraţia ei faţă de altele mai mari pălea, până ce ajunsese să stea pe balconul apartamentului lor şi să se uite la Piaţa Hoţilor ca orice extraplanetară get-beget; o cetăţeană a Hegemoniei, simţindu-se complet ca la ea acasă în această comunitate interstelară.

Îi trecu apoi prin minte că înţelesese în sfârşit ceea ce Sparks încercase întotdeauna s-o facă să simtă; şi-şi închipui ce mult ar fi însemnat pentru el să fie aici – şi îşi aminti că-l părăsise tocmai atunci când avusese nevoie de ea.

— Sparks este în Carbuncle – trebuie să mă întorc. Nu pot rămâne aici fără el. „Exilată pe o insulă înconjurată de un pustiu fără viaţă”. Nu pot fi sibilă aici. Îşi apăsă palma pe trifoiul de la gât. Mi-am părăsit propria lume când trebuia să rămân. Nu mi-am făcut datoria, n-am ajuns la Sparks, am dat greş... Doamna nu mai aude rugile mele. Sunt pierdută şi de aceea nu mai aud vocea Ei. Îşi trecu picioarele desculţe peste marginea patului, punându-le pe podeaua rece. E o greşeală: eu nu aparţin acestui loc. Eu aparţin Tiamatului..., zise fata şi în timp ce vorbea, simţi dintr-o dată că trăieşte sentimentul respectiv cu o intensitate specială. Susţinu privirea lungă a lui Elsevier, dorindu-şi ca bătrâna să-i înţeleagă nevoia, dorul... şi amărăciunea.

— Moon. Elsevier îşi lipi palmele laolaltă, aşa cum făcea când încerca să ia o hotărâre. Cum să-ţi spun oare, căci oricum aş face-o, tot rău e?... Tu nu te poţi duce acasă.

— Ce? Coşmarul estompă imaginea camerei şi a feţei neliniştite a bătrânei. Ba pot! Azvârli lumina încrederii ei împotriva umbrei. Trebuie să pot!

Elsevier ridică braţele, pe jumătate cedând, pe jumătate apărându-se.

— Nu... nu. Voiam doar să spun... voiam să spun că nu te poţi duce acasă până când Cress nu se va face destul de bine ca să-şi reia funcţia de astrogator.

Cuvintele se stinseră, ca o şansă pierdută.

Moon se încruntă nesigură; un văl de îndoieli continua să adumbrească chipul lui Elsevier. Îşi frecă ochii, faţa; corpul îi era gârbovit de oboseală şi dezamăgire.

— Ştiu. Îmi pare rău. Degetele ei bâjbâiră după sticla de tranchilizant, pe jumătate goală, de pe etajera de lângă pat.

— Nu. Mâna tuciurie a lui Elsevier o apucă strâns de încheietură şi-i trase braţul înapoi. Nu ăsta e răspunsul. Şi nu vei găsi răspunsul la spaimele tale, întorcându-te pe Tiamat – ele te vor urmări pretutindeni, totdeauna, dacă nu vei afla ce face cu adevărat un sibil. Eu nu sunt destul de înţeleaptă ca să-ţi explic asta, dar există cineva care poate. La prima fereastră favorabilă de acces vom coborî pe sol şi-l vom vedea pe cumnatul meu. Întinse mâna şi luă sticla cu pilule. Asta trebuia s-o fi făcut eu demult... dar, de, nu-s decât o femeie bătrână şi proastă. Se ridică în picioare, zâmbind către lipsa de înţelegere a sibilei. Oricum, cred că ne va face tuturor un mare bine chiar şi numai faptul că vom pune din nou piciorul pe o planetă adevărată. Şi poate Cress va fi în măsură să vină cu noi. Odihneşte-te acum, draga mea... şi vise plăcute. Atinse uşor obrazul lui Moon şi ieşi din cameră.

Fata îşi trase iar picioarele în pat şi-şi întinse peste stomac pătura subţire, care era tot ce-i trebuia în momentul ăsta. Dar nici un vis plăcut n-o aştepta în noaptea fără viaţă care înconjura oraşul-insulă sau planeta lui. Se întinse privind fix activitatea semi inteligibilă ce pâlpâia straniu prin ecranul mural, cu mintea şi trupul provocându-i dureri din nevoi diferite. În acest loc straniu nu exista nimeni care să-i poată lumina vreunul din visele ei întunecate, decât dacă ar fi lăsat-o să plece acasă... acasă... Lacrimi i se prelinseră pe obraji, pe când pleoapele se închiseseră încetişor.

Călătorea prin Piaţa Hoţilor sub lumina zilei artificiale, înghesuită în tramvaiul aglomerat al astroportului alături de Elsevier, Silky, un Cress cu picioare din cauciuc şi destui navetişti posomorâţi ca să populeze o insulă. La fiecare câteva ore, orbita staţiei spaţiale trecea peste o „fereastră" – un coridor de transport şi navigaţie ce cobora către suprafaţa lui Kharemough; pe planetă însă, ferestrele erau localizate la sute sau mii de kilometri distanţă una de alta. Dacă pierdeai o oprire, trebuia să aştepţi o zi întreagă redeschiderea acesteia.

Când urcase ea în tramvai, nu mai era nici un scaun liber, dar un bărbat se ridicase şi-i oferi locul lui în mod neaşteptat. Moon zâmbise şi cedase locul lui Cress, dar atunci un alt bărbat îi oferise locul. Stânjenită, fata o împinsese pe Elsevier pe scaun şi-i şoptise:

— Şi-or fi închipuind că sunt atât de palidă din cauză că sunt bolnavă?

— Nu, dragă. Elsevier se încruntase, cu o dezaprobare prefăcută şi-i trăsese zdravăn de tivul tunicii galbene, fără mâneci, lungă până la coapse. Dimpotrivă. Ar trebui să-ţi pui haina.

Atinsese haina de culoarea vinului, purtată de fată pe braţ.

— E prea cald.

Moon îşi pipăise cosiţele prinse cu ace în vârful capului ca să n-o jeneze şi-şi amintise de robele voluminoase ca şi de salopetele strânse pe corp pe care le încercase şi le aruncase cât colo în magazinele din Bazarul Oraşului Central. Acum că părăsise nava încercase să-şi poarte propriile haine, dar erau prea groase. Aerul staţiei părea la fel de cald ca şi sângele, aşa că se îmbrăca pe cât de sumar îi permitea Elsevier.

— Când eram fată, umblam acoperită cu văluri din creştet până-n tălpi – asta făcea parte din misterul femeii. Elsevier îşi aranjase faldurile caftanului larg, imprimat cu multe culori; colierul ei din clopoţei avea un clinchet plăcut. Şi ce n-aş fi dat să le arunc pe toate şi să alerg dezbrăcată pe stradă, în arşiţa aburindă a verii! Dar n-am îndrăznit niciodată...

Moon se ţinu de spătarul scaunului, la un pas în spatele lui Silky, care tăcea nefericit şi pe care-l simţea stingher în mijlocul atâtor străini. Ea privi afară – vehiculul nu avea pereţi laterali spre bulevardele comunităţii interstelare a portului, unde Elsevier împărţea un apartament cu Silky şi Cress – acum şi cu Moon – în eleganta claustrofobie a ghetoului extraplanetar al Kharemoughului. Moon se simţea deja pierdută; nu putea să priceapă sistematizarea acestui oraş, aşa cum nu înţelegea obiceiurile oamenilor care-l conduceau. Tot ce ştia era că întreaga construcţie se integra într-o formă de inel, având astroportul plasat în mijloc. Băştinaşii de pe Kharemough numeau Comunitatea extraplanetară „Piaţa Hoţilor”, iar străinii care locuiau acolo acceptau denumirea cu o perversitate amuzată. Kharemough domina Hegemonia, deoarece producea cele mai sofisticate articole tehnologice, iar Elsevier îi spusese într-o zi, nu fără oarecare mândrie, că „Piaţa Hoţilor” era mai mult un adevăr decât o defăimare.

— Cum ai devenit o... Cum de-ai venit atunci pe Kharemough? întrebă Moon, când bătrâna nu-şi mai continuă amintirile.

I se părea din ce în ce mai neverosimil faptul că această femeie amabilă şi modestă putuse alege o carieră ce îi sfida pe toţi, şi în primul rând legea interstelară.

— O, draga mea, felul cum mi-am pierdut eu vălurile şi respectabilitatea este o poveste lungă, tristă şi încâlcită...

— Falsă modestie! se foi Cress în scaunul din faţa lor, cu ochii închişi şi mâinile apăsate pe piept. Ieşise din spitalul portului de numai două zile.

— Te simţi bine? îi atinse umărul Elsevier.

— Grozav doamnă, rânji el. Sunt numai urechi.

Elsevier îl înghionti şi se rezemă de spătar, ridicând resemnată din umeri.

— Aşaaa... Eu sunt de pe Ondinee, o planetă despre care sunt sigură că ţi s-ar părea mai de neînţeles decât Kharemough, deşi nivelul lor

tehnologic nu-i nici pe departe atât de ridicat. În ţara mea femeile nu erau încurajate...

— *Nu li se permitea*, interveni Cress.

— ...să-şi trăiască pe deplin viaţa, în felul pe care l-ai cunoscut tu întotdeauna.

Vocea ei plutea peste murmurul conversaţiilor din jur precum fumul care se înalţă în ceaţa oraşului unei alte lumi, într-o ţară dominată de temple-criptă piramidale ale unei teocraţii străvechi. O ţară unde femeile erau cumpărate şi vândute precum mărfurile locuiau în odăi separate din complexele familiale şi fără să se amestece cu bărbaţii, care nu le erau parteneri, ci nişte stăpâni geloşi. Vieţile lor urmau căi înguste, adânc întipărite de-a lungul generaţiilor; vieţi incomplete, dar liniştite şi previzibile.

O fată timidă pe nume Elsevier – Supunere – urmase vechile poteci bătătorite ale tradiţiei, se înfăşurase în văluri care-i ascundeau umanitatea, poticnindu-se adesea în făgaşurile ritualului, totuşi fără să-şi vadă vreodată propria viaţă de la distanţă, pentru a se întreba, de ce se întâmpla aşa. Până când, într-o zi, curiozitatea o îndepărtase de vizitele regulate la altarele spiritelor protectoare, ducând-o în mulţimea adunată să asculte un extraplanetar ţicnit clamând despre libertate şi egalitate. Acesta urcase sfidător treptele Marelui Templu al lui Ne'ehman, în timp ce un grup de tineri radicali localnici vârau foi volante în mâinile şi hainele spectatorilor. Totuşi gloata devenise furioasă şi ameninţătoare, nemiloasa Securitate a Bisericii intervenise ca s-o împrăştie şi, în panica ce urmase, zvârliseră tot ce prindeau în dubele negre.

Elsevier se ghemuise într-un colţ al vehiculului ce hurducăi, presată de mulţimea de oameni înghesuiţi claie peste grămadă. Îmbrâncită şi călcată în picioare, cu vălurile sfâşiate, se chircise, plângând cu sughiţuri şi cuprinsă de isterie, la gândul că putea fi pângărită sau ucisă. Nişte mâini puternice o prinseseră însă brusc, trăgând-o în picioare şi sprijinind-o cu spatele de perete. Înnebunită de spaimă, simţise că lumea se învârte în jurul ei şi că o duce ca un vârtej...

— Pentru numele zeilor nu leşina acum! Nu te pot sprijini la nesfârşit! îi răsună o voce în urechi, urmată de o palmă.

Durerea îi perforă zidul de nebunie. Deschise ochii, smiorcăindu-se, şi văzu înaintea ei faţa scofâlcită, însângerată a extraplanetarului ţicnit, bărbatul care declanşase totul... ...singurul bărbat pe care avea să-l iubească toată viaţa. Dar în acel moment, nimic nu era mai îndepărtat de mintea ei decât dragostea.

— Te simţi bine? întrebă el şi gemu când cineva îl lovi peste rinichi. Îşi proptise braţele în pereţi, apărând-o cu trupul său. Elsie clătină din cap. Te-am rănit? N-am făcut-o dinadins. Întinse o mână şi-i mângâie uşor obrazul descoperit. Ea se feri trăgându-şi peste cap pânza sfâşiată

a vălului. Iartă-mă, adăugă bărbatul, plecând ochii şi proptindu-se iar în braţe, când duba se legănă la o cotitură. Tu nici măcar nu te aflai acolo ca să-mi asculţi discursul, nu-i aşa?

Se strâmbă cu tristeţe; dintr-o dată păru să fie doar cu puţin mai în vârstă decât ea. Elsie scutură din nou din cap şi se şterse la ochi. El bombăni cu amărăciune ceva pe limba lui.

— KR are dreptate: fac mai mult rău decât bine!... Nu tremura, n-o să-ţi facă nimeni nici un rău. Odată ce ajungem la anchetatori, vor separa neghina şi te vor lăsa să pleci.

O altă scuturătură. Fata ştia prea bine ce reputaţie avea poliţia Bisericii. Îşi simţi din nou ochii înlăcrimaţi.

— Nu plânge. Te rog. El încercă un zâmbet dar nu reuşi să-l menţină. N-am să-i las să-ţi facă vreun rău. (Era o absurditate, totuşi Elsie se agăţă de ea ca de un pai, ca să nu se înece). Ştii ce, căută bărbatul să schimbe vorba, ăă..., dacă tot eşti aici..., n-ai vrea să-mi asculţi discursul? Asta ar putea fi ultima mea şansă. Stropi de sudoare sclipiră în părul lui aspru castaniu.

Fata nu răspunse şi, luându-i tăcerea drept acceptare, el umplu restul călătoriei lor sufocante către judecată cu aerul proaspăt şi dulce al idealismului său lipsit de speranţă... În care toţi oamenii trăiau laolaltă ca fraţii, femeile se bucurau de aceleaşi libertăţi ca şi bărbaţii şi-şi asumau aceeaşi răspundere pentru propriile lor fapte... Până când duba se opri, hurducăindu-se şi readucându-i la realitatea cruntă, Elsie se convinsese că bărbatul era teribil de aiurit... şi teribil de frumos.

Dar apoi uşile se deschiseră zgomotos, lăsând să pătrundă lumina nemiloasă a zilei şi comenzile aspre ale paznicilor, care-i mânară pe nefericiţii captivi în curtea interioară a centrului de detenţie. Ei doi coborâră ultimii şi bărbatul o strânse scurt de mână – „Fii curajoasă, surioară” – întrebând-o cum o cheamă.

Ea îi vorbi în sfârşit, doar atât cât să-şi spună numele, înainte ca paznicii să ajungă la el. Îl auzise protestând împotriva reţinerii ei fără vină, în timp ce temnicerii îl târau afară iar vorbele lui se transformară într-un icnet. Mâini grele o înşfăcară şi o duseră de-acolo, astfel încât nu mai putu să vadă ce se întâmpla cu bărbatul. Fusese împinsă împreună cu ceilalţi în clădirea postului de poliţie şi nu-l mai revăzuse.

Înăuntru o aştepta tatăl ei, venit la apelul disperat al însoţitoarei, după ce fata fusese luată cu duba. Elsie se repezi smiorcăind la taică-su care, după ameninţări şi o sumă importantă de bani depusă în fondul pentru misionari al Bisericii, o scosese din acel loc îngrozitor, înainte ca anchetatorii să poată ştirbi pentru totdeauna reputaţia fetei.

Ea rămase acasă aproape două săptămâni, abia îndrăznind să iasă pe stradă, în vreme ce teama i se potoli treptat şi îşi putu permite să se gândească din nou la extraplanetarul nebun... să se mire de cuvintele

lui şi de bunătatea pe care i-o arătase în toiul haosului... să se întrebe, cu încă şi mai multă greutate, dacă el mai trăia. Deşi ştia că nu va afla asta niciodată şi că nu-l va revedea nicicând, încă nu-şi putea alunga din minte fantoma lui cu ochi strălucitori.

Cu toate astea, nu-l recunoscuse pe străinul sigur pe sine, aşezat pe banca de lângă zidul acoperit cu viţă, atunci când mama ei a condus-o în faţa unui „peţitor”, lăsând-o, stingherită şi nesigură, să fie cercetată de privirea înfocată a bărbatului. Acesta purta un costum tradiţional de om de afaceri şi o mantie; o pălărie cu boruri largi îi întuneca jumătate din faţă. Prin vălul ei, Elsie nu putu distinge decât ceva purpuriu şi verde.

Neliniştită, îşi aruncă pe spate vălul albastru întunecat, pentru a-i permite necunoscutului să-i vadă chipul, totuşi ferindu-şi ochii. Făcu o reverenţă şi colierul ei cu clopoţei din argint scoase un clinchet melodios în aerul liniştit

— Elsevier! Nu mă recunoşti, aşa-i?

Cuvintele erau bolborosite, dar dezamăgirea străinului răsună cu claritate. El îşi scoase pălăria.

Fata îi recunoscuse însă vocea, chiar aşa distorsionată cum era, şi se aşeză pe bancă, scoţând un mic ţipăt de uimire.

— Tu! Oh... Sfinte Calavre! bâigui ea abia dându-şi seama că scăpase o înjurătură. Ridică mâna spre faţa lui, dar n-o atinse; arămiul cald al pielii părea o tapiserie din tăieturi şi arsuri pe jumătate vindecate, iar linia ascuţită a maxilarului său era încă întunecată şi umflată.

— I-am spus tatălui tău c-am avut un accident. Zâmbi din ochi şi arătă cu mâna: falca-i prinsă-n sârmă.

Chipul Elsiei se crispă de emoţie, şi-şi frânse mâinile în poală.

— E-n regulă. Acum nu mai doare.

Anchetatorii nu-l dăduseră pe mâna Albaştrilor, ci îl bătuseră cu rândul până la sânge o zi şi-o noapte, după care îl azvârliseră în stradă, de unde se târâse cât putuse de repede.

— Nici nu mai vreau să-mi amintesc...

Izbucni în râs, dar aveau să treacă mulţi ani până să-i spună măcar o fărâmă de adevăr. Amuţi, uitându-se la ea de parcă aştepta ceva.

— Şi falca ta-i prinsă cu sârmă, surioară?

— Nu! îşi scutură ea capul în clinchet de clopoţei. Eu... eu m-am gândit la tine. De nenumărate ori. Am crezut că n-o să te mai văd niciodată... mi-a fost teamă pentru tine. Simţi brusc dorinţa de a-i strânge la piept faţa lovită. De ce-ai venit aici?

Strânse între degete pânza vălului. „Nu ca peţitor”. Dar nu-şi reacoperi chipul şi nici nu simţi nevoia s-o facă de faţă cu el.

— Trebuia să fiu sigur că eşti bine. Ai păţit ceva?

— Nu. A venit tatăl meu. Ai fost tare bun cu mine. Tata o să...

— Nu. Te rog, nu-i spune de mine. Spune-i doar c-ai fost atentă la ideile mele. Spune-i c-am plantat o sământă în mintea ta... Spune-i că vrei să ştii mai multe.

— De ce? Din toate întrebările şi răspunsurile care-i treceau prin minte, singura care-i ieşi din gură fu exact aceea care lui nu-i spunea nimic.

— „De ce?” (Ea văzu însă în ochii lui că înţelesese). La dracu... pentru că vreau să te mai văd.

— Oh! Mă simt în al nouălea cer!

Chicoti prosteşte, apoi îşi duse mâinile la gură, zărindu-i expresia de pe faţă. Femeia care avea să câştige dragostea acestui bărbat trebuia să-i câştige mai întâi respectul.

— Da! Îl privi cu îndrăzneală, fără să stea pe gânduri, dar cu o tresărire în obraz. Da! Vreau să ştiu mai multe. Te rog să mai vii.

— Când? surâse el.

— Tatăl meu...

— Când?

— Mâine, îi răspunse ferindu-şi ochii.

— Voi veni, încuviinţă din cap bărbatul.

— C... Câte neveste ai? Se căi imediat că pusese o asemenea întrebare.

— Câte? (Păru indignat). Niciuna! Pe Kharemough, noi credem că la un moment dat nu poate exista decât una singură. Una e de-ajuns pentru o viaţă de om... dacă-i femeia potrivită. Căută prin jachetă şi scoase un teanc de manifeste: Ţi-am adus astea, fiindcă eu vorbesc mai greu deocamdată. Asta însă... şi asta sunt scrise de mine. Vrei să le citeşti?

Ea aprobă din cap şi simţi parcă un şoc traversându-i braţul când atinse hârtiile.

— Ai o grădină frumoasă aici. O anume nostalgie se strecurase în vocea lui. Tu îngrijeşti florile?

— O, nu. Elsie clătină din cap, un pic tristă. Mi se permite să vin aici doar la ocazii speciale. Şi nu mi se dă voie niciodată să fac ceva care m-ar putea murdări. Dar iubesc florile. Mi-aş petrece tot timpul aici, dac-aş putea.

O hotărâre stranie apăru pe chipul stâlcit al bărbatului. Se întinse tacticos şi apucă o floare de culoarea levănţicăi, cu multe petale, din viţa de deasupra lor. O puse în mâinile fetei.

— Toţi murim, într-o bună zi. Mai bine să trăim o viaţă liberă decât să murim pe o viţă.

Ea închise floarea în mâinile făcute căuş, inspirându-i aroma. Îi zâmbi fără să-i asculte cuvintele, iar el îi întoarse zâmbetul.

— Atunci, pe mâine. Se ridică ţeapăn.

— Te duci...

— Diseară am o întrunire la Universitatea din Merdy. Zâmbi radios văzând-o dezamăgită şi se aplecă puţin, cu un aer conspirativ. Sunt un agitator extern, să ştii.

— Dar n-o să...? Elsie îndrăzni să-l atingă uşor.

— Oho! El îşi trase pălăria pe ochi. Fără spiciuri – măcar pân-oi putea deschide iar gura... La revedere, surioară.

Porni să traverseze curtea cu pas legănat, înainte ca ea să-şi dea seama că nici măcar nu-i ştie numele. Privi teancul de materiale de propagandă şi citi: *Parteneri într-o Lume Nouă,* de TJ Aspundh. Oftă.

— Ce ţi-a dat?

Mama ei cercetă bănuitoare manifestele.

— Ăă... păi... poezii de dragoste. Elsevier le îndesă repede în brâu şi-şi trase vălul în jos. Unele-s scrise de el.

— Hm. Maică-sa clătină din cap şi clopoţeii răsunară. E un Kharemoughi – i-a dat tatălui tău un branşament de videocomunicaţii ca să-l lase să te vadă. Stăpânul meu a fost foarte mulţumit. La urma urmei, asta depinde de el... nu de noi.

— De ce? sări Elsevier, foşnind hârtiile. De ce nu depinde de noi?

Mama îi luă floarea din mână şi o conduse înapoi în apartamentele femeilor.

TJ veni aşa cum promisese, comportându-se ca un adevărat model de bună-cuviinţă în faţa părinţilor ei, iar în particular ca un visător încăpăţânat ce se îndrăgostea nu de fata care era Elsevier, ci de femeia care putea fi. Îi mai aduse nişte literatură revoluţionară disimulată sub formă de poeme de dragoste; dar înainte ca ea să poată începe să exploreze noua lume ale cărei orizonturi i le lărgea zilnic, încercările ei timide de a se impune în faţa familiei conduseră la descoperirea ascunzătorii în care-şi ţinea broşurile şi astfel TJ fu alungat din viaţa ei.

— Dar nu i-ai lăsat să vă separe. Moon se rezemă de spătarul scaunului. Ai fugit?

— Nu, draga mea. Elsevier clătină din cap, încrucişându-şi mâinile într-un gest care amintea de atitudinea supusă. Tata m-a încuiat în camera din turn pentru că se temea c-o voi face – şi asta s-a întâmplat chiar înainte ca mie să-mi treacă prin minte. Zâmbi. Dar TJ era neînfricat. S-a întors într-o noapte cu aeroglisorul, a urcat până la fereastra mea şi m-a furat.

— Şi tu...

— Am înnebunit! Nu eram nici pe departe atât de emancipată pe cât îşi închipuia el sau pe cât păream, iar prin atitudinea mea de autoafirmare nu făceam altceva decât să recâştig simpatia cuiva... a lui. Acum el îmi distrusese reputaţia. Aproape că am murit de ruşine în noaptea aceea de pomină. Dimineaţa însă am ajuns la portul spaţial şi de acolo nu mai era cale de întoarcere. (Privi afară, văzând de fapt

un alt loc, în alt timp). Cred că aşa am fost mereu, toată viaţa: TJ crezând în „Asigură-te că ai dreptate şi-apoi mergi înainte”, iar eu crezând în „Fă ceea ce trebuie”... Dar chiar şi în noaptea aceea teribilă, în mintea mea nu exista nici o îndoială că el acţionase cu inima cea mai curată, că mă iubea într-un fel în care nu îndrăznisem niciodată să visez că aş putea să fiu iubită. După ani şi ani, l-am mustrat pentru fapta aceea de pură dominaţie masculină. A râs şi mi-a spus că nu făcuse altceva decât să încerce să lucreze potrivit sistemului.

Ne-am cununat în portul spaţial, la una dintre acele înspăimântătoare maşini „notar”, iar călătoria la Kharemough a reprezentat luna noastră de miere. Săracul TJ! Parcursesem jumătate din galaxie înainte de a-l lăsa să m-atingă. Dar după ce-am aflat că ceea ce mi se spusese toată viaţa despre... corpul meu fusese o minciună, mi-a fost mai uşor să cred că am şi eu minte şi că mă pot conduce după capul meu. Eram diferiţi în multe privinţe..., oftă ea, totuşi sufletele noastre au fost ca unul.

Întunericul îi înghiţi pe neaşteptate când tramvaiul intră într-una dintre spiţele tubulară transparente ce traversau spaţiul dintre roata exterioară şi butucul astroportului. Imaginile sugerate de cuvintele lui Elsevier se pierdură în propriile amintiri ale lui Moon despre lumina focului şi vânt, despre sărutări calde şi două inimi bătând la unison. Întunericul pustiu se strecură în pustiul din sufletul fetei care ar fi trebuit să fie plin; iar de acolo i se reflectă pe faţa care se mohorî ca şi inima.

— Aş vrea să-l fi cunoscut.

Faţa lui Cress străluci pentru o clipă când îşi aprinse una din trestiile cu aromă de mirodenii pe care toată lumea pe-acolo părea să le fumeze.

— El dus, zise Silky fără noimă, remarcând ceva evident. Silky abia putea fi înţeles când vorbea în Sandhi, limba internaţională de pe Kharemough, pe care Moon o învăţa cu ajutorul lui Elsevier. Însă gândurile dinapoia bolboroselilor lui de nepătruns erau pentru ea la fel de opace ca întotdeauna.

— TJ te-ar fi scos din minţi, comentă Elsevier cu simpatie. El era întotdeauna atent la ce se întâmplă. Tu te mişti printr-un mediu temporal mult mai dens – eşti mult mai potrivit pentru astrogaţie.

Cress râse, apoi începu să tuşească.

— Ţi-am zis să nu mai fumezi!

Elsevier se întinse şi-i smulse din mână trestia incandescentă, fără ca el să protesteze.

— Dus, zise Silky. Dus. Dus..., mormăi el de parcă ar fi fost obsedat de sensul cuvântului.

— Da, Silky, murmură bătrâna. Cei buni mor întotdeauna tineri,

chiar dacă trupul lor ajunge la vârsta de o sută ani. Dezmierdă unul din tentaculele mutilate întinse pe spătarul scaunului lui Cress. Nu l-am văzut niciodată aşa de furios, sau aşa de sensibil, ca în ziua când te-a luat din carnavalul acela stradal din Narlikar. Clătină din cap, şi colierul de clopoţei scoase un clinchet argintiu: El suferea pentru toţi şi de asta a vrut să pună capăt durerii. Nici nu ştiu cum a trăit aşa.

„Unde-i acum Sparks şi cine-i face rău? Şi de ce nu-l pot ajuta?”. Moon îl fixă pe Silky cu o înţelegere pe care nu şi-o dorise „Oh, Doamnă... nu mai pot aştepta”. Dar rugăciunea ei nu fu auzită şi rămase fără răspuns.

— Să cred că şi-a rupt toate legăturile radicale fiindcă îi era teamă pentru mine... când ştiam că şi-ar fi dat cu drag viaţa pentru convingerile lui. Eram furioasă, dar şi bucuroasă: El era un pacifist printre oameni cu alte credinţe. (Trase un fum din trestia lui Cress). Apoi s-a apucat de contrabandă! Oh...

Tramvaiul ieşi iar la lumină, la nivelul pentru pasageri al astroportului propriu-zis. Peste tot de-a lungul drumului se zăreau ecrane murale, pe care se proiectau peisaje schimbătoare din alte lumi. La nivelurile de mai jos, un număr inimaginabil de bunuri importate de pe toate acele planete aşteptau transportul către suprafaţa Kharemoughului. Alte nenumărate încărcături de produse executate de industria sofisticată a planetei de dedesubt treceau prin portul stelar fiind destinate exportului. Se proiectau şi alte imagini, menite să-i impresioneze pe vizitatori, scene care glorificau culmile tehnologice ce puteau susţine procese majore de fabricaţie chiar în spaţiu. Lui Moon i se spusese că acesta era cel mai mare oraş plutitor, deşi nu singurul, aflat deasupra Kharemoughului. Existau mii de şantiere de producţie şi fabrici, ai căror lucrători îşi duceau traiul mai mult în spaţiul dintre planetă şi sateliţii ei. Ideea de a-şi petrece toată viaţa într-o neagră izolare o obseda şi o deprima.

Tramvaiul se opri lent în zona de aşteptare pentru călătorii ce coborau spre suprafaţa planetei. Fără un cuvânt, Moon îi urmă pe Cress şi pe Silky prin mulţime ca să-şi ocupe locul într-un salon, în timp ce Elsevier se duse la automatele de bilete.

— Ah...

Cress se instală comod, privind în sus la omniprezentele ecrane video. Pe ele apăreau scene din exteriorul portului stelar: suprafaţa ceţoasă acoperită de nori a planetei Kharemough; suprafaţa celui mai apropiat satelit natural – precum o pictură abstractă de poluanţi industriali; imaginea strălucitoare a unui cargobot interstelar – un lanţ de discuri asemenea unor monezi înşirate pe aţă – proiectându-se pe întunericul mat precum un colier făcut din scoici perforate. Cress stătea la margine, astfel încât să-l protejeze pe Silky împotriva străinilor; acesta rămăsese cu gura căscată la mulţimile de trecători ce

se deplasau, formând modele precum petele de petrol pe suprafaţa unei ape.

— Asta-mi place mie la cei de pe Kharemough – întotdeauna caută să-ţi ţină mintea ocupată.

În vorbele rostite alene răsună o notă falsă, în timp ce pe ecran sclipeau luminile navelor stelare. Potrivit lui Elsevier, Cress fusese cândva un astrogator cu experienţă la o mare companie de navigaţie.

— Păcat că nu putem vedea navele Primului Ministru, dar nu este aşteptat să se întoarcă acasă mai devreme de câteva săptămâni. Ele sunt ceva care ţi-ar fura ochii, domniţă.

Fata îşi îndepărtă pentru o clipă privirea de pe ecrane.

— De ce-mi spui mereu aşa? Numele meu e Moon.

— Ce? Cress o privi inexpresiv şi ridică din umeri. Ştiu că ăsta e, domniţă, spuse el domol. Dar eşti sibilă şi eu îţi datorez viaţa. Meriţi să mă adresez dumitale cu respect. De altfel, adăugă cu un zâmbet, dacă m-aş adresa prea familiar, aş putea să mă îndrăgostesc de dumneata.

Moon se uită atentă la el, luată prin surprindere, dar pe faţa lui nu se putea citi dacă glumeşte sau nu. Privi din nou într-o parte, iritată, neştiind cum să-i răspundă; încercă să revină la imaginile de pe ecrane.

Voci imateriale făceau anunţuri în sandhi şi în alte şase limbi pe care ea nu le cunoştea deloc. Ideogramele folosite de sandhi îi erau de neînţeles, cum însă învăţa limba vorbită de pe benzi, mai desluşea câte ceva din cele ce auzea. Benzile îi asigurau iniţierea cu ajutorul muzicii, şi astfel cuvintele i se întipăreau în subconştient fără mare dificultate; de fapt, acum putea să înţeleagă cea mai mare parte a celor auzite. Dar existau nuanţe şi nuanţe ale acestui grai, reflectând nivelul relaţiilor dintre oamenii care îl foloseau. Un sistem rigid de caste controla poporul planetei, locul oamenilor în societate fiindu-le pecetluit din ziua în care se năşteau. Extraplanetarii erau imuni la aceste restricţii, cu condiţia să nu se amestece în treburile locale, dar Moon, cu toate protestele lui Elsevier, fusese odată amendată pentru simplul motiv că se adresase unui negustor cu formula obişnuită în sandhi pentru această ocupaţie în loc să-i spună „cetăţene". Contravenţiile mai grave de comportare în cadrul sistemului se pedepseau cu amenzi grele sau chiar cu pierderea rangului moştenit. Existau magazine, restaurante şi teatre separate pentru rangurile Tehnicienilor, Netehnicienilor şi Neclasificaţilor, iar locuitorul de rang înalt şi cel de rang inferior nu puteau nici măcar să-şi vorbească unul altuia fără un intermediar. Se întrebase indignată, ţinând strâns tichetul de contravenţie, cum de suportau ei aşa ceva, la care Elsevier se mulţumise să zâmbească şi să adauge scurt:

— Inerţia, draga mea. Cei mai mulţi oameni pur şi simplu nu sunt

îndeajuns de nefericiţi de situaţia cunoscută pentru a o schimba cu una necunoscută. TJ n-a putut niciodată să-nţeleagă lucrul ăsta.

Moon se aplecă în faţă, când Elsevier îşi făcu apariţia din mulţime.

— Lumea se-mbarcă deja. Am face bine să mergem şi noi.

Flutură biletele de călătorie tipărite de calculator înspre poarta de la capătul îndepărtat al sălii de aşteptare, unde pasagerii intrau ca printr-o pâlnie în spaţiul necunoscut. Cress se ridică în picioare odată cu Silky; Moon îi urmă, resemnată.

— Nu mai fi aşa de posomorâtă, domniţă, spuse Cress. N-o să simţi nimic. Totul e în mâinile controlorilor de trafic – o navetă nu e o navă. Seamănă mai degrabă cu o ladă.

— E frumos acolo jos, Moon. Aşteaptă pân-ai să vezi grădinile ornamentale ale lui KR.

— Nu de grădini am eu nevoie, Elsie. Ochii ei se îndreptară din nou către imaginea spaţiului precum acul către magnet. Trebuie să merg acasă.

Cress îi aruncă lui Elsevier o privire acuzatoare imposibil de exprimat în cuvinte; bătrâna întoarse capul.

— Aşteaptă până îl vei întâlni pe KR şi atunci o să înţelegi totul, Moon, o asigură Elsevier.

20

Urcară printre ultimii în navetă. Prin uşa ecluzei, Moon îi întrezări aspectul exterior butucănos, de forma unei cutii. Fără propulsie proprie, vehiculul părea într-adevăr o ladă, exact aşa cum spusese Cress. Era tras către planetă, apoi împins iarăşi în sus ca un balot de marfă, ţinut ca într-o mână nevăzută de un mănunchi de raze împingătoare – sau tractoare – emise de un centru planetar de distribuţie. Naveta culisa într-o „fereastră” de forma unui puţ larg de treizeci de metri, care pătrundea în zona industriei grele situată între Kharemough şi lunile sale.

La bord fură conduşi spre nişte şiruri de scaune dispuse deasupra unui ecran central aşezat în podea, care arăta suprafaţa planetei acoperită de o ceaţă cu reflexe albastre şi kaki. Moon încercă să se gândească la imensitatea de dedesubt şi să-şi alunge din minte distanţa uriaşă până la sol. Nici chiar aici, în navetă nu exista imponderabilitate; cei de pe Kharemough pretindeau, cu o mândrie nedisimulată, că greutatea cea mai mare era să scape de gravitaţie, întrucât producerea ei o puteau realiza oricând doreau.

Ieşirile se etanşară, naveta se desprinse din strânsoarea staţiei şi-şi începu căderea în tubul de forţă. Indiferentă la conversaţiile murmurate, aproape neinteligibile, din jurul ei, lui Moon nu-i păsa decât de suprafaţa planetei ce părea că se ridică spre ei pentru a-i întâmpina la jumătatea drumului: discul amorf, învolburat de nori, se lărgea, făcându-i detaliile tot mai clare, în timp ce vocea liniştitoare a lui Elsevier atrăgea atenţia asupra mărilor de un albastru sclipitor, sau asupra verdelui-ocru al insulelor care, în imensitatea lor, împingeau până şi marea în lături. Insula centrală crescu până acoperi ecranul în totalitate, divizându-se mereu în fresce cu munţi, păduri, terenuri agricole, toate rostogolindu-se inexorabil în lumina dimineţii... şi apoi, înainte ca fata să-şi dea seama, inelul subţire al unui oraş se întinse în unduiri concentrice în jurul unui şes imens, strălucitor, lipsit de arbori.

— ...terenul de asolizare, zise Elsevier.

În momentul final, fata avu sentimentul că mâna invizibilă a unui uriaş îi culege din văzduh înainte să se producă impactul cu caroiajul strălucitor de pe sol. Invizibila mână îi purtă într-una din clădirile ce străjuiau suprafaţa de asolizare şi-i aşeză în cele din urmă pe pământ.

Mulţimea de călători părăsi interiorul zugrăvit în culori calde al terminalului pentru pasageri. Moon îşi simţi picioarele tremurându-i când începu să meargă; de vină era probabil gravitaţia planetei străine... sau poate o proastă circulaţie sanguină. Gravitaţia artificială

a astroportului fusese mai mică decât cea pe care o cunoştea ea, iar cea de-aici era mai mare, picioarele i se împleticeau indiferent cât de precaut se mişca.

În zona aceasta de abia răsăriseră zorii. Aerul continua să fie rece; Elsevier îşi vârî mâinile în interiorul mânecilor hainei. Moon îşi aruncă pe ea roba roşie ca vinul şi o strânse cu cordonul, fără să mai protesteze. Kharemoughii erau oameni modeşti şi Elsevier o avertizase că libertinismul din Piaţa Hoţilor nu se întindea până jos, pe sol. Răsăritul de soare apăru ca o floare înspre est, dar cerul de deasupra rămânea încă negru şi fără stele... Privind în sus, fetei i se opri respiraţia la vederea cerului. În partea superioară întunericul era acoperit cu o perdea ce cădea în falduri uşoare verde-trandafirii, galben-aurii sau albe ca gheaţa cu reflexe albăstrii, păreau nişte benzi de curcubeu, împodobite cu raze de un alb scânteietor ce încoronau o lume vrăjită dintr-o ţară de vis.

— Ia te uită acolo, Silky! izbucni Elsevier vorbind în sandhi, când privi în direcţia unde se uita Moon; dar vorbele ei nu sunau deloc a laudă. Dezgustător!

— Aici ai dreptate, cetăţeano.

Trei pasageri cu care călătoriseră în navetă, nişte băştinaşi oacheşi, şi zvelţi din Kharemough, stăteau în picioare lângă ei aşteptând un taxi; unul din ei încuviinţă dezgustat din capul acoperit cu cască şi adăugă:

— Poluare... să crezi îţi vine că ziua de mâine prevăzută n-a fost. Voi zei, morman de vechituri netrebuincioase acolo pluteşte. Nu ştiu cum cred ei a noastră treabă să ne-o facem. Controlul traficului nu mai există, e o cursă a distrugerii.

— SN... (Unul din însoţitorii săi era o femeie, ea râse uşor şi-l bătu pe umăr, nu chiar în joacă). Aceşti cetăţeni nu sunt de pe-aici, ridică ea semnificativ din sprâncene. Nu-i cazul a-i plictisi cu plângeri ale noastre mărunte, nu-i aşa?

— Da, bătrâne, aprobă a treia cască. Tu ca un biopurist întocmai te exprimi.

Primul bărbat îşi vârî mâinile sub centură, părând iritat.

— Ce nu-i în ordine cu cerul? Moon coborî privirea cu părere de rău. E plin de lumină. Aşa cum trebuie să fie. E frumos.

Primul bărbat o examină încruntat, dar sfârşi prin a zâmbi împotriva voinţei sale. Clătină din cap mai mult a tristeţe decât a mânie.

— Fericiţi cei săraci cu duhul, cetăţeană. Bucură-te că nu eşti Kharemoughi.

În faţa lor încetini un aeroglisor şi ei urcară.

— Bun venit pe Kharemough, rosti Cress deliberat în tiamatană, unde zeii vorbesc Sandhi.

El rânji.

Elsevier chemă următorul taxi; Netehnicianul Kharemoughi de la comenzi îi privi uşor surprins când ea ceru să-i ducă la proprietatea lui KR Aspundh. Bătrâna ridică graţios mâna, arătându-i sigiliul rubiniu pe care-l purta pe degetul mare. Pilotul reveni asupra bordului, fără comentarii, şi se angajă într-un prelung arc de cerc în jurul câmpului de asolizare.

— Totuşi, ce nu-i în ordine cu cerul? Moon se uită prin cupola taxiului; cerul strălucea iar aurora pălea în lumina zilei.

— Poluare industrială, îi explică Elsevier. „Suntem oare condamnaţi pe vecie să repetăm greşelile strămoşilor? Istoria este ereditară, sau ambientală?”.

— Bine formulat, comentă Cress întorcându-se de pe scaunul lui de lângă pilot.

— Sunt cuvintele lui TJ. Elsevier respinse complimentul de parcă ar fi alungat un ţânţar.

Kharemough era o planetă destul de înstărită chiar şi după destrămarea Vechiului Imperiu. Avea încă o oarecare bază industrială, deşi greutăţile erau mari aici, ca peste tot, după despărţirea bruscă a locuitorilor săi de comerţul interstelar care îi susţinuse. Ei au învăţat să facă singuri o serie de lucruri, însă într-o manieră mai rudimentară şi cu o risipă infinit mai mare. Cu un mileniu în urmă aproape că şi-au distrus lumea, înainte ca o mare parte a industriei să fie deplasată în spaţiul cosmic. Dar acum au schimbat vechile necazuri cu altele noi – e drept, nu chiar aşa de grave pentru moment, dar cine ştie ce vor însemna ele pentru generaţiile viitoare? Cauză şi efect – niciodată nu poţi să scapi de ele.

Moon îşi atinse tatuajul ascuns sub gulerul smălţuit şi privi pe lângă Silky la marea de frunziş verde de dedesubt. Uitându-se în jos, se feri de el căci ştia că îi era teamă de atingerea ei, şi-apoi, ea însăşi încerca o senzaţie de respingere faţă de luciul său din alte lumi. Plutiseră peste fâşia îngustă a oraşului, formată, după câte putea să vadă, din depozite şi magazine de tot felul necuprinse încă de forfota zilei, şi din puţine blocuri, sau case de locuit. Acum se înălţau peste un ţinut împădurit, întrerupt de mici zone defrişate semănând a parcuri în care se aflau locuinţe particulare.

— Mi s-a părut c-ai zis că aici există încă prea mulţi oameni, Elsie. Nu sunt însă nici măcar atât de înghesuiţi precum insularii.

— Ba sunt, draga mea... dar fiindcă atât de multe activităţi industriale se desfăşoară acum în spaţiu iar cei care le supraveghează stau tot acolo, locuitorii planetei dispun de tot locul pe care şi-l doresc sau şi-l pot permite. Se adună în jurul unor osii centrale, cum era cea pe lângă care tocmai am trecut şi care le asigură tot ceea ce au nevoie. Cu cât sunt mai bogaţi, cu atât trăiesc mai departe de centru. KR

locuieşte destul de departe.

— Înseamnă că-i bogat, nu?

— Bogat? chicoti Elsevier. Oh, e putred de bogat... Toate ar fi trebuit să fie ale lui TJ, căci el era cel mai mare, dar a fost condamnat şi degradat din cauza comportării lui scandaloase. Sunt sigură că a făcut-o dinadins, căci detesta întregul sistem de castă. Nu a fost şi cazul cu KR , întotdeauna a fost un susţinător al status quo-ului. El şi TJ nici măcar nu-şi vorbeau.

— Şi-atunci de ce-ar dori să ne vadă? Moon se foi stingherită pe scaun.

— O să ne vadă, nu-ţi fie teamă. Zâmbetul enigmatic apăru din nou pe faţa bătrânei. Nu vreau să te fac să-ţi închipui lucruri rele despre el: este un om foarte bun, doar că trăieşte după alte criterii ale măsurii valorii.

— Toţi Kharemoughii sunt intoleranţi, observă Cress. Singura diferenţă este aceea că o fac în legătură cu lucruri diferite.

— KR a venit la înmormântarea lui TJ. Atunci mi-a spus că e conştient de faptul că tot ceea ce are şi tot ceea ce este el îi datorează lui TJ, care renunţase la orice. Mi-a mai spus că dacă voi avea vreodată nevoie de ceva, nu va trebui decât să-i cer.

— Cum a murit TJ? întrebă Moon şovăind.

— De inimă. Trecerea prin Porţile Negre reprezintă un mare efort pentru corpul omenesc, pentru inimă. Şi dezamăgirea supune inima la un mare efort...

Privi în altă parte, afară la verdele şi roşul prăfuit al terenului ondulat împădurit. Acum piscuri imense de stâncă cenuşie răsăreau printre pomi, ca nişte degete groase şi ciuntite; o serie de case atârnau nesigur de piscuri şi de coline.

— S-a întâmplat cu totul pe neaşteptate, adăugă Elsevier. Sper că şi pe mine o să mă ia tot prin surprindere.

Coborau iarăşi pe terenurile unei proprietăţi întinse, zburau razant peste tablouri realizate din straturi meşteşugite de flori, tufişuri astfel aranjate încât să simuleze nişte animale fantastice, case uşoare de vară ascunse într-un labirint de garduri vii. Pilotul coborî pe terasa marcată cu pietre ce se întindea în faţa casei principale, o clădire mare cât o sală de conferinţe, dar cu toate curbele, denivelările şi pantele line acoperite cu iederă, ce imita solul însuşi. Existau numeroase ferestre, multe dintre ele din sticlă colorată, repetând formele şi nuanţele grădinilor artistice. În timp ce privea uluită, Moon văzu cum uşile împodobite cu fresce încep să se deschidă.

— Vreţi să vă aştept, cetăţenilor? Pilotul îşi trecu un braţ peste spătarul scaunului, privind neîncrezător.

— Nu-i nevoie.

Elsevier îi transferă o sumă din cartea de credit. Moon coborî odată

cu ceilalţi.

— Arată exact ca locul în care să-ţi petreci o zi la ţară, îşi întinse braţele Cress.

— Mai multe. Silky se răsuci încet, privind în spate şi în jos pe deasupra grădinilor terasate.

Elsevier îi conduse către intrare. O femeie respectabilă de vârstă mijlocie, cu pistrui palizi şi un inel de argint străpungându-i o nară, îi aştepta; purta o robă albă, simplă, înfăşurată cu o eşarfă lată, acoperită cu şiruri de bijuterii grele de turcoaze.

— Mătuşă Elsevier, ce surpriză neaşteptată!

Moon nu era sigură dacă zâmbetul graţios adresat tuturor pătrundea mai adânc decât suprafaţa pielii ei.

— Nu chiar aşa de neaşteptată, murmură Elsevier. Una dintre invenţiile cu care socru-meu a făcut avere este un sistem de identificare electronică a vizitatorilor... Bună, ALV, dragă, spuse ea în Sandhi. Ce drăguţ că vizitele noastre coincid. Am o prietenă care să-l vadă pe tatăl dumitale; am adus-o. Atinse braţul lui Moon. Sper că el bine este.

Moon remarcă faptul că Elsie nu folosise familiarul tu.

— E bine, mulţumesc, dar în acest moment fizicianul Darjeengeshkrad pe el îl consultă.

ALV îi introduse în interiorul răcoros, închizând uşile. Lumina de la vitraliile de pe fiecare parte fragmenta câmpul vizual al lui Moon, uşurându-i brusca senzaţie a incongruenţei grupului lor.

— Daţi-mi voie eu să vă întreţin până el liber se face. Îi invită cu un gest să treacă mai departe prin hol şi Moon observă că unghiile ei lungi fuseseră astfel pilite încât păreau nişte sculpturi.

Trecură printr-o serie de camere tot mai înalte, ajungând într-una în care fereastra largă din benzi colorate, atârna deasupra grădinilor cu tablouri florale. ALV apăsă o comandă aflată pe panoul încastrat în peretele de lângă uşă; un tablou mare în care se vedeau câţiva Kharemoughi la un picnic sub arbori se transformă într-un ecran tridimensional plin de bărbaţi ce discutau în contradictoriu. Făcu un semn din cap către maldărele de perne tapisate în roşu şi purpuriu, către oazele formate de mesele joase din lemn încrustate cu aur şi ametist.

— Iată-vă. Servitorii mecanici vor veni..., în caz de ceva nevoie aveţi. Şi-acum vă rog să mă scuzaţi – examinez impozitele pentru tata şi e un proiect groaznic. El va veni la dumneavoastră imediat ce va putea.

Îi lăsă singuri cu oratorii care se înfruntau pe perete. Cress îşi încrucişă mâinile, şuierând cu indignare.

— „Simţiţi-vă ca acasă – furaţi nişte „argintărie”. Pe Marele Albastru legăturile de familie însemnau ceva. Părinţii mei...

— Potoleşte-te Cress, clătină din cap Elsevier. M-am întâlnit cu fata – femeia – asta doar de două ori, o dată când avea opt ani şi o dată la funeraliile lui TJ. În tot acest timp n-a putut să audă prea multe lucruri bune despre nici unul dintre noi. Şi-apoi, ştii tu ce cred aristocraţii despre – plecă privirea către ea însăşi – căsătoriile mixte.

Bărbatul scutură şi el din cap, înghiontind cu sandaua un picior de masă.

— Iată un lucru făcut cu multă măiestrie, Elsie, spuse el cu voce tare. Pentru câteva din pietrele astea, acolo sus am putea lua un preţ cu patru zero-uri în coadă.

Ea dezaprobă cu un sâsâit.

— Potoleşte-te! Moon?

Fata tresări şi se întoarse de la fereastră.

— Nu ţi-am zis că-i frumos aici?

Moon încuviinţă din cap, zâmbind, fără un cuvânt.

— Crezi că ai putea să rămâi şi să fii sibilă aici?

Zâmbetul sibilei păli. Clătină din cap, păşi încet în interiorul camerei şi se aşeză pe un teanc de perne. Ochii lui Elsevier o urmăreau, dar ea nu le putea răspunde. „Nu pot să răspund la nici o întrebare!”. Arătă cu degetul spre ecran, schimbând subiectul, când bătrâna se aşeză lângă ea.

— De ce s-or fi înfuriat?

Elsevier se uită cu atenţie la oratorii care gesticulau pe ecran.

— Păi, ăsta-i bătrânul PN Singalu, liderul politic al Neclasificaţilor. Cerule, nu ştiam că mai trăieşte! Asta-i o dezbatere parlamentară... văd şi-un translator, aşa că tânărul ţâfnos şi spilcuit din dreapta trebuie să fie vreun aristocrat. După cum ştii, ei nu-şi pot vorbi direct unul altuia.

— Credeam că Neclasificaţii n-au nici un fel de drepturi.

Moon îi privi pe cei doi bărbaţi aşezaţi faţă în faţă, înfruntându-se cu ochi arzători de pe podiumurile lor, pe deasupra terenului neutru al translatorului cu vorba monotonă, ras în cap. Îşi răspundeau fără să mai aştepte ca translatorul să termine de tradus, iar acesta continua să repete cele auzite deja, totul lăsând impresia unei certe între copii. Uitându-se la ei, fata nu-l putea deosebi pe unul de celălalt şi se întrebă cum anume îl identificau pe cel inferior.

— Ah, nu, ei au ceva drepturi, inclusiv cel de reprezentare, numai că dacă ceva nu le este acordat în mod precis le este în mod sigur interzis. În plus, nu le sunt permişi destui reprezentanţi pentru a schimba legile. Totuşi ei continuă să încerce.

— Cum pot să aibă totuşi un guvern? Credeam că Primul Ministru este undeva în spaţiu.

— El se află la un cu totul alt nivel, flutură din mână Elsevier. El şi Adunarea reprezintă Kharemoughul, însă pe cel din zilele primelor

legături cu planetele care aveau să constituie Hegemonia. Kharemoughul îşi închipuise că reclădeşte în microcosmos Vechiul Imperiu cu ajutorul Porţii Negre. În realitate însă locuitorii săi nici măcar nu s-au apropiat de rafinamentul tehnic al Imperiului Vechi, înţelegând totuşi la timp că adevăratul control asupra câtorva lumi supuse nu putea fi pus în practică fără o propulsie stelară superluminică. Visurile lor de dominaţie au fost înghiţite de imensitatea cosmosului. Până la redobândirea unei propulsii stelare, vor trebui să se mulţumească doar cu dominaţia economică, ceea ce restul Hegemoniei dorea să sprijine. Însă Primul Ministru şi anturajul său regal au continuat aşa cum începuseră, ca un simbol al unităţii, deşi nu al unităţii imperiului. Ei călătoreau de la o planetă la alta, acceptând să fie omagiaţi ca posibili zei – aparent nemuritori, protejaţi de dilatarea timpului şi de apa vieţii împotriva precesiei universului exterior. Desigur, sunt întotdeauna bineveniţi, deoarece, ca o ironie a soartei, nu sunt altceva decât o fantezie inofensivă.

În acest timp, vocile celor aflaţi în dispută crescură mereu în intensitate, ca şi nervozitatea din spatele lor; icnetul ei brusc păru un ecou al tăcerii ce se lăsase brusc în clădirea guvernului, aflată la o depărtare de jumătate de continent.

Moon văzu expresia de uimire ce se aşternuse pe faţa zbârcită a bătrânului... ba chiar şi totala neîncredere de pe faţa tânărului şi arogantului Tehnician. Până şi translatorul se făcuse alb ca varul şi rămase năuc între ei, uitându-se în stânga şi-n dreapta.

— Ce s-a întâmplat? sări ea, urmată ca un ecou de Cress.

— N-a avut răbdare – nu l-a aşteptat pe translator! Elsevier îşi apăsă mâinile pe obraji cu un strigăt de încântare. Oh, priviţi-i pe bătrânul acela! O viaţă întreagă a pregătit un asemenea moment, ştiind că s-ar putea să nu vină niciodată... Şi-acum a venit.

În sală, rumoarea creştea tot mai tare; tânărul Tehnician se îndepărtă de camera de luat vederi, păşind ca în transă. Cineva în veşminte gri şi purtând o mantie de persoană oficială îi luă locul, cerând să se facă ordine.

— Ce s-a-ntâmplat? repetă Moon aplecându-se în faţă şi strângându-şi genunchii la piept.

— L-a luat gura pe dinainte pe Tehnician, explică Elsevier dintr-o suflare. I s-a adresat direct lui Singalu – ca unui egal – în loc s-o facă printr-un translator. Şi asta în faţa a milioane de martori!

— Nu-nţeleg...

— Singalu este Tehnician de-acuma! râse Elsevier. Pe Kharemough, o cale de a urca în rang, este ca un superior să te ridice la înălţimea respectivă, adresându-ţi-se ca de la egal la egal de faţă cu martori. Asta s-a întâmplat aici.

— Dacă încă ar fi greşit Singalu? Tehnicianul ar fi fost trecut în

rândul Neclasificaţilor?

Moon îl privi pe bătrânul subţirel, cu părul ca o creastă de pene, agăţându-se de tribună şi plângând fără jenă, râzând printre lacrimi. Simţi cum i se pune şi ei un nod în gât; alături, Elsevier se şterse la ochi.

— A, nu, nicidecum Tehnicianul ar fi dispus pur şi simplu arestarea lui... Elsevier se întrerupse când bărbatul în gri traversă platforma până la Singalu şi, îmbrăţişându-l cu răceală, îl felicită. Oh, dac-ar fi putut şi TJ acest moment să vadă să fie alături...

— Ar fi el oare alături şi la momentul întunecat ce va urma, când tânărul care toate acestea a provocat se va duce diseară acasă şi otravă va lua?

— KR?

Se răsuciră amândouă spre uşa de unde venea vocea. Moon văzu un bărbat ce fusese odată înalt dar care acum era gârbovit sub greutatea anilor – chiar dacă Kharemoughii amânau bătrâneţea cu mai multă dibăcie decât ceilalţi oameni care nu posedau apa vieţii. Clipi şi se uită iar la el, dar ridurile nu-i dispărură nici acum de pe pielea maronie, şi nici chiar caftanul larg nu-i putea ascunde toate semnele vârstei. Iar acesta fratele mai mic al lui TJ... cum putuse oare să îmbătrânească aşa de rău?

— Da, KR, replică Elsevier aşezându-se la loc după ce-şi netezise fustele: Ar fi alături de el şi în momentul acela întunecat. Chiar dacă prostul de tânăr şi-a făcut-o singur şi chiar dacă poporul dumitale recurge cu prea multă uşurinţă la principiul „decât dezonoarea mai bine moartea”. Dar dumneata eşti alături de bătrânul Singalu la bucuria lui? (Nici în discuţiile cu Aspundh nu fusese înlocuit distantul *dumneata* cu apropiatul *tu*).

El zâmbi, gata-gata să izbucnească într-un râs sănătos.

— Sigur că da. De-a lungul anilor, aştept şi capabil s-a dovedit a fi... şi asta din nou demonstrează că sistemul nostru pentru inteligenţă şi iniţiativă alege. În ciuda a tot ce a făcut TJ, întorcând tot cu susu-n jos, promovând orice individ de origine umilă care înspre el a zâmbit.

— KR, cum poţi asta dumneata să spui? Ştii că aristocraţii puritatea precum virginii şi-o apără! Nimeni nu l-ar fi ridicat pe tatăl dumitale, una dintre cele mai sclipitoare minţi ale generaţiei sale.

— Dar eu ridicat am fost. Înălţă din umeri cu blândeţe. Tatăl meu era mulţumit – ştia că asta va veni, cu timpul.

— Când au fost destule credite în bancă pentru a plăti adoptarea unor strămoşi respectabili, comentă Cress.

Expresia lui Aspundh rămase calmă; Moon presupuse că bătrânul nu vorbea tiamatana.

— Este o strecurare cât se poate de ştiinţifică a societăţii, perfect indicată pentru orientarea noastră tehnologică. Şi funcţionează – ne-a

ridicat deasupra haosului erei prespaţiale pentru totdeauna. Asta un mileniu de progres stabil ne-a dat.

— De stagnare, vrei să spui, se încruntă Elsevier.

— Dumneata poţi încă asta să spui, gesticulă indignat KR după traiul pe cea mai avansată lume din Hegemonie?

— Avansată din punct de vedere tehnic. Din punct de vedere social, abia dacă sunteţi mai buni decât Ondinee.

— De ce simt eu că această conversaţie am mai avut-o înainte? oftă bătrânul.

Elsevier ridică mâinile.

— Iartă-mă, KR... n-am venit aici politică să discut, sau timpul dumitale sau al meu să-l irosesc. La dumneata pentru capacitatea apolitică am venit şi am adus pe cineva care de călăuzirea dumitale are nevoie.

Se ridică în picioare şi o trase în sus pe Moon.

Fata se sculă şi rămase nemişcată holbându-se la KR Aspundh care se apropie, târşindu-şi papucii de casă. Rămase cu privirea la trifoiul strălucitor ce-i atârna pe piept.

— El sibil? Nu se poate!

Bătrânul se opri, cu o plecăciune solemnă.

— Întreabă, şi voi răspunde.

Elsevier întinse mâinile, desfăcu gulerul emailat şi, dezgolind gâtul lui Moon, lăsă să se vadă tatuajul care se potrivea cu trifoiul.

— Sora dumitale întru spirit. Numele ei este Moon.

Palmele lui Moon zburară către propriul ei gât; se răsuci, ascunzându-şi semnul inspiraţiei ei eşuate, de parcă fusese surprinsă în pielea goală. Elsevier o întoarse înapoi cu hotărâre şi-i ridică bărbia, silind-o să se uite din nou în ochii lui KR.

— Îmi onorezi casa, îşi înclină Aspundh capul în direcţia ei. Iartă-mă dacă purtarea mea te-a dezamăgit şi te-a făcut să te ruşinezi că ai venit.

— Nu. Moon plecă din nou şi vorbi cu stângăcie în Sandhi. Nu m-aţi dezamăgit... Eu nu sunt... Nu sunt sibilă. Nu aici, asta nu-i lumea mea.

— Mulţumită miracolului ştiinţei Vechiului Imperiu viziunea noastră nu este de timp sau de spaţiu limitată. El păşi mai în faţă, cercetându-i faţa în timp ce înainta. Noi putem oriunde să răspundem, oricând... Dar tu nu poţi. Ai încercat, şi ai dat greş. Se opri în faţa ei, privind insistent, cu sinceritate, drept în ochii ei uimiţi. Oricine putea atât de mult să vadă – nu necesită vreo intuiţie specială. Acum de ce? Asta-i întrebarea la care pentru mine trebuie să răspunzi. Aşază-te, şi spune-mi de unde ai venit.

Se lăsă pe perne, sprijinindu-se de tăblia unei mese.

Moon se aşeză, privindu-l drept în faţă pe deasupra mesei; Elsevier completă cercul, împreună cu Silky şi Cress.

— Vin de pe Tiamat.
— Tiamat!
Ea încuviinţă.
— Şi acum Doamna nu mai vorbeşte prin mine, pentru că nu mi-am... nu mi-am ţinut promisiunile.
— „Doamna”? aruncă el o privire înspre Elsevier.
— Marea Mamă, o zeiţă. Poate mai bine cum am ajuns să fim aici ţi-aş explica, KR.
Îşi apăsă mâinile una peste alta, aplecându-se în faţă, şi-i povesti totul. Moon văzu cum între sprâncenele albe ale lui Aspundh se adânceşte o cută, dar Elsevier nu se uita în acel moment la el.
— N-am putut înapoi s-o ducem, şi aveam nevoie de un astrogator pentru ca prin Poartă să trecem. Fiindcă Moon e sibilă, eu... eu am folosit-o. Ea de-abia ce devenise sibilă şi până atunci nu fusese într-un Transfer capabilă să intre singură. Degetele i se împletiră, răsucite.
Un servitor mecanic cu albedo ridicat apăru în uşă, apropiindu-se de umărul lui Aspundh cu o tavă cu pahare înalte. Bătrânul aprobă din cap şi robotul puse băuturile pe masă.
— Altceva mai doriţi, domnule?
— Nu. Cu o urmă de nerăbdare, îi făcu semn să se îndepărteze. Vrei să spui că în Transfer pe ea mai multe ore ai lăsat-o, nepregătită? O, zei, ăsta-i genul de act iresponsabil la care din partea lui TJ m-aş fi aşteptat! E de mirare că nu şi-a ieşit din minţi.
— Păi, ce erau să facă? îl întrerupse Cress supărat. Să-i lase pe Albaştri să ne prindă? Să mă lase să mor?
Aspundh se uită la el, cu o faţă lipsită de expresie.
— Dumneata consideri sănătatea ei mintală un schimb cinstit.
Privirea lungă a lui Cress coborî pe trifoiul de pe pieptul lui Aspundh, se mişcă apoi spre gâtul tatuat al lui Moon, dar nu întâlni ochii fetei. Clătină din cap.
— Eu consider că da, interveni Moon şi în timp ce vorbea văzu cum se domoleşte profilul lui Cress. Era de datoria mea s-o fac. Dar... n-am fost destul de puternică.
Sorbi o înghiţitură din paharul înalt, aburit, din faţa ei; lichidul de culoarea caisei era efervescent şi-i dădură lacrimile.
— De vreme ce asta acum îmi spui, aş zice că eşti una dintre cele mai sănătoase la minte – sau mai norocoase – fiinţe umane pe care le-am cunoscut vreodată.
— Chiar aşa? Moon cuprinse cu palmele paharul rece şi simţi un efect calmant. În cazul acesta, când voi înceta să-mi mai fie teamă înapoi în întuneric să mă duc? Când simt că Transferul începe peste mine să vină... e ca şi cum aş muri pe dinăuntru. Sorbi din nou, cu ochii înnegураţi. Urăsc întunericul!
— Da, ştiu. Aspundh tăcu câteva clipe. Elsevier, vrei pentru mine să

traduci? Cred că important va fi ca Moon fiecare cuvânt perfect să-l înţeleagă.

Femeia încuviinţă din cap şi începu să-i traducă lui Moon în tiamatană.

— Tiamat este... subdezvoltată. Înţelegi unde-ai să te duci atunci când vei fi aruncată în întuneric? Înţelegi de ce uneori vezi o altă lume în loc?

Elsevier clătină din cap către Aspundh când ea termină traducerea, murmurând:

— De-asta pe ea la dumneata am adus-o.

Moon privi către fereastră, căutând parcă ceva în văzduh.

— Doamna alege...

— Ah! Deci pe lumea ta, zeiţa asta e la conducere... sau aşa ai crezut întotdeauna că este. Ce-ai spune dacă ţi-aş zice că viziunile tale nu erau un dar de la zei, ci o moştenire de la Vechiul Imperiu?

Moon îşi dădu seama că-şi ţinuse răsuflarea, aşa că expiră brusc.

— Da! Vreau să spun, eu... eu mă aşteptam la asta. Toată lumea de-aici ştie că sunt sibilă – cum puteau ei să ştie? D-ta eşti sibil şi n-ai auzit niciodată de Doamnă.

Încetase de mult să o vadă pe Marea Mamă în sensul strict al cuvântului, ca pe o femeie frumoasă cu părul din alge, înveşmântată în spumă, ridicându-se din valuri într-o scoică trasă de mersi. Dar nici chiar forţa elementară, amorfă, pe care o simţise câteodată atingându-i sufletul, n-ar fi părăsit elementul EI şi n-ar fi călătorit atât de departe. Dacă într-adevăr ea simţise vreodată ceva, dincolo de propria-i dorinţă de a simţi...

— Voi, extraplanetarii, aveţi aşa de mulţi zei... (Era prea amorţită de pierdere şi de schimbare ca să mai simtă încă o lovitură). De ce aveţi aşa de mulţi?

— Pentru că există multe planete şi fiecare, are cel puţin un zeu propriu, dar de obicei sunt mai mulţi. „Zeii mei sunt zeii tăi”, se spune, „dar cine ştie care-or fi cei adevăraţi?”. Aşa că noi ne închinăm la toţi, ca să fim mai siguri.

— Totuşi cum de-a putut Vechiul Imperiu să pună sibili peste tot, dacă nici un zeu n-a reuşit? Nu erau şi ei doar nişte fiinţe umane?

— Ba da. Aspundh întinse mâna către bolul cu fructe zaharisite din mijlocul mesei. Dar în unele cazuri, aveau puterea zeilor. Puteau călători direct între planete, în câteva săptămâni sau luni, nu în ani... aveau aparate de transmisiuni şi sisteme de propulsie stelară superluminice. Cu toate acestea, în final, Imperiul lor s-a fărâmiţat... probabil pentru că s-au supraextins. Sau cel puţin aşa credem noi. Dar chiar în timp ce Imperiul se prăbuşea, un grup de oameni remarcabili şi plini de abnegaţie au creat un depozit, o bancă de date, în care au adunat tot ceea ce se ştia din toate domeniile cunoaşterii umane. Ei

sperau că având toate descoperirile umanităţii concentrate într-un singur loc inviolabil, vor face ca prăbuşirea iminentă a civilizaţiei lor să fie mai puţin dezastruoasă iar reconstrucţia cu mult mai rapidă. Şi fiindcă şi-au dat seama că pe multe lumi prăbuşirea tehnică putea să fie practic totală, ei au inventat cele mai simple ieşiri ce puteau să şi le imagineze pentru banca lor de date – fiinţele umane. Adică sibilii, care-şi transmiteau receptivitatea în mod direct succesorilor lor aleşi, prin sânge.

Degetele lui Moon pipăiră cicatricea de la încheietură.

— Dar... cum poate sângele cuiva să arate ce există într-o... într-o maşină de pe o altă planetă? Nu cred asta!

— Numeşte-o contaminare divină. Ştii ce-i aceea contaminare?

Ea încuviinţă din cap.

— Când cineva e bolnav, stai departe de el.

— Exact. „Contaminarea" unui sibil este o maladie creată de om, o construcţie biotehnică atât de sofisticată încât noi abia am început să-i descifrăm subtilităţile. Ea creează, sau poate implantează, anumite restructurări în ţesutul cerebral care-l fac pe sibil receptiv la un mediu de comunicaţie cu viteză superluminică. El devine atât receptor, cât şi emiţător. Comunică direct cu sursa de date originală. Ca sibil sau sibilă, acolo te afli când te afunzi în neant, în miezul circuitelor calculatorului, nicidecum pierdut în spaţiul cosmic. Sau, uneori, eşti în comuniune cu alţi sibili care trăiesc pe alte lumi, care au răspunsuri la întrebări pe care Vechiul Imperiu nu s-a gândit niciodată să le pună. Ridică paharul către Moon cu un zâmbet de încurajare: Toată peroraţia asta îmi provoacă sete.

Moon privi cum trifoiul se răsuceşte pe cafeniul bogat cusut cu aur al robei lui; îl văzu şi pe-al ei, răsucindu-se tăcut şi singuratic într-un cârlig dintr-o cameră cu aer condiţionat aflată undeva sus, deasupra capului.

— Atunci, asta-i boala care-i face pe oameni să înnebunească? Moarte dacă ucizi un sibil... moarte dacă iubeşti un sibil... Se întrerupse, atingând pietrele reci încrustate pe marginile mesei.

Bătrânul ridică sprâncenele.

— Aşa se spune pe Tiamat? Şi noi avem zicala asta, deşi n-o mai interpretăm literal. Da, pentru unii oameni contaminarea poate cauza nebunie. Sibilii sunt aleşi pentru anumite caracteristici de personalitate, între care se numără şi stabilitatea emoţională... şi bineînţeles, sângele unui sibil poate transmite boala. La fel şi saliva... dar în mod obişnuit, cealaltă persoană trebuie să aibă o rană deschisă ca să se molipsească. Evident, nu este vorba de „moarte dacă iubeşti un sibil". Cu precauţii rezonabile, se poate, căci altfel nu mi-aţi mai fi văzut astăzi fiica. Presupun că această superstiţie a fost îmbrăţişată în scopul protejării sibililor împotriva molestărilor în societăţile mai

puţin civilizate. Însuşi simbolul pe care-l purtăm, trifoiul ţepos, este un semn al contaminării biologice – unul dintre cele mai vechi simboluri cunoscute de umanitate.

Moon nu mai auzi însă nimic după...

— Nu e moarte dacă iubeşti o sibilă? Atunci Sparks... noi nu trebuie să fim despărţiţi. Putem trăi împreună! Elsevier! O strânse în braţe până ce biata femeie aproape că-şi pierdu răsuflarea. Mulţumesc! Mulţumesc că m-ai adus aici... mi-ai salvat viaţa. Între mare şi cer, nu există nici un lucru pe care nu l-aş face pentru tine!

— Ce-i asta? exclamă uluit Aspundh sprijinindu-se în pumni. Cine-i acest Sparks? O idilă?

Elsevier o îndepărtă pe fată la o lungime de braţ şi o ţinu acolo cu blândeţe.

— Oh, Moon, draga mea copilă, spuse ea cu o tristeţe inexplicabilă, nu vreau să te fac să respecţi această promisiune.

Ea o privi pieziş, neînţelegând.

— Noi ne-am făgăduit...

— În felul lor, s-au căsătorit, murmură Elsevier.

— El a plecat atunci când m-am făcut sibilă. Însă acum, când am să mă întorc, am să-i pot spune...

— Să te-ntorci? Pe Tiamat? Aspundh îşi îndreptă spatele.

— Moon, zise Elsevier, nu te poţi întoarce.

— Ştiu. Ştiu că trebuite să aştept până...

— Moon, ascult-o! ţipă Cress. Şocul produs de furia cu care rupsese el tăcerea o făcu să-şi piardă respiraţia.

— Ce? Se lăsă moale în braţele lui Elsevier, clipind întruna. Spuneai c-o să...

— N-o să ne întoarcem niciodată pe Tiamat. Nici n-am avut de gând, căci nu putem. Nici tu nu poţi. Buza lui Elsevier tremură. Te-am minţit. Se uită în altă parte, căutând o cale mai uşoară să i-o spună, dar n-o găsi. Totul a fost o minciună monstruoasă. Îmi... pare rău.

Se retrase din braţele lui Moon.

— Dar de ce? Fata îşi îndreptă părul cu un gest reflex, şuviţele despletite ca un păienjeniş gâdilându-i faţa. De ce?

— Pentru că e prea târziu. Poarta Tiamatului se închide, devenind prea instabilă pentru ca o navă mică aşa ca a noastră să poată trece în siguranţă prin ea. Nu, Moon... N-au trecut doar câteva luni de când am părăsit Tiamatul. Au trecut mai mult de doi ani. Şi va dura tot atât de mult şi la întoarcere.

— Asta-i o minciună! N-am petrecut doi ani pe navă. Moon se ridică în genunchi când înţelegerea se topi şi alunecă în jurul ei. De ce-mi faci asta?

— Pentru că trebuia să-ţi fi spus de la început.

Elsevier îşi acoperi ochii cu mâna. Cress îi şopti repede ceva lui

Aspundh în Sandhi.

— Nu te minte, Moon. Aspundh se lăsă pe spate, distanţându-se în mod inconştient, iar Elsevier reîncepu să-i traducă vorbele cu o voce monotonă. Timpul navei nu este acelaşi cu timpul din exterior. Se mişcă mai încet. Uită-te la mine, uită-te la Elsevier... şi aminteşte-ţi că eu eram cu mulţi ani mai tânăr decât TJ. Moon. Dacă te-ai întoarce acum pe Tiamat, ai constata că ai lipsit de acolo aproape cinci ani.

— Nu... nu, nu!

Ea se sili să se ridice în picioare, smulgându-se din mâna lui Cress când acesta încercă s-o ţină jos. Traversă camera către fereastră şi rămase privind afară, la grădini şi la cer, cu fruntea apăsată pe ochiul de geam, Răsuflarea ei acoperi sticla cu o brumă trecătoare, albind-o înaintea ochilor.

— Nu vreau să rămân pe această lume. Nu mă puteţi ţine aici. Îşi încleştă mâinile şi încheieturile îi scârţâiră pe sticlă. Cum aţi putut să-mi faceţi una ca asta, când ştiaţi ce-o să se întâmple?

Se întoarse furioasă:

— Am avut încredere în voi! Blestemată să vă fie nava şi toţi zeii voştri să vă blesteme!

Aspundh traversă încet camera spre ea.

— Uită-te la ei, Moon, vorbi el liniştit, aproape ca într-o conversaţie obişnuită. Priveşte-le feţele şi spune-mi că au vrut viaţa să ţi-o ruineze.

Ea privi în silă la cei trei care continuau să stea aşezaţi în jurul mesei, o faţă impenetrabilă, una plecată de ruşine şi alta şiroind de lacrimi amare. Nu răspunse, dar era destul. Bătrânul o duse înapoi la masă.

— Moon, te rog să mă înţelegi, te rog să mă crezi... asta-i pentru că fericirea ta e atât de importantă pentru mine încât nu mă puteam hotărî să-ţi spun eu însămi. Vocea lui Elsevier suna subţire şi obosită. Şi pentru că voiam să rămâi aici.

Fata stătea în picioare fără să spună nimic, simţindu-şi faţa la fel de rigidă şi rece precum o mască. Elsevier îşi feri ochii.

— Îmi pare atât de rău...

— Ştiu, rosti Moon cu greu cuvintele printre buzele amorţite. Ştiu că-ţi pare rău. Dar asta nu schimbă nimic.

Se afundă între perne, fără putere dar încă neiertătoare.

— Răul a fost făcut deja, cumnată, zise Aspundh. Şi întrebarea rămâne, ce-o să faci ca să-l îndrepţi?

— Tot ce-mi stă în putinţă.

— În putinţa noastră, spuse Cress.

— Atunci, du-mă acasă, Elsevier!

— Nu pot. Toate motivele pe care ţi le-am spus sunt adevărate. E prea târziu. Dar îţi putem face aici o viaţă nouă.

— Nu vreau o viaţă nouă. O vreau pe cea veche.

— Cinci ani, Moon, spuse Cress. Cum îl vei găsi pe el după cinci ani?

— Nu ştiu. Îşi încleştă pumnii. Dar trebuie să mă-ntorc pe Tiamat! Nu s-a terminat. Pot simţi asta, încă nu s-a terminat! Ceva răsună în adâncurile minţii ei; un clopoţel îndepărtat. Dacă nu mă poţi duce acolo, atunci trebuie să existe o navă care să poată. Ajută-mă să găsesc una...

— Nici alţii nu te pot lua cu ei. Cress se foi printre perne. E interzis, odată ce-ai părăsit Tiamatul, legea spune că nu te poţi întoarce iar acasă. Planeta ta e proscrisă.

— Doar nu pot să... Sibila simţi cum îi creşte mânia.

— Ba pot, fetiţo. Aspundh ridică mâna. Explică-mi însă ce-ai vrut să spui când ai afirmat că „nu s-a terminat"? Cum de ştii asta?

— Nu... nu ştiu, privi ea în jos, descumpănită.

— Doar că tu nu vrei să crezi că s-a terminat.

— Nu, eu ştiu! Moon se simţi dintr-o dată neclintit de sigură. Numai că nu ştiu... cum.

— Înţeleg, se încruntă el mai mult din consternare decât din dezaprobare.

— Nu poate, murmură Cress privindu-l fix. Nu-i aşa?

— Uneori se întâmplă. Expresia lui Aspundh era sumbră. Noi suntem membrele maşinăriei sibile. Uneori ea ne manipulează în propriile-i scopuri. Cred că ar trebui măcar să încercăm să aflăm dacă plecarea ei, în caz că reuşim, ar avea vreo importanţă.

Ochii lui Moon se fixară neîncrezători asupra lui, ca şi ai celorlalţi.

Cress râse înfundat.

— Dumneata vrei să spui că maşinăria... acţionează pe cont propriu? De ce? Cum?

— Asta-i una dintre schemele pe care încă încercăm să le reînvăţăm. Maşina poate fi al naibii de imprevizibilă, cum sunt sigur că ştii. Dar orice lucru capabil să-şi îndeplinească toate funcţiile ar trebui să posede un fel de facultate intelectuală.

Moon şedea nerăbdătoare, doar pe jumătate ascultând şi doar pe jumătate înţelegând.

— Cum pot să aflu că... dacă trebuie să mă întorc?

— Cheia e la tine, sibilo. Lasă-mă să te-ntreb şi-ai să primeşti răspunsul.

— Vrei să spui... Nu, nu pot. Nu pot!

Bătrânul se aşeză în genunchi, netezindu-şi părul cu fire argintii.

— Atunci întreabă tu şi eu voi răspunde. Introducere de date... Ochii îi păliră şi căzu în Transfer.

Luată prin surprindere, ea înghiţi în sec şi zise conştientă de sine:

— Spune-mi ce... ce se va întâmpla dacă eu, Moon Dawntreader, nu mă voi întoarce niciodată pe Tiamat?

Văzu cum ochii lui clipesc prinşi de o bruscă uimire, cum caută prin colţurile punctate de lumină ale camerei şi apoi revin la feţele lor, la a ei...

— Tu, Moon Dawntreader, o sibilă, întrebi asta? Tu eşti aceea. Aceeaşi... dar nu la fel. Tu ai putea să fii ea, ai putea fi Regina... El te-a iubit, dar acum o iubeşte pe ea – aceeaşi, dar nu la fel. Întoarce-te... pierderea ta este o rană ce transformă carnea bună într-una amară, aici în inima Oraşului... o rană care nu se vindecă... Trecutul devine un viitor continuu, dacă nu întrerupi Schimbarea... Oprirea analizei.

Capul lui Aspundh se lăsă în faţă; el se sprijini pe masă mult timp înainte de a ridica fruntea.

— Părea să fie... noapte, acolo, zise el. Sorbi o înghiţitură din pahar. Şi camera era plină de feţe ciudate...

Moon îşi luă paharul şi bău ca să i se ducă nodul din gât. „El te-a iubit, dar acum o iubeşte pe ea”.

— Ce-am spus? Aspundh o privi, cu ochii din nou limpezi, dar cu faţa epuizată şi trasă.

Ea îi relată, şovăielnică, ajutată de către ceilalţi.

— Dar nu-nţeleg asta...

„Nu înţeleg asta! Cum ar putea el să iubească...” Îşi muşcă buza. Mâna lui Elsevier îi atinse uşor braţul, într-un gest scurt.

— „Tu ai putea să fii Regină”, repetă Aspundh. „Pierderea ta este o rană care nu se vindecă”. Cred că ai intuit corect... rolul tău într-o piesă mai mare a rămas neîndeplinit. A fost creată o inegalitate.

— Dar asta s-a întâmplat deja observă încet Elsevier. Nu înseamnă că aşa a fost predestinat să se întâmple?

Bătrânul zâmbi, clătinând din cap.

— Nu pretind că ştiu. Sunt tehnocrat, nu filosof. Nu sunt eu în măsură să fac interpretări, slavă zeilor! Dacă lucrurile s-au încheiat sau nu, e treaba lui Moon.

Fata încremeni.

— Vrei să spui că... există o cale prin care să mă pot întoarce pe Tiamat?

— Da, cred că există. Elsevier te va duce, dacă mai vrei să mergi.

— Dar ai spus că...

— KR, aşa ceva nu-i posibil!

— Dacă pleci imediat şi foloseşti adaptorii pe care ţi-i voi furniza eu, vei trece în siguranţă prin Poartă, şi asta înainte ca Tiamatul să fie despărţit pentru totdeauna.

— Nu avem însă astrogator, se aplecă în faţă Elsevier. Cress încă nu s-a înzdrăvenit suficient.

— Aveţi un astrogator.

Lui Moon i se tăie respiraţia când toţi ochii se îndreptară dintr-o dată spre ea.

— Nu!
— Nu, KR, se încruntă Elsevier. Nu-i poţi cere să îndure chinul ăsta încă o dată. N-ar mai putea suporta, chiar dacă ar vrea.
— Ba poate... dacă vrea cu adevărat. Aspundh îşi atinse trifoiul. Te pot ajuta, Moon – de data asta n-o să fii nevoită să treci nepregătită prin Poartă. Dacă vrei să-ţi recapeţi vechea ta viaţă şi puterea de sibilă, poţi, trebuie să faci acest lucru. Nu ne putem înfrânge toate temerile nocturne, dar pe asta trebuie s-o înfrunţi, căci altfel n-o să mai ai niciodată încredere în tine însăţi. Nu-ţi vei folosi niciodată darul preţios pe care-l duci cu tine, nu vei mai fi niciodată nimic. Vocea lui tăioasă o atinse profund. Terminând de vorbit îşi încrucişă braţele şi le rezemă pe masă.
Moon închise ochii şi întunericul o copleşi pe de-a-ntregul. „Încă nu s-a terminat. Am fost sortită să fiu ceva mai mult! Şi el a fost sortit să fie cu mine. El nu poate fi pierdut; nu s-a terminat...". Faţa lui Sparks arse întunericul ca un soare răsărind. Era adevărat, trebuia să facă asta, şi dacă izbutea, avea să ştie că deţinea puterea să rezolve orice problemă. Deschise ochii şi-şi frecă mâinile tremurânde ca să şi te liniştească.
— Trebuie să-ncerc. Zări durerea pe jumătate formată în ochii albastru intens ai lui Elsevier... ca şi teama pe jumătate formată. Elsie, asta înseamnă totul pentru mine. Nu te voi dezamăgi.
— Bineînţeles că nu, dragă. O singură încuviinţare cu capul, o umbră de zâmbet. E-n regulă, o vom face. Dar, KR... cum ne vom întoarce fără s-o prindă poliţia?
Aspundh schiţă un zâmbet cu un sentiment de vinovăţie secretă.
— Cu identităţi false, pe care am să vi le asigur tot eu. În haosul plecării definitive de pe Tiamat, sunt sigur că n-o să vă remarce nimeni niciodată, nici chiar pe... Silky.
— Oof, KR, păcătos secret ce eşti! râse bătrâna fără vlagă.
— Eu nu cred că asta ceva de râs este. Pe faţă lui nu se vedea nici urmă de amuzament. Dacă o-nvăţ pe fata asta tot ceea ce o sibilă să ştie trebuie şi apoi pe Tiamat înapoi o trimit, un act de înaltă trădare voi comite. Dar făcând asta eu ascult de o lege mai înaltă decât chiar cea a Hegemoniei.
— Iartă-mă, încuviinţă calmată. Ce se va întâmpla cu nava noastră?
— Un monument potrivit în spaţiu pentru... visele imposibile ale răposatului meu frate va fi. Ţi-am spus că niciodată lipsă de nimic n-o să duci, Elsevier. Fă acest lucru şi niciodată de contrabandă să te mai ocupi n-o să trebuiască.
— Mulţumesc. O scânteie de revoltă apăru în ochii ei. Oricum, tot plănuiam noi să ne retragem din afaceri, chiar dacă ultima călătorie un dezastru total n-ar fi fost. La urma urmei, această situaţie ne mai oferă o şansă ca mărfurile noastre... livrate să fie.

Aspundh se încruntă o clipă.

Cress îşi descrucişă cu greu picioarele când ceilalţi începură să se foiască. Uitându-se la el, Moon îl descoperi privind-o; căutătura sa fugară trecu repede la Elsevier, de care se prinse precum mâna unui orfan de un trecător milos. Faţa lui se încruntă groaznic.

— Atunci, Elsie, înseamnă că ne luăm rămas-bun?

Fata se sculă, ajutându-l şi pe el să se ridice în picioare, în timp ce în jurul mesei toţi îşi dădeau seama de situaţie.

— Cress...

— Consideră asta ca partea mea de plată pentru datoria pe care o aveam faţă de tine, domniţă, ridică el din umeri.

Elsevier se întoarse către Aspundh, dar Moon văzu că faţa acestuia se încleştează a refuz încă înainte de a fi fost pusă întrebarea.

— Nu va fi greu pentru el o altă navă să găsească. Astrogatorii sunt foarte căutaţi în... meseria dumitale, sunt sigur.

— „Există contrabandişti şi contrabandişti", KR, spuse Elsevier.

— Vrei să zici că poate nu toţi să-mpartă ar vrea locul pe navă cu un om aflat pe lista neagră pentru crimă? Pe chipul lui Aspundh se aşternu o expresie de gheaţă.

Moon dădu drumul mânecii lui Cress.

— Legitimă apărare! se înroşi Cress la faţă. Aşa scrie la dosar, legitimă apărare!

— Un pasager drogat l-a provocat la duel, KR. Omul l-ar fi omorât. Dar de la reguli nici o excepţie nu se face... Serios îţi spun, îţi imaginezi că nava cu un ucigaş aş împărţi-o?

— Nici măcar de ce te-ai măritat cu fratele meu nu pot să-mi imaginez, oftă a înfrângere Aspundh. E-n ordine, Elsevier, deşi îmi storci această promisiune cât poţi de tare. Presupun că posed pe undeva o companie de navigaţie care un astrogator poate angaja.

— Vorbeşti serios? Oh, zei..., râse Cress, legănându-se ca o trestie. Îţi mulţumesc, bătrâne stă... cetăţene! Rău nu-ţi va părea. Aruncă înspre Elsevier o privire lungă şi strălucitoare, plină de recunoştinţă.

— Sper, zise Aspundh; trecu pe lângă el, îndreptându-se către sibilă. Şi nici tu nu mă vei face să-mi pară rău, nu-i aşa?

Fata văzu în ochii lui reflectarea sumbră a ceea ce ar fi însemnat eşecul ei, nu numai pentru ea însăşi, dar şi pentru ceilalţi.

— Nu.

Bătrânul încuviinţă din cap.

— Atunci rămâi cu mine zilele următoare, în timp ce nava va fi pregătită, şi lasă-mă tot ceea ce o sibilă trebuie să ştie să te-nvăţ.

— E-n ordine. Îşi atinse gâtul.

— KR, trebuie ea să...

— Este pentru propriul ei bine, Elsevier – şi pentru al vostru – ca pe ea aici s-o ţin.

— Da... bineînţeles, surâse Elsevier. Ai, desigur, perfectă dreptate. Moon, eu... Bătu uşor cu palma pe mâna. fetei, uitându-se apoi în altă parte. Sau, lasă... Nu mai contează. N-are nici o importanţă.

Porni către uşă, fără să se uite înapoi să vadă mâna întinsă a lui Moon. Silky o urmă fără un cuvânt.

— Bine. Cress schiţă un zâmbet, jumătate înspre ea, jumătate înspre picioarele proprii. Îţi doresc noroc, domniţă. „Tu ai putea să fii Regină". Atunci când vei fi, le voi spune tuturor că te-am cunoscut. (Înfruntă în sfârşit privirea ei). Sper că-l vei găsi. La revedere.

Se îndepărtă de ea mergând cu spatele, apoi se întoarse şi ieşi după ceilalţi.

Moon privi în tăcere cadrul pustiu al uşii, care rămase tot aşa în continuare.

*

Fata şedea singură în balansoarul din grădină, împingându-se la răstimpuri cu piciorul. Deasupra capului, cerul nopţii cânta, sute de coruri separate de culori transfigurându-se în unul singur. Moon îşi rezemă capul pe perne, ascultând cu ochii. Dacă-i închidea, putea auzi altă muzică: dulcile complexităţi ale unui cântec de artă Kharemoughi ce se lăsau purtate afară în curte prin uşile deschise, pe fundalul insectelor ţârâind în tufe, ţipetelor stridente şi guturale ale ciudatei menajerii de creaturi care hoinăreau pe aleile grădinii.

Îşi petrecuse ziua ca şi pe cele de dinaintea ei, practicând exerciţiile ce-i disciplinau mintea şi trupul, asimilând benzile cu informaţii primite de la KR Aspundh, învăţând tot ceea ce cunoştea Hegemonia despre sibili, ce erau, ce făceau şi ce însemnau ei pentru oamenii din lumile lor. Sibilii de pe această planetă frecventau o şcoală oficială unde erau adăpostiţi şi protejaţi în timp ce învăţau să-şi controleze transele – aşa cum învăţase şi ea de la Clavally şi Danaquil Lu, mai în nesiguranţă, pe o insulă singuratică de sub cer.

Dar dincolo de disciplina fundamentală riguroasă, Aspundh şi ceilalţi sibili ai Hegemoniei învăţau despre reţeaua complexă din care făceau parte, despre vasta întindere a contravrăjilor tehnologice ale Vechiului Imperiu împotriva beznei ce se apropia. Ei înţelegeau că Niciunde se afla în inima unei maşini undeva pe o planetă pe care nici măcar un sibil n-o putea numi, iar cunoaşterea le dădu puterea să îndure înspăimântătoarea ei absenţă, care aproape o distrusese pe Moon cu propria-i frică.

Ei aflaseră care era adevărata natură a puterii lor, capacitatea de a uşura poverile zilnice ale vieţii, dar şi de a le depăşi, contribuind la dezvoltarea socială şi tehnologică a lumilor lor mai profund decât chiar cel mai mare geniu – pentru că aveau acces la geniul acumulat al întregii istorii umane... doar dacă poporul lor avea înţelepciunea şi bunăvoinţa să facă uz de această cunoaştere.

În acelaşi timp, fuseseră învăţaţi despre natura „contaminării” lor nenaturale, despre modul în care să-i folosească potenţialul pentru a se proteja ei înşişi împotriva vătămărilor, despre felul în care să-i protejeze pe cei dragi împotriva riscului infectării. O sibilă putea chiar să poarte o sarcină. Virusul artificial nu străbătea filtrele protectoare ale placentei; se asigura astfel naşterea de copii care puteau să nu moştenească temperamentul mamei, dar care aveau mai multe şanse decât majoritatea celorlalţi să devină sibili pentru o nouă generaţie. Să aibă un copil... să stea în braţele singurului om pe care îl va iubi vreodată şi să ştie că ei ar putea fi totul unul pentru celălalt aşa cum fuseseră întotdeauna...

Moon tresări, trezită brusc din reverie de zgomotul unor paşi care veneau spre ea prin curte. „Dar el iubeşte pe altcineva acum”. Amintirea lucrului care-i despărţea mai mult decât doar prăpastia spaţiului şi timpului, o lovi pe neaşteptate când îl văzu pe KR Aspundh apropiindu-se.

— Bună, Moon, o salută el cu un zâmbet. Plimbarea noastră de seară împreună o facem?

Bătrânul se plimba în fiecare seară prin grădinile sale până la pavilionul cu stâlpi de marmură din inima unui labirint de arbuşti, unde cenuşa strămoşilor lui se odihnea în urne. Kharemoughii se înclinau unei ierarhii de zeităţi extinzându-şi astfel clarviziunea asupra unei societăţi stratificate până în împărăţia cerurilor şi încorporând panteonul care veghea asupra altor planete ale Hegemoniei. La primul etaj al acestei ierarhii se aflau strămoşii veneraţi ai persoanei respective, strămoşi al căror succes sau eşec determinau locul urmaşului lor în societate. Aspundh îşi venera cu smerenie proprii străbuni. Fata se întreba dacă succesul tatălui îi ajuta pe copii să creadă mai uşor în caracterul lui divin.

Se ridică din balansoar. În fiecare seară, se plimba cu Aspundh, discutând în intimitatea grădinilor despre problemele pe care studiile ei din ziua respectivă le lăsaseră fără răspuns.

— Îţi este destul de cald? Serile de primăvară sunt răcoroase. Ia pelerina mea.

— Nu, mi-e bine, scutură ea din cap, sfidându-l pe ascuns.

Purta roba fără mâneci pe care o alesese din vitrina unui ghid tridimensional. Avea sentimentul că până şi simpla vedere a unui braţ gol îi stânjenea pe aceşti oameni; nu-i plăcea să fie obligată să poarte mai mult decât voia, aşa că purta mai puţin.

— Ah, vrei să te căieşti! râse el, dar fata simţi o uşoară încruntare. În seara asta, zâmbetul tău fermecător nu-l porţi. Este pentru că mâine înapoi la astroport să mergi trebuie?

Începură să se plimbe împreună, Moon potrivindu-şi mersul după paşii lui mărunţi.

— În parte.

Îşi privi papucii uşori şi remarcă dispunerea pietrelor netede de pe alee. Silky ar fi petrecut ore întregi ghemuindu-se fascinat deasupra lor… S-ar bucura să-l revadă, chiar şi pe el, ba încă mai bucuroasă s-o vadă pe Elsevier, să scape de perfecţiunea sufocantă a frumuseţii artificiale a acestei lumi. Aştepta nerăbdătoare plimbările de seară, căci în timpul zilei KR era preocupat de afaceri, iar ALV îi supraveghea studiul, asigurându-se să fie păstrată discreţia în legătură cu faptul că o tânără de provenienţă îndoielnică stătea în casa tatălui ei. ALV o trata cu respect datorită trifoiului, pe care-l purta la gât, dar simpla ei prezenţă putea s-o facă să se împiedice la tot pasul, să verse vreun castron, ori să spargă vreo vază. Rafinamentul necruţător al lui ALV făcea o tragedie din orice greşeală de pronunţie, în timp ce întrebările păreau prosteşti iar râsul era de neînchipuit. Se găsea într-o lume care se temea să râdă de ea însăşi, îngrozită că ar putea să piardă conducerea Hegemoniei, ori Tiamatului.

— Crezi că de mai mult timp nevoie ai? Am impresia că au mai rămas puţine lucruri pe care eu să te învăţ pot… şi din păcate timpul e acum la limită.

— Ştiu. O creatură speriată brusc îşi întinse gulerul de solzi lucitori şi ţipă strident în calea lor. Ştiu că sunt atât de pregătită pe cât pot să fiu. Dar dacă niciodată destul de pregătită n-o să fiu? Simţise că încrederea în ea însăşi şi în trifoiul tatuat pe care-l purta, ca şi puterea pe care o reprezenta bătrânul, începeau să se reconsolideze încetul cu încetul, pe măsură ce afla adevărul, totuşi nu se simţea în stare să treacă la un nou Transfer efectiv, de teamă că un eşec acum putea însemna un eşec pentru totdeauna.

— Tu gata vei fi, surâse el. Pentru că trebuie să fii.

Reuşi şi ea să zâmbească atunci când afirmaţia îi răsună în minte. Existau câteva lucruri despre reţeaua sibilă pe care nici măcar Kharemoughii nu le puteau explica – anomalii, situaţii imprevizibile – de parcă atotştiutoarea sursă a inspiraţiei sibile era cumva imperfect formată. Unele răspunsuri ale reţelei erau atât de încâlcite încât nici un expert nu fusese vreodată în stare să le clarifice, câteodată părea să acţioneze în direcţia unor scopuri personale, deşi de obicei nu făcea decât să reacţioneze. De data aceasta, hotărâse să acţioneze şi o alesese pe Moon să-i servească drept instrument… Fata se gândea că nu va da greş, era imposibil să nu reuşească. Dar care era obiectivul ei, dacă Sparks n-o mai voia? „Să-l recâştig. O voi face. Pot”. Îşi strânse pumnii de parcă ar fi prins ceva şi nu mai voia să-i dea drumul. „Ne aparţinem unul altuia. El îmi aparţine”.

— Aşa-i mai bine, zise Aspundh. Acum, care sunt ultimele întrebări pe care mie vrei să le pui? Este ceva încă neclar?

Ea încuviinţă încetişor, punând singura întrebare ce o chinuise de la

început:

— De ce vrea Hegemonia pe Tiamat secret să ţină faptul că sibili pretutindeni există? De ce le spuneţi voi Iernaticilor că noi răi sau nebuni suntem?

Aspundh se încruntă ca şi cum ea ar fi încălcat un tabu deosebit de strict.

— Nu pot asta să-ţi explic, Moon. E prea complicat.

— Dar nu e drept. Spuneai că sibilii de importanţă vitală sunt... că nu fac decât lucruri bune pentru omenire.

Îşi dădu brusc seama ce dezvăluia acest lucru despre intenţiile Hegemoniei; înţelese cât de multe lucruri aflase aici în plus faţă de ceea ce fusese învăţată.

Expresia bătrânului îi spuse că şi el ştia asta şi-i părea rău de cele întâmplate, pentru că n-avea nici o putere să se opună.

— Sper că n-am făcut, şi nu voi face, un rău prea mare propriei mele lumi, vorbi el şi îşi mută privirea. Tu pe Tiamat să te întorci trebuie. Dar mă rog ca asta nici un necaz Kharemoughului s-aducă.

Fata nu avu nici un răspuns.

Părăsiră aleea parfumată ce trecea printre tufele de silipha în floare şi se învârtiră prin labirintul de garduri vii până când în inima ascunsă a acestuia apăru altarul de marmură ce reflecta lumina pastelată a cerului. Aspundh merse mai departe în interiorul umbrit; Moon se aşeză pe o bancă de marmură plină de rouă. O adiere a brizei îi aduse parfumul liniştitor de tămâie; ea se întrebă ce rugăciuni către străbuni rostea în seara asta KR Aspundh.

Păsări cu pene pastelate şi cenuşii, ale căror culori ar fi părut stridente la lumina zilei, i se aşezară în poală bătând din aripi şi ciripind liniştite. Ea le mângâie spinările cu pene delicate, amintindu-şi că o face pentru ultima oară; că de poimâine nu vor mai fi grădini liniştite, ci doar Poarta Neagră... Îşi frecă braţele, simţind brusc răcoarea nopţii.

21

— Ce faci, cetăţene, în biroul meu? Jerusha privi aspru peste teancurile de hârţoage oficiale îngrămădite lângă terminal, ce fuseseră împinse către marginile mesei, sau depozitate prin colţurile camerei.

— Mi s-a spus să viu aici. În legătură cu permisele. Negustorul părea să oscileze între sfială şi tupeu. Mi-au spus că-mi veţi comunica de ce n-am auzit ni...

— Da, ştiu. Dar treaba asta putea s-o facă orice sergent, orice tăntălău de poliţist!

„Zeilor, dacă aş putea să am şi eu o zi în care să nu ridic vocea... dacă aş putea reuşi măcar o oră!”. Îşi trecu o mână prin şuviţele dese ale părului negru-roşcat, şi trase uşor de ele.

— Cine dracu’ te-a trimis aici?

— Inspectorul Man...

— ...tagnes, continuă ea ca un ecou. Păi, te-a îndrumat rău. Întoarce-te la biroul din faţă şi spune-i ofiţerului de serviciu că-i treaba lui.

— Dar el a zis...

— De data asta nu te mai mulţumi c-un nu! Îi făcu semn cu mâna către uşă, privind deja la raportul pe jumătate citit ce încă aştepta confirmarea ei pe ecranul terminalului şi întinzându-se până la butonul interfonului: Sergent, pune-ţi mintea la contribuţie şi vezi ce vor idioţii ăştia! Pentru ce crezi că eşti pus acolo?

— Al dracului mod de a conduce o lume blest... Restul vorbelor de ocară se pierdu când uşa se închise după negustor.

— Vă rog să mă iertaţi, Comandante, rosti glasul sergentului. Să vi-l trimit pe următorul?

— Da. „Nu! Nu, nu mai vreau”. Şi dă-mi-l pe Mantag... Ba nu, lasă.

Luă mâna de pe butonul interfonului. Pe Mantagnes ar fi putut să-l dea afară din poliţie pentru şicanele pe care i le făcea... dar dacă ar fi procedat aşa, ar fi declanşat cu propria-i mână o răzmeriţă făţişă în locul actualei atitudini doar recalcitrante. În anii de când preluase funcţia de Comandant, situaţia ei în cadrul forţelor de poliţie se degradase tot mai mult. Şi el ştie asta. „O ştie foarte bine, ticălosul...”. Privea raportul fără să fie în stare să vadă ceva. Unitatea centrală de calcul se defectase în mod spectaculos – cu luni în urmă – provocând haos în întregul sistem de evidenţă. Chiar şi acum de-abia funcţiona la jumătate din capacitatea normală, până şi experţii Kharemoughi se dovediseră incapabili să pună lucrurile la punct, deoarece nu deţineau componentele avariate... Jerusha încercase de luni de zile să-şi repună evidenţa în ordine; se străduia de-o oră să parcurgă acest raport, citind

doar câte o jumătate de minut o dată, şi nu reuşea să-i dea de capăt. Până la urmă apăsă rezoluţia „APROBAT” şi-i dădu drumul necitit. „N-ajung nicăieri. Alunec în prăpastie, îngropată de vie...”. Răscoli printre pachetele goale, mototolite încercând să găsească o păstaie de iestas rămasă pe undeva. „La dracu, sunt aproape sfârşită... ce-o să mă fac până la sfârşitul zilei?”.

Uşa se deschise şi, fără să-i răspundă la întrebare, căpitanul... „zeilor cum l-o fi chemând?”... intră şi salută.

— Permiteţi să raportez, Comandante. Sunt căpitanul KerlaTinde, adăugă el de parcă nici nu s-ar fi aşteptat ca ea să şi-l reamintească.

Jerusha era de-acum obişnuită cu atitudinea rece şi tonul obraznic. Poliţiştii, aproape fiecare dintre ei, o urau pentru fermitatea de care dădea dovadă, iar sentimentul devenise aproape reciproc. Disciplina se dusese naibii şi, cum nu-i putea demite pe toţi din poliţie, încercase toate celelalte metode ca s-o reîntroneze. Ei n-o ascultau din cauză că era femeie (da, chiar aşa, blestemată fie ziua când hotărâse să fie ceva mai mult)... dar şi pentru că luase locul care se cuvenea de drept lui Mantagnes. Şi fiindcă fusese ideea Reginei. Toţi credeau că ea e marioneta Reginei, şi cum le-ar fi putut dovedi că se înşală când sforile lui Arienrhod o prinseseră ca într-o pânză de păianjen şi o ţineau atârnată aici între rai şi iad, scurgându-i treptat voinţa de a continua?

— Ce este, KerlaTinde? întrebă ea, incapabilă să-şi ascundă asprimea din voce.

— Ceilalţi ofiţeri mi-au cerut să vorbesc în numele lor doamnă (Cuvântul era foarte nepotrivit cu tonul). Vrem să se sfârşească cu impunerea obligaţiei de patrulare în oraş a ofiţerilor. Considerăm că aceasta este datoria poliţiştilor cu grade inferioare. Obligaţia de a-i hărţui pe cetăţeni pe stradă dăunează prestigiului ofiţerului.

— Aţi prefera să-i lăsaţi pe cetăţeni să se hărţuiască unii pe alţii? se încruntă ea, cu prea multă uşurinţă, aplecându-se în faţă. Şi în schimb ce serviciu important consideraţi că ar trebui să îndepliniţi voi?

— Să ne îndeplinim atribuţiile funcţionale care ne revin! Nu avem destul timp să facem faţă la toată munca asta de birou, darămite să mai şi patrulăm.

Chipul său se încruntase exact ca al femeii. Se uita ostentativ la mormanele de cutii cu benzi de pe biroul ei.

— Ştiu, KerlaTinde, vorbi Jerusha urmărindu-i privirea insistentă. Am înlăturat pe cât am putut formalităţile. „Şi ar trebui să ştii ce necazuri mi-a făcut Hovanesse pentru asta”. Ştiu că avaria calculatorului a înrăutăţit de zece ori întreaga situaţie dar, la naiba, principala noastră îndatorire rămâne aceea de a-i proteja pe cetăţenii Hegemoniei, iar ea trebuie îndeplinită.

— Atunci, măcar o dată daţi-ne ceva care merită să fie făcut!

KerlaTinde ridică mâna spre imaginea inexistentă de la fereastra ei. Nu să-i ridicăm pe beţivii căzuţi în şanţ. Lăsaţi-ne să-i urmărim pe criminalii de mâna întâi, să obţinem nişte condamnări care ar însemna ceva.

— Nu vei obţine niciodată acele condamnări. Este o pierdere de timp.

„Zei oare chiar aşa am spus? Sunt cu adevărat aceea, tot aceea, care stătea acolo unde stă el şi spunea ceea ce-mi spune el mie acum?”. Cocoloşi sub marginea biroului un pachet gol de iestas. „Nu... Nu sunt aceeaşi”. Totuşi ceea ce-i spusese bărbatului era adevărat...

De îndată ce devenise Comandant, încercase să-i zdrobească pe marii afacerişti care, ştia ea, controlau reţelele viciului interplanetar chiar din Carbuncle. Aceştia îi alunecaseră însă printre degete precum apa. Orice activitate ilegală în care se presupunea că ei erau implicaţi pe Tiamat se dovedea a fi din punct de vedere legal sub controlul unui cetăţean al planetei. Iar Iernaticii erau supuşi legilor Reginei, poliţia nu se putea atinge de ei fără permisiunea lui Arienrhod.

— Comandantul LiouxSked nu gândea în felul ăsta.

„Sigur că nu, ce naiba!”. Dar n-avea nici un sens s-o spună. Fusese oare LiouxSked confruntat cu acelaşi impas frustrant... sau Arienrhod restructurase societatea din Carbuncle doar pentru ea? Nu-i putea explica lucrurile acestea lui KerlaTinde sau altcuiva; ofiţerii considerau că ea se află în buzunarul Reginei şi nimic din ce-ar fi putut spune n-ar fi schimbat cu ceva lucrurile.

— Voi aveţi un motiv serios ca să patrulaţi pe stradă, KerlaTinde. Ştiţi bine că actele de tâlhărie şi infracţiunile s-au înmulţit vertiginos (ea vedea tot mâna lui Arienrhod în spatele acestui fenomen, şi vedea că KerlaTinde o învinuia pe ea) şi continuă să se înmulţească pe măsură ce ne apropiem de plecarea definitivă. Iar posturile rămase vacante n-au să mai fie completate. Aşa că veţi continua să patrulaţi pân-o să vă spun eu să vă opriţi, până când ultima navă va fi gata să decoleze de pe planetă.

— Inspectorul Şef Mantagnes nu a...

— Nu Mantagnes este Comandant, ce naiba! Eu sunt! îi ţâşniră vorbele din gură. Şi-o să faceţi aşa cum ordon eu. Acum ieşi afară din biroul meu, Căpitane, până nu te fac Locotenent!

KerlaTinde se retrase, cu tenul său măsliniu întunecat de indignare. Uşa puse capăt încă unei confruntări nerezolvate, încă unei greşeli stupide.

Nu-i de mirare că ei mă urăsc. Urându-se pe ea însăşi, fixă cu privirea opacitatea ferestrelor polarizate, singurul ei scut împotriva ostilităţii din secţia de poliţie. Geamul îi reflectă slab propria-i imagine, ca o fantomă de transmisie holografică sau o reconstituire defectuoasă a unei realităţi false. Nu era nici Jerusha, nici femeie, nici

fiinţă umană în carne şi oase, doar o baborniţă răvăşită de nervi, cu limba ca un cuţit, afundată în paranoia. Pe cine naiba încerca ea să prostească? Greşeala îi aparţinea ei, nu făcea faţă funcţiei, era o ratată... o fiinţă inferioară, slabă, o femeie hiperemotivă. Se lăsă pe spate în scaun, examinându-şi trupul, cunoscând adevărul pe care nici măcar uniforma groasă nu-l putea ascunde pe de-a-ntregul. Nici măcar nu avusese curajul că recunoască faptul că era vina ei, câtuşi de puţin rezultatul unui complot odios al Reginei. Nu era de mirare că ajunsese un obiect de batjocură.

Şi totuşi... văzuse faţa Reginei pe o Văratică. Văzuse furia Reginei atunci când aceasta dispăruse. Şi-l văzuse pe LiouxSked târându-se în propriile excremente... fără nici un motiv imaginabil, doar ca urmare a răzbunării lui Arienrhod. Ea nu-şi pierdea minţile! Regina i le fura, sistematic.

Nu putea însă face nimic în privinţa asta, absolut nimic. Încercase totul, dar nu exista scăpare , doar conştiinţa faptului că întreaga ei carieră, viitorul ei, încrederea în propria-i capacitate se duceau de râpă fără să se poată opune câtuşi de puţin. Cariera continua să i se ruineze, dosarul personal conţinând o listă lungă de eşecuri şi nemulţumiri. Sfârşitul şederii lor pe Tiamat avea să marcheze sfârşitul a tot ceea ce-şi dorise vreodată şi pentru care se zbătuse. Arienrhod o distrugea şi pe ea, dar nu repede, ca pe LiouxSked, ci într-un fel care o lăsa să perceapă fiecare nuanţă agonizantă a propriei decăderi.

Arienrhod îşi dăduse probabil seama că Jerusha va rămâne pe loc, continuând să-şi înfrunte destinul – aşa cum făcuse mereu, toată viaţa. A abandona acum şi a părăsi Tiamatul, a renunţa la poziţia ei, ar fi însemnat să admită că totul fusese zadarnic. Desigur, totul ar fi fost în zadar şi atunci când ei terminau cu planeta, dar între timp chiar şi această şaradă infernală a visului femeii părea mai bună decât o viaţă complet lipsită de vise.

Nu-i putea întoarce Reginei lovitura, aşa cum nu fusese în stare să-i provoace, în replică, nici cea mai mică neplăcere. Întâmplător dejucase un complot prin care Arienrhod urmărea să menţină Iarna la putere, dar asta nu-i dăduse nici măcar o clipă de satisfacţie, zeii îi erau martori; iar de-atunci nu mai aflase nimic despre altă urzeală pe care o putea pregăti Regina. Era absolut convinsă că trebuia să existe un alt plan... totuşi era mai mult decât îndoielnic că de data aceasta Hegemonia, reprezentată prin persoana ei, va mai fi în stare să-l zădărnicească. Iar acel eşec ar fi reprezentat încununarea propriei ruinări.

Mai era însă vreme. Disputa încă nu se terminase, iar ea trebuia s-o ia de la început...

— M-asculţi, căţea? O să-ţi vin eu de hac – îţi jur pe Ticălosul de Luntraş! N-am să renunţ, nu mă poţi distruge înainte să...

Uşa se deschise din nou, trimiţându-i cuvintele înapoi; intră un poliţist care, privind rapid în jur, îşi dădu seama că e singură. Aruncând o căutătură piezişă, îi puse pe masă o altă casetă cu date, sigilată.

— La ce te holbezi?

Bărbatul salută şi părăsi camera.

„Altă ocazie de a spori bârfele din camera de gardă”. Hotărârea i se frânse. „Cum poţi să ştii cu adevărat, cum poţi să ştii dacă într-adevăr ţi-ai pierdut minţile...?” Întinse mâna pe lângă terminal, după noua casetă dar dădu peste o foaie de hârtie aflată sub aceasta. Desprinse fiţuica şi citi un rând: LISTA DE PLÂNGERI. Mototoli imprimatul în palme. „Cine l-o fi pus aici? Cine?”.

Interfonul începu să sune; neîncrezându-se în propria ei voce, apăsă tăcută butonul de recepţie.

— Apel radiofonic din exterior, Comandante. Cineva numit Kennet, sau cam aşa ceva. Vă fac legătura?

„Ngenet? Zei, nu putea vorbi cu el acum, nu aşa! De ce dracu’ îşi alege cele mai proaste momente, şi chiar de ce se mai deranjează?”.

— Şi Inspectorul Mantagnes este aici şi vrea să vă vadă.

— Fă-mi legătura. „Dar ce-o să spun? Ce?”. Şi spune-i lui Mantagnes să... Strânse din dinţi. Spune-i s-aştepte.

Auzi în difuzor pârâiturile cauzate de electricitatea statică şi, printre ele, obişnuita distorsionare a unei voci cunoscute.

— Alo? Alo, Jerusha...

— Da, Miroe! Se simţi dintr-o dată cuprinsă de plăcere la gândul că există o fiinţă umană care îi vorbeşte cu bunăvoinţă, cu bucurie... şi-şi dădu brusc seama că prietenia lui îi dăruise ceva cu mult mai mult decât o simplă dovadă de omenie. O zei, ce bine-mi pare să te-aud din nou! Zâmbi din toată inima.

— Nu te-aud... se-aude foarte prost! N-ai vrea... să mai vii pe la plantaţie... o zi sau două?... mult timp de când n-am mai avut o vizită!

— Nu pot, Miroe.

Cât timp trecuse? Se scurseseră luni de zile de când îi acceptase invitaţia, sau măcar vorbise cu el... luni de zile de când nu mai petrecuse o zi, sau o oră, numai pentru ea, cu ceva care s-o facă să zâmbească. N-avea cum, nu-şi putea permite s-o facă.

— Ce spui?

— Spuneam că... Eu...

Îşi văzu imaginea reflectată pe perete şi i se păru că are chip de temnicer, sau de prizonier dintr-o celulă. O cuprinse un fior rece de panică.

— Da! Da, am să vin. Vin diseară.

22

— Aşa, fraierilor! Acuma sunteţi iar de capul vostru.

Tor se retrase cu o mlădiere care spera să fie graţioasă, deşi nu prea avea motive să spere. Aplecându-se ca să iasă din locul acela strâmt şi strălucind lugubru, lăsă să i se vadă, fără să-şi dea seama, mai multă goliciune de cât ar fi vrut. Nave holografice în formă de monede şi un roi meteoritic se încurcară în bereta aurie croşetată care îi fixa peruca de miez de noapte. Salopeta din mătase scânteie ca flacăra albăstruie a unei lămpi de sudură; în întuneric pielea de pe formele descoperite avea reflexe cadaverice de culoarea levănţicăi.

În urma ei se auziră o mulţime de fluierături şi proteste. Jucase cu clienţii, aşa cum i se poruncise, pierzând cât trebuia şi câştigând în plus exact atât cât era necesar să-i convingă că jocurile se desfăşurau cinstit. „Fraieri". În cea mai mare parte jocurile se desfăşurau cinstit... spre marea ei surprindere. Erau însă pur şi simplu atât de complicate încât o fiinţă umană obişnuită nu putea spera să le întreacă în dibăcie. Când se gândi la orele irosite şi la banii pe care-i aruncase la fel de zgomotos şi de prosteşte ca oricare dintre aceşti neghiobi drogaţi, Tor îşi scutură dezgustată capul cu părul creţ, negru ca abanosul. Iar acum nu era chiar aşa de rău; acum ştia codurile care îi permiteau să controleze în secret rezultatul jocurilor.

Nu, nu era deloc rău, câtuşi de puţin; conducea cazinoul şi se îngrijea de afaceri, dar acoperea interesele planetare ale Sursei. Ea era Gazda, proprietara „Iadului Persefonei" indiscutabil cel mai bun tripou din Carbuncle. În plus, se ocupa de orice alte acţiuni discrete pe care Sursa – căpetenia lumii interlope extraplanetare de pe Tiamat – i le încredinţa. Era o latură a politicii Reginei de a pune Iernatici capabili în funcţii care constituiau o perdea pentru ilegalităţile extraplanetarilor, astfel încât adevăraţii lorzi ai viciului să poată acţiona nepedepsiţi şi nestânjeniţi de poliţia Hegemonică. De când lucra pentru Sursă, Tor fusese de patru ori ridicată de către Albaştri; ei însă fuseseră obligaţi s-o predea gărzilor Reginei, care pur şi simplu îi dăduseră drumul.

— Hei... miji ochii, privind printre trupurile ce ţopăiau în ritmul dansului şi-l văzu mai clar pe extraplanetarul care tocmai trecuse prin perdeaua de minuscule oglinzi tremurătoare trăgând un zombi după el. Pollux!

Apăsă şi pe butonul de apel ce-l purta la brăţară pentru a dubla chemarea verbală. Pollux apăru lângă umărul ei cu forţa liniştitoare a trupului său de oţel.

— Vezi de perversul ăla care tocmai a intrat pe uşă, dă-l afară, n-

avem nevoie de afacerile lui.

Arătă în direcţia respectivă, căutând să nu vadă dacă zombiul era mascul sau femelă şi nici vreun detaliu al trupului său. Imaginea în sine îi făcea greaţă, ca şi bărbaţii sau femeile care se bucurau să folosească într-un asemenea mod o făptură vie.

— Cum spui tu, Tor. Pollux se depărtă cu fermitate decisă. Se descurca mai bine decât oricare dintre paznicii umani angajaţi până atunci; acesta era de fapt şi motivul pentru care Tor îi cumpărase contractul pe durata respectivă.

Se rezolvase totul atât de perfect... nostim cum se petrecuseră lucrurile. Până şi Herne... Femeia se întoarse, sprijinindu-şi un cot pe un capăt al barului curbat, negru ca tăciunele. Ciudatul material fotoabsorbant îi supse căldura; o trecu un fior şi-şi retrase mâna, îndreptându-se. Ceva mai încolo, Herne şedea la pupitrul de comandă al şirurilor de distribuitoare de băutură şi droguri, un anacronism revoltător de popular. Punându-l pe el să aibă grijă de bar, unde clienţii se adunau ca să-şi facă curaj şi să-şi subţieze creditele, Tor făcuse cea mai inspirată mişcare. Ei se grozăveau unii faţă de alţii, dar mai ales se dădeau mari faţă de Herne. De la el, prin intermediul lui Tor, informaţiile ajungeau la Dawntreader, care după toţi aceşti ani încă le mai sorbea cu lăcomie, precum un împătimit al drogurilor.

Cine ar fi visat vreodată, după cele petrecute în ziua aceea pe aleea lui Fate când Dawntreader fusese gata-gata s-o gâtuie, că furia lui dezlănţuită avea s-o aducă în final la situaţia favorabilă de azi? Manevrând între priceperea lui Herne şi legăturile lui Dawntreader cu o persoană suspusă, Tor se înălţase mai sus şi mai repede decât visase s-o facă vreodată.

— Hei, Persefona, scumpo, te caută Sursa.

Înapoia ei apăruse neauzit Oyarzabal, unul dintre locotenenţii Sursei. Prinzând-o de mijloc, mâinile lui se strecurară periculos de intim pe sub jacheta costumului ei senzual de seară.

Femeia îşi înfrână pornirea brutală de a-i repezi un cot între coaste. De când părăsise zona docurilor, învăţase, cu multă trudă, să se poarte cu tact şi cu un oarecare rafinament; ambianţa purta cu sine riscul molestării.

— Fii atent să nu-mi declanşezi alarma contra hoţilor.

Îi împinse mâinile, totuşi nu prea departe. Nu era cine ştie ce de capul lui, lucru dovedit şi de faptul că dintre tipele bine, uşor accesibile, care roiau pe acolo, părea s-o prefere pe ea, dar nici Tor nu-l descuraja prea tare. Oyarzabal fusese un timp argat la o moşie undeva pe Marele Albastru şi era atrăgător în felul său necioplit şi guraliv. Se culcase de câteva ori cu el şi nu fusese dezamăgită. Ba chiar cochetase cu ideea de a-l lua de bărbat înainte de plecarea definitivă, luându-şi zborul pentru totdeauna de pe Tiamat.

— Hei, scumpo, ce-ai zice dacă mai încolo tu şi cu mine...

— Seara asta-i rezervată. (Se îndepărtă înainte ca s-o poată atinge şi aruncă o privire înapoi, înduplecându-se un pic, îndeajuns ca să schiţeze un zâmbet). Întreabă-mă mâine!

El rânji. Dinţii îi erau încrustaţi cu strasuri. Tor se mai întoarse o dată, clătinând din cap.

Îşi croi drum prin mulţime şi, printr-o uşă interzisă accesului străinilor, ajunse în apartamentul particular al Sursei. Locul se compunea din birouri şi camere de întâlnire păzite nu numai de ochi omeneşti ascunşi, ci şi de cele mai complicate dispozitive de supraveghere ce puteau fi cumpărate cu bani. Când Tor aflase că Herne este Kharemoughi, îl întrebase dacă-şi poate folosi legendara îndemânare tehnică pentru a o ajuta să tragă cu urechea la tranzacţiile particulare ale Sursei. Totuşi el nu se putea măsura cu paznicii electronici şi ea îşi dădu seama în cele din urmă că nu toţi Kharemoughii ştiau încă de la naştere cum să transforme minereul în terminale pentru calculator. Aşa că trebuise să se mulţumească doar cu observarea celor ce-i făceau vizite Sursei, ştiind momentul întâlnirii, şi mulţumindu-se să ghicească scopul.

Nu-i plăcea prea mult să fie ea însăţi vizitatoare. Uşa cabinetului său se deschise când ajunse acolo aşa cum se obişnuise deja, lăsând-o să intre. Clipi inconştient şi încetini; camera era scufundată în beznă ca întotdeauna. Mirosul de tămâie umplea aerul cu o aromă dulceagă, copleşitoare. Ridică o mână ca să-şi frece ochii, dar se opri înainte de a strica florile perfecte pictate pe pleoape. Coborî braţul resemnată, când o formă întunecată începu să se profileze pe un fundal ce se colora vag în stacojiu, silueta Sursei, singura modalitate în care îl văzuse vreodată.

Oyarzabal îi spusese că Sursa suferea de o boală de ochi şi nu putea suporta lumina. Tor nu ştia dacă să creadă asta sau să presupună că prefera să-şi ascundă faţa. Uneori, când se obişnuia cu slaba licărire de pe peretele din spate, i se părea că observă o deformare pe chipul lui. Totuşi nu putea fi sigură niciodată.

— Persefona.

Vocea lui era doar o şoaptă scrâşnită, despre care, din nou, nu ştia dacă era cea adevărată. Vorbea cu un accent pe care nu-l putea identifica.

— Sunt aici, stăpâne.

Formula de adresare aleasă de el dobândea în întuneric înţelesuri noi şi sinistre. Îşi împinse stânjenită peruca, simţind cum din cauza încordării o furnică pielea capului. Ştia că el vedea foarte bine pe întuneric şi la fiecare vizită era obligată să-i suporte examinarea minuţioasă.

— Întoarce-te.

Se roti pe covorul gros, întrebându-se fără rost ce culoare avea acesta în realitate, sau dacă era pur şi simplu negru.

— Mai bine... da, îmi place, mai mult. N-ai să fii niciodată frumoasă, să ştii, dar înveţi să ascunzi acest lucru. Ai făcut un drum lung. Nu credeam că o să faci aşa mari progrese.

— Da, stăpâne. Mulţumesc, stăpâne.

„Mie-mi spui?!" Nu-i zisese că începuse să-l lase pe Pollux să-i aleagă hainele. Judecata lui complet imparţială îi risipea îndoielile, orientându-i gusturile spre alegerea acelor modele care îi puneau în valoare părţile bune ale corpului ei plin de cusururi; cu ajutorul perucii şi al fardurilor, ea putea, aşa cum spunea şi Sursa, să-şi ascundă imperfecţiunile necruţătoare.

— Şi totuşi, cum poate fi comparat cineva cu idealul şi să nu sufere din cauza comparaţiei...?

Suspină, după care rămase din nou tăcut câteva secunde care i se părură ore. Odată când i se permisese să aprindă o mini-lanternă cu becul roşu, ca să citească o listă de instrucţiuni, Tor zărise pe birou o imagine pătrată, faţa unei femei. O femeie de o izbitoare frumuseţe extraplanetară, cu o podoabă de păr bogat negru ca abanosul strâns într-un fileu auriu. Brusc stingherită, înţelesese de ce purta şi ea acelaşi păr, de ce-l purtaseră predecesoarele ei şi de ce acest local era al Persefonei. O surprinsese faptul că un bărbat ca Sursa putea să fi iubit sau chiar să fi urât o femeie îndeajuns ca să fie obsedat de ea; şi se înfiorase, gândindu-se că ea constituia copia acestei obsesii. Totuşi, recompensele fuseseră suficiente ca s-o oprească să vorbească.

— Cum merge treaba în seara asta?

— Foarte bine, stăpâne. E zi de plată la portul stelar şi-avem o mulţime de clienţi.

— Ultima afacere s-a încheiat cu bine? Ai avut destulă... variaţie la îndemână ca să-i mulţumeşti pe anumiţi clienţi?

— Da, Coonabarabran a fost acolo unde aţi spus că o să fie şi a avut totul la dispoziţie. În seara asta putem asigura orice plăcere.

Era sigură că el deja ştia răspunsul la toate întrebările şi de aceea îi răspundea întotdeauna cinstit. Sursa nu-i ceruse să se implice în toate problemele. Tor nu avea nimic împotrivă să servească drept paravan pentru traficul de droguri, căci avea atâta minte încât să se ferească de consecinţe. Sursa supraveghea şi manevra numeroase alte tranzacţii ilegale, printre care însă erau şi unele pe care femeia nu le putea înghiţi. Dar pentru ele exista întotdeauna cineva gata să le facă.

— Bine... În seara asta aştept un vizitator deosebit de important. Ai grijă ca sala interioară să fie păzită şi pregătită aşa cum se cuvine. Ea va fi la intrarea laterală la miezul nopţii. Să nu fie lăsată să aştepte.

— Da, stăpâne. „Ea?" se întrebă în gând. Nu existau prea multe femei din societatea interlopă care să fie tratate cu atâta solicitudine

într-o audienţă la Sursă.

— Asta-i tot, Persefona. Întoarce-te la oaspeţii tăi.

— Mulţumesc, stăpâne, zise ea umilă.

Uşa se deschise şi Tor ieşi, clipind din nou în strălucirea albă a holului. Oftă când auzi uşa cum se închide cu un pocnet în spatele ei, şi în timp ce se îndepărta, nu se simţi ofensată că el n-o găsea atrăgătoare, era doar uşurată. Sursa se găsea cu totul în afara ambiţiilor ei şi în adâncul inimii o înfricoşa, din toate motivele rezonabile... şi din toate motivele pentru care un copil se teme de întuneric.

*

Arienrhod urmă silueta fantomatică a Persefonei prin coridoarele de acces către sala interioară a Sursei. Zgomotele cazinoului ajungeau la ea ca venite de departe prin bariera pereţilor, o pulsaţie profundă ce semăna mai mult cu a vibraţie decât cu un sunet adevărat şi care i se strecura în piept precum mâna morţii. Era mai mult decât potrivit ca veselia lipsită de entuziasm a mulţimii de jucători să-şi arate adevărata natură aici în sălile umbrite ale puterii ascunse a Sursei. Persefona se opri înaintea vizitatoarei, în faţa unei uşi închise care arăta ca oricare alta dintre cele pe lângă care trecuseră, şi-i făcu semn cu mâna. Necunoscuta înaintă şi Persefona apăsă cu mâna un panou al uşii – semnalul de sosire – de parcă nu fuseseră deja observate. Plină de un respect conştient de sine, încuviinţă din cap către Arienrhod şi se îndepărtă pe hol. Regina era sigură că femeia o recunoscuse; se întrebă ce-ar fi gândit Tor Starhiker alias Persefona dacă şi-ar fi dat seama că Regina ştia că era pionul lui Sparks Dawntreader.

Dar uşa se deschise în calea ei, introducând-o în întuneric, şi îşi alungă din minte toate celelalte gânduri. Lăsându-şi pe spate gluga mantiei de culoare întunecată, păşi cu îndrăzneală în faţă, fără să mai aştepte să fie chemată. Îndată ce trecu pragul, uşa se închise, lăsând-o în beznă. O cuprinse o panică acută, aşa cum i se întâmpla întotdeauna când venea aici. Brusc, îi veni greu să nu creadă că păşise într-un alt plan, în necunoscutul crud al unei reţele interstelare a viciului... În afara lumii pe care o cunoştea şi o stăpânea. Că era pierdută... Spionii ei mecanici pătrundeau cu privirea în fiecare colţişor al acestui oraş, însă aici nu puteau ajunge, locul era păzit de o aparatură mai puternică şi mai rafinată... acest întuneric atotcuprinzător care încerca să-i înăbuşe voinţa şi să-i distrugă stăpânirea de sine. Rămase nemişcată în picioare până ce depăşi momentul dificil şi-şi recăpătă simţul de orientare. „Întuneric... o şmecherie a naibii de bună. Păcat că nu m-am gândit la asta”.

— Maiestate! Este o onoare pentru umila mea locuinţă. Vocea lugubră a Sursei (precum cea a unui cadavru, sau poate că şi ea nu era decât un efect artificial?) şuieră urarea de bun venit, cu un accent

ciudat. Vă rog luaţi loc, faceţi-vă comodă. Nu mi-ar plăcea s-o ţin pe Doamna în picioare.

Arienrhod observă folosirea intenţionată a unui joc de cuvinte, referirea la moştenirea ei barbară. Nu răspunse, dar înaintă încrezătoare ca să se aşeze în fotoliul aflat vizavi de Sursă. După prima lor întâlnire, când bâjbâise umilitor prin întuneric, hotărâse să poarte lentile de contact amplificatoare de lumină atunci când venea să-l viziteze. Pe măsură ce vederea i se adapta, Arienrhod îşi putu da seama mai bine de aranjamentul general al camerei şi de profilul neclar al bărbatului însuşi. Deşi încercă din toate puterile, nu putu să-i distingă trăsăturile feţei.

— Ce vă pofteşte inima, Maiestate? Dacă doriţi am o gamă completă de delicii. Gesticulă cu o mână lătăreaţă, vag diformă.

— Nu în seara asta. (Nu i se adresă cu nici un titlu, refuzând să-l recunoască pe cel pe care el îl pretindea celorlalţi clienţi). Nu amestec niciodată afacerile cu plăcerea, decât dacă este absolut necesar.

Îşi dădu seama de intensitatea sporită a celorlalte simţuri în camera întunecată.

Un chicotit răguşit veni dinspre Sursă.

— Ce păcat. Aşa o risipă... nu vă întrebaţi niciodată ce v-ar putea scăpa?

— Din contră, zise ea, refuzând să consimtă la încercarea de apropiere. Nu-mi lipseşte nimic. De asta sunt Regina acestei lumi. Şi de aceea sunt aici. Intenţionez să rămân Regina Tiamatului şi după ce tu şi ceilalţi paraziţi extraplanetari îl veţi părăsi din nou. Dar ca să fac asta, voi avea nevoie de serviciile tale discutabile într-o măsură mult mai mare decât în trecut.

— Prezentaţi lucrurile atât de delicat. Cum ar putea un bărbat să vă refuze ceva? Vocea lui scrâşnea precum fierul pe ciment. La ce v-aţi gândit, Maiestate?

Ea-şi sprijini un cot pe braţul moale al fotoliului. „Precum carnea. Se simte precum carnea”.

— Vreau ca în timpul Festivalului, să se întâmple ceva, ceva care să provoace haos... În detrimentul Văraticilor.

— Poate că aveţi în minte genul de accident care i s-a întâmplat fostului Comandant al Poliţiei. Dar pe o scară mult mai mare, desigur. Vocea lui nu trăda deloc surprindere, ceva ce ea găsea atât liniştitor, cât şi deranjant. Sau poate că vă gândiţi la deversarea de droguri în alimentarea cu apă.

„Dar de ce-ar trebui să mă deranjeze asta? A fost ideea mea”.

— Fără droguri. Asta ar afecta şi poporul meu, ceea ce nu vreau. Trebuie să rămânem la conducere. Mă gândeam la o epidemie, ceva împotriva căreia majoritatea Iernaticilor au fost vaccinaţi. Văraticii nu ar avea nici o protecţie.

— Înţeleg. O vagă încuviinţare din cap. Da, se poate aranja. Deşi din partea mea ar însemna o trădare faţă de Hegemonie, dacă v-aş oferi mijloacele de a rămâne la putere. Noi suntem foarte interesaţi ca la plecarea noastră să-i lăsăm pe sălbatici sub control.

— Cele mai bune interese ale Hegemoniei abia dacă se intersectează cu ale tale, se răsti ea. Nu eşti un supus mai credincios decât mine.

Mirosul de tămâie din aer era prea puternic, de parcă ascundea ceva.

— Interesele noastre coincid în chestiunea apei vieţii, îl auzi chicotind uşor.

— Spune-mi atunci cât mă costă. N-am timp de tocmeală. Ascuţindu-şi vocea, Regina străpunse cu privirea prezenţa lui îngâmfată, lipsită de contururi materiale.

— Vreau recolta de la trei campanii de Vânătoare. Toată.

— Trei! Izbucni în râs, nerecunoscând că preţul cerut nu era mai mare decât se aşteptase.

— Care este preţul pentru răscumpărarea unei regine, Maiestate? Întunericul din jurul lor devenea aproape tangibil în vocea lui; Arienrhod redeveni conştientă că aude multe alte detalii, încercând să compenseze faptul că nu-i vedea faţa. Sunt sigur că poliţia va fi extrem de interesată să afle ce aveţi de gând cu această planeta. Genocidul este o acuzaţie gravă... şi încă împotriva propriului popor. Dar aşa se întâmplă când laşi o femeie să conducă... Nu femeile conduc Hegemonia, să ştiţi. Există multe locuri, pe multe lumi, unde chiar şi aroganţa Voastră, Arienrhod, poate fi înfrântă.

Mâinile ei se strânseră în faţa neaşteptatei izbucniri de ură ce se manifestase ca un trăsnet înspăimântător de blestem incandescent între perdelele protectoare ale întunericului. Deveni conştientă de mirosul aparte ce răzbătea de sub parfumul de tămâie care plutea în aer... era o duhoare de boală, sau de corp în descompunere. „Doar n-ar îndrăzni!”

— Nu mă ameninţa, Thanin Jaakola. Oi fi fost tu stăpân de sclavi pe Marele Albastru şi poate că eşti răspunzător de o mare parte din sărăcia de pe şapte planete diferite, replică ea lăsându-l să înţeleagă că ştie multe. Nu uita însă că până la Schimbare asta este planeta mea, iar tu exişti aici doar pentru că îţi permit eu. Orice mi se va întâmpla mie, se va răsfrânge asupra ta, pentru că fără mine îţi pierzi protecţia în faţa legii. Sunt sigură că există multe locuri unde ai găsi tu însuţi o experienţă umilitoare. „Şi sunt sigură că n-ai să uiţi asta nici un moment”. Ceea ce îţi cer eu este într-adevăr o treabă riscantă, dar totuşi simplă. Sunt sigură că nu este nimic de care să nu te poţi ocupa cu uşurinţă, date fiind resursele tale. Îţi voi da întreaga recoltă de la ultima Vânătoare a lui Starbuck... şi asta face cât răscumpărarea unei Regine, pentru tine sau oricare altul.

În întuneric, respiraţia lui sacadată se auzea şi mai tare, iar tăcerea era mai profundă. Arienrhod rămase şi ea tăcută. În cele din urmă, distinse o uşoară înclinare a capului şi-l auzi spunând:

— Da. Mă voi ocupa de treaba asta, în schimbul plăţii convenite. Mă voi bucura, gândindu-mă la dumneavoastră conducând Tiamatul după plecarea noastră, fără apa vieţii care să vă menţină tânără. A domni în Carbuncle după plecarea noastră... ştiţi că, fără noi, locul acesta nu va mai fi la fel. Nu va mai fi deloc la fel.

Râsetul lui se întinse ca o gumă.

Arienrhod se ridică în picioare fără un cuvânt şi abia după ce fu cu spatele la el şi porni către uşă îşi permise să se încrunte.

*

— Unde dracu' te duci?

Tor tresări vinovată când auzi pe neaşteptate vocea în spatele ei pe coridor... vocea lui Herne; tocmai trecea pe lângă încăperea pe care o folosea el în cazino. Majoritatea celorlalte camere aflate în această aripă erau folosite de prostituate şi de clienţii lor. Afară însă se iveau zorii unei zile şi coridorul era pustiu; cazinoul se închisese pentru un scurt răstimp de odihnă şi refacere.

Tor se întoarse cu o încetineală deliberată pentru a-l studia pe Herne. Bărbatul se sprijinea greoi de tocul uşii, cu picioarele-i nefolositoare înfăşurate în exoscheletul rudimentar autopropulsat care-i permitea de bine de rău să se mişte singur de ici colo. O robă scurtă, despicată, aruncată neglijent peste cap, îl îmbrăca exact atât cât să nu fie indecent. Ea se încruntă.

— Am o întâlnire importantă. „Ce te interesează, bunico?"

— Îmbrăcată aşa?

Ea îşi privi salopeta, îşi văzu în oglinda memoriei faţa lipsită de machiaj şi de farduri – propria ei individualitate, autentică, plictisită, obosită să pretindă că era altcineva, bucuroasă doar să-şi vadă propriul păr lins şi sur, ieşind de sub peruca poleită.

— De ce nu?

— Numai tu ai pune o întrebare ca asta, pufni Herne dezgustat, trăgându-se de robă. Ochii îi erau injectaţi, faţa somnoroasă de oboseală, de droguri, sau de ambele.

— Dacă mă îmbrăcam ca să mă încurc cu tine, n-aş fi obţinut mare lucru în schimb.

Văzu cu satisfacţie cum buzele lui se subţiază. Timpul n-o afectase pe ea, aşa cum făcuse cu Herne. „Şi n-o va face niciodată". Se ducea la o întâlnire cu Sparks Dawntreader, nu ca să se vadă cu un iubit; timpul o făcuse să-i placă de el încă şi mai puţin decât îi plăcea de Herne. Îi venea greu să-şi aducă aminte că el fusese cândva un puşti Văratic înspăimântat, pe care-l găsise chircit de frică pe o alee. De atunci ea se schimbase în exterior până într-atât încât uneori îşi

recunoştea cu greu propria-i faţă, dar ştia că dacă îşi arunca gătelile se regăsea mereu pe sine. Observase însă şi acel lucru interior care îl făcuse pe Sparks Dawntreader însuşi să fie sufocat treptat de ceva inuman...

— La urma urmei, pentru numele zeilor, tu de ce stai pe hol ca o cocotă ieşită la agăţat bărbaţi? Tu culegi informaţii *pentru* mine şi nu *despre* mine, sau poate că ai uitat? Potoleşte-te şi du-te la culcare; cum îţi închipui că-ţi poţi face treaba dacă stai treaz toată ziua?

Ea însăşi îşi dorea să doarmă dusă în apartamentul ei elegant de la etaj, nu să pornească cu noaptea-n cap la o confruntare pentru care n-avea să-i mulţumească nimeni.

— Nu pot dormi, îşi înclină el capul şi-şi frecă faţa pe braţul pe care-l ţinea rezemat de tocul uşii. Nu mai pot nici măcar să dorm, totul e o porcărie... se întrerupse şi o privi brusc, căutând ceva ce nu găsea. Faţa i se înăspri din nou:

— Lasă-mă-n pace!

— Atunci, lasă-te de droguri. Tor porni mai departe pe hol.

— Ce făcea ea aici noaptea trecută? o prinse din urmă vocea bărbatului.

Tor se opri iar, sesizând accentuarea şi faptul că Herne o recunoscuse pe vizitatoarea de la miezul nopţii care trecuse pe aici, mergând la Sursă. Arienrhod, Regina Zăpezii. Fusese înfăşurată într-o pelerină groasă, ca şi paznicul ei personal; dar Tor era o Iernatică şi o cunoştea pe Regină. O surprinse faptul că şi Herne o cunoştea, sau că-l interesa ce făcea ea aici.

— A venit să vorbească cu Sursa. Aşa cum tu nu ştii ce-au făcut, nu ştiu nici eu.

El râse fără plăcere.

— Pot să ghicesc ce n-au făcut. Privi spre ambele capete ale coridorului, apoi urmă: se apropie ultimul Festival – sfârşitul a tot şi a toate pentru Arienrhod. Poate că la urma urmei, ea nu e gata să renunţe la tot în favoarea Văraticilor. Zâmbi rece, cu o veselie fără rost.

Tor înlemni, înţelegând că Schimbarea nu constituia ceva inevitabil.

— Ea trebuie să fie gata. Întotdeauna lucrurile s-au întâmplat în felul acesta, altfel s-ar putea ajunge la... război sau cam aşa ceva. Noi am acceptat întotdeauna acest fapt. Când vin Văraticii...

Herne ţâţâi batjocoritor.

— Oamenii ca tine acceptă Schimbarea! Cei precum Arienrhod îşi fac propriile schimbări. Tu ai renunţa la tot, după ce ai fost Regină o sută cincizeci de ani? Dacă ai putea intra în posesia documentelor oficiale, pun pariu pe ce vrei că vei afla că fiecare Regină a Zăpezii de dinaintea ei a încercat să păstreze Iarna aici pentru totdeauna. Dar nici una n-a reuşit. Toate au dat greş, încheie el revenindu-i zâmbetul.

— Ce ştii tu despre asta, străine? gesticulă Tor de parcă ar fi vrut să alunge ideea. Asta nu-i planeta ta. Ea nu-i Regina ta.

— Acum este. Bărbatul ridică privirea, dar deasupra lor nu se afla decât tavanul. Se răsuci pe călcâie, trăgându-şi picioarele prinse în coliviile lor de oţel, şi-i întoarse spatele lui Tor. Iar Arienrhod va fi veşnic Regina lumii mele.

23

„Timpul se scurge înapoi”. Moon stătea atârnată ca o gogoaşă de mătase acolo unde mai stătuse şi altădată, în coconul înconjurat de manete şi butoane de comandă aflat în inima navei. Totul era la fel, aşa cum mai fusese... chiar şi imaginea zguduitoare a Porţii Negre pe ecranul din faţa lor. De parcă trecerea ei prin Poartă nu avusese loc niciodată, ca şi cum nu pusese nicicând piciorul pe altă planetă şi nu fusese vreodată iniţiată la izvoarele ei de cunoaştere sub îndrumarea unui străin, un sibil care sub nici un motiv nu avea vreun drept să existe în universul ei. De parcă ea nu-şi pierduse cinci ani din viaţă într-un singur moment, fatal.

— Moon, dragă.

Vocea Elsevierei veni şovăind de deasupra ei, îmboldind-o cu blândeţe, plină de o încordare tăcută. Ţesătura invizibilă a coconului o închisese deja într-atât încât nu se mai putea uita în sus la faţa lui Elsevier. Devenea greu de respirat, sau era poate pur şi simplu propria ei încordare, afectând-o. Închise ochii şi simţi cum un tremur străbate nava, pecetluind inevitabilitatea distrugerii lor, numai dacă ea nu... Deschise iar ochii, către faţa îngrozitoare a judecăţii.

Dar Poarta Neagră nu era chipul Morţii... ci doar un fenomen astronomic, a gaură in spaţiu străpunsă la începutul timpului şi care colapsa permanent în sine. Singularitatea din inima acestei porţi era plasată acum undeva într-o altă realitate, în ziua nesfârşită pe care fata şi-o imagina că trebuie să fie cerul pentru sorii muribunzi ai acestei nopţi. Însă în jurul acelei inimi cu neputinţă de cunoscut, structura spaţiului se întorcea pe dos în vârtejul puţului gravitaţional al găurii negre. Între realitatea exterioară a universului cunoscută de Moon şi cea interioară a singularităţii se întindea o zonă în care infinitul putea fi atins, unde spaţiul şi timpul îşi schimbau polaritatea, deplasarea printre ele fiind posibilă fără nici o oprelişte din partea legilor reportului normal spaţiu-timp. Această porţiune ciudată era ciuruită cu găurile de „viermi”, de rănile primordiale produse de sfărâmăturile rezultate din naşterea explozivă a universului şi de nenumăratele cadavre ale unor stele muribunde. Dispunând de cunoştinţele necesare şi de instrumente potrivite, o navă stelară putea face un salt aproape instantaneu dintr-un colţ în altul al spaţiului cunoscut.

Până şi navele Vechiului Imperiu, ce călătoreau mai iute ca lumina, folosiseră această Poartă, pentru că ele nu puteau traversa instantaneu distanţele interstelare directe. Iar acum, când cea mai apropiată sursă cunoscută de elemente rare necesare pentru propulsiile stelare se afla

într-un sistem solar la o mie de ani-lumină de Kharemough, vehiculele sale nu puteau parcurge această distanţă nici măcar în săptămâni sau luni. Aveau s-o facă numai după ce navele trimise de Kharemough pentru a readuce propulsia stelară se vor fi întors, aducând odată cu ea şi Noul Mileniu.

Deşi pe ecranul din faţa fetei apărea o fracţiune din radiaţia totală a găurii negre, Moon nu putea întrezări nimic din ceea ce se afla în inima secretă a acesteia; întrucât lumina căzută în gaură nu mai ieşea niciodată. Strălucirea orbitoare pe care o văzu era o imagine încremenită la limita percepţiei acestui univers, toate călătoriile tuturor obiectelor care intraseră vreodată prin Poartă – nave, praf, vieţi – fuseseră vărsate acolo într-o pată roşie pe orizontul timpului, un strigăt de disperare răsunând peste întregul spectru electromagnetic, reverberând prin eternitate.

Moon repetă ca pe o litanie tot ceea ce învăţase: credea că sibilii reprezentau un adevăr universal, credea în măiestria şi în înţelepciunea Vechiului Imperiu, credea că Niciunde nu era tărâmul Morţii, nefiind mai înfricoşător decât coridoarele fără viaţă ale creierului unui calculator.

Fusese sortită să facă acest lucru; nu va rata. Nici o poartă nu era de netrecut, nu exista rău spaţial ori temporal ce nu putea fi traversat, nici un abis de neînţelegere sau de credinţă, atâta timp cât îşi urmărea ţelul. Îşi fixă privirea pe ecran şi o absorbi în conştiinţa ei. În cele din urmă, rosti cuvintele oare îi veniră pe buze într-un mod atât de natural şi totuşi atât de ciudat:

— *Introducere de date*...

Şi se prăbuşi în beznă.

*

— Stop analiza!

Ţipătul sibil, sfârşitul Transferului, veni la ea din depărtare, ridicându-se pe aripi aurii printr-un tunel spiralat la capătul căruia se vedea întunericul absolut. Vocea continua să se audă, dar sunetele nu se legau între ele pentru a avea un înţeles; era un cântec pe o tonalitate înaltă, subţire, fără noimă. Îşi înălţă mâinile la buze, le apăsă – şi doar aşa îşi dădu seama că şi le poate mişca – frământându-şi obrajii, uimită de senzaţie şi tăcere. Odată cu conştiinţa sentimentului, îi pricepu intensitatea lui sălbatică, încordarea la maximum a muşchilor şi a tendoanelor provocată de trecerea lor... de trecerea lor. Transferul se terminase.

Moon deschise ochii, flămândă, lacomă, avidă după lumină, iar lumina o răsplăti cu un crescendo de strălucire, inundându-i retinele până când scoase un strigăt de bucurie amestecată cu durere. Privind printre degete, udându-le cu lacrimi, descoperi obrazul lui Silky atârnând în faţa ei precum o oglindă deformată, opacitatea lăptoasă a

ochilor săi întunecându-se într-un interes de nepătruns.

— Silky! (Nu exista nici un cocon care să-i despartă). Am crezut că eşti Moartea...

Fata îşi apăsă degetele în propria-i carne, savurând senzaţia propriei materialităţi. Acolo, în coridoarele fără de obârşie ale lui Niciunde, avusese iar halucinaţii, ca şi înainte, mistuită de spaimele ei primordiale. Lipsit de orice simţire, trupul ei era făcut din vid, carne, os, muşchi, sânge... suflet. Moartea o vizitase iarăşi într-un vis al celui mai adânc întuneric şi-o întrebase:

— *Cine-ţi stăpâneşte trupul, carnea sau sângele?*

Iar fata şoptise:

— Tu.

— *Cine-i mai puternic decât viaţa, şi voinţa, şi speranţa, şi dragostea?*

— Tu eşti.

— *Şi cine-i mai puternic decât mine?*

Cu o voce tremurătoare:

— Eu sunt.

Şi moartea se dăduse la o parte, lăsând-o să treacă... Înapoi prin tunelele din afara timpului, în lumina zilei.

— Eu sunt! râse ea încântată. Priveşte-mă! Eu sunt... exist, exist! Sunt sibilă!

— Da, draga mea...

Vocea Elsevierei pluti în jos spre ea; ridică privirea. Elsevier stătea în aer, eliberată din cocon, dar fără să se mişte în voie.

— Ţi-ai găsit drumul de întoarcere. Sunt atât de bucuroasă!

Auzindu-i glasul Moon încetă să mai zâmbească.

— Elsie?!

Moon şi Silky se înălţară ca nişte înotători neîndemânatici, îndepărtându-se de panoul stabilizat; îşi regăsiră echilibrul, sprijinindu-se de comenzile suspendate deasupra capului Elsevierei.

— Elsie, te simţi bine?

— Da, da... bine. Sigur că mă simt bine. Ochii bătrânei erau închişi, dar câte o dâră argintie, umedă se prelingea de sub fiecare pleoapă în timp ce vorbea. Împinse aproape cu asprime mâna fetei şi Moon nu putea spune dacă lacrimile fuseseră produse de durere sau de mândrie, de amândouă ori de niciuna. Ai început să pui lucrurile la locul lor, prin propriul tău curaj. Acum eu trebuie să capăt curajul de a mă îngriji ca să terminăm ceea ce am început.

Deschise ochii, ştergându-se pe faţă de parcă se trezea din vise negre.

Moon se uită spre ecran, acum Poarta nu se mai zărea în faţa lor, ci doar flăcările roşcate a mii şi mii de stele, dintre care Gemenii erau doar două... cerul de acasă, cerul Tiamatului.

— Ce-i mai rău a rămas în urmă, Elsie. Orice altceva va fi uşor de-

acum.

Dar Elsevier nu dădu nici un răspuns, iar Silky se mulţumi s-o privească în tăcere.

24

— BZ, aş fi vrut să nu fiu nevoită să-ţi dau ţie această sarcină, dar am amânat-o cât de mult am putut.

Jerusha stătea în picioare la fereastra biroului ei, privind afară, înfruntând imaginea zidului alb la care se reducea toată priveliştea ce-o avea în faţă. „Pusă în cutie. Pusă în cutie...”

— Este în ordine. Comandante. Gundhalinu şedea respectuos pe scaunul musafirilor, iar blânda aprobare din vocea lui parcă îl încălzea spatele femeii. Să spun drept, chiar mă bucur să plec pentru un timp din Carbuncle. Anumiţi oameni se sprijină un pic cam mult pe „chiulangii”... aşa că va fi pentru mine o uşurare să mai respir aer proaspăt, chiar dacă după asta o să mă aleg cu înjurături. Zâmbi liniştitor când Jerusha se întoarse cu faţa la el. Astea nu mă deranjează, Comandante. Ştiu că-mi fac datoria... şi-l cunosc şi pe acela care se foloseşte de propria-i incompetenţă ca să vă facă viaţa grea. Se întristă, dezaprobator. Trebuie să recunosc însă că... este enervant să trăieşti în compania unor oameni inferiori.

Ea schiţă un zâmbet.

— Meriţi o pauză, BZ, zeii ştiu asta, chiar dacă numai pentru a-ţi pierde timpul ca să vânezi hoţi de-a lungul şi de-a latul tundrei. Se rezemă cu grijă de birou, încercând să nu răstoarne vreun teanc de documente. N-aş fi vrut să te trimit să supraveghezi securitatea astroportului pentru că nu ştiu cum dracu am să mă descurc aici fără ajutorul tău.

Coborî ochii, puţin ruşinată să recunoască, asta, totuşi nu putea să nu-şi exprime recunoştinţa faţă de loialitatea lui de nezdruncinat.

Bărbatul râse, clătinându-şi capul.

— N-aveţi nevoie de nimeni, Comandante. Atâta timp cât vă păstraţi integritatea, nimeni nu vă poate atinge.

„Ba da... iar ei o fac chiar zilnic. Am nevoie de un cuvânt de încurajare, aşa cum viaţa are nevoie de soare”. BZ nu putea însă înţelege niciodată acest lucru. De ce nu se născuse ea cu simţul supremei valori de sine care părea să se dezvolte într-un Kharemoughi? O, zei, trebuie să fie minunat să nu cauţi niciodată asigurarea altcuiva că ceea ce ai făcut este corect! Chiar şi atunci când îl promovase inspector, Gundhalinu nu se îndoise niciodată că o făcuse din alt motiv decât cel al competenţei sale ca ofiţer.

— Oricum, e a chestie de... numai câteva luni, BZ.

— Şi tot câteva luni mai sunt până se va termina totul, Comandante. Vine Mileniul! Doar câteva luni până la Schimbare, când vom putea părăsi acest mizerabil glob de noroi, pe care să-l dăm uitării pentru tot

restul vieţii noastre.

— Încerc să nu mă gândesc la un viitor atât de îndepărtat. Îmi fac griji numai de pe o zi pe alta, aşa văd eu lucrurile.

Rearanjă absentă un teanc de petiţii.

Gundhalinu se ridică în picioare şi în ochi îi apăru o umbră de îngrijorare.

— Comandante... dacă veţi avea nevoie de cineva care să vă susţină în executarea ordinelor, încercaţi cu KraiVieux. E cam scorţos, dar măcar îşi pune la contribuţie cel puţin jumătate din mintea pe care o are... şi crede că încercaţi să faceţi o treabă cinstită.

— Serios? întrebă ea surprinsă. (KraiVieux era un ofiţer veteran, unul dintre ultimii de la care s-ar fi aşteptat să simtă până şi cea mai neînsemnată dorinţă de a o accepta. Mulţumesc BZ. O să-mi fie de ajutor. Surâse iarăşi, dar puţin strâmb.

— Perfect, încuviinţă bărbatul. Cred că mai bine aş începe să-mi împachetez hainele călduroase, Comandante... Aveţi grijă de dumneavoastră, doamnă.

— Ai grijă de tine, BZ. Îi răspunse la salut şi se uită după el părăsind biroul. Brusc fu cuprinsă de o puternică presimţire că îl văzuse pentru ultima dată. „Opreşte-te! Ce, vrei să-i porţi ghinion?” Căută în buzunar după un pachet de iestas în timp ce ocoli biroul cu mâna tremurândă, răspunse la apelul interfonului.

25

Arienrhod şedea răbdătoare cu mâinile sprijinite pe marmura vârstată a tăbliei biroului, în timp ce ultimul din şirul de petiţionari locali şi extraplanetari din ziua respectivă îşi recita propunerile şi-şi enunţa planurile. Îl asculta doar cu o ureche cum stâlcea limba – trebuie să fi fost un vorbitor de Umick, originar din Samathe – fără să-l lase să se exprime în graiul natal. Regina ştia Limba Umick, printre alte aproape o sută de graiuri şi dialecte pe care le însuşise în decursul anilor; dar îi făcea plăcere să-i forţeze pe extraplanetari să-i vorbească în limba ei atunci când încercau să-i obţină favorurile.

Negustorul vorbea atât de încet şi de monoton despre costurile de navigaţie şi limitele profitului încât prezenţa lui fizică devenea treptat tot mai puţin remarcată. Arienrhod se trezi că privea prin el, în lungul unui şir nesfârşit de ecouri, alţii ca el... diferiţi şi totuşi aceiaşi. „Câţi oare?” Îşi dori deodată să fi ţinut socoteala, i-ar fi dat proporţia trecutului, sensul absolutului. Odată cu anii, poate acestea deveneau cenuşii, prăfuite de neîntrebuinţare: contururi neclare, caraghioase şi fără noimă. Ar fi vrut ca măcar o dată să fi apărut un extraplanetar care să vadă la ea mai întâi conducătorul şi apoi femeia, mai întâi şeful de stat cu experienţă şi apoi barbara.

— ...timp în... ăăă... cum se spune... sallak... tranzit. Asta înseamnă că eu nu putut mult face profit bun pe săruri, oricum, motiv pentru care nu pot oferi decât...

— Ba nu-i aşa, Căpitane Negustor, se apleca ea peste tăblia mesei. Timpul de tranzit de aici la Tsieh-pun este cu cinci luni mai mic decât pretinzi dumneata, ceea ce te sincronizează exact cu ciclul lor *collody*. Asta face transportul sărurilor noastre de mangan către Tsieh-pun extrem de rentabil.

Negustorul rămase cu gura căscată. Arienrhod surâse sardonic şi scoase discul de prezentare din cititorul magnetic. Îl azvârli, lăsându-l să alunece pe marmura lustruită drept în mâinile lui întinse. Prima dată era posibil ca să vină la ea sperând să găsească o persoană naivă şi lipsită de voinţă, dar n-o mai făceau şi a doua oară.

— Poate ar fi mai bine să revii după ce vei fi obţinut o documentare corectă.

— Maiestate, eu... îşi feri privirea, temându-se să i se uite în ochi, era ca un căţelandru plin de el care se pomenise dintr-o dată cu coada între picioare. Bineînţeles. Maiestatea Voastră are perfectă dreptate, a fost o scăpare... ăăă... stupidă din partea mea. Nici nu-mi dau seama cum de-am putut face o asemenea eroare. Condiţiile pe care le oferiţi ar fi... acceptabile, acum că îmi văd greşeala.

Regina zâmbi din nou, fără să se fi îmbunat câtuşi de puţin.

— Când dumneata, Căpitane Negustor, vei fi văzut atâtea „erori” câte am văzut eu, atunci vei învăţa să nu mai faci multe de-ale dumitale.

Îşi aminti de îndepărtata ei perioadă de început, când se împiedicase în fiecare „greşeală” mincinoasă pe care extraplanetarii i-o aruncaseră în cale – când trebuise să-i consulte pe Starbuck în legătură cu fiecare hotărâre, indiferent cât de importantă sau de măruntă era, cât de clară sau cât de ascunsă. Iar genul de informaţie pe care i-l aduseseră ei nu fusese întotdeauna cel de care avusese nevoie... Dar pe măsura ce treceau lunile, anii, deceniile, ea văzuse cât o costă propriile ei greşeli, iar lecţiile pe care le învăţase din experienţă nu le uitase niciodată, greşelile nu se repetară nicicând.

— Păi, continuă ea, de vreme ce ai văzut greşeala din calculele dumitale, sunt dispusă să merg împotriva judecăţii mele şi să-ţi acord drepturile contractuale de transport şi comerţ. De fapt... Se întrerupse şi aşteptă până-l văzu că o priveşte din nou direct, agăţându-se de fiecare cuvânt: ...dacă mă gândesc bine, aş putea chiar să am o mică afacere suplimentară pe care s-o îndrept spre dumneata. În folosul nostru reciproc, bineînţeles. Cunosc un negustor care tocmai a venit şi are o rezervă de ledoptra pe care intenţionează s-o transporte pe Samathe. „Dar numai în ultimă instanţă” După cum ştii ledoptra s-ar vinde pe Tsieh-pun la un preţ mult mai mare. „Asta o ştie şi el, numai că nu are habar că tu eşti în port”. Pentru un comision rezonabil, aş fi dispusă să-l conving că ai fi bucuros să-i preiei încărcătura.

Pe faţa negustorului apăru o licărire de lăcomie, dar şi o umbră de îndoială.

— Nu sunt sigur că am destui... stabilizatori de marfă pentru o încărcătură aşa de fină... ăăă... fragilă, Maiestate.

— Ai avea dacă ai lăsa pe Tiamat sistemul computerizat de bibliotecă pe care-l transportaţi la Tsieh-pun.

El căscă gura de mirare.

— Cum aţi... vreau să spun, asta ar fi... ăăă, ilegal.

„Un motiv în plus ca asemenea materiale să rămână aici, unde sunt cu adevărat necesare”.

— Un accident... O neglijenţă... se întâmplă mereu în transportul de mărfuri. Sunt sigură că ţi s-a mai întâmplat aşa ceva, insinuă ea mai mult decât era sigură urmărindu-i atent faţa.

El nu răspunse, dar un fel de panică sălbatică se citi undeva adânc în ochii lui întunecaţi.

„Da, ştiu totul despre tine... vă urmăresc reacţiile de vreo sută cincizeci de ani”.

— Ledoptra este în mod clar încărcătura cea mai rentabilă. Iar odată ajuns pe Tsieh-pun, când se va descoperi greşeala, va fi prea târziu, să

se mai poată face ceva. Poarta va fi închisă. Totul e foarte simplu, cum vezi. Chiar destul de simplu pentru dumneata. Profitul... asta-i tot ceea ce contează cu adevărat, nu-i aşa?

„Un profit în cunoaştere pentru Iarnă; o recompensă care nu se poate cumpăra cu bani”. Zâmbi în sinea ei, căci ştia secretul tuturor profiturilor similare pe care în lungul şir de ani le obţinuse cam în acelaşi mod, acumulând în linişte tehnologie şi informaţii pentru vremurile grele ce urmau să vină.

Negustorul încuviinţă, cu ochii examinând încă pe furiş colţurile camerei.

— Da, Maiestate. Dacă spuneţi aşa...

— Atunci voi avea grijă ca treaba să fie aranjată. Poţi pleca.

El ieşi, fără să mai fie invitat. Arienrhod rosti în dictafonul de birou informaţiile care trebuiau înregistrate.

Când ridică privirea, îl văzu în uşă pe Starbuck, în ai cărui ochi se citea admiraţia, uluiala.

— Înţeleg... Păi, atunci, asta-i tot? Arienrhod se lăsă pe spătarul capitonat al fotoliului şi-i ascultă oftatul obişnuit pe care-l scotea când porni să se legene uşor.

— „Asta-i tot?” pufni Starbuck iritat. Am fost toată ziua plecat pe Stradă, fâţâindu-mă încoace şi-ncolo ca să-ţi fac pe plac. Nu-ţi aduc destule zvonuri? Căţeaua aia de Albastră n-are deja mai multe necazuri decât poate duce ca să-i mai fac şi eu altele în plus? Nu...

— Ştii, era o vreme când întrebarea asta te-ar fi durut până în inimă. Arienrhod se aplecă iar în faţă. Sparks Dawntreader obişnuia să urce în al nouălea cer când îi zâmbeam şi să tremure când mă încruntam la el. Dacă i-aş fi spus „Asta-i tot?”, s-ar fi aruncat în genunchi în faţa mea şi m-ar fi implorat să-i mai dau o însărcinare – orice m-ar fi putut face fericită.

Îşi ţuguie buzele într-o îmbufnare capricioasă, însă cuvintele acopereau tăişul unui brici care o rănea pe dinăuntru.

— Şi tu râdeai de el că-i fraier. Pumnii în mănuşi negre ai lui Starbuck se rezemară sfidător în şolduri, totuşi regina nu-i răspunse, lăsând cuvintele să-şi facă treaba şi după o clipă mâinile lui coborâră iar odată cu ele şi privirea lui insistentă. Sunt ceea ce tu ai vrut ca eu să fiu, adăugă el încet, abia şoptit. Îmi pare rău dacă nu-ţi place.

„Da... şi mie”. Cândva, cunoscuse căldura unei veri uitate atunci când îl privea când el o ţinea în braţe. Însă Sparks uitase Vara şi Arienrhod nu-i mai vedea trecutul în ochii verzi schimbători; nici pe-al ei, şi nici măcar pe-al lui. Numai propria ei reflectare: Regina Zăpezii, Iarna veşnică. De ce oare trebuie să fiu întotdeauna prea puternică... trimite-mi pe cineva pe care să nu-l pot distruge.

— Îţi pare rău? Îţi pare rău că ai lăsat să se întâmple aşa... că m-ai lăsat să devin Starbuck? Nu mi-am făcut datoria?

— Nu, nu-mi pare rău. Era inevitabil. „Dar îmi pare rău că a fost inevitabil...” Găsi un surâs, un răspuns pentru băiatul speriat care furase vocea lui Starbuck, iar datoria ţi-ai făcut-o foarte bine. „Prea bine”. Scoate-ţi masca, Starbuck!

El ridică braţele şi-şi trase de pe cap casca neagră, pe care o ţinu apoi sub braţ. Arienrhod zâmbi văzându-i văpaia părului împrăştiată pe umeri, chipul cinstit, încă acelaşi, proaspăt şi plin de tinereţe... adică nu, nu chiar acelaşi. Nu mai era la fel. Nu se schimbase însă decât propria-i faţă. Ochii ei încetară să-i mai zâmbească în spatele surâsului; şi ca replică văzu că surâsul lui se pierde. Se priviră un timp în tăcere.

În cele din urmă îşi reveni Sparks şi se întinse, adoptând o atitudine de felină, conştientă de sine.

— Ai ceva împotrivă dacă mă aşez? Am avut o zi grea.

— Te rog, stai jos atunci. Sunt sigură că trebuie să fie enervant să te bălăceşti zilnic în destrăbălare, cu atâta hărnicie cum o faci tu.

El se încruntă şi se aşeză într-unul din fotoliile pereche în formă de aripă aflat în spaţiul dintre birou şi uşă.

— Este plictisitor. Fiecare minut pare un an, mă plictisesc al dracului când sunt departe de tine. Se rezemă pe spate, neliniştit, deznădăjduit, trecându-şi degetele peste medalia extraplanetară care se legăna pe sub cămaşa deschisă pe jumătate.

— N-ar trebui să găseşti plictisitor faptul că faci necazuri Albaştrilor... femeii care ne-a pierdut-o pe Moon.

Se străduia să păstreze un ton de afaceri, modelându-şi emoţia într-o armă cu care să pedepsească... pe cine?

Bărbatul ridică din umeri.

— Mi-ar plăcea mai mult treaba asta dacă aş putea vedea ceva rezultate. Ea continuă să fie şefa.

— Bineînţeles. Va fi aşa până la sfârşitul sfârşitului. Iar fiecare zi din ceea ce ar fi trebuit să reprezinte o dulce victorie şi-o va petrece călcând desculţă pe sticlă spartă... Rămâi aici în palat mâine şi te voi lăsa s-o priveşti.

— Nu, îşi coborî el brusc privirea şi se împurpură, spre surprinderea Reginei. Nu. De fapt nu vreau s-o văd. Mâinile sale pipăiră centura ţintuită de la brâu, căutând ceva care nu se mai afla acolo de mult.

— Cum vrei. Dacă într-adevăr ştii ce vrei, adăugă ea pe jumătate critică, pe jumătate îngrijorată. Sparks nu reacţionă, aşa că ea continuă: trebuie să spun că PalaThion este mai încăpăţânată decât m-am aşteptat. Firavă cum e, credeam că până acum o să prezinte semnele unui stres mai profund. Probabil că e susţinută de cineva.

— Gundhalinu, unul dintre inspectori. Ceilalţi îl urăsc pentru asta, dar lui nu-i pasă căci se consideră mai bun decât ei.

— Gundhalinu? A, da... Arienrhod îşi privi casetofonul pentru

însemnări. Am să ţin minte chestia asta. Mai există şi un alt extraplanetar, Ngenet, care deţine o plantaţie undeva pe coastă. Înţeleg că ea l-a vizitat acolo. O prietenie cu rădăcini discutabile...

Îşi netezi părul, fixând pictura murală din spatele lui Starbuck: norul alb-cenuşiu al unei furtuni de iarnă ce se năpustea vuind de pe piscurile acoperite cu gheaţă şi inunda valea cu tot ceea ce era în jurul unei singuratice gospodării Iernatice.

— De pe plantaţia lui nu s-a strâns niciodată recolta, nu-i aşa?

Starbuck se îndrepta în fotoliu.

— Nu. E extraplanetar. Am crezut că nu putem, decât dacă el...

— Aşa-i. Înţeleg că el o interzice cu stricteţe, că este ostil ideii. Mă întreb ce s-ar întâmpla acum dacă tu ai vâna în rezervaţia lui, iar PalaThion nu te-ar putea pedepsi?

Bărbatul râse şi nimic din vechiul dezgust nu se mai arăta acum pe chipul lui.

— Ar fi o Vânătoare bună si sfârşitul unei legături amoroase?

— Toate într-o zi de muncă, zâmbi ea. Vânătoarea finală ne va captura câteva suflete.

— Vânătoarea finală... Starbuck se rezemă de-o aripă a spătarului fotoliului, jucându-se cu degetele. Ştii, am auzit ceva interesant pe Stradă. Am auzit că acum câteva nopţi Sursa a avut un vizitator nocturn. Mi-a ajuns la urechi că ai fost tu. Şi se mai spune că poate nu eşti încă pregătită să vezi venind sfârşitul Iernii. O privi atent. Ia zi, am, auzit bine?

— Excelent, încuviinţă Regina lăsându-se pradă tăcerii ce se aşternuse între ei.

Era surprinsă, da... Însă doar puţin. Îi cunoştea sursele de informaţii; ştia că se folosea de Persefona care la rândul ei îl utiliza pe Herne. Ea chiar îi aproba ingeniozitatea. O surprindea un pic doar faptul că intenţiile sale erau atât de evidente pentru toţi. Va trebui s-o supravegheze mai îndeaproape pe această Persefona.

— Ei bine? Starbuck îşi apăsă genunchii cu pumnii. Aveai de gând să-mi spui despre asta? Sau te gândeai să mă laşi să cred în continuare că la următorul Festival vom intra împreună în mare?

— Oh, ţi-aş fi spus... în cele din urmă. Mi-ar fi plăcut mai degrabă să te-aud jurându-mi că n-ai putea, că n-ai vrea să trăieşti fără mine... iubirea mea cea scumpă. Îi opri furia cu patru cuvinte ce-i veniră pe neaşteptate din inimă.

Bărbatul se ridică, traversă camera şi veni spre ea, ocolind marginea curbată argintie a biroului. Arienrhod ridică mâinile, oprindu-l cu o hotărâre tăcută.

— Mai întâi ascultă-mă. De vreme ce-ai întrebat, vreau să ştii. Nu intenţionez deloc să merg supusă la sacrificiu şi să văd că tot ceea ce m-am străduit să fac din planeta asta e azvârlit în mare după mine.

Niciodată nu mi-a trecut prin cap aşa ceva. De data asta, pe toţi zeii care n-au fost nicicând de-aici, lumea care ne înconjoară nu se va mai scufunda înapoi în ignoranţă şi stagnare după plecarea extraplanetarilor!

— Ce poţi să faci ca să împiedici asta? Când vor pleca ei, vom pierde tot sprijinul, baza puterii noastre. (îi făcu plăcere să-i audă acum, fără să-şi dea seama, se lega să-i poarte credinţă). Vor avea ei grijă să ne facă să pierdem puterea. Şi-atunci n-o să ne putem împotrivi Verii, aşa cum nu putem opri nici anotimpurile. Planeta va redeveni a lor.

— Ţi-au spălat creierul, clătină ea din cap şi arătă cu mâna grea de-atâtea inele către oraşul de dincolo de ziduri. Văraticii se vor aduna aici pentru Festival... aici, pe terenul nostru. Tot ce ne trebuie este ceva să-i ia pe nepusă masă... de pildă, o epidemie. Una la care noi, Iernaticii suntem din fericire imuni, graţie miracolului medicinei extraplanetare.

— Vrei să spui... că ai putea face asta? Ai vrea tu să...

— Da, şi iar da! zise ea. Eşti încă atât de legat de barbarii ăia neştiutori şi superstiţioşi încât nu eşti dispus să sacrifici câţiva dintre ei pentru viitorul planetei? Ei dau apă la moară extraplanetarilor. Între ei există o conspiraţie ca să ne asuprească pe noi – Iernaticii – poporul care doreşte să facă din această lume un partener egal în cadrul Hegemoniei. Au izbutit asta timp de un mileniu! Vrei să-şi continue succesele la nesfârşit? Oare nu ne-a venit şi nouă rândul să câştigăm?

— Da! Dar...

— Nici un „dar”. Extraplanetarii, Văraticii, ce au făcut ei pentru tine, oricare dintre ei, decât să te trădeze, să te părăsească?

Privi cum cuvintele lucrau în colţurile întunecoasă ale sufletului lui, pe care ea le cercetase aşa de amănunţit.

— Nimic. Gura lui semăna cu o crestătură făcută de cuţit. Ai dreptate... merită asta, pentru ce-au făcut. Mâinile i se încleştară pe curea, ca nişte gheare care intră în carne. Dar cum poţi tu aranja aşa ceva, fără să descopere Albaştrii?

— De treaba asta o să se ocupe Sursa. El mi-a mai organizat şi alte accidente ale soartei – până şi pe acela petrecut ultimului Comandant al Poliţiei. (Văzu cum Starbuck holbează ochii). Accidentul pe care îl am în vedere va fi de o amploare ceva mai mare şi-apoi, pentru ca să capete recolta pe care o vei realiza tu la această Vânătoare finală, sunt sigură că el va avea grijă ca treaba să fie făcută ca lumea. În felul lui, este un om de onoare.

— Dar asta va trebui să se întâmple înainte ca să plece ultimele nave. Oare Albaştrii nu vor încerca totuşi...

— Cu Primul Ministru aici, şi cu Poarta închizându-se? Vor fugi – ne

vor lăsa de izbelişte, gândindu-se că şi fără ei vom sfârşi oricum prin a fi aruncaţi în mare. Îi ştiu eu... Îi studiez de un secol şi jumătate.

Împotrivirea bărbatului se sfârşi cu un suspin.

— Tu îi cunoşti mai bine decât se cunosc ei înşişi.

— Aşa îi cunosc pe toţi. Arienrhod se sculă din fotoliu, lăsându-l în sfârşit s-o ia în braţe. Chiar şi pe tine.

— Mai ales pe mine, îi şopti el la ureche, sărutându-i ceafa, gâtul. Arienrhod... ai trupul meu, ţi-aş da şi sufletul dac-ai vrea să-l iei.

Ea atinse un panou de pe birou, deschizând o uşă către o cameră mult mai potrivită. Îşi zise însă în gând, cu tristeţe: „Îl am deja, iubitule”.

26

— Aparatura semnalează prezenţa unor fiinţe vii, Inspectore. Pilotul, TierPardée, se deşteptă din obişnuita lui tăcere încruntată cu o agitaţie neobişnuită. Au dimensiunile oamenilor. La stânga, de-a lungul crăpăturii ăleia... unde sunt nişte tufişuri.

— Se indică existenţa vreunei surse de energie?

Gundhalinu îşi vârî în buzunarul hainei romanul din Vechiul Imperiu şi se aplecă în faţă, simţind apăsarea centurii de siguranţă a navei de patrulare. „În sfârşit, puţină acţiune...” Privi cu atenţie prin parbriz, căutând cu ochii săi omeneşti, inadecvaţi, măcar o urmă din ceea ce distingea echipamentul atoatevăzător. Urmăreau de o zi şi jumătate banda de hoţi, după raidul întreprins de aceasta în astroport. La început, urmele fuseseră cam şterse dar se menţinuseră constante devenind tot mai proaspete. Lista obiectelor dispărute includea şi o ladă conţinând un beamer portabil de mare putere aparţinând poliţiei; BZ se întrebase cum naiba reuşiseră hoţii să ajungă la el. De obicei, nomazii nu erau bine înarmaţi, motiv pentru care raidurile lor depindeau de abilitatea de a se furişa şi evitau confruntarea cu forţele de pază. Erau însă la fel de nemiloşi şi necruţători ca şi ţinutul sterp, alb-negru, care-i adăpostea: uciseseră aproape cu nepăsare pe cei câţiva extraplanetari ce li se iviseră în cale. Gundhalinu intenţiona să se convingă că beamerul nu le schimba acum modul de operare.

Privi indicaţiile afişate pe panou, făcând propria-i evaluare, când TierPardée strigă:

— Da, domnule! În sfârşit, i-am înhăţat! Inspectore, au glisoare de zăpadă. (Râse încântat). Ne vom lăsa în jos şi-o să facă pe ei de frică atunci când ne vor vedea. Dup’ aia, n-ar trebui să fie nici o problemă să-i curăţăm pe Iubitorii ăştia de Mamă, nu-i aşa, domnule?

Gundhalinu deschise gura ca să dea un răspuns cam sceptic, exact în clipa când ochii îi picară pe următorul afişaj al panoului, tocmai când acesta începu să strălucească în roşu – culoarea de avertizare...

— Scoate-ne dracului de-aici, imediat!

Se întinse peste trupul uluit şi inert al lui TierPardée, smuci în spate maneta de comandă şi întoarse nava într-un viraj strâns, ascendent. Simţi maneta vibrând şi împotrivindu-se.

— *Haide*...

— Inspectore, ce nai... TierPardée nu apucă să-şi termine fraza; fulgerul de energie îi lovi de dedesubt, doborându-i.

Gundhalinu întrezări un vârtej negru-alb-albastru ce i se heliogravă permanent pe creier; ameţitoarea cădere liberă îl răsuci ca pe-o roată a norocului, până ce stabilizatoarele navei îşi reveniră şi opriră

acrobaţia de coşmar. Nu însă şi căderea – erau morţi în văzduh, se prăbuşeau ca piatra într-un picaj fără zgomot ce urma să se sfârşească cu ei morţi pe sol. Ecranele navei afişau lumini aleatoare; calculatorul nu răspundea la comenzile sale strigate. Mâna i se întinse instinctiv către reactivarea în caz de avarie; apăsă butonul o dată, şi încă o dată, până când în sfârşit creierul său amorţit recunoscu motivul pentru care nu se simţea nici o reacţie: beamerul transformase în cenuşă scutul de protecţie al sursei de alimentare şi acum nu mai era nimic de făcut. *Nimic*... TierPardée rămăsese cu gura căscată, ca un manechin din plastic, scoţând un sunet despre care, la început, greşi considerându-l un râset. Cerul dispăru şi Gundhalinu văzu suprafaţa zăpezii învălătucită precum norii şi colţii negri proeminenţi ai falezei golaşe ce făcu un salt în sus ca să-i întâlnească...

Izbiră omătul înainte de a lovi faleza şi asta fu de ajuns ca să-i salveze. Neaua se transformă într-o pernă de un alb orbitor, absorbind impactul care-l proiectă atât de puternic înainte, încât casca lui strâmbă parbrizul flexibil.

Pentru o bună bucată de vreme, rămase întins fără să se mişte, încleştat în îmbrăţişarea centurii de siguranţă; ascultând sonerii, incapabil să-şi concentreze privirea sau măcar să scoată vreun sunet. Ştia că exista ceva important care trebuia spus, trebuia avertizat, dar acel ceva nu căpătă contur în gura lui şi nici măcar în mintea sa. Simţea cabina fierbinte şi faptul i se părea cu atât mai ciudat pentru că ştia că se aflau îngropaţi în zăpadă. „Îngropaţi, îngropaţi, morţi şi...?” Închise ochii. Ochii îl dureau. Ceva mirosea urât... Aerul. Aerul devenea tot mai rău, mirosind a putreziciune – a ceva ars.

Ochii îi lăcrimară; îi deschise iarăşi. Izolaţia ardea. Asta era. Avalanşa de zăpadă se topea, alunecând în jos pe exteriorul parbrizelor.

— ‘Pardée. Supra’ncărcare. Ieşi afară.

Cuvintele erau neinteligibile chiar şi pentru el. Îl zgâlţâi pe TierPardée, dar ochii poliţistului rămaseră închişi, iar el atârna de curelele ce nu-i permiteau să se mişte. Gundhalinu se luptă cu închizătoarea propriei sale centuri de siguranţă, reuşind în cele din urmă să se elibereze. Încercă portiera, era încă blocată de zăpadă. Bătu în ea cu pumnul, fără nici un rost, iar fiecare izbitură îi revenea prin oase înapoi în capul ce-i zvâcnea continuu. În cele din urmă, îşi propti corpul în portieră ca pe-o pârghie şi se împinse în picioare, punându-şi în ele toată puterea care-i mai revenise şi toată frica ce-l cuprindea. Portiera începu să cedeze, centimetru după centimetru, până când ţâşni singură în sus, răsturnându-l pe jumătate afară, în zăpadă.

Căzu în genunchi într-o băltoacă de zloată, şocat de atacul neaşteptat al căldurii şi apoi al frigului asupra trupului vătămat. Se

trase în sus de-a lungul fuselajului, silindu-şi picioarele ca de cauciuc să-l împiedice să cadă şi să-l susţină, separând dogoarea sinistră a sursei energetice către devenea critică sub vântul îngheţat. Trebuia să-l scoată afară pe TierPardée şi să-l care cât de departe putea, înainte ca nava să se transforme într-o stea.

Se aplecă să intre în cabină, dar ceva îl prinse de guler, îl trase înapoi şi-l azvârli iar în zăpadă. De data asta nu mai auzea soneriile, ci muzica hidoasă a unui râs omenesc, reverberând din faleză; hidoasă, pentru că ştia că-i era adresat. Se rostogoli şi se ridică în genunchi ca să-i înfrunte pe duşmani – zări, deloc surprins, canadienele şi pantalonii albi, vreo şase feţe palide, amorfe, acoperite pe jumătate de ochelari din lemn, cu fante, precum ochii bulbucaţi ai vreunei specii de insecte. Totuşi erau oameni – păstori nomazi iernatici de pfalla, pe care împrejurările îi transformaseră în hoţi, care-şi lepădaseră tradiţionala îmbrăcăminte strălucitoare, în favoarea camuflajului antiseptic al comandourilor arctice. O lovitură în spinare îi curmă gândurile răşchirându-l pe Gundhalinu cu faţa în zăpadă; simţi cum cineva îl rostogoleşte pe-o parte şi-l dezarmează cu dexteritate. Din piepturile tuturor răsună un strigăt de triumf când bărbosul înălţă pistolul paralizant al poliţistului ca pe un trofeu.

Gundhalinu se sculă în capul oaselor, ignorând din cauza agitaţiei caracterul nedemn al poziţiei în care şedea.

— O să explodeze...! arătă el în direcţia respectivă, deşi nesigur dacă va fi înţeles. Ajutaţi-mă să-l scot de-acolo – nu mai e multă vreme!

Se ridică în picioare, uşurat când auzi murmurul de consternare care străbătu grupul. Porni înapoi către navă, dar un alt bandit ajunsese primul acolo. Acesta se îndreptă, ţinând în mână arma lui TierPardée şi rânji satisfăcut.

— Ăsta d'aci, nu-i bun de nimic... e tot ce-am găsit. E prea cald acolo 'năuntru, s-o lăsăm baltă. Ţeava rătăcitoare a pistolului paralizant ţinti deodată pieptul lui Gundhalinu. Pac, eşti paralizat, Albastrule! Un chicotit ascuţit de adolescent scăpă de sub înfofoleala de pe faţă.

Poliţistul se opri, uitându-se pe lângă adolescent şi gura filamentată a pistolului.

— Nu-i mort, e rănit! E viu, trebuie să-l scoatem de-acolo... Răsuflarea i se înălţă ca un nor alb.

Bărbatul care îl dezarmase şi un altul îl prinseră de braţe la auzul unei comenzi date pe un ton tăios. Începură să-l târască departe de aeronavă. Adolescentul mergea ţanţoş în spatele lor, încălţat ca şi ceilalţi cu rachete de zăpadă, chicoti din nou, când cizmele lui Gundhalinu străpunseră crusta zăpezii, şi el începu să se afunde.

— Nu! Nu puteţi face asta. E viu, lua-v-ar naiba, o să ardă de viu

acolo!

— Atunci fii bucuros că eşti alături de el, rânji primul bărbat.

Îl forţară să meargă cu ei până la aflorimentul de stâncă prăbuşită unde îşi ascunseseră glisoarele de zăpadă. Acolo se opriră şi se întoarseră spre navă, ghemuindu-se ca s-o privească. Cei doi bărbaţi continuau să-l ţină între ei, silindu-l să se ţină pe picioare când se răsuciră odată cu ceilalţi. Acum nava se zărea bine afundându-se în zăpadă şi o vagă scânteiere împrăştiindu-se peste fuselajul contorsionat. Gundhalinu se uită în sus la cer, umplându-şi ochii cu azurul înălţimilor, şi se rugă la zeii de pe opt lumi diferite ca TierPardée să nu afle niciodată ce i se întâmpla acum.

Însă cerul era pustiu, iar în alba tăcere pustie a îngheţatei Ierni, un glob de lumină pârjolitoare îi arse vederea şi suflul exploziei îi anulă toate celelalte simţuri.

Cunoştinţa îi reveni odată cu durerea în trupul rănit; şedea rezemat de un bolovan, în timp ce nomazii se foiau, mormăiau şi arătau undeva dincolo de el cu gesturi pline de veneraţie. Unul din ei râse nervos. Memoria îi reveni lui Gundhalinu şi atunci îşi aduse aminte de ce râdeau... se aplecă şi vomită în zăpada călcată în picioare.

— Te-au trimis să ne ucizi şi nici măcar imaginea morţii n-o poţi suporta!

Unul dintre nomazi se opri lângă el şi scuipă. Scuipatul ateriză pe materialul gros al uniformei; îl privi cum începe să îngheţe. Ridică ochii, devenind conştient că aerul rece îi ardea plămânii, când inspira, de faptul că fusese scuipat de o barbară, o scorpie bătrână cu faţa precum o plasă de pescuit, care n-ar fi avut dreptul să-l atingă nici pe cel mai jalnic Neclasificat de pe Kharemough.

Se ridică puţin câte puţin cu spatele sprijinit de piatră, stângaci din cauza corpului ţeapăn şi a frigului, până când putu să stea pe picioare şi s-o privească de sus pe nomada care-l scuipase.

— Sunteţi cu toţii arestaţi, pentru crimă şi jaf. Vă veţi întoarce cu mine la astroport pentru a vă confrunta cu acuzaţiile aduse. Auzindu-şi vorbele, nici lui nu-i veni să creadă că le rostise cu adevărat.

Bătrâna se holbă la el neîncrezătoare şi izbucni într-un râs obscen, înăbuşit de norul răsuflării îngheţate, înfăşurându-şi braţele în jurul trupului. Restul banditţilor începură să se strângă în jurul lui, pierzându-şi interesul pentru prima lor victimă, acum după ce nu mai exista.

— L-aţi auzit p'ăsta? vârî ea un deget deformat de artrită în faţa lui Gundhalinu. Aţi auzit ce ne-a zis străinul ăsta mucos cu pielea murdară? Crede că suntem arestaţi! Ce părere aveţi? Mătură iar cu mâna prin aer.

— Trebuie să fie nebun, rânji unul dintre bărbaţi.

Gundhalinu se gândi că erau acolo trei bărbaţi şi încă o altă

femeie... presupuse că şi adolescentul era de sex feminin, deşi nu era prea sigur. Planeta asta blestemată dăduse peste cap regulile comportamentului civilizat, astfel încât nu putea să judece nimic după standardele pe care le cunoştea.

Pricepea foarte limpede un singur lucru, că n-avea să scape cu viaţă. Urmau să-l omoare şi pe el. Înţelegerea acestui fapt îi provocă ameţeală; se rezemă iarăşi de stânca din spate ca să nu cadă. Îi privi cum îşi împingeau în sus ochelarii, ca să se uite mai bine la el şi nu zări nici un pic de milă în ochii de culoarea cerului, înconjuraţi de cearcăne palide. Unul dintre barbari îi pipăi o mânecă a hainei; el îşi smuci mâna într-o parte.

— Ce-o să facem cu ăsta, ăă? Adolescenta îl împinse cu cotul pe unul dintre bărbaţi, ca să se uite mai bine la poliţist. Pot să-l iau eu? Hai, mami, lasă-mă să-l iau eu!

Pistolul se îndreptă iarăşi către Gundhalinu. Îşi dădu seama că fata i se adresase bătrânei.

— Pentru colecţia mea, adăugă ea.

Poliţistul îşi imagină brusc propriul său cap mutilat, înfipt într-un ţăruş, precum o bucată de carne în frigiderul unei sinistre case mortuare. Stomacul i se contractă din nou; îşi apăsă limba pe cerul gurii. „Zei!... a, zei, nu în felul ăsta! Dacă trebuie să mor, atunci daţi-mi o moarte curată, o moarte rapidă”.

— Tacă-ţi fleanca, puştoaico! zise baba cu asprime.

Pe la spate, fata făcu o strâmbătură în direcţia ei.

— Eu zic să-l omorâm acum, şamano, spuse cealaltă femeie. Cât mai urât. Atunci celorlalţi străini le va fi teamă să mai vină pe-aici.

— Dacă mă omorâţi, ei n-o să înceteze niciodată să vină să vă caute! Gundhalinu făcu un pas înainte şi văzu două cuţite ieşind afară din teci ascunse. Nu puteţi să ucideţi un inspector de poliţie şi să scăpaţi aşa uşor. Nu se vor opri până când n-au să vă dea de urmă.

Ştia că spunea toate astea numai ca să se liniştească singur, pentru că nu era nimic adevărat. Simţi imperfecţiunea cuvintelor mincinoase, ştia că şi ceilalţi o percepeau. Începu să tremure.

— Şi cine naiba o să afle vreodată ce s-a-ntâmplat? (Baborniţa rânji iar; dinţii ei erau perfecţi, albi ca zăpada. Gundhalinu se întrebă, în mod absurd, dacă nu cumva erau falşi.) Am putea să-ţi aruncăm trupul într-o crevasă şi gheaţa îţi va măcina oasele. Nici chiar toţi zeii voştri nu vor afla niciodată unde zaci! Pe neaşteptate ridică obiectul care-i atârna la şold şi i-l vârî în piept, împingându-l iar de stâncă, cu un grohăit de surpriză Străinule, tu chiar crezi că putem fi urmăriţi până în pânzele albe pe propriul nostru teritoriu? Eu sunt Mama. Pământul este iubitul meu, stâncile, păsările şi animalele sunt copiii mei. Ele îmi vorbesc, eu le cunosc limba. (Nebunia îi sticlea în ochii ca de porţelan). Ele îmi spun cum să vânez un vânător. Şi vor

o ofrandă, o recompensă.

Poliţistul se uită la tubul metalic lung şi strălucitor, care-l ţintuia de stânca îngheţată şi, înainte ca vederea să i se întunece iarăşi, recunoscu un arzător cu electroni din dotarea poliţiei. Se ridică în picioare cu o ţinută demnă, rigidă, coordonându-şi toate mişcările printr-un efort de voinţă, în timp ce bătrâna scorpie se retrăgea încetişor. Ceilalţi o imitară, ieşind din raza de acţiune a reculului energetic, lăsându-l singur într-un cerc de zăpadă învolburată. Gura îi era rănită, plămânii îl dureau din cauza aerului îngheţat. Fiecare răsuflare putea fi cea din urmă, dar cu ochii minţii nu văzu nici reluarea unor scene din viaţa sa, nici vreo revelare profundă a adevărului universal... nimic în acest moment final; absolut nimic...

Bătrâna înălţă arzătorul şi apăsă trăgaciul.

Gundhalinu se clătină sub lovitura care nu veni, deschise ochii, pe care nu-şi amintea să-i fi închis, la timp ca s-o vadă apăsând o dată şi încă o dată trăgaciul, fără nici un rezultat. Nomada bodogăni furioasă, scuturând arma; blesteme de ciudă se ridicară dinspre spectatorii ce aruncau priviri chiorâşe.

Inspectorul păşi în faţă, şovăielnic, întinzând mâinile.

— Dă-mi-o... lasă-mă să ţi-o repar.

Uimirea reveni în ochii albaştri, decoloraţi; bătrâna îşi feri arzătorul.

Rămase răbdător cu braţele întinse, cu palmele în sus.

— S-a blocat. Se întâmplă adesea. Dacă-mi dai voie, pot s-o aranjez.

Ea se încruntă, dar în mod subtil expresia i se schimbă din nou şi făcu un mic gest cu capul. Gundhalinu fu conştient de cele două paralizatoare îndreptate către el, conştient că va fi imposibil să evadeze. Baborniţa îi trânti arzătorul în mâini.

— Aranjeaz-o atunci, dacă eşti atât de dornic să mori.

Tonul sugeră că-l suspecta că-şi pierduse minţile; se întrebă dacă nu era adevărat.

Gundhalinu îngenunche, afundându-se, simţind muşcătura zăpezii prin stofa pantalonilor. Puse arma în echilibru pe coapsă, îşi scoase mănuşile şi deschise taşca de scule pe care o purta la cingătoare. Scoase dinăuntru o baghetă magnetizată subţire cât firul de păr şi o introduse în deschizătura de la baza mânerului arzătorului; începu apoi să testeze mecanismele ascunse cu o siguranţă calmă. În timp ce lucra, palmele transpirate i se lipeau de metalul îngheţat, dar abia sesiză acest lucru. Pipăindu-şi drumul de-a lungul nevăzutelor cărări, ajunse în sfârşit la intersecţia hotărâtoare şi separă cele două componente care se prinseseră laolaltă. Retrase sonda, din nou foarte atent, mulţumit că problema fusese doar aceea la care se aşteptase. Puse instrumentul înapoi la locul lui, întrebându-se în treacăt de ce oare îi mai păsa, şi întinse arzătorul bătrânei. Îi întâlni ochii

inexpresivi.

— Asta era necesar să fie făcut. Nu trebuie să ne furaţi jucăriile, dacă nu ştiţi cum să aveţi grijă de ele.

Ea-i smuci arzătorul, julindu-i palmele. Gundhalinu se strâmbă, dar mâinile îi erau ca de lemn, insensibile, deja nefolositoare. Ca şi faţa, ca şi creierul. Se ridică în picioare, lăsându-şi mănuşile să-i cadă. Cel puţin îşi dovedise superioritatea asupra acestor sălbatici, măcar acum putea să moară curat, onorabil, executat de o armă perfecţionată.

De data asta însă, bătrâna nu mai îndreptă arzătorul către el. Se întoarse, şi-l propti în umăr şi ţinti pâlcul de coniferi de sub peretele falezei. Trase; poliţistul auzi pârâitul electric al razei şi o mică explozie în momentul în care un copăcel solitar izbucni în flăcări. Strigăte de aprobare se ridicară în jur şi anticiparea execuţiei reveni pe feţele lor sălbatice, nemiloase.

Baba întoarse arzătorul înspre el.

— Ai făcut treabă bună, străinule, scrâşni ea, zâmbind fără pic de omenie pe chip.

Gundhalinu privi cu coada ochiului copăcelul ce ardea. Fumul se aduna lângă peretele falezei; mirosul de lemn ars era înţepător de străin. Totuşi carnea omenească arsă mirosea precum orice altă carne friptă...

— Sunt un Kharemoughi. Pot să repar, şi legat la ochi, orice piesă de echipament. Asta ne face să fim mai mult decât nişte animale.

— Tu însă vei muri exact ca oricare dintre noi, străine! Vrei într-adevăr să mori?

— Sunt pregătit să mor. Îşi îndreptă spatele; întregul său corp părea să aparţinu acum altcuiva.

Ea ridică arzătorul, cu braţele tremurându-i uşor din cauza efortului de a-l ţine în sus. Mâna i se strânse pe trăgaci şi ochii îi cercetară faţa lui BZ, dorind să-l înfrângă şi să-l facă s-o implore să-i lase viaţa. El însă mai degrabă ar fi murit decât să le dea această satisfacţie... şi ştia că oricum avea să moară.

— Omoară-l! Omoară-l!

Vocile începură să crească odată cu nerăbdarea spectatorilor. Gundhalinu aruncă o privire distrată cercului de chipuri şi văzu pe chipul adolescentei o expresie pe care nu putea s-o numească.

— Nu. Bătrâna coborî tubul, rânjind cu o duşmănie hidoasă. Nu, n-o să-l ucidem, o să-l păstrăm. Ne poate repara echipamentul pe care l-am furat de la neamul lui din portul stelar.

— E periculos, şamană! spuse unul dintre bărbaţi, furios din cauza aşteptărilor înşelate. N-avem nevoie de el.

— Şi eu spun că va trăi! mârâi babornIţa. El vrea să moară... priviţi-l! Un om care nu se teme de moarte e nebun, şi aduce ghinion să ucizi un nebun.

Poliţistul îşi simţi stupoarea fatalistă limpezindu-se, când în sfârşit înţelese: nu aveau să-i ofere o moarte curată. Urmau să-l facă sclavul lor...

— Nu, animale împuţite ce sunteţi! Se azvârli către bătrână, către armă. Omoară-mă, blestemato! N-o să....

Ea ridică tubul într-un gest reflex şi-l lovi cu el peste faţă. Gundhalinu căzu pe spate într-un troian de zăpadă, cu sângele arzându-i pielea, cu durerea zornăindu-i în cap precum un urlet. Scuipă o gură plină de sânge şi un dinte. Se aşeză în capul oaselor, gemând înapoia degetelor îngheţate, în timp ce nomazii începură să se îndepărteze de el. O auzi pe cotoroanţă dând ordine, dar nu-i distinse cuvintele; nu-i pasa, nu-i mai păsa de nimic.

— Hei... pune-ţi mănuşile, prostule!

Adolescenta stătea lângă el şi i le flutura în faţa ochilor. El se trase mai în spate şi încercă s-o ignore; strânse zăpadă în mâna făcută căuş şi şi-o îndesă în gura rănită.

— Albastrule! De data asta ea îi vârî în faţă tranchilizatorul lui TierPardée. Albăstrelule, mai bine ascultă-mă!

Îi azvârli mânuşile în stomac.

Bărbatul le trase încet, peste degetele amorţite cu sânge îngheţat pe ele. Gândul de a fi paralizat, neajutorat, târât către o sanie şi răsturnat în ea precum o ladă cu piese de schimb, i se părea imposibil de îndurat. Trebuia să se ducă singur pe picioare cu toată demnitatea de care era în stare, până când va găsi o cale să iasă din acest coşmar... o cale, orice cale.

Ceva îi căzu peste cască, îi alunecă în jos pe faţă ca un şarpe şi i se fixă în jurul gâtului. Privi în sus, speriat brusc, şi laţul i se strânse de gât. Văzându-i chipul, puştoaica izbucni în râs; celălalt capăt al frânghiei se înfăşura pe mâna ei vârâtă în mănuşa cu un deget. Îl lăsă să se legene liber, stând plină de aroganţă în faţa lui.

— Bun băiat. Mami a zis că-ţi vrea mâinile, dar mi-a spus că eu capăt restul, pentru grădina mea zoologică. Îşi coborî ochelarii, ascunzându-şi faţa îngustă şi noduroasă. Animalul meu favorit Albastru. Râse din nou şi trase brusc de frânghie. Hai, Albastrule! Şi ai face bine să mergi iute.

Gundhalinu se ridică grăbit în picioare şi o urmă prin zăpadă, afundându-se mereu, către glisoarele care aşteptau. Chiar dacă nu-l uciseseră, el ştia că era un om mort, pentru că în acel moment lumea lui încetase să mai existe.

27

Moon privi pe lângă spătarul fotoliului capitonat al lui Elsevier, întinzându-se pe braţul propriului ei fotoliu ca să privească afară prin hubloul blindat al LB-ului. Tiamat se înfăţişa vederii lor ca o lună răsărind, dar era infinit mai minunată pentru ochii ei. Acasă, se întorcea acasă, şi-i venea să creadă că timpul însuşi se întorsese pe dos: că va găsi totul exact aşa cum fusese, chiar aşa cum trebuia să fi fost, când cercul acela de albastru vrâstat de nori de dedesubtul ei se extinse şi se umpluse încă o dată cu marea fără de sfârşit. Totuşi chiar dacă nu era lumea pe care o pierduse, acum ştia că îşi va găsi drumul... că va găsi o cale s-o transforme.

— Protecţiile sunt activate?

— Da.

Asculta întrebările murmurate ale lui Elsevier şi răspunsurile monosilabice ale lui Silky; ritmul liniştitor al unui ritual repetat de nenumărate ori până atunci. Pătrunderea în atmosfera Tiamatului nu era nici la fel de dureroasă, nici de înspăimântătoare cum fusese părăsirea ei; călătoria aceea i se părea acum că se întâmplase altcuiva. Ascultă doar cu jumătate din minte, cealaltă deplasându-se din trecut în viitor, evitând nesiguranţa prezentului lor periculos. Acum nimic nu putea să meargă rău, nimic nu va merge rău. Ea trecuse prin Poarta Neagră; îi fusese sortit s-o facă.

Înainte de desprinderea de pe orbită, Elsevier luase legătura prin radio cu un Ngenet incredul, doar ca să afle că el nu-i mai putea întâmpina în Golful Îndepărtat; îşi pierduse aeroglisorul cu cinci ani în urmă, după ultima lor expediţie nereuşită. De data asta trebuiau să-şi asume riscul mai mare de a se apropia de plantaţia lui venind pe coastă din sudul lui Carbuncle; nu mai exista nimeni în care Elsevier să se încreadă pentru a-i ajuta la asolizarea finală.

Elsevier se... stingea pur şi simplu; era singurul cuvânt pe care Moon îl putea atribui metamorfozei subtile la care fusese martoră din momentul când trecuseră prin Poartă. Încercase să afle ce nu era în regulă, dar bătrâna refuzase să-i dea un răspuns, şi, fără să-şi diminueze tandreţea din gesturi, se retrăsese în ea însăşi, izolându-se de sibilă.

Aceasta se simţise rănită şi chinuită până în momentul când Gemenii începuseră să domine cu imaginea lor ecranele navei. Atunci îşi dădu seama în sfârşit că la asta se gândea Elsevier: sfârşitul care va veni pentru ea odată cu noul început pentru Moon. Despărţirea de traiul pe care îl dusese, de nava care păstra amintirile dulci-amare de o jumătate de viaţă. Despărţirea finală de surogatul de fiică, care i-ar

fi putut da o nouă viaţă pentru a o înlocui pe cea părăsită undeva departe, dar care nu-i oferise decât o pierdere şi mai profundă.

O pseudo-mare de nori fără margini le masca vederea asupra oceanului acum, când începură să coboare tot mai jos, gonind prin safirul din păturile superioare. În curând... în curând vor străpunge suprafaţa norilor şi Moon va zări destinaţia lor, linia lungă, neîntreruptă, a coastei continentale vestice unde se întindea plantaţia lui Ngenet... şi Carbuncle.

— ...raportul de transmitere a crescut la unu şi un... Silky! Suntem în lumina reflectorului! Transfer energetic...

O văpaie de lumină albă-albăstruie se descărcă pe cer deasupra lor, trimiţând pumnale în ochii lui Moon; coconul metalic vibră în jurul ei, clănţănindu-i dinţii. Scânci nevenindu-i să creadă: erau atacaţi.

— Zeilor! zbieră Elsevier, mai mult mânioasă decât disperată. Ne-au depistat, n-o să scăpăm nicioda...

O altă explozie izbucni în jurul lor... urmată de un interval de tăcere. Brusc, difuzorul începu să transmită:

— ...Predaţi-vă acum, sau veţi fi distruşi. Vă avem în bătaia razei. Nu veţi scăpa!

— Pierdem... A treia explozie înăbuşi numele a ceea ce fusese pierdut şi întrebarea ţipată a lui Moon. A patra nu le mai dădu răgaz, panoul de bord sfârâi şi scoase un zgomot strident, evident de distrugere, împovărându-le simţurile deja şocate.

— Întreruperea alimentării cu energie! Auzi din ce în ce mai slab vocea lui Elsevier, cuvintele abia îi ajungeau la urechile asaltate de zgomot... sper... cred că suntem deja morţi...

Cabina se întunecă odată cu iminenţa morţii. Clipind mereu, ochii lui Moon descoperiră lumina văzduhului din exteriorul navei: văzu câmpiile fără de margini ale cerului, albastre, albe şi aurii, destrămându-se pe măsură ce plonjau prin suprafaţa norilor. Se lipi de fotoliul ei, numărându-şi bătăile inimii; dându-şi seama, cu fiece confirmare de acest fel a vieţii sale că încă nu avusese loc o altă explozie, cea pe care, aşa complet lipsiţi de apărare cum erau acum, nici n-ar fi văzut-o vreodată.

Ieşiră din stratul de nori la fel de brusc pe cum intraseră. Sibila zări în sfârşit marea, rostogolindu-se dedesubtul lor, ca o întindere de cositor topit. Picături de ploaie se risipiră peste hubloul larg, estompându-le vederea, pătându-le ca nişte lacrimi imaginea apei şi a cerului. Încă erau vii. LB-ul cădea după o parabolă, turtită, aidoma unei pietre aruncată cu praştia care zboară razant pe deasupra unui eleşteu fără ţărmuri. Elsevier şi Silky acţionau comenzile în tăcere. Moon păstră şi ea liniştea, aducându-şi astfel singura contribuţie posibilă.

— Acum, Silky: activează sistemele de avarie...

Conul cenuşiu ca fumul de deasupra fotoliului lui Moon căzu brusc peste ea, întrerupând vocea bătrânei, care începuse un apel de urgenţă şi acoperindu-i ultima imagine a suprafeţei mării ce se apropia tot mai mult, albă ca gheaţa şi cenuşie ca fierul. Era imobilizată în fotoliul ei de o pernă pneumatică ce se umfla treptat, aşa că rămase pe loc fără să opună rezistenţă – incapabilă să opună rezistenţă – până când fu complet prinsă în strânsoare. După o aşteptare care dură o eternitate, contopirea sferei de metal cu marea cenuşie răsună slab în trupul ei, precum o lovitură abătându-se asupra altcuiva, extrem de dezamăgitor.

Iar după o altă scurtă veşnicie, simţi cum perna se dezumflă şi coconul fumuriu se înălţă. Azvârli centurile de siguranţă şi se împinse înainte, oprindu-se între scaunele piloţilor. Scutul cenuşiu tocmai se ridica de deasupra lui Silky; acesta scutura din cap într-un foarte uman gest de îndepărtare a ameţelii. În faţă, marea lovea în hublou cu o indignare plină de furie, mici picături de apă îngheţată se strecurau prin fisurile ca nişte raze provocate de impact în peretele armat transparent. LB-ul se ridica şi cobora sub picioarele femeii, iar bubuiturile valurilor furioase se auzeau puternic în jur.

Conul atârna neclintit deasupra fotoliului lui Elsevier: de parcă nici nu se... Moon se uită la faţa bătrânei, temându-se sa privească, dar incapabilă să-şi ferească ochii.

O dâră roşie se prelingea pe abanosul buzei superioare a lui Elsevier, dar ea îşi ridică ochii, cu capul rezemat pe spătarul scaunului.

— Nu-i nimic, draga mea... doar îmi curge sânge din nas... trebuia să termin de trimis mesajul. Ngenet vine încoace.

Închise ochii, gâfâind un pic, de parcă mâna grea a atracţiei gravitaţionale continua s-o strivească... o strivise deja. Şedea nemişcată, nefăcând nici măcar efortul de a ridica un deget; ca o femeie care avea tot timpul din lume înaintea ei.

Moon îi atinse umărul cu o tandreţe plină de spaimă.

— Am ajuns jos, Elsie. Ne-ai salvat. S-a terminat.

— Da. Surprinderea umplu ochii albaştri-violeţi şi Elsevier privi cu uimire ceva aflat dincolo de imaginea pe care o puteau vedea. Mi-e atât de frig, murmură ea. Un spasm îi mişcă muşchii feţei.

Pe neaşteptate, ochii i se goliră de expresie.

— Elsie... Elsie? Mâna lui Moon se strânse pe umărul ei, o scutură... Îi dădu drumul apoi, când nu văzu nici o reacţie. Silky..., se întoarse ea doar pe jumătate, nedorind să-şi răsucească de tot trupul, nu mai... Elsie!

Silky o apucă de umeri, trăgând-o la o parte, în spaţiul strâmt dintre fotolii. Întinse braţul său verde-cenuşiu cu degetele reci ca nişte şerpi, ca să atingă chipul lui Elsevier, gâtul ei... Bătrâna nu tresări sub

atingerea lui, ci continuă să privească fix la ceva de dincolo de orizont, până când tentaculele cenuşii îi trecură peste ochi. Închizându-l pentru totdeauna.

— A murit.

LB-ul se legănă, apoi se stabiliză, dezechilibrându-i; Moon privi în jos îngrozită, dându-şi seama că picioarele nu-i mai răspundeau. Apa îi cuprinsese pantalonii costumului de zbor, apa mării, care plescăia prin cabină.

— A murit? clătină ea din cap. Nu, n-a murit. Nu-i moartă. Elsie! Elsie, suntem inundaţi! Trezeşte-te!

Scutură trupul fără vlagă, dar nu obţinu nici o reacţie. Tentacule îi încolăciră braţele şi-o traseră cam brutal într-o parte.

— A murit! (Nu mai văzuse niciodată ochii lui Silky atât de limpezi, atât de adânci. El atinse o serie de simboluri iluminate de pe tabloul de bord, apoi le repetă). Trapa a pleznit, o anunţă. Ne scufundăm. Afară, ieşi...

O împinse către ecluză; sibila se clătină pe picioare când un nou val o lovi la jumătatea drumului printre fotolii.

— Nu! N-a murit. Nu putea să moară! N-o putem părăsi! Moon se agăţă de spătarul unui fotoliu.

— Mergi!

Silky o lovi, împingând-o spre ecluză. Ea se împiedică şi căzu, fiind acoperită iar de un val; se ridică la suprafaţă, gâfâind, cu flăcări de sare arzându-i ochii. Pătrunse cu greu prin intrarea ecluzei, se prinse de marginea uşii şi se întoarse ca să mai privească o dată înapoi: îl văzu pe Silky cum îngenunchează în apa plină de vârtejuri şi îşi înclină capul, sprijinindu-l pe umărul moartei într-un gest de omagiu, şi de bun rămas.

După aceea se ridică, înaintă cu greu prin apa dintre scaune şi ajunse lângă Moon.

— Afară! Tentaculele înfăşurară din nou un braţ al fetei şi o traseră, ducând-o în ecluză.

Sibila dădu drumul uşii, incapabilă să reziste, şi plonjă în apă în urma lui. Văzu gura căscată a tambuchiului înghiţind marea precum un înecat neajutorat...

— Casca mea! Am să mă înec...

Se întoarse către cabină, dar valul adânc până la brâu îl făcu pe Silky să-şi încolăcească braţele în jurul ei şi o trase în jos, doborând-o. Apa îngheţată o acoperi din nou; se zbătu ca să se ridice, pe jumătate înotând, icnind de durere când şuvoiul rece de apă îi intră pe sub costum prin jurul gâtului. LB-ul se înclină din cauza valurilor de hula, schimbă direcţia torentelor de apă înapoi către trapă, măturând-o şi pe Moon odată cu ele. Ea se izbi de marginea trapei, pocnindu-se cu capul de metal, înainte ca LB-ul să-i scuipe pe amândoi afară, în largul

oceanului.

Ţipătul lui Moon se stinse precum o flacără când marea se închise deasupra capului său. Dădu din picioare ca să iasă la suprafaţă, scoase capul la aer şi întâlni acolo lapoviţă care, spulberată de vânt, o lovea din spate deasupra apei. În interiorul costumului îşi simţi trupul atacat de nişte degete de căldură orbitoare şi de gheaţă.

— Silky! strigă ea şi numele îi fu întors de vânt, la fel de pierdut şi dezolant ca şi plânsetul unui mers.

Dar apoi, pe neaşteptate, lângă ea se iviră faţa împroşcată cu spumă şi pieptul lui Silky; o susţinu deasupra apei, totuşi fata se simţea trasă în jos de costumul de suprasarcină plin cu apă. Alien-ul îşi lepădase costumul, înotând acum liber în elementul său. Îl simţi cum trage de închizătorile din partea din faţă a costumului ei, încercând să i-l scoată.

— Nu! Îşi înfipse degetele în tentaculele lui alunecoase, dar îi scăpară din mâini precum nişte ţipari. Nu, am să îngheţ! (Tot zbătându-se atâta, ajunse iar sub apă, dar ieşi imediat, tuşind şi scuipând). Nu pot supravieţui în asta... fără el! adăugă Moon, ştiind că oricum nu va supravieţui, din cauza costumul plin de balastul lichid care-o trăgea în jos.

Înţelese în sfârşit, în felul în care doar o dată în viaţă poate fi înţeles acest lucru, deplina şi amara ironie a Alegerii Marinarului: să îngheţe, sau să se înece.

Silky îi lăsă în pace costumul încercând doar s-o ajute să plutească. Primul şoc agonizator determinat de frig se estompase deja într-o durere ce-i pătrundea până la oase şi-i vlăguia puterea şi judecata. În depărtare, printre munţii lichizi mişcători, zări LB-ul care se scufunda – şi apoi nu mai văzu nimic în afară de curgerea mării şi a cerului. „Elsevier” O jertfă adusă Mării... Sibila simţi apa sărată a lacrimilor sale amestecându-se cu apa mării, şi cu cea a cerului.

După o perioadă nedefinită de timp simţi că vijelia se domolea: cerul îşi pierdea din mânie, urgia ce umfla valurile părăsea suprafaţa mării, epuizarea fizică îi usca propriile-i lacrimi, în timp ce un soare palid, cu dinţi, clipea către ea printr-o spărtură dintre nori. Silky continua s-o susţină ferm de spate, ajutând-o să se menţină la suprafaţă; corpul îi era convulsionat de tremurături imposibil de controlat. Uneori i se părea că poate vedea linia ţărmului, îndepărtată, imposibil de atins, dar niciodată sigură dacă nu era cumva o fantomă a ceţurilor sau a minţii ei. Nu-i mai rămăsese destulă forţă ca să vorbească, iar Silky îi răspundea numai cu liniştirea mută a prezenţei sale. Moon simţi mai intens decât altă dată faptul că el venea de pe altă planetă, deşi cunoaşterea acestui lucru nu avea prea mare importanţă...

Trebuie să-i spună să-i dea drumul, să-şi menajeze forţele, căci nu

mai exista nici o speranţă ca Ngenet să-i salveze. Oricum în final tot acolo aveau să ajungă amândoi. Dar nu putea să formuleze cuvintele, iar în adâncul inimii ştia că nu dorea s-o facă. Să mori singur... să mori... să dormi aici pentru totdeauna. Se gândi că aproape-şi simţea măduva congelându-i-se în oase. Era atât de obosită, atât de dureros epuizată; iar somnul avea să vină, în timp ce o legăna, monoton, Marea Mamă. Ultimele săptămâni petrecute pe o altă planetă fuseseră doar un vis. Era o tiamatană, o Văratică, cunoscând cu vagă deznădejde în suflet ceea ce ştia orice Văratic încă de la naştere: că Doamna era în egală măsură creatoare şi distrugătoare, vieţile individual privite nu aveau mai multă însemnătate în vastul Ei plan decât existenţa celui mai mărunt crustaceu ce se strecoară prin nămolul de pe fundul apei...

Ceva străpunse suprafaţa apei în faţa lor, trimiţând o jerbă de stropi pe chipul fetei. Ea gemu când braţele lui Silky i se strânseră în jurul pieptului şi se uită printre gene, cu ochii biciuiţi de rafalele îngheţate, la faţa vărgată, strălucitoare, ce o privea fix. Două, apoi încă trei chipuri neomeneşti apărură la suprafaţă, rămânând ca nişte balize de pescuit pe apa scânteietoare. Încet-încet, precum o bulă de aer ridicându-se din adâncuri, înţelegerea îi străpunse amorţirea anestezică: mersi...

O înconjurară, mânând-o insistent şi urgent, cu înotătoarele anterioare membranate. Mintea fetei nu-şi putea imagina ce voiau de la ea, dar ştia, cu încrederea de nezdruncinat căpătată din copilărie, că erau copiii Doamnei, care veniseră s-o salveze dacă puteau.

— S... Silky, mestecă ea cuvintele în bucăţi printre dinţii care-i clănţăneau, dă-mi dr... drumul.

El o eliberă şi Moon se scufundă precum o piatră. Înainte de a fi putut reacţiona, făpturile plutitoare cu blana lucioasă o ridicară iar. Înotătoare cu degete membranate se încrucişară închizându-se deasupra ei precum petalele unei flori, trăgând-o în sus şi aşezând-o pe burtă peste pieptul moale şi larg al unui mers ce plutea liniştit pe apă. Uimită, Moon rămase scuipând apă; stătea cu puţin deasupra suprafeţei mării, cu picioarele încă atârnând în apa insuportabil de rece. Mers-ul – era o femelă, deduse ea după gulerul de blană aurie din jurul gâtului – o înfăşură cu înotătoarele sale ca pe-un pui, alimentând-o cu căldura corpului de parcă şi-ar fi încălzit şi hrănit propriul urmaş. Fiinţa începu să fredoneze din piept, fără glas, în acelaşi ritm cu balansul mării. Prea obosită ca să se mai mire, Moon îşi lăsă capul pe pieptul mătăsos şi îşi trecu mâinile pe sub mers, simţind cum cântecul fără glas îi pătrunde prin trupul cutremurat de frig. Silky şi ceilalţi doi mersi pluteau în derivă prin apropriere; dar ea nu-şi mai amintea acum de ei, nu-şi mai amintea nimic din trecut sau viitor atâta timp cât existenţa i se mişca încet către timpul prezent.

N-a ştiut sau n-a vrut să ştie niciodată câtă vreme plutise în derivă, ţinută în îmbrăţişarea mersului. Soarele traversase cerul, rostogolindu-se în jos pe o pantă îndepărtată către propria lui întâlnire cu marea, înainte ca o altă schimbare să se simtă la suprafaţa apei, umbra lungă a unei nave venită să-i întâlnească ajunse deasupra lor, iar bătaia îndepărtată a inimii motoarelor sale le străpunse linişte, apropiindu-se tot mai tare.

— Moon... Moon... Moon... Silky îi rostea numele, încolăcindu-i gâtul cu tentaculele ude de parcă încerca s-o facă să-l audă.

Nu mai exista însă nici o Moon{4}, nici o lună deasupra, ci doar marea, Marea, ca să-i răspundă... Marea reclamând ce-i aparţinea.

— Moon... mă auzi?

— Nu... Era mai mult un protest împotriva pătrunderii în liniştea ei nepăsătoare decât un răspuns la o întrebare. Lumea părea o pictură în acuarelă revărsându-se fără nici o formă...

Ceva îi izbi buza de dinţii care clănţăneau, un lichid fierbinte, vâscos, îi umplu gura şi i se prelinse pe gât precum un râu de petrol în flăcări. Scânci a plăcere şi a refuz, simţind cum lumea de acuarelă îngheaţă, căpătând o formă lipsită de referinţă în mintea ei dezactivată, cu excepţia feţei aplecate peste ea, aducând trecutul şi prezentul într-o singură imagine dublă.

— M... M... Miroe?

— Da, îi răspunse glasul lui, plin de uşurare. Îşi va reveni, Silky. Mă recunoaşte.

Dincolo de Ngenet, Moon îl desluşi pe Silky, ghemuit răbdător, privind, alături de ochiul rotund, nemişcat, al unui hublou.

— U... unde?

Înghiţi convulsiv siropul dulce-pipărat când Ngenet îi apăsă iarăşi cana pe buze. Trupul ei tremurător, încordat, fusese eliberat de costumul plin cu apă şi aşezat sub un maldăr de pături încălzite.

— Pe nava mea. Dusă în sfârşit în siguranţă la bord, slavă zeilor. Mergem acasă. Îi înlocui o compresă fierbinte ce-i acoperea rădăcina nasului şi obrajii.

— A... acasă?...? Vieţile trecute şi prezente alergau iar împreună.

— Către plantaţia mea, către un port sigur. Ai petrecut destulă vreme plimbându-te pe drumuri stelare, şi destul timp în braţele Mării Mamă, copil de mers ce eşti... aproape o viaţă întreagă. Bărbatul îi îndepărtă părul năclăit de pe frunte cu o mână blândă, bătătorită. Acum a venit vremea să fii recunoscătoare pământului ferm.

— El... Elsie. Cuvântul îi răni gâtul precum fierea.

— Ştiu, îşi îndreptă spinarea. Ştiu. Nu mai poţi să faci nimic pentru ea acum, decât să te odihneşti, şi să te vindeci.

Vocea lui şi interiorul cabinei păliră, îndepărtându-se la infinit.

Moon se ghemui mai bine în cuibul de pături, pe măsură ce

conştiinţa i se retrăgea tot mai adânc, diminuându-se până la senzaţia unor ace fierbinţi pătrunzându-i în carnea amorţită de frig, aducând primăvara în venele înţepenite de gheaţă, dezlegându-i muşchii; eliberând-o..

Regina zăpezii

VOL.2

28

Jerusha părăsi camerele pustii ale locuinţei, lăsând pe masă pâinea şi fructele nedoritei sale cine pe jumătate mâncate, şi ieşi din casă luând-o în jos prin Labirint. Crepusculul de dincolo de zidurile de la capetele aleilor marca sfârşitul încă unei zile de nesuportat pe care o străbătuse de bine de rău... şi promisiunea unei alteia de a se naşte mâine, şi alteia, şi alteia. Munca fusese viaţa ei şi acum întreaga-i viaţă devenise un iad. Somnul era singura evadare, dar el doar grăbea venirea noii dimineţi. Mergea, astfel fără ţintă, anonimă, prin mulţimile ce-şi pierdeau importanţa, pe lângă magazine jumătate din ele goale acum, jumătate încă agăţându-se îndârjite de viaţă şi profit, ţinându-se scai până la sfârşitul sfârşitului.

„Sfârşitul sfârşitului... de ce? De ce te deranjezi? Ce sens are?” Îşi trase mult pe ochi gluga caftanului ei dungat, ţesut grosolan, umbrindu-şi faţa, când coti pe Aleea Lămâiului. La jumătatea drumului către crepuscul exista o botanerie pe care o frecventa: leacuri şi mirodenii vegetale, rafturi dezordonate ticsite de sfinţi băştinaşi şi talismane împotriva ghinionului, toate importate de-acasă de pe Portul Nou. Jerusha mersese până acolo încât şi-şi cumpere cea mai puternică amuletă pe care o putuse găsi şi s-o poarte la gât... ea, care acasă îşi bătuse joc de cei bătrâni pentru că manifestau o încredere oarbă şi-şi iroseau bani buni pe asemenea fleacuri generate de superstiţie. La asta o împinsese slujba ei. Cu toate acestea, blestemata de vrajă nu-i făcuse mai mult bine decât orice altceva încercase. Nimic nu-i făcea bine, nu ducea la nimic, n-avea nici un efect.

Iar acum singura persoană care o sprijinise, care n-o lăsase să creadă că a suferit un eşec total şi îngrozitor, se dusese. „BZ... Fir-ai tu să fii, BZ! Cum ai putut să-mi faci mie una ca asta? Cum de-ai putut să... mori?”. Aşa venise iarăşi aici, dar nici ea nu ştia de ce...

Pe măsură ce se apropia de magazin, zări o faţă cunoscută – cu o claie bine-ştiută de păr roşu-aprins – ce venea spre ea; Sparks Dawntreader, îmbrăcat ca o sex-hologramă. Îl văzuse doar rareori în ultimii câţiva ani, pe timpul vizitelor ei oficiale nu prea frecvente la palat. O surprindea acum să constate că el nu arăta nici măcar cu o zi mai bătrân decât prima dată când îl întâlnise întinzându-şi mădularele pe aleea aceea cu aproape cinci ani în urmă. Dar apoi, o mirase şi faptul că Arienrhod îl ţinea (în toate sensurile cuvântului, presupunea ea) la palat... l-o fi ţinut oare şi tânăr?

Interesul ei începu s-o privească în mod direct, pe măsură ce drumurile lor se apropiau; cu o preocupare vinovată, Jerusha

presupuse că tânărul avea s-o vadă şi-şi închipui c-o s-o recunoască chiar aşa deghizată, citindu-i în ochii neliniştiţi motivele ascunse. Încetini, căutând să nu-şi dezvăluie destinaţia. „O zei, mă strecor acum ca o criminală!?”

— Salut, Dawntreader!

Căutând să sfideze, i se adresase ea prima, dar din modul cum tresărise Sparks atunci când o recunoscu, îşi dădu seama că nu s-ar fi uitat a doua oară la ea dacă nu i-ar fi vorbit.

Totuşi expresia ce-i apăru imediat pe chip nu a fost una la care s-ar fi aşteptat, pe care ar fi meritat-o, ci un zâmbet ce-i etala tinereţea fără cusur ca pe o oglindă în care femeia să se vadă cât de dureros de mult îmbătrâneşte, când fiecare zi trece ca un an. Ochii lui erau un ecou stânjenitor al ochilor Reginei: prea ştiutori, prea cinici pentru faţa care-i purta. Privirea îi trecu de la scena cu figuri de zei şi talismane din vitrina botaneriei, înapoi la amuleta ce atârna de gâtul Jerushei. Se trase nervos de volănaşele gulerului cămăşii sale mulate pe piele, într-un gest vădit de ostilitate.

— Nu te mai obosi degeaba, Comandante PalaThion. Zeii tăi nu pot ajunge aici la tine. Toţi zeii Hegemoniei n-ar putea să te scape de ceea ce ţi se întâmplă... asta în cazul că le-ar păsa cumva de tine.

Jerusha se retrase un pas, auzind cuvintele care o muşcau ca nişte vipere otrăvite cu veninul celor mai adânci spaime ale ei. „Şi el vrea asta? Chiar şi el? De ce?”

— De ce, Dawntreader? De ce tu? şopti ea.

Duşmănia se arătă brusc în ochii tânărului.

— O iubeam – şi ea a plecat.

Coborî privirea şi trecu în grabă pe lângă Jerusha, fără să se mai uite în urmă.

Poliţista rămase îndelung pironită locului pe stradă, până să priceapă că Sparks îi spusese motivul purtării sale. Apoi porni mai departe spre intrarea în botanerie, ameţită ca o femeie prinsă de vrajă.

Se opri în spaţiul strâmt dintre rafturile prăfuite ce conţineau acel ceva pentru care venise aici; oarbă la nostalgia dulce-amară a locului, la refuzul încăpăţânat al tradiţiei de pe Portul Nou de a se conforma standardelor unei noi ere sau ale altei lumi. Nu luă în seamă mănunchiurile de piciorul-dragonului, ghirlandele împodobite cu ierburi, amestecul sălbatic de mirosuri care-i atingeau simţurile ca o mângâiere, era surdă la...

— Vorbeaţi cu mine? Îşi dădu dintr-o dată seama, cu necaz, că nu mai era singură.

— Da. Se pare că au schimbat locul prafului de *louge.* Ştiţi cumva unde...?

Era o femeie cu părul închis la culoare, cu pielea albă, între două vârste, probabil o localnică. Oarbă... Jerusha recunoscu banda cu

senzor de lumină pe care o purta peste frunte.

Jerusha aruncă o privire asupra rafturilor, îl văzu pe vânzător prins într-o discuţie animată cu alt expatriat de pe Portul Nou, apoi se uită în spate.

— Cred că este lângă peretele din fund. Păşi către rafturi, pentru a o lăsa pe oarbă să treacă.

Aceasta rămăsese însă proţăpită în culoarul îngust, cu capul puţin aplecat de parcă încă mai asculta.

— Inspectorul... PalaThion, nu-i aşa?

— Comandanta PalaThion, preciză Jerusha cu acelaşi ton dispreţuitor folosit de necunoscută.

— Bineînţeles. Iertaţi-mă.

„Când s-o înnegri soarele”. Jerusha îşi mută privirea.

— Ultima oară când v-am auzit glasul, eraţi încă Inspectorul PalaThion. Nu uit niciodată o voce, deşi uneori îmi uit bunele maniere. Oarba zâmbi cu un aer de scuză jovială pe care continuă să-l răspândească în jur până când Jerusha renunţă fără să vrea la obişnuita ei încruntare. Au trecut aproape cinci ani, continuă femeia. Prăvălia mea este alături... Am venit odată la circa de poliţie, împreună cu Sparks Dawntreader.

— Eşti fabricanta de măşti, zise Jerusha reuşind în sfârşit s-o identifice. Da, îmi amintesc. „Îmi amintesc foarte bine. Salvarea acelui mic ticălos a fost a doua dintre cele mai mari greşeli pe care le-am făcut în viaţă.”

— V-am văzut vorbind cu el afară. („Văzut?” Jerusha fu dezorientată pe moment, auzind această afirmaţie, dar încercă să-şi ascundă o iritare evidentă). El mai mă vizitează din când în când, atunci când are nevoie de adăpost. Cred că nu sunt mulţi aceia cărora le mai poate vorbi. Sunt bucuroasă că v-a vorbit.

Poliţista ascultă fără să spună un cuvânt.

— Spuneţi-mi, Comandante... v-aţi necăjit şi dumneavoastră ca şi mine, văzând cum s-a schimbat el? Trecuse peste golul creat de tăcerea lui Jerusha, de parcă nici nu existase.

Jerusha nu se obosi să comenteze întrebarea, sau s-o înfrunte pe cea care o pusese; atingându-şi cu degetele propria faţă scofâlcită şi schimbată, se mulţumi să remarce sec:

— Din câte am putut să văd, nu s-a schimbat deloc. Nu arată nici măcar cu o zi mai în vârstă. „Şi poate că nici nu este, lua-l-ar naiba!”

— Dar este, s-a schimbat..., spuse apăsat fabricanta de măşti. A îmbătrânit cu o sută de ani de când a venit în Carbuncle.

— Asta-i valabil pentru noi toţi.

Jerusha întinse mâna şi şovăind luă de pe raft o sticluţă din plastic de culoare închisă conţinând ulei de vitriol, apoi mai luă una. Se gândi brusc la mama ei.

— Picături de dormit, nu-i aşa?

Mâna se strânse posesiv peste sticluţe, ca pentru a le apăra.

— Da, confirmă ea în timp ce oarba încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Le simt mirosul. Se strâmbă; le-am folosit şi eu, înainte să folosesc senzorii de imagine aveam nişte insomnii îngrozitoare. Am încercat totul. Fără vedere, nici măcar nu ştiam dacă e zi sau noapte... şi nici nu sunt adaptată cum trebuie la ritmurile de pe Tiamat. Presupun că nimeni dintre noi nu este adaptat cu adevărat. Suntem cu toţii străini aici în cele din urmă... sau din capul locului.

Jerusha ridică privirea.

— Cred că aşa este. N-am abordat niciodată chestiunea în felul ăsta... Şi poate că asta-i întreaga mea problemă, oriunde mă duc sunt o străină. Se pomeni spunând cu glas tare ceea ce intenţionase să ţină doar în gând; îşi scutură capul, indiferentă acum. Cu cât vreau mai mult să dorm, cu atât dorm mai puţin. Somnul este singura mea plăcere în viaţă. Aş putea dormi veşnic.

Se întoarse, încercând să se îndrepte către negustorul ce se afla lângă uşă.

— Nu pe calea asta vă veţi rezolva problemele, Comandante PalaThion. Fabricanta de măşti îi blocă drumul fără să lase impresia că ar fi vrut s-o facă.

— Ce spui? Jerusha se holbă la ea, simţind cum i se moaie picioarele.

— Picăturile de dormit. Astea nu fac decât să strice şi mai mult. Îţi alungă visurile... dar noi trebuie să visăm cu toţii, uneori, sau să suportăm consecinţele. Întinse mâna şi bâjbâi până dădu peste sticluţele pe care le ţinea Jerusha, dându-le deoparte. Găsiţi-vă un răspuns mai bun. Trebuie să fie unul. Astea or să treacă. Toate trec, dar numai cu timpul.

— Ar dura o veşnicie.

Totuşi apăsarea se menţinu pe braţul ei... Împotriva voinţei sale... simţi apoi cum mâna cedează iar sticluţele se întorc pe raft.

— O hotărâre înţeleaptă, zâmbi fabricanta de măşti, privind prin ea, în sufletul ei.

Poliţista nu răspunse şi nici măcar nu ştia sigur cum să răspundă.

Femeia se dădu în fine la o parte, lăsând într-un fel impresia că o eliberează dintr-un prizonierat; trecu apoi pe lângă ea, ducându-se către rafturile din fundul magazinului. Jerusha merse mai departe spre uşă şi ieşi fără să cumpere nimic, fără măcar să-i spună o vorbă negustorului.

*

„De ce oare am ascultat-o?” Jerusha stătea nemişcată, rezemată într-un cot pe canapeaua joasă sinuoasă. În timp ce mâna îi amorţea, avea

senzaţia că nervii terminali îi sunt înfăşuraţi în vată şi că se contractă implacabil de la palmă la încheietură şi apoi la cot. De fiecare dată când intra în acest loc, părea s-o copleşească un fel de paralizie care-i distrugea capacitatea de a acţiona sau măcar de a reacţiona, de a funcţiona, de a gândi. Privea secundele clipind pe cadranul searbăd al ceasului încastrat în cristal, în matricea searbădă a rafturilor goale care împăienjeneau peretele îndepărtat al camerei. O zei, cum ura imaginea acestui loc, fiecare centimetru lipsit de viaţă din el... era exact cum fusese când plecase LiouxSked, aceeaşi faţadă izolându-şi ocupanţii de realitatea atemporală a clădirii şi a oraşului care-i înconjura.

Cu o dăruire chinuitoare adoptaseră aici un stil de viaţă Kharemoughi, o imitaţie sofisticată, rafinată şi lipsită de suflet a unui mod de a trăi pe care-l găseai şters şi nici măcar atrăgător. Patima obiectelor personaje abia dacă modifica mediul înconjurător. Visa cu ochii deschişi la fresce şi mulaje rococo ornamentale, la căldura lipsită de sfială a unei palete de culori vii împrăştiate peste tot... Îşi acoperi ochii cu mâna, dar subtilitatea neobosită a adevărului se infiltra ca apa prin această barieră, provocând ştergerea şi scurgerea culorilor.

Locul acesta înţesat de amintiri neplăcute îi fusese impus Jerushei... făcea parte din povara ei, din pedeapsa ei. Ar fi putut să răspundă la lovituri, să cureţe acest mausoleu de relicvele sale morbide, aducând în locul lor ceva proaspăt şi viu... ar fi putut chiar să se descotorosească în întregime de el, să revină în apartamentul ei vechi, strâmt dar confortabil din Labirint, dar mereu, la terminarea zilei de muncă, se întorsese aici şi nu făcuse nimic. Ce rost ar fi avut? Totul era inutil, fără speranţă... era neajutorată... Îşi ridică mâinile încleştate la gură şi le apăsă puternic pe buze. „Eşti supravegheată, opreşte-te ...!”

Se ridică în capul oaselor, retrăgându-şi mâinile şi aplecându-şi capul astfel încât gluga caftanului să-i cadă pe faţă. Spionii Reginei, ochii Reginei, se aflau peste tot – în special, era sigură, în această locuinţă de serviciu din oraş. Îi simţea ca şi cum ar fi atins-o cu mâini murdare, oriunde mergea, orice făcea. În vechiul ei apartament fusese liberă să fie umană, liberă să fie ea însăşi ca să trăiască aşa cum apucase din moşi strămoşi... liberă să-şi scoată uniforma puritană scorţoasă şi să umble în pielea goală dacă aşa dorea, la fel cum putea s-o facă pe planeta ei, aşa cum poporul ei o făcuse de secole. Aici însă era privită permanent pentru plăcerea Reginei, şi se temea să se expună, fizic sau mintal, batjocurii nevăzute a Căţelei Albe.

Luă cititorul de benzi ce căzuse pe podea şi privi fără să vadă manualul de analiză spectrală pe care încerca să-l studieze de o săptămână... de două săptămâni... de-o veşnicie. Niciodată nu făcuse parte dintre iubitorii ficţiunilor, indiferent sub ce formă: auzea multe

minciuni zilnic pe străzi şi nu avea răbdare cu cei care-şi câştigau traiul din neadevăruri. Iar acum nu se mai putea concentra asupra faptelor. Totuşi nu-şi putea permite să evadeze în imaginaţie... aşa cum o făcuse întotdeauna BZ, atât de uşor, cu atâta nevinovăţie. Deşi, ca să fii Tehnician Kharemoughi însemna să trăieşti oricum într-o lume a fanteziei, una în care fiecare îşi ştie locul, iar tu te afli totdeauna în vârf. Unde viaţa funcţionează ca o maşinărie perfectă... numai că de data asta maşinăria se stricase şi haosul care aştepta afară se năpustise să-l distrugă.

Îşi imagina nava de patrulare pulverizându-se, eliberând cele două spirite din aeroglisorul morţii să intre în... *ce?* În veşnicie, în neant, într-un ciclu fără de sfârşit al renaşterii? Cine putea crede în vreo religie, când existau atât de multe, fiecare pretinzând că ea deţine singurul Adevăr, şi când fiecare adevăr era altfel decât celelalte. Exista doar o singură cale ca să-l afle vreodată pentru ea... iar o parte din propriul ei spirit trecuse deja fără bilet peste apa întunecată, plecase cu Luntraşul şi cu singurul ei prieten din toată această lume de duşmani. Singurul ei prieten... „De ce dracu' am ascultat? De ce-am lăsat sticluţele acelea pe raft?" Se ridică în picioare, cititorul de benzi căzându-i din nou neobservat pe podea. Făcu un pas, ştiind că pornea către uşă, se opri iarăşi, cu corpul contractându-i-se nehotărât. „Motivaţia, Jerusha!" gândi ea cu disperare. „Am vrut să las sticluţele acolo, nu oarba mi-a schimbat intenţia." Muşchii i se destinseră şi se prăbuşi, cu întregul corp cuprins de oboseală. „Dar nu pot dormi aici!" Nu era nici o scăpare, nu mai rămăsese nici un liman, nimeni...

Ochii ei cercetători se agăţară de scoica de culoarea zorilor care stătea ca o ofrandă pe masa altar, lucrată într-un stil din perioada Imperiului, ce se afla lângă uşă. „Ngenet... O zei, mai eşti prietenul meu?" Pacea netulburată a casei de pe plantaţie şi calmul acela imperturbabil din toiul furtunii se îngrămădeau în lumea ei interioară. Îl văzuse cu mai mult de un an în urmă; fusese în egală măsură conştientă şi inconştientă, izolându-se chiar şi de legăturile slabe şi superficiale pe care le reprezentau rarele lor întâlniri pe măsură ce deprimarea îi sporea iar lumea se îngusta din ce în ce în jurul ei. Îşi spusese că nu voia ca el să vadă ce căţea cu dinţi ascuţiţi ajunsese... dar în acelaşi timp începuse în mod ipocrit să-l urască fiindcă nu înţelegea că avea nevoie de protecţia lui mai mult ca oricând.

Şi acum? „Da... acum." Ce fel de masochism orb o făcuse să se zidească singură în propriu-i mormânt? Traversă camera către telefon, introduse un cod, şi apoi altul, din memorie, luând legătura cu plantaţia lui pe un canal radio. Numără secundele ce treceau, prin lovituri ale vârfurilor degetelor pe suprafaţa albicioasă şi dură a peretelui, până când la apelurile ei răspunse o voce, fără imagine, distorsionată de bruiajul atmosferic. „Blestemat loc!" Furtuna afecta

undele radio. Întotdeauna existau paraziţi.

— Alo? Alo?

Cu tot bruiajul, îşi dădu seama că vocea nu era cea pe care dorea s-o audă.

— Alo! Se apleca mai aproape de microfon şi vocea puternică răsună până în camera tăcută dinapoia ei. La telefon este Comandanta PalaThion, din Carbuncle. Vreau să vorbesc cu Ngenet.

— Ce?... Nu, nu-i aici, Comandante... ieşit cu nava lui.

— Când se întoarce?

— Nu ştiu. N-a spus... lăsaţi un mesaj?

Închise telefonul cu pumnul; se răsuci cu spatele la perete cuprinsă de furie.

— Nici un mesaj.

Traversă din nou odaia şi luă scoica trandafirie ca răsăritul, ţinând-o la piept şi urmărindu-i cu degete nehotărâte ondulaţiile netede ca satinul. Atinse locul fisurii, acolo de unde se rupsese un ţep fragil. Degetele i se strânseră peste următorul ţep şi-l rupseră. Rupse apoi altul şi altul; ţepii cădeau fără zgomot pe covor. Jerusha scâncea încet pe măsură ce cădeau, de parcă îşi rupea propriile-i degete.

29

— Orice facem are influenţă asupra tuturor celorlalte lucruri.

— Ştiu...

Moon păşea alături de Ngenet în josul pantei dealului care se aşternea colorat în ocru şi argint de la iarba de mare udată de apa sărată, murmurând ca o harfă de vânt dincolo de casă. Clădirea însăşi se contopea cu dealurile aride, piatra ei bătută de vânturi şi lemnăria albită de sare aparţineau la fel de mult acestui pământ cât... „cât îi aparţinea şi el". Moon trase cu coada ochiului la Ngenet şi-i studie profilul, amintindu-şi cât de ciudat îi păruse prima dată, ultima dată, când îl văzuse. Acum cinci ani... Era adevărat, putea distinge cinci ani de schimbări pe faţa lui, dar nu şi pe a ei.

Cu toate acestea, se schimbase şi ea, se maturizase, în momentul în care văzuse lumina vieţii părăsind ochii Elsevierei. Moartea o lăsase pe ea să treacă... dar lovise altundeva. Durerea o înălţase şi o coborâse, precum fluxul jelirii încapsulat într-o sticlă. Dacă n-ar fi sfidat cu încăpăţânare Moartea, această moarte nu i-ar fi apăsat acum sufletul.

— Dacă Elsevier nu m-ar fi adus înapoi pe Tiamat, ar fi fost încă în viaţă. Dacă aş fi rămas pe Kharemough cu ea, ar fi fost fericită.

Dintr-o dată, chipul bătrânei îi dispăru din faţa ochilor, înlocuit de al lui Sparks. „Niciodată visele cuiva n-au contat atât de mult ca ale mele." Clipi puternic, înfruntând vântul.

— Dar tu n-ai fi fost fericită, o privi Ngenet, sprijinind-o cu o mână fermă când panta deveni mai abruptă. Ştiind că ai fi fost nefericită, ar fi fost şi ea nefericită. Nu ne putem duce zilele trăind în minciună pentru altcineva; asta nu serveşte niciodată la nimic. Trebuie să-ţi fii credincios ţie însuţi. Ea ştia asta, altfel nu te-ai afla aici acum. Moartea este inevitabilă, oricât am vrea să ne-o alungăm din minte.

Fata se uită la el cu asprime, îl văzu desfigurat de propria ei suferinţă, şi privi iarăşi într-o parte. Ngenet clătină din cap.

— După ce a murit TJ, ea n-a mai fost niciodată aceeaşi. Tata obişnuia mereu să spună că ea este femeia unui singur bărbat. La bine şi la rău. Îşi vârî mâinile în buzunarele canadienei, privind înspre nord, urmărind linia ţărmului până în depărtările înceţoşate unde se întindea Carbuncle. Dragă Moon, orice facem are influenţă asupra tuturor celorlalte lucruri. Am trăit atâta fără să fi învăţat nimic, dar măcar atâta am priceput. Să nu-ţi atribui niciodată toate meritele... sau toată vina. Tu n-ai nici o vină.

Ea scutură neconsolată din cap.

— Mai bine ai începe să te gândeşti ce poţi face ca s-o răsplăteşti! El

îi aşteptă întrebarea din ochi. Nu lăsa ca durerea să se transforme în venin. Tu singură ai spus că un sibil ţi-a zis să revii pe Tiamat. Că trebuia s-o faci.

— Pentru a-l ajuta pe Sparks.

Fata urmări direcţia privirii sale spre nord „Femeia unui singur bărbat...” Vântul îi prinse părul precum o aripă de pasăre şi i-l ridică peste umeri. Îşi îndepărtă din ochi şuviţele albe ca laptele.

— Un simplu circuit dintr-o maşinărie mai mare. Mintea sibilului nu trimite mesaje la distanţă de jumătate de galaxie doar pentru a consola o inimă zdrobită, în destinul tău există ceva mai mult decât atât. Se opri pe neaşteptate, privind-o drept în faţă.

— Şt... ştiu. Brusc înspăimântată, Moon porni prin iarba încâlcită. Îşi observă umbra ca un nor privind în jos pe faţa pământului. Acum înţeleg asta, murmură, deşi în inima ei ştia că nu prea pricepuse şi nici nu credea cu adevărat. Dar nu ştiu de ce, dacă nu pentru a-l ajuta pe Sparks. Ceva mi-a zis să vin... dar nu mi-a spus destul.

— Ce-ai învăţat mergând pe Kharemough şi n-ai fi învăţat aici?

Ea tresări surprinsă.

— Am învăţat... ce înseamnă să fii sibil. Am aflat că pe Kharemough există lucruri pe care avem dreptul să le avem şi aici, dar pe care ei le ţin departe de noi. (Îşi auzi vocea devenind rece ca vântul.) Am înţeles în ce credea Elsevier şi de ce... Toate astea sunt o parte din mine. Nimeni nu mă poate face să le uit. Şi vreau să le schimb. Ochii ei căutară orizontul nordic. Dar nu ştiu cum...

— Vei găsi calea, când vei ajunge în Carbuncle.

— Ultima oară când am vorbit despre asta, nu voiai să mă duc deloc acolo.

— Şi nici acum nu vreau, replică el cu glas aspru. Dar cine sunt eu să mă opun destinului? Tata m-a învăţat să cred în reîncarnare... ceea ce suntem în această viaţă reprezintă recompensa ori pedeapsa pentru ceea ce ara făcut în cea precedentă. Dacă ar fi s-o fac pe filosoful, ţi-aş spune că atunci când Elsevier a murit, spiritul ei a renăscut în tine, acolo, în mare. O schimbare a mării.

Fata închise ochii, simţind cum lucrează cuvintele, surâse în cele din urmă şi-i deschise din nou.

— Miroe, te-ai întrebat vreodată cine ai fost tu înainte? Şi dacă, în caz că ne-am naşte ştiind ce trebuie să recuperăm în loc să ne târâm orbeşte sub povara penitenţei, asta ar schimba cu ceva situaţia?

— Asta-i genul de întrebare pe care să ţi-o pun eu ţie, sibilo, râse el.

„Sibilă. Sunt întreagă din nou. Mai completă. Sfântă...” Aerul rece îi ardea plămânii. Apăsă locul de sub canadiană unde era ascuns trifoiul; se descoperi privind iar către Carbuncle, tânjind după o străfulgerare din ceea ce se întindea dincolo de limita vederii. Se apropia cel din urmă Festival, când Primul Ministru avea să vină în Carbuncle pentru

ultima oară; simţi că i se trezeşte curiozitatea la gândul că o urma aici, venind din Kharemough. Deşi abia peste alte două săptămâni nava unui comerciant avea să apară pentru ca s-o ia la Carbuncle. Doar două săptămâni până când va şti... Dintr-o dată inima începu să-i bată mai puternic şi nu ştiu dacă era din cauza anticipării sau de teamă.

Trecură pe lângă acareturile ce adăposteau atelierele speciale ale bărbatului şi coborâră dealul către vastele câmpuri inundate ce mărgineau spre nord şi sud porţiunea îngustă de coastă până la limitele terenului său luat în arendă. În ateliere, Ngenet repara o varietate incredibilă de motoare vechi şi unelte primitive, lucruri care lui Moon i s-ar fi părut minunate cu doar câteva luni în urmă, dar care acum i se păreau pur şi simplu fără rost. Îl întrebase de ce-şi mai bătea capul cu ele, când avea altele, din oraş, care puteau face aceleaşi lucruri şi încă mult mai bine. El se mulţumi să zâmbească, murmurând că era o toană de-a lui.

Muncitorii Iernatici se plimbau pe lângă ei pe picioroange prin răsadurile apoase de păr-marh, o cultură consumată atât de oameni cât şi de animale aici, la latitudinile nordice mai aspre. Muncitorii ridicau privirile, salutându-i cu respect, ici un bărbat, colo o femeie; îi mai adresau lui Moon şi câte un zâmbet fugar. Ngenet informase personalul de serviciu că fata era un matelot salvat de la înec de către mersi. Totuşi Iernaticii din regiunile periferice, care trăiau cu Marea, nu erau atât de îndepărtaţi de credinţa în Marea Mama cum auzise fata. Avuseseră grijă de ea cu toată solicitudinea datorată obiectului unui mic miracol. Într-o după-amiază însorită, lucrătorii de la câmp o învăţaseră să meargă pe picioroange; ţinându-şi cu greu echilibrul, păşind caraghios şi împleticindu-se pe teren uscat, Moon înţelesese cu tristeţe de ce ei purtau costume impermeabile atunci când lucrau în încâlceală ierburilor inundate.

Îl urmă pe Ngenet pe potecile din piatră înălţate care acopereau câmpurile ca o reţea. Vederea şi mirosul recoltei o făceau pe Moon să se simtă de parcă ar fi trecut printr-un tunel al timpului, ce o ducea acasă la Neith, la Buni, la mama ei, la Sparks... la timpul pierdut. La vremea când viitorul era la fel de sigur ca şi trecutul şi ea ştia că nu trebuie să-l înfrunte niciodată singură, „Timpul pierdut”. Acum auzise vocea noului viitor şi acesta o chema din stea în stea către Oraşul din Nord...

Cizmele lor răsunară pe debarcaderul din lemn al golfuleţului adăpostit care servea drept port pentru plantaţie. Apărate de braţe sigure împotriva vântului care sufla permanent, apele golfuleţului se întindeau sub cer cu reflexe albastre şi argintii. Fata putea încă privi Marea fără să se simtă împinsă înapoi în coşmarul grelei încercări prin apă la care o supusese Doamna; fusese surprinsă să constate că o poate face. Deşi mai puternică decât amintirea însăşi era conştiinţa faptului

că Marea o cruţase. Moon supravieţuise. Marea a dat şi Ea a luat, o manifestare elementară a unei indiferenţe superioare, universale. Cu toate acestea, fata înfruntase de două ori această indiferenţă, cu mintea şi cu trupul, şi fusese cruţată. O altă soartă, fără nume, era vie în interiorul său şi cât timp trăia acolo, ei n-avea să-i fie teamă.

Suprafaţa albastră îndepărtată a apei ţâşni albă ca o fântână arteziană când un cuplu de mersi îi sparse liniştea cu arcul perfect al trupurilor. Îi privi cum se înălţau şi cădeau, mereu şi mereu prin suprafaţa golfului; apoi dispărură în lumea acvatică. Altă dâră, mai puţin evidentă, coti înspre ea traversând apa în timp ce stătea rezemată de balustrada negeluită; era Silky, care de la sosirea lor aici îşi petrecuse majoritatea timpului în golf.

— Ce va face el, Miroe? N-are pe nimeni, nici un cămin.

Îşi aminti cum îl găsiră Elsevier şi TJ.

— E binevenit aici şi ştie asta. Ngenet descrise un gest larg către proprietăţile lui, privi din nou către Moon şi zâmbi.

Fata îi întoarse surâsul şi reveni cu ochii asupra golfului. Ironia prezenţei lui Silky printre mersi o frapă profund acum, când îi privea pe toţi laolaltă. Oamenii de pe plantaţie îi urau pe cei ca Silky şi nu aveau încredere în ei... nu pur şi simplu pentru că proveneau de pe altă planetă, ci fiindcă erau Dulăii Reginei, care-i hăituiau şi-i omorau pe mersi. Sibila aflase că Ngenet detesta măcelul şi-i proteja pe mersi între graniţele teritoriului său: în plus, se înconjurase de lucrători care simţeau în acelaşi fel. Ngenet îl cunoscuse pe Silky drept tovarăş al Elsevierei de destui ani ca să aibă încredere în el, însă oamenii lui nu-i împărtăşeau opinia.

Totuşi mersii, care ar fi trebuit să fie cei mai neîncrezători, îl acceptaseră şi astfel îşi petrecea aproape toată vremea în mare. Era mai taciturn şi mai puţin comunicativ ca oricând, şi doar din amintirea ultimelor momente petrecute pe LB putea Moon ghici că Silky, era îndoliat.

Li se alătură pe debarcaderul şubrezit şi scârţâitor, deplasându-se ca un fluid în sus şi peste balustradă pentru a rămâne lângă ei, picurând de apă. Trupul lui ud, asexuat, era lipsit de orice podoabe ale lumii aerului, singura găteală fiind giuvaerurile efemere ale stropilor de apă. (Fetei i se păruse ciudat că Elsevier şi ceilalţi îl considerau drept mascul, când după mintea ei corpul său neted putea fi în aceeaşi măsură cel al unei femele). Ochii lui reflectau imaginile oamenilor, nelăsându-i pe aceştia să-i pătrundă gândurile cele mai profunde. Încuviinţă din cap spre ei şi se rezemă de balustradă, cu tentaculele atârnând pe jos.

Fata se uită pe lângă el în golf, unde alţi trei mersi se alăturaseră primei perechi într-un balet scânteietor, o imagine exterioară a altruistei lor frumuseţi interioare. În fiecare după-amiază când trecea

pe aici, mersii executau un nou dans acvatic, precum argintul viu, parcă celebrând întoarcerea tinerei la viaţă. Graţia lor o umplu de o bruscă dorinţă arzătoare de a fi aidoma lor, aidoma lui Silky, un adevărat copil al Mării, şi nu o veşnică fiică vitregă...

— Uită-te la ei, Silky! Dacă mi-aş putea schimba pielea cu a ta, măcar pentru o oră...

— Vrei să revii în mare după ce doar cu două săptămâni în urmă te-am pescuit vânătă de frig şi tremurând ca varga? Ngenet o privi sever, neîncrezător, chiar indignat. Am impresia că după toate cele întâmplate ai cam luat-o puţin razna.

Ea clătină din cap.

— Ei, nu... nu aşa. Fereşte-mă, Doamnă, să mi se mai întâmple o dată!

Se crispă, frecându-şi muşchii braţelor prin canadiana groasă. Spasmele hipotermiei îi răsuciră fiecare muşchi al trupului, lăsând-o dezorientată şi paralizată. Acum că putea din nou să gândească şi să se mişte, umbla tot mai mult, zilnic, în compania răbdătoare a lui Ngenet, alungându-şi amorţeala din corp şi încercând să-şi aducă aminte cum e să te mişti fără să te doară peste tot.

— Am crezut de când mă ştiu că poporul meu aparţine Mării. Dar ca să aparţii c*u adevărat* Mării, cum se întâmplă cu mersii chiar şi pentru o perioadă scurtă... dar destul de lungă ca să afli... Se întrerupse.

Mersii îşi sfârşiseră dansul şi dispărură din nou sub ape; acum, pe neaşteptate, trei capete înguste, cu apa şiroindu-le pe blană, ieşiră la suprafaţă în penumbra de sub debarcader. Gâturile lor mlădioase se curbară pe spate precum unduirea ierbii de mare în timp ce ochii negri, lucitori ca abanosul, o priveau insistent pe sibilă. Membrane protectoare alunecară lin peste suprafeţele cenuşii sticloase, sprâncenele din ţepi penaţi se zbârliseră, conferindu-le un aer de uimire. Cel din mijloc era mersul care o ţinuse ca pe propriul copil când ea se pierduse pe mare. Moon se aplecă peste balustradă, întinzând mâna în jos.

— Mulţumesc, mulţumesc, murmură cu vocea întărită de emoţie. (Unul câte unul, mersii se ridicară din apă, îi atinseră scurt palma şi se afundară din nou). E aproape ca şi cum ei ar şti, zise ea.

Se îndreptă, simţind frigul muşcându-i mâna de pe care picura apa. O băgă înapoi în mănuşă şi în buzunar.

— Poate că ştiu, zâmbi Ngenet. Poate că îşi dau seama, cumva, că au salvat o sibilă şi nu doar un simplu marinar ghinionist. Nu i-am văzut niciodată dansând aşa pentru un străin, sau să zăbovească aici în felul în care au făcut-o. Sunt fiinţe remarcabile, mai adăugă el răspunzând la întrebarea din ochii ei.

— Fiinţe?

Moon îşi dădu seama cât de multe spusese el, şi câte negase prin

acel singur cuvânt. După salvarea ei, aflase multe lucruri despre Ngenet, despre raporturile lui cu mersii, despre respectul ce li-l purta şi despre grija ce-o avea pentru siguranţa lor. Exista chiar o comunicare rudimentară prin semne şi sunete care avea loc între mers şi om; datorită acesteia, ei o căutară şi-l aduseseră pe Ngenet la timp la locul accidentului. Totuşi ea nu bănuise...

— Vrei să spui... fiinţe umane? Se împurpură şi clătină din cap. Vreau să zic, fiinţe inteligente, ca Silky?

Se uită atentă, de la o faţă la alta.

— Ar fi atât de greu de crezut pentru tine? replică Ngenet.

Fusese jumătate întrebare, jumătate provocare. Vocea lui o stăpânea cu o ciudată intensitate.

— Nu, dar nu m-am gândit niciodată... chiar că nu m-am gândit vreodată. „Nu mi-a trecut nicicând prin minte că voi întâlni un străin de pe altă lume, nu m-am gândit vreodată că ar fi posibil ca el să nu fie o fiinţă umană, nu m-am gândit niciodată că un sibil va trebui să răspundă la o asemenea întrebare. Îmi... îmi ceri... să răspund...?

Vocea îi era subţire şi încordată şi fata simţi cum alunecă...

— Moon?

Alunecă tot mai departe... „Introducere de date”.

30

— *Ce-am spus?* îl întrebase ea după aceea.

— *Mi-ai vorbit despre mersi*, zâmbise Ngenet.

Moon reluă cuvintele în memorie în timp ce se deplasa prin lumea submarină albastru-verzuie unduindu-se sinuos. „Atmosfera” lichidă se împotrivea şi ceda pe rând sub apăsarea braţelor ei. Acesta era cadoul pe care i-l oferise Ngenet pentru că-i răspunsese la întrebarea nerostită, confirmându-i credinţa: Moon afla în sfârşit ce înseamnă să fie a Mării, pe de-a-ntregul, în mod exuberant, nu făcând veşnic echilibristică pe sârma nesigură dintre mare şi cer, pe marginea îngustă dintre lumi.

Asculta fâşâitul ritmic, liniştitor, al aerului ce-i răspundea fiecărei solicitări de respiraţie; îi savura gustul călduţ, uşor stătut, ce intra prin valva regulatorului. În depărtare, spaţiile nemărginite ale mării erau acoperite de o pâclă din fire de nisip în suspensie. Dar aici, în acest golf puţin adânc, putea să vadă destul de clar... putea să vadă frumuseţea fără de cusur a mersilor şi a lui Silky, însoţitorii ei, formele lor hidrodinamice păreau suspendate de fire nevăzute.

— De asta cântaţi voi! Le vorbi prin muştiucul aparatului de respiraţie şi vocea îi fu însoţită de un hohot de râs, nedistorsionată, deşi pentru ei nu însemna decât un nor de bule de aer. „Pentru că nu vă puteţi înfrâna bucuria”. În intervalele dintre expiraţii ajungeau la ea cântecele mersilor, melodiile de sirene pe care le ştia din legende şi pe care le auzise doar în vise, o tapiserie de fluierături, vaiete şi clincheturi, suspine şi ţipete... sunete singuratice, uitate, ce se distingeau separat, dar se împleteau laolaltă într-un cor ce înălţa imnuri de slavă Mării Mamă. Cântecele lor continuau uneori ore întregi şi-şi meritau pe deplin acest nume, fiind intonate necontenit de creatorii lor fără vârstă, neschimbate peste secole.

Ea ştia asta, deşi complexitatea lor îi depăşea capacitatea de a distinge cântecele între ele, deşi nu era sigură dacă aveau vreun înţeles în sensul cântecelor umane... Moon o ştia pentru că singură şi-o spusese.

Când ieşise din neaşteptatul ei Transfer, îl găsise pe Ngenet ţinându-i mâinile, cu faţa încordată de emoţie. Când îl recunoscu, el îi ridicase mâinile înmănuşate şi i le sărutase.

— Am crezut... Întotdeauna am crezut, am sperat, m-am rugat... Vocea i se frânsese. Dar n-aş fi îndrăznit niciodată să te-ntreb. Şi este adevărat. Nu ştiu dacă să râd sau să plâng!

— Ce... ce este? murmurase ea, încă ameţită.

— *Mersii*, Moon! *Mersii*...

… o formă de viaţă inteligentă, folosind oxigen, creată prin manipulare genetică, gazda realizată prin bioinginerie a tehnovirusului genei longevităţii... Specificaţiile biologice ale Vechiului Imperiu continuaseră la nesfârşit, lipsite de înţeles pentru ea. Însă Ngenet o silise să asculte fiecare detaliu ce i se întipărise în memorie, cu vocea lui răguşită de emoţie. „Formă de viaţă inteligentă... inteligentă...”

Moon îşi simţi braţele înfăşurate de tentaculele lui Silky, care o trase în sus şi peste el într-o tumbă, imitând corpurile ce spiralau; o ajunse din urmă în crearea imaginii momentului. Fata văzu plafonul albastru-scânteietor al golfului alunecând departe deasupra capului, şi fundul nisipos, umbrit, zăbrelit cu colonii de crenolide branhiate si împestriţat de crustacei nalizi. De fiecare parte a lentei ei spirale se găsea viaţă, izolată sau în bancuri, familiară şi necunoscută, vânători şi vânaţi... iar ea trecea liberă printre toate în compania mersilor, al căror teritoriu ancestral îl parcursese până în acest loc pentru a vedea... mersii ce constituiau un pericol pentru puţini, dar nu se temeau de nimeni, aici, în adâncurile oceanului... mersii care nu se temeau decât de Vânătoare.

Năucită, îl întrebase pe Miroe cum puteau justifica extraplanetarii apa vieţii când ştiau că mersii erau mai mult decât nişte simple animale.

— Ei trebuie să ştie asta, din moment ce sibilii ştiu.

— Din totdeauna fiinţele umane s-au tratat unele pe altele ca pe nişte animale. Dacă ei nu pot recunoaşte o fiinţă inteligentă în oglindă, nu-i deloc surprinzător că îi tratează şi mai rău pe non-umani. Ngenet îl privise pe Silky, care stătea ghemuit gânditor lângă balustradă şi privea mişcările valurilor. Chiar dacă mersii n-ar fi fost decât nişte animale, ce drept aveam noi să-i omorâm pentru propriul nostru capriciu? Ei erau un produs genetic sintetic. Fuseseră probabil animale de laborator. Vechiul Imperiu s-a prăbuşit probabil înainte de a se fi putut generaliza „infecţia benignă” care să dăruiască perfecta nemurire unei fiinţe umane. Totuşi uciderea mersilor pentru apa vieţii datează de demult, din haosul de la sfârşitul Imperiului... când celor ce şi-au luat nemurirea nu le-a mai păsat câte vieţi urmau să curme. Adevărul a fost probabil ascuns cu un mileniu în urmă, când Hegemonia a redescoperit această planetă. Acum singurele lor griji sunt legate de costuri, atât.

— Dar... de ce... Vechiul Imperiu le-a atribuit inteligenţă mersilor?

— Nu ştiu. Şi nici tu nu ştii. Clătinase din cap. Trebuie să fi existat un motiv, dar de ce? Ştiu doar că n-au căpătat inteligenţă ca să devină victime ale Vânătorii!

Îi spusese atunci de ce se folosise el de serviciile unor contrabandişti, aşa cum o făcuse şi taică-su înaintea lui – o tradiţie ce

se transmisese de la bunicul lui, primul strămoş băştinaş, care ajunsese să iubească mersii aşa cum îşi iubea planeta, şi făcuse din terenul său un sanctuar. Însă generaţiile următoare nu se mulţumiseră cu un rol pasiv de protector, şi începuseră acţiuni ostile împotriva exploatatorilor – avertismente, intervenţii, sabotaje – până „...În ziua aceea când Albaştrii au năvălit peste tine la han şi au produs o ruptură în vieţile noastre". Apoi bărbatul privise iarăşi înspre nord, cu o încruntare ce n-avea nimic de a face cu vorbele sale.

Dar acum, după alţi o sută cincizeci de ani de exploatare, extraplanetarii erau pe punctul de a părăsi Tiamatul; nedreptatea pe care el încercase s-o stăvilească se apropia de sfârşit... iar epoca regresului şi ignoranţei aproape revenise, o altă jumătate de rotaţie pe roata nesfârşită a deşertăciunii. Măcar Vara avea să ofere mersilor un răgaz de timp inviolabil – timpul necesar pentru a-şi completa efectivul cu o încetineală chinuitoare, îndreptând în mod inevitabil răul hidos făcut de creatorii lor.

Totuşi, greşit şi corect, timpul însuşi nu însemna nimic pentru mersi; nici un concept pe care Moon să-l poată recunoaşte în ceea ce făceau ei. Neagresaţi, puteau trăi sute, probabil chiar mii de ani. În creierul lor avea prioritate un set diferit de parametri, ei trăiau pentru clipă, pentru efemera frumuseţe a unei bule de aer ridicându-se la lumină şi dispărând... pentru actul creaţiei, al devenirii. Nu exista nici nevoie, nici ţelul unui artefact de durată, fiindcă melodia, dansul, interpretarea erau în sine lucrări de artă, ca o floare sau o viaţă, înfrumuseţate prin însăşi efemeritatea lor. Tangibilul, materialul, nu le foloseau şi nici nu-i afectau mai mult decât timpul însuşi. Vieţile lor erau nesfârşite după standardele umane, şi le trăiau hedonistic, absorbiţi în dezmierdarea senzorială a trecerii lor prin apă, în valurile de căldură şi frig, flux şi reflux – extraordinara schismă dintre apă şi aer, arşiţa fluidă a dorinţei, apăsarea mângâietoare a unui copil care se agaţă.

Existau puţine lucruri pe care fata le-ar fi putut împărţi prin intermediul cuvintelor cu ei, chiar dacă ar fi existat un translator care să-i poarte peste bariera neînţelegerii. Şi totuşi, aici şi acum chiar învăluită în pielea insensibilă a costumului de scufundător, sibila putea simţi dizolvându-se rigidul înveliş mental al percepţiilor, valorilor şi ţelurilor ei. Putea abandona amintirile despre cele ce se petrecuseră şi nesiguranţa care o aştepta, lăsând ca „acum" să devină „veşnic", iar viitorul să se topească în spumă. Văzu mersul care-i fusese ca o mamă înconjurând-o exuberant; îi ştia pe toţi ca prieteni, rude, iubiţi, se simţea ea însăşi devenind o parte a lumii lor atemporale... Încetişor, şovăind la început, Moon începu să-şi amestece glasul în armonia cântecului mers.

Îl simţi pe Silky apropiindu-se înapoia ei şi îi simţi tentaculele

alunecând peste umerii înveşmântaţi în costumul lucios, apucându-i tubul de aer al rezervorului de oxigen şi trăgându-l...

— Silky!, strigă ea furioasă, dar vorbele se auziră, bolborosite când prinse regulatorul cu dinţii pentru a nu i-l putea scoate din gură.

Îşi ridică mâinile, dar mai multe tentacule se încolăciră în jurul lor împiedicând-o să-şi protejeze rezerva de aer; îşi îndoi genunchii, încercând să-l izbească cu picioarele şi să-l îndepărteze. Abia atunci îşi dădu seama că erau doi Silky care se luptau lângă ea; văzu cuţitul cum iese din teaca de la spatele impostorului şi cum se leagănă printre tentacule ca un şarpe prins între victime. Moon îşi repezi picioarele înainte, trimiţându-l departe, dar nu înainte ca lama să-şi găsească victima şi să înflorească un nor de sânge negru lângă umărul lui Silky.

Moon îl prinse pe Silky în braţe şi încercă să înoate cu el cât mai departe de ucigaş. Brusc însă apele tăcute clocotiră de năvala mersilor din colonia de pe ţărm, care se aruncaseră cu toţii în apă ca o turmă cuprinsă de panică. Se zvârcoleau în jurul fetei, o îmbrânceau şi o înghesuiau cu înotătoarele, capul şi corpul, lovind şi învineţind. Fata se agăţă cu înverşunare de tentaculele lente, încleştate ale lui Silky, luptându-se să se înalţe prin haos. Dar apa care era tot mai luminoasă pe măsură ce se apropiau de suprafaţă îi arătă forma unei plase grele ce cobora spre ei, alături de pata neagră a corpului dublu al unei nave ciudate ce spărsese oglinda golfului. Mai multe fiinţe asemănătoare lui Silky, dirijau plasa pe măsură ce se aşternea peste faţă ca un giulgiu, trăgând-o înapoi în jos într-o claustrofobie sălbatică... „Vânătoarea! Nu... Nu aici, nu aici...”

Era însă inutil să nege că imposibilul o cuprinsese de beregată, că mersii de dedesubt erau înnebuniţi de durere şi năuciţi din cauza zgomotelor neobişnuite... că vor muri cu toţii. Dându-i drumul lui Silky şi ţinându-se aproape de el, îl văzu arătând cu capul şi fluturându-şi tentaculele prin năvod, în timp ce ea se îndoi şi trase cuţitul de scafandru din teaca legată de picior. Începu să taie cu toată puterea firele plasei, care se rupea sub atacul furios al cuţitului, lăsându-le un spaţiu destul de larg prin care să se poată strecura.

Înotă prin spărtură, remorcându-l şi pe Silky, tocmai în momentul când plasa îi apăsa puternic peste mersii înnebuniţi. Moon se agăţă de spărtură şi continuă să taie şi să rupă, lărgind gaura.

— Aici! Aici! Ieşiţi! Ieşiţi! Ieşiţi! ţipă ea în larma strigătelor lor, pe jumătate plângând în hohote de furie. Dar panica mersilor era surdă la gândirea coerentă, cei câţiva care se rostogoliră prin deschizătură fuseseră împinşi afară de îmbulzeala de sub ei. O căută în vălmăşagul clocotitor pe cea care-i ţinuse loc de mamă, dar n-o găsi. Tăie mai departe, înjurând şi gâfâind din cauza efortului pe care-l făcea ca să tragă aer. Mersii însă se înecau, se înecau singuri, căci ucigaşii lor îi lipsiseră de posibilitatea de a fi ajutaţi, iar ea nu-i putea salva...

Silky atârna de plasă alături de ea, mişcându-se cu stângăcie, ameţit din cauza rănii sau a undelor sonice care-i năuciseră pe mersi. Ridicându-şi ochii către el, sibila văzu doi Dulăi care căzură asupra lui şi-l prinseră în tentacule, smulgându-l din plasă, când...

Mai multe tentacule o înfăşurară din spate, pe jumătate orbind-o, şi-i smulseră din strânsoare cuţitul pe care încercase să-l îndrepte către atacator. Biciuind ca nişte şerpi, tentaculele îi acoperiră vizorul, îi găsiră furtunul de aer şi-i smulseră regulatorul de respiraţie. Apa rece ca gheaţa îi pătrunse prin etanşarea măştii iar panica o făcu să-şi dubleze forţele. Însă membrele Dulăului nu-i ofereau nici un punct de sprijin, aşa încât era zadarnic... Abia când capul îi ieşi deasupra, apei, când plămânii gata să explodeze se deschiseră în sfârşit pentru a inhala aer şi nu ultima răsuflare, ucigaşă, de lichid, Moon înţelese că nu intenţionaseră s-o înece; încă nu terminaseră cu ea.

Se împletici, fără să-i vină a crede, agăţându-se cu labele înotătoare de algele de pe fund, îşi şterse din ochi lacrimile de foc ale oceanului şi văzu marginea clipocitoare a apei şi ţărmul ridicându-se în faţa ei. Doi Dulăi o împinseră pe mal, pe jumătate o traseră, pe jumătate o purtară pe sus, urcând pe panta plajei pietroase a coloniei mersilor. Acum nu se mai zărea nici unul şi Dulăii o lăsară pe fată să se prăbuşească, să zacă tuşind. Auzi cum cade un alt trup alături de ea pe pietrele dure şi-l văzu pe Silky trântit pe jos în apropiere. Se sprijini în coate că să-l ajungă şi încercă să-i vadă rana, dar nu fu în stare; îi atinse doar umărul ca o slabă încurajare.

După aceea se ridică în capul oaselor, fiecare răsuflare neregulată hârşâindu-i gâtul ce-i părea o rană vie şi coborând în plămânii congestionaţi. Îşi scoase masca aburită şi simţi vântul tăios biciuindu-i faţa. După o vreme, mai multe siluete ieşiră din apă în josul plajei, târând năvodul plin cu cadavre de mersi în apele puţin adânci pentru prelucrarea finală. Moon îşi îngropă pumnii în cenuşa plajei, scâncind încetişor, dar nu de durerea ei.

Stând în picioare pe ţărm şi privindu-le munca se afla o ciudată arătare în negru cu aspect de bărbat şi cu capul înconjurat de ţepi al unui totem. Fata îl văzu fluturând din mâini şi gesticulând; vocea lui lipsită de expresie abia răzbătea până la ea prin vânt... o voce umană. Primii mersi fură traşi sus pe ţărm; un Dulău îngenunche lângă fiecare dintre ei, cuţitul sclipi şi sângele se revărsă peste blană, precum un suspin, în găleata de colectare. Şi apoi, odată graţia lui dispărută, viaţa furată, bucuria şi frumuseţea smulse, trupul era lăsat să putrezească pe plaja lui ancestrală şi să fie ospăţ pentru păsările care se hrănesc cu stârvuri.

Ochii lui Moon se umplură de lacrimi, refuzând să mai vadă. I se făcu tot mai mult greaţă şi simţi cum îi creşte ura ucigătoare. Mâinile i se încleştară pe un bolovan greu, strângând tot mai tare, se ridică în

genunchi. Alături de ea, Silky se sculă singur, în picioare cu o mişcare bruscă şi se rezemă de umărul ei. Sibila îl auzi vorbind, neînţelegând cuvintele, dar simţind rana adâncă pe care o căpătase când îşi văzuse fraţii măcelărindu-i prietenii. Silky înaintă clătinându-se, înainte ca ea să-l poată urma. Porni către fiinţa inumană înveşmântată în negru şi grupul de Dulăi din jurul acesteia.

— Silky... Moon se chinui să se ridice în picioare, scoţându-şi labele înotătoare, dar, ţinând strâns piatra când se repezi după el.

Bărbatul în negru abia le aruncă o privire.

— Opriţi-i.

Făcu un gest indiferent şi trei dintre Dulăi plecară de lângă el pentru a bloca înaintarea lui Silky, înconjurându-l fără ezitare. Urmă o izbucnire de grai străin şi o bolboroseală, apoi Moon îi văzu luptându-se. Tentaculele biciuiau peste capete şi ochi arginti şi ea văzu un cuţit sclipind din nou scos din teacă...

— Nu! Silky!

Se repezi înainte. Cel de-al treilea Dulău o prinse, îmbrâncind-o apoi într-o parte... ea văzu lama serată înfigându-se. Ţipă, de parcă ea însăşi ar fi primit lovitura. Silky se prăbuşi ca un pietroi printre pietroaie. Omul în negru se întoarse la ţipătul ei, dar chiar în acel moment ea îl lovi cu toată puterea pe cel de-al treilea Dulău doborându-l. Ceilalţi o înhăţară şi o ţinură cu forţa între ei, în timp ce al treilea se ridică clătinându-se, sângerând şi smulse gluga costumului fetei, dezgolindu-i gâtul. Părul i se împrăştie în voie peste umeri; tentaculele se încolăciră în el, smucindu-i capul pe spate.

— Stop! strigă cineva, însă Moon nu mai avea nici voce, nici timp, doar un ultim caleidoscop de nori şi cer când lama picurândă îi muşcă gâtul...

O mişcare violentă îi azvârli pe Dulăi departe de ea, trântind-o pe jos.

— Plecaţi de lângă ea! Ce dracu' credeţi că faceţi aici?

Cizmele grele ale bărbatului în negru se opriră de o parte şi de alta a ei, adăpostind-o ca un copac în faţa furtunii. Ea ridică privirea, văzând doar silueta lui de umbră pe ţărmul pustiu, plin de pietroaie.

— ... Pentru că-i sibilă, la naiba, d-aia! Ce vreţi să faceţi, să mă contaminaţi? Duceţi-vă dracului de-aici şi aruncaţi cuţitul în mare! Le făcu semn să se îndepărteze, se dădu deoparte când plecară şi se ghemui lângă Moon.

Fata se ridică încet în capul oaselor şi simţi o dâră subţire de sânge cald scurgându-se în jos peste tatuajul din scobitura gâtului, prin decolteul costumului şi apoi printre sâni.

Bărbatul în negru... acum era sigură că avea de-a face cu un bărbat ascuns în spatele unei măşti. Nu-i putea distinge decât ochii: gri-verzi. El întinse şovăind o mână înmănuşată către gâtul ei. Moon tresări

speriată, dar el şterse sângele de pe tatuaj cu o mişcare bruscă a mâinii. Fata îl văzu cum se înfioară desluşind semnul trifoiului, tremurând, îşi şterse de pietre mâna înmănuşată.

— Zei! Oare înnebunesc? Privi într-o parte şi cercetă ţărmul, de parcă ar fi aşteptat o negare sau o confirmare. Nu eşti aievea. Nu poţi să fii! Ce eşti tu? (Mâna i se ridică din nou, prinse bărbia fetei pentru a-i ţine faţa spre el, îi dădu drumul trecându-i apoi uşor palma peste obraz şi păr, aproape ca o dezmierdare). Nu e ea... conchise aproape ca o rugăminte.

Moon îşi ridică mâna înmănuşată către gât, unde durerea se întindea de la o ureche la alta, de la bărbie la osul pieptului, căută să-şi ascundă rana, să-şi ferească trifoiul de privirea lui fixă.

— Eu sunt Moon, şopti fata nu prea sigură de ce-şi dădea numele, dar mulţumită că încă avea voce să şi-l rostească. Sunt sibilă... Vocea ei devenise stridentă din cauza stării de isterie care i se accentua mereu. Da, sunt! Şi-ţi spun că tu comiţi o crimă. N-ai nici un drept să vânezi pe aceste terenuri. Şi nici un drept să ucizi o fiinţă inteligentă! Întinse o mână către carnagiul de pe plajă, fără să se uite într-acolo. Asta-i crimă, crimă!

Ochii lui îi urmăriră mâna, apoi reveniră înapoi, verzi şi duri ca smaraldele.

— Taci, fir-ai a naibii... Totuşi ochii îi rămăseseră pironiţi la faţa fetei, neîncrezători, întrebători, iar mâinile i se încleştau pe genunchi. Lua-te-ar dracu', lua-te-ar dracu'! Ce cauţi aici? Cum ai putut să vii aici, să mă vezi în halul ăsta? După ce m-ai părăsit... Te-aş putea ucide pentru asta! Îşi răsuci capul ca să n-o mai vadă, aruncând cuvintele în vânt.

— Da! ţipă ea ca o apucată. Omoară-mă şi pe mine, ucigaşule de mersi, ucigaşule de sibili, laşule... şi mai du-te şi tu la dracu'! Îşi dezveli din nou gâtul spre el, rânjind în timp ce făcea mişcarea. Varsă-mi sângele şi ia-i blestemul asupra ta! Întinse degetele însângerate, încercând să-l atingă, să-l rănească, să-l infecteze...

Dar mâna ei îşi pierdu forţa şi căzu uitată, când văzu în sfârşit simbolul care licărea pe costumul lui negru: semnul rotund cu două cruci încrucişate, semnul Hegemoniei; medalia pe care o văzuse în fiecare zi a vieţii ei din Vară... Braţul i se ridică iarăşi, şi el n-o opri să atingă medalia. Încet, încet, Moon înălţă ochii, ştiind că în clipa următoare ar...

— Nu!

Pumnul lui o lovi pe neaşteptate şi-o aruncă în beznă.

31

— Bună Miroe.

Jerusha ieşi din nava de patrulare, îmbrăcată în uniformă şi afişând cea mai bună imitaţie de zâmbet pe care o putea produce. Vântul îi suflă rece peste umeri, încercând să-i smulgă haina pe jumătate închisă şi s-o deschidă pentru nişte intimităţi mai grosolane. „La naiba cu vremea asta!” Zâmbetul ei făcu sforţări să se menţină

— Jerusha?

Ngenet coborî panta cu paşi mari dinspre acareturi; fusese chemat de oamenii de la câmp care o văzuseră venind. Zâmbetul de bun venit ce i se lărgea pe faţă păru real, şi cel al femeii începu să se încălzească. Cu toate acestea îi citi echivocul din privirea fugară care-i măsură uniforma înainte de a-i întâlni ochii.

— E mult de când nu ne-am văzut.

— Da, încuviinţă ea din cap, o scuză pentru a privi în jos, întrebându-se dacă doar timpul se afla în spatele ezitării lui. Ştiu. Cum... cum o mai duci, Miroe?

— Cam tot aşa. Totul e aproape la fel. Îşi îndesă mâinile în buzunarele canadienei, ridicând din umeri. Ca de obicei. Ai venit cu o treabă oficială, sau pentru o vizită strict mondenă?

Privi pe lângă ea la nava de patrulare în care nu mai era nimeni.

— Cred că un pic din amândouă, spuse poliţista încercând să pară nepăsătoare. Văzu cum buzele i se strâng uşor, abia mişcându-i mustaţa. Vreau să spun că avem o informaţie despre un contrabandist de tehnică a cărui navă a fost doborâtă pe-aici pe-aproape – exact acum două sau trei săptămâni – şi pentru că tot eram în zonă am vrut să verific...

— Comandantul Poliţiei îi urmăreşte pe infractori în teritoriile periferice? De când? întrebă el, amuzat.

— Păi, eram singura *de care se puteau lipsi*, schiţă ea un râs jalnic, care-i întinse muşchii nefolosiţi ai obrajilor.

— Las-o-ncolo, Jerusha, râse el. Ştii doar că n-ai nevoie de un pretext oficial ca să mă vizitezi. Eşti oricând binevenită... ca prietenă.

— Mulţumesc. Înţelese condiţia şi fu recunoscătoare pentru asta. Este plăcut să fii considerată, printre altele, şi fiinţă umană, nu numai Albastră. Trase de haină, brusc stânjenită de ea. „Scutul meu, armura mea. Ce-o să mă fac când o să-mi fie luată?” Am... am încercat să te sun, acum vreo două săptămâni. Dar erai plecat.

Îi trecu deodată prin minte să-l întrebe de ce nu-i răspunsese la telefon. „O, zei, cine ar putea să-l învinuiască, când eu nu i-am răspuns niciodată când m-a căutat?”

— Îmi pare rău, n-am putut... (Păruse să ajungă la aceeaşi întrebare, fără să găsească nici el vreun răspuns). Presupun că ai fost... ocupată.

— Ocupată! Pe toţi dracii din iad, a fost... a fost cu adevărat un iad, complet! Se rezemă de nava de patrulare, culisă portiera în jos şi o trânti cu zgomot. BZ nu mai e, Miroe. A murit. Ucis de bandiţi, în afara oraşului. Şi eu pur şi simplu nu mai pot... nu mai pot să suport situaţia asta. Lăsă capul în jos. Nu ştiu cum voi putea să rezist să mă-ntorc iarăşi în Carbuncle. Nu pot să mă gândesc decât la ce bine ar fi pentru toţi, cât de bucuroşi ar fi toţi, dacă eu nu m-aş mai întoarce. Cât de bine ar fi dacă eu aş fi fost cea dispărută.

— Pe toţi zeii, Jerusha... de ce nu mi-ai spus?

Femeia se întoarse, îndepărtându-se de mâna lui întinsă, se sprijini de capotă şi privi disperată către mare.

— N-am venit aici să... la naiba, să te folosesc drept lada de gunoi!

— Bineînţeles c-ai făcut-o. Pentru ce mai există prieteni?

Ea îi simţi zâmbetul.

— Ba n-am făcut aşa!

— Bine, bine. Atunci de ce n-ai făcut-o? De ce?

O trase de un cot.

— Nu mă atinge. Te rog, Miroe, nu. Simţi cum mâna lui îşi slăbeşte strânsoarea, dar braţul încă îi palpita sub senzaţia atingerii. Pot să rezolv situaţia. Voi fi bine, pot să descurc singură treaba.

Autocontrolul ei mai atârna doar de-un firicel.

— Şi simţi tu că moartea este calea de a rezolva lucrurile?

— Nu! izbi ea cu pumnul în metalul vechi al navei. Nu! De asta a trebuit să plec... trebuia să găsesc o altă cale. Se întoarse, încetişor, dar cu ochii închişi.

Ngenet rămase tăcut pentru o clipă, aşteptând.

— Jerusha... cunosc genul de presiuni la care ai fost supusă în tot acest timp. N-ai să le poţi rezolva doar ţinându-le în tine. Nu poţi face singură acest lucru. Brusc, el vorbi aproape cu furie: De ce ai încetat să mai cauţi? De ce ai încetat... să-mi mai răspunzi? N-ai avut încredere în mine?

— Ba prea multă. Femeia îşi strânse buzele, oprind un chiot ce ar fi părut absurd. O, zei, am avut prea multă încredere în tine! Priveşte-mă, abia am venit de cinci minute şi deja ţi-am povestit totul. Numai cât te văd şi mă simt doborâtă. Clătină din cap, ţinându-şi ochii închişi. Vezi tu, nu mă pot sprijini pe tine, fără să nu devin o infirmă.

— Toţi suntem infirmi, Jerusha. Ne naştem infirmi.

Ea deschise încet ochii.

— Chiar aşa?

Bărbatul stătea în picioare cu mâinile încleştate la spate, privind în direcţia mării. Vântul se înteţi, biciuindu-i părul negru ca pana corbului; Jerusha se înfioră înăuntrul hainei groase.

— Cunoşti răspunsul, altfel n-ai fi venit aici. Hai să urcăm în casă. O privi din nou şi ea încuviinţă din cap.

Îl urmă în susul dealului, flecărind fără chef despre Culturi şi vreme, lăsându-şi toată rezistenţa să i se scurgă din trup şi să cadă în mare. Trecură pe lângă moara de vânt scârţâitoare, ce şedea precum o santinelă singuratică deasupra acareturilor. Ngenet o folosea ca să pompeze apa din puţ. Jerushei îi trecu prin minte, ca şi altădată, mai demult, că moara reprezenta un anacronism absurd pe o plantaţie ce funcţiona pe baza generatoarelor energetice importante.

— Miroe, întotdeauna m-am întrebat de ce foloseşti tu chestia asta pentru pompa de apă?

El privi de la Jerusha la moara şi răspunse amuzat:

— Păi, tu mi-ai luat aeroglisorul, Jerusha. Nu pot să ştiu când mi-aş putea pierde şi generatoarele.

Nu era răspunsul pe care-l aştepta, dar femeia se mulţumi doar să clatine din cap. Ajunseră la casă, trecură prin veranda protejată contra furtunilor şi intrară în camera pe care Jerusha şi-o reamintea perfect de la prima ei vizită. Nu se schimbase aproape deloc în anii trecuţi de atunci, de la acele câteva seri pe care le petrecuse aici, ghemuită în faţa focului, învăluită de căldură şi de lumina aurie, prinsă într-un joc de imagini tridimensionale sau alimentând atenţia fascinată a lui Miroe cu amintirile ei despre o altă planetă.

Scoase casca de pe cap şi scutură buclele părului închis la culoare. Îşi lăsă apoi ochii să hoinărească de jur împrejur: o încăpere cu aspectul confortabil al unui magazin de vechituri, în care relicvele strămoşilor lui Ngenet, amintiri de familie implicite, păstram un armistiţiu instabil cu mobila băştinaşă, grosolan făurită. Mergând către căminul mare din piatră, Jerusha se întoarse ou faţa la extraplanetar, lăsându-şi spatele să se dezgheţe.

— Ştii, deşi a trecut atâta timp, mă simt de parcă nici n-aş fi plecat de aici. Curios, nu-i aşa, cum pot fi unele locuri?

Bărbatul o privi lung din mijlocul camerei; nu răspunse, dar zâmbi.

— De ce nu-ţi duci lucrurile sus? Eu pregătesc ceva de mâncare.

Ea îşi luă geanta de umăr, pe jumătate plină cu un rând de schimburi, şi urcă la etaj pe scara tocită. Era o casă mare... plină de ecouri de glasuri de copii şi râsete... plină de amintiri. Balustrada de sub mâna ei fusese, lustruită de mâinile care trecuseră peste ea, şlefuind-o; dar holurile şi camerele erau acum pustii şi tăcute. Doar Miroe mai locuia aici, ultimul din familia lui, rămas singur. Singur chiar printre Iernaticii care munceau pentru el. Jerusha simţea legătura bazată pe încredere şi respect care părea să existe între ei, o legătură mai puternică decât s-ar fi aşteptat între un stăpân şi angajaţii săi, între un extraplanetar şi băştinaşi.

Cu toate acestea, în jurul bărbatului dăinuia un permanent câmp

intangibil de reţinere, ce-l distanţa, izolându-i. Poliţista îl simţea uneori atunci când, atingându-se de propriul ei câmp, scotea scântei.

Intră în odaia pe care o folosise mereu, îşi azvârli geanta şi casca pe patul mototolit şi le privi afundându-se printre cutele cuverturilor. Patul în sine, era tare ca scândura – din câte ştia ea, era făcut chiar din scânduri dar aici nu stătuse niciodată trează jumătate din noapte, rugându-se să-i vină somnul în timp ce ochii îi sfredeleau precum nişte tăciuni pleoapele în întuneric...

Îşi descheie haina, scoase şi se îndreptă către şifonierul masiv ca s-o pună acolo. Se opri brusc când privirea îi poposi asupra unui costum de zbor colorat ţipător, ce zăcea pe podeaua dulapului. Cu gesturi mecanice îşi agăţă haina într-un cârlig, ridică costumul de zbor şi-l ţinu pe ea ca pentru probă. Îl depărtă iarăşi la o lungime de braţ, studiindu-i contururile, apoi, cu mişcări lente, îşi luă haina şi agăţă salopeta în locul ei.

Se întoarse către pat, uitându-se din nou la cuverturile mototolite, luă peria aşezată pe un taburet şi-şi trecu degetele peste firele de păr lungi, deschise la culoare. O puse jos la loc. Rămase tăcută în picioare, văzând deodată cu ochii minţii o fetiţă mică, singuratică, cu părul cârlionţat, în pantaloni zdrenţuiţi şi sandale, care se ghemuise pe vine ca să privească wogii argintii zbătându-se într-o băltoacă a morţii. Lumina soarelui se revărsa peste ea precum mierea, fierbinte înăbuşind toate sunetele, iar albia secată a râului, cu fundul zgrunţuros şi încrustat cu pietre se întindea la nesfârşit...

Îşi luă casca şi geanta de pe pat şi coborî iute pe scări.

— Jerusha? Miroe se ridică de la masa joasă din scânduri de lângă foc, încruntându-se surprins. Credeam c-ai să...

— Nu mi-ai spus că ai şi... alţi oaspeţi. Cuvântul căpătă un sens pe care ea nu-l dorise. Nu mai rămân.

Faţa lui se schimbă, precum a unui om care tocmai a făcut o gafă teribilă. Chipul femeii părea să fi îngheţat.

— Tot timpul te crezi în misiune? întrebă calm Ngenet.

— Moralitatea ta nu este trea... nu mă priveşte pe mine, nici chiar când sunt în misiune.

— Ce? Pe faţa lui se ivi o cu totul altă expresie. Vrei să spui... La asta te gândiseşi? Uşurarea lui izbucni într-un râs din toată inima. Credeam că până şi acum eşti în căutarea contrabandiştilor!

Ea deschise gura însă nu spuse nimic.

— Jerusha... Porni spre ea prin camera ticsită de obiecte. Zeilor, n-am intenţionat să se întâmple aşa! Nu-i ceea ce crezi tu – e o prietenă. Nu o iubită. E destul de tânără ca să-mi fie fiică. Chiar acum a ieşit pe mare, cu barca.

Jerusha îşi feri privirea.

— N-am vrut să... deranjez.

Bărbatul îşi drese glasul.

— Nu sunt o icoană, zeii ştiu asta... Luă o pernă decolorată, apoi o lăsă jos.

— Nici nu mă aşteptam să fii. Jerusha îşi dădu seama că vorbise cu răutate.

— Eu... ai zis odată că nu sunt un prost. Dar în tot acest timp, după atâtea vizite pe care mi le-ai făcut, nu mi-am dat seama niciodată că... (mâna se ridică şi-o atinse într-un fel în care n-o mai făcuse vreodată) ... că tu voiai ceva mai mult.

— Nu doream să înţelegi.

„Nu voiam să admit asta, nici chiar faţă de mine însămi”. Încercă să se mişte, încercă să se desprindă de mâna lui, încercă, încercă... tremurând ca o pasăre sălbatică.

El îşi retrase braţul.

— Ai pe altcineva? În oraş, sau acolo pe planeta ta, un alt...

— Nu, răspunse ea, roşie ca focul. Niciodată.

— Niciodată? Bărbatul îşi reţinu respiraţia. Niciodată?... Nimeni nu te-a atins vreodată aşa... (îşi purtă mâna de-a lungul cefei, lobului urechii, a liniei maxilarului ei)... sau aşa... (urmărind mai departe reverele tunicii ei, acolo unde se întâlneau deasupra sânilor).., sau n-a făcut asta... (încercuind-o uşor cu braţele trăgând-o spre el, până când Jerusha simţi cum liniile trupului lui se dizolvă în ale ei, iar gura se lipeşte de a ei dulce ca nectarul).

— Da... acum..., murmură ea când sărutul lui îi eliberă buzele. Şi-i căută iarăşi gura, plină de dorinţă.

— Vă, rog să mă iertaţi, domnule!

Jerusha simţi cum i se taie respiraţia, şi se desprinse brusc din îmbrăţişare; îl văzu în uşă pe bătrânul bucătar, cu spatele întors la ei.

— Ce este? izbucni vocea lui Miroe.

— Amiaza, domnule. Prânzul este gata... dar nu se va răci până când veţi fi dumneavoastră gata, domnule.

Jerusha simţi zâmbetul complice al bătrânului, care plecă spre bucătărie târşâindu-şi picioarele.

Ngenet oftă adânc, încercând să zâmbească şi să se încrunte, dar izbutind numai să pară mâhnit. Se întinse ca să prindă mâna femeii, dar Jerusha şi-o retrase iute. O privi şi ea îi văzu surpriza de pe chip.

— Ai pus întrebarea cu elocvenţă. Zâmbetul ei tremură pe măsura emoţiilor care o încercau. Dar trebuia s-o fi pus altă, dată, Miroe. Clătină din cap, apăsându-şi pentru o clipă mâinile de buze: Acum este prea aproape de sfârşit pentru mine... sau nu destul de aproape.

— Înţeleg, încuviinţă el sec, de parcă ceea ce se petrecuse între ei, momentul pe care Jerusha îl aşteptase atât de mult, nu însemna nimic pentru el.

Dezamăgirea şi ruşinea îi strânseră ca o gheară pieptul. „Asta e tot

ce-ar fi însemnat pentru tine?”

— Mai bine mă întorc în oraş. „Le poţi spune amantelor tale Iernatice că ai fost cât pe-aici s-o posezi pe Comandanta Poliţiei”.

— Nu trebuie să pleci. Putem... să pretindem că nu s-a întâmplat nimic.

— Poate că tu poţi, dar eu nu mai sunt în stare să mă prefac. Realitatea este prea puternică. Îşi îmbrăcă haina şi se îndreptă pe ocolite către uşă.

— Jerusha... Ai să te simţi bine?

Îngrijorarea lui o mişcă. Se opri, apoi se întoarse, stăpânindu-şi emoţiile.

— Da. Chiar şi numai o zi în afara lui Carbuncle are efectul unei transfuzii. Poate că... ne revedem, la Festival... Înainte de plecarea definitivă? Se urî pe sine că pusese întrebarea, când văzu că el n-ar fi făcut-o.

— Nu, nu prea cred. E un Festival de la care vreau să lipsesc şi nici nu părăsesc Tiamatul – aici este casa mea.

— Bineînţeles. Simţi cum pe buze îi reapare un zâmbet artificial, ca o contracţie musculară. Bine, atunci poate am să... te sun, înainte să plec. „Să plec naibii, să plec dracului...”.

— Te conduc.

— Nu te deranja. Ea clătină din cap, îşi puse casca şi trase cureaua pe sub bărbie. Nu-i nevoie.

Deschise uşa întunecată, prinsă în balamale de fier şi ieşi, punând-o între ei cât de repede putu.

Coborâse dealul pe jumătate când îl auzi strigând-o. Se uită în spate şi-l văzu venind în fugă. Se opri, încleştându-şi pumnii în interiorul mănuşilor.

— Da?

— Vine furtuna.

— Nu-i adevărat. Am consultat buletinul meteorologic înainte să plec din Carbuncle.

— La naiba cu prognoza meteo! Dacă ticăloşii ăia şi-ar lăsa puţin simulatoarele şi ar privi pe cer... Gesticulă cu braţul, arătând de la orizont până la zenit. Furtuna va ajunge aici mâine în zori.

Ea cercetă cerul şi nu văzu decât nişte nori împrăştiaţi şi o dublă parhelie palidă în jurul Gemenilor care se eclipsau.

— Nu-ţi fie teamă. Am să ajung acasă înainte să se întunece.

— Nu din pricina ta sunt îngrijorat. Ochii lui continuau să fixeze orizontul nordic.

— Ah... Jerusha simţi cum faţa i se goleşte de orice expresie.

— Fata care locuieşte aici a plecat în susul coastei cu o bărcuţă. Trebuia să se-ntoarcă abia mâine seară. Se încruntă spre femeie. Am pescuit-o deja o dată pe jumătate îngheţată din mare. S-ar putea să nu

mai fiu la fel de norocos. N-o s-o găsesc la timp dacă...

Jerusha făcu somn că a priceput.

— E-n ordine, Miroe. Hai s-o căutăm.

Bărbatul ezită o clipă.

— Nu... nu ştiu cum să-ţi cer o astfel de favoare... n-am nici un drept s-o fac. Dar...

— E-n regulă. Datoria mea este să dau o mână de ajutor.

— Nu. Ceea ce vreau să te rog este... să te consideri în afara serviciului când faci asta. Să... uiţi c-ai întâlnit vreodată pe cine vei întâlni. Zâmbi, strâmb. Vezi, şi eu am prea multă încredere în tine.

Începu să-şi frece braţele şi abia atunci poliţista observă că venise după ea fără să-şi îmbrace haina. Îşi aduse aminte de stinghereala pe care o simţise în el când sosise aici şi în sfârşit o înţelese.

— Sper că nu-i vreun asasin în masă, sau ceva de genul ăsta?

— Departe de aşa ceva, izbucni în râs Ngenet.

— Atunci voi avea o memorie groaznică. Hai, să mergem înainte să îngheţi de tot. Pe drum poţi să mă pui la curent cu acuzaţiile de conspiraţie.

Continuară în josul dealului, înfruntând pieptiş colţii ascuţiţi ai vântului. Jerusha decolă, îndreptându-se către nord de-a lungul panglicii zimţate a coastei.

— Aşa! Cred că acum îmi pot permite să pun laolaltă piesele poveştii ăsteia. Ai avut o legătură cu contrabandiştii care au fost doborâţi pe-aici cam cu două săptămâni în urmă. Oaspetele tău este o contrabandistă.

Aproape uşurată, lunecă înapoi în schemele obişnuite, în obiceiurile de rutină, în vechea lor relaţie lipsită de complicaţii.

— Pe jumătate corect.

— Pe jumătate? exclamă ea aruncându-i o privire. Atunci, explică.

— Îţi aduci aminte de... împrejurările primei noastre întâlniri.

— Da. Mintea ei se umplu brusc cu imaginea feţei lui Gundhalinu, cuprinsă de o indignare perfect justificată. BZ nu ţi-a dat nici o şansă atunci.

— Sergentul tău, spuse Ngenet. Femeia îi simţi zâmbetul, apoi el îşi aduse aminte. Îmi pare rău despre... ce s-a întâmplat. De dragul tău.

— Cel puţin a fost o moarte rapidă. „Asta-i toată mila la care putem spera în viaţa noastră”. Fata...? întrebă ea, presimţind din ce în ce mai mult răspunsul.

— Este Văratica aceea care ţi-a rupt braţul, cea care a părăsit planeta cu contrabandiştii.

— S-a întors? Cum? murmură Jerusha uimită, dar cumva totuşi fără să fie pe deplin surprinsă.

— Ei au adus-o înapoi.

Poliţista simţi cum aeronava se prăvăleşte într-un curent descendent

şi reglă comenzile.

— Înseamnă că este o persoană revenită ilegal pe planetă. „Şi poate nu numai atât”. Unde a stat până acum?

— Pe Kharemough.

— Ca să vezi, mormăi ea. Spune-mi, Miroe... eşti sigur că ducerea ei în afara planetei n-a fost decât un accident?

Sprâncenele bărbatului se încruntară.

— Sută la sută. Ce vrei să spui?

— Nu te-a frapat niciodată asemănarea dintre Moon Dawntreader Văratică şi Regina Zăpezii?

— Nu. Urmă o tăcere adâncă. N-am văzut-o de ani de zile pe Regina Zăpezii.

— Ce-ai spune dacă ţi-aş zice că Regina ştia cine este Moon... şi că era, furioasă din cauza dispariţiei ei? Dacă ţi-aş zice că toate necazurile mele au început fiindcă am lăsat-o să-mi scape? Ce-ai spune dacă ţi-aş zice că Moon Dawntreader este clona Reginei?

El făcu ochii mari.

— Ai vreo dovadă?

— Nu, n-am nici o dovadă! Dar o ştiu. Ştiu că Arienrhod avea planuri cu fata asta... voia să-şi transforme alter ego-ul în Regina Verii. Iar dacă afla că Moon s-a întors...

— Ele nu sunt la fel. Nu pot să fie! Miroe se încruntă cu privirile îndreptate către mare. Ai uitat ceva în legătură cu Moon.

— Ce?

— Este sibilă.

Jerusha tresări, când memoria îi verifică afirmaţia aceea.

— Aşa deci... Totuşi asta nu înseamnă că eu greşesc. Sau că ea nu este un pericol pentru Hegemonie.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Ngenet răsucindu-se în scaunul său ca s-o privească drept în faţă.

Femeia clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu voi şti până când nu voi ajunge acolo.

*

— Du pieile alea jupuite acolo. Grăbeşte-te... vine ceva alb... la adăpostul întunericului...

Se auzea lătrat de câini.

Moon simţi cuvintele venind şi îndepărtându-se precum limba rece a mareei lingându-i tălpile, gleznele, picioarele. Deschise ochii către amintirea pe care nu mai voia s-o vadă. Dar nu zări decât cerul, sfărâmăturile lipsite de sens ale norilor ce pluteau. De teamă nu făcu nici o mişcare.

— Ăsta-i mort.

— ...e noroc, slavă Mamei!... niciodată n-am găsit aşa multe piei...

— Slavă Reginei Zăpezii! (Râsete).

— Ăsta nu-i mort.
O faţă învăluită în alb acoperi cerul. Silueta îngenunche şi o trase în capul oaselor.
— Negru. Moon îşi auzi propria-i voce bolborosind ca unei nebune. În negru. Unde… unde? Întinse o mână, îşi înfipse degetele în umărul acoperit cu un veşmânt gros şi alb, ca să se sprijine, şi atunci văzu trupul întins lângă ea… Silky!
Silueta în alb o dădu la o parte, ridicându-se în picioare.
— Cred că-i una din iubitoarele alea de mersi. Trebuie c-a ucis Dulăul. Ceilalţi au crezut-o moartă.
Vocea era masculină, tânără.
— Silky… Silky… Moon se întinse ca să atingă terminaţiile tentaculelor inerte.
— Termin-o, se auzi o voce aspră, roasă de vreme.
Moon se strădui să se întoarcă pe o parte când, tânărul se aşeză pe vine şi luă o piatră de jos. Îşi înfipse apoi, unghiile în închizătoarea costumului. Trăgând de ea şi deschizând-o pe jumătate, în timp ce piatra se înălţă deasupra capului ei.
— Sibilă! azvârli ea cuvântul ca pe un scut.
Băiatul lăsă piatra să-i cadă dintre degete şi-şi împinse gluga pe spate. Moon văzu cum faţa lui îşi pierde expresia inumană, iar ochii săi uimiţi urmăresc dâra de sânge uscat în susul gâtului ei rănit.
— Sibilă… Arătă înspre tatuaj, rugându-se ca acesta să fie destul de distinct şi ca băiatul să înţeleagă.
— Mami! Băiatul se lăsă pe călcâie, strigând peste umăr, ia uită-te la asta!
Alte siluete albe ca nişte stafii se întrupară în jurul ei precum un tribunal al spiritelor, înceţoşându-se şi strălucind în privirea ei nesigură.
— O sibilă, Mami! Lângă ea o siluetă feminină subţirică ţopăia cu înflăcărare. N-o putem ucide.
— Nu mi-e teamă de sângele sibililor! Moon identifică vocea babei printre făpturile albicioase din jur atunci când aceasta se bătu cu pumnii în piept. Eu sunt sfântă. Am să trăiesc veşnic.
— O să trăieşti pe naiba
Fata îşi îmbrânci în lături fratele şi se aplecă deasupra lui Moon ca să-i examineze gâtul. Se îndreptă şi chicoti uşor nervoasă.
— Poţi să vorbeşti?
— Da.
Moon se ridică în capul oaselor, îşi duse o mână la gât şi cealaltă la obrazul umflat. Dincolo de corpul răşchirat al lui Silky, mai multe siluete albe îşi foloseau cuţitele, mutilând cadavrele mersilor. Se aplecă în faţă, cuprinzându-şi genunchii cu braţele, şi-şi ascunse ochii să nu mai vadă acele imagini. „Nu l-am văzut pe el. Nu, era

altcineva”. Gemu; vocea îi era jalea deznădăjduită a cântecului unui mers singuratic.

— Atunci o vreau eu. Fata se întoarse către bătrână. O vreau pentru menajeria mea. Poate să răspundă la orice întrebare!

— Nu! Bătrâna o plezni dar ea îşi feri capul. Sibilii sunt bolnavi, aşa spun extraplanetarii. Sunt cu toţii nişte escroci. Gata cu atâtea animale de casă, Blodwed. Ai împuţit deja tot locul cu duhoarea lor. Am să scap eu de...

— Numai să-ncerci! replică Blodwed, lovind-o răutăcioasă cu picioarele. Bătrâna urlă de durere şi împleticindu-se, se trase mai în spate. Numai să-ncerci! Dacă vrei să trăieşti veşnic, băloasă bătrână ce eşti, atunci lasă-mi în pace animalele!

— Bine, bine... scânci baba. Nu vorbi aşa mamei tale, puştoaică nerecunoscătoare ce eşti. Nu te-am lăsaţi eu să ai tot ce-ţi pofteşte inima?

— Aşa-mi place mai mult. Blodwed îşi puse mâinile în şolduri, se uită iarăşi la Moon ce şedea ghemuită, copleşită de durere, şi rânji: cred că tu ai să fii exact ce-mi trebuie.

— Zei! O, zeii mei... Invocarea sună mai mult a blestem decât a rugă.

*

Jerusha stătea tăcută lângă Miroe pe plaja fără viaţă, ascultând ţipetele ascuţite, îndepărtate ale păsărilor mâncătoare de hoituri. Ochii ei trecură iute pe deasupra terenului pietros acoperit de moarte, nevrând să se oprească nicăieri, înregistrând fiecare detaliu al scenei, dar incapabili să se întoarcă iar către bărbatul ce stătea nemişcat lângă ea, cu faţa cenuşie. Incapabilă să rostească vreun cuvânt sau măcar să-l atingă, ruşinându-se să intervină în durerea lui ce depăşea înţelegerea Aceasta era Vânătoarea, sacrificarea mersilor – un abator urât mirositor pe ţărmul sterp. Acesta era lucrul care ei îi displăcea în principiu, dar de a cărui realitate nu încercase niciodată să se apropie. Însă Ngenet urâse realitatea.

Miroe se depărtă de navă, păşind printre cadavrele mutilate ale mersilor, inspectând fiecare trup însângerat şi jupuit complet de piele cu o pornire aproape masochistă. Jerusha îl urma la o oarecare distanţă; simţi că i se încleştează fălcile atât de tare încât se întrebă dacă va mai fi vreodată capabilă să deschidă iarăşi gura. Îl văzu pe bărbat cum se opreşte şi îngenunchează lângă un corp. Apropiindu-se, îşi dădu seama că nu era mers, dar nici om.

— E... e un Dulău mort?

— Un prieten mort.

Ridică trupul fără vlagă al dillyp-ului mort, ca pe un copil adormit; Jerusha observă pata întunecată care rămase pe plajă. Privi, incapabilă să priceapă, cum Ngenet intră cu trupul în mare, înaintând

tot mai departe, până când apa îngheţată îi acoperi pieptul. Abia atunci dădu drumul exilatului să plece în tăcere către casă.

Când ieşi din apă, Jerusha îşi scoase haina şi i-o aruncă pe umeri. Bărbatul îi mulţumi din cap cu un gest absent, ea fu gata să creadă că frigul nici nu-l afecta. Brusc îşi aduse aminte că unul dintre contrabandiştii de acum cinci ani fusese un dillyp.

— Probabil că şi ea a murit, zise Miroe cu o voce dură ca oţelul şi Jerusha înţelese că pe plajă nu exista nici un semn al lui Moon Dawntreader. Starbuck şi Dulăii, au făcut asta, gesticulă el, iar cuvintele sunară ca un blestem. Ultima Vânătoare. Pe pământul meu. (Mâinile i se încleştară în pumni.) Şi să-i părăsească astfel, să-i mutileze, să-i... expună aşa. De ce?

— Aşa a ordonat Arienrhod.

Adevărul o arse ca o rază, de laser când pricepu singurul motiv posibil pe care îl putea avea Regina ca să lovească într-un extraplanetar, complet străin pentru ea. „Din cauza mea? Nu, nu... nu din cauza mea!”

Miroe se întoarse către femeie de parcă vinovăţia acesteia îi strălucea pe chip ca un far.

— Asta-i o fărădelege împotriva unui cetăţean al Hegemoniei comisă pe pământul ce i-a fost alocat. Vocea, lui o acuza printre cuvinte. Ai văzut totul cu ochii tăi şi ai competenţa juridică necesară. Ai autoritatea de a-l acuza pe Starbuck de crimă... Comandante?

Auzindu-l numind-o astfel, ea înţepeni.

— Nu ştiu. Nu mai ştiu, Miroe... Atinse însemnele de pe gulerul hainei şi inspiră adânc. Dar îţi jur, în faţa zeilor tăi şi-ai mei, că voi face tot ce-mi stă în putere să se întâmple astfel, („văzând trupurile mutilate”). Ea distruge tot ce atinge, lua-o-ar dracu... („viaţa lui BZ a explodat într-un glob de flăcări”)... şi o voi face să plătească, chiar dacă ar fi să mor ca să reuşesc asta! Nu va scăpa uşor cu ce-a făcut... („viaţa distrusă a lui LiouxSked”) crede că-i de neatins, crede că va fi veşnic Regină, dar n-o să scape uşor („propria ei viaţă ruinată”).... chiar dacă va fi s-o înec eu însămi!

— Te cred, Jerusha, spuse Miroe fără să zâmbească şi femeia simţi acuzaţia rece pălindu-i din voce. Dar n-a mai rămas prea mult timp.

— Ştiu. Îşi întoarse privirea, imprimându-şi deliberat în minte rănile larg deschise ale unei creaturi a cărei singură crimă fusese faptul că trăia. N-am văzut niciodată un mers... Strânse buzele.

— Nici aici n-ai văzut vreunul, completă el cu o voce şovăielnică. Mormanele acelea de carne moartă... nu, ele nu mai înseamnă nimic. Nu cunoşti mersii până când nu i-ai văzut dansând în apă, sau până nu le-ai auzit cântecul... N-ai să înţelegi adevărata crimă până când n-ai să cunoşti adevărul despre ceea ce sunt ei în realitate. Nu sunt doar nişte animale, Jerusha.

— Ce? se întoarse ea. Ce spui tu acolo? „Nu, nu-mi spune asta, nu vreau să aflu!”

— Sunt fiinţe inteligente. N-au fost numai două crime azi, aici, pe plajă, au fost vreo sută cincizeci. Iar în decursul ultimului mileniu...

Jerusha se clătină.

— Nu... Miroe, nu se poate! Nu pot fi astfel!

— Reprezintă o formă de viaţă creată prin inginerie genetică. Vechiul Imperiu le-a dat atât inteligenţă cât şi nemurire. Moon Dawntreader mi-a spus adevărul despre ei.

— Dar de ce? De ce ar fi ei inteligenţi? Şi cum putea Hegemonia să nu ştie...? Vocea i se stinse.

— Nu ştiu de ce. Ştiu doar că Hegemonia trebuia să fi cunoscut adevărul, de un mileniu. Când am auzit, i-am spus lui Moon că nu ştiu dacă trebuie să râd sau să plâng. Muşchii i se contractară pe faţă. Acum ştiu.

Se întoarse cu spatele la ea.

Jerusha rămase tăcută, fără să se mişte, aşteptând ca fragila cupă a cerului să se despice şi să cadă, aşteptând ca greutatea nedreptăţii comise să strivească lumea asta de minciuni ca o coajă de ou şi să azvârle peste ea toate sfărâmăturile... Nu se produse însă nici o schimbare în mare sau în văzduh, nici o diferenţă în profilul falezelor ori în sufocanta prezenţă a morţii, a pierderii, a doliului.

— Miroe..., întoarce-te la navă. O să... o să răceşti.

El încuviinţă încet cu capul.

— Cu vremea, supravieţuitorii au să se întoarcă. Trebuie să-i las să... să-şi ia ce le aparţine. Nu pot să-i ajut, nu mă pot ajuta pe mine, nu mai pot. Privi către micuţa canoe cu balansier trasă pe plajă aproape de apă, a cărei pânză flutură trist. Ea mi-a dat cel mai important cadou pe care putea să mi-l dăruiască cineva, Jerusha: adevărul... Spunea că i s-a zis să se întoarcă aici, a fost trimisă de un sibil. Nu înţeleg, nu pot să cred că i-a fost sortit să sfârşească astfel. Ce înseamnă toate astea?

— Nu ştiu. Nimic. Jerusha clătină din cap. Poate că tot ce facem este lipsit de înţeles. Dar trebuie să încercăm, nu-i aşa? Trebuie să fim mereu în căutarea dreptăţii... şi să hotărâm cum va fi răzbunarea.

Poliţista porni înapoi către navă, cu braţele strânse în jurul trupului. Când trecură lângă canoea abandonată pe ţărm, se gândi o clipă că Dulăii lui Arienrhod îi uciseră copilul clonă iar Regina nu va şti asta niciodată.

32

— M-am îngrijorat pentru tine când am primit raportul despre furtună.

— N-a fost nimic. Am traversat-o fără probleme, spuse el indiferent.

Ea râse uşor.

— Câţi dintre cei care mi-au fost Starbuck puteau spune asta fără să mintă?

Sparks nu răspunse – stătea întins nemişcat pe pat, privindu-se pe sine în oglinzi, uitându-se la ea cum îl privea în timp ce el se privea, într-o infinită înşiruire. Arienrhod şedea întinsă alături; liniile curbe ale trupului ei păreau relieful unui continent ridicându-se din mare, înveşmântat în câmpurile de zăpadă ale părului Reginei. Şuviţe de lanţuri argintii subţiri ca firul de păr se revărsau mai jos de mijlocul ei precum un râu de lumină. Atingându-i pielea încet, cu degete leneşe, femeia îl masă cu ulei parfumat, dar trupul lui nu avu nici o reacţie. Nu-i va răspunde, nici celei mai intime atingeri, nici celor mai ştiutoare propuneri. „Ca un cadavru... o, zei, ajutaţi-mă, sunt îngropat de viu."

Mâna lui Arienrhod alunecă de pe coapsa lui în momentul când îi simţi muşchii întărindu-i-se, rigor mortis. Ea se rostogoli pe burtă, sprijinindu-se de pieptul bărbatului în timp ce-l privea cu ochii de culoarea agatului străbătuţi de îngrijorare. Ochii falşi – el vedea umbrele care se întindeau dedesubt, adâncurile unei înţelepciuni lipsite de milă... ochii unei femei care luase locul alteia şi-l întemniţase în propria lui minte. Închise pleoapele. „Dar toate astea le-am făcut pentru tine, Arienrhod."

— Chiar eşti aşa de obosit?

Ridică medalia de pe pieptul lui, răsucind-o absentă printre degete; sub aparenta ei solicitudine, Sparks auzi limpede tonul îngheţat al reproşului.

— Sau chiar aşa de plictisit? continuă ea. Sau să caut şi un al treilea motiv...?

— Nu.

O cuprinse în braţe şi-o trase în jos peste el, umplându-şi palmele cu vălul mătăsos al părului ei, sărutându-i buzele, ochii, scobitura de la baza gâtului... fără să simtă ceva. Absolut nimic. Fantoma care ieşise din mare şi venise către el avea să stea între ei doi ori de câte ori vor fi întinşi pe pat de acum încolo, iar Sparks avea să-i vadă mereu ochii – ochii adevăraţi, singurii ochi. Ei urmau să-l acuze, veşnic, vărsând lacrimi de sânge...

— Arienrhod, spuse el cu disperare în glas. La naiba, doar ştii că te

iubesc! Ştii că eşti totul pentru mine, tot ce a fost şi ea vreodată, ba chiar mai mult...

Dar vorbele sunară ca un geamăt. Îşi luă mâinile de pe ea.

Corpul lui Arienrhod deveni rigid deasupra lui.

— „Ea"?... Despre ce vorbeşti tu, dragostea mea? Despre Moon a noastră? Vocea îi era blândă şi voalată. Încă se mai întoarce să te chinuie şi după atâta timp? S-a dus. Am pierdut-o de mult – trebuie s-o uiţi. Îi dezmierdă tâmplele cu degetele, făcând uşoare mişcări circulare.

— Pe toţi zeii, credeam c-am uitat-o! Sparks îşi răsuci capul dintr-o parte în cealaltă, încercând să nu-şi mai vadă reflecţia în oglindă, însă femeia îl urmărea inexorabil oriunde se uita.

— Atunci de ce? De ce te gândeşti acum la ea? Ţi-e teamă de Schimbarea care vine? Ţi-am promis că n-o să vină niciodată.

— Nu-mi pasă de asta.

„De uciderea celor din neamul meu... atunci nu-mi pasă chiar de nimic." O coborî de pe el cu grijă, se rostogoli pe burtă şi-şi sprijini capul în mâini. Arienrhod se ridică în capul oaselor, cu centura de fire argintii foşnindu-i pe piele.

— Atunci ce...? În întrebare se simţea furie. Ea-şi strânse mâinile pe umerii lui. Eşti al meu, Starbuck... eşti tot ce iubesc pe lumea asta. N-am să te-mpart cu un vis din Vară. N-am să te pierd pentru o fantomă... fie ea şi fantoma mea.

— N-a fost fantomă! Era reală. Îşi muşcă pumnul.

Unghiile Reginei i se înfipseră şi ele în carne.

— Cine? întrebă ea, ştiind despre cine era vorba.

— Moon. Ceva îl zdruncină, un fel de hohot de plâns. Moon, Moon, Moon! Era acolo, la Vânătoare... a ieşit din mare odată cu mersii.

— O fantasmă, se încruntă Regina.

— Nu *era* un vis, Arienrhod! Se aruncă pe spate, simţind cum îl scrijelesc unghiile femeii. Am atins-o, i-am văzut semnul de pe gât... şi sângele. I-am atins sângele. M-a blestemat. „Moarte dacă ucizi o sibilă... moarte dacă iubeşti o sibilă..."

— Prostule! Nu se referea însă la nesăbuinţa lui. De ce nu mi-ai povestit imediat?

Sparks clătină din cap.

— N-am putut. Eu...

Ea îl pălmui; bărbatul căzu pe spate peste perne, cuprins de uimire.

— Unde-i? Ce i s-a întâmplat?

El se şterse cu mâna la gură.

— Dulăii... ar fi ucis-o. I-am oprit. Am... am lăsat-o acolo de plajă.

— De ce? O lume pierdută, în două silabe abia şoptite.

— Pentru că m-ar fi recunoscut. (Smulgea cuvintele parcă din rădăcinile sufletului. Ar fi aflat... ar fi văzut ce sunt eu!

Reflecţia din oglindă îl străpungea, din toate direcţiile, ori încotro şi-ar fi întors capul.

— Deci ţi-e ruşine că eşti iubitul meu şi cel mai puternic bărbat de pe planetă? replică Regina scuturându-şi părul pe spate.

— Da. (Când răspunse, îi fu şi ruşine s-o privească). Acolo cu ea, mi-a fost ruşine.

— Totuşi ai lăsat-o singură pe ţărm când se apropia un viscol şi de asta nu te mai ruşinezi.

Arienrhod îşi înfăşură braţele în jurul trupului, tremurând de parcă ea însăşi fusese abandonată pe plajă.

— La naiba, n-am ştiut de furtună, n-a existat nici un raport!

„Trebuia doar să te uiţi sus pe cer ca să afli...” Dar el se închisese în cabină ca să nu-l vadă Dulăii că se pierduse cu firea şi tremura tot; ieşise iarăşi numai când furtuna se năpustise asupra lor, numai când era prea târziu să se mai gândească la altceva în afara propriei lor lupte pentru supravieţuire. Şi mai târziu... era mult prea târziu să mai facă ceva. Î-şi ridică mânios privirile şi întâlni furia lui Arienrhod.

— Nu te-nţeleg? De ce contează ea atât de mult pentru tine? Chiar dacă ţi-e rudă, n-aţi fost niciodată apropiate. Nu aşa cum am fost eu cu ea...

— Nimeni de pe lumea asta nu-i este mai apropiat decât mine. Arienrhod se apleacă înspre el. Nu ţi-ai dat seama de asta? Nici până acum n-ai văzut... că eu sunt Moon.

— Nu. Se îndepărtă de Regină, dar ea-l prinse de lanţul medaliei şi-l opri.

— Moon este clonă mea! Am crescut-o în vară ca să-mi ia locul ca Regină. Suntem identice din toate punctele de vedere – absolut toate. Luă mâinile bărbatului şi le plimbă pe corpul ei. Şi amândouă te iubim, mai presus de orice altceva.

— Nu-i posibil...

Îi atinse faţa şi ştiu că era posibil. Ele erau ca noaptea şi ziua, ca fierul şi aerul, ca fierea şi mierea... Şi-atunci de ce vă iubesc pe-amândouă? Îşi coborî fruntea. „Pentru că într-adevăr vă iubesc pe-amândouă; fie ca zeii să m-ajute.”

— Orice e posibil. Chiar şi ca ea să se întoarcă la mine. (Arienrhod privi prin el, dincolo de timp). Dar oare mai am nevoie de ea... Încă o mai vreau? Privirea i se focaliză iarăşi asupra lui; şi tu, dragostea mea?

Sparks se lăsă peste ea, simţi cum braţele ei îl încercuiesc, şi cum mâinile îl mângâie iubitoare, posesive.

— Nu. „Nu mai mult decât faptul că întotdeauna am dorit-o pe ea, numai pe ea.” Numai pe tine te vreau, Arienrhod. Tu m-ai făcut tot ceea ce sunt. Tu eşti tot ce-mi doresc. „Şi exact ceea ce merit.”

33

— Hai, sibilo! Vino să faci cunoştinţă cu celelalte animale ale mele.

Vocea ascuţită a lui Blodwed o înţepă pe Moon întocmai ca un bold şi o împinse prin mulţimea de gură-cască adunaţi la intrarea în grotă. Veniseră cu toţii să se zgâiască la ea, arătând cu degetul şi murmurând, strigând întrebări vulgare pe care Moon încerca să le ignore cu toată forţa care-i mai rămăsese în trupul ameţit; se simţea ca un peşte zbătându-se pe dig. Totuşi nici unul dintre nomazi nu s-ar fi apropiat îndeajuns ca s-o atingă şi toţi se fereau din calea mersului ei împleticit precum nişte fire de iarbă suflate de vânt. Nici chiar Blodwed n-o atinsese vreodată cu adevărat, dar Moon recunoştea forma tranchilizatorului atârnat la centura fetei.

Chiar dacă ar fi încercat să scape, nu avea unde să se ducă. Călătoriseră până aici două zile cu glisoarele de zăpadă, urcând în ţinuturile înalte, delimitate de gheţuri, din interiorul uscatului, ca să ajungă la tabăra izolată. Nu-i mai rămăsese destulă forţă să-şi poarte trupul prin sălbăticia Iernii... abia dacă mai avea putere să traverseze imensa podea a adăpostului de piatră. La trecerea ei câţiva câini lătrară şi încercară s-o muşte, însă erau înlănţuiţi printre corturile din materiale sintetice colorate strălucitor şi corturile cu desene gri şi maro făcute din piei. Corturile punctau spaţiul peşterii precum nişte excrescenţe groteşti. Zeci de radiatoare perpetue şi lanterne umpleau spaţiul vag conturat din jurul lor cu lumină şi căldură, în timp ce vocile bărbaţilor dinapoia ei, care se ciorovăiau la împărţirea prăzii, îl umpleau până la refuz cu zgomote răsunătoare. Moon încetini puţin, întinzându-şi mâinile vârâte în mănuşile cu un deget către unul dintre încălzitoarele pe lângă care trecu, însă nerăbdarea lui Blodwed radia precum căldura , „Hai, grăbeşte-te!”, aşa că merse mai departe, prea amorţită de frig şi de oboseală ca să mai protesteze.

Blodwed o împinse printr-un coridor îngust, ce cobora uşor şi era pe jumătate umbrit, spre fundul peşterii; deasupra capului desluşi vag o geană de lumină. Pe măsură ce înaintă, o miasmă de mirosuri ciudate începu să-i asalteze nările. Drumul era blocat de o poartă făcută din lemn şi sârme răsucite. Blodwed o împinse în lături pe sibilă şi apăsă cu degetul mare în partea de jos a încuietorii grosolane. Aceasta se deschise şi fata îi făcu semn să intre.

Moon o luă înainte, auzind în urma ei paşii nomadei; rămase liniştită pe loc, măsurând cu privirea detaliile noii sale închisori. Încăperea de piatră măsura şaptezeci-optzeci de metri în diametru, iar tavanul se afla cam tot atât de sus, având în centru, un încălzitor cu lumină incandescentă precum un soare. De jur-împrejur, închise în

cuşti, priponite cu funii sau lanţuri, se aflau creaturi din şase-şapte specii de neidentificat, acoperite cu blană, pene, solzi sau cu grămezi de zbârcituri dezgolite. Moon îşi acoperi cu mâna gura şi nasul când simţi mirosul puternic al mizeriei lor cumplite. Le văzu ghemuindu-se, sau arătându-şi colţii, le văzu pe cele care şedeau întinse, ursuze, apatice, lipsite de orice reacţie... văzu apoi fiinţa umană zăcând pe un pat de campanie, simplu, undeva lângă peretele opus, departe de poartă, ca şi de restul celor care populau grota.

— Lua-o-ar dracu! Lua-o-ar dracu! ţipă deodată Blodwed.

Sibila se răsuci brusc, iar menajeria începu să şuiere, să zbiere şi să facă larmă, în momentul în care fata se întoarse şi dispăru fugind prin coridor. Poarta se trânti cu zgomot înapoia ei. Moon se răsuci iarăşi privind de-a lungul încăperii până la silueta care continua să stea întinsă, nemişcată, pe patul de campanie. Înaintă încetişor, şchiopătând pe măsură ce începu să simtă o senzaţie de arsură în tălpile picioarelor. Animalele înspăimântate se ghemuiră, retrăgându-se în fundul cuştilor.

Ajunse lângă străin fără să-l trezească – pe măsură ce se apropia,văzu că era un bărbat, un extraplanetar... un Albastru. Haina groasă a uniformei era stropită cu pete de culoare închisă; purta pantaloni strânşi pe picior, albi şi soioşi, şi o pereche de cizme nomade. Privindu-i faţa, Moon recunoscu trăsăturile fine pe care le remarcase adesea la Kharemoughii aristocraţi; dar acest chip era jalnic de slăbit, iar pielea îi era întinsă pur şi simplu pe oase. Tot nu se trezise. Avea o răsuflare greoaie, neregulată. Sibila întinse şovăind o mână şi îi atinse fruntea; şi-o trase înapoi, simţind arsura febrei.

Îşi îndoi anevoie picioarele tremurânde şi se aşeză pe jos, lângă patul lui, pe podeaua rece. Animalele se mai potoliseră, dar le simţea ochii înspăimântaţi fixându-o, iar suferinţa lor copleşitoare umplu treptat şi cupa ei de chinuri, revărsându-se. Îşi lăsă capul pe marginea patului de campanie, zgâlţâită de hohote puternice de plâns fără lacrimi. „Ajută-mă, Doamnă, ajută-mă... pe tot ce pun mâna distrug."

— Care-i necazul? O mână înfierbântată îi ciufuli părul. Ea se smuci îndepărtându-se, şi încercă să-şi înghită suspinele. Tu pentru... mine plângi?

Vorbise în Sandhi. Bărbatul cel bolnav se chinui să-şi ridice capul; văzându-i ochii injectaţi şi acoperiţi de cruste, Moon se gândi că probabil cu greu putea s-o zărească.

— Da. Răspunsul ei abia dacă se auzi mai tare decât întrebarea.

— Nu-i nevoie... Se întrerupse cuprins de un acces de tuse.

— Ia uite! Ia uite la asta!

Moon se întoarse brusc când Blodwed năvăli din nou în cameră, târând după ea o fată mai înaltă.

— Poftim cum miroase! Ţi-am zis s-ai grijă de ele cât timp sunt

plecată!

— Am avut... Fata mai mare zbieră când Blodwed o prinse de plete şi o smuci.

— Ar trebui să te bag cu nasu-n ele, Fossa. Dar n-am s-o fac dac-ai să cureţi locul ăsta înainte ca...

— Bine, bine! Fossa se retrase, ştergându-şi de pe faţă lacrimile de durere. Mucoasă cu bube ce eşti!

— Aşteaptă! Ce-i cu el? întrebă Blodwed arătând pe lângă Moon către extraplanetar.

— E bolnav. A încercat să fugă când l-am lăsat afară ca să facă pipi. A fugit chiar în mijlocul viscolului! A mers în cerc şi l-am găsit aici, afară.

Făcu semn că „e nebun" şi, clătinând din cap, porni înapoi prin coridorul îngust.

Blodwed străbătu încăperea, se ghemui lângă Moon şi privi faţa bărbatului bolnav.

— Îh. Îi prinse falca în mână, cu un gest dur, când el încercă să-şi întoarcă faţa în partea opusă. De ce-ai făcut asta? Ochii lui se închiseră.

— Nu cred că te aude. Moon puse palma peste mâna bărbatului şi-l strânse uşor pentru o clipă. Are nevoie de un tămăduitor, Blodwed, murmură ea.

— O să moară? Fata se aşeză pe genunchi; vocea îi era mai puţin agresivă. Nu-i nici un tămăduitor pe-aci. Mami obişnuia să facă aşa ceva, dar nu mai e zdravănă la cap. N-a învăţat niciodată pe altcineva. Nu poţi tu să-l ajuţi?

Moon o privi atentă.

— Poate că aş putea... Începu să-şi împletească părul în cosiţe. Ai ceva medicamente extraplanetare? (Blodwed clătină din cap). Atunci nişte ierburi... orice.

— Pot să fur de la Mami. Sunt vechi...

Se ridică în picioare, aşteptând.

— Du-te şi adu-le.

Moon privi în urma ei, puţin derutată de amabilitatea fetei. Apucă iarăşi mâna extraplanetarului, căutându-i la încheietură bătaia pulsului; simţi cum i se opreşte răsuflarea când văzu partea din interior a braţului brăzdată de cicatrici urâte. Se uită cu ochii mari, tăcută, nevenindu-i să creadă, apoi îi lăsă iar braţul pe pat, cu multă grijă, aşezându-l cu încheietura în jos. Continuă însă să-i strângă mâna cât timp rămase în aşteptare, golindu-şi mintea de orice gând.

— Uite-le.

Blodwed deschise în sfârşit poarta şi reveni în încăpere ducând un pachet înfăşurat în piele, împodobit cu oscioare şi bucăţele de metal. Îl deschise şi îl desfăşură pe podea între ele.

— Activate neutronică, continuă ea arătând conţinutul. Mami spune întotdeauna cuvinte magice. Tu spui descântece, sibilo? În întrebarea fetei nu se simţea nici urmă de zeflemea.

— Presupun că da. Moon cercetă pachetele cu frunze uscate şi mirosi punguliţele transparente din plastic pline cu seminţe şi măciulii de flori. Speranţa din suflet îi păli. Nu cunosc nici una din plantele astea.

— Păi, asta-i...

Ea scutură din cap.

— Vreau să spun, nu ştiu cum să le folosesc.

KR Aspundh îi povestise despre serviciul de explorare al Vechiului Imperiu, înainte ca noile planete să fie deschise pentru coloniştii umani, ele fuseseră însămânţate cu o mulţime de plante medicinale, game diferite din ecosisteme diferite.

— În insulele de unde vin eu se folosesc plante marine. „Şi le numim darurile Doamnei.” Va trebui să întreb... tu va trebui să întrebi pentru mine, să introduci datele – vrei să faci asta? (Blodwed aprobă din cap, aţâţată). Atunci întreabă-mă cum să le folosesc. Nu uita, va trebui să-ţi aduci aminte ce-ţi spun... cu exactitate, altfel n-au să aibă nici un efect. Eşti în stare?

— Desigur, rânji Blodwed cu aroganţă. Sunt capabilă să cânt toate momentele importante ale cântecului procesiunii. Nimeni altcineva nu poate... nu mai poate. Pot să reproduc orice melodie pe care-am auzit-o vreodată la radio, chiar şi numai o singură dată.

Moon izbuti să zâmbească puţin; o împiedica durerea de la vânătaia de pe obraz.

— Atunci să te văd! întreabă, şi eu îţi voi răspunde. *Introducere de date...*

Blodwed îşi drese glasul şi-şi îndreptă spatele.

— O, sibilo! Spune-mi... ăă, cum să folosesc aceste plante fermecate?

Moon luă un pachet cu ierburi şi simţi cum începe să se afunde în puţul absenţei...

...*Clavally*. Ajunse din nou la lumină şi acolo descoperi o faţă cunoscută, chipul îmbujorat şi uimit al lui Clavally, părul ei ciufulit, umerii dezgoliţi la fel de aproape de ea ca şi... *Danaquil Lu*. O văzu pe Clavally trăgând în grabă o pătură ca să se acopere. Gândi, fără sens, *„Danaquil Lu, îmi pare rău... Clavally, sunt eu Moon...”* Dar ea nu le putea afecta vieţile nici chiar atunci când îşi impunea prezenţa atât de profund, ca să le ceară scuze sau să împărtăşească fericirea cu ei măcar la această reîntâlnire, să le ceară ajutorul, sau să comunice în vreun fel.

Însă în colţul gurii largi a lui Clavally începu să se nască un zâmbet, de parcă citea vreun secret în ferestrele ochilor lui Danaquil Lu. Ea îi

atinse cu tandreţe obrazul, încă zâmbitoare şi, cu o răbdare înţelegătoare, se întinse pe pat ca să aştepte...

— Sfârşitul analizei! Moon se prăbuşi brusc în faţă, secătuită de forţă, şi simţi mâinile iuţi ale lui Blodwed prinzând-o.

— Ai făcut-o! Nu eşti o impostoare... Îi răsună în urechi vocea neîncrezătoare a fetei. O sprijini de patul de campanie, apoi îşi retrase mâinile, cuprinsă pe neaşteptate de bănuială. Trezeşte-te! Eşti trează? Unde-ai fost?

Moon încuviinţă din cap, apoi îşi sprijini fruntea pe genunchi.

— Eu... mi-am vizitat nişte vechi prieteni.

Îşi strânse braţele în jurul gambelor, mai rămânând puţin în atmosfera amintirilor, singura căldură, singura fericire de care-şi putea aduce aminte.

— Acum cunosc toate plantele, sibilo, o zgândări iarăşi vocea lui Blodwed. Am să-ţi arăt. Şi chiar ai să-l vindeci?

— Nu. Moon înălţă fără chef capul, deschizând ochii. Am să aduc aici un tămăduitor adevărat care să folosească ierburile. Dar tu va trebui să m-ajuţi, să-mi dai tot ce-mi trebuie.

Fata încuviinţă. Moon se pregăti, ştiind că dacă izbutea să înceapă, Transferul avea s-o poarte prin toată încercarea până la sfârşit. Trupul i se răzvrătea, refuzând să se adune pentru o altă strădanie. Totuşi dacă se abandona acum în braţele oboselii, timpul după care ar fi putut să reînceapă s-ar fi putut dovedi prea lung pentru extraplanetar. Iar sibila nu putea sta cu braţele încrucişate, văzând cum cineva moare din cauza ei. Îşi concentră toată atenţia asupra feţei bărbatului.

— E-n ordine, întreabă-mă cum să-l tratez. *Introducere de date*! Şi se azvârli prin neant...

...într-o cameră antigravitaţională, cu pereţii albi, unde zări un grup de bărbaţi purtând costume pastelate şi transparente plutind lipsiţi de greutate, legaţi prin cordoane de o masă şi discutând asupra unei proceduri medicale de neînţeles. Înapoia lor, dincolo de sticla armată a ferestrei largi, Moon văzu degetele groase de gheaţă atârnând sub o streaşină şi proiectoare iluminând un câmp cu zăpadă spulberată de vânt.

— ...*analizei!* Se întoarse în propriul trup, abia auzind răpăitul sec al semnalului de final în capul ei. Când se aplecă înainte fără vlagă, simţi pe mâini şi pe haine mirosul acru, înţepător, a vreo şase-şapte ierburi. Ceaţa minţii forma o aureolă în jurul feţei cercetătoare a lui Blodwed şi al formei inerte a extraplanetarului bolnav, înfăşurat în pături, transformându-l într-un fel de viziune sfântă. Calmată, îşi regăsi mâinile şi genunchii şi porni de-a buşilea către încălzitorul din mijlocul încăperii. Când norul de energie deveni atât de intens încât trupul ei nu-l mai putu suporta, se lăsă în sfârşit să alunece pe podea şi adormi.

Moon se trezi sub apăsarea unui sentiment de teroare şi se holbă, fără să ştie ce să creadă, la neaşteptatele ziduri care o înconjurau. Ziduri de piatră – nu nesfârşita pustietate a cerului de deasupra unei plaje pietroase, fără viaţă, unde un călău îmbrăcat în negru purta o medalie ce-i era la fel de familiară ca şi faţa singurului ei iubit... Se ascunse de fantomă în spatele unui zid de degete, apăsându-şi vânătăile dureroase ale feţei. „Nu, nu-i adevărat!”

Un tril uşor îi sili conştiinţa să revină în camera cu pereţi de stâncă. Îşi cobori mâinile, concentrându-şi privirea pe grupul de cuşti aflate în partea opusă a încăperii şi simţi cum revărsarea timpului o poartă cu sine înapoi în prezent. Fusese mutată pe un maldăr de pături. Mirosul greu de animal dispăruse, cineva curăţase cuştile, iar în aer se simţeau aromele tari ale ierburilor. Nici un sunet n-ajungea la ea de dincolo de poarta încuiată; presupuse că era deja o oră târzie din noapte. Animalele se agitau şi fremătau, văzându-şi de treburile lor şi privind-o pe ea doar cu un ochi.

— Să ştiţi că şi eu sunt tot un animal domestic, murmură ea blând, cu tristeţe în glas. Se ridică în picioare şi se clătină ameţită o clipă, înainte să fie în stare să traverseze încăperea.

Extraplanetarul şedea întins sub un fel de cort făcut din pături, înfăşurat în mai multe învelişuri, precum un prunc în scutece. O oală cu infuzie de ierburi aburea, aşezată pe o plită lângă capul lui. Moon îngenunche alături de patul de campanie şi puse mâna pe faţa lui. Părea mai rece, totuşi nu era sigură cu adevărat că îi scăzuse febra.

— Revino... şopti ea, aproape ca o rugăciune. „Dovedeşte-mi că am dreptul să fiu în viaţă, şi să fiu sibilă”. Îşi înclină capul şi îşi apăsă fruntea pe scheletul dur al patului.

— Deci, pentru mine... te-ai întors?

Ridicând ochii, îl văzu pe extraplanetar străduindu-se să deschidă pleoapele.

— Nu... nu te-am părăsit niciodată. Bărbatul se încruntă şi clătină din cap de parcă vorbele n-aveau nici un sens. Niciodată n-am plecat, repetă ea în Sandhi.

— Aha. El o privi cu ochii întredeschişi. Nu mi-e teamă, acum. Când... când vom pleca?

— Când? Curând. Îi mângâie părul umed de transpiraţie şi-l văzu că zâmbeşte. Ne prea ştiind ce să-l întrebe, spuse doar: Când ai să-ţi recapeţi puterile. Fără să-şi dea seama, folosea forma de adresare familiară.

— Nu am crezut ca dumneata aşa de frumoasă să fii. Rămâi lângă mine... până atunci?

— Am să stau. Aruncând o privire în jos, văzu pe podea, cana cu fiertura groasă de ierburi, neatinsă. O ridică, spunând: Tu asta trebuie să bei.

Îşi trecu un braţ pe sub umerii lui şi-l rostogoli pe-o parte. Ascultător, el reuşi să-şi elibereze o mână de sub pături, dar nu putu să ţină cana; Moon îi văzu, de-a lungul încheieturilor, cicatricile albicioase. Luă cana şi-l ajută s-o bea până la fund. Când isprăvi, bărbatul fu apucat de un acces de tuse, ce-i zornăia în piept ca nişte pietre. Cana de plastic alunecă din mâna sibilei şi se rostogoli sub pat. Ea-l ţinu strâns în braţe, împărtăşindu-i din puterea ei până ce atacul trecu, şi încă puţin după aceea.

— Tu pari... atât de-adevărată. Oftă pe umărul ei. Aşa de bună...

Îl lăsă să alunece la loc pe pat, deja adormit. Râmase mult timp privindu-l, apoi se aşeză pe rama patului, cu capul rezemat pe braţ, şi închise iarăşi ochii.

— Eşti adevărată.

În timp ce se trezea, cuvintele lui o salutară precum nişte prieteni vechi, îşi ridică încetişor capul de pe braţul amorţit în timpul somnului. Se aşeză pe podea, clipind din ochi.

Extraplanetarul se rezemă de perete proptindu-se cu câteva pături.

— Am visat asta oare, sau... în Sandhi tu mi-ai vorbit?

— Aşa e, răspunse ea în Sandhi. Îşi mişcă degetele şi simţi cum o înţeapă mii de ace când sângele îşi reluă circulaţia. Nu... nu pot asta să cred. Erai atât de bolnav.

Simţi cum o umple o căldură strălucitoare. „Dar puterea a venit prin mine şi te-am vindecat".

— Am crezut că tu Hoaţa de Copii eşti. Când eram mic, doica îmi spunea că ea la fel de palidă ca strălucirea aurorei este... Se sprijini mai bine de maldărul de pături. Dar tu nu eşti o fantomă. Nu-i aşa...? întrebă, de parcă încă se mai îndoia pe jumătate de simţurile lui.

— Nu. Cu cealaltă mână, Moon îşi masă muşchii răsuciţi de la gât, crispându-se de durere. Căci dac-aş fi nu m-ar durea atât!

— Deci şi tu eşti prizonieră. (El se aplecă puţin în faţă, uitându-se la ea printre gene; ochii îi erau încă inflamaţi. Fata încuviinţă din cap). Faţa ta. Nu te-au... bătut?

— Nu. Nu m-au rănit. Ei... se tem de mine – deocamdată.

— Se tem de tine? repetă bărbatul, aruncând o privire către poartă şi către ceea ce se întindea dincolo de aceasta. Sunetele îndepărtate ale începutului unei noi zile în tabără ajunseră la ei ca un ecou al altei lumi.

Moon ridică bărbia şi-l văzu făcând o grimasă când zări rana de la gâtul ei, apoi chipul îi deveni inexpresiv.

— Eşti sibilă?

Moon plecă iar capul.

— Zeilor, e prea repede pentru mine.

Se întinse din nou pe pat, rezemându-se pe-o parte din cauza unui alt atac de tuse.

Fata prinse cu coada ochiului un amănunt nepotrivit în peisajul înconjurător. Se răsuci şi descoperi în spatele ei un maldăr de haine negre-albăstrii împodobite cu panglici, un ulcior şi un vas cu pastramă.

— Cineva ne-a adus de mâncare. Mâinile i se întinseră după bol chiar în timp ce vorbea. Hrană..., adăugă, fără să ştie măcar cât timp trecuse de când nu mai mâncase nimic.

— Blodwed. Acum câteva ore. M-am prefăcut că dorm.

Moon luă o înghiţitură lungă din ulcior – era un lichid smântânos alb-albăstrui care se scurse precum ambrozia pe gâtul ei uscat până în stomacul contractat.

— Ooh..., oftă ea, de plăcere şi de uşurare, când lăsă iar jos ulciorul. Umplu cana de plastic şi o întinse bărbatului.

— Nu. Extraplanetarul îşi acoperi faţa cu braţul. Nu vreau.

— Trebuie. Ca să te vindeci, ai nevoie de putere.

— Nu. N-am... Coborî braţul şi înălţă capul ca s-o privească pe Moon. Da... Cred că trebuie.

Luă cana cu mâna sănătoasă; sibila văzu cicatrici şi pe aceasta. El îi prinse căutătura, ridică ceaşca la gură fără să comenteze şi sorbi încet.

Moon mestecă o îmbucătură dintr-o fâşie de pastramă şi o înghiţi în întregime înainte de a-l întreba:

— Cine eşti? Cum ai ajuns aici?

— Cine sunt... Îşi plecă privirile asupra uniformei şi o atinse, expresia de pe faţă i se schimbă într-un soi de uimire, ca a unui om care tocmai a ieşit din comă. Gundhalinu, sibilo. Inspectorul de poliţie BZ Gundhalinu..., de pe Kharemough. Mi-au doborât nava de patrulare, şi m-au înhăţat.

— De cât timp te afli aici?

— De-o veşnicie. Închise ochii, apoi îi redeschise. Şi tu? De pe portul stelar te-au răpit? De unde eşti... Marele Albastru, sau Samathe?

— Nu, de pe Tiamat.

— De-aici? Dar eşti sibilă... Coborî cana de la gură. Iernaticii nu...

— Sunt o Văratică. Moon Dawntreader Văratica.

— Unde ai învăţat Sandhi? Ceva mai întunecat decât o simplă curiozitate umbri întrebarea.

Moon se încruntă şovăielnică.

— Pe Kharemough.

— Atunci eşti o proscrisă! Cum te-ai întors aici?

Vocea i se frânse, prea plăpândă încă pentru a suporta greutatea unei întrebări autoritare.

— În acelaşi mod cum am plecat... cu contrabandiştii. Fără să-şi dea seama alunecă în plasa propriilor cuvinte, fu luată prin surprindere, revoltată de indignarea lui. Ce-ai de gând să faci în privinţa asta, Albastrule? Să mă arestezi? Sau ai să mă deportezi? Îşi puse mâinile în

şolduri, furioasă.

— Le-aş face pe amândouă... dac-aş avea vreo posibilitate.

Trecuse şi el ursuz de la o limbă la cealaltă. Totuşi siguranţa de sine i se scurse treptat din trup, lăsându-l fără vlagă pe patul de campanie. Râse, scoţând un sunet răguşit şi duşmănos.

— Dar nu-ţi face griji. Am buşit zdravăn... cu infractorul cosmic, şi iată-mă ducându-mi traiul într-un coteţ... nu mai am nici un fel de posibilitate.

Termină lichidul din cană şi o ţinu atârnată de un deget peste marginea patului de campanie.

Moon umplu recipientul şi i-l puse iarăşi în mână.

— O sibilă contrabandistă. Sorbi cu atenţie, privind-o pe tânără. Credeam că eşti menită să serveşti umanitatea, nu pe tine însăţi. Sau ţi-ai făcut tatuajul ăla... pur şi simplu din raţiuni de afaceri?

Moon se împurpură, cuprinsă de un nou acces de mânie.

— Aşa ceva nu este permis!

— Nici contrabanda nu-i permisă, dar se face. Gundhalinu strănută violent, vărsând băutura pe amândoi.

— Nu sunt contrabandistă, replică fata, ştergându-şi stropii de pe canadiană. Dar nu pentru că aş crede că e o fapta incorectă. Voi greşiţi, Gundhalinu, voi, Albaştrii... lăsându-i pe ai voştri să vină aici şi să ia tot ce vor, nedându-ne nimic în schimb.

BZ surâse melancolic.

— Ai înghiţit deci cu cârlig cu tot momeala asta simplistă, aşa-i? Dacă vrei... să vezi adevărata lăcomie şi exploatare, încearcă pe o planetă care n-are forţa noastră de poliţie pentru a menţine liniştea. Sau pentru a opri... oamenii ca tine să revină şi să facă necazuri, odată ce au fost plecaţi în exterior.

Moon se aşeză pe călcâie, fără să zică nimic, reţinându-şi cuvinte de mânie. Gundhalinu se alătură şi el tăcerii, ea rămase ascultând cum îi şuieră respiraţia în gât.

— Asta-i lumea mea şi am dreptul să mă aflu aici. Sunt sibilă, Gundhalinu, şi am să mă pun în slujba Tiamatului pe orice căi posibile. Ceva mai aspru decât mândria răzbătu din vocea ei. Îmi pot dovedi dreptul oricând ai să-mi ceri acest lucru. Întreabă, şi-ţi voi răspunde.

— Nu-i nevoie, sibilo, şopti el, scuzându-se. Ai făcut-o deja. Ar trebui să te urăsc pentru că m-ai tratat... Se întoarse pe burtă, ca s-o poată privi, Moon clipi văzându-i expresia şi-şi retrase mâinile. Dar ştiind că trăiesc şi că nu sunt singur, văzându-ţi faţa... auzindu-te vorbind o limbă civilizată, limba mea: o, zei, n-am crezut nici o clipă c-am s-o mai aud vreodată! Îţi mulţumesc... Vocea i se frânse brusc. Cât timp... cât timp ai stat pe Kharemough?

— Aproape o lună. Îşi băgă în gură altă bucată de pastramă, apoi se

uită iar la el, lăsă sucurile să dizolve carnea şi să-i calmeze gâtul strâns de o bruscă emoţie. Dar... ar fi fost posibil să rămân mai mult, poate chiar toată viaţa, dacă lucrurile ar fi stat altfel.

— Aşadar ţi-a plăcut acolo? În vocea lui nu se mai simţea sarcasmul, ci poate doar o sete de informaţii. Unde-ai fost? Ce-ai văzut?

— În special Piaţa Hoţilor şi oraşul astroportului. Îşi încrucişă picioarele şi-şi lăsă mintea să vadă doar zilele care-i desfătaseră privirile; îi văzu pe Elsevier, pe Silky şi pe Cress, vii, şi împărţind cu ea bucuriile, călătoria în jos către planetă şi grădinile ornamentale ale lui KR Aspundh... Am băut lith, am mâncat fructe zaharisite... Oo, şi pe ecran l-am văzut pe Singalu ridicat la rangul de Tehnician.

— Ce? întrebă Gundhalinu rezemându-se de perete şi icnind cuprins de încântare. Sibila observă că îi lipsea un dinte. Zeilor, asta n-o mai cred! Bătrânul Singalu? Ai născocit asta pentru mine, nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

— Nu, e adevărat! A fost o întâmplare. Dar până şi KR era încântat.

Îşi aminti de lacrimile ce izvorâseră atunci din ochii lui Elsevier, şi din ai ei... Brusc, simţi cum o podideşte iarăşi plânsul; de data aceasta erau lacrimi de durere.

— Ai trecut pe la KR Aspundh. El clătină din cap şi se şterse la ochi, încă zâmbind. Nici măcar tatăl meu n-a fost vreodată acasă, la KR Aspundh! Hai, continuă, ce-a urmat?

Moon înghiţi în sec.

— Păi, am... am stat de vorbă. El mi-a cerut să rămân acolo câteva zile. Ştii, e sibil...

— Ştiu că există o mulţime de... lucruri pe care nu mi le spui, replică, liniştit Gundhalinu clătinând din cap. Nu. Nu vreau să ştiu. Nici măcar nu vreau să ştiu de ce naiba KR Aspundh a invitat la ceai nişte contrabandişti. Dar acolo puteai să ai tot ce-ţi doreai, viaţa, toate lucrurile pe care nu le-ai putea avea aici. De ce? De ce le-ai părăsit şi ai riscat totul ca să te întorci pe Tiamat? Pot să văd asta în ochii tăi, ai vrea să n-o fi făcut.

— Am crezut că aşa trebuie. Simţi cum unghiile rupte îi intră adânc în palme. În primul rând n-am vrut niciodată să plec în afara planetei. Eram în drum spre Carbuncle în căutarea vărului meu... Dar când am ajuns în Golful îndepărtat am întâlnit-o pe Elsevier, şi apoi Albaştrii au încercat să ne aresteze...

— Golful Îndepărtat? O expresie încruntată îi apăru pe chip. Ce mică-i lumea! Nu-i de mirare de ce mă tot gândeam că... ţi-am mai văzut faţa undeva.

Ea se aplecă înainte, zâmbind pe jumătate, şi-l studie.

— Nu... cred că eram prea ocupată s-alerg.

Gundhalinu îşi strânse buzele.

— N-am auzit pe nimeni spunând că figura mea ar trebui ţinută minte. Aşa, deci erai în drum spre Carbuncle... Dar după cinci ani, doar nu te îndrepţi acum tot într-acolo? Indiferent ce s-a întâmplat cu ruda ta, toate sunt de-acum o poveste veche.

— Ba nu, clătină Moon din cap.. În timp ce mă aflam pe Kharemough, am pus o întrebare şi Transferul mi-a spus că trebuie să mă întorc, că încă n-am terminat aici. Tăcerea rece a nimicului întunecat răsună din ce în ce mai tare în mintea ei, gâtuindu-i răsuflarea. Dar chiar de când m-am întors i-am distrus, sau i-am rănit, pe toţi cei la care ţin...

Vocea începu să-i tremure şi fata se ghemui, vrând parcă să se pitească într-o ascunzătoare.

— Tu? Dar nu... înţeleg.

— Pentru că m-am întors! Lăsă cuvintele să se reverse, spunându-i totul, fiecare faptă şi fiecare răsplată care o aduseseră în chip necruţător în acest loc... Eu am făcut să se-ntâmple astfel! Eu i-am făcut să procedeze aşa, totul era pentru mine. Sunt un blestem... nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-aş fi fost eu, nimic din toate astea!

— Pur şi simplu nu le-ai fi văzut cum se întâmplă, doar atât. Nimeni nu conduce soarta altcuiva... nu ne-o controlăm nici măcar pe-a noastră. Fata îi simţi mâna atingându-i ezitantă umărul. N-am fi prizonieri aici... n-aş fi acum în viaţă ca să spun... că greşeşti învinovăţindu-te de ceea ce ni se întâmplă. Nu-i aşa?

Ea înălţă capul, privindu-l fix.

— Dar mersii? O, Doamnă, până şi mersii... erau în siguranţă pe pământul lui Ngenet, până am ajuns eu acolo!

— Dacă Starbuck şi Dulăii făceau braconaj în zonă, asta nu-i vina ta. Nu este altceva decât o faptă a Reginei. Ţi-aş spune că de fapt eşti de trei ori binecuvântată, nu blestemată, dacă tot ceea ce... ai căpătat dintr-o întâlnire cu Starbuck sunt nişte vânătăi pe gâtlej.

Începu să tuşească, şi-şi duse mâinile la gât.

— Starbuck? Sibila inspiră adânc adunându-şi curajul să pună întrebarea: El era omul în negru? Ce este el?

Nu întrebase: Cine este el?

Gundhalinu ridică sprâncenele şi-şi luă mâna de pe umărul fetei.

— N-ai auzit niciodată de Starbuck? Este consortul Reginei: Vânătorul ei, omul de încredere, principalul sfătuitor în afacerile cu noi, extraplanetarii... iubitul ei.

— El mi-a salvat viaţa, spuse Moon pipăindu-şi crusta de pe rana de la gât. Cine este el, Gundhalinu?

— Nu ştie nimeni. Identitatea îi este ţinută în secret.

„El te-a iubit odată, dar acum o iubeşte pe ea.” Cuvintele Transferului îi umplură mintea, catalizându-se deodată.

— Acum înţeleg. Înţeleg totul!... Este adevărat.

Îşi mută privirea dintr-o parte, în cealaltă; dar ochii de smarald, dinapoia măştii negre de călău, o urmăreau peste tot.

— Ce este?

— Starbuck este vărul meu.

— Nu poate fi el, replică liniştit Gundhalinu, Starbuck este extraplanetar.

— Şi Sparks este... adică tatăl lui a fost. Dintotdeauna şi-a dorit să fie ca ei, ca Iernaticii... Şi-acum aşa a ajuns.

„Un monstru. Cum a putut să-mi facă una ca asta...?" Se frecă pe faţă, întinzându-şi pe obraji umezeala apărută în jurul ochilor.

— Te grăbeşti să tragi concluzii. Numai fiindcă lui Starbuck i-a fost teamă... să omoare o sibilă...

— Ştia că sunt sibilă chiar înainte să-mi fi văzut semnul, îi contracară ea convingerile nesuferite. M-a recunoscut. Şi purta medalia lui Sparks. „Şi ucidea mersi". Îşi apăsă pe gură pumnul strâns. Cum a putut? Cum a putut să se transforme în aşa ceva?

Gundhalinu se întinse iar pe pat, stânjenitor de tăcut.

— Carbuncle îi transformă pe oameni. Dar dacă ce spui tu e adevărat, măcar a avut destulă omenie în el ca să-ţi cruţe viaţa. Acum îl poţi uita. Poţi să uiţi... măcar o singură problemă. Oftă, privind fix în sus printre umbrele tavanului.

— Nu. Moon se sculă brusc şi începu să dea ocol patului cu paşi ţepeni. Mai mult ca oricând, vreau să mă duc în Carbuncle. Trebuie să existe un motiv pentru faptele lui. Dacă s-a schimbat, atunci există o cale să-l fac să se schimbe iarăşi. „Să-l recâştig. Nu voi pierde... după ce-am ajuns atât de departe". Îl iubesc, Gundhalinu. Nu are importanţă ce-a făcut, nu contează cât s-a schimbat, pur şi simplu nu mă pot opri să-l iubesc

„Sau să am nevoie de el, sau să-l vreau înapoi. Este-al meu, întotdeauna a fost al meu! N-am să-l abandonez... indiferent al cui este, sau în ce l-a transformat ea..." Fu îngrozită de adevăr, se simţi deodată neajutorată. Nu mai văzu expresia de pe faţa lui Gundhalinu, care se schimba încet, încet.

— Ne-am legat vieţile laolaltă, continuă ea, şi va trebui să-mi dovedească dacă într-adevăr nu-şi mai ţine legământul. O mână i se strânse în pumn, iar cealaltă îl încleştă.

— Înţeleg, zâmbi Gundhalinu, deşi nesigur. Iar eu, care întotdeauna crezusem că voi, băştinaşii, duceţi o viaţă monotonă, fără complicaţii. Expresia i se relaxă iarăşi. Cel puţin pe Kharemough dragostea are bunăvoinţa de a-şi cunoaşte locul şi nu ne smulge inimile din piepturi.

— Aşadar n-ai fost niciodată îndrăgostit, comentă fata iritată.

Se ghemui lângă maldărul de haine luminoase şi întunecate lăsat de Blodwed, luă distrată una din ele. Era o tunică, cusută cu benzi late din panglici împletite.

— Dacă înţelegi prin asta iubirea care mistuie totul, întunecă simţurile şi loveşte ca fulgerul... nu. Am citit despre ea... Vocea i se îmblânzi. Dar n-am întâlnit-o niciodată. Nu cred că există în realitate.

— Kharemoughii nu trăiesc în universul real, se încruntă Moon.

Îşi scoase canadiana, desfăcu închizătorile costumului de scafandru şi ieşi din el, frecţionându-şi pielea inflamată de pe braţe şi scărpinându-se pe spate. Lăsându-l s-o privească, era conştientă că el încerca să n-o facă, simţea chiar o plăcere perversă văzând stânjeneala bărbatului. Îşi trase tunica grea, catifelată, peste lenjeria ei sărăcăcioasă, se chinui să intre în pantalonii strâmţi şi în cizmele căptuşite cu blană, îşi trecu în jurul şoldurilor centura lată din piele vopsită, şi o închise cu catarama. Atinse panglica împletită de mână ce cobora pe partea din faţă a tunicii, urmând apoi tivul – toate culorile apusului erau pictate pe lâna de culoarea nopţii albastre.

— E foarte frumoasă..., spuse ea şi uimirea o făcu să uite de preocupările mai sumbre. Îşi dădu brusc seama că panglica şi îmbrăcămintea erau foarte vechi.

— Da.

Expresia bărbatului nu era cea la care se aşteptase, dar îi citi stânjeneala de pe chip şi simţi o împunsătură de ruşine din pricina ruşinii lui.

— Gundhalinu...

— Zi-mi BZ, strânse el din umeri ca să-şi alunge stinghereala. Aici ne spunem toţi pe numele de botez. Făcu un gest în direcţia animalelor.

Ea încuviinţă din cap.

— BZ, noi am...

Se întrerupse iarăşi, auzind paşii cuiva pe coridor. Încuietoarea zornăi, poarta se deschise, şi apăru Blodwed, trăgând după ea un copilaş cu obrajii trandafirii, şi ducând în mână o cutie. Trânti poarta cu piciorul. În cuştile înşirate de-a lungul zidurilor, animalele se agitară şi o priviră cu atenţie, teama le făcu să se furişeze în colţuri. Ţâncul o porni agale către cuşti şi, pe neaşteptate, se aşeză pe podea în faţa uneia. Blodwed nu-l băgă în seamă şi traversă încăperea.

Moon se uită spre bărbat şi văzu cum ochii i se golesc de viaţă, iar însufleţirea lăsa loc unei resemnări triste. Blodwed însă radia de încântare; lăsând cutia jos, îl inspectă ca un inchizitor.

— Nu-mi vine să cred, s-a făcut bine! Vezi..., zise ea prinzându-l de o mânecă şi trăgându-l zdravăn de braţ. Am adus o sibilă veritabilă doar ca să te ţină în viaţă, Albăstrelule. El îşi smuci mâna, ridicându-se în capul oaselor. Fata continuă: Acuma poţi să termini să-mi citeşti.

— Lasă-mă-n pace!

Gundhalinu îşi coborî picioarele peste marginea patului de campanie, sprijinindu-şi capul în mâini. Începu să tuşească, ursuz.

Blodwed ridică din umeri se întoarse către Moon, scărpinându-şi nasul coroiat.

— Şi tu te simţi bine. Azi dimineaţă am crezut c-aţi murit amândoi. În glas i se distingea o urmă vagă de respect.

Moon aprobă, îşi drese glasul şi începu să vorbească, alegând cuvintele cu atenţie.

— Mă simt bine. Mulţumesc că mi-ai adus haine. Atinse partea din faţă a tunicii. Este foarte frumoasă.

Nu-şi putea stăpâni surpriza. Pentru o clipă, ochii azurii ai lui Blodwed se umplură de mândrie, apoi şi-i plecă spre pământ.

— Sunt doar nişte boarfe vechi. I-au aparţinut străbunicii mele. Nimeni nu mai îmbracă lucruri din astea... nu mai ştie nimeni nici măcar cum să le facă.

Trase canadiana ei albă murdară, de parcă într-adevăr o prefera pe aceea. Răscoli în cutia de carton şi scoase un cub de plastic de mărimea unui pumn. Zgomote neinteligibile umplură aerul din jurul lor precum o perdea de ploaie. Nomada începu să fredoneze o melodie şi Moon îşi dădu seama că fata o distingea cumva dintre pârâiturile radioului.

— Recepţia nu-i deloc grozavă în peştera asta; a încercat să-l facă bucăţi şi să-l transforme într-un emiţător. Se strâmbă înspre BZ. Iată cina voastră, zise ea, azvârlind pe pat o cutie de conserve.

Un ţipăt brusc în spatele lor o făcu pe Moon să tresară şi să se întoarcă. Copilaşul şedea în picioare şi se tânguia, fluturându-şi mâinile înspre cuşti.

— Păi, la naiba, nu-ţi mai vârî degetele pe-acolo! Uite-o pe-a ta.

Moon prinse cutia ce zbură spre ea, se aşeză şi smulse capacul. Conţinutul semăna vag cu o tocană. Se uită la Gundhalinu până când acesta îşi deschise conserva şi începu să mănânce. Îi aruncă o privire ţâncului care smiorcăia.

— E... e fratele tău? o întrebă pe Blodwed.

— Nu.

Faţa băieţelului era perfect roz şi albă ca o figurină de porţelan.

Fata se îndepărtă, ţinând în mâini nişte carne şi cu o cutie având desenat pe ea un animal. Trecu de la creaturile priponite la cele închise în cuşti, dând fiecăruia masa de seară. Moon le privi fluturându-şi aripile sau ghemuindu-se într-un colţ, gonite de mişcările grosolane ale fetei; observă cum se furişau iarăşi mai în faţă după trecerea ei.

Încruntată Blodwed reveni lângă ei, şi se aşeză ţinând în mână o cutie de conserve. Băieţelul se ivi trăgând-o de haină şi scâncind.

— Nu acum! Îi vârî în gură o lingură plină cu tocană. Tu cunoşti câte ceva despre animale? îi aruncă ea o privire lui Moon.

— Despre astea nu.

— Atunci o să faci iarăşi ce-ai făcut şi ieri – numai că de data asta ai să-mi povesteşti despre animale. O privi urât, aşteptându-se la un refuz. Cred că şi unele dintre ele sunt bolnave. Nu... nu ştiu cum să le îngrijesc. Privirea fixă i se frânse. Vreau să aflu cum anume.

Moon dădu aprobator din cap, înghiţind ultima îmbucătură de tocană, şi se sculă încet în picioare.

— De unde le-ai căpătat?

— Le-am furat din astroport. Sau le-am luat de la negustori, ori din capcane... vulpea pitică, păsările cenuşii de-acolo, şi iepurii. Dar la celelalte nu le ştiu nici măcar numele.

Moon simţi ochii lui Gundhalinu, urmărind-o plini de acuzaţii mânioase, dar îi ignoră şi se îndreptă către cel mai apropiat animal, cel mai greu de privit – o pungă tremurândă din piele cu zbârcituri care se ghemuise într-un cuib de iarbă uscată. Când deschise uşa cuştii, creatura scoase un smiorcăit obscen, arătându-i o gură largă precum o ventuză. Muşcându-şi buzele ca să-şi înfrângă sila ce-o cuprinsese, sibila se ghemui în faţa animalului şi rămânând cât mai nemişcată îi oferi de la distanţă o mână plină cu granule de hrană.

Bolboroseala isterică se potoli treptat şi, după ce mai trecu un timp, lighioana îşi mişcă greoi corpul, înaintând centimetru cu centimetru, şi-i tatonă uşor mâna cu botul. Tânăra se înfioră, animalul se retrase iute, apoi reveni. Luă granulele din palmă, una câte una, cu multă delicateţe. Moon îndrăzni să-l atingă cu cealaltă mână; convoluţiile asemănătoare celor ale unui creier erau netede şi reci la pipăit, aidoma suprafeţei unei perne îmbrăcate în satin. Rămase liniştit şi mulţumit sub mâna sibilei, scoţând un sunet asemănător unor băşicuţe care plesnesc.

Ea părăsi încetişor animalul, şi-şi continuă drumul către perechea de carnivore zvelte, care se agitau înainte şi înapoi în cuşca alăturată. Urechile li se turtiră, iar colţii se iviră albi pe blana întunecată cu desene negre. Comportamentul lor avea un aer felin, aşa că Moon începu să şuiere încetişor, scoţând nişte sunete cu care, acasă, îşi chema pisicile să-i toarcă în poală. Urechile lungi, împodobite cu smocuri, se ciuliră brusc, se învârtiră, se răsuciră ca nişte antene de radar... animalele păşiră către ea aproape împotriva voinţei lor, atrase de sunet. Moon le întinse degetele ca să le miroasă şi simţi un fior de plăcere când un obraz de abanos îi mângâie mâna într-un gest de acceptare. Creaturile pisică lunecară de-a lungul gratiilor, cerşind atingerea palmei ei prin strigăte guturale.

Mai încrezătoare, Moon trecu la reptila cu aripi de piele şi cu capul ca un târnăcop, la creaturile lunguieţe cu pene moi şi fără capete, la pasărea cu penaj ca smaraldul şi creastă rubinie care zăcea nemişcată în fundul cuştii. Pierduse noţiunea timpului sau scopului iniţial, rămânând doar nevoia pe care o simţea de a comunica, chiar şi în cel

mai mic grad, cu fiecare creatură, şi de a dobândi răsplata sâmburelui lor de încredere... Până când ajunse în cele din urmă la capătul raitei prin menajerie şi-l descoperi pe băieţel adormit pe genunchiul lui Blodwed şi pe aceasta holbându-se la ea cu o invidie tăcută pe chip.

Moon îşi feri privirea, înţelegând căutătura fetei.

— Sunt... sunt gata să încep Transferul, Blodwed – oricând spui tu.

— Cum ai făcut asta? Cuvintele lui Blodwed o izbiră ca nişte lovituri. De ce la tine vin şi la mine nu? Sunt animalele mele! Ar trebui să mă iubească pe mine! Băieţelul se trezi auzindu-i izbucnirea de mânie şi începu să plângă.

— Motivul ar trebui să fie evident, murmură acru Gundhalinu. Ea tratează animalele ca pe nişte fiinţe umane, iar tu te porţi cu oamenii ca şi cu animalele.

Blodwed se ridică furioasă în picioare şi Gundhalinu îngheţă.

— Blodwed... ele se tem de tine. Fiindcă... Moon se căzni, căutând cuvintele cele mai potrivite pentru gândurile ei, fiindcă tu te temi de ele, sfârşi ea fraza cu asprime în glas.

— Nu mi-e frică de ele! Ţie ţi-a fost frică.

Moon clătină din cap.

— Nu în sensul ăsta. Vreau să spun... ţi-e teamă să le laşi să vadă că-ţi pasă de ele.

Evită privirea lui Blodwed şi se uită iar la cuşti.

— Bine, dar eu le hrănesc, fac totul pentru ele. Ce naiba ar mai trebui?

— Să înveţi să fii... blândă cu ele. Să înveţi că... blândeţea nu înseamnă... slăbiciune.

Băieţelul se agăţă de piciorul lui Blodwed, continuând să scâncească. Ea îl privi şi, şovăind, îşi puse mâna pe capul lui, înainte s-o urmeze pe Moon înapoi la cuştile cu animale.

Sibila porni iarăşi de la creatura ca un creier, ademenind-o în mâini, făcând-o focarul simţurilor sale.

— Întreabă-mă despre ele. *Introducere de date...*

Auzi întrebarea lui Blodwed şi o trase cu ea în jos...

— *...analiză!*

Se trezi stând pe podea, epuizată, cu puiul de vulpe pitică cu nasul cârn sugându-i panglica de la tunică. Îi netezi cu grijă coama albă stufoasă, îi scoase panglica din gură şi ghearele ca nişte ace din tunică, apoi, i-l întinse lui Blodwed.

— Uite, şopti ea cu voce slabă, ia-l în braţe.

Fata întinse mâinile, cu mişcările încetinite de nesiguranţă; puiul nu se zbătu şi nici nu protestă când Moon îl făcu să alunece în braţele care-l aşteptau. Blodwed şi-l aşeză pe burtă, ţinându-l acolo aproape cu sfială. Începu să chicotească simţindu-l cum îşi croi drum prin deschizătura canadianei şi se ghemui lipit de coastele ei. Copilaşul se

aşeză la picioarele fetei, întinse o mână după pui, şi-şi băgă în gură degetul mare al celeilalte mâini.

— Ţi-am spus... destule? Moon îşi întoarse privirea, uitându-se de-a lungul cercului de cuşti goale încă acoperite de vopseaua posomorâtă verde cu auriu a unui magazin de animale de casă importate de pe o altă planetă. „Atât de îndepărtată... noi toţi, atât de departe de casă.”

— Lissop, starli, aripă-de-liliac... Blodwed le numi pe toate. Am aflat chiar si ce nu e-n ordine cu alea, adăugă ea. N-am hrana potrivită. (Demoralizarea i se citi deodată pe chip). Dar tu ai făcut bine.

O privi iar pe Moon, încercând să spună cuvintele cât mai încurajator cu putinţă. Strânse puiul în braţe.

— Nu-i aşa c-a făcut bine, Albastrule?

Gundhalinu zâmbi morocănos şi făcu un salut în batjocură.

— O nobilă... Se întrerupse.

Trei perechi de ochi se înălţară simultan la sunetul paşilor cuiva care intra în coridor. Poarta se deschise brusc şi apăru un bărbat cu faţa grosolană, bărboasă. Toate animalele se retraseră de-a lungul pereţilor.

— Ce vrei, Taryd Roh? Grosolănia revenise în vocea lui Blodwed.

— Şamana vrea să fie reparat ăsta. Întinse un instrument cu un aspect fragil, necunoscut lui Moon. Spune-i Tehnicianului de colo să-nceapă să-şi câştige hrana.

— E prea bolnav, replică Blodwed, împingându-şi bărbia înainte.

— E viu, rânji Taryd Roh, rotindu-şi privirea insistentă către Moon. Şi păpuşica asta drăguţă pe care i-ai adus-o are să-l trezească iar la viaţă. Ce-ai zice să-mi vizitezi cortul, sibilă mică ce eşti?

O mână aspră îi atinse obrazul plin de vânătăi, provocându-i durere. Moon făcu un pas înapoi, plină de dezgust. El râse şi trecu pe lângă ea.

— Ascultă, băi rahat, zise Blodwed, ţine-te departe de ea! Ea are puterea... într-adevăr.

— Şi-atunci ce face aci? pufni batjocoritor nomadul. Tu nu crezi tâmpenia asta superstiţioasă, Tehnicianule, nu-i aşa? Aşeză în faţa lui Gundhalinu instrumentul stricat şi alături de el o trusă cu scule. Numai să nu te distrezi prea tare, adăugă el. Pentru că dacă până mâine nu faci chestia asta să funcţioneze, ţi-o bag pe gât.

Dădu un bobârnac peste însemnele de pe gulerul lui Gundhalinu; Moon observă cum faţa slabă a lui BZ păli, golindu-se de orice expresie.

Taryd Roh îi întoarse spatele şi parcurse tacticos încăperea îndreptându-se către poartă, precum un skule ucigaş printr-un năvod.

Blodwed făcu un semn vulgar cu mâna la adresa celui care pleca.

— Zeilor, cât îl urăsc pe ticălosul ăsta! Tresări de durere când puiul de vulpe pitică se trezi în interiorul jachetei, zgâriind-o. Gândeşte că-i Primul Ministru sau ceva în genu’ ăsta, şi doar pentru că-i favoritul lui

Mami. A fost în Carbuncle şi e nebun... de-aia îi place ei aşa mult.

Moon îl văzu pe Gundhalinu întinzându-se pe patul de campanie, cu mişcările unui infirm bătrân, apoi întorcându-se cu faţa la perete. Nu făcu nici un comentariu.

Blodwed scoase din canadiană puiul care nu mai avea astâmpăr şi-l azvârli iarăşi în cuşcă, aproape cu furie. Moon simţi cum nomada cercetează camera din priviri, căutând ceva fără nume care dispăruse de-acolo; rămase cu ochii asupra lui Gundhalinu. Trăgându-l după ea pe copilaşul care gângurea, Blodwed ieşi pe poartă, lăsându-i pe cei doi cufundaţi în tăcere.

Moon îşi croi drum până lângă Gundhalinu şi se lăsă în genunchi.

— BZ? rosti, ştiind că el nu voia ca ea să întrebe, dar ştiind şi că trebuia s-o facă.

Îi atinse umărul. Simţi tremurul trupului chiar şi prin stofa groasă a hainei.

— BZ...

— Lasă-mă-n pace.

— Nu.

— Pentru numele zeilor, nu-s unul din animalele ei!

— Nici eu! Îşi înfipse degetele în braţul lui, forţându-l să-i ia în seamă prezenţa.

El se rostogoli pe spate şi râmase întins, fixând-o cu ochi pustii.

— Şi eu care nu credeam că lucrurile nu pot fi mai rele de atât....

— Atunci poate că vor începe să se îndrepte, comentă tânăra.

— Nu cred, scutură el din cap. Nu-mi spune c-o să mai existe vreun viitor. De-abia mai pot suporta gândul la ziua de mâine.

Jos pe podea, lângă genunchii ei, Moon zări instrumentul pe care îl lăsase Taryd Roh.

— Poţi să-l repari?

— Şi legat la ochi, răspunse Gundhalinu, cu un zâmbet frânt. Ridică o mână. Dac-aş avea două mâini sănătoase... Dar n-am.

— Ai chiar trei. Moon îşi strânse braţele la piept ca pentru un jurământ de credinţă.

El înălţă şi cealaltă mână, aşezând-o stângaci peste ale ei.

— Îţi mulţumesc. Trase adânc aer în piept şi se sculă în capul oaselor. Taryd Roh..., înghiţi un nod. Taryd Roh m-a prins refăcând circuitele radioului lui Blodwed. După ce a terminat treaba cu mine, două zile n-am mai fost în stare nici să merg. Zeilor, şi i-a plăcut s-o facă. Îşi trecu prin păr mâna tremurătoare. Nu ştiu cu ce s-a ocupat cât a stat în oraş... dar la asta ştiu că era bun.

Moon se cutremură, ştergându-şi din memorie clipa în care Taryd Roh o atinsese pe faţă.

— De aceea...? întrebă ea, aruncând o căutătură mâinilor bărbatului şi încheieturilor crestate de cicatrici.

— Nu numai asta! Totul! Orice a fost motiv. Clătină din cap. Sunt un aristocrat, un Tehnician, un Kharemoughi! Să fii tratat precum un sclav de către sălbaticii ăştia... mai rău decât un sclav! Nici o persoană care mai are măcar o urmă de mândrie n-ar mai continua să trăiască în halul acesta, fără cinste, fără speranţă. Aşa că am încercat să fac singurul lucru onorabil. (Rememoră toate întâmplările cu un calm perfect). Dar Blodwed m-a găsit înainte să fi terminat treaba.

— Ea te-a salvat?

— Bineînţeles. Moon auzi duşmănia din răspuns. Care mai e rostul umilirii unui cadavru? Privi în jos către mâna nefolositoare. Un infirm, totuşi... Am încetat să mănânc... până când ea mi-a zis că are să-l lase pe Taryd Roh să mă hrănească. Numai cincisprezece minute şi mă putea face să mănânc şi rahat. Încercă să se ridice, dar căzu la loc pe pat, tuşind până când ochii începură să-i lăcrimeze. Apoi a venit furtuna...

Îşi desfăcu braţele neajutorat, de parcă ar fi vrut ca sibila să afle cât de mult încercase să facă ce era corect.

Temându-se că a înţeles deja, femeia întrebă doar:

— Şi acum?

— Acum totul s-a schimbat. Eu... eu trebuie din nou să mă mai gândesc şi la altcineva în afară din mine.

Moon nu-şi dădu seama dacă era mulţumit, sau doar ranchiunos.

— Mă bucur că n-ai reuşit, zise ea plecându-şi privirea. Vom merge la Cărbunele, BZ. Ştiu că vom merge. „Încă nu s-a terminat". Deodată fu atât de sigură de lucrul ăsta de parcă în ea se trezise la viaţă un fel de ştiinţă a prevederii viitorului.

Gundhalinu clătină din cap.

— Pentru mine nu mai are nici o importanţă. E prea târziu, mă aflu aici de prea mult timp. Ridică uşor cu degetele bărbia ei. Dar am să sper, de dragul tău.

— Nu este prea târziu.

— Nu-nţelegi. Trase de închizătoarea hainei Sunt aici de luni de zile, totul s-a terminat! Festivalul, Schimbarea, plecarea definitivă... de-acum toţi au plecat în afara planetei, şi m-au lăsat aici. Pentru totdeauna! Faţa lui scofâlcită se contractă. „În vise, ţara mea natală aud cum mă cheamă; şi să răspund nu pot...."

— Dar n-au plecat! Încă nu s-au întâmplat toate astea.

El căscă gura mare de parcă ea îi dăduse un pumn. O trase pe pat alături de el, aproape zgâlţâind-o.

— Adevărat? Cât mai e? Cât? O, zei, spune-mi că-i adevărat!

— Aşa e, încuviinţă ea. Dar nu ştiu c... cât mai este... vreau să spun, nu sunt sigură... o săptămână sau două, cred, până la festivităţi.

— O săptămână? Îi dădu drumul, rezemându-se iar de perete. Moon... Lua-te-ar, nu ştiu dacă eşti raiul sau iadul; o săptămână. Îşi

frecă mâna pe gură. Cred totuşi că eşti raiul.

O îmbrăţişă scurt, cast, cu faţa întoarsă în altă parte. Ea îşi înălţă braţele când bărbatul îi dădu drumul şi se agăţă de gâtul lui cu o neaşteptată recunoştinţă, şoptind:

— Nu, nu pleca. Mai stai un pic aşa. Te rog, BZ – simt nevoia să mai stai puţin aşa. Strânge-mă în braţe...

„Până când nu se îneacă totul în hidoşenie. Până pot simţi cum mă strâng braţele lui...”

Gundhalinu se încordă surprins şi parcă străbătut de o stranie repulsie. Totuşi braţele lui o încercuiră cu un gest aproape mecanic şi o atraseră iarăşi către el, protejând-o, răspunzându-i.

„Atât de mult timp...”, amintindu-şi de mâinile tandre ale lui Sparks de parcă toate se petrecuseră cu o zi în urmă... „a trecut atât de mult timp”. Moon îşi coborî capul pe umărul bărbatului, lăsându-şi trupul parcă să se dizolve, fără să se gândească la nimic, lăsând timpul să se scurgă, simţind doar materialitatea cărnii Kharemoughului. Acesta conferea materialitate fantomei unui alt trup şi se lovi de lanţurile cunoaşterii amare din viitor. După o vreme, simţi cum braţele lui Gundhalinu se încordează, îi percepu răsuflarea schimbată; simţi cum bătăile propriei inimi se accelerează pe neaşteptate.

— Vrei tu... cu mine în Sandhi câteodată să vorbeşti? întrebă el şovăielnic.

— Da, zâmbi ea cu faţa îngropată în mâneca lui. Deşi eu... n-o vorbesc prea bine...

— Ştiu. Accentul tău groaznic este, râse bărbatul cu blândeţe.

— Aşa-i şi-al tău!

Îi simţi capul sprijinit pe umăr, îl frecă pe spinare cu mişcări lente, liniştitoare şi-l auzi oftând. Treptat braţele lui îşi slăbiră încleştarea şi căzură în lături; ritmul respiraţiei se schimbă iar. Îşi înălţă capul, îi văzu faţa aproape zâmbitoare adormită. Îl lăsă cu grijă pe pat, îi sui şi picioarele şi-l acoperi cu pături. Îl sărută apoi blând pe buze şi se duse la culcuşul ei de pe podea.

— Ai reparat-o, ăă? Norocul tău, Albăstrelule.

Blodwed se aplecă la intrarea în cameră şi luă telemetrul defect pe care îl reparaseră poliţistul şi Moon, lucrând împreună. În glasul fetei aproape că se simţea uşurarea, dar Gundhalinu auzi doar ameninţarea şi se încruntă.

— Hei, de ce-ai făcut asta?

De pe umerii lui Moon, păsări albe îşi fluturară aripile în sus, perechea de starl se strecură sub patul de campanie la auzul vocii lui Blodwed.

— Ca să le dau puţină libertate, răspunse sibila, cu mai multă siguranţă de sine decât simţea.

— O să fugă! De-aia le ţin eu în cuşti... au să plece dacă nu le ţin

închise, creaturi tâmpite ce sunt!

— Nu, n-au să plece. Moon întinse palma plină cu bucăţele de pâine. Păsările coborâră zburând în spirală şi i se aşezară iar pe braţ înghiontindu-se pentru o poziţie cât mai bună. Ea le dezmierdă penele răsfrânte. Dacă le ţii în cuşti, n-o să le faci să fie ale tale. În nici un caz, dacă nu vei deschide niciodată uşa.

Blodwed traversă camera către ea şi păsările zburară iar. Moon îi puse fărâmiturile în palmă, dar fata strânse pumnul, lăsându-le să cadă pe podea.

— Las-o baltă. Nu vreau! Albastrule, spune-mi o poveste. Se apropie de Gundhalinu şi se aşeză pe pat. Mai zi-mi ceva despre Vechiul Imperiu.

El se retrase în mod deliberat.

— Nu mai ştiu alte poveşti. Le cunoşti pe toate.

— Nu-mi pasă. Tu zi-i înainte. Îi scutură braţul. Mai citeşte-mi din cartea aia. Citeşte-i ei, doar e sibilă.

Moon îşi ridică privirea de la păsările care ciuguleau fărâmiturile din jurul picioarelor ei.

— Stai jos, sibilo, făcu Blodwed un gest poruncitor. O să-ţi placă asta. Este vorba despre primul sibil care a existat vreodată, şi de sfârşitul Vechiului Imperiu. E cu piraţi ai spaţiului cosmic, şi cu planete artificiale, şi cu unii de pe alte planete, şi cu super-arme, poc!

Râzând, se prefăcu că o dezintegrează pe Moon, cu degetul îndreptat spre ea ca o armă.

— Adevărat? zise Moon uitându-se la Gundhalinu. Se cunoaşte într-adevăr ceva despre primul sibil?

Bărbatul înălţă din umeri.

— El zicea că totu-i adevărat. Entuziasmul lui Blodwed crescu odată au tonul vocii. Hai, Albastrule! Citeşte partea aia unde ea îşi salvează Adevărata Dragoste din mâinile piraţilor.

— El a salvat-o pe ea, tuşi indignat Gundhalinu.

— Bine, dă-i drumul şi citeşte. (Se apecă, iar starlii fugiră, clicăind din gheare când fata cotrobăi pe sub patul de campanie. Găsi cartea ferfeniţită şi i-o azvârli lui Gundhalinu). Şi în final, continuă Blodwed, ea crede că el e pe moarte şi el crede că ea a murit – i-aşa de trist Rânji cu un aer de vampiră.

— Blodwed, îţi voi spune eu o poveste, interveni Moon agăţându-se de o inspiraţie neaşteptată şi văzând-o ca pe o soluţie la problema lor. Se aşeză pe jos cu picioarele încrucişate, starlii veniră, gonind păsările, şi-şi lăsară boturile ascuţite în poala ei. Despre mine..., adăugă, despre Adevărata mea Dragoste, despre contrabandişti de tehnologie şi despre Carbuncle. „Şi tu vei asculta, şi vei înţelege...” Simţi cum inspiraţia pune stăpânire pe ea, aproape ca o constrângere exterioară.

Spuse din nou povestea; coborând barierele ce-i zăgăzuiau emoţiile, permiţându-şi să vadă iarăşi chipul lui Sparks râzând în lumina soarelui, să audă muzica lui plutind în voie pe deasupra mării, să simtă apropierea strălucitoare ca focul a celui iubit... să simtă plecarea lui şi odată cu ea cum i se smulge o parte din suflet. Şi nu uită să spună nimic din toate lucrurile pe care le văzuse şi le făcuse...

— (Vrei să spui că habar n-aveai că va dura cinci ani ca să ajungi pe Kharemough? Chiar c-ai fost proastă!)

— (Aflu cu timpul).

...despre oamenii care încercaseră să o ajute, despre preţul pe care îl plătiseră pentru asta.

— Şi atunci, pe pieptul bărbatului în negru care omora mersii, am văzut medalia, medalia lui... Era Sparks, în sfârşit îl... îl găsisem.

Plecă privirea, apăsându-şi o mână pe obrazul purpuriu, aducându-şi aminte doar de mângâierea lui.

— Vrei să spui că... el e Starbuck? şopti Blodwed, plină de uimire şi veneraţie. Fir-aş a dracu'! Adevărata ta Dragoste a ucis mersii... Şi... şi tu încă-l mai iubeşti?

Moon încuviinţă în tăcere din cap, gura îi tremura. „La naiba cu toate, da, îl iubesc!” Inspiră adânc, luptându-se să se controleze; făcând sforţări să revină în prezent ca să evalueze reacţia lui Blodwed.

Nomada se şterse la ochi pe furiş, apoi se scărpină în cap, firele părului ei scurt, ridicându-se precum nişte paie.

— Of... nu-i drept! Acum el o să moară şi n-o să afle niciodată.

— Ce? încremeni Moon.

— Schimbarea, zise Gundhalinu. Ultimul Festival, sfârşitul Iernii. Sfârşitul Reginei Zăpezii... şi al lui Starbuck. Ei se îneacă împreună. Asta-i sfârşitul a tot şi a toate...

BZ o privi cu o neaşteptată înţelegere tăcută.

Moon se ridică pe genunchi, şi împinse starlii într-o parte, rupând vraja ce-o stăpânise şi-i permisese s-o subjuge pe Blodwed.

— Mama Noastră a Tuturor... mai e doar puţin timp! Blodwed, trebuie să ne dai drumul! Trebuie să-l găsesc trebuie să ajungem în Carbuncle înainte de Schimbare.

Fata se sculă în picioare, înăsprindu-se la faţă.

— Nu trebuie să fac nimic! Voi aţi inventat totul, doar ca să vă las să plecaţi. Ei bine, n-am s-o fac!

— Nu-i o minciună! Starbuck este Sparks, şi el are să moară... Nu se poate să fi făcut atâta drum ca să las lucrurile aşa! Moon se lupta cu panica ce-i creştea în suflet, simţind cum pierde lupta. Dacă pot ajunge în Carbuncle, atunci BZ mă va putea ajuta să-l găsesc la timp pe Sparks. Iar dacă el nu se întoarce acolo cât mai curând, cei din neamul lui vor părăsi planeta, lăsându-l aici. N-au mai rămas nici măcar două săptămâni...

— Atunci peste două săptămâni totul va fi terminat şi niciunul dintre voi n-o să-i mai pese chiar de nimic. Aşa că puteţi să rămâneţi aici cu mine pentru totdeauna. Blodwed îşi încrucişă braţele fulgerând din priviri.

Moon se ridică în picioare, având senzaţia că pereţii de stâncă se strâng în jurul ei.

— Te rog, te rog, Blodwed! Ajută-ne!

— Nu-mi pasă dacă toată povestea asta e adevărată! Nici vouă nu vă pasă de mine, de ce-ar trebui să-mi pese mie de voi.

Blodwed prinse mâneca tunicii lui Moon şi trase de pânza subţire, sfâşiind-o pe jumătate, apoi ieşi din încăpere, trântind poarta în urma ei.

— Chestia asta nu pot s-o înţeleg, murmură BZ, cu un ton aflat undeva între ironie şi disperare. Poveştile pe care le-am citit aveau întotdeauna finaluri fericite.

Întinsă pe jos, dar fără să doarmă, târziu în noapte, Moon simţi, cum starlii ce dormeau lângă ea se treziră şi ciuliră urechile. Ascultând şi ea auzi sunetul paşilor cuiva care se apropia pe coridor. Se sculă în capul oaselor, clipind orbită de strălucirea radiatorului. BZ se ridică şi el; tânăra îşi dădu seama că, asemenea ei, extraplanetarul rămăsese treaz jumătate de noapte, suferind în tăcere. „Oh, Doamnă, e Blodwed care s-a răzgândit...”

Poarta se deschise brusc, dar silueta care prindea contur în lumină nu era a lui Blodwed. Moon sesiză că Gundhalinu aproape îşi ţinea respiraţia. Ea rămase liniştită ca o moartă, paralizată.

„Trezeşte-te, sibilă mică. Am venit să-mi arăţi secretele tale... şi să te-nvăţ câteva dintr-ale mele.” Taryd Roh străbătu încăperea, dându-şi jos canadiana de pe umeri! Moon se ridică în picioare cu greutate, cu mişcări lente. „El nu crede... Mamă, te rog, Mamă, lasă-mă să mă trezesc!” Se împletici retrăgându-se când văzu că visul nu se destramă, iar rugăciunile ei zburaseră nebăgate în seamă. Simţi cum mâinile lui Gundhalinu o apucă de umeri şi o trag către el.

— Las-o-n pace, pui de căţea ce eşti, dacă nu vrei să-ţi pierzi puţina minte pe care-o ai.

Taryd Roh izbucni în râs.

— Nici tu nu crezi ce spui, darămite eu! Nu te băga-n chestia asta, Albastrule! Altfel o să-ţi arăt eu ce-i aia durere adevărată.

Strânsoarea lui BZ îşi pierdu toată forţa. Braţele îi căzură în lături şi el se trase mai în spate. Moon îşi încleştă dinţii ca să-şi înăbuşe un strigăt. Însă când Taryd Roh se întinse spre ea, Gundhalinu făcu o mişcare în faţă şi-l izbi în beregată cu o lovitură îndelung exersată.

Nu avea însă nici un pic de forţă aşa că nomadul Roh îi pară braţul, i-l răsuci, şi-l aruncă pe poliţist peste cuşti. Gundhalinu se împinse de la perete, dar înainte să-şi recapete echilibrul, pumnul greu al lui

Taryd Roh îl doborî în genunchi, iar o cizmă îl trimise răşchirat pe podea. Apoi Taryd Roh ajunse iar la tânără, cuprinzând-o în braţe. Gura lui o acoperi pe a sibilei; înnebunită, Moon se zbătu până când îi găsi o buză şi-şi vârî dinţii în ea, simţind cum sângele lui se amestecă cu propria-i salivă.

Cu un strigăt de durere bărbatul o împinse deoparte. Moon fu gata să cadă, clătinându-se în încercarea de a se ţine cât mai departe de el.

— Eşti blestemat, Taryd Roh! Acum ai luat nebunia sibililor, tu cel fără de Mamă, şi numai e nici o speranţă pentru tine!

Vocea ei izbucni ascuţită precum ţipetele păsărilor ce băteau din aripi deasupra capului său. Cu toate acestea el continuă să se apropie, cu sângele strălucindu-i pe faţă şi cu totul altă nebunie lucindu-i în ochi. Moon se agăţă de sârma porţii încuiate, urlând:

— „Blodwed! Blodwed!”

Degetele bărbatului i se încleştară în jurul gâtului, iar ea icni şi-şi pierdu vocea când durerea îi înaintă treptat de-a lungul braţelor, paralizându-i mişcările. El o smuci de acolo.

Un starl îi atacă piciorul, înfigându-şi ghearele groase prin stofa pantalonului, în carne. Colţii se încleştară în gambă, Taryd o trase mai departe pe tânără, scuturând din picior ca un cal nărăvaş, până ce reuşi să azvârle animalul peste perechea sa care îi dădea târcoale. Însă când îşi strânse iarăşi mâinile în jurul gâtului sibilei, începu să se clatine, pierzându-şi toată vlaga.

— Căţea ce eşti! mormăi el, cu vorbele îngroşate de frică. Îşi duse mâinile la cap, împleticindu-se, se răsturnă şi căzu, întinzându-se nemişcat pe podea.

Moon rămase în picioare deasupra lui, vorbind cu vocea răguşită.

— Te voi învăţa eu câteva secrete, necredinciosule. Păşi peste trupul inconştient şi alergă către locul unde Gundhalinu încerca nesigur să se scoale. Se strădui să-l sprijine cu mâinile ei împovărate de durere şi teamă, şi-i zări vânătaia de pe frunte.

— BZ, te simţi bine?

El o privi nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Întrebi dacă mă simt eu bine? Îi prinse faţa în palme şi o ţinu aşa mult timp, apoi braţele lui o înlănţuiră, strângând-o lângă inimă. Moon îşi lăsă fruntea pe gâtul lui. Mulţumesc zeilor... mulţumesc zeilor, suntem bine amândoi!

— Ei bine, dar ce credeţi voi că... faceţi aici?

Blodwed năvăli prin poartă şi se opri brusc la vederea corpului întins jos pe podea. Starlii stăteau în preajma lui precum vânătorii în jurul prăzii, mârâind ameninţător. Îşi ridică privirile către Moon şi Gundhalinu, aflaţi de partea cealaltă a încăperii; sibila văzu întrebarea ce-i apăru în ochi, şi răspunsul pe care-l căpătă fără s-o mai pună.

— Tu... tu i-ai făcut asta? întrebă pe jumătate înspăimântată.

Moon făcu un gest de încuviinţare.

Blodwed căscă gura de uimire.

— E mort?

— Nu. Dar mâine când se va trezi o să... o să înceapă să înnebunească. O să fie mai nebun. Moon înghiţi deodată un nod.

Fetiţa se uită la faţa inertă a lui Taryd Roh, apoi îşi ridică iar privirile. Pe chip i se citea un ciudat amestec de emoţii; încet-încet, mânia se desprinse de celelalte sentimente şi se risipi. Scotoci în interiorul canadienei, scoase tranchilizatorul şi-i reglă scala. Se aplecă şi lipi ţeavă armei de tâmpla lui Taryd.

— Nu, n-o să înnebunească. Apăsă butonul; corpul zvâcni.

Moon tresări şi-l simţi pe Taryd cum devine rigid. Totuşi în sufletul ei nu exista nici milă, nici remuşcare.

— Adio şi n-am cuvinte. Blodwed dădu arma deoparte. I-am spus c-o să-i pară rău dacă încearcă să-ţi facă vreun rău. Îşi înălţă capul şi-i privi iarăşi pe cei doi, cu o expresie mai profundă decât simplul simţ al proprietăţii şi mai puternică decât frustrarea. Lua-v-ar naiba, acum chiar c-aţi făcut-o lată! Când o să afle Mami ce s-a întâmplat, o să vrea să vă jupoaie de vii; ea obţine tot ce vrea, aşa că n-am s-o pot opri. Toţi cred că-i sfântă, dar în realitate este doar nebună. Se şterse la nas. Bine! Bine, bine, nu vă uitaţi aşa la mine! Am să vă dau drumul.

Moon se clătină pe picioare când pricepu în sfârşit răspunsul şi căzu în genunchi.

*

Frigul pătrunzător de dinaintea zorilor o sfredelea pe sibilă, chiar şi prin îmbrăcămintea etanşă şi masca de lână maro-cenuşie pe care şi-o trăsese pe faţă. Stelele pâlpâiau pe cupola neagră a cerului, iar zăpada se întindea argintată dincolo de gura căscată a peşterii în lumina unei luni gheboase.

— N-am văzut niciodată o noapte aşa frumoasă!

— Nici eu. Pe nici o planetă. Gundhalinu se foi sub păturile termice, printre pachetele cu provizii bine legate în faţa glisorului încărcat până sus. Şi n-am să mai văd niciodată, chiar dacă ar fi să trăiesc până la Noul Mileniu.

Inspiră adânc, şi tuşi chinuitor când aerul îngheţat îi atacă plămânii încă nevindecaţi.

— Vrei să taci odată? Blodwed se ivi pentru ultima oară lângă ei. Vrei să trezeşti toată tabăra? Uite! Vârî ceva în poala lui Gundhalinu; Moon recunoscu trei cuşti mici. Duceţi-le înapoi la astroport. Nu le pot ţine aici.

Vocea îi era extrem de încordată. Gundhalinu strecură cuştile sub păturii alături de el.

Nomada se îndreptă către celelalte cuşti pe care le îngrămădise lângă intrarea în peşteră. O descuie pe prima din ele.

— Şi le-azvârl afară pe toate blestematele astea sălbatice, care nici măcar pe tine nu te plac continuă pe un ton acru uitându-se la Moon.

Păsările fluturară din aripile cenuşii, rostogolindu-se uimite afară din cuşti direct pe sol. Se ridicară din zăpada şi zburară, ţipând libere. Fata smuci uşa celei de-a doua cuşti; iepuri de casă cu blana albă ieşiră în salturi, căzând peste picioarele lor şi alergară ţopăind sub lumina lunii fără nici un zgomot.

Blodwed deschise şi ultima cuşcă, scuturând-o; puiul de vulpe pitică se rostogoli afară, scuipând indignat. Fata îl împinse cu piciorul în zăpadă.

— Hai pleacă naibii de-aici!

Puiul se aşeză scheunând dezorientat, cu blana lui argintie zbârlită în toate direcţiile; se ridică iarăşi, tremurând, şi se strădui să se întoarcă iarăşi în locul ce însemna căldură şi adăpost. În drumul lui dădu peste piciorul lui Blodwed; scheunând, se frecă linguşitor de cizma ei îmblănită la exterior.

Blodwed trase o înjurătură, se aplecă şi-l luă de jos.

— Atunci, bine..., şi vocea i se frânse. Am să păstrez restul animalelor! O privi din nou pe Moon. Însă acum ştiu să le îngrijesc mai bine. Vor dori să rămână cu mine.

Sibila se mulţumi să încuviinţeze din cap, neîncrezându-se în vocea ei.

— Cred că aţi luat tot ce vă trebuie. Cu gesturi stângace, Blodwed dezmierdă capul puiului. Chiar şi telemetrul. Rugaţi-vă să-l fi reparat bine, Albastrule.

— Şi-acum ce-o să faceţi? zise Gundhalinu. Când nu mai aveţi pe nimeni să vă repare lucrurile astea... şi nici vreun mijloc de a căpăta altele? Voi aţi uitat să mai trăiţi ca adevăraţii păstori şi vânători... nu sunteţi decât nişte paraziţi.

— N-am uitat, replică fata dispreţuitoare. Cunosc şi metodele vechi. Mami n-o să trăiască veşnic, indiferent ce-ar crede. Am să pot avea grijă de mine însămi..., şi de toţi ceilalţi, odată ce voi fi la conducere. N-am nevoie de tine, străinule! Se şterse la ochi. Sau de tine, adăugă şi o îmbrăţişă brusc pe Moon. Aşa că mai bine aţi pleca de-aici. Duceţi-vă să-l găsiţi pe Sparks, înainte să fie prea târziu.

Moon o strânse tare în braţe, uitându-i şi iertându-i toate relele. Simţi puiul de vulpe zvârcolindu-se între trupurile lor.

— Am să-l găsesc.

Împinseră împreună sania pe câmpul acoperit cu zăpadă şi Moon se instală la comenzi. Porni sursa de alimentare, urmând instrucţiunile predate fără chef de Gundhalinu.

— Hei, Blodwed! Poliţistul se răsuci şi-o privi peste umăr. Ţine asta! Azvârli cartea ferfeniţită. Nu cred c-am să mai vreau s-o recitesc.

— Dar nici eu n-o pot citi, e în limba ta.

— Mai înainte nu te-a oprit amănuntul ăsta.

— Plecaţi odată de-aici, lua-v-ar naiba! Flutură cartea ca pe o ameninţare, dar Moon îi zări zâmbetul pe buze.

Sibila aprinse farul săniei şi începură călătoria finală înspre nord.

34

Arienrhod stătea pe tronul din sala de audienţe unde peste mai puţin de două săptămâni avea să-l primească pe Primul Ministru al întregii Hegemonii în ultima sa vizită oficială. Se întrebă aşa, într-o doară, dacă va avea milă de ea. Astăzi însă venea doar Comandantul Poliţiei şi nu-i trebuia prea multă imaginaţie ca să ghicească motivul vizitei. Faptul că PalaThion apărea aici în persoană trebuia să fie un indiciu asupra gradului de reuşită a acţiunii lui Starbuck.

PalaThion îşi lăsă escorta printre nobilii care şedeau la taclale în partea îndepărtată a sălii, probabil pentru ca aceştia să nu fie siliţi să îngenuncheze. Nici ea nu mai era dispusă să îngenuncheze, acum că devenise Comandant – o mică victorie pe care o dobândise, singura, de altfel. Arienrhod zâmbi în sinea ei când poliţista îşi scoase casca şi se înclină oficial.

— Maiestate!

— Comandante PalaThion, arăţi îngrozitor – probabil că munceşti din greu. Plecarea oamenilor tăi de pe Tiamat nu înseamnă sfârşitul lumii, să ştii. Trebuie să ai grijă de tine, sau vei îmbătrâni înainte de vreme.

PalaThion o privi cu o duşmănie prost disimulată şi cu o disperare abia perceptibilă.

— Maiestate, există lucruri mai rele decât bătrâneţea.

— Nu-mi pot imagina vreunul, replică Regina rezemându-se de spătar. Cărui fapt îi datorez această vizită, Comandante?

— Două lucruri le socotesc mai rele: crima şi măcelărirea ilegală a mersilor. Din tonul glasului se înţelege că amândouă aveau aceeaşi importanţă pentru ea. Am venit cu un mandat de arestare pentru Starbuck, sub acuzaţiile de crimă şi omorâre a mersilor de pe pământul aparţinând unui extraplanetar numit Ngenet. După cum ştiţi, el interzisese Vânătoarea pe plantaţia sa. Ochii ei priveau acuzator.

Arienrhod ridică din sprâncene, cu o surprindere doar parţial simulată.

— Crimă? Trebuie să fie vreo eroare, sau altă explicaţie.

— Am văzut eu însămi un cadavru şi corpurile mersilor. PalaThion clipi, când îi reveni amintirea şi colţurile gurii i se lăsară în jos. N-a fost nici o eroare şi nu există altă explicaţie. Îl vreau pe Starbuck şi îl doresc acum... Maiestate.

— Bineînţeles, Comandante. Vreau să-l chestionez eu însămi în legătură cu acuzaţiile. (Nu mai aflase nimic despre reapariţia lui Moon. Dar acum...) Sparks! zise ea. Privi peste albul sălii către locul

unde acesta stătea printre nobilii care veniră cu costumele de Festival pentru a fi examinate de Regină. Bogătaşii izbutiseră deja să obţină prototipurile cele mai frumoase şi mai complexe ale fabricanţilor de măşti şi să aibă costume care să se asorteze acestora. Stăteau toţi laolaltă precum nişte superbe animale fantastice, privind-o impasibile, cu fetele lor totemice de mutanţi, creaturi provenite dintr-o halucinaţie provocată de droguri.

Sparks veni iute la chemarea lui Arienrhod. Îl privi cum se mişca, observând că vesta albastră fără mâneci şi pantalonii strânşi îi accentuau supleţea mişcărilor. Totuşi expresia lui era falsă, iar gravitatea nepăsătoare îl făcea la fel de străin ca şi orice mască de festival. Îngenunche în faţa ei cu o slugărnicie tăcută, ignorând-o complet pe PalaThion. Regina nu era sigură dacă grosolănia era calculată sau doar vinovată, ştiind că el se simţea vinovat faţă de femeie, dar neînţelegând niciodată motivul.

— Da, Maiestate.

Ea îi făcu semn să se ridice.

— Unde este Starbuck, Sparks?

Bărbatul o privi cu uimire apoi îşi veni iute în fire.

— Eu... ăă, nu ştiu, Maiestate. A părăsit palatul. Nu mi-a zis când se-ntoarce. Rânji sarcastic, arătându-şi curiozitatea. Nu vorbeşte cu mine.

— Comandantul PalaThion a venit să-l aresteze pentru crimă.

— Pentru crimă? se-ntoarse Sparks către poliţistă. Veninul se ivi în ochii acesteia când îi întoarse privirea şi nu dispăru când se uită spre Arienrhod.

— Cât de bine şi-a ales momentul plecării.

— Haide, Comandante, făcu Regina iritată. Crezi că pot citi minţile? Să ştii că nu închid ochii la crimele supuşilor mei. (Expresia lui PalaThion spunea că n-ar fi fost surprinsă ca ambele afirmaţii să fie neadevărate). Vreau să ştiu mai multe amănunte. Spuneai că ai văzut tu însuţi cadavrele? Ale cui cadavre?

— Am văzut un cadavru... dacă nu puneţi la socoteală leşurile mersilor.

PalaThion înghiţi un nod, de parcă pentru ea constituia ceva mai mult decât o simplă amintire neplăcută. Sparks se juca cu agatele de la capetele centurii sale, lovindu-le de coapsă ca pe-un bici şi strâmbându-se la fiecare lovitură.

— Era cadavrul unui dillyp.

— Un Dulău! nu-şi putu ea reţine dispreţul din glasul uşurat.

— Nu, Maiestate, zise cu răceală PalaThion. Un dillyp. Un cetăţean liber al Hegemoniei, un oaspete al Cetăţeanului Ngenet. Fusese înjunghiat. Conform declaraţiilor lui Ngenet, altă musafiră a lui lipsea şi se presupune că a murit. Este vorba de o cetăţeană a acestei planete, o femeie din neamul văratic, pe nume Moon Dawntreader. Trupurile

mersilor fuseseră mutilate.
— Mutilate? repetă Sparks puţin cam tare.
Arienrhod simţise privirea insistentă a lui PalaThion îndreptată către ea când rostise numele lui Moon: „Bănuieşte”. Era totuşi pregătită pentru asta şi-şi păstră neschimbată expresia de dezgust politicos.
— Numele ăsta mi-e vag cunoscut... Nu-i o rudă de-a ta, Sparks?
— Da, Maiestate. Bărbatul îşi cuprinse încheietura mâinii şi Arienrhod îi văzu unghiile muşcând din carne. Dacă vă aduceţi aminte, era... verişoara mea.
— Condoleanţele mele, vorbi ea fără pic de căldură. PalaThion o privea nici uimită, nici dezamăgită, ci cu o expresie ce împletea ambele sentimente.
— Revenise în mod ilegal pe planetă. A dispărut cu aproape cinci ani în urmă. Propria ei voce scârţâia.
— Cred că-mi amintesc de întâmplare. „Şi credeam că acela a fost sfârşitul, dar nu s-a întâmplat aşa.
— Ce-aţi vrut să spuneţi, că mersii erau... mutilaţi? zise iarăşi Sparks. Cum anume mutilaţi?
— Am la sediul central o înregistrare filmată, dacă îţi plac astfel de lucruri, Dawntreader.
— La naiba, nu asta am vrut să... vreau să ştiu ce i s-a întâmplat lui Moon!
— Sparks! Arienrhod se aplecă înainte, cu gest de avertizare tăcută. La urma urmei, este verişoara lui, Comandante. Bineînţeles că-l preocupă ce i s-a întâmplat. „Lua-i-ar dracu”, adăugă în gând văzându-l cât era de preocupat.
— Fuseseră... jupuiţi, Maiestate, se încruntă PalaThion.
— Jupuiţi? Regina privi către Sparks cu o neîncredere voalată, şi zări surpriza din ochii lui. Starbuck n-ar face niciodată aşa ceva. În ce scop?
— De vreme ce este omul dumneavoastră, ar trebui să-i cunoaşte-ţi mai bine motivele. PalaThion îşi pipăia centura cu arme, apropiindu-se extrem de mult de aroganţă. Cine altul ar fi avut posibilitatea să înece atâţia mersi dintr-o dată?
„Nu-mi place asta. Nu-i pot pricepe îndeajuns gândurile”. Arienrhod pipăi spirale transparente ale braţului tronului.
— Păi, Comandante, îţi spun sincer, chiar dacă el ar fi făcut asta, nu văd de ce eşti atât de preocupată. În scurt timp va fi mort atunci când va veni Schimbarea. Ridică din umeri cu o acceptare fatalistă şi o urmă de zâmbet.
— Legea nu poate conta pe asta, Maiestate, rosti PalaThion aruncându-i o privire muşcătoare. În plus moartea aceea ar fi prea uşoară pentru el.

Sparks se întoarse; se abţinu să zică ceva şi-şi trecu mână prin păr.
Dintr-o dată Arienrhod îşi simţi sângele vâjâindu-i prin urechi.
— Vorbeşte pentru tine însăţi, extraplanetaro! Îţi sugerez să te preocupe propria-ţi scoarţă de după Schimbare, iar pe-a noastră să ne-o laşi nouă în grijă.
— Soarta Voastră şi a mea se află în strânsă legătură, Maiestate; de vreme ce Tiamat aparţine Hegemoniei.
Reginei i se păru că „aparţine” fusese subtil accentuat totuşi, siguranţa poliţistei ceda chiar în momentul cacealmalei, iar neîncrederea în sine o readuse la locul său. PalaThion! ştia – da, ştia – că Iernaticii aveau anumite planuri, dar la fel de sigur ştia că era incapabilă să le oprească.
— În orice caz, îl vreau pe Starbuck pentru interogatoriu şi sper că veţi coopera, zise poliţista sec fără să spere absolut nimic.
— Bineînţeles, voi face tot ce pot ca această neplăcere să fie rezolvată. Arienrhod descâlci colierul din mărgele de cristal ce se revărsa pe pieptul cămăşii ei, argintii. Dar Starbuck acţionează pe propria-i răspundere, el vine şi pleacă atunci când îi place. Nu ştiu când o să-l mai văd.
Gura lui PalaThion se strâmbă cu scepticism.
— Oamenii mei îl vor căuta, de asemenea. Desigur, m-ar ajuta mai mult dacă mi-aţi spune numele lui.
Arienrhod îi făcu semn lui Sparks să urce pe podium şi-i mângâie cu mâna braţul dezgolit. Îl simţi înfiorându-se de parcă atingerea ei îl ardea cu un foc rece.
— Îmi pare rău, Comandante. Nu pot dezvălui nimănui identitatea lui. Ar însemna o violare a încrederii, a întregului concept al poziţiei lui în societate. Dar voi fi cu ochii pe el...
Întinse mâna ca să atingă o buclă din părul lui Sparks, şi-o încolăci în jurul degetului; bărbatul o privi cu o teamă bruscă. Regina zâmbi, şi el zâmbi, îndoielnic.
— Îl pot descoperi eu însămi. Şi când o voi face, îl voi lua cu forţa! PalaThion făcu plecăciunea cuvenită şi ieşi.
Sparks pufni în râs, eliberându-şi tensiunea.
— Chiar sub ochii ei!
Arienrhod îşi permise să i se alăture, fără o adevărată plăcere, amintindu-şi de vremea când râsul reprezenta un lucru simplu, avându-şi rădăcinile în bucurie, nu în durere...
— Ce ruşine că nu-şi va da seama niciodată ce-a pierdut, „Dar trebuie să mă conving de asta”. Pentru o vreme, Starbuck va trebui să poarte masca Omului Obişnuit.
Redeveni sobru, Sparks făcu cu capul un semn afirmativ.
— Asta-mi convine, mormăi el cu amărăciune.
— Ce s-a întâmplat pe plaja aceea? se aplecă Arienrhod înspre

bărbat, stăpânindu-l cu privirea.

— Ţi-am spus tot ce ştiam, tot ce-am văzut! Am omorât mersii, ca de obicei, şi i-am lăsat ca să-i găsească Ngenet. Nimic altceva! Îşi încrucişă braţele pe piept: Nu ştiu ce s-a-ntâmplat după aia. Pentru numele Doamnei, aş fi vrut să... Cuvintele răsunau ca o jalnică rugă pentru ceva pierdut şi dorit.

Ea îşi feri privirea, simţindu-şi faţa cuprinsă de o emoţie indefinită. „Chiar aşa? Atunci pe toţi zeii, sper să nu afli niciodată!”

35

— Pe ochii Doamnei! Glisorul derapă şi se opri.

Gundhalinu imită în şoaptă blestemul înăbuşit al sibilei exasperate. O nouă întindere de teren dezgolit, pietros, le blocă urcuşul pe versantul altui deal. Poliţistul nu văzuse niciodată, şi nici nu se aşteptase să vadă, ţinutul aflat dincolo de portul spaţial atunci când nu era acoperit de metri de zăpadă troienită. Tiamat ajunsese însă din nou la vara orbitală cât timp fusese ţinut prizonier; şi acum intra în vara deplină a Schimbării, când Gemenii atingeau punctul de periabsidă al drumului lor în jurul Porţii Negre. Influenţa gravitaţională a Porţii intensifica activitatea solară a stelelor gemene, dezgheţând încet această planetă îngheţată, făcând ca regiunile ecuatoriale să devină treptat insuportabil de fierbinţi.

În ultimele câteva zile, pe măsură ce-şi croiseră drumul în afara pustietăţii negru-argintie unde-şi aveau nomazii tabăra, vremea le fusese favorabilă. Singurătatea vastă, strălucitoare, se întinsese ca un covor imaculat la poalele piscurilor vulcanice roase de gheţari, sub puritatea perfectă a cerului, zi după zi. Şi pe zi ce trecea, deşi ei călătoreau spre nord, temperatura scădea treptat spre punctul de îngheţ, iar la zenitul sorilor chiar îl depăşea. Mulţumirea lor se transformase în blesteme din pricina zădărnicirii planurilor, pe măsură ce tot mai multe petice de piatră dezgolită şi de tundră blocau drumul glisorului.

Gundhalinu ieşi încetişor de sub grămada de piei şi pături, îşi târî picioarele până în partea din faţă a vehiculului şi-i ridică tălpicile ferind partea fragilă de dedesubt. Moon se opinti cu toată greutatea, împingând glisorul şi laolaltă îl târâră în susul interminabilei pante. Bărbatul privi umbrele gigantice proiectate de soare pe sol, care le reproduceau înaintarea poticnită, încercând să ignore benzile de metal încins ce-i strângeau pieptul... şi conştiinţa faptului că slăbiciunea lui silea o fată să facă toată munca grea; era conştient că ea se descurcase bine complet singură, şi fără să se plângă.

Ajunseră în sfârşit în vârful dealului, unde începea coborâşul înzăpezit. BZ exhală răsuflarea pe care o ţinuse, şi odată cu ea ieşi spasmul de tuse profundă pe care şi-l înfrânase. O simţi pe Moon venind lângă el, împingându-l la loc pe scaunul din sanie.

— Cât mai avem? se încruntă ea, trăgându-i iarăşi blănurile până sub bărbie cu un gest de infirmieră arţăgoasă. Nu mai avea plante medicinale şi el ştia că tânăra pricepuse că tusea lui se înrăutăţise din nou.

Zâmbi scurt şi clătină din cap.

— Puţin. Poate peste înc-o zi, vom fi acolo.

„Astroportul. Salvarea. Raiul”. Gundhalinu nu recunoştea că nu-şi putea aminti dacă trecuseră cinci sau şase zile de când călătoreau. Nu-şi permitea să creadă că trecuse prea mult timp, sau că putuse greşi în calcule.

— Cred că trebuie să facem tabăra acolo jos, arătă Moon.

Bărbatul îi văzu înfiorarea când o biciuire de vânt înţepătoare ca gheaţa lovi creasta dealului.

— Sorii apun deja, adăugă ea privind peste dealurile nesfârşite ce se pierdeau către marea din depărtare, apoi ridică ochii la cerul indigo care se întuneca. Se face prea rece pentru tine ca să mai călătoreşti. El o auzi inspirând brusc mai sonor decât oftatul vântului: BZ!

Privi în sus, urmărindu-i mâna, neştiind la ce să se aştepte, dar în nici un caz la aşa ceva.

Din zenitul negru-albăstrui cădeau stele. Nu erau însă stelele de sticlă sfărâmată ale acestei planete a iernii... ci stelele care străluceau în vise, cele pentru care un om putea să moară, stelele imperiului, grandorii şi gloriei... imposibilul transformat în realitate.

— Ce... ce sunt astea?

Auzi în vocea lui Moon uimirea şi groaza nenumăraţilor băştinaşi de pe şapte planete diferite, de-a lungul unui mileniu, atunci când fuseseră martori la ceea se vedea acum.

Cele cinci nave stelare se măreau cu fiecare bătaie de inimă a lor, armoniile de culoare şi intensitate modificându-se şi reordonându-se odată cu schimbarea paralaxelor, construind o complexitate în complexitate, precum lumina care se revarsă prin prisme de apă curgătoare. Gundhalinu privi cum cele cinci nave se realiniază încet, deplasându-se într-o formaţie în cruce, văzu jocul focului lor rece împrăştiindu-se şi fuzionând într-o imensă stea, simbolul Hegemoniei. Culorile străluceau într-o muzică pe care aproape o puteai auzi, umplând cerul cu toate nuanţele, cu toate imposibilele transformări ale aurorei ce acoperea cerul nopţilor de pe planeta sa natală...

— Primul Ministru? E Primul Ministru? ajunseră la el cuvintele lui Moon, înăbuşite de obrăzarul protector şi de mâna ei ridicată.

El înghiţi un nod, apoi încă unul, incapabil să răspundă.

— Sunt nave! răspunse sibila de una singură, când bărbatul n-o făcu. Sunt doar nave. Cum pot fi reale, şi în acelaşi timp atât de minunate?

— Sunt Kharemoughi.

I-ar fi putut răspunde: „Imperiul” sau „Zeii”. Nu-i spuse că erau nave obişnuite, înfăşurate în mantii de proiecţii holografice ca să uluiască o lume supusă. Se uită la fata orbită de veneraţie şi luă zâmbetul de pe faţa ei drept apreciere.

— Zău? Ea îi atinse cu blândeţe obrazul, şi se întoarse cu atenţia

către cer când formaţia se descompuse iarăşi, flăcările se domoliră şi tăciunii aprinşi căzură pe pământ... înapoia dealurilor, la numai două culmi depărtare de ei. Ia uite! Se smulse din uimirea care-o cuprinsese: Ăla trebuie să fie astroportul! BZ, mai avem puţin. Putem ajunge acolo diseară. Nori de chiciură îi crescuseră în jurul obrajilor şi faţa i se îmbujoră de emoţie. Ajungem la timp!

— Da, inspiră el adânc. E timp destul. Slavă zeilor! Privi cum ultima dintre nave se stinse ca o lumânare în spatele dealurilor înzăpezite. „Diseară...” Nu e nevoie să ne grăbim în seara asta. Încă o zi nu mai contează. Şi mâine este foarte bine.

— În câteva ore am fi acolo, îl privi ea surprinsă.

Poliţistul ridică din umeri, privind tot in depărtare.

— Poate c-aşa e. Începu să tuşească, şi-şi înăbuşi accesul cu palma.

Moon îi puse o mănuşă pe frunte, ca şi cum i-ar fi controlat temperatura.

— Cu cât mai repede te vede un tămăduitor... un medic, cu atât mai bine.

— Bine, dădaco!

Ea-i dădu un ghiont. Gundhalinu rânji, înflăcărarea revenindu-i când Moon porni sursa de alimentare. Glisorul trecu silenţios peste culme şi porni în jos, ascunzând până şi luminile stârnite de asolizarea navelor. Ore... numai câteva ore, până când va reveni la viaţă, până îşi va redobândi traiul pe care aproape că-l pierduse pentru totdeauna, singura viaţă care merita să fie trăită. Zei, da, voia să ajungă în seara asta la astroport! „Atunci de ce spusese „mâine”? „Şi mâine este foarte bine”. Îşi mişcă mâinile pe sub pături, deplasând animalele lui Blodwed, care se bucurau de căldura trupului său – rămăseseră doar două. Pasărea verde murise cu trei-patru nopţi în urmă. Dimineaţa îi făcuseră un mormânt mic în zăpadă. Acolo singur plec cu... rostise cu voce tare aceste cuvinte, îngenunchind în zăpadă sub prezenţa tăcută a cerului.

Le rostise din ochi la fiecare revărsat de zori, când se trezea descoperindu-se liber şi o vedea pe fată în cortul gonflabil, destul de aproape ca s-o atingă, dar nemaiatingând-o niciodată din acea noapte. Îi veghease somnul, visele care îi treceau peste chip... faţa bălană şi părul răvăşit, alb ca zăpada, paloarea sălbatică, nenaturală, ce-i era mai familiară acum decât propria-i piele smeadă; toate îi deveniseră deodată frumoase şi adevărate. În închipuirea lui, o ţinuse iarăşi în braţe, îi sărutase buzele ca s-o trezească în zori... şi în această pustietate fără de sfârşit, bărbatul fusese liber într-un fel cum nu fusese niciodată, liber de trecutul şi de viitorul său, de codurile rigide care-i defineau existenţa. Aici el plutea fără formă, ca un embrion, şi nu se ruşinase simţind o dorinţă arzătoare pentru fata primitivă cu ochii ca ceaţa şi ca agatul.

O văzuse trezindu-se din vise neplăcute, sub sărutul său imaginar, rămânând întinsă şi privindu-l cu un zâmbet somnoros. Văzuse cum ochii ei se umpleau de înţelegere şi recunoscuse dorinţa ezitantă de a răspunde, care-i umplea trupul. Însă doar ochii lui întrebaseră, şi doar ochii ei îi răspunseseră. Iar acum o altă dimineaţă n-avea să mai existe...

*

Ajunseră pe culmea unui ultim deal, înfriguraţi şi suferinzi; tăcuta strălucire din zori a astroportului se deschise înaintea lor precum un soare răsărind la miezul nopţii. Domul scund al complexului subteran era o proeminenţă vastă pe şesul îndreptat spre mare, aproape un oraş în toată puterea cuvântului, o lumină nepământeană îi inunda suprafaţa curbată. Acum nu se mai zărea nici un semn al navelor stelare, suprafaţa impenetrabilă a cupolei nu era întreruptă de nici o deschidere. Departe, la orizont, pâlpâia forma de scoică a neadormitului Carbuncle.

Gundhalinu oftă, liniştindu-şi apăsarea dureroasă din piept. Moon şedea tăcută în faţa comenzilor; bărbatul se întrebă dacă era uluită la vederea primului astroport pe care-l zărise vreodată... până când îşi aminti că acesta nu era primul ei port stelar. Mâna fetei se întinse brusc şi-i apăsă umărul, într-un gest care mai degrabă cerea liniştirea decât o oferea. El îşi înălţă palma ca s-o acopere pe-a ei, dar constată că degetele refuzau să-l asculte. Coborî braţul.

— Nu-ţi face griji, murmură poliţistul cu stângăcie. Mai bine-am coti la stânga, să ne apropiem de intrarea principală. Securitatea va fi sporită de un câmp magnetic pentru vizita de stat... nu vreau să păţim ceva din pricina măsurilor lor de prevedere.

Ea îl ascultă, continuând să fie tăcută. Prins în capcana neaşteptatei sale incapacităţi s-o atingă, s-o liniştească, pe ea sau chiar pe sine, Gundhalinu privi domul înălţându-se înaintea lor.

Mai aveau o sută de metri până la intrarea principală când în jurul lor se revărsară lumini şi o voce imaterială le ordonă să se oprească. Patru oameni, purtând uniforma albastră pe care Gundhalinu aproape că uitase cum arăta, se apropiară de ei cu precauţie; ştia că în interior erau mai mulţi care supravegheau glisorul. Vizierele căştilor lor erau coborâte, nu putea recunoaşte pe nici unul. Faptul că ştia că erau oamenii lui nu-l consola, nici nu-l liniştea. Rămăsese încremenit, cu o stinghereală vinovată, de parcă era un criminal şi nu o victimă.

— Încălcaţi o zonă interzisă. (El recunoscu însemnele de grad ale unui sergent, dar nu şi vocea acestuia). Îndepărtaţi-vă, Iubitori ai Mamei, şi dacă aţi adus cu voi mai mulţi din clanul vostru de hoţi, luaţi-i şi pe ei, înainte de a vă folosi drept ţinte vii.

Gundhalinu îşi înăspri vocea.

— Cine dracu' te-a învăţat procedura, sergent?

Sergentul tresări, prefăcându-se surprins.
— Cine dracu' vrea să ştie?
Făcu un semn din mână. Doi dintre oamenii săi o înconjurară pe Moon, iar al treilea îl trase pe Gundhalinu din sanie. Picioarele acestuia cedară şi se aşeză în zăpadă, fără prea multă ceremonie.
— Lasă-l în pace!
— Luaţi-vă mâinile de pe ea!
Protestul său mânios se auzi odată cu cel al lui Moon când sibila porni către el şi cei doi oameni o smuciră înapoi. Gundhalinu îşi împinse gluga pe spate şi-şi scoase obrăzarul. În mod deliberat, vorbi în Klostan, limba de bază de pe Portul Nou:
— Îţi spun eu „cine vrea să ştie”, sergent. Inspectorul de Poliţie Gundhalinu vrea să ştie.
Sergentul îşi împinse în sus viziera căştii, holbându-se:
— Voi, zei...
— Gundhalinu e mort!
Al treilea poliţist se uită cu atenţie la el.
— Pe mileniul care vine este chiar el!
Moon se eliberă şi-l ajută să se ridice. Gundhalinu îşi şterse pantalonii şi se înălţă cu o demnitate lentă.
— Rapoartele despre moartea mea au fost premature. Îşi puse braţul în jurul fetei, sprijinindu-se pe umărul ei.
— Inspectore! Sergentul se repezi să ia poziţia de drepţi. (Gundhalinu asocie un nume feţei lui: TessraBarde). Credeam că bandiţii v-au făcut de petrecanie, domnule. Daţi-i o mână de...
— Mă simt bine. Gundhalinu clătină din cap, în timp ce Moon îşi intensifică strânsoarea într-un gest protector, de apărare, refuzând să se desprindă de el. Sunt bine acum, zise uitând dintr-o dată de frig şi de oboseală, simţind cu uşurare, căldură şi putere
— Bine-aţi venit înapoi, Inspectore! Aţi făcut-o exact la timp. Unul dintre poliţişti îi strânse mâna şi o examină cu curiozitate pe Moon. Gundhalinu simţi că se nasc implicaţii. Cine-i prietena dumneavoastră, Iubitoare a Mamei?
— E bine să fii înapoi – habar n-aveţi cât de bine e.
Aruncă o privire obrazului lipsit de mască al lui Moon, îi văzu suspiciunea temătoare şi înţelese în sfârşit că o parte din nesiguranţa ei tăcută se concentrase asupra lui. Îi zâmbi liniştitor şi simţi strânsoarea ei domolindu-se.
— Însoţitoarea mea a fost prizonieră împreună cu mine. Înainte de a mai povesti despre noi amândoi.., amână el momentul când ştia că va trebui să mintă,... ne-ar fi de folos o masă caldă şi un loc să ne odihnim.
El tuşi sfâşietor, subliniindu-şi starea.
— Inspectore, după cum ştiţi, domnule..., îl auzi pe TessraBarde,...

ăă, localnici nu au voie să intre în complex.

— Pe toţi zeii, sergentule! (Îşi pierduse răbdarea). Dacă bandiţii Iernatici n-ar fi pătruns în afurisitul ăsta de complex, n-aş fi acum aici pe jumătate mort! Şi dacă n-ar fi existat această femeie, n-aş mai existat deloc! Porni către intrarea în tunel, susţinut încă de braţul lui Moon. Aduceţi-ne sania!

Nimeni nu mai obiectă.

*

Jerusha îşi frecă ochii şi-şi înăbuşi un căscat cu palma. Zumzetul a aproape cincizeci de conversaţii se rostogolea pe deasupra şi în jurul ei, se înălţa către tavan şi era reflectat îndărăt, adormind-o. Astăzi rămăsese trează timp de douăzeci de ore, după o altă noapte de somn întrerupt; chiar şi această poziţie onorantă, aşezată la principala masă a sălii, printre semizeii Adunării Hegemonice, se transformase într-un alt test de rezistenţă. După ora de la bordul navei Primului Ministru si a Apărării, se aflau acum în miezul zilei şi nu în toiul nopţii; ca atare, noaptea devenise zi pentru fiecare cei delegaţi să-i întâmpine.

În seara asta dăduse mâna cu însuşi Primul Ministru Ashwini, purtând o uniformă de gală a Comandantului Poliţiei, încărcată de destule galoane şi alămuri pentru a se lua la întrecere cu soarele. Sau aşa crezuse ea până când văzuse îmbrăcămintea de ceremonie a lui Ashwini, din brocart cu pietre preţioase, splendid croită pentru a sublinia fiecare linie a trupului său încă tânăr. Ce vârstă avea oare, măsurând după timpul real? Patru sute de ani? Cinci sute? Până si Arienrhod simţea probabil un fior de invidie la imaginea a tot ceea ce reprezenta el. (Fusese cuprinsă de o plăcere secretă aflând că Arienrhod nu avea permisiunea de a participa la acest banchet). Prim Ministru pe viaţă, Ashwini îi urmase la putere tatălui său ca un element din spectacolul Hegemonic în secolele de după perioada în care visele Kharemoughului de a domina planetele de acelaşi categorie fuseseră spulberate de indiferenţa fundamentală a spaţiului şi timpului galactic. O salutase pe Jerusha cu o curtenie politicoasă, în care ea îi citise neîncrederea la găsirea unei femei în această postură. Şeful Justiţiei, Hovanesse, stătea acum lângă el, dar Jerusha era aproape indiferentă la genul de rapoarte pe care acesta le primea despre ea.

Un servo-mecanism se opri lângă ea, îndepărtă cu dexteritate al şaselea sau al şaptelea fel de mâncare, neatins, şi-i aşeză un altul în faţă. Jerusha îşi sorbi ceaiul, privind petele de grăsime rotindu-se pe suprafaţa lui aburindă, neagră-roşiatică. Opărise ceaiul până când linguriţa fusese gata să se dizolve, şi spera că va fi destul de tare s-o ţină trează.

— Vă reţinem de la adevăratul somn de noapte, Comandante?

Jerusha se întoarse, plină de vinovăţie, să-l privească pe bărbatul din dreapta ei, Primul Secretar, Temmon Ashwini Sirus, un fiu natural

al Primului Ministru. Era un bărbat drăguţ, cu o piele deschisă la culoare şi oase mari pentru un Kharemoughi, cam în jurul vârstei mijlocii. Ultimul aspect o surprindea, pentru că Primul Ministru însuşi arăta mai tânăr. Totuşi amănuntul părea mai puţin surprinzător precum existenţa unui bastard printre membrii Adunării, acest depozitar de bază al aroganţei Kharemoughi. În mod evident, Temmon Sirius îşi câştigase o faimă considerabilă ca politician luptător pe planeta lui natală, şi asta-l îndemnase pe Primul Ministru să încalce tradiţia şi să-l „aleagă” într-un post vacant din Adunare. În prima oră, Jerusha purtase o conversaţie banală cu el şi cu Preşedintele Camerei, îmbrăcat regeşte, din stânga ei, a cărui colonie pătrunzătoare o făcea să strănute. Conversaţia murise însă de la sine şi femeia fusese recunoscătoare când ei îşi lăsaseră atenţia atrasă în altă parte.

— Nu, bineînţeles că nu, Secretare Sirus, murmură ea, amintindu-şi în sfârşit de bunele maniere. Îşi trecu un deget pe sub marginea aspră, împletită a gulerului înalt.

— Abia dacă v-aţi atins de mâncare. Şi asta după toate chinurile celui mai bun bucătar al dumneavoastră de a ne face pe plac. Coaja de canawba este excelentă.

Vorbea Klostan cu uşurinţă, un lingvist desăvârşit, precum majoritatea tehnicienilor Kharemoughi. „Dar ce altceva are el de făcut toată viaţa?” Îi zâmbi prosteşte. „O zei, scoateţi-mă de-aici...”

— În domeniul meu de activitate nu particip la multe dineuri cu douăsprezece feluri de mâncare. După atâţia ani, propriul ei grai i se părea mai străin decât tiamatana. Cred că n-am să fiu la înălţimea provocării. „A niciunei provocări!”

— Gustă pepenele galben, Comandante. Aprobă când ea ridică ascultătoare lingura zimţată şi continuă: cred că a te bucura de mâncarea bună este singura cale de a supravieţui plictiselii groaznice a acestor afaceri de stat. Şi a bea băuturi bune...

„Deci asta ţi-a dezlegat limba”. Înghiţi altă lingură de pepene, dându-şi seama brusc de faptul că îi plăcuse, împotriva voinţei sale. „Oh, ce dracu... să trăieşti într-o lume de vis pentru o oră, asta va trebui să-ţi ajungă pentru toată viaţa. Prefă-te că totul a ieşit aşa cum ai vrut tu şi că nu se va sfârşi odată cu plecarea definitivă.” Jerusha privi afară spre întinderea impunătoare, roşie-aurie, a câmpului de asolizare, unde navele Adunării veniseră să se odihnească precum o cenuşă stinsă, ca mii de monezi bătute, după splendoarea învăpăiată a coborârii lor. Reţelele energetice ale câmpului şi anexele sale periferice erau acoperite cu lumină, precum suprafaţa coagulată a unui şuvoi de lavă. Şi, pentru o clipă femeia simţi un val de mândrie şi de plăcere la vederea celor mai incredibile realizări ale omenirii, fiindcă se afla printre cei mai de seamă cetăţeni ai săi, pentru viitorul mai glorios ca niciodată care i se întindea înainte... făgăduiala sirenei

care o ispitise să plece de pe lumea natală. „Şi pentru ce...?” Privi din nou de-a lungul meselor dispuse sub formă de arbore, la feţele ca nişte frunze însufleţite mişcându-se în vânt, la chipul lui Sirius; gândind, pe neaşteptate, cu durere: „BZ... acest moment trebuia să-ţi aparţină ţie, nu mie”.

— Cum s-a-ntâmplat că...

— Iertaţi-mă, Comandante. Sergentul din gardă pătrunsese între ei, scuzându-se: Iertaţi-mă, domnule.

— Ce este, TessraBarde? Jerusha nu putea recunoaşte urgenţa deosebită din tonul lui.

— Îmi pare rău că vă întrerup, doamnă, dar m-am gândit că aţi vrea să aflaţi... tocmai ce l-am găsit pe Inspectorul Gundhalinu.

Lingura Jerushei zdrăngăni peste petalele farfuriei sale în formă de floare.

— E mort.

— Nu, doamnă, eu însumi l-am văzut. L-a adus o băştinaşă. Un medic îl examinează chiar acum, în spitalul...

*

— Unde-i? întrebă Jerusha pe cea mai apropiată tehniciană, când intră din holul aripii spitalului în camera de consultaţie. Îl lăsase pe TessraBarde să-i dea o explicaţie Primului Secretar, sperând dar nici prea păsându-i dacă scuzele ei fuseseră suficiente. Unde-i inspectorul Gundhalinu...?

— Înăuntru, Comandante, arătă femeia cu bărbia, mâinile fiindu-i pline cu echipament.

Jerusha trecu prin cea de-a doua uşa, crezând doar pe jumătate că odaia nu avea să fie pustie.

— Gundhalinu!

Camera nu era goală şi numele lui îi explodă pe buze cu mai multă tulburare decât intenţionase.

Din locul unde şedea, bărbatul se răsuci s-o privească; picioarele îi atârnau peste marginea mesei de consultaţii, era dezbrăcat până la brâu, iar un medic îmbrăcaţi în albastru îi plimba în dreptul pieptului un aparat de diagnosticare. Jerusha îi putea număra toate coastele, ce-i ieşeau prin piele ca nişte doage de butoi. Îi văzu chipul şi nu-şi putu crede ochilor când înregistră amănuntele, scofâlcit, neras, ştirb. Când se opri în faţa lui, îl văzu bâjbâind după o cămaşă, apoi îi făcu semn medicului să se îndepărteze; îşi mişcă mâinile prin aer, iar în cele din urmă şi le încrucişă peste piept întocmai ca un băieţel ruşinat.

— Comandante...

„Da, pe toţi zeii; tu eşti ăsta, BZ...” Femeia îşi stăpâni impulsul de a-l îmbrăţişa ca o mamă, distrugând astfel complet demnitatea lui şi a ei.

— Nu eşti o privelişte prea plăcută, zise ea, zâmbind până când

crezu că nu mai puţea suporta.

— Zeilor! Scuzaţi-mă, Comandante... nu credeam să vă văd astfel... adică, vreau să spun, atât de prezentabilă...

— BZ, tot ceea ce contează cât de cât pentru mine este dacă tu eşti o realitate. În cazul ăsta, festivitatea de sus nu este, la urma urmei, lipsită de sens.

Faţa lui se strâmbă într-un zâmbet.

— La fel de real ca şi venirea lor.

Se gârbovi, ridicând o mână ca să-şi acopere gura când începu brusc să tuşească.

— Te simţi bine? Doctore, care-i problema?

Jerusha se întoarse către tehnician şi-şi dădu seama pentru prima oară că în cameră mai exista o a patra persoană, stând tăcută într-un colţ.

Medicul ridică din umeri.

— Epuizare fizică. Pneumonie dusă pe picioare...

— Nimic care să nu se poată rezolva cu câteva antibiotice, îl întrerupse brusc Gundhalinu. Şi o mâncare caldă pentru prietena mea şi pentru mine. Zâmbi iute spre necunoscuta tăcută, iar medicului îi azvârli o privire dezaprobatoare.

— Să văd ce pot face, Inspectore.

Tehnicianul părăsi încăperea, cu faţa complet inexpresivă. Jerusha se întrebă dacă îşi ascundea astfel iritarea, sau un simplu chicotitul.

— Dacă aş fi ştiut, aş fi adus cu mine toată mâncarea care mi-a rămas. Prima jumătate a dineului meu la nivel de stat ar fi putut hrăni toată populaţia muritoare de foame a planetei.

Curiozitatea o făcu să înainteze în timp ce vorbea, uitându-se peste chiuvete şi rafturi umplute cu medicamente, pentru a o studia pe tăcuta observatoare. O fată cu pielea albă, îmbrăcată într-o canadiană albă, cu o vânătaie în curs de vindecare pe faţă; „o băştinaşă?" Jerusha se încruntă. Fata îi întoarse uitătura dar nu cu timiditatea speriată la care se aşteptase, ci cu o fixitate cercetătoare. Ceva îi părea familiar...

Gundhalinu îi urmări privirea insistentă şi vorbi un pic prea iute

— Comandante, aceasta e Văratica ce mi-a salvat viaţa. Ea m-a adus înapoi la timp pentru plecarea definitivă. Moon, apropie-te şi fă cunoştinţă cu Comandantul PalaThion: Dacă pe planeta asta există cineva care să te poată ajuta să-ţi găseşti vărul, atunci ea e aceea. Am fost luat prizonier de către bandiţi, doamnă, şi ea la fel. Dar ea...

Jerusha lăsă cuvintele să se rostogolească pe deasupra sa nebăgate în seamă, „Moon... Văratică... Moon Dawntreader Văratica!" Nevinovata răpită, musafira omorâtă a lui Ngenet, clona pierdută a Reginei... clonă Reginei! Da, recunoştea acea faţă, cum că o vedea în sfârşit cu claritate. O străbătu un fior rece: „Ce caută aici? Cum poate

să se afle aici, cum poate să fie cea care l-a adus înapoi? Nu ea...” Fata veni lângă Gundhalinu; mâinile bărbatului se strânseră protectoare peste ale ei. „BZ nu ştie că e proscrisă, oare nu-şi aduce aminte de ea?”

— Comandante PalaThion, zâmbi Moon şi neliniştea i se citi deodată pe faţă.

— Ce cauţi...

— Comandante, îmi asum răspunderea pentru aducerea ei...

Gundhalinu se opri când o mulţime de voci umplu camera exterioară. Jerusha văzu cum se luminează la faţă, iar apoi cum este cuprins de panică atunci când îşi dădu seama ce limbă se vorbea.

— Sfinte...! Comandante... Moon, zise el, smucind canadiana de pe spatele fetei, am nevoie de haina ta.

Moon îl lăsa s-o ia, ba chiar îl ajută s-o îmbrace de parcă îi înţelegea cumva stânjeneala. Poliţistul coborî de pe masă, încheindu-şi canadiana până sus, când Primul Secretar şi Preşedintele Camerei intrară, urmaţi de cel puţin şase comeseni şi însoţitorii lor. Jerusha îi salută, şi văzu mândria lui Gundhalinu.

— Comandante! Primul Secretar Sirus le răspunse la salut printr-o înclinare a capului. Când am aflat că ofiţerul dispărut era din neamul nostru am decis că trebuie să venim şi să-l felicităm noi înşine pentru faptul că s-a-ntors nevătămat.

Privi de la Gundhalinu la Moon şi iarăşi la Gundhalinu, de parcă nu putea crede că un Kharemoughi ar fi putut vreodată să arate astfel.

— Inspector BZ Gundhalinu, sadhu, salută Gundhalinu din nou, de parcă trebuia s-o dovedească.

Brusc, Jerusha fu mulţumită că-şi petrecuse ultima lună de nopţi nedormite, ascultând fără chef Sandhi vorbită, special pentru această ocazie. Încă nu putea desluşi toate convoluţiile rangurilor.

— Tehnician de rangul al doilea, Sadhanu, bhai, vă... mulţumesc tuturor că aţi venit. Este cea mai mare onoare, este cel mai înălţător moment din viaţa mea.

— Gundhalinu-eshkrad. Expresia lui Sirus se relaxă la auzul complimentului şi la asigurarea verbală că se aflau, totuşi, în prezenţa unui aristocrat. Clasei şi familiei tale prestigiu, aduci, că la o astfel de vârstă tânără deja inspector eşti.

— Vă mulţumesc, sadhu. Pistruii lui Gundhalinu se înroşiră. Încercă să-şi reţină un acces de tuse, dar nu reuşi; ei îl aşteptară să termine cu simpatie politicoasă.

— Cel mai bun ofiţer al meu a fost el. Lipsa i-am simţit-o extrem de mult.

Jerusha fu încântată de privirea surprinsă a lui Gundhalinu atunci când auzi omagiul, şi încă rostit în Sandhi. Moon stătea între ei, tăcută, zâmbind când îl privi pe BZ, de parcă, într-adevăr ar fi înţeles

ce fusese spus despre el. Jerusha îi observă pentru prima oară tunica; culorile ei amplificau ciudăţenia pielii ei deschise la culoare şi al părului argintat de lumină. Era costumul tradiţional al nomazilor din Iarnă; ea văzuse o singură dată unul, etalat ca o raritate în vitrina unei prăvălii de antichităţi din Labirint. „Cine eşti tu, fetiţo?”

Îl auzi însă doar pe Secretarul Sirus prezentându-se şi ridicând o palmă în sus într-un gest ce constituia echivalentul Kharemoughi al strângerii de mână. Moon deveni pe neaşteptate rigidă la auzul numelui său. Gundhalinu făcu un pas în faţă, ridicându-şi mâna. O clipă de stânjeneală trecu printre ei ca o scânteie electrică înainte ca palmele să li se întâlnească. Poliţista observă că mâna lui Gundhalinu nu se putea deschide complet; degetele îi erau chircite ca nişte cleşti. Văzu apoi cicatricile alb-rozii încreţindu-i încheietura în partea interioară. „O, zei, BZ...”

Sirus continuă să facă prezentările. Gundhalinu îşi menţinu un chip inexpresiv atunci când parfumatul Preşedinte al Camerei refuză să-i atingă mâna. „Oare crede că-i molipsitor?” se încruntă Jerusha. Când vedea tăieturi la încheietură, Jerusha îşi dădea seama imediat ce însemna şi ştia că şi Kharemoughii recunoşteau ce se petrecuse.

— Tu... probabil că îngrozitoare greutăţi ai îndurat, pierdut în sălbăticie după ce nava de patrulare ţi s-a prăbuşit, Inspectore Gundhalinu. Cuvintele lui Sirius ofereau posibilitatea unei explicaţii.

— Eu... eu pierdut n-am fost în sălbăticie, Secretare Sirius, spuse împietrit Gundhalinu. Am fost de către bandiţi făcut prizonier. Ei m-au tratat... rău. Îşi plecă ochii sub greutatea privirilor reunite, lungi, şi-şi lipi încheieturile de coapse. Dacă nu era femeia aceasta, niciodată nu m-aş mai fi întors. Ea mi-a salvat viaţa. Întinse mâna, prinse cotul sibilei şi o trase în faţă. Aceasta e Moon Dawntreader Văratică.

Expresia lui îi spuse fetei de onoarea care îi era acordată. Zâmbi înspre el, apoi îl privi pe Sirius cu o bruscă încordare.

— O băştinaşă? rosti Preşedintele cu voce sonoră de băutură. O ignorantă barbară a salvat un inspector Kharemoughi? Asta nu prea mă amuză, Gundhalinu-eshkrad, nu mă amuză de loc.

— N-am intenţionat să fac o glumă. Gundhalinu îşi înălţă capul, cu vocea dintr-o dată blândă si rece. Nu este o sălbatică neştiutoare. Este cea mai înţeleaptă şi mai nobilă fiinţă umană din această încăpere. Este o sibilă.

Grijuliu, îi trase într-o parte gulerul tunicii; Moon îşi ridică bărbia cu mândrie ca să arate o rană de cuţit pe jumătate vindecată şi un trifoi tatuat. Jerusha se strâmbă. „Pentru numele Luntraşului, acum chiar că ai făcut-o!”

O surprindere instinctivă se ivi pe feţele privitorilor, Preşedintele era însă prea ameţit ca să mai fie respectuos să-şi aducă aminte de bunele maniere.

— Ce înseamnă asta pe planeta unde ne aflăm? Poţi s-o îmbraci într-o robă şi eshkrda să-i spui dar asta din ea o Tehniciană nu va face. O sibilă pe lumea asta... Se opri brusc, când cineva îl apucă din spate, bolborosindu-i cuvinte tăioase, neinteligibile.

Jerusha o urmărea pe fată şi-i văzu obrajii colorându-se de parcă înţelesese fiecare cuvânt rostit acolo. Moon se îndepărtă câţiva paşi de Gundhalinu, cu braţele ţepene şi spuse într-o bombastică limbă Sandhi:

— Eu doar o cupă sunt care cunoaştere cuprinde. Şi înţelepciunea celor care beau din mine înţeleaptă mă face. Proştii fac o sibilă proastă, oriunde ea se află.

Jerusha tresări şi clătină din cap. Feţele Kharemoughilor se încreţiră de uimire.

— Să te ofensăm n-am intenţionat, zise Sirus în grabă, împăciuitor. De vreme ce o femeie sfântă eşti pentru cei din neamul tău, meriţi şi respectul nostru, sibilo. Zâmbi scurt, autocritic. Dar Sandhi unde a învăţat ea, Comandante?

— Eu am învăţat-o, rosti Gundhalinu, înainte ca Jerusha să pregătească răspunsul care era evident. Bărbatul îşi trecu braţul în jurul umerilor lui Moon şi o trase către el. Cu tot respectul datorat distinsului Preşedinte, aş dori să spun că dacă pe ea Gundhalinu-eshkrad o voi face, dacă ea soţia mea va fi, onoarea întregii mele clase ea o va înălţa.

De data asta uimirea se aproprie de groază pe feţele lor. Jerusha privi cu ochi mari la fel ca şi ceilalţi.

— ...înspăimântător..., auzi ea vocea piţigăiată a unei femei aflată undeva mai în spate.

— Gundhalinu-eshkrad, îşi schimbă Sirus poziţia, stânjenit, aţi avut mari greutăţi de îndurat, înţelegem asta...

Gundhalinu şovăi în faţa dezaprobării lor unanime. Braţele i se înmuiară, dar mâinile îi rămaseră pe umerii lui Moon.

— Da, sadhu, murmură el, dar nu vreau insultată s-aud că e. Ea mi-a salvat viaţa.

— Bineînţeles, surâse iarăşi Sirus. Dar nu intenţionezi cu ea să te căsătoreşti... Privi de la unul la celălalt.

— Ea iubeşte pe altcineva, spuse BZ, aproape cu tristeţe. Moon se răsuci sub mâinile lui ca să-l privească.

— Deci cu ea te-ai căsători? întrebă indignat Preşedintele. Mândrie nu ţi-a mai rămas de loc? Eşti atât de degenerat? Să spun un astfel de lucru fără ruşine! Eşti deja unul care a ratat sinuciderea!

Sensul acuzei putea fi şi acela de laş.

Gundhalinu inspiră adânc, şuierând.

— Am încercat această onorabilă faptă. Nu e vina mea că n-am reuşit! Îşi întinse mâinile.

— Este întotdeauna greşeala unui om cu adevărat superior, atunci când nu reuşeşte. (Vorbea o altă persoană oficială, necunoscută Jerushei). Cineva care a ratat sinuciderea nu merită să trăiască.

Pavăza asaltată a respectului de sine a lui Gundhalinu se sfărâmă cu totul; se retrase împleticindu-se câţiva paşi până la masa de consultaţie şi se agăţă de ea de parcă înseşi acele cuvinte fuseseră o lovitură mortală.

— Iertaţi-mă, sadhanu, bhai, pentru... pentru că mi-am făcut de ruşine clasa şi familia. Nu putea nici măcar să-i privească. N-am meritat niciodată onoarea respectului dumneavoastră, sau a prezenţei aici. Dar vă merit dispreţul şi repulsia. Nu sunt mai bun decât un sclav, decât un animal târâtor.

Braţele începură să-i tremure. Jerusha înaintă rapid ca să-l susţină înainte de a se prăbuşi.

— Ce-aţi păţit, oameni buni! se răsti ea peste umăr fără să-i mai pese. Ce vreţi de la el? Vreţi să-i tăiaţi iarăşi venele, să priviţi cum i se scurge încet-încet „onoarea”? Unul din neamul vostru, un ofiţer curajos, cuviincios, a trecut prin iad şi a fost destul de puternic ca să supravieţuiască, iar voi nu-i puteţi spune decât „omoară-te”!?

— Comandante, nu eşti una de-a noastră, spuse calm Sirus. Gundhalinu... înţelege, dar tu nu vei putea niciodată să-nţelegi.

— Mulţumesc zeilor pentru asta.

Jerusha îl ajută pe Gundhalinu să urce pe masă, nesalutând atunci când persoanele oficiale care murmurau începură să părăsească încăperea. Auzi vocea Preşedintelui ridicându-se intenţionat pentru a-l denumi pe Gundhalinu printr-o formă de adresare rezervată pentru cel mai de jos Neclasificat. Gura poliţistului tremura; înghiţi convulsiv.

— Cetăţene Sirus! vorbi Moon pe neaşteptate.

Jerusha folosi chemarea lui Moon ca pe o scuză pentru a se întoarce, în vreme ce Gundhalinu îşi recăpăta stăpânirea de sine. Îl văzu pe Sirus ezitând în prag şi observă strădania fetei de a-şi înfrâna mânia în timp ce-l privea. Reuşi s-o facă; Jerusha sesiză că supărarea fusese copleşită de o altă emoţie mai importantă.

— Eu... eu să vă vorbesc trebuie.

Sirus îşi ridică sprâncenele şi aruncă o privire spre Gundhalinu.

— Cred că deja prea multe cuvinte s-au spus.

Ea scutură din cap cu o hotărâre încăpăţânată, părul ei lins, de culoare deschisă, fluturând în aer.

— Despre... despre altcineva.

— În calitate de sibilă îmi ceri asta?

Altă negare din cap.

— V-o cer ca nepoată.

Membrele lui încetară să mai încerce să-l deplaseze. Ultimii Kharemoughi care ieşeau priviră în spate, şi simţiră ceva, dar ieşiră în

coridor. Jerusha clipi, şi-l simţi pe Gundhalinu îndreptându-se în capul oaselor.

— E vorba despre fiul dumneavoastră. De la ultimul Festival.

Ochii lui Sirus scrutară iute în trecut. Încuviinţă o dată din cap apoi, privindu-i pe cei doi poliţişti, îi indică lui Moon cealaltă încăpere. Ea ieşi în urma lui, privind peste umăr.

Ochii lui Gundhalinu o urmăriră, de parcă faptul că o pierdea din vedere era mai mult decât putea el îndura: dar faţa îi era lipsită de speranţe.

— BZ... Inspectore Gundhalinu! îi reclamă atenţia Jerusha cu o voce ascuţită.

— Doamnă... Capul lui se răsuci ascultător, dar neatent.

Jerusha ezită, brusc nesigură de ceea ce urma să facă.

— BZ... n-o iubeşti cu adevărat pe fata asta, nu-i aşa?

El înghiţi un nod.

— Ce-ar fi dac-o iubesc, Comandante? Poate fi scandalos, dar nu-i o crimă.

— BZ, tu chiar nu-ţi dai seama cine-i ea?

Bărbatul o privi fără să răspundă şi ea îi citi vinovăţia pe faţă.

— E fata pe care am pierdut-o odată cu contrabandiştii acum cinci ani. Insistă, spunându-i ceea ce BZ ştia deja sperând că va fi îndeajuns. E o proscrisă, o persoană revenită în mod ilegal pe planetă. Va trebui deportată.

— Comandante, eu nu pot... Mâna sănătoasă i se strânse pe tăblia capitonată a mesei.

— BZ, dacă într-adevăr o iubeşti, atunci acest lucru nu trebuie să fie o problemă, zâmbi încurajator Jerusha. Însoară-te cu ea. Ia-ţi zborul, cu ea, lângă tine ca soţie.

— Nu pot. Gundhalinu luă o sondă ascuţită de pe tava de la capătul mesei şi-i încearcă vârful în palmă.

— Doar n-o să-i laşi pe snobii ăştia ipocriţi...

— Nu-i asta, se crispă el. Şi să nu mai vorbiţi astfel despre conducătorii Hegemoniei. Au tot dreptul să mă critice.

Jerusha deschise gura, apoi o închise iarăşi.

— Moon nu s-ar mărita cu mine. Puse sonda la loc. Ea e... ăă, legată prin jurământ, adăugă bărbatul de parcă acea relaţie neoficială de căsătorie continua să fie nepotrivită pentru o anume parte a minţii sale. E legată de vărul ei... fiul Primului Secretar Sirus. Privi iar către uşa de la intrare, incredul. Îl iubeşte. A încercat în tot acest timp să ajungă în Carbuncle ca să-l caute. Vorbea sec, aidoma cuiva care citeşte un raport. Numele lui e Sparks Dawntreader.

— Sparks?

— Îl cunoaşteţi?

— Da, şi-l cunoşti şi tu. L-am salvat odată din mâinile negustorilor

de sclavi, în ziua ultimei tale vizite la palat. După aceea l-a agăţat Arienrhod şi de atunci este unul dintre favoriţii ei la curte. Asta l-a transformat într-un depravat.

Gundhalinu se încruntă.

— Atunci e posibil...

— Ce să fie?

— Moon crede că el a devenit Starbuck.

— Starbuck! Jerusha îşi duse o mână la frunte Da... da, se potriveşte. Zei, vă mulţumesc! Şi-ţi mulţumesc si ţie. Se întoarse către bărbat: încerc de mai mult timp să aflu cine e Starbuck, aşa că acum îl voi putea înhăţa pentru crimă, şi pentru omorârea ilegală de mersi.

— Crimă? tresări Gundhalinu.

Ea încuviinţă.

— A ucis un dillyp, sau i-a lăsat pe Dulăii lui s-o facă. Crezusem că o omorâse şi pe Moon... dar şi numai atât e de-ajuns. De data asta am s-o rănesc pe Arienrhod acolo unde-o doare!

„Deci ai devenit mai ticălos decât mi-am imaginat vreodată, Dawntreader”. Îşi reaminti un băiat bătut zdravăn, cu un fluier sfărâmat, un ucigaş în negru suprapus peste imaginea unui ţărm acoperit cu cadavre. „Nici în cele mai nebuneşti coşmaruri ale mele nu mi-am imaginat că ai să cazi de atât de sus.”

— I-am... promis lui Moon că o să-l găsim... că o să-l ajutăm, dacă vom putea. Dacă n-o să putem noi, îl va prinde oricum Schimbarea.

— Nu fi prea sigur de asta. Deci Moon încă îl doreşte, chiar şi după ce ea trebuie să-l fi văzut ce-a făcut pe plaja aceea?

Jerusha fu lovită de tulburătoarea înţelegere a faptului că Sparks le aparţinuse în egală măsură lui Arienrhod şi lui Moon... şi încă le mai aparţinea. „Clona lui Arienrhod”.

— De unde ştiţi? zise Gundhalinu

— N-are importanţă. Femeia atinse cu mâna un dispozitiv metalic în formă de con ataşat cu senzori cu ventuze.

— Ea spune că încă îl iubeşte. Nu te poţi opri aşa pur şi simplu, după atâţia ani... Vrea să ştie doar dacă Sparks are pentru ea aceleaşi sentimente.

O pâlpâire de speranţă pierdută ieşi la suprafaţă.

„Asta-i într-adevăr tot ce doreşte?”

— BZ, n-o pot lăsa liberă în oraş. Jerusha clătină din cap, pipăindu-şi însemnele de pe guler. Îmi pare rău, dar nu pot să risc.

— Nu înţeleg. N-are de gând să contamineze pe nimeni. Voi rămâne cu ea până-l vom găsi pe Sparks.

— Şi-apoi ce-o să faci?

El ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă.

— Nu ştiu... Comandante, Schimbarea este extrem de aproape şi când se va produce, n-o să mai conteze dacă Moon a fost sau nu în

afara planetei. Văraticii urăsc ideea în sine. Ea a stat doar câteva săptămâni pe Kharemough. Ce rău poate să facă?

— Mă întrebi ce rău poate să facă aici o sibilă, când ea îşi cunoaşte motivul existenţei? ripostă, femeia aproape cu mânie. Dacă izbutim să-l înhăţăm pe Starbuck, poate să împartă aceeaşi celulă cu el. Dar altfel, crede-mă, este mai bine pentru toţi cei implicaţi ca ei doi să nu se mai vadă niciodată.

— Nu pot crede că aud asta de la dumneavoastră. Cuvintele erau îngreunate de o acuzaţie posomorâtă.

— Nici mie nu-mi vine să cred că te aud spunând că ea nu-i o ameninţare! Gundhalinu, ce naiba s-a strecurat în timp? Nu mă forţa, BZ. Fii un Albastru cumsecade şi acceptă faptele, nu mă face să te rănesc acum.

— Ţin la ea. Mi se pare că trebuie să însemne ceva. Începu să tuşească, apăsându-se pe piept.

— Mai mult decât datoria ta în faţa legii?

— E doar o văratică nevinovată! De ce naiba n-o putem lăsa în pace? Replica sună ca venind din partea unui om aflat în suferinţă. Jerusha îşi dădu seama că bărbatul îşi era cel mai necruţător inchizitor.

— Nu e o Văratică oarecare, BZ, zise ea fără chef. N-ai observat niciodată cât de mult seamănă cu Arienrhod?

Expresia de pe faţa lui spunea că n-o credea în toate minţile.

— Gundhalinu, vorbesc serios! Am toate motivele să cred că Regina şi-a făcut cumva nişte clone. Iar singurul motiv posibil pe care l-ar putea avea ar fi acela că ea nu doreşte sfârşitul Iernii. (Îi explică totul, fiecare detaliu al dovezilor). Aşadar... Moon este o sibilă. Nu pot risca lăsând-o pe Arienrhod să pună mâna pe... pe ea însăşi, deţinând o astfel de armă ucigătoare. Ea face tot ce poate ca să-şi menţină puterea în acelaşi stadiu. „Şi continuă să corupă tot ce atinge pe lumea asta”. Iar eu fac tot ce pot ca să mă asigur că n-o să scape basma curată. Asta include ţinerea lui Moon cât mai departe de ea.

— Nu pot crede aşa ceva. Gundhalinu clătină din cap şi ea îşi dădu seama că el cu adevărat nu putea să creadă. Moon... Moon este o persoană cum n-am mai întâlnit niciodată. Nu seamănă de loc cu Arienrhod! Ei îi pasă de toţi şi de toate... şi toţi simt asta. Dacă într-un bărbat sau într-o femeie există o scânteie de bunăcuviinţă, Moon o face să se aprindă. Toţi se îndrăgostesc de ea... nu se pot împotrivi.

Un zâmbet prostesc îi ridică uşor colţurile gurii. Jerusha se strâmbă.

— În numele zeilor, BZ, nimeni nu-i atât de minunat!

— Ea este. Staţi de vorbă împreună.

— Mai bine nici nu m-aş uita la ea, dacă este aşa cum pretinzi tu. Nu-i de mirare că se zice că „dragostea e oarbă”, adăugă apoi, mai cu blândeţe. Simţi cum i se accentuează un surâs de apărare, în vreme ce

indignarea transforma buzele bărbatului într-o linie. Unghiul sub care priveşti tu lucrurile este desincronizat, atâta tot. Ai nevoie de o masă bună, de mult somn şi de timp ca să poţi crede că ai revenit în lumea căreia îi aparţii.

— Nu vorbiţi de sus cu mine! Gundhalinu izbi în tava cu instrumente şi obiectele de pe aceasta săriră şi scânteiară. Jerusha tresări. Ştiu unde mă aflu şi nu mai aparţin acestui loc! Nu sunt potrivit să fiu inspector de poliţie, nu sunt bun să aparţin rasei umane. Tot ce vreau este să-mi respect unica promisiune pe care sunt capabil să mi-o ţin şi pe care am făcut-o unicei persoane care nu dă doi bani pe faptul că am ajuns ce-am ajuns. Iar acum încercaţi să-mi spuneţi că ea e un monstru şi că trebuie s-o ţin departe de singurul lucru pe care şi-l doreşte, atunci când se află atât de aproape de el!

— Îţi spun că-i datoria ta, ca ofiţer de poliţie, să protejezi Hegemonia! Asta trebuie să fie pe primul plan. Nu poţi să începi să ajustezi legea potrivit cu gusturile tale Nu aşa se procedează. „Eu trebuie s-o ştiu”.

— Atunci demisionez.

— Nu-ţi accept demisia. În momentul de faţă eşti prea valoros pentru mine. Am nevoie de fiecare om disponibil până când decolează ultima navă. (În timp ce vorbea, ştia că existau infinit mai multe lucruri în joc: o carieră, respectul de sine al unui om, poate chiar viaţa lui). Ascultă-mă, te rog, BZ. Ştii că nu ţi-aş fi spus toate astea dacă n-aş fi „crezut-o”. Arienrhod este o ameninţare. „Şi un monstru şi o boală”. Ea reprezintă un pericol pentru Hegemonie, şi asta face din Moon tot un pericol, „indiferent ce este ea”. Iar Starbuck e un criminal , corupt, care a omorât tot ce însemna odată Sparks Dawntreader cu aceeaşi siguranţă cu care a ucis mii de mersi. Gândeşte-te, Gundhalinu, gândeşte-te la asta! Eşti încă un ofiţer bun – nu poţi nega că-ţi neglijezi obligaţiile. Şi nu-i faci un serviciu lui Moon dacă o dai pe mâna lor.

Raţiunea începu să se strecoare în ochii lui Gundhalinu, şi o hotărâre tainică. „Rămâi alături de mine, BZ”.

Moon reapăru în uşă, uitându-se peste umăr, cu faţa chinuită de zădărnicirea planurilor şi de dezamăgire. Înapoia ei, Sirus părăsea cealaltă cameră. „La naiba, eram pe punctul de a câştiga!” Jerusha se întoarse către Gundhalinu, şi văzu cu o bruscă uşurare că expresia de pe faţa lui nu se schimbase.

— BZ, şopti ea, nu trebuie să fii tu acela. O s-o reţin cu ajutorul altcuiva. Rămâi aici până când te vor trata. Ai nevoie de odihnă şi...

— O voi face eu, îi replică de parcă ea nu exista. Coborî de pe masă şi rămase în picioare nesigur, adunându-se pentru a-şi face datoria. Deja m-au tratat, Comandante. Mă simt bine – trebuie s-o fac acum, înainte să mă răzgândesc.

Pistruii săi de un alb anemic ieşeau în evidenţă: ca nişte stele pe pielea oacheşă.

Moon îl privi, şi se opri în mijlocul încăperii.

— BZ?

Gundhalinu vorbi încetişor:

— Moon, eşti arestată.

36

Moon se ghemui chiar pe marginea scaunului, lipindu-se de geamul curb, atunci când naveta porni silenţioasă din staţia astroportului. Înăuntru era doar o mână de oameni, în special tehnicieni ieşiţi din schimb, mergând în oraş să se alăture mulţimilor participante la Festival. Carbuncle... ajunsese la capătul călătoriei care durase atât de mult şi care o costase atât de mult. Privi fix înainte pe când erau absorbiţi într-un întuneric conturat de inele aurii care pulsau, clipind de fiecare dată când treceau printr-unul precum un silenţios ac de cusut... clipind şi iar clipind, pentru a-şi păstra văzul limpede.

Îşi frământă mâinile cu o furie neputincioasă, simţind cum legăturile reci, rigide îi muşcau din încheieturi. Gundhalinu şedea alături, dar separat de ea printr-o prăpastie de netrecut: cea a trădării şi a Datoriei. Oare ce-i spusese femeia aceea? Sau el tot timpul intenţionase să procedeze astfel? Îi aruncă o căutătură, dar îşi întoarse brusc faţa de la el când îl descoperi privind-o. În ochii lui se citea acum suferinţa calmă şi înţelegătoare, nu asprimea de neiertat a Inspectorului Gundhalinu în care ar fi putut lovi cu o furie adevărată. Nu se putea uita în ochii lui chinuiţi de teamă să nu se piardă în ei, să nu provoace amintirea acelor ochi întru totul omeneşti atingându-i chipul sub lumina zorilor, având nevoie de ea, dorind-o, rugând dar fără să ceară niciodată... amintirea clipei în care aproape-i răspunsese... aproape...

„Să te ia naiba, mincinosule, ticălosule! Te-am crezut, am avut încredere în tine...” Se luptă cu lacrimile neaşteptate. Capul i se izbea de geam în ritmul frustrării. El o luase s-o ducă la închisoare, iar peste câteva zile semenii lui aveau s-o ia din nou de pe această planetă, pentru totdeauna, abandonând-o pe altă lume ca să-şi ispăşească exilul lung de-o viaţă. Gundhalinu chiar o minţise pe PalaThion, spunându-i că medicii îl trataseră deja, astfel ca să-l lase să facă el însuşi această treabă. Şi îl auzise oferindu-se voluntar – *voluntar* – să-l aducă pe Sparks, să-şi facă penitenţa lăsându-l pe iubitul ei să fie acuzat de crimă şi trimis pentru tot restul vieţii într-o colonie penitenciară de pe vreo planetă de iad... dacă putea fi găsit la timp. Iar dacă nu putea fi găsit...

Ea îi povestise totul Primului Secretar Sirus, încercând să nu-l urască; când îi vorbise de medalia care purta numele lui şi de fiul său, văzuse cum ochii se umplu de ecoul luminos al unor vremuri de demult, petrecute în aceiaşi loc în care se aflau acum. „A purtat-o mereu, întotdeauna a vrut să fie ca dumneavoastră, să afle secretele universului”.

El râse cu o plăcere uimită, vrând să ştie unde se afla acum fiul său şi dacă ei doi se puteau întâlni. Ezitând, Moon îi spuse că puteau şi că-l va vedea la curtea Reginei Zăpezii. Ca şi Sparks, Sirus se născuse după celebrarea unei vizite oficiale a Adunării pe Samathe; la următoarea vizită Primul Ministru, îşi luase băiatul, ajuns aproape de vârsta mijlocie. Sibila îşi dăduse seama că Sirus cântărise posibilităţile pentru propriul lui fiu, şi cu o neaşteptată speranţă amestecată cu teamă, îi explicase totul:

— ...Starbuck va fi sacrificat împreună cu Regina la sfârşitul Festivalului, dacă până atunci nu-l salvează nimeni. Aşteptase ca şocanta informaţie să se înregistreze şi apoi, îndreptând asupra lui toată puterea voinţei adăugase: Îl puteţi salva! E nepotul Primului Ministru, e fiul dumneavoastră, nimeni nu va îndrăzni să-l execute dacă veţi da ordin să fie lăsat în viaţă!

Sirus se retrăsese însă cu un zâmbet gol, de mâhnire.

— Îmi pare rău, Moon... nepoată. Sincer îmi pare rău. Dar nu te pot ajuta. Deşi aş dori-o... Degetele îi tremurară. Nu pot face nimic, noi suntem doar nişte personaje decorative! Imagini, idoli, jucării – noi nu conducem Hegemonia ci suntem numai nişte podoabe ale ei. Ar trebui să modifici însăşi Schimbarea, iar ritualul acesta este mult prea important pentru a fi distrus de un capriciu al meu. Îşi plecase privirea.

— Dar...

— Îmi pare rău. Oftase şi ridicase din umeri, privindu-şi palmele goale.. Dacă pot face ceva pentru a ajuta şi stă în puterea mea, o voi face. Ia legătura cu mine şi spune-mi despre ce e vorba. Dar nu pot săvârşi miracole... Nici măcar n-aş şti cum să încerc. Aş vrea să nu-mi fi spus niciodată toate astea.

Se răsucise pe călcâie şi plecase lăsând-o în picioare, singură.

Singură... În toată viaţa ei nu se simţise niciodată atât de singură. Naveta încetini, apropiindu-se de lumina de la capătul tunelului, şi se opri şuierând. Privind afară, Moon văzu o cavernă imensă făcută de mâna omului şi un peron larg, puternic luminat. Pereţii erau zugrăviţi în fâşii întunecate, o încercare zadarnică de a-i face să arate sărbătoresc. Peronul era pustiu, cu excepţia celor trei santinele bine înarmate care stăteau de pază; în seara aceasta accesul către astroport era limitat cu mai multă stricteţe decât în mod obişnuit. Ajunseseră în Carbuncle, dar fata nu sesiza deloc adevărata lui identitate.

Tehnicienii părăsiră vehiculul într-un grup vesel ce-şi dădea coate, unul sau doi aruncară priviri scurte în spate înainte de a traversa peronul. Gundhalinu se sculă în picioare, tuşind sfâşietor; fără un cuvânt îi făcu semn fetei să se ridice. Ea urmă drumul pe care merseseră tehnicienii, cu capul plecat, pierdută în tăcerea întrebărilor fără răspunsuri. În capătul opus al peronului se aflau ascensoare de

diferite mărimi. Tehnicienii dispăruseră deja într-unul din ele. Gundhalinu purta tot haina lui pătată de sânge şi o cască împrumutată; gărzile cercetară cu mai multă atenţie actele lui de identitate decât chipul prizonierei.

Ascensorul urcă şi urcă, până când Moon îşi simţi stomacul gol răsucindu-se într-un spasm de protest. Nu se opriră nicăieri. Puţul liftului se ridică prin miezul scobit al unuia dintre pilonii de susţinere ai Carbuncle-ului, până în inima oraşului de jos – unde veneau mărfurile şi de unde ele plecau către întreaga Hegemonie... dar asta n-avea să se mai întâmple niciodată.

Uşile glisară deschizându-se când ajunseră la nivelul oraşului. Zgomotul, culoarea şi vacarmul sărbătorii se năpustiră peste ei, copleşindu-i precum veselia unui nebun. Bărbaţi şi femei dansau prin faţa lor pe muzica stridentă a unei orchestre nevăzute, băştinaşi şi extraplanetari laolaltă, umplând docurile pustii şi murdare cu agitaţie şi cu cele mai de neimaginat contraste de haine şi de fiinţe. Moon şovăi şi-l simţi pe Gundhalinu ferindu-se odată cu ea când neaşteptata cacofonie le zdruncină simţurile acordate la tăcerea gingaşă a zăpezii.

Bărbatul înjură în Sandhi, întrerupându-şi tăcerea, dar apucă braţul fetei şi o împinse afară din lift înainte ca uşile acestuia să se poată închide iarăşi. O conduse pe lângă mulţimea ce se împingea în toate părţile, strecurându-se printre interminabilele furci caudine către depozitele de la care începea aglomerata Stradă Principală; în cele din urmă o opri la adăpostul unui spaţiu ferit dintre două clădiri. Cu un gest hotărât, o lipi cu spatele de perete.

— Moon...

Ea întoarse capul, înecând imaginea feţei lui în imaginile străzii. „Nu-mi spune că-ţi pare rău... nu!”

— Îmi pare rău. A trebuit să procedez aşa.

Luă mâinile fetei în ale sale. Cu degetul mare apăsă pe încuietoarea scobită de pe traversa cătuşelor; acestea se deschiseră cu un ţăcănit. Le scoase şi le aruncă deoparte.

Fata îşi privi mâinile, neîncrezătoare, apoi se uită la chipul lui.

— Era singura cale ce ne putea aduce aici în oraş, trecând de pază, odată ce Comandanta te recunoscuse. Clătină din cap, după care îşi şterse faţa asudată cu dosul palmei.

— Mamă sfântă! inspiră ea adânc aer, încleştându-şi pumnii. Minţi foarte bine.

— S-a terminat cu Bunul Albastru Gundhalinu, strânse el din buze. Ridică braţele şi-şi scoase de pe cap casca împrumutată, lovind-o cu palma aproape respectuos. Nimeni nu-nţelege că asta nu se mai potriveşte.

Vocea i se aspri, trădând acuzarea de sine. Se aplecă şi puse casca pe caldarâm.

— BZ, nimeni nu trebuie să ştie. Îi atinse braţul: Nu poţi să le spui că am dispărut în mulţime?

El se ridică, cu gura ca o lamă de cuţit şi ochii precum cenuşa. Moon înţelege că acela nu era catalizatorul, ci doar precipitatul schimbării lui.

— Comandanta mi-a spus ce ştia despre vărul tău. Nu putem ajunge la el în palat, dar ea zicea că Sparks vizitează uneori o femeie numită Ravenglass, care stă pe Aleea Lămâiului. Asta-i un loc de pornire la fel de bun cu oricare altul. Păstra distanţa faţă de ea şi faţă de sine însuşi, retrăgându-se pe un teren mai sigur. Cred că putem să mergem acolo aşa cum suntem – nimeni n-o să se uite la noi doi în toată gloata asta. Privind-o se încruntă pe neaşteptate. Împleteşte-ţi părul. Este prea asemănător cu... iese prea tare în evidenţă.

Fata îi dădu ascultare, fără să înţeleagă.

— Ţine-te de mine, şi orice ai face, nu te desprinde în mulţimea asta. Trebuie să străbatem jumătate din oraş şi tot timpul o să urcăm. Întinse mâna sănătoasă şi ea i-o prinse puternic.

Începură drumul în susul Străzii, asaltaţi de îngrozitoarea intensitate a veseliei oraşului. Iernaticii petreceau cu un fel de disperare neînfrântă, pentru că era ultimul Festival pe care aveau să-l mai cunoască vreodată, Văraticii celebrau venirea Schimbării ce va pune în ordine lumea lor. Vederea cizmelor şi mantalelor impermeabile din piele de klee, a feţelor arse de soare şi frig ale nenumăraţilor insulari care veniseră în pelerinaj, umplu ochii lui Moon şi-i ridică în gât nodul dorului de casă. Se trezi cercetând feţele, căutând una pe care o cunoştea, mereu dezamăgită... până când zări un cap roşcovan cu părul tuns scurt, un tânăr îmbrăcat într-o manta impermeabilă care se îndepărta de ei. Se strădui să se desprindă din strânsoarea lui Gundhalinu, dar acesta nu-i dădu drumul să plece. Clătinând din cap, o târî mai departe pe Stradă, până când îşi dădu seama singură că erau vreo cincizeci de văratici cu părul roşu plutind pe valurile acestei mări de feţe.

Vânzătorii îşi proslăveau mărfurile în gura mare, petrecăreţii dansau prinşi în lanţuri umane, actorii şi muzicanţii se căţărau pe cutii şi pe trepte ca să câştige pentru o clipă adoraţia mulţimii trecătoare. Era în toiul nopţii, dar de la amiază nimeni nu părea să mai ştie cât e ceasul şi Moon cel mai puţin dintre toţi. Primul Ministru sosise, şi de acum până la noaptea măştilor spectacolul avea să devină tot mai sălbatic.

Proprietarii de magazine extraplanetari îşi vindeau ultimele mărfuri pe preţuri de nimic, sau le dădeau pe degeaba, îngrămădeau haine, mâncare şi lucruri necunoscute în uşile prăvăliilor, spunând parcă: LUAŢI-LE. Iernatici înfăşuraţi în lungi fâşii de pânză împodobite cu creaturi totem ale clanului defilau pe mijlocul străzii, luminaţi de focuri reci holografice. Moon ţipă speriată când o pocnitoare explodă

lângă ea şi-şi scrise numele în aer cu o scăpărătoare incandescentă pe care o descoperise în mod neaşteptat în mâna ei. Bătăi cu pumnii, sau altele mai serioase izbucniră de-a lungul aleilor atunci când tensiunile aflate dedesubtul valenţelor în curs de schimbare ale Festivalului explodară cu o violenţă bruscă. Moon trebui să se lupte să-l ţină ea pe Gundhalinu când o încăierare se stârni lângă ei şi reflexul îl mână într-acolo. Un albastru regulamentar cu o cască strălucitoare revendică conflictul pentru el, iar Gundhalinu îşi schimbă din nou direcţia, grăbit.

În timp ce urcau mai departe pe Stradă, Moon simţi cum starea de spirit a mulţimii o molipsea de un optimism ameţitor, bombardând-o cu conştiinţa absolută a faptului că se afla în sfârşit aici; acesta era oraşul, acesta era Carbuncle, un loc de o inimaginabilă încântare. Ajunsese la timp, ajunsese în timpul Schimbării, când probabilităţile nu mai funcţionau şi orice devenea posibil. Venise să-l găsească pe Sparks, să schimbe Schimbarea, şi aşa urma să facă.

Tot mai mult se descoperea conducându-l ea pe Gundhalinu, trăgându-l contra curentului de omenire, în timp ce simţurile şi rezistenţa lui slăbeau, iar ale ei sporeau. Când îl auzi tuşind, întoarse capul, îi văzu faţa transpirată şi-şi aduse aminte că el renunţase la odihnă şi tratament medical ca s-o ajute. Dar când încetini, bărbatul clătină din cap şi o grăbi iarăşi:

— Suntem aproape.

Ajunseră în sfârşit în Aleea Lămâiului. Moon găsi un magazin; încă era deschis şi-l întrebă pe vânzător despre Fate Ravenglass. Acesta îi privi surprins faţa; ea îşi strânse gulerul desfăcut al tunicii peste tatuaj.

— Fate locuieşte chiar alături, micuţă doamnă, – dar n-o s-o găsiţi acolo. Aleargă pentru măştile ei, prin tot oraşul. Reveniţi mâine, poate o să aveţi mai mult noroc.

Moon încuviinţă tăcută, dezamăgirea îi luase graiul. Gundhalinu se sprijini cu toată greutatea de zidul coşcovit al clădirii.

— Aveţi... aveţi ceva pentru tuse?

— Nu prea multe acum, ridică din umeri vânzătorul. O amuletă pentru sănătate.

Poliţistul mormăi dezgustat şi se îndreptă de spate.

— Haide, să-ntrebăm prin jurul tavernelor.

— Nu. Moon îi prinse braţul, oprindu-l. În primul rând trebuie să găsim un loc unde să dormim la noapte. Ne vom întoarce mâine aici.

El ezită.

— Eşti sigură?

Sibila aprobă din cap, minţind, dar ştiind că el nu mai putea continua să meargă prea mult timp şi ştiind că singură ar fi fost complet pierdută în oraş.

Găsiră în cele din urmă adăpost la fosta proprietăreasă, o femeie mămoasă, cu formele precum pernele, căreia i se făcu milă de el, după ce se convinse că nu era o stafie. Îi instală în fostele camere ale fiului ei.

— Ştiu că n-o să furaţi nimic, inspectore Gundhalinu!

Bărbatul se strâmbă, crispându-se, în timp ce uşa se închise, îngăduindu-le în sfârşit o clipă de intimitate.

— Nu pare să-i pese dacă te-am adus aici pentru scopuri imorale.

Moon îl privi inexpresivă.

— Ce înseamnă asta?

Zâmbetul lui deveni mai forţat.

— Presupun că nimic în acest oraş. O, zei, vreau să văd din nou cum curge apa fierbinte! Vreau să simt din nou cum e să fii curat. Îi întoarse spatele şi intră în baie; după o clipă se auzi apa curgând.

Moon mâncă partea ce-i revenea din plăcinta pescărească pe care şi-o pregătiseră în tigaia de pe stradă, stând la fereastră, cu spatele întors spre schizofrenia conştientă de sine a camerei, o încăpere ca oricare alta din Iarnă, prinsă între Mare şi stele. Camerele se aflau la etajul al doilea, şi ea privi de sus Festivalul, văzând omenirea cum curge ca sângele prin arterele oraşului. Atât de mulţi... erau atât de mulţi oameni.

Izolată de vitalitatea lui artificială, simţi cum rezistenţa i se sfărâmă iarăşi şi-şi pierdu încrederea că va găsi vreodată acea singură faţă printre miile de chipuri. Maşinăria sibilă o adusese în Carbuncle, dar ce aştepta acum de la ea? Aspundh nu fusese capabil să-i spună nimic despre felul în care acţiona ea, doar că reprezenta cel mai imprevizibil şi mai puţin înţeles dintre lucrurile prin care putea trece un sibil. Moon crezuse că o conducea maşinăria, dar acum după ce ajunsese în oraş nu mai exista nici o revelaţie orbitoare ca s-o ajute, fusese abandonată, uitată, lăsată să numere grăunţele de nisip ale unui ţărm nesfârşit? Cum îl va găsi pe Sparks fără ajutor?

Şi ce s-ar fi întâmplat dacă îl găsea? Ce devenise el, un ucigaş cu sânge rece, făcând treburile murdare ale Reginei Zăpezii, împărţind chiar patul cu aceasta? Ce i-ar fi spus dacă l-ar fi găsit, ce i-ar fi putut el spune? O respinsese deja de două ori, la Neith, şi pe ţărmul acela îngrozitor... cât de des trebuia oare să-i repete că ea nu mai era iubirea lui? Trecuse prin atâtea, doar ca să-l audă azvârlindu-i adevărul în faţă? Îşi ridică mâna la obraz. „De ce nu-l pot lăsa în pace? De ce nu pot accepta, acest lucru?” Scena de dedesubt se înceţoşă când ochii i se înnegură de lacrimi.

Perdeaua uşii băii se dădu în lături şi Gundhalinu reveni în cameră, curat şi proaspăt bărbierit, dar îmbrăcat tot în aceleaşi straie murdare. Se întinse cu un oftat pe canapea, de parcă spălatul îi storsese până şi ultima picătură de putere. Moon se închise şi ea în mica odăiţă de

baie, ca să ascundă de el îndoielile despre care nu putea vorbi şi pe care nu le putea deghiza. Făcu un duş; apa fierbinte ii domoli tensiunile care o paralizaseră, dar nu-i putut îndepărta şi sentimentul de vinovăţie.

Reveni în cealaltă încăpere, purtând pe ea doar tunica, ştergându-şi părul şi ochii; aşteptându-se să-l găsească pe Gundhalinu deja adormit. El însă stătea în picioare la fereastră, uitându-se afară.

Moon i se alătură. Rămaseră unul lângă altul, fără să se atingă, într-o comuniune tăcută în faţa ochiurilor de geam romboidale; privind strada de dedesubt, ascultând zgomotele Festivalului care făceau să zornăie geamul.

Buzele fetei începu să tremure când privi iarăşi mulţimea.

— De ce-am venit aici? Ce m-a făcut să vin aici, când nu aveam nici un motiv?

Gundhalinu o privi şi se încruntă surprins.

— Ce voi face, chiar dac-o să-l găsesc? Deja l-am pierdut. Nu mă mai vrea. El are o Regină... (îşi apăsă palma pe gură) şi e gata să moară pentru ea.

— Poate că o vrea pe Arienrhod pentru că nu te are pe tine. Gundhalinu cercetă faţa fetei cu o încordare stranie.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Ea e Regina.

— Dar nu va fi niciodată ca tine. Bărbatul îi atinse şovăielnic degetele. Şi poate de-asta, el nu mai vrea să trăiască.

Ea îi prinse mâna, şi-o apăsă pe obraz, o sărută.

— Tu mă faci... preţuită să mă simt, când purtată sunt în voie de vânt... când pierdută am fost, pentru atâta vreme.

Îşi simţi faţa arzându-i, Gundhalinu îşi eliberă mâna.

— Nu vorbi în Sandhi. Nu mai vreau să aud niciodată limba asta. Trase cu stângăcie de mânecile cămăşii grosolane, acoperindu-şi cicatricile. Nu merit s-o aud. Purtat în voie de vânt... aşa sunt eu, nu tu. Spumă pe mare, praf în vânt, gunoi sub picioarele neamului meu...

— Opreşte-te! îi reteză ea cuvintele încărcate de durere. Opreşte-te, opreşte-te! N-o să te las să crezi asta! Totul e o minciună. Tu eşti cel mai bun, cel mai blând, cel mai prietenos om pe care l-am cunoscut vreodată. Nu te voi lăsa... să crezi... mai şopti în timp ce el se întoarse către ea, ochii lui întunecoşi o traseră înspre el, şi mâinile la fel, apăsând-o cu blândeţe...

Gundhalinu îşi aplecă încetişor capul şi aproape nu-i veni să creadă că buzele fetei se înălţară pentru a-i primi sărutul. Moon închise ochii, sărutându-l iarăşi cu o foame tremurătoare, simţind cum mâinile lui uimite încep s-o mângâie acum când ea răspunsese în sfârşit la întrebarea sa nerostită.

— Cum am ajuns eu în locul ăsta? murmură bărbatul. Oare e adevărat? Cum poţi tu...

— Nu ştiu. Nu ştiu, nu mă întreba. „Pentru că nu există nici un răspuns. Pentru că nu am nici un drept să te iubesc, niciodată n-am vrut… dar te iubesc”. BZ… asta poate fi tot ceea ce va fi între noi, mâine se poate sfârşi totul. „Pentru că-mi dai puterea să continui căutarea”.

— Ştiu. Sărăturile lui erau din ce în ce mai îndrăzneţe. Nu contează. Nu-ţi cer să te am pentru o veşnicie… lasă-mă doar să te iubesc acum….

37

— Starbuck! Arienrhod îi strigă numele, văzând că bărbatul nu-şi ridică privirea de pe masa de lucru.

În cele din urmă, înălţă încet capul, cu faţa ascunsă şi umbrită. Împinse deoparte sculele de contrabandă, piesa de echipament pe jumătate dezasamblată pe care o demonta bucăţică cu bucăţică; camera lui de lucru era ticsită de aparate stricate, iar unele chiar pretindea că le înţelege. Îndemânarea lui nativă în domeniul tehnic îi plăcuse reginei până acum. Însă după revenirea de la fatidica Vânătoare finală, el se pierduse în acest searbăd univers maşinist, ascunzându-se de el însuşi şi de ea.

— Ce vrei? Vocea lui nu exprima nici curiozitate, nici ostilitate, iar faţa îi era complet lipsită de expresie.

Arienrhod încercă să-şi înfrâneze iritarea, ştiind că doar răbdarea şi timpul îl vor scoate din gândurile lui negre, deprimante. Trecuseră totuşi săptămâni de când el încetase să se poarte ca un bărbat; de când încercase să facă dragoste cu ea, s-o atingă, sau chiar numai să-i zâmbească. Indignarea ei ardea mocnit şi nu avea chef să-i mai accepte proasta dispoziţie ursuză.

— Vreau să ştiu când îţi vei duce până la capăt sarcina pe care o ai ca Vânător.

— Sarcina mea? Se foi în scaunul rotativ, iar pleoapele i se ridicară brusc, ochii căutând un refugiu în sălbatica dezordinii electronice din jur. Mi-am dus-o până la capăt, spuse el, evaziv.

— N-ai terminat. Sursa aşteaptă apa vieţii. Sunt sigură că nu trebuie să-ţi mai aduc aminte că dacă nu şi-o primeşte, Iarna se va sfârşi... şi vieţile noastre odată cu ea.

— Şi jumătate din vară va muri... Vara se va sfârşi pentru vecie. Ochii lui verzi îi întâlniră iarăşi pe-ai ei, indiferenţi la suprafaţă.

— Aşa sper şi eu. Regina se strădui să treacă de bariere şi să pătrundă în mintea lui ostilă. Doar nu vrei să pretinzi că-i prima dată când ţi se întâmplă aşa ceva, nu?

— Nu, clătină el din cap; părul lui roşu atinse verigile lanţului de argint care unea umerii cămăşii. M-am gândit la asta în fiecare zi, şi ani avut nişte vise...

— Vise plăcute, zise ea ironic.

— Nu! (Regina îşi aminti de coşmarurile despre care el refuzase să-i vorbească). Adu-ţi pe altcineva să facă livrarea. Eu mi-am făcut datoria, sunt sătul de treburile murdare ale Iernii. Nu-i duc eu împuţitului ăla de extraplanetar mizerabil viaţa eternă ca să-mi distrugă poporul.

— Tu nu eşti Văratic! Iar acum plăteşti pentru viaţa ta şi a mea. Arienrhod se sprijini de masă, întinzând mâna. Nu te poţi strecura înapoi într-o scoică de Văratic – te-ai lepădat de ea de mult timp. I-ai omorât pe mersii voştri sfinţi, ţi-ai părăsit iubita moartă lângă leşurile lor. Ţi-ai abandonat neamul şi zeiţa cu ani în urmă... pentru ceva mai bun! Adu-ţi aminte de asta! Eşti un extraplanetar acum... şi iubitul meu. Şi chiar dacă nu-ţi place, vei fi aşa până la moarte.

Starbuck se ridică în picioare, măturând cu braţul piesele zornăitoare de pe masă. Arienrhod făcu un pas îndărăt când îşi dădu seama că el de abia îşi reţinuse furia să n-o lovească.

— Atunci o să mor cât de curând se va putea. Îşi încleştă mâinile pe marginea mesei plecându-şi capul. Şi o să termin ce-am început.

— Sparks...

Numele lui se înălţă din ungherul cel mai adânc al inimii ei, acolo unde o atinsese puţin durerea fierbinte a suferinţei sale. El nu răspunse. Nu-l mai putea ajunge; îi interzisese accesul la mintea sa.

— Starbuck!

Suferinţa lui deveni a ei însăşi, iar durerea i se transformă în mânie. El ridică acum ochii, cu faţa fermă şi încordată. Nu mai exista nimic din Sparks în acea privire, doar stafia pierdutei Moon, celălalt eu dispărut al Reginei. Moon, care murise din vina lui, şi care purtase cu ea în mormânt dragostea lui pentru ele amândouă. Arienrhod simţi cum realitatea bărbatului, învăluită de stafia lui Moon, devine focarul luptei eşecului. Cuvântul lăsa o dâră de fum în mintea ei.

— Vei livra apa vieţii, şi vreau s-o faci cât mai repede. Regina ta îţi porunceşte!

Gura lui se subţie. Era pentru prima dată când ea îi poruncea; prima dată când el o silea să procedeze astfel.

— Şi dacă refuz?

— Atunci te voi preda extraplanetarilor. Refuzând să-l lase s-o înfrunte, ea trase de hăţurile conducerii. Şi-ţi vei petrece restul vieţii într-un lagăr, dorindu-ţi să fi murit la Schimbare.

Starbuck rămase cu gura căscată. Ochii lui ii cercetară faţa precum mâinile unui orb, până când în cele din urmă înţelese că ea vorbise serios. Îşi înclină capul a supunere, neajutorat sub povara duşmăniei de sine.

Femeia ştiu atunci că-l putea determina să facă orice... şi că-l pierduse pentru totdeauna câştigând această victorie.

38

Moon se trezi brusc în îmbrăţişarea caldă a unor braţe „Sparkie, am avut aşa un vis ciudat...” Deschise ochii şi tresări văzând odaia neaşteptată. Amintindu-şi, privi alături şi găsi un braţ cald, cu pistrui roz pe pielea închisă la culoare, strecurat sub mâna ei. Doar pentru o clipă o încercă durerea, dar apoi zâmbi fără urmă de ruşine sau regret, împletindu-şi degetele cu ale bărbatului. Se întoarse grijulie pe sofaua îngustă ca să studieze faţa adormită a lui BZ, aducându-şi aminte cum o veghease el în zorii tăcuţi. Aducându-şi aminte de poemele inimii lui, pe care le şoptise pentru urechile ei mirate, când i se dăruise în sfârşit, „steaua mea, pasăre albă, grădină cu flori sălbatice...”, până ce ea strigase cuvintele pe care nu avea nici un drept să le rostească, dar nici puterea de a le nega, „te iubesc, te iubesc...”

Îl mângâie pe obraz, dar el nu se trezi. Îşi rezemă capul pe umărul lui. Aici în această cameră, în acest spaţiu aparte de vieţile lor separate, împărţiseră iubirea şi-şi dăruiseră unul altuia ceva la fel de preţios – o afirmare a propriilor valori.

Sunetele Festivalului continuau să ajungă până la ea, difuze, totuşi neschimbate; nici intensitatea luminii ce se revărsa prin fereastră nu se modificase. („N-am făcut niciodată dragoste pe lumină”, murmurase el. „Suntem atât de frumoşi... De ce oare mă ruşinam?”) Moon nu ştia dacă era noapte sau zi, ori de cât timp dormeau. Îşi simţea corpul leneş şi lipsit de chef, ceea ce însemna că nu trecuse prea mult timp. Nu-şi putea însă permite să doarmă mai mult. BZ era cufundat într-un somn de moarte şi ea se strecură cât putu de încet de sub braţul lui, fără să încerce să-l trezească, sigură că-şi putea găsi calea către fabricanta de măşti. Se îmbrăcă şi se furişă pe uşă afară.

Mulţimile păreau la fel de vibrante, la fel de nesfârşite, de parcă un grup de cheflii se contopea imperceptibil cu următorul, într-un cerc nesfârşit. Se ţinu aproape de zidurile clădirilor, croindu-şi cu greu calea prin vârtejurile de omenire din jurul dughenelor şi cafenelelor. Şterpeli o bucată de friptură condimentată de pe o tarabă pe lângă care trecu şi o înghiţi pe nerăsuflate cu mintea scânteindu-i de feedbackul energiei absolute ce-i pătrundea prin fiecare latură a trupului.

Intră în sfârşit în Aleea Lămâiului, unde curgerea mulţimii încetinea şi devenea mai puţin profundă. Îşi găsi drumul către botanerie, apoi mai trecu de un magazin până ajunse la prăvălia fabricantei de măşti. Uşa dublă verde-gălbuie era încuiată; bătu cu pumnul în ea, purtând în loviturile acelea toată zădărnicia pe care o simţea, şi toată graba.

— Deschideţi! Deschideţi! Vă rog!

Partea superioară a uşii se deschise, prinzând-o în mijlocul strigătului, termină cu un icnet de uşurare. O femeie de vârstă mijlocie, cu părul întunecat la culoare atârnând greu pe umeri, privi la ea, prin ea, cu ochi înroşiţi de somn... cu ochi care n-o vedeau..

— Cine e? întrebă femeia obosită, puţin iritată.

— Sunteţi... sunteţi Fate Ravenglass, fabricanta de măşti?

— Da, se frecă pe faţă femeia. Dar toate măştile s-au terminat. Va trebui să le cauţi prin vitrine. În tot oraşul sunt depozite şi magazine pline de ele.

— Nu, nu vreau o mască. Vreau să întreb de... Sparks. Sparks Dawntreader.

— Sparks? Reacţia pe care o aşteptase, pentru care se rugase, umplu faţa femeii. Deschise partea de jos a uşii. Atunci intră! Haide.

Moon intră în magazin, clipind în lumina slabă. Când ochii se obişnuiră cu întunericul, văzu cutiile şi coşurile îngrămădite între cei patru pereţi ale camerei, cupoane de pânză, tipare de feţe, pene, verigi, mărgele. Piciorul îi alunecă pe-o mărgea când încercă să mai înainteze un pic; o culese cu grijă şi o ţinu în palmă. Pereţii încăperii erau goi acum, dar semănau cu blana ţepoasă a unui animal din cauza cârligelor unde, până doar cu două-trei zile în urmă, atârnaseră probabil, aidoma unor flori rare, sute de măşti... Un singur perete era gol. Pe el atârna doar o mască şi sibila rămase privind-o cu ochii mari, ţintuită locului de imaginea pâlpâitoare a unei zile de vară, curcubee de ceaţă reflectându-se în iazuri multicolore, un covor de muşchi catifelat de culoarea smaraldului şi mătasea verde-aurie a ierbii proaspete răsărind pe coastele dealurilor; nenumărate flori sălbatice, înmiresmate cu viaţă, fragi şi aripi de păsări împestriţate cu umbre; iar între toate acestea o faţă de o inocenţă radioasă cuprinsă de uimire, încoronată cu razele sorilor gemeni.

— Asta e... Regina Verii? şopti ea, plină de uimire şi înfiorare.

— Aceasta e masca ei. Cine va fi ea rămâne deocamdată o taină cunoscută doar zeilor.

— Doar Doamnei, zise Moon, fără să se gândească.

— Da, bineînţeles. Fabricanta de măşti zâmbi puţin tristă; fata îşi dădu seama de toate lucrurile pe care masca aceea le semnifica pentru un Iernatic, precum şi de faptul că nici unul din ele nu se asemăna cu cele care o emoţionau pe ea.

— Aţi făcut-o atât de frumoasă... deşi ea vine să vă ia viaţa...

— Mulţumesc. Femeia zâmbi din nou, acum cu mândrie. Dar ăsta-i preţul pe care-l plăteşte orice artistă ca mine – să piardă o parte din ea însăşi de fiecare dată când creează ceva despre care speră că-i va dăinui. Şi poate că dacă o fac să arate frumoasă şi bună, Regina Verii va desăvârşi profeţia, şi va fi toate aceste lucruri pentru noi.

— Aşa va face, murmură Moon. „Dar ea nu te va înţelege – cum va

putea să fie cum vrei tu?”

— Spune-mi acum fată Văratică – Moon privi de jur împrejur pe jumătate surprinsă – de ce ai venit să întrebi despre Sparks Dawntreader?

— Sunt verişoara lui, Moon Dawntreader.

— Moon! se încruntă fabricanta de măşti. Aşteaptă aşteaptă, doar o clipă! Păşi cu siguranţă într-o altă încăpere şi se întoarse imediat purtând pe frunte o bandă ciudată. El mi-a spus multe despre tine, despre voi doi. Vino mai lângă uşă, unde te pot vedea mai bine cu „cel de-al treilea ochi” al meu.

Moon făcu precum i se spusese. Femeia o ţinu cu faţa întoarsă către lumină, încordându-se treptat.

— Sparks spunea că semeni cu ea... cu ea...

— Cu cine? îşi sili Moon cuvintele printre buzele ţepene.

— Cu Arienrhod, cu Regina Zăpezii. Dar te-am văzut într-un alt timp, într-un alt loc, undeva...

Îşi înălţă mâna ca să-i pipăie trăsăturile cu vârfurile sensibile ale degetelor, abţinându-se să pună altă întrebare. O duse apoi în mijlocul camerei la o masă rotundă picurată de clei şi înconjurată de scaune, de fapt singurele mobile din încăpere.

— Unde te-am văzut eu, Moon?

Pe tăblia mesei apăru de nicăieri o pisică mare, cenuşie, care veni să-i miroasă întrebătoare mâinile sibilei. Fata o scărpină sub bărbie cu un gest absent.

— Eu... eu nu cred că m-aţi mai văzut. Se aşeză, urmând exemplul lui Fate. Îşi descleştă pumnii şi lăsă mărgică roşie pe masă.

Fate îşi trase brusc răsuflarea.

— Da! Eşti sibilă!

— Nu..., se împotrivi Moon ducând palmele la gât.

— Vărul tău mi-a spus, nu-ţi fie teamă. Fate clătină din cap, liniştind-o. Secretul tău este în siguranţă. Iar asta înseamnă că pot avea încredere în tine

Îşi trase în jos gulerul rulat pe gât al cămăşii de noapte, expunându-şi pielea.

Moon simţi cum i se taie răsuflarea.

— Sunteţi sibilă, aici? Dar cum? Cum de îndrăzniţi? Îşi aduse aminte de Danaquil Lu şi de cicatricile pe care el le purta ca pe un avertisment.

— Am o... clientelă foarte selectă. Fate îşi întoarse chipul în cealaltă parte. Poate că e o dovadă de egoism din partea mea, poate că nu fac tot ce pot cu darul pe care-l am, dar... cumva, simt că există o *nevoie* ca eu să mă aflu aici... Măcar ca o... supapă de siguranţă, dacă nu ca altceva.

Mâinile ei descoperiră pe tăblia mesei o pană rătăcită. O luă şi-o

plimbă încet printre degete. Pisica se uita după ea, cu urechile ciulite, fremătând.

— Vezi tu, eu am idei ciudate în legătură cu sibilii. Poate că sunt absurde, dar... Umerii i se contractară.

Fata se aplecă înspre ea.

— Vreţi să spuneţi, vă gândiţi că ar putea exista sibili şi pe alte planete în afară de asta?

Pana căzu fluturând pe masă, iar pisica se năpusti cu ghearele asupra ei.

— Da! O, da, pe toţi zeii, ai simţit şi tu aşa ceva? Fate întinse o mână în căutarea liniştirii.

— I-am văzut. Moon îi atinse mâna. Am întâlnit un sibil pe o altă planetă. Pretutindeni există sibili, ca părţi ale unei reţele informaţionale lăsată de Vechiul Imperiu pentru a ne fi acum de ajutor. Hegemonia ne minte!

— M-am gândit eu la asta... ştiam că există ceva mai mult! Da, totul are într-adevăr un sens. Zâmbetul ei era ca o lumânare aprinsă în întuneric. Atunci, acolo te-am văzut eu? Pe o altă lume? Întrebând de el...

— Am întrebat despre el! De asta m-am întors. Deci dumneavoastră sunteţi aceea care mi-aţi spus despre el... „Că s-a îndrăgostit de altcineva”. Că încă nu s-a sfârşit totul, că are nevoie de mine. Îşi ridică vocea ca să-i înăbuşe îndoielile. Dar cum de ştiţi asta? Ne putem aduce aminte ce spunem şi ce vedem? Eu n-am fost niciodată chemată până acum.

— Da, îţi poţi aminti. Cu claritate. Fate zâmbi la rememorarea unei imagini clare. Mi se întâmplă destul de des şi de aceea simt că sunt necesară aici. Aş putea fi singurul răspuns care există la întrebările despre Carbuncle. Aşa am început să suspectez că în legătură cu noi existau mai multe decât ar pretinde oricine că ştie. Cum putea Hegemonia să nu ştie că ce făceam noi era real?

— Sunt multe lucruri despre care ei spun minciuni. „Mersii... ăsta să fie adevăratul motiv pentru care nu ne vor în Carbuncle… astfel ca nimeni să nu poate dovedi că au minţit în legătură cu mersii? Şi despre câte altele au mai minţit?” Dar noi putem schimba aceste lucruri, acum că ştim adevărul. Când vor pleca extraplanetarii...

— Atunci vor domni Văraticii şi ei nu vor asculta.

— Eu am ascultat. Moon simţi cum privirea insistentă îi e atrasă de masca de pe perete. „Oare ei ar asculta de o Regină sibilă? O emoţie îi trecu precum o furnicătură de-a lungul nervilor, de la şira spinării până în vârfurile degetelor. Fate, în timpul Transferului aţi spus... aţi spus că aş putea să fiu Regina. Ce însemna asta?

— Au trecut ani de atunci... Fate îşi apăsă o mână peste senzorul optic. Presupun că am vrut să spun că arătai la fel ca Arienrhod. Îşi

luă mâna şi se uită la masca de pe perete. Dar... poate că nu. Te-am chemat înapoi... mi-amintesc senzaţia... Trebuia s-o fac. N-am înţeles de ce. Cine poate spune dacă vei câştiga întrecerea cu ceilalţi în ziua alegerii? Ai putea să fi aleasă Regină.

— Cât mai e până la momentul alegerii?

— Alegerea este în ziua care precede Noaptea Măştii: poimâine.

Moon îşi împleti degetele care o furnicau, închizând circuitul şi simţi prin ea curentul unui val de înspăimântătoare siguranţă. „Acesta e motivul. De aceea am venit. Pentru a face o adevărată Schimbare, pentru a deschide cercul...” Privi fix masca Reginei Verii, incapabilă să se uite în altă parte, în timp ce posibilităţile luau foc în ochii ei.

„Dar asta nu-l va salva pe Sparks”. Focul revelaţiei se înecă în apele reci ale adevărului. Nu va exista nici o renaştere fără moarte; ea n-ar fi avut nici o putere până nu murea Regina Zăpezii...

— Dar de-aceea am venit eu! Scutură mânioasă din cap; ascultând-o, chipul lui Fate deveni întrebător. Am venit să-l găsesc pe Sparks, să-l salvez dacă pot. Dacă mai are nevoie de mine, dacă mă vrea... Se opri cu vocea tremurându-i.

— Ştii... ce-a devenit el?

— Da, Ştiu. Ştiu totul. Simţi cum cuvântul îi umple gura de fiere: Starbuck.

Fate dădu aprobator din cap, iar chipul i se posomorî. Trase pisica în poală.

— El nu mai e băiatul pe care-l cunoşteai. Deşi nici tu nu mai eşti fata pe care a lăsat-o în Vară. Şi are nevoie de tine, Moon, are nevoie cu disperare, întotdeauna a avut, altfel nu s-ar fi îndreptat niciodată către Arienrhod. Găseşte-l şi salvează-l dacă poţi. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

— Şi pentru mine. Moon zgâlţâi masa. Dar nu ştiu cum să-l găsesc. De-asta am venit la dumneavoastră. Mă puteţi ajuta, îl puteţi aduce aici? Abia dacă mai este timp. „Astăzi şi încă două zile până la moartea lui... trei zile să scotocesc un oraş întreg”.

— Ştiu. Fate lăsă privirea în pământ. El, însă, vine aici după toanele lui, nu dup-ale mele. Şi nu ştiu... Aşteaptă! Căutând, găsi mărgeaua roşie şi o luă în mână. Există altcineva care-l vede mai des decât mine. Numele ei este Tor Starhiker şi conduce cazinoul numit „Iadul Persefonei”. Ea însăşi îşi spune Persefona; întreabă de ea. Eşti singură aici?

— Nu, zâmbi Moon. Am pe cineva. Îşi dădu seama că lipsise de lângă el mai mult decât intenţionase. Trebuie să mă întorc şi să-i spun şi lui ce-am aflat. Se ridică în picioare, şovăind. Vă mulţumesc că m-aţi ajutat. Şi vă mulţumesc că aţi fost prietena lui Sparks cât timp eu n-am putut să fiu. În sinea ei tânji după momentul când avea să întrebe totul despre ceea ce se petrecuse între ei în răstimpul acestui

lung; scurt decalaj de ani. Fie ca Doamna să zâmbească deasupra ta, adăugă ea sfios.

— Fie ca Ea să zâmbească deasupra noastră a tuturor. Dar în special deasupra ta acum, surâse Fate.

Pentru ultima oară Moon privi masca Reginei Verii, apoi ieşi pe uşă.

Ajunse în sfârşit la pensiunea unde-l lăsase pe BZ şi năvăli înăuntru, fără suflare, dar plină de bună dispoziţie şi uşurare sufletească.

— Moon!

Bărbatul stătea în picioare pe holul îngust, cu partea din spate a cămăşii zdrenţuite vârâtă în pantaloni doar pe jumătate. Proprietăreasa se afla alături de el, dominând prin prezenţă statura lui costelivă, oficială, aflată la jumătatea unui gest de negare manifestat printr-o ridicare din umerii. Gundhalinu ţâşni pe lângă ea, alergă s-o prindă pe Moon în braţe, şi o ridică de pe podea.

— O, zei! Unde naiba ai fost? Am crezut...

— Am fost la magazinul fabricantei de măşti. Râse surprinsă când el o aşeză iarăşi pe pământ. Stai, nu trebuia...

— La magazinul fabricantei de măşti? Singură? De ce? Îşi încruntă sprâncenele dezaprobator, dar ea văzu doar grija în gestul lui.

— Ştiam drumul. Tu aveai nevoie de odihnă. Zâmbi până când începu şi el să surâdă. Am găsit-o. Şi BZ, n-o să-ţi vină să crezi chestia asta...

Se întrerupse, amintindu-şi că proprietăreasa rămăsese în spatele lui, ascultând cu atenţie. BZ îi aruncă o privire peste umăr, tuşind semnificativ.

— Bine, bine, Inspectore. Femeia îşi ridică mâinile într-un gest amabil de renunţare. Pricep aluzia. Încetini puţin când trecu către uşa apartamentului ei. L-ai speriat. Îi făcu făţiş cu ochiul lui Moon. Păstrează-l aşa, îngrijorat, şi n-o să plece fără tine de pe planetă, copilă!

Deschise uşa şi păşi înăuntru, apoi închise uşa în spatele ei.

BZ ridică ochii spre tavan, ferindu-şi ochii de stânjeneala lui Moon şi ascunzând-o pe-a lui. Se mutară în capătul opus al coridorului.

— Acum spune-mi. Ai găsit-o?

— Da! Şi... BZ, când KR Aspundh a intrat în Transfer, ea a fost cea care mi-a zis să mă-ntorc aici.

El nu pricepu chiar imediat.

— E sibilă? Aici?

Moon încuviinţă din cap, nesesizând nuanţele de stupoare din vocea lui.

— Singura, pentru întreaga galaxie...

— Ce i-ai zis? izbucni el pe neaşteptate furios.

De data asta ea înţelese; vechiul resentiment şi mai proaspăta dezamăgire îi întunecară ochii. Făcu un pas înapoi, îndepărtându-se

de el.

— I-am spus că vreau să-l găsesc pe Sparks. „Şi asta-i tot ceea ce ai dreptul să ştii”.

— N-am vrut să spun asta. Bărbatul îşi înăbuşi tusea, înfrânându-şi accesul de mânie. Eu… mi-a fost teamă că m-ai părăsit, murmură el ruşinat şi jenat, fără măcar să-mi fi spus la revedere.

Deşi îşi dădea seama că era conştient că nu spusese tot adevărul, fata îi acceptă explicaţia fiindcă ştia că aşa ar fi dorit el.

— BZ, eu nu ţi-aş fi… nu, nu ţie. Nu ţie.

Îi prinse mâinile cu un gest de promisiune, şi-l sărută uşor mâhnită.

Gundhalinu îi dădu drumul cu părere de rău, brusc preocupat de îmbrăcămintea sa dezordonată.

— Deci ce-ai descoperit? Ea l-a văzut?

— Nu ştie cum se poate ajunge la el. (Bărbatul înălţă capul). Dar mi-a zis de cineva care ar putea să ştie, numele ei este… Persefona, conduce un cazinou.

Crezu că era dezamăgit, totuşi BZ dădu aprobator din cap.

— E-n ordine. Cunosc localul. În partea de sus a oraşului, unul dintre cele mai mari. O să-ncercăm şi-acolo. Aruncă o privire către scara ca de păianjen ce se răsucea în spirală către camera care fusese a lor pentru o noapte. Lasă-mă doar… să-mi iau haina.

39

— ...Bună... salut, drăguţule... bun venit la tripou, mare risipitor ce eşti...

Tor se sprijinea apatică de un stâlp, salutând gloata fără chip care se revărsa într-o monotonie lipsită de suflet prin zidul de oglinzi sunătoare. Îşi muşcă buzele ca să-şi oprească un căscat, cu gura încreţită de sforţare, încercând să-şi păstreze machiajul intact. De abia deschiseseră după o pauză de câteva ore pentru odihnă şi refacere, şi nu aveau să mai închidă până după terminarea nopţii măştilor şi venirea zilei schimbării. Inhalase energizante până când fusese gata să facă un şoc şi ochii cu flori pictate pe pleoape fuseseră gata să i se afunde în craniu. Precum cineva pregătindu-se, lipsit de entuziasm, să înceapă o viaţă de ascet, mulţimea participantă la Festival era nesătulă în toate privinţele iar Sursa dorea s-o stoarcă până la ultima picătură.

Şi indiferent ce voia Sursa, ea era gata să-i ofere. Cu degetul lui deformat, atotputernic, atinsese muntele de formulare birocratice şi-l topise într-o câmpie lipsită de obstacole, îi dăduse binecuvântarea pentru căsătoria cu Oyarzabal, pentru evadarea ei de pe această lume înainte ca extraplanetarii să trântească cu zgomot capacul sicriului Iernii şi să-l bată bine în cuie. Peste doar câteva ore interminabil de lungi, cazinoul urma să se închidă pentru totdeauna, cel puţin din punctul ei de vedere. O străfulgeră gândul surprinzător că avea să-i fie dor de acest loc. Localul fusese însă plin cu oameni care trăiau, oameni cărora nu le era teamă să-şi asume riscuri, oameni de pe o mulţime de planete atât de diverse încât ea abia începea să le înţeleagă, locuri unde voia şi ea să ajungă, şi avea să ajungă, mulţumită lui Oyarzabal şi Sursei.

Trecu printr-un scurt moment de îndoială la gândul că va fi într-adevăr soţia lui Oyarzabal. Căsătoria legală a extraplanetarilor părea să fie la fel de grea şi neplăcută ca şi un lanţ legat de picioare. Să fie veşnic înlănţuită de Oyarzabal... ale cărui pofte se îndreptau spre Persefone, nu spre Tor Starhiker. Oare va trebui să poarte veşnic peruca blestemată, şi scoica falsă, pictată, până ce vor deveni o a doua realitate pentru ea? „Of, la naiba cu toate!” Dacă nu-l va mai suporta pe Oyarzabal se va putea rătăci de el destul de repede: lanţurile sunt făcute ca să fie sfărâmate...

— ...Arăţi ca un adevărat câştigător... salutare.... Se opri în mijlocul saluturilor rostite monoton, cu gura căscată. Maiestatea Voastră?

Fata cu cosiţe albe îmbrăcată într-o tunică nomadă o privi confuză, iar privirea fu de-ajuns ca s-o convingă că se înşelase. Continua însă să şadă pironită în faţa ei, nepăsătoare la mulţimea ce se împingea în

toate părţile ca un vârtej.

— Tu eşti Persefone?

Ea zâmbi vulgar.

— Doar o imitaţie ieftină, puştoaica. Dar pe toţi zeii! Tu eşti o copie foarte preţioasă a Reginei.

— Eu... ăă... Necunoscuta nu păru foarte flatată de comparaţie. Fate{5} m-a trimis.

Tor râse nervos.

— Zei, sper că nu... A! Vrei să spui Fate Ravenglass?

Fata încuviinţă din cap.

— Numele meu este Moon Dawntreader. Ea mi-a zis că-l cunoşti pe vărul meu, Sparks.

— Sparks! Mda, sigur că-l cunosc. Simţi o inexplicabilă relaxare când se desprinse de stâlpul de care se sprijinise. „Pe toţi dracii din iad, am luat-o prea tare în seara asta”. Vino, fetiţo, haide să ieşim din înghesuială.

Pentru prima oară îşi dădu seama că fata nu era singură; o sperietoare Kharemoughi şedea în spatele ei ea o umbră, purtând o jachetă de Albastru cu grade de Inspector. Inima îi sări în gât, din nou fără nici un rost, înainte să vadă că poliţistul era îmbrăcat perfect neregulamentar şi înainte să vadă petele de pe pieptul hainei. Petele arătau a fi de sânge uscat. Posibilitatea nu o linişti deloc. „Nu pune întrebări; numai să nu pui întrebări”. Le arătă direcţia şi-i conduse prin cazinou. Moon se holba în jur, ca o provincială venită pentru prima dată la oraş, zgâindu-se, efectele jocurilor plutind prin văzduh, la variaţiile uluitoare de îmbrăcăminte şi de comportament care le însoţeau, la ansamblul zgomotos, distrugător de minţi, al unui iad al jocurilor simţit prin filtrul unui suflet neprihănit. Prin muzica vibrantă Tor îi auzi ţipătul:

— Ia uite cum arătăm!

Treceau prin revărsarea unei Porţi Negre holografice, înconjuraţi de epave cuprinse de flăcări.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva pe Kharemough, nici măcar în Piaţa Hoţilor!

Tor o examină cu surprindere iar Albastrul spuse cu patimă:

— Şi nici n-ai să mai vezi vreodată!

Clătinând din cap, Tor îi conduse prin cazinou până la coridorul slab luminat, cu tapiserii fine ca de borangic, pe unde prostituatele îşi pofteau clienţii, locul cel mai tăcut şi retras la care se putuse gândi în grabă. Căutând zadarnic o cameră neocupată, văzu că Herne nu ieşise încă din bârlog ca să plece la slujba lui de la bar. Îi ciocăni la uşă:

— Hei, frumosule, te-aşteaptă admiratorii! Hai să mergem!

Uşa se deschise. Faţa cândva arătoasă a lui Herne o privi cu duşmănie şi cu un dezgust nediferenţiat.

— De ce nu-ţi iei un... Privirea i se opri asupra lui Moon; expresia i se schimbă, o dată şi încă o dată. Zeii mei! Ultima transformare îi aduse mânia pură pe chip. Ce faci aici? Căţea ce eşti, căţea blestemată care loveşti pe la spate! Ştiam eu c-o să vii într-o bună zi nu-ţi puteai savura bucuria de a mă fi distrus fără să vezi tu însăţi ce mi-ai făcut...

— Herne! Tor îl opri înainte de a se fi repezit la fată. Ce dracu-i cu tine, ai început s-o iei razna? Ea este o străină!

— Crezi că n-o mai recunosc pe Arienrhod când o văd? O cunosc pe Regina Zăpezii a ta, m-am culcat cu ea ani de zile! Nu-i aşa, târfă albă ce eşti?

— Eu nu sunt Regina, zise Moon abia perceptibil.

— Herne, nu-i ea! Tor îl împiedică înainte de a se putea năpusti din nou. Taci şi foloseşte-ţi ochii ăia injectaţi, ticălosule! E doar o Văratică, a venit aici ca să-l caute pe vărul ei. N-ai văzut-o niciodată până acum şi pariez pe viaţa mea că nici pe Regină n-ai văzut-o niciodată, ca să nu mai zic de chestia aia cu culcatul. Are ea gusturi mai bune.

— Ce ştii tu despre asta? pufni bărbatul. Nu ştii mai nimic despre ea, sau despre mine! Îşi îndreptă spinarea, îşi netezi cutele tunicii ţipătoare şi se strădui să-şi menţină echilibrul cu demnitate. Eu am fost Starbuck... până când ea m-a trădat pentru slăbănogul acela, Dawntreader!

— Dawntreader! Tor privi către Herne cu gura căscată. Asta n-o mai cred!

Speculantul ăla mizer... oare o jecmănise de informaţii cinci ani de zile pentru a rămâne în graţiile Reginei Zăpezii? Era posibil aşa ceva? Era posibil ca Herne să spună adevărul despre el însuşi; Dawntreader o folosise pe ea doar ca să-l manipuleze pe Herne? Se frecă pe faţă, mişcându-şi o paietă şi întinzând lujerii pictaţi pe obraz.

— Sparks Dawntreader este vărul meu, vorbi Moon, ignorând privirea cercetătoare şi fioroasă a lui Herne. Ştiu ca el a devenit Starbuck. Vreau să-l găsesc înainte de a fi prea târziu.

— Vărul tău? Bărbatul se încruntă, ignorând restul cuvintelor. Mdaa... parcă era ceva în legătură cu tine, ai dispărut... Se scărpină, de parcă astfel şi-ar fi putut dezlega amintirile. Drogurile pe care le folosea împotriva plictiselii şi durerii îi înmuiaseră creierul. Iar tu eşti exact ca ea, adăugă, şi în ochi îi înotau demoni flămânzi. Exact ca ea!

— Îţi pierzi vremea cu mincinosul ăsta îmbibat de droguri, interveni enervat renegatul Albastru. Nu-i sănătos la minte. Nici un Kharemoughi de origine umilă n-are atât talent ca să devină Starbuck.

Herne păru să-l observe pentru prima oară, se uită fix la el în timp ce un rânjet dezgustător i se lăţea pe faţă.

— Mi-amintesc de ziua în care te-am învăţat cum să îngenunchezi în faţa superiorilor la curtea Reginei, Albastrule. Poliţistul tresări la

auzul recunoaşterii. Atunci erai prea bun pentru ea, pentru mine, nu-i aşa, Gundhalinu-mekru? Uită-te la tine acum! Flutură o mână înspre straiele ferfeniţise ale Albastrului. Probabil că te-ai târât pe burtă, mekritto. Nu eşti bun să-mi adresezi vreun cuvânt!

Albastrul se strădui să-şi reţină vorbele, dar ele porniră fără voie.

— Încă-s sunt un bărbat mai bun decât vei fi tu vreodată, gunoi ticălos ce eşti!

— Tu eşti totuşi un prost mai mare. Mulţumesc zeilor pentru asta! Herne scuipă, exact când uşa de alături de pe coridor se deschise.

— Hei, fii atent! Prostituata îşi conduse iute pe lângă ei clientul ofensat aruncând priviri duşmănoase

— Deci, ai de gând să te duci la muncă sau nu? Tor îşi puse mâinile în şolduri şi le simţi alunecând pe pânza mătăsoasă a veşmântului strâns pe trup, adăugându-şi propria uitătură nimicitoare.

— Nu. Nu până când n-aud mai multe despre chestia asta. Arătă cu capul spre Moon. De ce sosia lui Arienrhod a venit să-l caute pe iubitul lui Arienrhod?

Se retrase greoi în camera lui, schiţând o încercare de invitaţie graţioasă. Tor îl urmă împreună cu ceilalţi.

Ea nu-i văzuse niciodată odaia şi avea sentimentul că încă nici acum n-o vedea. Înăuntru se aflau un pat şi un dulap, ca şi în celelalte încăperi de pe coridor, şi asta era tot. Câteva haine murdare azvârlite într-un colţ, nimic altceva în plus. Nici tablouri, nici cărţi sau benzi, nici radio sau televizor tridimensional. Era o cameră pentru o singură noapte, mai rău, o celulă de închisoare. Herne se prăbuşi pe pat. Nimeni nu schiţă vreo mişcare să i se alăture, deşi încercau să n-o facă; Moon şi Gundhalinu se uitau la picioarele lui ferecate în oţel.

— Deci, drăguţă verişoară, ce treabă mai ai tu cu Sparks Dawntreader după atâta vreme?

— Noi suntem făgăduiţi unul altuia, replică Moon insinuării din ochii lui. Îl iubesc. Nu vreau să moară.

Herne izbucni în râs.

— Oh, daa! Arienrhod a considerat legămintele lui de credinţă o adevărată provocare, trebuie să fii mândră. Dar în cele din urmă, ea capătă întotdeauna ce doreşte. Tu cum te descurci?

Moon înţepeni, cu mâinile strânse de centură.

— Îmi voi urma calea, dar înainte de toate trebuia să-l găsesc. Fate spunea că poate tu ştii cum... Se răsuci înspre Tor.

Aceasta ridică din umeri, în semn de scuză.

— Tocmai l-ai pierdut, a fost aici s-o vadă pe Sursă. „Şi m-am întrebat de ce oare. De ce-ar veni Starbuck aici? De ce-ar veni Regina...?”

— Urzeala ei devine tot mai complicată, rânji Herne enigmatic.

„Iar el ştia că Sparks e Starbuck...” Tor se încruntă în adâncul

gândurilor sale, scrutându-l din nou pe Herne. „Ce altceva mai ştie oare şi nu mi-a spus niciodată?"

— Ce vrei să zici cu asta, că tocmai l-am pierdut?

Ea reveni cu privirea pe chipul frustrat al lui Moon.

— Cam cu o oră în urmă, a venit cu un mesaj de la palat.

— Şi a plecat din nou cu câţiva Albaştri pe urme, adăugă Herne cu îngâmfare.

— De ce? îşi ridică Tor sprâncenele pudrate cu argint.

— Comandanta, zise Gundhalinu. Probabil că l-a pus sub urmărire, acum când ştie cine e.

— Ce s-a întâmplat cu el? Degetele sibilei răsuciră pielea pictată a centurii. L-au prins?

Herne mârâi amuzat.

— Ha! Labagiii ăia nici măcar o răceală nu pot să prindă. Privi către Gundhalinu. S-a pierdut în mulţime. Dar dacă-i băiat deştept, o să rămână la palat unde, de-acum până la Schimbare, o să-l protejeze Arienrhod.

— Nu poate! El nu poate să facă asta... Lua-o-ar dracu! ţipă Moon.

Tor văzu cum Albastrul încercă s-o mângâie pe fată, văzu cum aceasta îi scutură braţul şi mai văzu privirea de pe faţa poliţistului. Herne observă şi el toate astea şi zâmbi. Tor spuse sceptică:

— Ascultă, puştoaico, în primul rând dacă îi erai aşa de devotată de ce ţi-au trebuit cinci ani ca să ajungi în preajma lui?

— N-au fost ani, ci doar luni! Moon închise ochii. De ce n-ar putea să fie invers? De ce se complică lucrurile tot mai mult?

— Pentru că te apropii de Arienrhod, murmură Herne, şi ea are viteza luminii.

— Cu cinci ani în urmă, Moon, a fost răpită de contrabandişti extraplanetari, interveni arţăgos Gundhalinu. Ea de abia s-a întors. A fost aproape de moarte încercând să ajungă în Carbuncle ca să-l găsească. Reprezintă un devotament destul de mare pentru tine?

Tor se strâmbă uşor, îmblânzindu-se fără voie.

— Pentru tine pare să fie destul de mare, extraplanetarule. „Tu, sărmane, care sângerezi bolnav de dragoste". Şi destul de mare pentru Fate. Dar acum, dacă vrea să-l găsească trebuie să meargă la palat.

— Nu poate, zise Gundhalinu.

— De ce nu? îl privi Moon. Mă pot strecura în palat ca să-l găsesc. Dacă aşa trebuie, aşa voi face. Ochii ei deveniră întunecaţi şi pierduţi, de parcă suferea un spasm cerebral, când se limpeziră iarăşi, hotărârea strălucea în ei. E-n ordine... mă voi duce acolo! Trebuie să mă duc. Nu mi-e teamă de Arienrhod.

— De ce-ar trebui să-ţi fie? îşi fixă Herne ochii asupra ei, nevăzând-o cu adevărat pe ea ci cu totul altceva

— Taci din gură, perversule! Îţi voi spune eu de ce. Gundhalinu o

prinse pe sibilă de braţ. Pentru că Arienrhod... este... este... periculoasă, sfârşi el fraza în mod stupid. (Tor se întrebă ce anume se temuse să spună, iar Moon se încruntă puţin). Are paznici prin tot palatul, şi dacă te prinde încercând să te strecori între ea şi Starbuck... la naiba, te va opri! Cum dracu te duci să-l cauţi? Nu poţi merge acolo întrebând pur şi simplu cine l-a văzut!

— De ce să nu poată? rânji Herne. Are cea mai bună deghizare pe care şi-ar dori-o cineva, chipul Reginei. Poate face orice şi nimeni n-o va lua la întrebări.

— Dar ce face adevărata Regină? întrebă Tor.

— Dacă alegi momentul corect, va primi atunci vizita înalţilor lorzi ai Hegemoniei. Iar eu am obiectul care te va face să fii perfectă în rol.

— Care-i ăsta? înaintă Moon, strălucind de speranţă. Gundhalinu aruncă o privire ucigătoare către Herne.

Totuşi căutătura insistentă a acestuia nu o părăsi nici un pic; îi examină încet trupul din tălpi până în creştet. Tor simţi cum între polii opuşi din interiorul trupului lui se acumulează o încărcătură statică.

— Petrece o oră cu mine. Arienrhod şi obiectul acela îţi aparţine.

Moon îngheţă. Gundhalinu înjură şi se repezi înainte.

— Şi mă rog frumos ce-ai să faci, Starbuck? se băgă Tor în discuţie. Ai s-o înveţi să joace cărţi?

Herne se răsuci către ea. Când văzu ce se-ntâmplase pe faţa lui, Tor simţi pentru el mai multă milă decât oricând.

— În numele zeilor, Herne... măcar o dată în viaţa ta nu fi grosolan! Fă ceva ca să dovedeşti că meriţi să fii viu.

Partea de sus a corpului bărbatului se înfioră de o emoţie interiorizată, pe care ea o văzu destrămându-se treptat.

— Acolo înăuntru, vorbi Herne, arătând către dulap. Deschide-l.

Moon se duse la dulap şi-i deschise uşa. Tor văzu haine, droguri, cutii pe jumătate goale şi un raft pe care se afla doar un mic obiect negru.

— Ăla-i. Adu-l aici.

Sibila i-l înmână cu precauţie, ţinându-se la distanţă. Herne îl ţinu în palmă aproape ca şi cum ar fi fost însufleţit, mângâindu-i suprafeţele cu degete nesigure. Atinse o proeminenţă strălucitoare, apoi alta şi încă una. În tăcerea încăperii strâmte răsunară puternic trei note distincte.

— Ce comandă e asta? întrebă Gundhalinu.

— Vântul. Herne îşi ridică ochii, privindu-i cu o mândrie sfidătoare. Sala Vânturilor din palatul lui Arienrhod. Acum doar ea mai are un aparat asemănător. În acest mod, vei fi capabilă să pătrunzi în inima palatului fără ca să fii suspectată. Te voi învăţă cum să foloseşti cutia şi unde să-l cauţi pe Starbuck.

— Şi ce doreşti în schimb? întrebă Moon cu blândeţe. Mâinile ei fremătau de dorinţa de a ţine din nou cutia în mână.

— Fără glumă, se strâmbă Herne. Este a ta de drept... şi când oare am putut eu să-ţi refuz ceva ce ţi-ai dorit? Sau să-ţi bag ceva pe gât dacă tu n-ai fi dorit-o...

„Zei, el chiar crede că este Regina”. Tor clătină din cap.

Însă în ochii falsei Regine se strecură o urmă de simpatie şi ea rosti cu calm:

— Dacă există ceva... orice altceva îţi pot da...

Herne îşi fixă picioarele atrofiate.

— Nici o fiinţă umană nu-mi poate dărui asta.

— Uite ce-i, interveni Tor, dacă te duci la palat nu poţi merge îmbrăcată de parcă ai fi strânsă de pe drumuri. Vino cu mine, am să-ţi caut câteva boarfe mai regale, sau, mă rog, ceva care să le-acopere pe-astea.

— Moon, nu te poţi duce la palat! Îţi interzic!

Gundhalinu îi blocă drumul când sibila se întoarse ca să iasă.

— BZ, trebuie să mă duc. Trebuie, accentuă ea întâlnindu-i căutătura încăpăţânată.

— Îţi pierzi vremea... îţi rişti... sufletul, dacă te duci acolo. El a devenit un depravat, lasă-l în pace, uită-l! Gundhalinu întinse mâinile către fată. Măcar de data asta ascultă-mă! Eşti obsedată de un vis, de un coşmar... trezeşte-te, în numele zeilor! Crede-mă, nu-ţi cer să faci asta din egoism, Moon. Eşti singura făptură la care ţin pe lumea asta – siguranţa ta...

Moon clătină din cap, privind în altă parte.

— Nu încerca să mă opreşti, BZ, pentru că nu poţi.

Trecu pe lângă el iar poliţistul nu schiţă nici un gest s-o reţină. Tor o conduse afară din cameră.

*

Gundhalinu rămase privind în urma ei, şi-şi încheie haina simţind un fior neaşteptat; era conştient de ochii lui Herne sfredelindu-i ceafa, dar n-avea putere să se întoarcă şi să-i înfrunte.

— Ştii adevărul despre ea, nu-i aşa? îl zgândări vocea lui Herne. Ştii că ele sunt la fel: Arienrhod şi ea.

— Nu sunt la fel! se întoarse Gundhalinu, rănit de propria-i cunoaştere vinovată.

Herne zâmbi când îi citi răspunsul oglindit în ochi.

— Asta mi-am imaginat şi eu. E clona Reginei, altceva nu poate să fie.

— Eşti sigur? întrebase în mod reflex, nici măcar neintenţionând asta.

Celălalt ridică din umeri.

— Doar Arienrhod poate fi sigură. Eu însă am bănuielile mele. Nu e

fiica ei; ia cu regularitate apa vieţii. Şi n-ar lăsa niciodată un bărbat să aibă un asemenea ascendent asupra ei.

— Apa vieţii te face... steril? clipi Gundhalinu, luat prin surprindere.

— Cât timp o foloseşti... sau poate veşnic, după o sută cincizeci de ani. Cine ştie? Ironia soartei, nu-i aşa? Te face şi greu de tămăduit, ba chiar a ucis câţiva oameni. Herne chicoti, încântat de idee. Pe unii îi face s-o ia razna puţin, „denaturarea personalităţii", sau altă aiureală de genul ăsta. Oricum, aşa pretind cei care se vaită cei care nu o au. Puterea te deformează, nu drogul. Ce simţi când n-o ai, Gundhalinu-eshkrad?

Poliţistul îl ignoră, obsedat de o imagine a lui Sparks Dawntreader purtând o cască împodobită cu ţepi.

— Herne, dă-mi cutia de comandă! N-o s-o trimiţi pe Moon în vizuina aia de şarpe!

Fostul Starbuck făcu un gest şi în mâna lui apăru brusc un tranchilizator.

— Stai aşa, Albastrule! Să presupunem că te sprijini de perete, în cazul în care nu vrei într-adevăr ceea ce-mi ceri.

Gundhalinu se retrase, uitând de propriul pistol uitat la şold şi atârnând ca plumbul pe sub haină. Se rezemă de perete şi tuşi chinuitor, până când capul începu să i se învârtească.

— Ai ceva împotrivă... dacă m-aşez? Alunecă în jos de-a lungul peretelui, fără să mai aştepte vreun răspuns, şi se aşeză pe podea.

— Ar trebui să consulţi un medic, zise Herne fără compătimire. Când un Tehnician se aşează pe podea, e aproape mort.

— Nu pot. Gundhalinu trase de haină ca s-o deschidă, simţind deodată că-i este prea cald. „Nu până când nu se termină asta".

— Vrei să spui că te urmăresc şi pe tine. (Sună ca o afirmaţie, nu ca o întrebare). Toţi vechii tăi camarazi, adevăraţii Albaştri. Fugi împreună cu o Iubitoare a Mamei, care e proscrisă, n-ai nici un prieten pe lumea asta, ţi-ai azvârlit la gunoi munca şi poziţia în societate şi ţi-ai târât prin mocirlă onoarea de aristocrat. Toate astea pentru dragoste...

Cu obrajii înflăcăraţi Gundhalinu se uită la el şi deschise gura.

— Pot şi eu să adun unu şi cu unu, rânji Herne, picurând vitriol în vorbe. Sunt un Kharemoughi. Clătină din cap, sprijinindu-se iarăşi într-un cot. Ea te-a prins cu adevărat, băiete... Ce ţi-a promis? Trupul ei?

— Nimic, mekru!

— Nimic? pufni Herne. Eşti un neghiob mai mare decât am crezut.

— Tot ceea ce mi s-a-ntâmplat mi-am făcut singur. BZ se îndreptă de spate, luptându-se din răsputeri cu mânia, cu adevărul supărător care-l irita. A fost hotărârea mea – am acceptat consecinţele unui act

raţional.
Ologul izbucni in râs.
— Sigur, ea te poate face să crezi asta! Aceasta-i puterea ei. Te-ar putea face să crezi că poţi respira în vid. Are multă minte, nu-i aşa, raţionalule cu creier şters... O vrei atât de mult încât nimic altceva nu mai contează. E o deportată, o poţi avea la degetul tău mic. Şi tu, în schimb, o ajuţi să-şi găsească alt iubit! Zeilor, asta o pune la pământ până şi pe Arienrhod. Ele vor acelaşi bărbat; singurul pe care-l vor dori îndeajuns ca să ajungă să se auto-deteste. Incestul fundamental. Dacă nici asta nu-i o dovadă suficientă că sunt la fel... La dracu cu tot!
Se apleca în faţă, împletindu-şi degetele prin ochiurile plasei ce-i ţineau picioarele ca într-o colivie.
Gundhalinu simţi cum dezgustul i se ridică în gât.
— La asta mă şi aşteptam de la tine, că vei târî totul la nivelul tău şi-l vei mânji cu noroi. Eşti incapabil de ceva mai bun. Sau măcar să înţelegi ceea ce înjoseşti şi distrugi.
— De unde ştii tu asta? îşi ridică Herne capul.
Albastrul se încruntă.
— Pentru că nu poţi înţelege de ce ţin la Moon mai mult decât la mine însumi. Pentru că nu poţi să simţi ce-i cu ea... Închise ochii, aducându-şi aminte. Da, m-a făcut s-o iubesc, dar nu în mod intenţionat. Moon ia, dăruind... aici e toată diferenţa.
Herne ţinu în sus, ca pe-o provocare, cutia de comandă.
— De ce oare crezi că i-o dau?
— Din răzbunare.
Celălalt coborî ochii
— Nici o clonă nu este o copie perfectă a originalului. Nici chiar gemenii identici nu-s la fel, iar ei nu sunt creaţi de un intermediar. Controlul clonării nu e câtuşi de puţin aşa de precis, deci tot ceea ce vei obţine va fi o re-creare imperfectă.
— O copie cu defecte, sublinie crud Herne.
— Da, strânse din buze Gundhalinu. Dar de ce n-ar putea ea să fie mai bună tocmai pentru că s-a schimbat, pierdut sau câştigat ceva în mod necugetat?
Herne păru să ia în considerare această posibilitate.
— Poate... Dacă eşti atât de sigur că Moon nu-i la fel, de ce nu-i spui adevărul?
— Am încercat, clătină din cap Gundhalinu. Îşi privi încheieturile şi urmări cicatricile cu degete nesimţitoare. Cum i-aş puţea spune aşa ceva?
— Sinucidere ratată, şopti Herne.
Poliţistul încremeni, apoi se ridică în genunchi, dar văzu că Herne nu încerca să-l necăjească.
— Ea te-a împins la aşa ceva? continuă fostul Starbuck, cu o

curiozitate lipsită de maliţie. Trase de protezele sale precum un harpist de coarde.

— Nu, răspunse Gundhalinu, lăsându-se iar în jos. M-a făcut să înţeleg că ar putea exista anumite motive ca să continui să trăiesc. (Îl încercă un sentiment bizar că nu i se părea deloc ciudat să-i spună toate astea unui Neclasificat, şi încă stând aşezat pe podea într-un bordel). În toată viaţa nu mi-am închipuit că e posibil să trăieşti fără o armură intactă a onoarei. Şi totuşi iată-mă, gol în faţa universului. Doare, doare ca naiba, dar asta poate pentru că acum simt totul cu mai multă claritate. „Şi cu toate astea nu ştiu dacă vreau să fie aşa sau nu”.

— O să te obişnuieşti, replică acru Herne. Ştii, niciodată n-am putut fi capabil să-mi imaginez în vreun fel chestia asta – cum oare înghiţiţi voi, Tehnicienii, otravă, ori de câte ori viaţa vă dă o lovitură sub centură. Ai fi dat ortu' popii de-o sută de ori pân-acum dacă mi-ai fi trecut prin-nainte... ce, vorbesc de-o mie de ori!

— Ai dreptate, se înfioră Gundhalinu, la ideea de a fi prins în interiorul minţii lui Herne. Zeilor, asta ar fi o soartă mai groaznică decât moartea!

Herne îl privi cu un dispreţ rece, cu duşmănia nemiloasă a jumătate din poporul planetei sale, până când simţi că aroganţa i se fărâmă, şi atunci îşi mută privirea insistentă.

— Da. „Moartea înaintea dezonoarei” este privilegiul omului bogat. La fel ca şi apa vieţii... „Dar nimeni nu posedă cu adevărat Viaţa sau Moartea”.

— Obişnuiam să cred că nu există nimic mai important pentru mine decât viaţa mea, că nu există nimic care să mă poată face să înţeleg fiinţele fără voinţă ca tine care aruncă totul la gunoi, zise Herne. Supravieţuirea era lucrul cel mai important, nu conta cum supravieţuiai...

— Era? Poliţistul îşi sprijini capul de perete, prinzând înţelesul timpului trecut al verbului. Absent, pipăi cu limba locul unde odată fusese un dinte. Urmări privirea lui Herne care coborî pe exoscheletul ce-i acoperea partea inferioară a trupului, dându-şi seama de tot ceea ce implica această pierdere, tot ceea ce făcuse din Herne un bărbat în proprii lui ochi, în ochii lumii căreia îi aparţinea.

— Să ştii că nu trebuie să rămâi aici. Ai putea merge pe Kharemough ca să-ţi pui la punct tot ce nu e-n regulă.

— După cinci ani? se înălţă vocea lui Herne, pregătită cu toate argumentele, cu toate răspunsurile pe care le revăzuse probabil la nesfârşit în mintea sa. Nimeni nu are atâţia bani. Eu sunt al dracului de sigur că n-am... n-am nici măcar îndeajuns ca să ies din scuipătoarea asta blestemată!

— Du-te la autorităţi. Ele n-au să abandoneze nici un extraplanetar

care nu vrea să rămână.

— Mda, sigur… Herne trase o sticlă de sub pat, îi desfăcu dopul şi bău fără să-i ofere şi lui Gundhalinu. Ai idee, Albastrule, câte capete de acuzare au fost emise împotriva mea pe planeta natală? Şi în multe alte locuri? Eşti nebun dacă-ţi închipui c-o să asud pentru tot restul vieţii în vreun lagăr penitenciar.

Bău din nou, cu sete.

— Atunci se pare că nu ai prea multe opţiuni de ales. „Şi probabil că nu meriţi nici una”. Simţi totuşi o neaşteptată împunsătură de empatie. „Pe sfinţii străbuni… dar dacă m-aş fi născut în trupul lui, şi el într-al meu…” Îmi pare… rău.

— Îţi pare… Herne se şterse la gură. Dar cum rămâne cu tine, ai să te întorci, să-i laşi să te scoată din poliţie şi să te azvârle în închisoare pentru asta? Nu! Pe naiba, nu, probabil că o să pledezi pentru nebunie, o crimă pasională, ai făcut-o din dragoste. Iubirea… iubirea e o boală! Mâna îi tremura pe gâtul sticlei.

„Moarte dacă iubeşti o sibilă… moarte dacă n-o iubeşti”. Gundhalinu îşi făcu de lucru cu tusea, amânând necesitatea de a da un răspuns. „Ce-o să fac? Nu ştiu.” Viitorul i se deschidea înainte ca o mare infinită.

— Întreabă-mă mâine… auzind că cineva intră în cameră, aruncă o privire către uşă; era Persefona, urmată de o siluetă învăluită în mantie şi cu glugă pe cap.

— Moon? Gundhalinu se ridică în genunchi şi se împinse în sus rezemându-se de zid, holbându-se.

Moon se afla înaintea lui, cu faţa subtil modificată de arta cosmeticii; nu fusese machiată cu vulgaritatea Persefonei, ci trăsăturile îi fuseseră accentuate, dând la iveală o frumuseţe luminoasă, sidefie, ce orbea amintirea lui despre chipul palid şi simplu al unei băştinaşe din provincie. Părul ei, ridicat în coc, era prins într-o reţea de panglici argintii întreţesute cu mărgele aurii, formând desene pe care ochii săi nu le puteau urmări. Tor trase pelerina de pe umerii sibilei, descoperind o rochie lungă de culoarea mierii care-i flutura de-a lungul trupului precum o păşune cu ierburi ondulate de vânt; aceasta se lipea de ea peste tot fără să creeze această impresie, revărsându-se dintr-un corsaj de dantelă ivoriu ce se topea senzual în pielea ei. Gulerul făcut dintr-o împletitură opalescentă de mărgele îi ascundea semnul tainic de pe gât.

Poliţistul râmase în picioare, fără grai şi o privi cum radia de strălucire.

— BZ, eu… Se întrerupse brusc, luându-şi ochii de la privirea lui insistentă căreia îi descifră înţelesul.

— Doamna mea… Bărbatul îi luă mâna precum un lord stelar al Vechiului Imperiu, se înclină deasupra ei şi i-o atinse scurt cu fruntea.

„Şi regină în fiece amănunt”. Înaintea ta, cu bucurie aş îngenunchea.

Moon zâmbi încântată, neînţelegând; era propriul ei zâmbet, nu cel al lui Arienrhod.

— Ce crezi Herne? radie de bucurie Persefone, ducând sub braţ tunica de nomad a sibilei. Oare va trece?

— Tu ai aranjat-o aşa? întrebă Herne.

Tor ridică dintr-un umăr cu modestie.

— Păi... Pollux mi-a dat o mână de ajutor. Pentru o maşină, are gusturi bune.

— Lui Arienrhod nu-i place culoarea aia. Herne puse sticla pe podea. Dar va trece... O, zei, da.... va trece! Vino-ncoace, Maiestate, întinse el mâinile.

Gundhalinu se încruntă, păstră în continuare mâna lui Moon într-a lui şi simţi cum strângerea se întăreşte când fata se uită la Herne.

— Nu-i spune aşa, interveni cu glas tăios.

— Mai bine s-ar obişnui să fie numită astfel. La naiba, n-am să-ţi fac nici un rău! Nici măcar n-am să te ating. Herne îşi lăsă braţele în jos. Lasă-mă doar să te privesc un pic.

Moon dădu drumul lui Gundhalinu, şi veni în faţa fostului Starbuck. Se răsuci, nesigură din cauza fustei lungi, dar fără s-o mai deranjeze privirea bărbatului. Acesta o devora pur şi simplu, o mistuia din priviri, dar ea îşi păstra demnitatea calmă, lipsită de dezaprobare, nu suportând, ci permiţând. De-a lungul acelui moment nesfârşit, Gundhalinu o urmărea cum se uita la Herne, simţind nişte trăiri imposibil de analizat. Se încordă când îi văzu pe Herne ridicându-se brusc în picioare, legănându-se... rămase pe loc în timp ce Herne, scârţâind, se lăsă cu stângăcie într-un genunchi înaintea sibilei.

— Arienrhod...

Murmură ceva, imposibil de auzit de alte urechi decât ale ei. Gundhalinu se uită iute înspre Persefona; ochii ei cu pleoape pictate se deschiseră mari, răspunzând propriei lui uimiri. Femeia roti un deget în jurul tâmplei şi clătină din cap.

— Ştiu, Starbuck..., încuviinţă Moon, ascunzându-şi mila. Cu un gest prea puţin regal, îl ajută să se urce iarăşi în pat.

Amintindu-şi deodată că mai erau şi alţii în jur, faţa lui Herne se înăspri din nou.

— Greşeala ta, Dawntreader... când eram la pământ, trebuia să mă loveşti. Arienrhod îi urăşte pe cei care pierd. (Se rezemă cu o plăcere masochistă de cuvântul ce-l rănea ca un pinten vârât în burtă). Acum ascultă cu atenţie, şi am să-ţi povestesc şi restul.

— Continui s-o ajuţi în încercarea ei? se răsti indignat Gundhalinu.

Herne zâmbi enigmatic.

— „Prada este cel mai în siguranţă la uşa vânătorului”. Ar trebui să ştii asta, Albastrule.

Moon se întoarse, prinsă la mijloc între două expresii. „Sau pur şi simplu ţi-e teamă s-o refuzi?” oftă Gundhalinu; răsuflarea adâncă îi străfulgeră o durere prin piept.

— Atunci aşa va fi pentru că eu sunt uşierul, zâmbi Moon, şi asta fu tot ce putu el să vadă.

40

— Of, spatele ăsta care mă doare! Tor se întinse cât putu în intimitatea oferită de cămara cazinoului. Cuvintele ricoşară din pereţi; în odăiţă nu mai existau aproape nici un fel de provizii, iar patronii se străduiau din răsputeri să termine treaba. Haide, Pollux, vino şi trage-mi de containerul ăsta ultim cu tlaloc până nu li se înnegresc limbile. Căscă, simţind în urechi ecoul trosnetului fălcilor. Cred că am luat-o razna în cele din urmă.

— Cum spui tu, Tor.

Pollux se mişcă impasibil de-a curmezişul încăperii, urmărind indicaţia precum un dulău credincios.

Ea chicoti, ameţită de epuizare.

— Jur că faci asta dinadins! Nu-i aşa? Poţi să-mi spui...

— Cum spui tu, Tor. Pollux prinse lada.

Gura femeii se deschise, iar emoţiile se prăbuşiră în avalanşă din înălţimi.

— Of, la naiba, Polly... oare-o să mă fac fără tine? O să-mi fie cu adevărat dor de tine, bucată unsuroasă de fier vechi ce eşti. Îşi îndreptă peruca. Există doar două lucruri pe care Oyarzabal le poate face pentru mine şi tu nu poţi, şi odată plecată de pe pietroiul ăsta mai rămâne unul singur de rezolvat – iar p-ăla îl pot obţine de la orice bărbat. Nu-i de mirare că-i gelos pe mine.

Râse posac. Oyarzabal îi spusese că o va lua de soţie doar dacă mai întâi se descotorosea de Pollux. Acceptase condiţia, dar simţise încă o za în lanţul cu care bărbatul o transforma într-o sclavă. „El vrea ceea ce sunt eu.... atunci de ce oare încearcă să schimbe acest lucru?” Îşi mototoli peruca, apoi o puse iarăşi.

— Oricum, la naiba, cine o să mă ţină pe mine curată şi frumoasă? Să cari lăzi şi să transformi Văratice mâncătoare de peşte în regine şi totul într-o zi! Nu ţi-ai pus niciodată întrebări despre tine, Pollux? Poţi într-adevăr să faci toate astea şi să nu te-ntrebi cum, sau de ce? Îl târî după ea înapoi de-a curmezişul încăperii, bombănind, sau dacă puştoaica urmează să-l salveze pe iubitul ei din mâinile Reginei, sau dacă e nebună pentru că vrea în orice condiţii un necopt la minte precum Sparks Dawntreader?

Capul fără chip al lui Pollux o privi cu o imitaţie de atenţie, dar nu zise nimic.

— Aah..., scutură femeia din mână în direcţia lui. Cred că-ntr-adevăr m-am prostit de tot. Tu nici măcar nu ştii că sunt aici, cum o să-ţi pese câtuşi de puţin când n-o să mai fiu? Sau de ce trebuie să-mi fac probleme? Lovi cu ciudă o cutie goală de carton aflată în calea ei.

Când termini treaba asta întoarce-te şi ia ultimul butoiaş din seva fermentată şi du-l sus pentru Herne. „Pentru Starbuck. Vechiul Starbuck, şi Noul Starbuck; îi cunosc pe-amândoi. Şi pe sora geamănă a Reginei. Slavă zeilor că plec în curând din Carbuncle... Înainte să mă-ntâlnesc pe mine însămi mergând cu spatele înapoi."

Ajungând la uşă, auzi voci venind din camera aflată de cealaltă parte a coridorului, singura cu o uşă fără doar şi poate la fel de sigură ca şi cea de la trezoreria Băncii din Portul Nou, singura pe care n-o văzuse niciodată descuiată. Acum însă încuietorile electronice afişau lumina verde, uşa stătea nepăzită şi chiar uşor întredeschisă, iar Tor, recunoscu una din voci ca fiind a lui Oyarzabal. Pollux se îndepărta zdrăngănind la capătul holului, ducându-se nepăsător către cazinou; pe negândite, femeia traversă culoarul şi împinse uşa deschizând-o larg.

Vreo şase capete se întoarseră s-o privească, şase bărbaţi, extraplanetari. Pe trei îi recunoscu imediat ca fiind locotenenţii Sursei; Oyarzabal veni înspre ea, dovedind cu fiecare mişcare a trupului iritarea şi uşoara panică pe care le simţea.

— Ţi-am spus să asiguri uşa aia! mârâi ucigător unul dintre străini.

— E-n ordine... ea conduce localul, ştie tot, ripostă Oyarzabal. Ce dracu faci aici? adăugă el în şoaptă.

Tor îşi aruncă mâinile de după gâtul lui şi-i înăbuşi protestele sub un sărut pasional.

— Sunt flămândă după bărbatul meu, asta-i tot. „Şi dacă există vreun lucru la care nu pot rezista, ăla e o uşă încuiată."

— La naiba, Persefona! se trase el într-o parte. Nu acum! Avem de aranjat o treabă importantă pentru Sursă, aici în oraş. Mai târziu am să...

— Ceva pentru Regină?

El îi mângâie uşor antebraţele dezgolit.

— Cum de ştii asta?

„La noroc!"

— Păi, tocmai ai zis că eu ştiu totul. Se strâmbă uşor către el. Nu vreau să te fac mincinos. Azi l-am zărit pe Starbuck când a venit s-o vadă pe Sursă, şi mi-am imaginat că trebuie să-l fi trimis Regina.

După expresia bărbatului, îşi dădu seama că mai înscrisese un punct în favoarea sa.

— Tu ştii şi cine-i Starbuck?

— Sigur, doar sunt o Iernatică, nu-i aşa? Şi rezolv afacerile Sursei, exact ca şi tine. Îl privi cu neruşinare în ochi. Deci care-i restul chestiunii? Ce mai cumpără Regina, ultima ei surpriză pentru petrecerea de adio? Mie îmi poţi spune, sunt aproape ca şi soţia ta.

În pantofii ei cu talpa groasă, era mai înaltă decât Oyarzabal şi putea privi peste umărul lui la grupul de bărbaţi care gesticulau în

jurul mesei goale. Pricepu că încăperea era de fapt un laborator complet echipat. Întotdeauna se întrebase cum de izbutea Sursa să aibă la dispoziţie o varietate atât de mare de plăceri ilegale, chiar şi atunci când nu le puteau obţine de la furnizorii obişnuiţi... Pe suprafaţa fără nici o fisură a mesei se găsea o singură ladă grea. Pe capac şi pe părţile laterale era inscripţionat: „ATENŢIE” şi trifoiul ţepos al sibililor. Simţi cum începe s-o furnice pielea.

— Păi, mda ai putea spune că, într-o oarecare măsură, e vorba de o surpriză pentru Văratici, rânji bărbatul. Dar nu trebuie să-ţi plictiseşti cu aşa ceva căpşorul tău drăguţ. Ţi-ai făcut treabă ta, şi oricum ai să pleci cu mine de pe planetă. Nu-ţi pasă ce se-ntâmplă aici după ce pleci, nu-i aşa?

Ea se răsuci stânjenită sub strânsoarea braţelor lui.

— Ce vrei să spui?... Hei, de ce există un semn sibil pe cutia aia? Asta înseamnă... „contaminare!” Contaminare biologică? Se încruntă când reuşi să desluşească scrisul mai mărunt. Ce e-n aia... bacterii? Boală, otravă? ridică ea glasul.

— Hei, nu taci odată? Vorbeşte mai încet..., o scutură el brutal.

— Ce ai de gând să faci? Tor se zbătu, tot mai panicată acum. O să omori oameni! O să-i omori pe cei din neamul meu!

— Fir-ar să fie, Perse, numai pe Văratici! Nu pe Iernatici, ei vor fi în siguranţă – aşa vrea Regina.

— Nu, minţi! Chestia asta o să-i omoare şi pe Iernatici, Regina n-o să te lase să ne omori! Eşti nebun, Oyar, dă-mi drumu’! Pollux, ajută-mă, Pollux...

Ceilalţi bărbaţi se ridicară de la masă, venind către ea, prizonieră în mâinile grele ale lui Oyarzabal. Disperată, ridică un genunchi, el se îndoi de mijloc cu un urlet de durere şi Tor fu liberă să...

Raza tranchilizatorului o prinse din urmă şi Tor căzu peste uşă, închizând-o, atunci când alunecă neajutorată pe podea.

41

— BZ, mai bine mă aştepţi aici.

Moon se opri la intrarea în palat, locul de unde pornea strada din Carbuncle. Se făcuse din nou noapte dincolo de zidurile de furtună ale oraşului, dar aici încă mai erau cheflii care râdeau şi dansau, muzicanţi care cântau. Oamenii din capătul de sus al Străzii erau mai scânteietori şi mai exotici, acoperiţi cu pietre preţioase, poleiţi cu pudră de aur; splendorile importate de pe şase planete se întreceau între ele s-o uimească. Imitaţia ei regală părea aproape lipsită de strălucire, aşa că şi-o păstră ascunsă sub mantie ca şi chipul. Straiele uzate ale Albastrului erau într-un mod mult mai grotesc nelalocul lor acolo, dar el se agăţa de uniformă cu o încăpăţânare neraţională.

— Nu te las să intri acolo fără mine, clătină din cap bărbatul, gâfâind în urma urcuşului de-a lungul spiralei, până la capătul Străzii. Regina...

— Eu sunt Regina, îl privi cu un dispreţ batjocoritor Moon. Ai grijă cum vorbeşti, Inspectore... Clătină din cap, încercând zadarnic să pară capricioasă, fără însă a obţine nici o reacţie. BZ, cum aş putea să justific prezenţa ta, acolo, înăuntru?

Aruncă o privire în direcţia intrării păzite a palatului şi-şi simţi pieptul strângându-se de teamă.

— Le am pe-astea. Întinse legitimaţia şi tranchilizatorul. Mă fac să arăt mult mai regulamentar, adăugă el încheind gulerul hainei.

— Nu. Sibila simţi apăsarea din piept devenind mai dureroasă. BZ, eu merg în palat ca să-l găsesc pe Sparks. Când ochii lui căprui, umbriţi, încercară să-şi furişeze privirea în altă parte, ea îi sili să se uite mai departe într-ai ei. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să fac singură treaba asta! N-o pot face... „În faţa unui alt iubit." Gura îi tremura.

— Ştiu asta. Iar eu... eu n-aş putea să mă uit la ceea ce se va petrece. Moon, crede-mă, doresc pentru tine tot ceea ce e mai bun. Aş vrea ca, indiferent ce se va întâmpla, să fie ceva care te va face fericită. Dar le naiba, asta nu... simplifică lucrurile.

— Le complică, încuviinţă ea. Le complică teribil.

— Intrarea... lasă-mă să te duc măcar pân-acolo. Dacă n-o să ai ceva care să semene a escortă, paznicii o să pună întrebări. Iar eu am să rămân aici, la capătul Străzii, până când ai să ieşi de-acolo... sau până voi afla motivul pentru care nu apari.

Fata aprobă din nou din cap, neîncercând să-i ofere un răspuns. Ocoliră vârtejul dansatorilor şi Moon simţi speranţele şi regretele absorbite de vâltoarea previziunilor agonizante. „Tu eşti Regina, fii

Regina, nu mai tremura!” Se apropiară şi ea îşi ţinu răsuflarea când gărzile postate în faţa uşilor masive îşi concentrară privirile asupra lor. Paznicii purtau tranchilizatoare. Aşa cum prevăzuse Gundhalinu. „O, Doamnă, mă auzi?” Moon îşi aminti că acum n-o mai conducea zeiţa, ci doar o maşină; o maşină care-i spusese că trebuie să revină pe planetă.

În momentul în care fu sigură că gărzile o vor lua la întrebări, îşi dădu gluga pe spate, purtându-şi capul cu semeţie, încercând să creadă ea însăşi ceea ce imita pentru a-i face şi pe ei să creadă.

— Maiestate! Cum aţi...

Bărbatul din stânga îşi amintii brusc de respectul cuvenit, ridicând mâna la piept şi plecând capul. Femeia din dreapta făcu şi ea la fel, iar căştile lor în stil extraplanetar străluciră albicioase. Uşile imense, înnegrite de vremuri, începură să se deschidă.

Când expresia de pe faţa ei începu să se destrame, Moon se răsuci iute, către figura încordată, plină de un respect supus, a lui Gundhalinu... şi doar ea îi putu vedea pe chip durerea pierderii.

— Îţi mulţumesc pentru... colaborare, Inspectore Gundhalinu.

El îşi plecă rigid fruntea.

— Plăcerea a fost de partea mea... Maiestate. Dacă o să mai aveţi nevoie de mine, chemaţi-mă, accentuă el fiecare cuvânt. Mâinile i se răsuciră în faţă, nesigure; salută apoi şi se întoarse pe călcâie, pierzându-se în mulţime.

„BZ!u fu gata să-l strige sibila, dar n-o făcu, căci privi iarăşi uşile deschise şi coridorul tainic, strălucitor, dinapoia lor, care o ademenea spre capătul călătoriei. Pe lângă ea, paznicii azvârliră căutături furişe, la spinarea jerpelită a lui Gundhalinu. Moon îşi înfăşură strâns pelerina în jurul corpului şi intră în palat.

Înainta ca o stafie de-a lungul holului pustiu, iar pantofii ei uşori falsificau materialitatea pardoselii. Îşi blocase toate simţurile, fiindu-i teamă să se oprească, să se piardă în cristalina sălbăticie hipnotică a vârfurilor purpurii întunecate şi a văilor încărcate de zăpadă, în imaginea domeniului Iarnă din frescele ce împodobeau pereţii nesfârşiţi ai coridorului. Treptat însă din faţa ei, simţurile încordate prinseră murmurul Sălii Vânturilor. Strânse puternic cutia de comandă pe care i-o dăduse Herne; palma îi era umedă şi rece.

Când fostul Starbuck îi povestise ce urma să găsească în acel loc, trupul bărbatului asudase dintr-odată iar mâinile începuseră să-i tremure – îi vorbise atunci despre vântul ţinut prizonier, despre giganticele forme de nori, şi despre singurul fir al cărării ce se întindea pe deasupra Iadului. Iadul, pe care el aproape că-l transformase în mormânt pentru Sparks; Iadul care îl distrusese pe el în schimb... din cauza lui Arienrhod. Fiinţa care, pentru a-l salva pe Sparks, sfidase propriile ei legi de neintervenţie şi-l lăsase pe Herne să

devină prizonier într-un trup sfărâmat, în timp ce nemiloasa duşmănie din dragoste îi rodea sufletul.

Moon ajunse la capătul coridorului, acolo unde acesta se lărgea brusc – şuvoaiele imense de aer se mişcau fără întrerupere gemând deasupra capului ei, fantome palide de nori umflându-se şi înfiorându-se sub dezmierdarea unui iubit nepământean. Se simţi micşorată şi redusă ca importanţă când curgerea îngheţată a aerului din exterior îi descoperi intruziunea solitară şi se năpusti flămândă în jurul ei, trăgând-o de mantie. Dincolo de pereţi mii şi mii de stele se întindeau, albe şi fierbinţi pe forja rumenă a nopţii; dar aici nu exista nici o căldură, nici o lumină, cu excepţia scânteierii verzi, parcă bântuite de stafii, a puţului de întreţinere, larg deschis, de sub ea... şi nu exista nici o milă.

Înaintă un pas, apoi încă unul, către dâra subţire de întuneric absolut, conturată deasupra abisului. „Nu mi-a zis c-o să fie întuneric!" Teama o făcu să şovăie, cu degetele reproducând felul în care trebuiau apăsate şirurile de butoane ale cutiei de comandă, secvenţa de sunete ce, pretindea Herne, va deschide prin văzduh un tunel sigur de trecere „Oare îi spusese numai minciuni?" Totuşi ea nu era obiectul pasiunii chinuitoare a lui Herne, ci doar înlocuitorul acestuia Dacă prezenţa ei aici avea vreo semnificaţie pentru olog, ea nu putea fi decât cea de unealtă a răzbunării sale.

Mai făcu un pas, apoi încă unul, până când ajunse tremurând la marginea Iadului. Curentul de aer ascendent, încărcat de umezeală, o luă prin surprindere îmbrâncind-o la loc pe platformă. Odată cu el veni şi mirosul Mării, aroma înţepător dulce-acrişoară, cu iz de peşte, de sare şi de stâlpi putreziţi în apă.

— Doamnă! strigă uimită Moon, dar vocea îi fu înghiţită de vânt. Respiraţia Mării o suflă iar în spate, împleticindu-i picioarele prin poalele lungi ale rochiei cu care nu era deprinsă; instinctiv îşi recăpătă echilibrul, precum un matelot pe o punte care se înclină un biet marinar, nu o Regină.

Îşi înălţă capul şi văzu acum perdelele fantomatice, tremurânde, nu sub forma unor nori capricioşi, de necontrolat, ci ca pe nişte pânze, de corabie, umflate fără nici o supraveghere de vântul marin. Iar în mâna ei, în cutia de mărimea unei palme se aflau cârma şi scota cu care avea să menţină drumul pe deasupra acelui puţ al Mării. Tirajele ascendente o împinseră înapoi, ca într-un ultim semnal de avertisment.

— Voi porni. Atinse primul buton, auzi prima notă din secvenţă şi simţi cum aerul din jurul ei se linişteşte. Apoi cu măiestria a o sută de generaţii anterioare, cu iscusinţa unui popor care se aventurase pe mare şi în stele, făcu primul pas deasupra deschizăturii fără margini şi începu să meargă pe punte. La fiecare a treia atingere a podeţului,

suna o notă nouă, măsurându-şi cu grijă fiecare pas, ca să nu fie nici prea lung dar nici prea scurt, concentrându-şi atenţia în totalitate asupra secvenţei muzicale, asupra schemei, asupra ritmului.

Când trecu peste mijlocul podului, scânteierea verzuie se intensifică şi simţi deodată o prezenţă fără nume, o voce fără sunet, un ecou dintr-un loc şi-un timp îndepărtat cântecul pe care i-l cântase grota sibilă, înaintă tot mai încet, până când nu se mai putu mişca deloc; vrăjită de frumuseţea neomenească a melodiei, înlănţuită de momentul pe care-l trăia. Degetele se relaxară pe butoanele cutiei de comandă, al cărei ton strident, deranjant se făcu tot mai subţire şi păli... O rafală bruscă de vânt o trânti în genunchi, iar sunetul propriului ei ţipăt spulberă magia şi o eliberă de sub influenţa ei. Se ridică din nou în picioare, prinzând iarăşi nota de comandă cu degetele ce se mişcau îngrozite. Se grăbi, indiferentă la panică, însă simţind chemarea cum urca în mintea ei, totuşi din ce în ce mai estompată.

Ajunse la marginea cealaltă a prăpastiei şi plângând în hohote, se opri pe pământul ferm ca să-şi tragă răsuflarea, uluită şi ne mai înţelegând nimic. Acesta nu era un loc al alegerii! Cum putuse s-o recunoască?... Îşi scutură capul. Simţindu-se de parcă trupul îi aparţinea unui străin, întoarse spatele abisului şi părăsi Sala Vânturilor.

Alese un alt coridor, orientându-se după harta palatului pe care Herne i-o întipărise adânc în memorie. Începu din nou să audă muzică – de data aceasta creată de muritori, sunetele unei melodii aparţinând artelor Kharemoughi. Cu ochii minţii revăzu grădinile lui Aspundh, splendoarea pâlpâitoare a aurorei ce dansa în zori deasupra unui cer de catifea. Ajunse la scara largă, acoperită cu covoare, ce suia către sala imensă care se întindea pe jumătate din suprafaţa etajului următor; se întâlni cu muzica purtată de vânt în josul treptelor şi cu doi servitori speriaţi care-şi plecară capetele şi grăbiră pasul, trecând pe lângă ea.

Porni şi ea mai repede, depăşind palierul care permitea accesul în marea sală unde, în această seară, Regina oferea o recepţie în onoarea Primului Ministru şi a membrilor Adunării. Continuă să urce către cel de-al treilea nivel, acolo ii spusese Herne, se găseau camerele lui Starbuck, ştiind că el probabil încă se afla în sala aglomerată de jos, dar fiind conştientă că n-ar fi îndrăznit să intre în locul unde însăşi Arienrhod era centrul atenţiei.

Cu toate acestea când părăsi scara, auzi pe neaşteptate muzica atrăgând-o şi descoperi un alcov micuţ, pe jumătate ascuns, de unde se putea privi în sala de dedesubt. Se întreba dacă reprezenta postul de observaţie al unui paznic, dar nu se zărea nicăieri nici un privitor. Strecurându-se în vârful picioarelor până la balustrada alcovului,

aruncă o privire în jos, dincolo de umbre, cu pielea înfiorată de convingerea că toţi ochii se vor întoarce către ea precum luminile unor reflectoare.

Pe măsură ce sala se deschise sub privirile ei insistente, Moon uită de ea însăşi, rămasă acum ca o insectă minusculă în comparaţie cu mulţimea de oaspeţi regali de dedesubt: palizi, nobili Iernatici şi Kharemoughi cu pielea măslinie se amestecau în voie unii cu alţii, spectrul orbitor al îmbrăcăminţii lor diminuând contrastul dintre originile diferite. Se ospătau, ciugulind de pe mesele din jur, ticsite cu cele mai recente creaţii ale artei culinare Iernatice, cu deliciile eclectice ale bucătăriilor băştinaşe şi extraplanetare. Moon înghiţi în sec, simţindu-şi deodată gura plină de salivă, şi îşi aminti de masa neîndestulătoare pe care o luase cu câteva ore în urmă, la cazinou. Globuri faţetate cu oglinzi, suspendate în aer deasupra nivelului ochilor ei, se învârteau perpetuu, silenţioase, trimiţând către mulţime stropi de lumină ce picurau, ca o zăpadă argintată.

Sibila îşi plimbă ochii în toate părţile, observând şi forţele de pază ale poliţiei extraplanetare ce staţionau, fără ostentaţie, pe perimetrul sălii de recepţie. Se întrebă dacă şi Comandanta Poliţiei se afla în această seară aici şi o blestemă în gând, amintindu-şi cum îl şfichiuise pe BZ spiritul nepotolit de dreptate al acelei femei, şi ce i-ar fi putut face ei însăşi şi lui Sparks. O dată crezu că-l zăreşte pe Primul Secretar Sirus, dar pierdu chipul întrezărit într-un grup de oaspeţi adunaţi pentru un toast.

Nicăieri însă în vasta sală nu putea vedea o femeie care să arate precum o Regină... sau una care să arate ca Moon însăşi. De asemenea nicăieri nu zărea un bărbat îmbrăcat în negru cu faţa mascată ca un călău... sau un băiat cu părul roşu al cărui chip l-ar fi recunoscut oricând, indiferent cât de mult s-ar fi schimbat. Oare Sparks se afla aici? Părăsise deja sala? Avea să-l găsească în camerele lui? Se retrase de lângă balustradă, cu inima bătându-i precum aripile unei păsări închise-n colivie.

— Deci aici erai, rosti înapoia ei o voce de bărbat. Nici măcar în seara asta nu te poţi abţine să-ţi spionezi oaspeţii?

Cuvintele erau bolborosite şi încărcate de o supărătoare ostilitate.

Moon îngheţă, simţind cum se împurpurează de o vinovăţie trădătoare. Îşi strânse buzele într-o linie, încleştându-şi dinţii şi sperând că roşeaţa ei semăna cu una pricinuită de mânie. Ridicându-şi poalele fustei se întoarse, ţinând capul în sus.

— Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti... Faldurile rochiei îi alunecară printre degetele nesimţitoare. Sparks? şovăi ea.

— Cine altul? ridică el din umeri şi sughiţă. Umbra credincioasă a unui bărbat ce-ţi aparţine, adăugă, înclinându-se nesigur pe picioare.

— Sparks. Îşi ridică mâinile, şi le încleştă ca să şi le liniştească, să le

oprească de a se întinde către el. Eu sunt.

El se încruntă, ca şi cum ar fi auzit o glumă nesărată.

— Sper pe toţi dracii să fie-aşa, Arienrhod, sau n-am băgat destulă băutură în mine ca să mă salveze de coşmarurile din realitate...

O examină atent, cu ochii înceţoşaţi, frecându-şi braţele prin mânecile despicate ale cămăşii.

— Nu Arienrhod... Sibila se chinui să elibereze cuvintele. Moon! Sparkie, sunt eu, Moon...

Îl atinse în sfârşit, simţindu-şi braţul străbătut ca de un şoc în urma contactului fizic.

Bărbatul se smuci ca să se elibereze, de parcă atingerea îl ardea.

— Să te ia dracu', Arienrhod! Lasă-mă-n pace. Nu-i deloc amuzant, n-a fost niciodată. Se întoarse şi porni pe coridor.

— Sparks! Moon îl urmă în lumină, luptându-se cu închizătoarea colierului. Uită-te la mine. Şiragul de la gât se desfăcu în sfârşit şi ea-l prinse în palme. Uită-te la mine!

El se întoarce, legănându-se agresiv; fata înălţă mâna pentru a-şi atinge gâtul, lăsând uşor capul pe spate. Sparks se apropie, privind-o cu ochii mijiţi – şi ea văzu cum deodată îi fuge culoarea din obrajii îmbujoraţi.

— Nu! O, zei, nu... ea e moartă. Tu eşti *moartă*. Eu te-am omorât.

O arăta cu degetul, dar se acuza pe sine.

— Nu, Sparks, sunt vie. De data asta îi prinse mâna între palmele ei, învingându-i împotrivirea si şi-o plimbă încet pe umăr. Sunt vie! Atinge-mă, crede-mă... Nu m-ai rănit niciodată. „Sau chiar dac-ai făcut-o, acum nu-mi mai aduc aminte."

Muşchii bărbatului încetară să se mai opună strânsorii mâinii ei, palma lui apucă uşor umărul fetei şi alunecă încet peste mânecă până la încheietură. Capul i se aplecă.

— Oh, voi, o mie de zei ai mei... de ce-ar venit aici, Moon? *De ce?* întrebă el cu violenţă, cuprins de durere.

— Ca să te găsesc. Pentru că aveai nevoie de mine. Pentru că eu am nevoie de tine... pentru că te iubesc. Of, te iubesc.

Îşi lăsă braţele să-l cuprindă şi-şi îngropă faţa în pieptul lui.

— Nu m-atinge! o împinse el cu asprime. Nu m-atinge!

Moon se împiedică şi scutură din cap.

— Sparks, eu... Se frecă pe faţă şi simţi vag, durerea vânătăii din obraz. Fiindcă sunt sibilă? Dar asta n-are nici o importanţă! De-atunci am fost plecată în afara planetei, am aflat adevărul despre sibili. N-am să te contaminez. Nu trebuie să-ţi fie teamă să m-atingi. Putem să fim împreună la fel cum am fost întotdeauna.

Bărbatul o privi cu ochi mari.

— La fel cum am fost? repetă el neîncrezător. Doar doi Văratici simpli, obişnuiţi, duhnind a peşte, cu plasele uscându-se la soare? Ea-i

aprobă spusele cu capul, şovăielnică, simţindu-şi gâtul cum opune rezistenţă mişcării mincinoase. Şi nu trebuie să mă tem că mă vei contamina? O clătinare din cap, sinceră. Păi, atunci, ce-ai zice să te contaminez eu pe tine?

Îşi lovi pieptul cu palma desfăcută, silind-o să-l vadă aşa cum era, cămaşa din fâşii de satin, de culoarea unor flăcări întunecate, care lăsau să se zărească fragmente de piele, bijuteriile grele ce-i atârnau precum nişte lanţuri aurite de sclav în jurul gâtului şi încheieturilor de la mâini, pantalonii strânşi pe picior ce nu lăsau nimic ascuns imaginaţiei lui Moon.

— Eşti... eşti chiar mai frumos decât îmi aduceam aminte. Spunea adevărul şi simţi deodată un val de dorinţă care o umplu de teamă.

El ridică o mână, acoperindu-şi ochii.

— Nu ştii? La naiba, de ce n-ai înţelege! Pe mine m-ai văzut pe plaja aia, omorând mersi! Eu sunt Starbuck... nu ştii ce-nseamnă asta, ce face din mine?

— Ştiu, şopti ea, cu vocea frântă. „Un ucigaş... un mincinos, un străin”. Sparks, ştiu ce-nseamnă asta, dar nu-mi pasă. Se sili să vorbească astfel, deoarece preţul pe care-l plătise pentru acest moment era mult prea mare doar pentru nişte ruine şi cenuşă. Nu poţi să-ţi dai seama? Nu contează pentru mine ce-ai văzut, sau ce-ai făcut, sau ce-ai fost... acum că te-am găsit, toate astea nu mai au importanţă pentru mine. „Nu mai există timp, sau moarte, sau trecut; doar dacă eu am să le las să se strecoare între noi.”

— Nu mai contează? Nu-ţi pasă că am fost cinci ani amantul altei femei? Nu-ţi pasă câţi mersi sacri ai Doamnei am măcelărit ca să rămân veşnic tânăr alături de ea? N-o să-ţi pese când o să afli unde-am fost eu azi cu recolta de la ultima noastră Vânătoare, sau ce-o să li se-ntâmple, din cauza asta peste câteva ore, neamurilor tale şi-ale mele care put a peşte? O înşfăcă de încheietură, răsucindu-i braţul. Încă nu are importanţă că eu sunt Starbuck?

Fata se smuci în mâna lui, pe jumătate dezgustată, pe jumătate mânioasă, incapabilă să-i răspundă sau măcar să se lupte când el începu s-o tragă în lungul coridorului.

Ajungând lângă o uşă, Sparks izbi încuietoarea cu palma, o lovi ca să se deschidă, apoi o trase pe fată după el în cameră. Lumina izbucni puternică, rănind ochii, iar bărbatul închise uşa şi o zăvorî cu amprenta palmară. Moon îşi descoperi propria-i imagine privind-o cu uimire din fiecare perete. Se uită în sus pe tavan şi se zări pe ea însăşi privind în jos; coborî ochii către picioare, dar mişcarea rapidă o făcu să se clatine şi să se rezeme de braţele lui Sparks care-o aşteptau. El îi zâmbi, dar nu era surâsul pe care ea-l văzuse întotdeauna pe faţa lui şi asta o făcu să simtă un fior rece.

— Sparks... ce este acest loc?

— Ce crezi tu că este, verişoară?

O răsuci în braţele sale până când ea putu să vadă patul larg din mijlocul camerei. Braţele o cuprinseră mai tare când începu să se zvârcolească; cu o mână îi pipăi sânii.

— A trecut cam mult timp pentru tine, nu-i aşa, dulceaţă? Puteam să-ţi spun lucrul ăsta când mă priveai acolo, afară. Deci ai bătut atâta drum doar ca să fii iubita lui Starbuck, da? Păi, să fie cum ţi-e voia, scumpo... Îşi deschise brusc pieptii cămăşii şi Moon văzu cicatricile ca nişte viermi albi de-a lungul coastelor lui. Te pot sili prin forţă.

— O, Doamnă, nu... Acoperi cu mâna imaginea lui, alungând din faţa ochilor acele cicatrici.

— Nu? Atunci o s-o facem repede şi simplu, în modul în care sunt obişnuite Văraticele.

O târî până la pat şi-o azvârli pe el, ţintuind-o acolo cu trupul lui. Fata îşi ţinu buzele strânse sub apăsarea săruturilor lui grosolane şi îşi înăbuşi un strigăt atunci când mâna bărbatului îi pipăi cu brutalitate un sân.

— N-o să dureze mult, mormăi el, bâjbâind ca să-şi scoată pantalonii, dar fără să-şi desprindă ochii de pe chipul ei.

— Sparks, nu face asta! Izbuti să-şi elibereze o mână şi-l mângâie pe faţă cu blândeţea disperării. Tu nu vrei să se-ntâmple astfel, iar eu nu...

— Şi-atunci pe toţi dracii, de ce nu te lupţi? (O scutură aproape cu sălbăticie). Contaminează-mă, sibilo! Dovedeşte-mi că eşti ceva ce eu n-o să pot fi niciodată. Loveşte-mă, muşcă-mă, fă-mă să sângerez... fă-mă să-nnebunesc!

— Nu vreau să te rănesc.

Uitându-se în sus, la faţa din oglinda de pe tavan, la părul ca o flacără al lui Sparks, la trupul lui acoperindu-l pe-al ei, văzu doar imaginea feţei lui Taryd Roh pierzându-şi minţile şi pe a lui Sparks arătând la fel... „prea uşor, prea uşor!” Inspiră zgomotos.

— Pot! Crede-mă, pot să fac ceva! Pot să te fac să-nnebuneşti! Dar nu vreau sa te rănesc! Închise ochii şi-şi întoarse capul într-o parte, simţind cum greutatea trupului bărbatului îi scotea aerul din plămâni. Te-a rănit ea destul din cauza mea.

Ochii lui erau ca un iad:

— Nu-ţi risipi mila asupra mea, sibilo, pentru că nu mai poţi să dai înapoi. Îi apucă bărbia cu mâna şi-i întoarse faţa către a lui. Eşti cu Starbuck acum, l-ai vrut pe Starbuck, şi pe lumea asta nu există nimic mai decăzut decât el.

De data asta însă privirea lui se frânse sub a ei, şi fata îşi dădu seama că si dacă ar fi vrut să continue ce începuse, trupul lui Sparks refuza să-l mai asculte.

— Îl voiam pe Sparks! Şi l-am găsit. Nu-i nici o coroană de spini pe

capul tău, nici o glugă neagră, nu-i nici sânge pe mâinile tale. Tu nu eşti Starbuck. Nu trebuie să le mai porţi.

— Nu sunt Sparks! Si nici tu nu eşti chiar Moon! Îşi scutură capul, iar fata simţi un fior trecând prin trupurile lor. Suntem stafii, ecouri, suflete pierdute prinse în pragul iadului, osândiţi să fim aruncaţi în el. Îşi luă mâna de pe bărbia ei.

— Sparks! Te iubesc. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. Crispată toată, murmura cuvintele de iubire cu răsuflarea întretăiată ca pe nişte descântece menite să liniştească marea. Ştiu ce-ai făcut, dar sunt aici. Pentru că te cunosc. Si ştiu că aşa trebuia să se-ntâmple. Nu m-aş afla aici, dacă n-aş crede că putem recupera timpul şi putem îndrepta lucrurile care nu merg bine între noi. Dacă nu crezi că-i adevărat ce-ţi spun, atunci alungă-mă. Dar înainte de asta, priveşte-te pe tine însuti, uită-te în oglindă! Numai tu eşti acolo şi doar eu mă aflu lângă tine. Suntem o imagine reală nu un coşmar.

Privind-o fix, bărbatul se rostogoli şi o eliberă de presiunea trupului său

— Ce s-a-ntâmplat cu obrazul tău? Eu ţi-am făcut asta?

Dând din cap aprobator, ea înălţă o mână către vânătaia rămasă ca o pată galbenă pe faţă.

El se ridică din pat, cu fata palidă si lipsită de expresie şi se îndreptă către reflecţia ce-l aştepta impasibilă pe perete. Palmele îşi atinseră imaginea din oglindă; îşi apăsă fruntea pe suprafaţa netedă şi Moon văzu cum trupul i se încordează ca un arc răsucit.

— Sparks...

Bărbatul îşi strânse pumnii şi izbi cu putere în oglindă, împrăştiindu-şi imaginea pe podea, într-o grindină de cioburi zornăitoare. Făcu un pas înapoi şi se-ntoarse... fata zări sângele prelingându-i-se în jos pe mâini precum nişte fulgere în zigzag.

Se sculă din pat şi veni lângă el, luându-i mâinile într-ale ei şi oprind sângele din rană.

— Nu, las-o! Dă-i pace, las-o să sângereze! spuse el înverşunat, aproape cu veselie. Sibila ridică privirile îngrozită, dar el clătină din cap: Nu vezi? Sunt viu! Sunt viu, Moon...

Scoase un sunet ce părea râs, dar nu erai chiar aşa. Văzu cum ochii lui capătă culoarea smaraldelor, inundaţi de lacrimi, iar pleoapele încep să-i tremure. Sparks îşi înălţă mâna umedă spre faţa deja udă.

— Moon, şopti el. Moon a mea. Braţele lui o cuprinseră iarăşi, dar de data asta în îmbrăţişarea lui nu era nimic dureros, poate doar durerea renaşterii şi eliberării. Viu! Sunt iarăşi viu...

Moon simţi cum căldura lui îi trece prin piele şi i se aprinde în trup. Îşi descheie pelerina şi o lăsă să cadă, apăsându-şi corpul de al bărbatului. Cu degetele îi descoperi tăieturile cămăşii; îi simţi carnea, caldă şi netedă, şi muşchii alunecând sub mângâierea palmelor ei.

Braţele lui se plimbară în jos pe flancurile fetei şi se ridicară iarăşi, urmându-i linia spatelui. El începu s-o ducă încet către pat, mişcându-se odată cu ea, trăgând-o în jos pe cearşafurile reci, dar de data asta cu o nesfârşită tandreţe.

— Nu, lasă-mă... doar lasă-mă...

O sărută cu blândeţe. Îi trase uşor rochia de pe umeri, apoi în jos, lăsând-o să cadă pe podea, cu mâini ce aproape cântau atingându-i pielea. Îşi scoase şi el hainele conştient de sine; Moon încercă să nu-i vadă cicatricile de pe trup.

Se întinseră din nou unul lângă celălalt, însă uitându-se în sus acum fata nu văzu decât reflecţia momentului şi dorinţa inimii ei. Începură să se-atingă unul pe altul, încetişor, aproape cu sfială, redescoperind bucuriile secrete care le aparţinuseră când trăiau în Vară. Timpul porni să se încolăcească în spirală către infinit şi trupul lui Moon deveni punctul de unde izvora universul pe măsură ce fiecare părticică din corpul lui era pusă în slujba realizării plăcerii ei. Cu o măiestrie pe care n-o avusese înainte, o aduse în pragul extazului, ţinând-o acolo, plutind în văzduh... lăsând-o să cadă în flăcări glorioase, pentru a se ridica apoi ca o pasăre Phoenix... mereu şi mereu. Măturată dincolo de orice putinţă de prevestire, pierdută în timp, ea-i răspunse cât de bine putu, murmurând cu răsuflarea întretăiată cuvinte de iubire ce nu-i puteau spune destule despre bucuria ei, umplându-şi răspunsul instinctiv cu energia pasionată a dorului mult timp înăbuşit şi în sfârşiţi eliberat. Iar în cele din urmă căzură împreună, arşi în focul dragostei, rămaseră inerţi precum scrumul moale unul în braţele celuilalt. Sfârşiţi de oboseală şi satisfăcuţi în iubirea lor, adormiră.

42

— Moon... Moon, trezeşte-te!

Moon oftă, visând în cenuşa fierbinte a aşternutului.

— Nu încă. Îşi păstră ochii închişi, aproape temându-se să-i deschidă.

— Ba da. Trebuie să te scoli. Vocea lui Sparks o trezi cu blândeţe, dar insistentă. Nu putem să mai rămânem aici. Recepţia se va sfârşi în curând. Trebuie să părăsim palatul înainte ca Arienrhod să vină să mă caute... Teama îi opri vorbele în gât.

— Ştiu, încuviinţă ea, amintindu-şi deodată, cu durere, că şi poliţia îl căuta. Îi atinse braţul. Vom găsi un loc unde să poţi să stai până după Schimbare.

— Schimbarea! Brusc se încordă sub atingerea mâinii ei. O, zeii mei... o, Doamna mea! Se sculă în capul oaselor, cu pumnii încleştaţi.

— Ce s-a-ntâmplat? se ridică si Moon alături de el, trează si înfricoşată.

El o privi, palid de suferinţă.

— Nu va mai fi nici o Schimbare, dacă Arienrhod va face aşa cum a plănuit. Urmează să declanşeze o molimă care-i va omorî pe majoritatea Văraticilor aflaţi în oraş.

Moon scutură din cap.

— Cum? De ce?

— A angajat un extraplanetar ca să facă asta, un bărbat numit Sursa, care face multe din treburile ei murdare. L-a otrăvit chiar şi pe vechiul Comandant al Poliţiei. Astăzi i-am plătit cu apa vieţii. Îşi muşcă buzele. Ea vrea să rămână Regină şi să păstreze aici Iarna pentru totdeauna.

Tânăra închise ochii şi se concentră asupra enormităţii care se pregătea, aşa încât să nu vadă şi implicarea lui Sparks.

— Trebuie s-o oprim!

— Ştiu. Trase păturile deoparte. Moon, du-te la Albaştri. Spune-le totul. Ei o pot opri, dacă nu e deja prea târziu. Îşi înnodă păturile printre pumni. Pe Ochii Mamei! Cum puteam...

Când îşi aduse aminte că nici ea nu putea merge la poliţie, Moon, simţi cum panica îi creşte precum un nod în gât.

— Sparks, am fost plecată în afara planetei, iar ei ştiu şi asta.

— Te vor deporta!

Ea încuviinţă din cap trecându-şi mâinile prin păr.

— Totuşi cineva trebuie să le spună.

— Atunci o să mergem amândoi. Poate... ne vor lăsa să rămânem împreună. Lăsă palma să coboare pe spatele sibilei.

Moon îşi simţi pielea înfiorându-se. Coborî din pat, simţind că dacă ezita nu va mai fi capabilă să se despartă iarăşi de el. Imaginea din faţa ochilor o sperie brusc când se ridică în picioare: trupul ei şi cel al iubitului, reflectate la infinit, în pereţii acoperiţi cu oglinzi de parcă întreaga lume n-ar fi fost făcută decât din ei doi, repetaţi la nesfârşit... Brusc îşi aduse aminte că BZ o aştepta; închise din nou ochii, ştergând reflecţiile obsedante.

Se îmbrăcară în linişte şi părăsiră camera; ea îşi aruncă pentru ultima oară privirea prin uşa care se închidea, spre pâlpâirea luminii reflectate de oglinzi. Se mişcară iute şi în tăcere de-a lungul condorului pustiu, liniştea permiţându-le să descopere că şi în sala de recepţie zgomotele se reduseseră, încetând apoi cu desăvârşire. Moon văzu cum faţa lui Sparks devine încordată şi îngrijorată.

— Sparks... adu-ţi aminte că noi aparţinem acestui loc! Îşi trase gluga pe cap, acoperind pe jumătate coafura răvăşită, şi-şi impuse mişcări cât mai regeşti.

Bărbatul o privi şi încuviinţă, totuşi noua expresie de pe faţa lui rămase neliniştită. Îşi continuară drumul în josul scărilor, furişându-se fără să fie băgaţi în seamă pe lângă sala de recepţie unde servitorii obosiţi curăţau resturile de la banchet. Ajunseră în sfârşit în Sala Vânturilor, încă plină de umbre şi gemete, aşa cum şi-o amintea sibila, cu navele fantomă plutind etern la voia întâmplării.

— Cum ai traversat Iadul? întrebă Sparks în şoaptă, iar Moon îi imită tonul, murmurând:

— Cu asta.

Ridică mâna lăsându-l să vadă cutia de comandă de la încheietură. El tresări.

— Doar Arienrhod...

— Herne mi-a arătat cum s-o folosesc.

— Herne? întrebă el neîncrezător. Cum aşa?

Femeia clătină din cap.

— Am să-ţi povestesc... totul, mai târziu. Amintirea chemării ce o ademenise în timpul parcurgerii punţii îi reveni cu forţă în minte. Dar acum ajută-mă s-o traversez înapoi... nu mă lăsa să m-opresc, indiferent ce s-ar întâmpla.

Inspiră adânc.

— Bine. Îngrijorarea se citea în ochii lui Sparks, deşi nu putea înţelege de ce anume se temea ea.

Porniră către buza Iadului, către punte. Ridicând mâna ca să apese prima notă din secvenţa de liniştire a vântului, Moon simţi răsuflarea Mării, umedă şi rece pe faţa ei îmbujorată. Sparks însă se întoarse, privind lung în întunericul pe lângă care trecuseră. Moon întinse braţul după el, neliniştită.

Şi atunci văzduhul zgomotos se umplu de lumină, iar sala căpătă

altă înfăţişare. Se retraseră un pas, clipind, neînţelegând, ferindu-şi ochii.

Nu mai erau singuri.

— Arienrhod! icni Sparks.

Moon văzu o femeie în intrarea sălii înconjurată de un grup de nobili îmbrăcaţi în haine scumpe – şi de gărzi. Aruncând o privire în spate, peste umăr, sibila zări mai multe siluete aşteptând dincolo de podul peste abis.

„Regina”. Femeia pe care Sparks o numise Arienrhod porni încet în direcţia lor, distingându-se tot mai limpede. Moon văzu părul alb, ca laptele exact ca al ei, răsucit într-o sculptură complicată şi încununat cu o diademă... văzu chipul lui Arienrhod – propriul ei chip de parcă ea însăşi se deplasa spre a-şi întâlni reflecţia.

— E-adevărat, murmură împotriva voinţei.

Sparks nu răspunse, pentru că n-o privea pe Regină, ci doar se uita dintr-o parte în cealaltă, căutând o cale de evadare.

Arienrhod se opri în faţa lor şi în acea clipă Moon uită totul, ne mai gândindu-se decât la fascinanta legătură care unea ochii verzi ca muşchiul de copac: ai Reginei şi-ai ei. Totuşi în privirea fixă a Reginei nu exista nimic din uimirea pe care o simţea în propria-i expresie. Fu gata să creadă că Arienrhod aşteptase dintotdeauna acest moment.

— Deci, ai venit în sfârşit, Moon. Trebuia să-mi dau seama c-ai să supravieţuieşti. Trebuia să ştiu că tu nu vei permite ca nimic să te-ndepărteze de la ţelul tău.

Arienrhod zâmbi, şi în surâs i se citi mândrie, dar şi o ciudată invidie.

Moon întâlni privirea, lungă a Reginei, neînţelegând implicaţiile ei. În profunzime însă simţi o perturbare care o dezorientă, asemănătoare parcă atracţiei gravitaţionale a unui soare negru. „Mă aştepta... cum putea să ştie că trebuia să vin?”

— Da, Maiestate. Am venit după Sparks. Replicase provocator, ştiind instinctiv că această femeie îi va aprecia atitudinea.

Regina râse, un sunet înalt, ascuţit, precum vântul zornăind frunzele acoperite de chiciură, dar cu ecourile tulburătoare ale propriului ei râs.

— Ai venit să mi-l iei pe Starbuck? Când îi dezvălui identitatea secretă, Sparks se uită de la Arienrhod la nobilii care stăteau în aşteptare dar aceştia se aflau departe ca să poată distinge ceva în zgomotul provocat de oftatul Iadului. Păi, de fapt eşti singura care o poate face. Moon simţi din nou durerea invidiei ascunse. Dar n-o să-l păstrezi mult timp, continuă Regina. L-ai văzut cum ezită. Doar nu crezi într-adevăr c-o să poată fi fericit în Vară după ce a aparţinut lui Carbuncle, nu-i aşa? Doar nu crezi într-adevăr că va fi satisfăcut cu tine, când el îmi aparţine? Nu, copila minţii mele... eşti încă doar un

copil. O femeie nedesăvârşită, o iubită jalnic de nepotrivită.

— Arienrhod! răcni Sparks, cu vocea răguşită de suferinţă. Nu...

— Ba da, dragostea mea. Am fost mişcată. Te-ai purtat foarte tandru cu ea.

Zâmbi, şi Moon simţi cum se înroşeşte la faţă, iar jignirea şi umilirea îi pulsară ca o otravă prin vene.

— Vezi tu, eu ştiu tot ce se-ntâmplă în oraşul meu. (Cuvintele scânteiau). M-ai dezamăgit, Starbuck. Deşi nu pot spune că sunt chiar surprinsă, totuşi sunt gata să te iert. (Întinse o mână către el, cu blândeţe, fără sarcasm). Îţi vei da seama c-a fost o greşeală când vei avea vreme să te gândeşti la toate astea. Ridică o mână şi gărzile se îndreptară către ei, încercuindu-i până la marginea Iadului. Escortaţi-l pe Starbuck în camerele lui... şi-aveţi grijă să rămână acolo.

Bărbatul se încordă.

— S-a terminat, Arienrhod! Şi ştii asta. Sunt liber, indiferent ce faci tu ca să mă ţii aici. Nu voi mai fi niciodată ca înainte. N-o să mă mai atingi niciodată... Inspiră adânc, şovăielnic. Numai în cazul în care-o laşi pe Moon să plece. Dă-i drumul acum şi voi face tot ce vrei.

Moon deschise gura, tresărind; dar el o îngheţă în loc cu o privire. Ea-i urmări căutătura insistentă aruncată dincolo de punte... „Să-i avertizez...”

— Foarte bine-atunci, murmură Arienrhod, fixându-l atentă. După ce vom discuta amândouă, singure. Dacă va mai dori să plece după aceea, îţi promit că n-am s-o opresc.

— Indiferent ce-ţi spune, să n-asculţi. Promite-mi, promite-mi că n-ai să crezi ce-ţi va spune, murmură Sparks, în timp ce gărzile îl înconjurau.

Moon îşi simţi mâinile încercând să-l atingă, dar Arienrhod stătea acolo, privind, aşa cum şi sibila se uitase la ei... Sparks îşi înălţă braţele, însă aceeaşi ştiinţă nerostită îl opri, mâinile îi căzură în lături, neajutorate. Gărzile îl luară.

Moon rămase singură între Regină şi abis. Vântul o învălui, iar tremuratul cauzat de pierderea lui Sparks se intensifică; îşi păstră slăbiciunea ascunsă sub mantie.

— N-am nimic să-ţi spun.

Cuvintele căzură ca nişte pietre. Întoarse spatele Reginei, apoi făcu un pas către începutul punţii. „Nu te gândi, nu te gândi la asta. N-ai de-ales”.

— Moon... copila mea. Aşteaptă! Vocea celeilalte femei o prinse ca un cârlig de pescuit. Da, te-am văzut, dar nu trebuie să te ruşinezi de asta mai mult decât dacă ţi-ai fi văzut propria reflecţie în oglindă.

— Noi nu suntem la fel! se întoarse furioasă Moon.

— Ba suntem. Oare cât de des are o femeie şansa să se vadă pe sine făcând dragoste...? Arienrhod întinse mâinile, aproape într-un gest de

dor. Moon, el nu ţi-a spus? N-a putut? Sibila o privi cu ochii mari fără să înţeleagă şi văzu că Regina începe să zâmbească. Păi, atunci e mai bine-aşa dacă-ţi explic eu însămi... Tu eşti a mea, Moon. Eşti din mine. Ştiu despre tine totul din ziua conceperii tale; toată viaţa te-am urmărit. Cu ani în urmă am vrut să te-aduc aici la mine, de-asta ţi-am trimis mesajul ăla despre Sparks. Apoi ai dispărut, şi-am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna. Dar în sfârşit ai venit.

Moon făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de ardoarea cu care vorbea Arienrhod şi simţi cum vântul o avertizează. „O, Doamnă, oare e nebună?” Trase de mantie.

— Cum de ştii atât de multe despre mine? De ce ţi-ar păsa măcar? Sunt o nimeni.

— Moon Dawntreader este o nimeni, spuse Arienrhod cu blândeţe. Însă tu eşti cea mai importantă femeie de pe această planetă. Moon, ştii ce este aceea o clonă?

Încercând să-şi aducă aminte, sibila clătină din cap.

— O... o persoană geamănă. Simţi deodată o furnicătură neobişnuită undeva exact sub suprafaţa pielii. „Dar tu ai fost întotdeauna Regină”.

— Mai mult decât o soră geamănă, e ceva mai apropiat de-atât. Un ovul, un set de gene luat din trupul meu şi stimulat apoi să reproducă o persoană identică.

— Din trupul tău, şopti Moon, atingându-se şi privindu-se de parcă brusc corpul ei devenise al unei străine. Nu! îşi înălţă ea capul din nou. Eu am o mamă... bunica mea m-a văzut născându-mă! Sunt o Văratică!

— Bineînţeles, încuviinţă Arienrhod. Eşti o Văratică... eu am vrut să fii crescută astfel. Te-am implantat în pântecul mamei tale la ultimul Festival, odată cu alte clone în alte gazde. Tu însă eşti singura care-a supravieţuit, şi care-a fost perfectă. Pleacă de lângă marginea aia...

Înaintă, luă braţul lui Moon şi-o trase de lângă buza Iadului. Sibila se smuci ca să se elibereze, dar corpul ei îi aparţinea Reginei... şi ea îl simţi ascultător, mai întâi rigid, după aceea, fluid: o fiinţă creată de tehnică şi de magie. „Suntem atât de asemănătoare... toţi văd asta, toţi”.

— De ce... de ce-ai vrut atât de mulţi... copii Văratici şi nu Iernatici? (Refuza să se includă şi pe sine).

— Aveam nevoie doar de una. Pe atunci visam să te pun în locul meu, când eu aş fi murit la Schimbare. Ca mine însămi... dar crescută să-nţeleagă mentalitatea Văraticilor şi cum anume s-o manipuleze. Te-aş fi adus aici, ţi-aş fi explicat totul cu ani în urmă, şi astfel ai fi avut timp să te adaptezi adevăratei tale obârşii. Apoi însă am crezut că te-ai pierdut de mine... şi în schimb l-am găsit pe Sparks. Moon se crispă, dar Arienrhod nu observă. Şi-am decis că nu trebuie să mor, că aş putea continua eu însămi să trăiesc, lăsând şi Iarna să trăiască mai

departe alături de mine. Am făcut un alt plan, care să-mi permită să procedez astfel şi n-am mai avut nevoie de tine. Totuşi, încă te vreau, întotdeauna am vrut să fii aici lângă mine, propriul meu copil natural şi nu al altcuiva.

Îşi puse degetele sub bărbia lui Moon şi-i ridică faţa către ea. „Nu al altcuiva...” Moon îşi simţi ochii uniţi cu cei ai Reginei, înălţimile nestatornice ale minţii ei, vocea care îi vorbea precum cea a unei mame, chipul de fetişcană, chipul parcă răsfrânt în oglindă; ochii care o chemau pe nesfârşita spirală a timpului... „Cine sunt eu? Cine sunt eu?”

— Sunt o Văratecă! Iar tu încerci să-mi ucizi semenii, azvârli ea vorbele cu violenţă.

Arienrhod tresări, retrăgându-se când momentul de vrajă se spulberă.

— El ţi-a spus-o, rosti ea cu o neîncredere amară. E un prost. Nu poate să-nţeleagă că ăştia nu-s semenii lui, sau ai tăi. Moon, tu eşti eu şi eşti o Iernatică in adâncul inimii, la fel cum Sparks este un extraplanetar! Ridică mâna către stele. Ai fost în afara planetei, ştii cum ne asupreşte Hegemonia, ai văzut ce au ei şi ce păstrează doar pentru ei înşişi în timp ce pe noi ne exploatează. Ai văzut, nu-i aşa? ţipă ea, cerând un răspuns.

Moon privi cerul roşiatic.

— Da, ştiu. Şi urăsc această stare de lucruri. (Văzu moartea nenumăraţilor mersi printre stelele fără de număr.) Schimbarea trebuie să fie schimbată.

— Atunci înţelegi cum ne ţine înlănţuiţi superstiţia absurdă, străbătută de ura împotriva tehnologiei, a Văraticilor, în timp ce extraplanetarii pleacă. Nu ne vom elibera niciodată de sub controlul lor, dacă nu vom avea timpul necesar să începem dezvoltarea propriei noastre baze tehnologice. Cum altfel putem să menţinem la acelaşi nivel puţinul pe care ni-l lasă extraplanetarii, dacă nu distrugem schema aceasta a Schimbării?

— În nici un caz distrugând poporul nostru!

„Poporul meu; acesta e poporul meu!”. Şterse din faţa ochilor imaginea în oglindă a lui Arienrhod, suprapunându-i amintiri cu familia ei, cu copilăria ei, cu lumea ei de pe insulă.

— Şi-atunci cum? În vocea Reginei se simţea că-şi pierduse răbdarea. Cum altfel ai să-i convingi, sau ai să-i converteşti tu, vreodată?

Rămase totuşi pe loc de parcă într-adevăr asculta, aşteptând o alternativă originală.

— Sunt sibilă. Inima îi zvâcni când făcu această confesiune Reginei Iernii, dar ştia că Arienrhod trebuia să fi aflat deja. Când le voi spune adevărul despre ceea ce sunt eu, când le voi dovedi ceea ce le spun,

mă vor asculta.

Arienrhod se încruntă dezamăgită.

— Credeam că, după cele văzute în afara planetei, ţi-ai pierdut obsesia legată de mascarada asta religioasă. Nu există nici o Mare Mamă care să-ţi umple gura cu saliva sfântă. În orice caz nu mai mult decât ceilalţi zece mii de zei ai Hegemoniei care există oricum doar ca nişte oameni de paie pe care să-i înjure extraplanetarii.

O rafală de vânt cu iz de alge se revărsă afară din Iad; împotriva voinţei sale, Moon se înfioră pe sub mantie. Arienrhod, înfăşurată în rânduri de văluri precum nişte pânze înceţoşate, râse de teama ei.

— Sibilii nu sunt o...

Moon se întrerupse din nou. „Nu cunoaşte adevărul. Nu poate şti...”, brusc conştientă de faptul că deţinea o armă ascunsă şi că aproape o dăduse în vileag. Simţi cum îi revine încrederea în sine, până mai înainte distrusă şi încercă să nu-şi trădeze pe chip cunoaşterea acestui lucru, temându-se că în vreun fel anume Arienrhod ar fi capabilă să citească orice secret pe faţa ei.

Regina era însă prinsă în hăţişul intrigilor din propria viziune.

— Ştiu de ce-ai vrut să fii sibilă... pentru că nu puteai să fii regină. Dar acum, poţi.... O lumină feroce îi străluci în ochi. Uită Vara! Cu mine poţi împărţi o lume întreagă, o veşnică Iarnă. Aruncă-ţi trifoiul şi poartă o coroană. Taie sforile care te leagă de bigoţii aceia înguşti la minte şi eliberează-te ca să gândeşti, şi să visezi, liberă. Făcu un semn invizibil către abis şi Moon simţi în spate tăişul vântului. Nu te vor accepta niciodată ca pe una de-a lor continuă Regina, sau nu vor avea încredere în ceea ce eşti tu acum. Oricum, este prea târziu să-i mai salvezi. Rotiţele au fost puse în mişcare. Nu le poţi opri soarta, nu le-o poţi schimba... Accept-o. Vino să conduci alături de mine, aşa cum ai fi condus după moartea mea. Vom construi amândouă lumea nouă pe care-o visăm. Putem face asta împreună, vom împărţi totul...

Întinse braţele, strălucind de pasiune. Moon îşi ridică şi ea mâinile, fermecată de apropiere, de realitatea imposibil de negat a propriului eu, a eului său original... format în imaginea celei care o crease...

— Arienrhod, zise Arienrhod.

Moon se retrase, simţind o durere. Îşi dădu seama că Arienrhod n-o vedea deloc şi că nu înţelegea de ce cuvintele menite să câştige şi să seducă loveau în alter ego-ul ei ca nişte pietre. Egocentrismul Reginei zărea numai fiinţa pe care tânjise s-o vadă... pe Arienrhod. „Şi greşeşti” Ceva tresări în Moon, ceva ce reprezenta mai mult decât propria ei uşurare, o siguranţă adâncă şi de nezdruncinat, de parcă fusese cumva testată fără să ştie şi-şi dovedise valoarea.

— Cum rămâne cu Sparks? Îşi auzi propria întrebare, la fel de dură ca şi gheaţa, ca să se potrivească speranţelor lui Arienrhod. Îi vom împărţi şi pe el?

Expresia indiferentă a Reginei tresări, dar ea încuviinţă din cap.

— De ce nu? Aş putea oare să fiu geloasă pe... mine însămi? Aş putea oare să-mi refuz ceva? El ne iubeşte pe-amândouă, cum ar putea să n-o facă? Şi de ce-ar trebui să nege acest lucru?

Ridicase vocea, încercând parcă să se convingă pe sine însăşi.

— Nu.

— Nu? se răsuci Arienrhod. Ce vrei să spui?

— Ajunge. Moon îşi îndreptă spatele, simţind puterea fără de limite pe care cuvintele o eliberau în ea. Nu sunt Arienrhod.

— Bineînţeles că eşti, rosti Regina împăciuitoare, cu tonul cu care te adresezi unui copil încăpăţânat. Împărţim aceiaşi cromozomi, acelaşi trup, acelaşi bărbat şi aceleaşi visuri. Ştiu că trebuie să-ţi fie greu să accepţi aceste lucruri, când n-ai bănuit niciodată... n-aş fi vrut să se-ntâmple astfel. Dar cum poţi să negi adevărul?

Sibila şovăi, dar simţi o siguranţă adâncă ce-i întări hotărârea.

— Fiindcă ceea ce vrei tu să faci nu este corect. Nu-i corect! Calea nu-i asta.

— Ce-i greşit în a vrea să schimbi lumea în bine, mai ales când ai puterea să procedezi astfel? Puterea schimbării, a naşterii, a creaţiei, nu poţi separa aceste lucruri de moarte şi distrugere. Asta-i calea naturii, şi natura puterii... inexorabilitatea sa, amoralitatea şi indiferenţa sa.

— Adevărata putere, spuse Moon ridicându-şi mâna către semnul de la gât, este controlul. Să ştii că poţi face orice... şi să nu faci doar pentru că poţi. Mii de mersi au murit pentru ca tu să-ţi poţi păstra puterea atâta timp cât extraplanetarii se aflau aici, iar acum mii de fiinţe umane urmează să moară pentru ca tu să-ţi menţii stăpânirea după ce ei vor fi plecaţi. Nu valorez o mie de vieţi, sau o sută, zece, două şi nici tu. Scutură din cap, văzând chipul dinaintea, ei, văzându-se pe ea însăşi. Dacă trebuie să cred că, fiind ceea ce sunt înseamnă să-l distrug pe Sparks şi poporul care mi-a dat totul, atunci mai bine nu m-aş fi născut niciodată! Eu însă nu cred aşa ceva, nu simt aşa ceva, grăi ea pătimaşă. Nu sunt ceea ce eşti tu, sau ceea ce crezi că sunt, sau ceea ce vrei tu să fiu. Nu vreau puterea ta... o am pe-a mea. Îşi atinse iarăşi gâtul.

Arienrhod se încruntă şi sibila îi simţi mânia abătându-se asupra sa ca o lapoviţă.

— Deci toate au fost imperfecte, rateuri... chiar şi tu. Întotdeauna am crezut că aş putea să-nlocuiesc lucrul care-ţi lipseşte... dar nu... nimeni nu-ţi poate da asta. Eşti o fiinţă slabă, lipsită de energie şi curaj. Scutură din cap. Slavă zeilor că nu trebuie să depind de tine acum ca să-mi ating ţelurile!

Moon îşi coborî privirea la pumnii încleştaţi, ale căror încheieturi se înnălbiseră.

— Deci într-adevăr n-avem nimic să ne spunem una alteia... Mi-ai zis că pot să plec.

Se întoarse evitând expresia de pe faţa Reginei şi făcu un pas către punte, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Moon, aşteaptă! Arienrhod o prinse iarăşi, trăgând-o şi răsucind-o cu faţa la ea. Chiar poţi să mă părăseşti astfel, atât de curând, atât de uşor? Oare nu există nici o cale să-mpărţim şi altceva decât mândria noastră încăpăţânată? Tu mai presus de toţi trebuia să fi fost unica, singura care ar fi înţeles lucrurile pe care nimeni altcineva nu le-ar fi atins vreodată în adâncul meu... lucruri pe care niciodată n-am fost capabilă să le dărui altcuiva. (Vocea, atingerea ei, se-mblânziră). Dă-mi vreme, şi poate-am să fiu capabilă într-o zi să ajung la ceea ce zace, intangibil, în sufletul tău.

Sibila şovăi, un copil fără tată, fără mamă, auzindu-şi propria voce cum plânge o singurătate lungă de-o viaţă întreagă; întinzând mâna ca să-i accepte propria putere şi să i-o dubleze, părinte şi copil într-o singură fiinţă. Totuşi ochiul ei interior i-l arătă pe Sparks, rănit la trup şi la minte, şi ceea ce o făcuse să jure tăcerea lui finală.

— Nu. Nu, nu putem. Privirea îi coborî din nou. N-a mai rămas vreme.

Arienrhod se înroşi la faţă, blândeţea îi dispăru de pe chip şi Moon văzu apărând în locul ei o asprime neiertătoare. Mâna i se înălţă de parcă ar fi vrut să lovească faţa fetei; prinse în schimb şiragul de mărgele şi-i trase cu putere, rupându-i firul.

— Crezi că poţi să mă opreşti?! Atunci pleacă de-aici, dacă poţi. Nobilii mei ştiu că eşti o sibilă Văratică. Flutură mâna către Iernaticii care aşteptau răbdători dincolo de punte şi înapoia lor. Ei ştiu c-ai venit aici deghizată ca mine, pentru a comite o trădare. Dacă poţi să-i faci să creadă că nu eşti toate aceste lucruri, atunci meriţi să pleci liberă... şi să fii o parte din mine.

Se răsuci brusc pe călcâie, îndreptându-se singură, cu paşi mari, către sălile palatului. În timp ce mergea înspre nobilii aflaţi în aşteptare şi trecea pe lângă ei, aceştia începură să avanseze, îşi plecară capetele la trecerea Reginei şi o încercuiră pe Moon, rămasă la piciorul podului. Sibila o privi pe Arienrhod plecând fără să se uite măcar o dată înapoi, până ce-i pierdu imaginea dincolo de zidul mişcător al fetelor răzbunătoare.

43

— Bine-aţi venit, Comandante. Sper că v-aţi simţit bine la banchetul Reginei.

Inspectorul Şef Mantagnes îşi întrerupse conversaţia cu sergentul de serviciu, sperând de fapt cu totul altceva în momentul în care Jerusha pătrunse în atmosfera liniştită, pustie, a sediului central al poliţiei venind de pe străzile zgomotoase. Toţi poliţiştii erau plecaţi în misiune, fie protejându-l pe Primul Ministru, fie în patrule de supraveghere a festivităţilor. Cei doi bărbaţi salutară fără chef, iar Jerusha le răspunse neatentă. Mantagnes îi măsură din ochi cu invidie uniformă. Femeia ştia că el îşi petrecuse seara invidios pe faptul că nu se aflase la recepţie în locul femeii ca să meargă ţanţoş prin faţa camarazilor săi Kharemoughi în postura care de drept trebuia să fi fost a lui.

— Nu mi-a plăcut să-mi pierd timpul, când aici mai e atâta treabă de făcut. Se uită cu subînţeles la cei doi, şi-şi scoase mantia purpurie, deschizându-se apoi la guler. Te eliberez acum din postul de înlocuitor al comandantului, Inspectore.

— Am înţeles, doamnă.

O salută din nou, ochii săi amintindu-i Jerushei că nu avea să mai audă prea mult aceste vorbe. „Da, fiu de căţea ce eşti, o să-ţi vină şi ţie rândul." Blestematul de raport al Şefului Justiţiei, făcut în defavoarea ei, precum şi ambiţia lui Mantagnes, ce-o săpa pe la spate, urmau să zugrăvească într-un negru absolut activitatea ei de comandant. Cariera avea să-i ia sfârşit odată cu acest post, vechimea în serviciu şi rangul fiind măturate sub covorul cenzurii oficiale. Nu va mai avea niciodată şansa să fie iarăşi comandantă; va fi expediată pe o navă undeva la dracu', pe vreun avanpost uitau de lume şi de zei (recunoscând fără chef că existau locuri şi mai rele decât Carbuncle). Iar acolo va putrezi pentru tot restul vieţii.

„O, zei, mi-e silă de aroganţa Kharemoughilor"! Îşi strânse mantia în jurul trupului şi porni către biroul ei. „Dacă trebuie să mai văd încă o faţă blestemată şi trufaşă de Tehnocrat..." Chipul lui Gundhalinu îi apăru brusc în minte, făcând-o să încetinească pasul. „Încă o faţă" Faţa aceea pe care ar fi dat orice ca s-o vadă, chiar acum, exact aici. Dar nu mai ajunsese niciodată cu prizoniera lui. Trebuia să fi ştiut – dar cum naiba să-şi fi dat seama că, în loc să vină aici, Gundhalinu, tocmai el, va fugi cu fata? „Pentru că era evident!" Jerusha scrisese în raportul său că era bolnav şi incapabil să-şi justifice faptele; iar zeii ştiau că probabil era mai adevărat decât voia ea să admită.

În seara asta, la banchet, îl văzuse pe Sparks Dawntreader, mergând

ţanţoş, în faţa tuturor, prin sanctuarul său, turnând băutură în el până la nesimţire. Iar Arienrhod, frumoasă şi senină ca de obicei, calmă şi nepreocupată de soarta ce-o aştepta în timp ce se plimba printre supuşi şi stăpâni, mult prea liniştită. „La naiba! Oare ce pune la cale?”

— La dracu’, ce face ăsta aici? se opri ea, aruncându-i o privire lui Mantagnes, apoi uitându-se din nou la poliţistul-robot ce stătea la fel de nemişcat ca şi un copac în faţa biroului. De ce nu te afli la postul tău? îl întrebă, adresându-i-se direct.

Robotul nu răspunse şi Jerusha îşi dădu seama că sursa lui de alimentare nu era conectată.

— Funcţionează aiurea, bombăni Mantagnes. A intrat aici mai demult, spunând o poveste neclară despre proprietăreasa lui din neamul Iernaticilor care a fost atacată de oamenii Reginei. Probabil că e vorba doar de sindromul excesului de sentimentalism provocat de schimbarea proprietarului. Ar trebui să i se şteargă complet sistemele – e absurd să-i laşi pe băştinaşii ăştia ignoranţi să se ocupe, fie şi numai parţial, de întreţinerea acestor echipamente sofisticate.

— Chiar şi „băştinaşii ăştia ignoranţi” s-ar minuna dac-ar trebui s-aducă servomecanismele lor fără creier la poliţie pentru fiecare şurub desfăcut.

Acţionă comutatorul de alimentare de pe pieptul robotului, mai mult de necaz decât din interes, şi privi cum străluciră senzorii luminoşi din craniul de oţel şi plastic al mecanismului. Aruncă o privire către placa de identificare.

— Unitate „Pollux”. Cine-i proprietarul tău?

— Mulţumesc, Comandante!

Surprinsă, Jerusha făcu un pas înapoi.

— Vă rog să m-ascultaţi, Comandante. Este ceva urgent şi nu pot...

— Bine, bine... răspunde-mi doar la întrebări.

Nu se putea obişnui cu vocile lor.

— Proprietăreasa mea este Tor Starhiker, Iernatică, tiamatană, sex feminin, proprietara titulară a „Iadului Persefonei”.

— Spuneai c-a fost atacată de garda Reginei? Asta nu-i treaba noastră.

— Nu, Comandante. De extraplanetari. De logodnicul ei...

— O ceartă între îndrăgostiţi?

— ...Oyarzabal, angajat al cazinoului, şi de tovarăşii lui. M-a strigat s-o ajut, dar ei au lovit-o cu raza unui tranchilizator. N-am putut ajunge până la ea pentru că uşa era încuiată. Am venit aici după ajutor.

— Ştii cumva de ce-au atacat-o? întrebă Jerusha, simţind că povestea îi trezeşte interesul.

— Nu foarte clar, Comandante. Poate că a descoperit vreo activitate ilegală.

— Cine controlează cazinoul?

— Un anume Thanin Jaakola, sex masculin, născut pe Marele Albastru.

— Sursa? Până şi Mantagnes, aflat în spatele, ei, începuse să fie atent.

— Da, Comandante.

— Repetă tot ce-ai auzit că-şi spuneau.

— OYARZABAL: Fir-ar să fie, Perse, numai pe Văratici! Nu pe Iernatici, ei vor fi în siguranţă, aşa vrea Regina. STARHIKER: Nu, minţi. Chestia asta o să-i omoare şi pe Iernatici, Regina n-o să te lase să ne omori. Eşti nebun, Oyar, dă-mi drumu'. Pollux, ajută-mă, Pollux!

Jerusha ascultă relatarea, cu pielea înfiorată din pricina bocetului nazal al vorbelor, până când înţelesul acestora fuziona în mintea sa, catalizat de un singur cuvânt: Regina.

— Pe toţi zeii sfinţi... l-am descoperit! L-am descoperit! Sergent! Întorcându-se, îl descoperi deja înapoia ei. Ia legătura cu oamenii care-s cei mai apropiaţi de localul lui Persefone... să se ducă imediat acolo şi să izoleze locul! Mantagnes...

— Ce-i asta, Comandante?

Era greu de precizat dacă bărbatul era indignat sau speriat.

— Este vorba de viaţă şi de moarte. Lăsă pelerina să-i cadă pe podea, când întinse mâna să-şi verifice tranchilizatorul. Dacă Arienrhod nu-şi cumpără propria viaţă cu preţul uciderii a jumătate din oraş, atunci eu nu sunt Comandanta Poliţiei. Îl privi, rămânând cu gura căscată. Unitate Pollux – rugile noastre au fost auzite. Bătu cu palma pe umărul metalic. Zeilor, numai de am ajunge la timp!

— Vă rog s-o ajutaţi pe Tor, Comandante, spuse robotul. M-am ataşat... foarte mult de ea.

Jerusha încuviinţă din cap, nevenind să-i creadă urechilor.

— Mantagnes, te-ai plâns mereu că vrei mai multă acţiune. Hai să trecem la fapte!

— Vă duceţi acolo în persoană, Comandante? întrebă el, mai mult surprins decât cu un ton critic

Rânjind acum, femeia îi răspunse:

— N-aş rata chestia asta pentru nimic în lume.

— Deci, sibilo, ai ameninţat-o pe Regina noastră.

În sfârşit unul dintre bărbaţi vorbise. Moon simţi cum privirile fixe ale nobililor mânioşi îi ardeau tatuajul de la gât.

— Şi îţi este interzis să vii în oraş, continuă el. Ne-a fost acordat privilegiul de a veghea să nu ai niciodată ocazia să repeţi, aceste fapte.

Moon se retrase către fâşia îngustă a punţii, luptându-se cu amintirea celor ce i se întâmplaseră lui Danaquil Lu aici, în oraş.

— Urmează să părăsesc palatul. Dacă m-atingeţi, am să vă contaminez...

Îşi pierdu vocea.

— Nu vom încerca să te-oprim, sibilo, spuse individul, cu glas flămând şi răguşit. Treci podul – hai, dă-i bătaie.

Rânji şi gestul îi transformă faţa într-un cap de mort. Deodată toţi zâmbeau în jurul ei, cu o răutate nepăsătoare, îmbătată de droguri, oameni care celebraseră sfârşitul lumii lor şi ştiau pe cine să acuze pentru asta. Bărbatul scoase ceva dintr-un buzunar ascuns al lungii sale robe şi-l ridică, arăta ca un deget întunecat.

— Hai, traversează Iadul, adăugă el.

Moon acoperi cu palma cutia de comandă, privind cu ochii mari obiectul pe care îl ţinea bărbatul; nu ştia ce reprezintă, însă era sigură că este o ameninţare la adresa ei. Trebuia totuşi să treacă podul, trebuia să-ncerce. Nu exista altă cale. Înălţă mâinile tremurânde ca să-şi desfacă mantia de catifea brodată cu aur. O împături în trei (trei era numărul sacru al Doamnei) şi, cu paşi sfidători, înaintă către buza bătută de vânturi a abisului. Mantia oricum o încurca, însă constituia un dar demn de a fi oferit Mării Mamă, dacă ea se întindea flămândă, acolo, dedesubt. Flămândă după tribut, sau flămândă după sacrificiu.

„Doamnă, îndrumă-mă!” Spunând o rugăciune, aruncă pelerina peste margine şi auzi râsetele nobililor din spatele ei. Mantia se umflă prinsă de curenţii încrucişaţi de aer, fu dusă de vânt şi răsucită, plonjând apoi ca un pescăruş în întunericul verde al puţului.

Moon apăsă primul buton al secvenţei muzicale de pe cutia de la încheietură şi porni pe punte. Iernaticii priveau şi murmurau, dar nu făceau nimic. Sibila făcu să răsune o altă notă şi merse mai departe, ţinându-şi respiraţia. La capătul îndepărtat al podului aşteptau mai mulţi nobili. Încercă să nu se uite la ei... să nu se uite în jos, să n-asculte bocetele demonului din jur sau vacarmul fricii din capul ei...

Pe măsură însă ce se apropie de mijlocul distanţei, o invadă iarăşi vraja de sirenă a cântecului sibilului, încetinindu-i mersul, domolindu-

i temerile, adormindu-i instinctul de supravieţuire. „Nu!” Îngheţă, lăsându-şi spaima să se ridice şi să contraatace înainte ca melodia să-i prindă iarăşi mintea în capcană. Dar exact când se opri, îi văzu pe toţi Iernaticii din faţă ţinând în mâini aceleaşi obiecte aidoma unor degete găunoase, ridicându-le toţi la buze... fluiere! Ca să comande rafalele de vânt... Abia acum înţelese ea ce făceau: asmuţeau vânturile împotriva sa; aşa avea să moară, fără ca nici o mână de om să-i verse sângele.

Moon se zvârli pe fâşia îngustă a podului în momentul în care corul de fluiere ciocni sfera ei de aer nemişcat, sfărâmând-o. Rafalele năvăliră peste ea, trăgând-o în toate părţile. Totuşi în mijlocul acestui vârtej de aer se afla cântecul sibil – precum văzduhul senin din ochiul unui uragan, iar claritatea unei ciudate nebunii îi umplu trupul. Mintea ei hipnotizată, paralizată, izbuti să străbată toate astea şi să-şi caute refugiu undeva, într-un alt plan al existenţei....

„De ce? De ce oare mă cheamă aici?”

— Care-i răspunsul? îşi auzi ea propria-i voce ţipând nebuneşte. Care-i răspunsul?

„Poţi răspunde la orice întrebare, cu excepţia uneia singure”, îi spusese Elsevier. Nu „Ce este Viaţa?” sau „Există un Dumnezeu?...” Singura întrebare la care nu avea voie să răspundă era „Unde este locul tău de origine?” Şi în acest moment, când se legăna pe hotarul îngust care despărţea veşnicia nebuniei de cea a morţii, ştiu că în sfârşit îi fusese dat un răspuns, că fusese din nou aleasă de către puterea ce vieţuia în mintea ei: „Locul de origine, obârşia, izvorul... aici, aici, aici”. Dedesubtul acestui puţ care se scufunda în mare, dedesubtul acestui oraş precum gămălia unui ac înfipt într-o hartă a timpului, la fel de tainică precum piatra de sub pielea marină, protectoare, a acestei lumi acvatice, acolo dedesubt se afla maşinăria sibilă. Şi doar ea singură avea să ştie acest lucru. Îşi simţi mintea cum se supune presiunii atacului final al cunoaşterii şi cade în puţul adevărului, ţipă când trupul îşi pierdu controlul şi urmă mintea undeva în jos...

Aidoma unui visător speriat de cele văzute, reveni iarăşi în trup, întinsă pe panglica îngustă a podului, scâncind în aerul liniştit. „Liniştit...” Îşi apăsă mâna pe gură şi se ridică încetişor în genunchi. Nu se mai simţea nici un pic de vânt, doar o agitaţie şi-un geamăt paşnic în jurul ei. Iernaticii şedeau pe ambele margini ale abisului, cu gurile căscate de uimire, şi cu fluierele bălăbănindu-se în degetele lipsite de putere. Îndrăzni să privească dincolo de ei, pe lângă perdelele de vânt ce atârnau moi acum în marea potolită, până la zidurile de furtună din spate. Acestea erau închise, izolând revărsarea rafalelor încrucişate de vânturi venite din lumea exterioară, închizându-le complet singura cale de acces către puţul din inima

oraşului… şi către ea. Se lăsă din nou în jos, cu capul înainte, apăsându-şi fruntea pe suprafaţa punţii într-un gest de recunoştinţă mută.

Se ridică nesigură pe picioare şi-şi continuă drumul. Se mişca încet, de dragul privitorilor, de dragul picioarelor care n-o prea ascultau. Pe feţele Iernaticilor se amestecau acum sentimente de veneraţie şi spaimă. Îşi fixă pe chip o expresie de sfidare rece, ca s-o lase să treacă.

Câţiva păşiră îndărăt, dar alţii deveniră şi mai mânioşi, mai plini de ură şi nesăbuiţi la vederea unei Văratice purtând faţa Reginei lor şi folosindu-se de puterea unei zeiţe. În mijlocul acestora, Moon văzu ţăruşul de fier terminat printr-un nimb de spini metalici, un guler contra vrăjitorilor aidoma celui care îi sfâşiase gâtul lui Danaquil Lu. Gulerul înaintă ca să-i iasă în cale şi s-o împiedice să păşească dincolo de marginea podului.

— Îngenunchează, sibilo, sau du-te în Iad!

Femeia ce purta un turban cu giuvaeruri şi ţinea ţăruşul împinse gulerul către ea; Moon se retrase, încordându-şi braţele.

— Lăsaţi-mă să trec, dacă nu…

Se întrerupse când îi văzu pe toţi întorcându-se la auzul ecourilor ce precedau venirea mai multor persoane pe coridorul de acces înspre sală. Spaţiul în formă de semicerc din spatele nobililor începu să se umple cu siluete umane – de data asta erau inşi purtând haine ţesute în casă şi piei de klee: veniseră Văraticii. Feţele lor erau la fel de criminale precum ale Iernaticilor; înarmaţi cu pumnale şi harpoane, o priveau stând singură pe pod.

— Uite-o! E Regina!

Moon zări singura faţă ce nu aducea cu celelalte: cea a unui bărbat care, mânat de o hotărâre disperată, îşi croia drum în faţă printre noii veniţi.

— BZ! strigă ea ca să acopere zgomotul tot mai puternic produs la întâlnirea celor două grupuri; prinse privirea lui cercetătoare şi simţi cum o îmbrăţişează din ochi.

Gundhalinu împinse în lături un ultim Văratic, făcându-şi loc să scoată arma şi lăsă mulţimea să i-o vadă.

— Stai aşa! O smuci pe femeia cu buze subţiri care ţinea gulerul spinos şi-i smulse obiectul din mâinile ce tresăriră. Îl aruncă apoi peste margine, în Iad. Aţi mers prea departe cu asta. Înapoi, Iernaticilor… risipiţi-vă!

— Ce drept ai, tu, străine, să te-amesteci în treburile noastre? E-o afacere care priveşte Iarna, legea din Iarnă…

— Al naibii de sigur că-i aşa, bombăni BZ. Ochii lui reveniră asupra lui Moon în timp ce-şi deschidea o cărare către ea prin zidul uman. Această femeie este arestată; eu mă ocup de ea.

Moon îl zări făcându-i cu ochiul şi zâmbi fără să vrea.

— Asta-i Regina, Inspectore! spuse mânios unul dintre Văratici. Şi-i a noastră. Nu pleacă nicăieri pân' la Schimbare. Cuvintele erau la fel de ucigaşe ca şi gerul.

— Ea nu-i Arienrhod. E din neamul Văratic, e sibilă! Uitaţi-vă la gâtul ei, vorbi Gundhalinu. Dac-o vreţi pe Arienrhod, trebuie să traversaţi această... Urmărindu-şi propria mână care gesticula, aruncă o privire uimită văzând pentru prima dată sala fără vânt; faţa i se goli de expresie. Ce...?

— Ce treabă aveţi voi cu Regina noastră, crescători de peşte ce sunteţi? Femeia cu turbanul cu pietre preţioase încerca acum să recâştige teritoriul pierdut. Nu sunteţi bine veniţi în acest palat atâta timp cât continuă să aparţină Iernii.

— Regina voastră are treabă cu noi! strigă un Văratic. Ea-ncearcă să ne ucidă pe toţi şi-am venit să ne-ncredinţăm că nu scapă de pedeapsă. Şi să ne convingem că va coborî la Doamnă pentru a treia oară.

Moon ascultă fără să se mişte, copleşită de-o bucurie dureroasă, irelevantă, la auzul unei voci vorbind cu inconfundabilul graseiat al Văraticilor.

— Sunt Moon Dawntreader Văratică... ţipă ea cu o voce răguşită. Regina-i înăuntru. Treceţi puntea acum! Treceţi puntea acum! Atâta timp cât stau eu aici, veţi fi în siguranţă.

Le făcu un semn cu mâna, simţind privirile uimite ale lui BZ fixate asupra ei.

Mulţimea deveni mai încrezătoare când îi văzu trifoiul şi-i acordă încredere. Ea însă şovăi un pic când primul Văratic i se alătură pe punte; încrederea îi reveni când aerul din jur rămase liniştit, iar bărbatul zâmbi scurt şi-şi plecă fruntea în timpul traversării. Unul câte unul îl urmară şi ceilalţi, păşind nervoşi dar conduşi de nevoia de a-şi atinge ţelul. Sibila aşteptă până ce şi ultimul Văratic păşi pe malul opus al Sălii Vânturilor şi-abia după aceea făcu şi ea ultimul pas, ajungând pe teren solid. Iernaticii se dădură înapoi, privindu-i posaci pe ea şi pe Gundhalinu. Moon se întoarse când ajunse lângă poliţişti, auzind un oftat tremurător în spatele ei. Văzu zidurile de furtună deschizându-se întocmai unor aripi molatice şi simţi ridicându-se iarăşi rafalele reci de vânt, iar perdelele tremurând şi prinzând viaţă. Iadul se trezi şi gemu, emanând izul mării.

— O, zei! Tată al străbunilor mei, şopti BZ. Tu erai acolo, stăvilind vântul. Cum... cum ai făcut asta?

Rămase la o distanţă respectuoasă de femeie.

— Nu pot să-ţi spun. Scutură din cap, felicitându-se pe sine însăşi. „Acesta-i Carbuncle. Nu pot spune niciodată, nimănui, niciodată". Nici măcar nu ştiu. „Nu trebuie să permit niciodată cuiva să afle". În mintea ei, urmări puţul Iadului în jos, tot mai jos, jos până la mare şi

dedesubtul ei, până în interiorul rocii de bază, fără vârstă, a planetei însăşi, acolo unde se întindea într-o tainică atotştiinţă ultimul receptacul al înţelepciunii umane. Du-mă de-aici, BZ, murmură ea, ameţită. Ăsta nu-i un loc pentr-o sibilă, Iernaticii au dreptate. E prea periculos.

Simţi căutăturile ostile, neîncrezătoare ale nobililor furişându-se deasupra ei. BZ o conduse afară din Sala Vânturilor cu o bună cuviinţă regulamentară, înapoi pe coridor, pe lângă scenele din regatul Iernii. Nimeni nu-i urmări. În timp ce mergeau, bărbatul continua să păstreze distanţa între ei. Concentrându-se, Moon alese dintre fragmentele ameţitoare ale ultimelor ore acel groaznic secret care fusese cel mai important până în momentul când ajunsese să traverseze puntea:

— Ce fac aici Văraticii? Ţi-au zis de Arienrhod... „care aproape că m-a omorât”, (se simţi deodată năucită). Ţi-au zis ce-a făcut ea?

El clătină din cap, concentrându-şi atenţia asupra mişcării picioarelor.

— N-am putut înţelege nimic... erau mult prea grăbiţi. Cred că nici măcar nu ştiau. Unei gloate îi ajunge un zvon nebunesc.

— Nu-i doar un zvon. Este adevărat, şi nu vor opri totul doar luând-o prizonieră. A angajat nişte extraplanetari să răspândească o molimă.

— Ce? BZ se opri, oprind-o şi pe ea. Cum de ştii...? Se întrerupse brusc, începând să priceapă.

— Mi-a zis Sparks.

— Sparks. Bărbatul îşi privi iarăşi picioarele, încuviinţând din cap ca pentru sine. Aşadar l-ai găsit.

Moon îşi împreună mâinile în faţă.

— Înţeleg. Bine.

Luând drept acuză un acces de tuse, BZ se încovoie sprijinindu-se de zid şi-şi feri faţa de privirea sibilei. Ea îşi dădu seama că distanţa pe care o păstrase întruna nu se datora celor văzute în Sala Vânturilor.

— El n-a ieşit afară odată cu tine, vorbi Gundhalinu în cele din urmă.

— Re... Arienrhod ne-a prins. L-a luat înapoi.

Îşi aruncă privirea de-a lungul coridorului şi-şi simţi sufletul rupt în bucăţi. Totuşi imboldul preştiinţei străine de mintea ei o îmboldi iarăşi: „Părăseşte-l, părăseşte-l. Părăseşte-l acum...”

— N-o să păţească nimic, acum c-au venit Văraticii s-o păzească pe Regină. Ei nu-l cunosc. Rostea cuvintele mai mult pentru ea însăşi decât pentru BZ, fiind încrezătoare că puterea care-o protejase pe ea îl va apăra la fel de bine şi pe Sparks. Trebuie să opresc molima! Ştiu cine se află în spatele ei. Sparks mi-a spus totul. Trebuie să spun cuiva, poliţiei... Cu un gest distrat îşi îndepărtă părul de pe frunte.

— Deci, nu el te-a dat pe mâna ademenitorilor de sibili? zise BZ, de parcă mintea lui nu putea renunţa la această idee. Îşi şterse fruntea cu

mâneca şi-şi deschise haina.

— Nu. Arienrhod a făcut-o.

— Arienrhod! Bine, dar credeam că ea...

Nu-şi termină fraza, dar nici n-avea nevoie s-o facă. Moon simţi compasiunea lui fără cuvinte ajungând până la ea.

Îşi înfăşură o şuviţă desfăcută din părul strâns în coc în jurul degetului, o privi şi trase de ea.

— Am fost nouă clone... şi nici una dintre noi nu i-a fost pe plac. N-am fost ceea ce dorea ea să fim. Aşa că... ne-a abandonat, ne-a azvârlit cât colo. Moon înălţă o mână, într-un gest de adio adresat propriului ei suflet pierdut, apoi se uită înspre BZ. Tu ştiai. Cunoşteai lucrul ăsta despre mine. De ce-ai avut încredere în mine să vin aici, dacă tot timpul ai ştiut?

— Am ştiut de la început că nu te va transforma niciodată în imaginea ei. Crezi c-am putut să-mi petrec... atâta vreme cu tine şi să nu-mi dau seama de diferenţa dintre voi? Clătină din cap şi zâmbetul i se accentuă pe buze. Luă mâinile fetei într-ale lui. Nu va mai trece mult şi-şi va blestema pripeala de a se fi descotorosit de tine. Hai să mergem mai departe şi să-mi spui ce ştii despre complotul ăsta.

Moon păşi din nou alături de el, ţinându-l strâns de mână, potolindu-şi temerile cu balsamul vindecător al încrederii lui. Îşi continuară drumul către ieşirea palatului, înaintând spre sfârşitul Iernii. Îi spuse tot ce ştia, silindu-se să-şi menţină mintea asupra cărării înguste dintre zidurile pictate cu tărâmuri sălbatice. Uşile se deschiseră, lăsând să intre forţa de viaţă a oraşului, absorbindu-i din nou în vâltoarea de vitalitate a acestuia. Acum la uşi nu se mai aflau gărzile regale, ci câţiva Văratici beligeranţi, supraveghind ceea ce le aparţinea. Moon se agăţă de haina lui BZ, dar asta numai până când îşi dădu seama că ei habar n-aveau cum arăta Regina, aşa cum nici ea nu ştiuse până mai de curând. Văzu însă că unul sau doi îi recunoscură trifoiul tatuat la gât şi o priviră evident surprinşi.

— BZ, cum de-ai ştiut să vii după mine? Cum de-ai ştiut c-aveam nevoie de tine?

El îşi şterse iarăşi faţa asudată, apoi se frecă la ochi:

— N-am ştiut. Când au apărut aici Văraticii am hotărât că aşteptasem destul de mult. Aşa că mi-am arătat legitimaţia şi m-am transformat într-un poliţist de escortă. Aruncă priviri în dreapta şi-n stânga când Văraticii îi lăsară să treacă pe lângă ei. O să-mi fie dor de legitimaţia asta...

Nu exista nimic care să-i sprijine falsa bună dispoziţie din ton şi începu iarăşi să tuşească, congestia neplăcută coagulându-i-se adânc în piept. Se opri când ajunseră între paznicii Văratici şi privitorii înghesuiţi.

— Moon, ascultă-mă. Se chinui să inspire. Oricum va trebui să fac

faţă acuzaţiilor... mai devreme sau mai târziu. Trebuie să mă-ntorc... ar fi mai bine să rezolv cât mai iute problemele. O să raportez tot ce mi-ai spus primei patrule pe care am s-o întâlnesc. Nu-i nevoie să rişti predându-te de bună voie. Semenii tăi se află aici, spune-le despre tine şi despre Sparks înainte ca să afle că e Starbuck. Ei te pot ajuta acolo unde eu nu pot.

Strângându-şi haina în jurul trupului, îşi mută brusc privirea de la Moon către Văraticii adunaţi la intrare. Îşi strânse buzele într-o linie subţire, de parcă n-avea încredere în el însuşi să spună mai multe.

— BZ. Moon îşi apăsă palma pe gură. Cum pot să...

— Nu poţi. Şi nu-ncerca, scutură el din cap. Doar lasă-mă să plec.. Începu să se răsucească, dar în timp ce se-ntorcea ea îi văzu genunchii îndoindu-se. Gundhalinu se prăbuşi lent pe caldarâm şi rămase întins fără simţire pe pietrele albe.

45

Tor şedea într-un colţ, proptită de zid ca o păpuşă de cârpă fără şira spinării; lumina albă a laboratorului îi înfigea suliţe în ochii umezi. Ştia că dincolo de zidul din spate exista un oraş întreg plin de oameni nepăsători la prostia sau la soarta ei, nepăsători faţă de propriu lor soartă. Însă în această cameră sterilă n-ajungea nici un sunet de sărbătoare, nici un râset, melodie, ori ţipăt. Zidul era izolat fonic si nici un strigăt de-al ei – dacă ar mai fi avut puterea să strige – n-ar fi scăpat în exterior. Se luptă zadarnic, în tăcere, împotriva sclaviei invizibile a paraliziei. Avea să mai treacă aproape o oră până când sistemul ei nervos voluntar putea din nou să comande măcar mişcarea unui deget, şi era sigură că nu mai dispunea de atât de mult timp din viaţă. „O, zei, dacă aş putea măcar să strig!” Ţipătul îi răsună în interiorul capului până când crezu că-i vor exploda ochii... şi scânci, scoase un firicel subţire, jalnic, de sunet, cel mai frumos zgomot pe care-l făcuse vreodată.

Oyarzabal îi aruncă o privire din locul unde stătea la masă, sub lumina orbitoare şi fierbinte. Faţa lui lătăreaţă încadrată de pămătufurile unor favoriţi, arăta o lipsă de confort similară cu a lui Tor. Îşi mută iarăşi, grăbit, privirea. Discuţiile detaşate, ireale despre cele mai eficace mijloace de a declanşa o epidemie în oraş continuau monoton, ca zumzetul unui roi fantomatic de albine. Unul dintre ceilalţi bărbaţi plecase să vorbească cu Sursa. „Oyarzabal, ticălos păduchios ce eşti, fă ceva, fă ceva!”.

Oyarzabal sugeră infectarea aprovizionării cu apă. Propunerea fu respinsă ca ineficienţă.

Hanood, care părea că stătuse o eternitate la Sursă, reveni în cameră şi încuie uşa la loc cu o grijă exagerată.

Zumzetul încetă. Tor le văzu capetele întorcându-se să primească verdictul judecătorului, dar fu incapabilă să-şi rotească măcar ochii.

— Ei? întrebă unul dintre necunoscuţi.

— Evident, a spus să ne descotorosim de ea. Hanood îşi înclină capul în direcţia femeii. Azvârliţi-i trupul în mare, nimeni nu va izbuti să-nţeleagă unde-a dispărut în toată zăpăceala asta. Flutură din mână spre realitatea de neajuns de dincolo de zid. Ei spun „Marea nu uită niciodată”... dar Carbuncle va uita.

Tor gemu, dar sunetul rămase închis în interiorul ei.

— Nu, la dracu, nu cred asta! Oyarzabal se ridică în picioare, pregătit pentru o confruntare. Am să mă căsătoresc cu ea, am s-o duc de-aici. Sursa ştie toate astea şi n-ar fi zis să ne descotorosim de ea!

— Îmi discuţi ordinele, Oyarzabal? Vocea răguşită, fără trup, a

Sursei căzu peste el din aer; involuntar, toţi ridicară privirile.

Oyarzabal se îndoi sub greutatea glasului, dar îşi menţinu hotărârea.

— Nu-i nevoie s-o ucizi pe Persefone. Pur şi simplu nu pot sta locului şi să las să se-ntâmple aşa ceva. Nesiguri, ochii lui cercetară pereţii şi colţurile tavanului. Trebuie să existe şi-o altă cale.

— Sugerezi cumva să le spun să te ucidă şi pe tine? La urma urmei, incompetenţa ta a provocat această situaţie. Nu-i aşa?

Oyarzabal îşi strecură mâna către pistolul aflat la spate, sub vesta lungă de piele. Era însă singur contra cinci, şi nu-şi asuma niciodată riscuri sinucigaşe.

— Nu, stăpâne! Nu... dar ea urmează să fie soţia mea. Voi face astfel ca să nu vorbească despre afacerea noastră.

— Tu crezi că acum, când Persefone a aflat ce faci aici, o să mai vrea să se mărite cu tine? Vocea căpătă un ton glacial. Ea un animal amoral ce este, ea continuă să te urască pentru asta. Nu vei fi niciodată capabil s-ai încredere-n ea.

„O, zei, o tu, Sursă, lăsaţi-mă doar să vorbesc! Îi voi promite orice!” Sudoarea se prelinse înnebunitoare în josul coastelor femeii.

— Iar eu nu voi mai fi niciodată capabil s-am încredere-n tine, Oyarzabal, dacă nu-mi dovedeşti că-mi eşti încă loial. Vocea se opri, părând să zâmbească şi Tor se înfioră. Totuşi nu sunt total neînţelegător, şi-ţi ofer două alternative: moartea, sau viaţa Persefonei. Dacă însă ea rămâne în viaţă va trebui să-ţi iei măsuri de siguranţă că nu va putea depune niciodată mărturie împotriva noastră. Brusca speranţă a lui Oyarzabal dispăru înapoia unor nori.

— Ce vrei să spui? Îndrăzni să-şi arunce privirea către Tor, apoi şi-o mută în altă parte.

— Vreau să spun c-o doresc incapabilă să mai povestească ceea ce ştie, indiferent cui. Cred că o injecţie cu xetydiel va fi destul de eficientă.

— La dracu! Adică vrei s-o transformi într-o zombi? înjură Oyarzabal. N-o să-i mai rămână nici un pic de creier!

Unul dintre bărbaţi izbucni în râs.

— Şi ce-i rău în asta; fără minte şi a ta. Oricum, de când are nevoie o femeie de creier?

„O, Doamnă, ajută-mă... ajută-mă, ajută-mă!” Tor chema în ajutor religia strămoşilor săi, abandonată în favoarea a mii de zei nepăsători ai extraplanetarilor trădători. „Mai bine mor. Mai bine mor.”

— Vezi, Oyarzabal, ce necazuri provoacă femeile când capătă prea multă libertate; vezi acum necazul pe care ţi l-a pricinuit curiozitatea acestei femei fără minte? Gândeşte-te şi la necazul pe care Regina ei este pe cale să-l abată asupra propriei planete. Vocea Sursei era precum o pilă scrâşnind pe metal; alege, moartă sau cu creierul şters. Iar când alegi pentru ea, să alegi şi pentru tine.

Pumnii lui Oyarzabal se încleştară şi se desfăcură, în timp ce privirea lui mătură încăperea şi feţele celorlalţi cinci, zărind realitatea înconjurătoare.

— E-n ordine! N-o vreau moartă, nu vreau să văd cum e ucisă. O vreau în viaţă.

Tor scânci iarăşi şi simţi un strop de salivă prelingându-se din colţul gurii. Un fior i se ridică prin picioare, pornind de la degete – „Mişcă, mişcă!" – dar nu ajunse mai departe.

— Atunci mă pot ocupa eu de nevoile doamnei.

Reprezentantul grupului de tehnicieni – un bărbat pe care în sfârşit Tor îl recunoscu a fi biochimistul C'sunh, expert în droguri – se ridică de la masă şi se îndreptă către unul dintre fişetele aflate în afara razei ei de vedere. Îi auzi alegând sticluţe şi ustensile şi auzi vuietul şuierător din capul ei, care începuse să alunge orice alte sunete.

Oyarzabal se foia de pe-un picior pe celălalt, cu capul lăsat în jos, de parcă nu se-aşteptase ca lucrurile să se petreacă atât de brusc, atât de irevocabil. Tor îl străpunse cu privirea.

— Stăpâne, să-i fac injecţia? Biochimistul apăru în raza ei vizuală, ţinând în mână o seringă.

— Da, ai tu grijă de asta, C'sunh, răspunse calm vocea. Vezi, Persefona... nu câştigi niciodată. Întotdeauna se întâmplă la fel.

Tor îl văzu pe C'sunh apropiindu-se de ea, şi totul din jur deveni parcă auriu; electricitatea statică din cap o asurzea. Oyarzabal îl privea şi el pe C'sunh,se uită apoi la femeie cu mâinile atârnându-i în părţi, cu ochii sticloşi.

O bufnitură puternică răsună prin uşa încuiată. Chimistul încremeni cu un picior în aer, când se auzi strigătul unei voci înăbuşite:

— Deschideţi, Poliţia!

Bărbaţii de la masă săriră în picioare, uitându-se unii la alţii şi apoi în sus, nevenindu-le să creadă ce auzeau.

— Albaştrii!

— Stăpâne, au intrat Albaştrii-n cazinou! Ce-o să facem?

Din văzduh nu sosi însă nici un răspuns, iar o senzaţie mult prea teribil de acută ca să fie înregistrată drept sunet perforă creierul lui Tor. Bărbaţii îşi acoperiră urechile cu mâinile:

— Au început să taie încuietorile de la uşi! În numele zeilor, fă ceva! C'sunh, termină cu femeia aia!

Chimistul porni iarăşi către ea, cu faţa schimonosită de spaimă. Oyarzabal se repezi după el şi-l înşfăcă de braţ, dar ceilalţi îl traseră înapoi şi C'sunh se aplecă asupra ei.

— Nu! icni Tor, ultimul ei cuvânt...

Uşa se deschise brusc şi vederea femeii se umplu de albastru: încăperea se populă într-o clipită, cu şase poliţişti în uniformă.

— Stai aşa!

Armele fură aţintite în toate direcţiile; două sau trei fixară spinarea şi ceafa lui C'sunh. Biochimistul îşi îndreptă încet spatele depărtându-se de Tor.

— Las-o jos! răsună somaţia unui Albastru iar C'sunh lăsă seringa să cadă. Tor se ghemui când aceasta poposi la câţiva centimetri de piciorul ei neprotejat.

— Doctorul C'sunh, cum te văd şi cum mă vezi! Tor o zări pe însăşi Comandanta Poliţiei apărând din zidul de tunici albastre. Te ştiu de o veşnicie în dosarele noastre; e-o adevărată plăcere să te-ntâlnesc în sfârşit în carne şi oase.

Rânji încântată şi-i prinse biochimistului cătuşele la mâini. Oamenii ei făceau acelaşi lucru şi cu restul bărbaţilor din încăpere. Comandanta se aplecă asupra lui Tor, cercetându-i faţa şi aruncând priviri către seringa căzută alături. Zâmbi din nou:

— Ei bine, Tor Starhiker. Arăţi de parcă de-abia aştepţi să ne spui ceva, iar eu de abia aştept s-aud. Hei, Woldantuz! Vino-ncoace şi fă-i o injecţie! Din aia care trebuie. Clipi din ochi, liniştind-o pe Tor când un poliţist îngenunche lângă ea.

Tor de abia remarcă arsura antidotului când văzu apărând o faţă şi mai neaşteptată decât a Comandantei. „Pollux!" Cuvântul nu reuşi să-i iasă din gură, dar simţi că-şi recapătă controlul asupra trupului, simţi antidotul urcându-i prin toate nivelurile până la creier precum năvala unui drog.

— Tor. Te simţi bine?

— Ce... ce... ce-ai... spus? Îşi înghiţi nodul din gât cu respiraţia întretăiată.

— Tor. Te simţi bine? repetă el fără intonaţie, la fel ca şi mai înainte. Se aplecă în faţă şi-i oferi braţul în timp ce femeia încerca să-şi strângă picioarele sub ea. Se apucă recunoscătoare de braţul lui şi trase de el ca să se ridice.

— Uuuff!

Îşi duse mâna la cap, ameţită de uşurare, sprijinindu-se greoaie de robot. Îşi înfipse degetele în buclele moi ale perucii ei puse strâmb pe cap; o împinse absentă... parcă realizând ultimele cuvinte spuse de Sursă. Strânse pumnul, scoase brusc peruca şi-o azvârli pe jos.

— De când ai căpătat aşa un vocabular, cutie cu şuruburi ce eşti? Se aplecă în faţă privind acel loc al lui Pollux imposibil de examinat, care nu putea fi numit faţă; simţi cum un rânjet de triumf i se împrăştie pe chip. Pe focurile iadului... am avut dreptate în privinţa ta! Pungaş bătrân ce-mi eşti! La naiba, de ce n-ai vorbit niciodată cu mine până-acum?

— Doar o mică glumă, Tor. Acelaşi chip lipsit de orice expresie.

— Ha. Ăsta-i genul de bancuri la care te poţi aştepta de la o maşină. De când eşti în stare să vorbeşti astfel?

— De când am fost programat la academia de poliţie de pe Kharemough.
— Undee?
— Anulează întrebarea asta, Pollux. Comandanta reapăru încruntată de cealaltă parte a lui. Chiar că ar trebui să mai fii refăcut... Starhiker, îi poţi mulţumi lui Pollux c-ai fost salvată la timp. Cred că şi eu pot să-i mulţumesc, pentru ceva mai mult, dacă tu-mi vei confirma că îmi închipui corect ceea ce se petrecea aici. Arătă cu degetul mare înspre laboratorul şi prizonierii aflaţi înapoia ei.
— Mulţumesc Pollux. Tor mângâie uşor cu palma pieptul robotului. Urmau să declanşeze o epidemie, spuse ea simţind cum îi tremură iarăşi picioarele, şi în felul ăsta să-i omoare pe Văratici.
PalaThion încuviinţă de parcă într-adevăr asta aştepta să audă.
— Cine i-a plătit s-o facă?
Tor coborî privirile în pământ.
— Regina Zăpezii?
Speriată, ea aprobă din cap, simţindu-se inexplicabil de ruşinată că admitea acest lucru în faţa unei extraplanetare.
— Aşa spuneau ei.
— Exact cum mi-am închipuit. Poliţista zâmbi cu sânge rece, nemaivăzând-o deja pe Tor. În sfârşit am învins-o! Doar dacă...
Scutură din cap, mutându-şi privirea către un alt Albastru care intra în cameră – un inspector de data asta.
— Mantagnes? întrebă ea cu nerăbdare.
Inspectorul clătină din cap într-un gest de rău augur.
— L-am pierdut, Comandante.
— Jaakola? Cum naiba ai putut...
— Nu ştiu! Bărbatul era la fel de mânios ca ea. Plecase deja când i-am spart biroul. Am căutat peste tot – nici o muscă nu s-ar fi putut ascunde acolo! Încă se mai fac cercetări... a avut totuşi o cale de ieşire, pe care încă n-am reuşit s-o descoperim.
— N-o să părăsească planeta! PalaThion trase de emblema imperială aflată pe catarama centurii. Îl vom prinde!
— N-aş pune pariu pe chestia asta. Dezgustat, Mantagnes îşi studie picioarele.
— Atunci să-l lăsăm să-ncerce să-şi găsească o ascunzătoare ca să scape de acuzaţiile de tentativă de crimă prin genocid. Făcu un gest din mână. Woldantuz, pune-i şi pe frumuşeii ăştia acolo unde le este locul. La urma urmei, bine măcar că avem toate dovezile. Plus un martor. Starhiker, o să am nevoie de mărturia ta.
— Contaţi pe ea, comandante.
Tor încuviinţă din cap, simţind cum în suflet îi izbucneşte dorinţa de răzbunare la vederea lui C'sunh care trecea pe lângă ea. Alţi doi îl urmară pe biochimist, apoi îl văzu pe Oyarzabal.

— Persefone? Bărbatul trase de paznicul său ca să-l lase să se oprească. De fapt, acum cred că n-am să te mai iau cu mine. În nici un caz acolo unde-s obligat să merg.

— Ai vrut să mă transformi într-o legumă, ticălos împuţit ce eşti! Asta ai vrut întotdeauna! Se smuci de lângă PalaThion şi se proţăpi în faţa lui. Sper să rămâi acolo pân'ai să putrezeşti. Şi sper că nici măcar n-ai să mai vezi vreodată o femeie...

Brusc îşi aminti că, în al doisprezecelea ceas, el încercase să oprească injecţia, iar acele secunde pe care le câştigase fuseseră hotărâtoare pentru supravieţuirea ei.

— Pur şi simplu n-am vrut să mori, asta-i tot! Era mai bine să te am aşa decât moartă. Se aplecă înspre ea, dar Albastrul îl trase înapoi.

— Vorbeşte pentru tine însuţi, îşi încrucişă braţele Tor. Se pare că eşti singurul care te gândeşti la asta.

Oyarzabal întoarse capul, uitându-se la PalaThion.

— Dacă vrei să afli ce ştiu de afacerea asta, trebuie doar să-ntrebi. Am să-ţi spun totul.

Comandanta făcu un semn afirmativ şi unul dintre ceilalţi prizonieri înjură printre dinţi. Tor îşi dădu seama că de-acum, indiferent unde aveau să-l trimită, viaţa lui Oyarzabal nu mai valora nici cât o ceapă degerată.

Şi indiferent ce anume urma ea să facă acum, nu va mai exista nici o posibilitate de părăsire a planetei. „O, zei, de ce oare nu pot să fac şi eu odată ceva corect?" Se strânse singură în braţe, puternic, pentru că nu mai rămăsese nimeni care s-o îmbrăţişeze, sau pe care să-l îmbrăţişeze. Simţi privirea lui PalaThion aţintită asupra ei şi descoperi o neaşteptată simpatie în ochii celeilalte. Capul Comandantei se mişcă imperceptibil, atât cât să-l examineze pe Oyarzabal, apoi privirea îi trecu mai departe.

Tor făcu un pas în faţă, încă stăpânindu-se, protejându-se, pe măsură ce se apropia de Oyarzabal. Îl sărută scurt pe buze, apoi se retrase, iar paznicii nu-l lăsară pe bărbat s-o urmeze.

— La revedere, Oyar.

El nu-i răspunse. Albaştrii îl scoaseră din încăpere. Tor se întoarse iarăşi lângă Pollux. „De ce se-ntâmplă aşa? De ce? Ca niciodată să nu-ţi doreşti ceea ce ai până nu-l arunci la gunoi?

46

Jerusha se aplecă peste birou, lungindu-şi gâtul ca să-i urmărească cu privirea pe C'sunh şi pe camarazii săi, viitori acuzaţi de genocid. În timp ce erau conduşi către închisoarea din sediul poliţiei. „Oh, dulce răzbunare!" Cu toate acestea în zâmbetul ei nu era nimic dulce. Demascase complotul lui Arienrhod în ultima clipă şi chiar dacă nu putuse să ajungă până la Regină în persoană, îi asmuţise pe Văratici împotriva ei şi aceştia aveau s-o păstreze în siguranţă până în ziua execuţiei. „Poate, că, la urma urmei, există un fel de dreptate în univers".

— Starhiker!

Tor Starhiker privi prin ecran uniforme albastre care se felicitau între ele; şedea pe o banchetă şi bea ceai tare sub privirile fixe, vigilente, ale lui Pollux. Se ridică de la locul ei si cu paşi mari trecu printre poliţişti, îndreptându-se către birou. În timp ce venea spre ea, Jerusha o examină curioasă şi uimită. Straiele ei lipite de trup, mai mult o dezgoleau decât o acopereau; păşea exact ca un hamal din port, nepăsătoare la privirile cu subînţeles aruncate ocazional de bărbaţii pe lângă care trecea. O faţă deschisă, pragmatică, ieşea la iveală de sub machiajul întins pe obraz iar părul lins şi cenuşiu, era tuns grosolan până în dreptul urechii. „O, voi zei, există o fiinţă umană acolo înăuntru". Jerusha îşi aduse brusc aminte că unul dintre bărbaţii pe care tocmai îi expediase părea a fi iubitul acestei fiinţe umane. „La naiba, de ce oare nu poate să fie binele doar bine şi răul doar rău... de ce nu poate să fie simplu, măcar o dată? Mi se face greaţă de cenuşiu". Îşi alungă gândurile când femeia se opri în faţa sa.

— Cum te mai simţi?

Tor ridică din umeri; o bretea îi alunecă în jos şi o trase la loc pe umăr.

— Cred că bine. Vreau să spun, considerând... privi către intrarea în aripa-închisoare.

— Destul de bine ca să depui o mărturie pentru dosar?

— Sigur că da, oftă Tor. Bănuiesc că n-am norocul să apar şi în faţa tribunalului?

Judecata avea să se ţină pe altă planetă. Jerusha zâmbi, pricepând ironia.

— Poţi să te consideri norocoasă. C'sunh are o mulţime de prieteni şi toţi sunt pe lumile extraplanetare. Arătă spre tavan iar Tor se strâmbă. Cel puţin după ce vom pleca de pe Tiamat, vei fi în siguranţă ei neputând să te mai ajungă. Declaraţia ta va face tot răul pe care vrei tu să-l faci, atâta timp cât este înregistrată aşa cum se cuvine. Şi,

la naiba, crede-mă că voi face tot posibilul să se-ntâmple aşa. Sper numai c-o vom putea scoate la suprafaţă şi pe Sursă. Dacă...

Se întrerupse când un alt grup de străini intră în sediul poliţiei. Nu, nu erau străini. Se ridică în picioare. Îi văzu pe toţi ceilalţi din odaie întorcându-se si holbându-se cu ochi uluiţi ca şi ai ei.

— Ce nai...

— Arienrhod?

— Moon!

Îşi auzi glasul pronunţând acest nume, o auzi şi pe Tor repetându-i fără să mai aibă timp să se minuneze. În spatele fetei văzu doi Văratici voinici care purtau pe braţe trupul lui Gundhalinu.

— Fir-ar să fie...!

Moon ezită văzând-o pe Jerusha că iese dinapoia biroului, totuşi rămase pe loc, fermă, când cei câţiva poliţişti se adunară în jurul lor:

— Cine-i ăsta?

— Gundhalinu!

— Am crezut că a...

— E mort? Jerusha o prinse de un umăr pe sibilă, acoperind cu trupul ei imaginea celor ce se întâmplau mâi în spate.

— Nu! Poliţista văzu suferinţa de pe chipul fetei în momentul când o răsuci către ea şi-i dădu drumul surprinsă. Dar e bolnav şi are nevoie de-un medic.

Mâna lui Moon se-ntinse către BZ însă nu putu să-l ajungă.

— Acum două zile nu prea ţi-a păsat că se simţea rău, aşa-i? Jerusha privi pe lângă ea, observând capul atârnat într-o parte al lui Gundhalinu, ochii închişi, faţa suptă. transpirată. Făcu semn oamenilor ei să-l ia din braţele Văraticilor: Duceţi-l repede dincolo, la cabinetul medical. Şi la naiba, aveţi grijă de el. Pentru mine valorează mai mult decât diamantele.

Poliţiştii îl transportară cu multă atenţie. Cei doi Văratici îşi înclinară capetele în direcţia lui Moon, făcând aproape nişte plecăciuni, şi ieşiră în alee. Sibila îi urmări doar cu privirile, atât pe ei cât şi pe Gundhalinu. Purta acum o rochie lungă, aurie; chiar şi cu părul despletit în jurul feţei, asemănarea ei cu Arienrhod era incredibilă.

— În caz c-ai uitat cumva, şi tu eşti arestată, Dawntreader. „O, zeii mei, asta-i prea mult pentru o singură zi”. Ridică o mână, chemând la ordin un alt ofiţer.

Moon se strâmbă.

— N-am uitat de tine, Comandante. BZ... Inspectorul Gundhalinu... Eu am evadat. El m-a găsit iarăşi... Tocmai m-aducea aici când a leşinat. Spuse toate astea fără să clipească.

— Bineînţeles c-aici te-aducea. Jerusha desprinse cătuşele agăţate la cureaua uniformei şi continuă foarte calmă: asta-i cea mai mare

balivernă pe care-am auzit-o vreodată. Dar oricum, de dragul lui Gundhalinu, m-am hotărât să-i dau crezare. Se uită la gâtul tatuat al fetei şi-şi aminti deodată că este sibilă. Coborî iarăşi mâinile în care ţinea cătuşele şi le duse în silă către centură. Presupun că n-o să fie nevoie de astea, sibilo. Dar n-ai venit doar ca să-mi spui atâta lucru. Ce dracu te-a făcut să vii aici?

Moon schiţă un zâmbet scurt, ironic, expresia părea străină pe faţa ei. Redeveni serioasă.

— Am venit pentru că Regina vrea să declanşeze o epidemie ca să-i omoare pe toţi Văraticii din oraş, şi ştiu cine urmează să pună planul în aplicare.

— Ai venit prea târziu. Jerusha rânji satisfăcută de triumful său, dar numai până ce văzu reacţia fetei. Nu..., voiam să spun că deja am oprit declanşarea molimei. I-am prins pe cei răspunzători, de-acum vor fi oaspeţii noştri permanenţi.

Arătă spre închisoare, liniştindu-se în căldura zâmbetului pe care i-l adresase soarta.

— Deja? S-a terminat? Ei n-au...

Moon privi peste umăr la intrarea în sediul poliţiei, apoi iar la Jerusha, copleşită, dându-şi deodată seama că îşi sacrificase libertatea fără nici un sens.

— N-au păţit nimic. Văraticii sunt în siguranţă. Arienrhod şi-a ratat planul şi-acum este arestată la domiciliu. N-o să scape de judecata Doamnei voastre.

Un poliţist care era în trecere îi adresă felicitări Jerushei iar ea mulţumi printr-un semn din cap. Faţa lui Moon se contractă de parcă nu mai ştia ce să simtă, de parcă până la nivelul cunoaşterii existau mai multe straturi decât era ea în stare să străbată.

— Cum... cum ai aflat despre complot? întrebă în cele din urmă, cu o resemnare obosită în glas.

— Întâmplător, în urma colaborării neintenţionate a... Se-ntoarse către Tor Starhiker care trăgea cu urechea în spatele ei.

— Salut puştoaice, făcu Tor cu mâna, iar Moon clipi din ochi încercând s-o recunoască. Hei, Pollux, vino-ncoa'!

— Persefone? Sibila privi încruntată faţa lipsită de farduri a lui Tor, doar pe jumătate sigură de identitatea ei. Se uită apoi pe lângă ea la robotul poliţist care se-ndrepta către ele.

— Da' ea de ce-i arestată? Indignată, Tor smuci un deget mare în direcţia lui Moon, un pic prea impresionată de propriul ei rol de martor cheie. Nu-i împotriva legii s-o întruchipezi pe Regină, nu-i aşa? Oricum, nu după legile voastre.

— Depinde de cât de bine faci acest lucru, replică Jerusha. Îşi schimbă greutatea de pe-un picior pe celălalt. Voi două vă cunoaşteţi?

— De astăzi. Dar parcă ne-am şti dintotdeauna. Tor clătină din cap

şi se strădui să surâdă. Ia uite cum a stricat coafura pe care i-ai făcut-o, Polly... Deci, verişoară dragă, ce s-a-ntâmplat? L-ai găsit? L-ai scos de-acolo din palat? Ai văzut-o pe Regină... dar ea te-a văzut?

— Ai fost în palat? întrebă Jerusha. (Zidul limpede al acuzaţiei oficiale o transformă din nou pe fată într-o prizonieră). Ca s-o întâlneşti pe Regină...

Moon simţi schimbarea, şi deveni sfidătoare.

— Ca să-l găsesc pe vărul meu! Îi aruncă iarăşi o căutătură lui Tor şi încuviinţă din cap, înroşindu-se la faţă. Dumneata ştii ce... cine sunt eu, nu-i aşa, Comandante? O privi pe Jerusha drept în faţă.

Poliţista încuviinţă din cap, însă mental continuă să păstreze distanţa.

— Ştiam de multă vreme.

Alături, Tor stătea privind în gol.

— Aşa ştiau toţi, în afară de mine, murmură Moon cu amărăciune. Eu am fost ultima care-am aflat.

— Eu încă nu ştiu, zise Tor.

— Gundhalinu ţi-a spus?

— Nu, Regina.

Sibila îşi răsuci cu mâna o şuviţă de păr iar Jerusha tresări.

— Ai văzut-o?

— Da, sosi răspunsul, aproape şoptit. Voia să-mpart cu ea... totul. Chiar şi pe Sparks. Se înroşi din nou în obraji; de mânie, nu de ruşine. Voia să uit că suntem făgăduiţi unul altuia, să uit că sunt o Văratică, să uit că sunt sibilă. Şi când n-am fost de acord să uit toate astea, a încercat să mă ucidă.

Amărăciunea din glasul ei se accentuă. Jerusha se încruntă pe măsură ce propria ei surprindere sporea. Moon se frecă la ochi, balansându-se pe picioare; poliţista îşi aduse aminte de toate prin care trecuse ea, şi cât de multe dintre acestea le făcuse de dragul lui Gundhalinu.

— Ia loc. Pollux, adu-ne nişte ceai.

Jerusha îi făcu semn să plece paznicului de serviciu şi puse apoi mâna uşor pe cotul lui Moon, întorcând-o către bancheta întinsă de-a lungul peretelui. Sibila o privi surprinsă; dar şi Comandanta simţi un spasm dureros de surpriză. Ascultător, Pollux se îndepărtă de ele. Tor se incluse şi ea în invitaţia de a lua loc, adăugând:

— Polly, adu-mi şi mie ceva să-mi fac plinul.

În timp ce se aşeza, Jerusha zise:

— Spuneai că Arienrhod a încercat să te ucidă?

Moon se lasă să cadă pe scaun; un pic mai departe de ea, Tor se întinse relaxată la celălalt capăt al băncii.

— Le-a dezvăluit nobililor faptul că sunt sibilă şi ei au încercat să m-azvârle în Iad.

Tor se sculă în capul oaselor, rămasă de astă dată fără grai.

— Pe propria ei clonă? Jerusha simţi cum neîncrederea îi slăbeşte chiar în timp ce pune întrebarea. „Da, asta-i Arienrhod pe care-o cunosc. Fără concurentă”.

— Eu nu sunt Arienrhod! Vocea sibilei vibră de forţa negării. Eu port doar faţa ei, atâta tot. Îşi trecu o mână în jos, peste chip, cu degetele strânse ca nişte gheare, de parcă voia să-l jupoaie, adăugând: Şi ea ştie acest lucru.

Pollux reveni şi împărţi ceaiul cu aerul de demnitate tăcută al unui majordom. Jerusha sorbi din cana ei, lăsând fierbinţeala lichidului să i se înalţe încet către cap. „Venirea ei aici... ar putea să fie un şiretlic, un alt şiretlic”. Totuşi nici în ruptul capului nu-şi putea imagina ce scop s-ar fi putut ascunde în spatele acestuia.

— Au încercat să te-azvârle în Iad? o îmboldi Tor să vorbească, holbându-se la gâtul lui Moon. Ce s-a-ntâmplat?

— Abisul nu era flămând. Moon îşi bău ceaiul, cu faţa străbătută de o emoţie ciudată. Tor părea întristată. BZ... Inspectorul Gundhalinu a intrat împreună cu Văraticii şi i-a determinat să-mi dea drumul.

— Vrei să spui că prăjina aia care te însoţea era un Albastru veritabil? întrebă Tor.

— A fost... odată. Jerusha îşi sprijini de perete capul îngreunat de cască. Sper c-o să fie din nou.

— Întotdeauna numai asta a vrut să fie, spuse simplu Moon. Nu-l lăsa să renunţe şi s-azvârle totul la gunoi. Nu-l lăsa să se învinuiască pentru ceea ce s-a întâmplat. Mai sorbi o înghiţitură de ceai.

— Nu-l pot opri s-o facă, rânji Jerusha. Dar voi avea grijă ca nimeni altcineva să nu-l învinuiască. „Pot să-i salvez cariera, dar nu-l pot salva de el însuşi... sau de tine”. Spune-mi, adăugă ea, când indignarea i se cristaliză în acuzaţie, pe toţi zeii, ce vezi la Starbuck, la autorul acestui genocid sângeros...

— Sparks nu-i Starbuck... nu mai e. Moon aşeză cana goală pe bancă lângă ea, zdrăngănind-o un pic la auzul cuvântului „genocid”. Şi n-a ştiut niciodată despre mersi. Dar tu ai ştiut.

Îşi ridică fruntea, iar în ochii ei înţelegerea se transformase deja în suspiciune.

„De la tine”. Jerusha îşi întoarse brusc privirea.

— Da. Prietenul tău Ngenet... mi-a spus adevărul despre ei. „Prietenul meu Ngenet... care a crezut în tine şi care-a avut încredere în mine să-mi spună despre tine”. Scutură din cap, încercând să se elibereze de emoţiile amestecate ce-o stăpâneau.

— Ngenet? Moon îşi frecă din nou ochii. Cred c-ai ştiut-o mai dinainte. Orice sibil cunoaşte adevărul, nu poţi nega asta, spuse ea incluzând în această acuzaţie întreaga Hegemonie. Vrei să-l pedepseşti pe Sparks fiindcă a omorât mersi pe o proprietate extraplanetare –

pentru că te-ai stropit de sânge când ai stat acolo şi i-ai privit cum mureau, întinzându-ţi mâinile şi cerşind apa vieţii! Şi vrei să mă pedepseşti pe mine fiindc-am aflat adevărul – pedepseşti lumea mea pentru propria ta greşeală.

Tor asculta cu urechile ciulite, dar Jerusha nu făcu nici o mişcare ca s-o alunge de-acolo. Rămase nemişcată, fără să răspundă, doar cu degetele-i reci atinse emblema Hegemoniei de pe catarama centurii. Moon o privi cu atenţie clipe îndelungate. Poliţista se încruntă.

— Nu eu fac legile, doar le impun.

În timp ce vorbea, îşi dori să nu fi rostit toate astea. Dezamăgirea apăru în ochii lui Moon, dar nu mai insistă asupra argumentului Jerushei.

— Sparks nu-i Starbuck! El n-a fost Starbuck în Vară şi nu va mai exista un Starbuck atunci când Iarna nu va mai stăpâni. Arienrhod i-a făcut asta, iar el a lăsat-o doar pentru că... pentru că ea semăna atât de mult cu mine. Sibila îşi feri uitătura şi Jerusha simţi o împunsătură de simpatie văzând neaşteptata ruşine şi confuzie a feţei. Îşi aţinti ochii asupra trifoiului tatuat. Sparks a fost cel care mi-a povestit despre complot, continuă Moon, despre complotul Reginei. Venea încoace atunci când ea ne-a prins... nu-i păsa ce i-aţi fi făcut – lui, sau mie – atâta timp cât puteaţi împiedica omorârea semenilor noştri.

— Dacă vrea să compenseze toţi aceşti ultimi cinci ani, atunci asta nu ajunge. Ajunge doar restul vieţii pe care-l mai are de trăit.

Jerusha simţi gustul veninului în vorbele pe care tocmai le rostise.

— Chiar atât de mult îl urăşti? întrebă Moon încruntându-se. De ce? Ţi-a făcut ceva, vreodată?

— Ascultă, Moon, interveni Tor. Fiecare om din Carbuncle are un motiv să-l urască, fie pe Sparks Dawntreader, fie pe Starbuck. Inclusiv eu.

— Atunci i-ai dat un motiv să te urască.

— Ne-a răsplătit pe toţi cu vârf şi îndesat, vorbi poliţista fără s-o privească în ochi.

Moon se aplecă în faţă.

— Îi datorezi măcar şansa de a dovedi că nu-i mai aparţine Reginei. Ştie totul despre planurile Sursei... n-ar putea să depună mărturie pentru tine? Ştie şi alte lucruri despre Sursă, lucruri pe care le-ai putea folosi...

— Ca de exemplu? întrebă Jerusha, cu toate că n-ar fi vrut s-o facă.

— Ce i s-a-ntâmplat fostului Comandant al Poliţiei? A fost otrăvit, nu-i aşa?

— Sursa a făcut asta?

— Din ordinul Reginei, încuviinţă sibila.

— Zei... o, zei, aş vrea să înregistrez ce-ai spus. „Cu o bandă de rezervă, ca s-o pun în fiecare noapte şi să-mi cânte până adorm”.

— E de-ajuns ca să renunţi la acuzaţiile împotriva noastră?

Jerusha îşi concentră iarăşi privirile asupra lui Moon şi văzu hotărârea profundă din ochii ei ciudaţi; pe neaşteptate îşi dădu seama că fusese condusă orbeşte până in acest punct al discuţiei, că fata continua să lupte pentru iubitul ei, ca şi pentru propria sa viaţă. „Ai învăţat bine regulile civilizaţiei, fetiţo". Resentimentul i se zbătu undeva în adâncul sufletului, dar muri înainte de a se naşte. Se uită iarăşi la tatuajul lui Moon. „Pe toţi dracii din iad, oare cât am să continui să-i urăsc chipul, când nu există nici o dovadă că a meritat să-l primească la naştere?"

— O să mă laşi să-l aduc aici? întrebă Moon, ridicându-se pe jumătate şi parcă anticipând cedarea poliţistei.

— S-ar putea să nu fie chiar atât de simplu.

Moon se aşeză iarăşi, cu trupul încordat.

— De ce nu?

— Când am aflat că Sparks e Starbuck, am făcut cunoscut acest lucru pretutindeni, în susul şi în josul Străzii. Probabil că Văraticii au aflat deja cine este el. „Şi aş fi o ipocrită dacă n-aş recunoaşte că aşa am vrut să se-ntâmple". Acum nu-l vor mai lăsa să părăsească palatul.

— Am presupus că va fi în siguranţă acolo! Ăsta-i singurul motiv pentru care l-am lăsat la palat! strigă Moon simţindu-se înşelată; feţele tuturor celor din încăpere se întoarseră către ea, privind-o cu atenţie. Brusc ochii fetei se întunecară, precum ferestrele unei case nelocuite. Jerusha se îndepărtă pe nesimţite din calea ei, din calea contaminării. Nu, nu! ţipă Moon, încleştând pumnii. Nu te poţi folosi de el şi să-l laşi să moară! Tot ce-am făcut am făcut pentru el, ştii că ăsta-i motivul pentru care-am venit aici. Nu pentru tine, nu pentru Schimbare... Nu-mi pasă de Schimbare, dacă asta înseamnă că el trebuie să moară! (Vorbele ei sunau ca o ameninţare). Sparks n-o să moară mâine.

— Cineva trebuie să moară, spuse Jerusha stânjenită şi nesigură, încercând să revină la lumea reală. Ştiu că-i iubitul tău, sibilo... dar Schimbarea este mai importantă decât orice vrea sau are nevoie cineva. Ritualul Schimbării este sfânt; dacă Marea Mamă nu-şi primeşte consortul, acolo se va stârni un adevărat iad, creat de mulţimile venite să vadă ritualul. Starbuck trebuie să moară.

— Starbuck trebuie să moară, repetă Moon ca un ecou, sculându-se încet în picioare. Ştiu. Ştiu că trebuie. Îşi duse o mână la cap, cu faţa trasă de durere, parcă luptându-se împotriva unei constrângeri. Nu însă şi Sparks! Comandante! izbucni ea. Se întoarse, cu chipul tot încordat. O să m-ajuţi să-l găsesc pe Primul Secretar Sirus? Mi-a promis, zâmbi ea deodată aproape sardonic, mi-a promis că dacă există ceva ce-ar putea face pentru a-l ajuta pe fiul său, ar face-o. Aşa va fi!

— Pot să iau legătura cu el, încuviinţă Jerusha, dar vreau să ştiu de

ce.

— Mai... mai întâi trebuie să văd pe cineva. Moon plecă privirea şi hotărârea i se clătină în mod vizibil. Atunci îţi voi spune ţie, iar tu îi vei putea spune lui. Persefone, unde-i acum Herne?

Tor îşi ridică sprâncenele mirată.

— Presupun că înapoi, la cazinou... Pe toţi zeii, murmură ea cu un fel de uimire în glas, cred că în sfârşit am înţeles şi eu ceva din conversaţia asta. Surâse cu simpatie către Jerusha. Suferă în tăcere, Albastro.

47

Jerusha şedea întinsă pe canapeaua joasă din apartamentul ei din oraş, un picior îi atârna peste margine, sprijinit de podea, „altfel aş putea chiar să plutesc în sus, către tavan”. Cu ochii închişi, zâmbi, rememorând evenimentele zilei care tocmai se sfârşise, ascultând doar cu o ureche sărbătoarea zgomotoasă de afară şi încercând să se convingă pe sine însăşi că tot ce se petrecea acolo era numai pentru ea. „Păi, la naiba, măcar jumătate ar trebui să fie”. Îşi desfăcu puţin mai mult haina uniformei. Pentru prima dată, n-o dădea jos imediat ce ajungea acasă... pentru prima dată, se simţea minunat că era Albastră şi că era Comandanta Poliţiei.

Dintr-una din celelalte camere, scufundate în beznă, o auzi pe Moon gemând şi oftând în somn. Deşi era la fel de obosită precum fata ce dormea alături, nici ea nu se putea odihni bine în acest loc. Jerusha încă nu reuşise să aţipească, iar o altă zi începuse deja, undeva dincolo de zidurile oraşului ce parcă ţineau timpul în loc. Toate astea nu mai aveau însă importanţă; peste câteva zile urma să părăsească pentru totdeauna planeta. Şi pentru prima oară acum n-o deranja să retrăiască la nesfârşit momentele zilei ce trecuse, sau să le anticipeze pe cele ale următoarei. În robotul telefonic exista un mesaj care-o ruga – o ruga, nu-i ordona – să se întâlnească cu Şeful Justiţiei şi cu membrii Adunării. După ce zdrobise complotul lui Arienrhod şi-l capturase pe C’sunh, după ce-i crease Sursei o atmosferă nefavorabilă pe orice planetă ar fi putut el să ajungă... după toate astea, cariera ei în negru şi albastru redevenise vie şi mulţumitoare şi la fel se simţea şi ea.

Atunci ce căuta o criminală în camera ei de oaspeţi? Oftă. Pe Ticălosul de Luntraş... fata nu era mai criminală decât ea însăşi. Şi nu avea absolut nimic din Arienrhod. Cui îi păsa că Moon nutrea gânduri de răzvrătire împotriva Hegemoniei? Gundhalinu avusese dreptate, ce le mai putea face odată ce extraplanetarii părăseau planeta? Şi, deşi nu voia să recunoască nici faţă de ea însăşi, amintirea mersilor şi a spuselor fetei despre pedeapsă şi vinovăţie continua s-o roadă precum un ulcer. Pentru că era adevărat, întru totul, şi nu mai putea fi niciodată capabilă să nege acest fapt, sau ipocrizia guvernului pe care-l servea. „Ee, la dracu’, ce guvern a fost vreodată perfect?” O oprise pe Arienrhod, şi se putea autoconvinge că închizând ochii în privinţa lui Moon îşi liniştea conştiinţa în ceea ce privea viitorul Tiamatului. Putea chiar să-l elibereze pe Sparks, lăsându-l să fie necazul lui Moon, dacă depunea mărturia de care avea nevoie. Iar dacă îi dădea drumul, conştiinţa ei trebuia să fie pentru totdeauna împăcată... Totuşi ştia că

nu va fi aşa. Văzuse prea multe lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă aici, şi prea mulţi oameni pe care încercase să-i categorisească se strecuraseră în afara restricţiilor ei psihologice, înfrângându-i rezistenţa. „Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt infractori."

Zâmbi cu durere, chinuită de un neaşteptat regret. „Miroe... adio, Miroe" Nu mai auzise de el din acea ultimă zi blestemată de moarte, când stătuseră laolaltă pe plaja însângerată... „Totuşi acela nu poate fi numit un rămas-bun. Nu amintirea acelei scene." Se ridică în capul oaselor pe canapea, scuturând păienjenişul amintirilor. „Nu... Pot să-i spun c-am găsit-o pe Moon, că este-n siguranţă acum şi că Arienrhod o să plătească". Ea trebuia să-l sune imediat, cât mai avea vreme, până ce ei nu întrerupeau comunicaţiile, înainte de a fi prea târziu. „Sună-l, Jerusha, şi spune-i... rămas-bun".

Se sculă de pe canapea şi oarecum rigidă, traversă camera până la telefon, simţind nişte tulburări neaşteptate în stomac, de parcă înghiţise câţiva fluturi. Formă numărul cu hotărâre, blestemând printre dinţi accesul de nervozitate adolescentină.

— Alo? Aici Plantaţia Ngenet.

Niciodată vocea de la celălalt capăt al firului nu se auzise atât de limpede ca acum. Era glasul unei femei iar Jerusha simţi cum răceala se strecoară şi în tonul ei:

— La telefon, Comandanta PalaThion. Aş dori să vorbesc cu Ngenet.

— Îmi pare rău, Comandante, dar e plecat.

— Plecat? Unde-a plecat? „La naiba, doar n-o facă contrabandă acum!"

— N-a spus unde, Comandante. Vocea femeii suna mai mult stânjenită decât conspirativă. În ultima vreme a avut multe treburi pe cap; ne-am pregătit toţi pentru Schimbare. A plecat cu barca de câteva zile. N-a spus nimănui motivul.

— Înţeleg, expiră lent Jerusha.

— Aveţi vreun mesaj de transmis?

— Da. Trei lucruri: Moon este în siguranţă. Arienrhod va plăti. Şi mai ziceţi-i că eu... ziceţi-i că-mi iau rămas bun.

Femeia repetă cu atenţie mesajul.

— Îi voi spune. Iar dumneavoastră, Comandante, vă urez călătorie plăcută.

Jerusha plecă ochii, uşurată că nu i se putea vedea chipul.

— Vă mulţumesc. Şi vă doresc să aveţi noroc.

Închise telefonul şi se întoarse – văzu scoica pe masa altar de lângă uşă, acolo unde stătuse mereu, cu ghimpii săi sparţi ca o tăcută mărturie a ceea ce fusese, şi a ceea ce nu reuşise să fie. „E mai bine-aşa... e mai bine că n-a fost acolo". Deodată îşi simţi ochii fierbinţi şi înlăcrimaţi; nu mai clipi până când nu secă izvorul lacrimilor, astfel ca nici una să nu-i scape de sub control.

Cu un efort de voinţă, reuşi să schimbe subiectul şi reveni la telefon. Gundhalinu... trebuia oare iar să-ntrebe de el? Sunase deja de două ori la centrul medical al oraşului, şi i se spusese acelaşi lucru, că el delira, şi nu era apt de conversaţii. Medicii se întrebau cum de mai izbutise să se ţină pe picioare, în starea în care se afla, aşa bolnav cum era, dar nu considerau că boala îl va ucide. „Liniştitor", Făcu o grimasă, sprijinindu-se de perete. Bine, poate că după ce se va întoarce de la întâlnirea cu Şeful Justiţiei... Da, şi-atunci îi va spune totul. Între timp ar fi fost mai bine să se ducă la cartierul general al poliţiei, înainte să vină vremea pentru audienţă.

Scoase din buzunar un pachet de iestas şi intră în baie ca să se spele şi să se schimbe. Moon continua să doarmă, epuizarea o eliberase de principala ei spaimă: dacă Sirus va reuşi sau nu să-l scoală pe Sparks din palat. Jerusha tot nu putea crede că într-adevăr Primul Secretar al Adunării Hegemonice fusese de acord să încerce să facă ceva, chiar dacă Sparks Dawntreader era fiul lui – un fiu pe care nu-l văzuse niciodată, şi despre care nici măcar nu putea să fie sigur că-i aparţine. Totuşi fusese de acord să vorbească cu Moon, şi plecase dispus să-ncerce.

Mult mai inexplicabil pentru poliţistă era modul în care Moon reuşise să-l convingă pe schilodul de barman Kharemoughi din localul lui Persefone să-i ia locul lui Sparks. O, zei, fata asta abia dacă stătuse două zile în oraş! Dacă într-adevăr credea că magnetismul personal al sibilei era îndeajuns ca să-i determine pe bărbaţi să moară pentru ea, atunci avea s-o închidă cât ai clipi din ochi... Totuşi în conversaţiile dintre Moon şi cei doi bărbaţi existaseră nişte curenţi subterani care îi spuseseră că plecarea lui Herne nu era legată doar de felul în care el se uitase la sibilă... şi o singură privire aruncată picioarelor lui îi dăduse un motiv destul de serios. După părerea ei Herne arăta ca un om de care Hegemonia se putea lipsi foarte bine; nu pusese întrebări, de teamă să nu primească un răspuns care să nu-i fie pe plac.

Jerusha auzi pe cineva mişcându-se în camera de alături, şi privind pe lângă uşa re-finisată o văzu pe Moon în hol, împleticindu-se ca prin ceaţă.

— Ar fi mai bine să te-ntorci în pat, sibilo. Timpul trece mai iute când nu stai să-l măsori. Indiferent de rezultatul acţiunii sale, Sirus n-o sa revină aşa curând.

— Ştiu. Moon se frecă pe faţa somnoroasă şi clătină din cap. Trebuie însă să fiu gata dacă vreau să alerg în cursă.

Îşi ridică fruntea şi ochii ei nu erau deloc împăienjeniţi de somn. Jerusha clipi.

— Cursa Reginei Verii? Tu?

Moon aprobă din cap, provocând-o parcă să-ncerce s-o oprească.

— Trebuie. Am venit aici ca să câştig cursa.

Jerusha se simţea de parcă cineva îşi bătea joc de ea.

— Credeam c-ai venit după vărul tău Sparks.

— Chiar aşa. Moon îşi coborî privirea. M-a minţit. Nu m-a trimis aici ca să-l salvez; s-a folosit doar de el, ca să mă facă să-i urmez planurile. Dar nu mă poate opri în nici un fel să-ncerc să-l salvez... Şi nici el nu-i poate opri să mă facă Regină.

„Vine Mileniul”. Jerusha respiră cu o uşurare nerostită şi simţi cum i se stârneşte mila. „O, zei, e adevărat... sibilii sunt un pic nebuni. În definitiv, nici nu-i de mirare că Arienrhod n-a vrut-o”.

— Apreciez că eşti sinceră cu mine în legătură cu asta. Îşi trase pe pielea umedă o haină curată, şi-o încheie până sus. N-am să te opresc dac-o să vrei să-ncerci. „Dar dacă câştigi, să nu mi te plângi, nu vreau să ştiu.”

48

Moon n-ar fi crezut că e posibil să degajezi un spaţiu mai lung decât propriul tău braţ şi să-l păstrezi liber pentru mai mult de-o clipă în nisipul acela mişcător al mulţimilor prezente la Festival. Cumva însă ordinea fusese creată tocmai din haos, undeva, în superentitatea aparent fără formă a Festivalului, exista o structură subterană. De-a lungul întinderilor superioare ale Străzii fusese eliberată o pistă, lungă de un kilometru şi jumătate ce ducea la palat, iar spectatorii înflăcăraţi mărgineau acest drum întocmai ca şi zidurile clădirilor elegante dinapoia lor. Majoritatea celor care deţineau un loc de vizionare îi ocupaseră de câteva ore, iar Albaştrii ce treceau întâmplător prin faţa lor în timpul patrulărilor în sus şi în jos n-avuseseră prea multe necazuri la păstrarea ordinii. Spectatorii se aflau aici ca să urmărească începutul sfârşitului, prima dintre străvechile ceremonii ale Schimbării: cursa de alergare ce avea să rărească rândurile numeroaselor femei ce veniseră să concureze pentru câştigarea măştii Reginei Verii.

Moon ieşise în Stradă imediat ce începuse să se formeze nucleul de femei Văratice în jurul unei Senioare din familia Goodventure, care purta în ea sângele ultimului neam de pe Tiamat coborâtor din Regine ale Verii. Membrelor acelei familii le era interzis să devină Regine la această Schimbare, bucurându-se în schimb de onoranta responsabilitate de a veghea la păstrarea şi ducerea la bun sfârşit a ritualurilor. Dintr-unul din sacii purtaţi de ele, Moon scoase o panglică colorată ca să şi-o lege în jurul capului, panglica ce-i acorda locul în faţa, la mijlocul sau la coada plutonului ce lua startul în cursă. Banda pe care o trase ea era verde, aidoma mării, culoarea care-o aşeza în frunte, înaintea cafeniului simbolizând pământul, sau albastrului ce reprezenta cerul. Îşi legă panglica pe frunte; chipul sibilei era palid, lipsit de expresie, în contrast cu triumful şi dezamăgirea ce se citea pe feţele din jur. Bineînţeles că fusese verde... cum ar fi putut să nu fie aşa? În curând însă o încordare născută din nesiguranţă, puse stăpânire pe ea, strângând-o precum nişte tentacule; ca să scape de acest sentiment, înaintă către partea din faţă a mulţimii de alergătoare.

Se uită în jurul ei în timp ce se strădui să-şi menţină echilibrul în gloata ce se-mpingea în toate partide, în masa de panglici colorate şi de feţe înfocate de Văratice... în mulţimea de străine. Majoritatea femeilor care veniseră la Festival cu intenţia de a alerga în cursa de alegere a Reginei Verii îşi aduseseră cu ele straiele de sărbătoare tradiţionale: cămăşi şi pantaloni din lână moale, vopsite în verde

marin, sau în verde văratic, întru mulţumirea Doamnei. Hainele erau împodobite cu modele complicate făcute din scoici, mărgele şi alte fleacuri de-ale negustoritor, cu panglici pe care atârnau fetişuri ale totemurilor familiale. Moon purta tunica de nomad pe care o recuperase din cazinoul Persefonei, singurul articol de îmbrăcăminte care-i aparţinea, culoarea ţipătoare a acesteia era la fel de străină ca şi ea acolo, printre oamenii care fuseseră odată poporul ei. Îşi acoperise părul cu o eşarfă, ca să-şi ascundă asemănarea cu Regina. Unele dintre Văratice îi puseseră sub semnul întrebării dreptul de participare la cursă pentru că nu purta nici un totem sau vreo altă dovadă că ar fi fost una dintre ele. Atunci le arătase gâtul şi ele se retrăseseră imediat. Simţi ironia faptului că tocmai azi purta haine de Iernatică, şi nu pe cele pe care ar fi trebuit să le-mbrace de drept, totuşi, cumva, costumul acesta îi era dureros de potrivit

Nu văzuse pe nimeni cunoscut, nici printre alergătoare, nici în mulţimea spectatorilor din jur. Şi deşi ştia că nu trebuia să se aştepte să găsească pe cineva din Neith sau din cele câteva insule vecine tocmai aici, printre sutele şi miile de oameni care umpleau oraşul, sibila continuă să caute ca până la urmă să fie dezamăgită. Imaginile, sunetele şi mirosurile căminului ei o înconjurau aici, însă bunica era prea bătrână ca să facă această călătorie, iar mama ei... „Festivalurile sunt pentru cei tineri", îi spusese odată dânsa, cu mândrie şi plină de dor, „care nu au bărci de întreţinut şi guri de hrănit. Eu am avut Festivalul meu – şi în fiecare zi privesc cu drag amintirea preţioasă pe care-o am de la el". Braţele ei se strânseră în jurul umerilor fiicei sale, sprijinindu-o pe puntea în ruliu...

Un strigăt de durere scăpă de pe buzele lui Moon, când înţelese în sfârşit cumplitul adevăr ascuns în amintirea mamei sale... Femeia de lângă ea îşi ceru scuze şi se îndepărtă nervoasă. Moon îşi coborî privirea şi în aceeaşi clipă în jurul său se deschise iarăşi spaţiul sibil pe jumătate înfricoşător şi deodată se simţi bucuroasă că maică-sa nu venise, că n-avea s-o vadă alergând în cursă, indiferent care urma să fie rezultatul. Mama ei şi Buni trebuiau de-acum să creadă despre ea c-a murit şi la fel şi despre Sparks; poate că era mai bine astfel. Vremea doliului trebuia să fi trecut de mult.

Oare era bine să le tăinuiască permanent adevărul, sau să-i fie întotdeauna teamă că odată ce vor cunoaşte o părticică din el vor afla şi întregul, teribilul adevăr despre copiii lor? Îşi înghiţi mâhnirea, înăbuşind-o, şi-şi întoarse iarăşi privirile către lumea exterioară.

Ea nu era copilul mamei sale... şi nici al lui Arienrhod, „Atunci ce caut eu aici?" Se uită în jur cuprinsă de un brusc acces de neîncredere. Era singura sibilă pe care-o văzuse aici. Singura sibilă printre atâtea Văratice care voiau să concureze? Oare în venele ei curgea într-adevăr ambiţia Reginei, oare asta o făcea să dorească să ajungă ea însăşi

regină? „Nu, eu n-am cerut asta! Trebuie să fie o schimbare; eu sunt doar un receptacul.” Îşi strânse pumnii pe măsură ce repeta jurământul. Poate că nici o altă sibilă nu alerga în cursă pentru că pur şi simplu nici una nu cunoştea adevărul.

„Nici un sibil nu-l ştie”. Putea citi pe feţele de lângă ea spectrul larg de motive şi intensitatea dorinţei care le aduseseră aici pe alergătoare: unele erau flămânde după putere, deşi puterea unei Regine a Verii fusese întotdeauna mai mult rituală decât laică, unele pentru onoare, iar altele pentru viaţa uşoară în postura de venerată ca fiind întruchiparea Doamnei; unele veniseră pur şi simplu pentru bucuria curată a întrecerii, ce constituia o parte a sărbătorii lor, lipsite de vreun interes pentru câştigarea sau pierderea cursei. „Şi, cu excepţia mea, nici una nu ştie de ce are importanţă acest lucru”.

Îşi ţinu pumnii încleştaţi pe măsură ce încordarea se tensiona tot mai puternic în interiorul ei şi înaintă până ce putu să vadă panglica îngreunată care marca linia de start a cursei. Senioara Goodventure strigă, cerând liniştea si anunţând regulile întrecerii. Moon nu trebuia să câştige această alergare, ci doar să se numere printre primele treizeci şi trei de sfinte; cursa nu era lungă, oferind şanse de câştig şi celor mai puţin puternice. Însă înapoia ei se găseau vreo sută de femei, apoi alte două sute mai încolo... nici măcar nu putea să le vadă pe toate din locul în care stătea.

Vocea Senioarei le chemă la linia de start şi Moon simţi cum conştiinţa de sine îi slăbeşte, purtată înainte de valul de trupuri. Printr-un spaţiu găsit între capete şi braţe, zări fragila pânză care ţinea în loc mareea de alergătoare – şi-o văzu căzând la un semnal. Masa participantelor la întrecere se năpusti, împingând-o şi pe ea în faţă, incapabilă să opună rezistenţă înaintării chiar dacă ar fi vrut; şi cursa pentru alegerea Reginei Verii începu.

Pe prima suta de metri, pluti aproape dusă pe sus de val, concentrându-se doar pentru a se menţine pe picioare, după aceea, nodul de trupuri începu să se dezlege. Pe măsură ce spaţiile dintre femei se lărgeau, Moon reuşi să-şi facă loc mai în faţă, nu întotdeauna cu uşurinţă, simţind cum coatele lor îi stâlceau coastele drept pedeapsă. Nu-şi putea da seama cât de multe erau înaintea ei în câmpul mişcător, putea doar să se strecoare, să alerge cu viteză maximă şi să-ncerce să lase în urmă atâtea pe câte puteau depăşi picioarele ei.

Un kilometru şi jumătate nu însemna nimic, aproape că nici nu reuşea să-i accelereze bătăile inimii, pe vremea când alerga cu Sparks de-a lungul nesfârşitelor plaje strălucitoare din Neith... Acum însă trebuia să fugă în susul dealului, pe pavajul dur, nu pe nisipul moale... Înainte de a ajunge măcar la jumătatea drumului, răsuflarea îi şuiera în gâtlej, iar trupul îi protesta la fiecare pas. Încercă să-şi aducă

aminte câtă vreme se scursese cu adevărat de când alergase pe plajele scânteietoare; nu izbutea nici măcar să-şi amintească cât timp trecuse de când nu mai mâncase pe săturate sau nu mai dormise cât trebuia. „Blestematul ăsta de Carbuncle!” În faţa sa se aflau doar vreo zece-douăsprezece femei, dar se distanţau treptat-treptat. Altele din spate începuseră să se-apropie de sibilă şi s-o depăşească. Văzu cu groază că una din ele purta o panglică maro, nu verde – al doilea grup de alergătoare îl ajunsese pe primul şi Moon începu să se împleticească, pe măsură ce mintea încetă să-i mai conducă picioarele obosite.

Două treimi de cursă, trei sferturi, şi tot mai multe femei treceau în fiece clipă pe lângă ea; în faţă avea pe puţin treizeci de concurente, iar sub o coastă i se pusese un junghi ce-i tăia respiraţia. „Ele mă depăşesc... şi nu ştiu, nici măcar nu au habar după ce aleargă!” Adunându-şi ultimele puteri, văzu forţa sosirii trecând pe lângă ea şi-şi anulă orice senzaţii până ce simţi sub picioare dalele de piatră albă din curtea palatului Iarnă, iar pe umeri îi căzu penultima ghirlandă dintre cele destinate câştigătoarelor.

Râzând, gâfâind, ameţită de oboseală, fu înghiţită de extazul mulţimii care aşteptase terminarea cursei şi, într-o atmosferă de veselie, fu felicitată prin strângeri de mâini, sărutări şi lacrimi. Trecu printre spectatori şi se duse să-şi ocupe locul în cercul câştigătoarelor care se forma în centrul curţii. Privind îndărăt, auzi şi-apoi văzu grupul de muzicanţi îmbrăcaţi în alb, drapaţi cu ghirlande asemănătoare celei de pe umerii ei, şi purtând pălării negre ca nişte hornuri, împodobite cu coame din totemuri Iernatice. În spatele lor venea o procesiune de Văratici, mai mulţi membri ai familiei Goodventure, purtând un baldachin din plasă, ornamentală ţesută cu scoici şi ramuri înverzite, ţinut în sus pe vâsle delicat cioplite cu imagini fantastice de creaturi marine.

Sub baldachin se afla masca Reginei Verii. Moon auzi suspinele şi strigătele de admiraţie străbătând mulţimea precum o pală de vânt; simţi că şi ea începe să se minuneze iarăşi la vederea frumuseţii măştii... „şi a puterii sale, faţa Schimbării”. Privirea ei se îndreptă către cea care ducea masca şi, recunoscând-o, tresări: Fate Ravenglass. Cercul se deschise pentru a-i permite lui Fate să păşească în interiorul lui; restul procesiunii formă un alt inel, circumscriindu-l pe primul.

Senioara Goodventure se înclină în faţa fabricantei de măşti, sau poate în faţa forţei creaţiei sale artistice.

— Iarna încoronează Vara şi începe schimbarea. Fie ca Doamna să te-ajute s-alegi cu înţelepciune – pentru noi, ca şi pentru voi.

Rămase senină, încrezătoare în judecata Doamnei.

— Aşa să fie.

Fate se înclină şi ea; roba ei în întregime albă, era acoperită de razele soarelui ce atârna până la pământ ale măştii ce-o purta în braţe.

„Doamna va alege...” De ce oare fusese luată Fate Ravenglass ca reprezentantă a Ei, dacă nu pentru a alege la rândul său singura faţă, singura inimă şi singura minte din spatele acestui chip care cunoştea toate secretele acestei lumi ştiute de ea? „Fate însă e aproape oarbă”. Putea ea măcar să distingă o faţă dintre celelalte? Cum putea să ştie?

Senioara Goodventure începu să se legene de pe-un picior pe celălalt; plasa dantelată ţesută cu mărgele care-i acoperea îmbrăcămintea zornăia şi răsuna. Femeia porni să cânte străvechea invocaţie de sărbătoare, iar cercul de câştigătoare ale alergării se roti încetişor, cu paşi încrucişaţi, trăgând-o şi pe Moon. Cuvintele şi răspunsurile litaniei îi veniră pe buze cu uşurinţă, aproape ca în transă; erau adânc înrădăcinate în memoria ei, strâns legate în jurul celor mai vechi amintiri si imagini ale sibilei. Ca şi majoritatea cântecelor sfinte, rugăciunea respectivă nu avea rime, întrucât limba din care fusese odată modelată îşi pierduse de-a lungul anilor propria-i formă; melodia sa răsuna straniu pentru Moon. Cântă împreună cu celelalte femeii, totuşi o parte din mintea ei rămase distantă, observând splendoarea în care se abandonaseră încrezătoare celelalte: acea parte a minţii care nu mai era aşa de sigură că Fate o va alege pe ea, oarbă, fără nici un ajutor. „Oare mintea sibilă controlează cu adevărat tot ce se petrece aici? Mă răsuceşte în direcţiile dorite de ea – dar poate ajunge dincolo de mâna mea, poate cu adevărat să mişte ceva care nu „este legat cu sforile ei?”

...Cine ne-alăptează la pieptul Său
Şi face din trupul Ei mormântul nostru?
Doamna ne dă tot ce avem nevoie.
Noi îi dăruim tot ce putem

Moon o văzu pe Fate începând să se deplaseze încet în sensul invers rotirii cercului, purtând masca în braţe, cu chipul concentrat, dar lipsit de expresie. „N-o să mă recunoască”.

Cine umple plasele şi iazurile şi pântecele noastre,
Cine umple inimile noastre de mâhnire?
Doamna ne dă tot ce avem nevoie,
Şi ne cere tot ce avem.

Moon îşi muşcă buza, împotrivindu-se panicii, nedorind să audă mai mult, luptând împotriva impulsului de a striga: „Aici, sunt aici!” Dorind să creadă că totul era predestinat, dar nemaifiind sigură de acest lucru. Nu putea lăsa alegerea la voia întâmplării, nu după ce ajunsese atât de departe şi văzuse atât de multe. „Trebuie să mă aleagă. Dar cum oare?”

Ale cui binecuvântări fac cerul să plângă.
Al cui blestem amestecă marea cu văzduhul?
Doamna ne dă tot ce avem nevoie,
Şi ne face ceea ce suntem.

Memoria sibilei sări mai înainte, la următorul vers, iar celte două niveluri ale conştiinţei sale fuzionară: „Introducere de date!”

Cine-o cunoaşte pe aleasa Ei,
Sau care-i va fi soarta?

Refrenul se stinse când Moon se prăbuşi în abisul Transferului, şi-apoi reveni cu o intensitate atât de neaşteptată încât o asurzi. Din cauza şocului se simţi clătinându-se şi încercă să deschidă ochii. Erau însă deschişi, totuşi lumea pe care o vedea abia dacă era mai strălucitoare decât lumina lunii, având marginile estompate şi vagi. Celelalte simţuri îi alimentau percepţia într-un mod cu totul disproporţionat... pentru că era oarbă! În următoarea secundă traversă groaza şi înţelese că ea era acum... Fate Ravenglass. Şi că undeva, în acel cerc vag întrezărit de siluete mişcându-se pe lângă corpul ei nemişcat se afla cea care trebuia să fie prinsă la celălalt pol al Transferului...

Privi figurile neclare perindându-se necontenit pe lângă ea, întrebându-se oare ce va descoperi dacă va fi capabilă să găsească ce anume căpăta formă. Atunci reuşi să distingă mica siluetă care se împleticea printre cele din cerc, sprijinită, pe jumătate purtată pe sus de braţele femeilor ce o flancau, eu însăşi... se vedea acolo pe ea însăşi. Iar Fate Ravenglass îi întoarse privirea prin ochii ei; fiecare din ele văzându-şi propriul chip şi ştiind că ele... Pe neaşteptate simţi cum corpul de împrumut se poate mişca şi înaintă nestingherită, către trupul ei adevărat, întinzându-i masca. Pe măsură ce se apropia de ea însăşi, zări în sfârşit că era într-adevăr faţa ei. Aceasta privi de la mască la Fate, uluită şi cu o fascinaţie lipsită de cuvinte. Ridică atunci masca cu mâinile tremurânde ale lui Fate, şi se simţi iarăşi tulburată de frumuseţea ei, când o aşeză pe proprii ei umeri.

După ce masca îşi ocupă locul, se simţi smulsă şi purtată iarăşi peste abisul Transferului, în propria ei minte, şi-şi auzi ţipătul scos la încheierea transei. Privind prin găurile pentru ochi ale măştii, o văzu pe Fate rămasă ameţită în faţa sa şi auzi urletul de triumf al mulţimii. Însă tot ce avea să-şi amintească din acele clipe a fost imaginea lui Fate pipăindu-şi chipul care redevenise al ei.

— Faţa mea... mi-am văzut faţa. Şi masca Reginei Verii...

Mulţimea începu să se strângă în jurul lor, sfărâmând cercul fragil al

braţelor, îndepărtându-le pe candidate. Sprijinul lui Moon încetă când ea îşi recăpătă echilibrul. Întinse braţul şi apucă mâinile lui Fate, ţinând-o strâns, privind-o drept în faţă.

— Fate... s-a întâmplat, murmură ea. Sunt Regina Verii!

— Da, da, ştiu. Oarba clătină din cap, lacrimile îi aruncau lumini în ochii întunecaţi. Aşa a fost menit să se-ntâmple. Aşa a fost. Şi cred că trebuie să fi fost prima oară când două sibile au privit prin ochii celeilalte, şi fiecare s-a văzut pe ea însăşi... Cu un aer distrat, îşi netezi gulerul din pene albe. Ca Regină vei fi tot ceea ce am dorit eu să fie această mască.

Pe neaşteptate Moon îşi simţi inima strânsă de o mână grea.

— Dar nu singură. Voi avea nevoie de ajutor. Voi avea nevoie de oameni în care poporul meu să poată avea încredere... şi poporul tău de asemenea. O să mă ajuţi?

Gulerul din pene foşni la gestul aprobator al lui Fate.

— Am nevoie de o nouă carieră. Voi face cu bucurie tot ce voi putea, ca să dau o mână de ajutor. Moon... Maiestate.

Baldachinul îşi proiecta umbra deasupra lor, iar Senioara Goodventure apăru între ele afişând o bucurie plină de solemnitate.

— Doamnă! Celelalte membre ale familiei Goodventure făcură plecăciuni în jurul ei. Îndatoririle Voastre de astăzi sunt trei: Să mergeţi printre oameni şi să le arătaţi c-a început Noaptea Măştii. Să fiţi lipsită de griji. Să vă-nveseliţi. Iar îndatoririle Voastre de mâine sunt trei: Să coborâţi la docuri când zorile se vor ivi dincolo de ziduri. Să jertfiţi Iarna Mării. Să cârmuiţi în locul ei aşa după cum e dorinţa Doamnei.

„Să jertfesc Iarna Mării”. Moon privi către palat.

— În... Înţeleg.

— Atunci veniţi cu noi, şi lăsaţi poporul să vă vadă. Până mâine toţi suntem între două lumi, între Iarnă şi Vară, între trecut şi viitor. Iar dumneavoastră sunteţi Vestitoarea. Îi făcu semn lui Moon să intre sub baldachinul ce aştepta alături.

— Fate, o să vii şi tu?

— O, da, am să fiu lângă tine, surâse Fate. Asta poate fi ultima dată când voi avea şansa să-mi văd tovarăşii oameni în deplinătatea gloriei lor, şi vreau să mă folosesc din plin de această ocazie. Îşi atinse ochiul artificial cu vârfurile degetelor, într-un gest aproape drăgăstos. Toate măştile mele, munca de o viaţă întreagă, vor înflori şi se vor ofili în această unică noapte... şi în curând vederea mea se va duce în mare odată cu restul cadourilor Iernaticilor, bune şi rele la un loc.

— Nu! scutură din cap Moon. Îţi jur, Fate... asta va fi o Schimbare adevărată!

Mulţimea începu să se-nghesuie între cele două, despărţindu-le.

— Moon... cum a rămas cu Sparks? strigă Fate peste spaţiul care se

lărgea continuu între ele.

Fata întinse inutil mâna, pierzând controlul, pierdută în mulţime.

— Nu ştiu! Nu ştiu... Mâini puternice o ridicară aşezând-o într-o litieră împodobită cu ghirlande şi, cu baldachinul deasupra ei, fu purtată pe sus, coborând apoi pe Stradă, precum o frunză învârtindu-se pe valuri.

De pretutindeni vedea apărând măşti, pe măsură ce cheflii îşi ascundeau feţele, lepădându-şi propriile identităţi, devenind imaginile fanteziei lor, aşa cum o făcuse şi Regina Verii – aşa cum făcuse şi ea. În seara asta nu va mai exista Iernatici ori Văratici, extraplanetari sau băştinaşi, corect sau greşit. Peste tot înfloreau costume, cânta muzica, feţe mascate, râdeau, cântau şi ovaţionau Regina. Peste tot oamenii o urmau în preajma litierei, oferindu-i mâncare, băuturi, daruri, sau pur şi simplu atingând-o ca să le poarte noroc. Astăzi, în seara asta, era obligaţia ei să fie veselul fluturaş, simbolul bucuriei trecătoare a vieţii; pentru că de-abia mâine avea să înceapă să conducă, iar lumea să devină din nou adevărată...

Se simţea recunoscătoare măştii pe care-o purta fiindcă simboliza toate acele lucruri pentru oameni, permiţându-i să ascundă adevărul că ori de câte ori se lăsa furată de prezent, timpul sărea înainte, îndepărtându-se de ea, iar ziua de mâine îi fura râsul. Pentru că dacă planul ei eşuase, dacă Sirus o părăsise, mâine urma să rostească cuvintele şi să dea semnalul din postura de Regină a Verii iar Sparks avea să se înece...

49

„Deci, oricât ar părea de ciudat, ea crede că urmează să fie aleasă Regină a Verii. Aude voci care-i spun că va câştiga”. Jerusha păşea încet prin tăcerea anticamerei Şefului Justiţiei, prea nervoasă ca să şadă liniştită pe vreuna din jalnicele piese de mobilier abandonate. „Împotriva sorţilor de izbândă atât de mici? Nu, Jerusha, universul nu dă doi bani pe ceea ce crede ea... sau tu, sau oricare altul. Nu are importanţă”.

În această încăpere străveche şi pustie, nu mai exista nimic care să-i distragă atenţia de la gândurile sale în afară de negativele estompate ale locurilor unde fuseseră odată lucrurile care acum dispăruseră. Altele însă, şi alţi oameni, urmau să le ia locul când Schimbarea avea să se abată iarăşi asupra îndurătorului Carbuncle. „Lucrurile se schimbă permanent, dar cât anume este realitate? Oare există vreo alegere, indiferent cât de importantă pare, făcută de oricare dintre noi, care să poată produce cu adevărat o modificare în mai marea schemă a lucrurilor?” Trecând pe lângă fereastră, îşi văzu reflecţia suprapusă peste imaginea oraşului aflat în plină metamorfoză, şi o studie în tăcere.

— Comandante PalaThion. Mă bucur că ai putut să vii. Ştiu cât de ocupată eşti.

Hovanesse, Şeful Justiţiei, stătea în pragul uşii, cu mâna ridicată într-un gest politicos de bun-venit şi Jerusha reuşi să uite faptul că fusese ţinută în picioare mult timp peste ora întâlnirii menţionată în invitaţie. Îl salută.

— Nu sunt niciodată prea ocupată când e vorba de bunăstarea Hegemoniei, domnule judecător. „Sau de a mea. Sau să văd un bărbat înghiţindu-şi vorbele...”

Îi atinse mâna, politicoasă, iar el îi făcu semn s-o ia înainte şi să intre în cameră. Era o odaie destinată întrunirilor, cu o masă lungă în mijloc, alcătuită din mai multe măsuţe, pe care se aflau terminale portabile. În jurul ei şedeau intercalaţi funcţionarii din obişnuita grupare a Hegemoniei locale, pe care femeia ajunsese să-i cunoască şi să-i deteste, şi membrii activi ai Adunării, cei mai mulţi necunoscuţi Jerushei. Bănui că prezentaseră ultimele rapoarte obligatorii asupra tuturor aspectelor imaginabile ale şederii lor pe Tiamat. Chiar şi de pe o planetă subpopulată şi slab dezvoltată ca aceasta, procesul plecării era extrem de complex. Cele câteva feţe de Kharemoughi pe care le putu vedea mai clar păreau plictisite. „Slavă zeilor că sunt doar o Albastră şi nu o funcţionară din administraţie”. Îşi aminti că de când devenise Comandanta nu mai avusese vreme de altceva. „Dar ieri am

fost din nou un adevărat ofiţer de poliţie”.

Rămase în picioare ascultând răpăitul aplauzelor lor, al palmelor bătute pe suprafaţa mesei, absorbind prin toţi porii aprecierea şi comparând-o mental cu cea la care se aşteptase până ieri. Majoritatea funcţionarilor numiţi în posturi pe Tiamat proveneau din aceeaşi parte a planetei Portul Nou, ca dealtfel şi cei mai mulţi dintre poliţişti, Hegemonia înţelesese că omogenitatea culturală determina o eficienţă sporită în activitate. Iar măcar astăzi faptul că Jerusha făcea parte dintre ei şi era încărcată de onoruri în prezenţa unor Kharemoughi părea să cântărească mai greu decât amănuntul că aparţinea sexului slab. Se înclină cu demnitate, mulţumindu-le pentru primire şi se aşeză pe scaunul desperecheat din capătul apropiat al mesei.

— Aşa cum sunt sigur că aţi auzit cu toţii de-acum, spuse Şeful Justiţiei stând în picioare lângă scaunul său, Comandanta PalaThion a descoperit, şi practic, a zădărnicit în ultimul moment, planul Reginei Zăpezii de pe Tiamat de a-şi menţine puterea...

Jerusha ascultă atentă raportul, savurând fiecare adjectiv măgulitor întocmai ca pe mireasma unor plante rare. „O, zei, aş putea să mă obişnuiesc cu asta”. Chiar dacă Hovanesse însuşi era Kharemoughi, se simţea conştient că, din postura lui de Şef al Justiţiei, reflecta astăzi gloria ei şi o risipea din plin în toate părţile. Sorbea deseori dintr-o cupă transparentă, Jerusha se întrebă dacă era cu adevărat apă, sau ceva care să-i amorţească durerea pricinuită de complimentele pe care i le adresa.

— ...Deşi, aşa cum cunoaştem majoritatea dintre noi, au existat şi unele... controverse în legătură cu numirea unei femei în postul de Comandant al Poliţiei, eu cred că s-a dovedit capabilă să se ridice la nivelul acestei funcţii de răspundere. Mă îndoiesc că cel ales iniţial de noi pentru acest post, Inspectorul Şef Mantagnes, ar fi putut rezolva mai bine situaţia dacă funcţiile lor ar fi fost inversate.

„Asta-i al naibii de sigur”. Jerusha îşi coborî privirile într-un gest de falsă modestie, ascunzându-şi cu greu satisfacţia din surâs.

— Mi-am făcut doar datoria, domnule preşedinte, aşa cum am încercat de la bun început „Şi aş putea să adaug, fără nici un ajutor din partea ta”. Îşi muşcă limba.

— Cu toate acestea, Comandante, rosti cu emfază unul dintre membrii Adunării, îţi vei încheia serviciul aici cu o citare a meritelor în dosarul dumitale. Faci onoare lumii şi sexului dumitale. (Unul sau doi din semenii ei de pe Portul Nou tuşiră auzind aceste cuvinte). Asta arată încă o dată că nici o lume, rasă, sau sex, nu are monopolul complet al inteligenţei. Toţi pot şi trebuie să contribuie la mai marea bunăstare a Hegemoniei, dacă nu în mod egal, măcar pe măsura propriilor lor capacităţi individuale...

— Cine dracu-i mâzgăleşte lozincile astea din căpăţână? bombăni

acru Directorul Sănătăţii Publice.

— Nu ştiu, murmură femeia, cu mâna la gură, dar e dovada vie a faptului că chiar dacă trăieşti mai multe secole, nu-nseamnă că ai învăţat mai multe.

Îşi văzu interlocutorul strâmbându-se şi dându-şi ochii peste cap într-o clipă de încuviinţare camaraderească.

— Doreşti să spui câteva cuvinte, Comandante?

Jerusha tresări, apoi îşi dădu seama că bărbatul, membru al Adunării, nici măcar nu fusese conştient că mai vorbise şi altcineva în afară de el. „Zei, nu mă lăsaţi să mă bâlbâi!"

— Vă mulţumesc, domnule. De fapt n-am venit aici cu gândul să ţin un discurs, şi efectiv nu am nici timp. „Deşi, ia staţi puţin". Dar de vreme ce tot vă aflaţi aici şi mă ascultaţi, poate că există o problemă destul de importantă ca să ne petrecem timpul discutând-o. Se ridică în picioare, sprijinindu-se de tăblia uşor neregulată a mesei. Acum câteva săptămâni mi s-a pus o întrebare foarte tulburătoare, o întrebare despre mersi, creaturile tiamatane de la care colectăm apa vieţii, adăugă ea venind în ajutorul unora dintre membrii Adunării care erau, sau pretindeau că sunt, neştiutori în privinţa acestei chestiuni. Mi s-a spus că Vechiul Imperiu a creat mersii ca pe nişte creaturi înzestrate cu inteligenţă de nivel omenesc. Omul care mi-a spus asta avea informaţia luată direct dintr-un Transfer sibil.

Le privi reacţiile răspândindu-se precum cercurile făcute de-o piatră aruncată pe suprafaţa liniştită a unei ape; încercă să-şi dea seama dacă erau sincere, dacă Adunarea ştia, dacă funcţionarii de stat ştiau, dacă ea era singura fiinţă din această încăpere care nu cunoscuse adevărul... Dacă însă unii dintre ei îşi falsificau uimirea, atunci erau într-adevăr actori foarte buni. Murmurele de protest se ridicară împrejurul mesei.

— Încerci să ne spui, vorbi Hovanesse, că cineva pretinde că noi exterminam o rasă inteligentă?

Ea încuviinţă din cap, şi când începu să vorbească îşi lăsă ochii în pământ, foindu-se uşor.

— Nu cu bună ştiinţă, bineînţeles. Cu ochii minţii văzu trupurile întinse pe plajă, dar cu toate acestea, ucigându-i. Sunt sigură că nimeni din această încăpere, nici un membru al Adunării Hegemonice, nu ar lăsa să continue aşa ceva. În mod intenţionat, privi spre cel mai în vârstă dintre Purtătorii Insignei, un bărbat care arăta cam de vreo şaizeci de ani, dar care putea să fi rămas la această vârstă de multă vreme. Cu toate acestea, continuă ea, cineva a ştiut odată, pentru că nouă ni s-a spus despre apa vieţii.

Dacă ştia sau nu, individul nu lăsa să i se citească nimic pe faţă. Jerusha se întrebă brusc de ce voia să vadă ceva.

— Deci dumneata sugerezi, întrebă un alt Kharemoughi, că

strămoşii noştri au tăinuit în mod conştient adevărul, cu scopul de a obţine apa vieţii pentru ei înşişi?

Femeia auzi severitatea suplimentară care împovăra cuvântul strămoşi şi-şi dădu seama că făcuse un pas greşit. A critica strămoşii Kharemoughilor era ca şi cum ar fi acuzat de incest pe unul dintre oamenii ei.

Totuşi dădu din cap a aprobare, fermă, încăpăţânată:

— Da, cineva a făcut-o, domnule.

Hovanesse sorbi din pahar şi grăi aspru:

— Acestea sunt nişte acuzaţii extrem de neplăcute şi de urâte pentru a fi aduse într-un astfel de moment, Comandante PalaThion.

Ea încuviinţă din nou:

— Ştiu, Domnule Preşedinte. Dar nu mă pot gândi la o audienţă mai potrivită precum cea de aici pentru a le auzi. Dacă este adevărat...

— Cine face acuzaţia? Care-i dovada lui?

— Un extraplanetar pe nume Ngenet, care deţine o plantaţie aici pe Tiamat.

— Ngenet? Directorul Comunicaţiilor îşi atinse urechea într-un gest de batjocură. Renegatul ăla? Ar pretinde orice ca să arunce o lumină defavorabilă Hegemoniei. Toţi din guvern ştiu asta. Singura atenţie pe care-o merită din partea dumitale, Comandante, este o celulă de închisoare.

Jerusha zâmbi scurt.

— Odată şi eu am crezut la fel. El însă pretinde că această informaţie i-a fost dată de un sibil; ar fi destul de simplu de confirmat întrebând acelaşi lucru pe un alt sibil.

— Nu voi înjosi onoarea strămoşilor mei printr-un astfel de act insultător! murmură unul dintre membrii Adunării.

Jerusha se aplecă iarăşi în faţă:

— Mi se pare că viitorul celor care trăiesc pe această planetă, fiinţe umane sau non-umane, trebuie să fie mult mai important decât reputaţia Kharemoughilor care s-au transformat în ţărână de peste un mileniu. Dacă s-a făcut vreo greşeală, s-o recunoaştem şi s-o corectăm. Dacă închidem ochii la acest genocid înfăptuit aici, atunci suntem la fel de răi ca şi Regina Zăpezii. Ba mai mult, suntem mânjiţi cu sângele unor făpturi nevinovate de către sclavii şi lacheii care doar ne ascultă comenzile, în timp ce-i pedepsim pentru greşeala noastră menţinându-i în Epoca Focului!

Stupefiată de cuvintele pe care le auzea ieşindu-i din gură, Jerusha îşi aduse brusc aminte cine i le băgase în cap.

Tăcerea ca de mormânt o împresură şi o forţă să se aşeze pe scaun. Rămase liniştită, foarte conştientă de răsuflarea sa şi de faptul că bunăvoinţa lor se scurgea încetul cu încetul, lăsând încăperea pustie ca o păstaie goală.

— Îmi pare rău, domnilor. Cred că... am sărit un pic peste cal Ştiu că este o acuzaţie greu de înfruntat şi de aceea m-am simţit eu însămi încurcată, neştiind ce să fac cu ea, dacă să prezint un raport...

— Nu face raport, zise Hovanesse.

Femeia îl privi întrebătoare, se uită apoi de jur împrejurul mesei, observând mânia fragilă a Kharemoughilor şi furia plină de resentimente a celor de pe Portul Nou. „Proasta naibii ce eşti! Ce te face să crezi că ei ar vrea să privească Adevărul drept în faţă mai mult decât ai făcut-o tu?”

— Adunarea va relua discutarea acestei chestiuni după ce va părăsi Tiamatul. Când vom ajunge la o concluzie, Centrul de Coordonare Hegemonică de pe Kharemough va fi informat asupra oricărei schimbări de politică ce va trebui făcută.

— Măcar să-ntrebaţi un sibil. Îşi răsuci cureaua ceasului, mascată de marginea mesei, tânjind după o mână de iestas.

— Avem unul printre noi, sus pe nave, spuse Hovanesse, nerăspunzând în întregime la întrebare.

„Mi-e milă de sărmanul acela, cu o asemenea clientelă”. Se întrebă în adâncul sufletului dacă unica întrebare care merita să fie pusă avea să mai fie rostită vreodată.

Hovanesse se încruntă sesizându-i tăcerea.

— În orice caz, indiferent de hotărârea care va fi luată, aceasta nu te va mai privi pe dumneata, Jerusha. Îţi vei petrece restul carierei şi al vieţii la ani-lumină depărtare de Tiamat. Aşa cum vom face toţi de altfel. Noi îţi apreciem grija şi onestitatea de care ai dat dovadă spunându-ţi părerea. Dar această problemă, ca şi Tiamatul, devin pur academice pentru noi de-acum încolo.

— Bănuiesc că aşa este, Domnule Preşedinte. „După tine, potopul”. Se ridică în picioare şi-i salută cu un gest ţeapăn: Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat, şi pentru faptul că m-aţi chemat aici. Acum însă trebuie să mă-ntorc la îndatoririle mele de serviciu înainte să devină şi ele pur academice.

Se răsuci fără să aştepte permisiunea de a pleca şi părăsi iute încăperea. Ajunsese până la coridor când auzi vocea lui Hovanesse strigând-o să se oprească. Se întoarse, pe jumătate înfierbântată şi pe jumătate calmă şi-l văzu venind singur. Nu putea descifra în totalitate sentimentele de pe faţa lui.

— Nu ai dat ocazia Adunării să te informeze asupra noilor dumitale însărcinări, Comandante. Ochii lui o dojeniră pentru lipsa de tact şi ingratitudinea de care dăduse dovadă în faţa membrilor Adunări; dar nu mai spuse altceva.

— Ah! Luă în mod automat listingul din mâna lui, cu degete care nu mai simţeau nimic. „O, zei, care să fie oare soarta mea?”

— Ce faci, nu te uiţi la el?

Nu era o solicitare întâmplătoare, nici una prietenească, şi ea simţi cum amorţeala i se răspândeşte în trup. Aproape refuza să se uite, dar o părticică perversă din mintea sa o îndemna să nu ignore provocarea.

— Da, bineînţeles.

Desigilă sulul fragil şi-l lăsă să se deruleze, aruncându-şi ochii aiurea peste rânduri. Aşa cum se aşteptase, forţa de poliţie de pe Tiamat urma să fie dezmembrată şi redistribuită pe câteva planete diferite. Lui Mantagnes îi fusese dată o altă funcţie de Inspector Şef. Iar ea... ea... Îşi descoperi în sfârşit numele şi citi...

— Trebuie să fie o greşeală.

Simţea calmul absolut al neîncrederii perfecte. Reciti repartiţia: comanda unui sector, o poziţie aproape identică celei de aici. Situată însă pe Staţia Paradis, Syllagong, de pe Marele Albastru.

— Acolo nu există nimic în afara unui deşert de zgură.

— Şi un lagăr penitenciar. Exploatarea extensivă a minereurilor, Comandante. Este o activitate de o importantă considerabilă pentru Hegemonie. Există planuri pentru formarea unui lagăr suplimentar, de aceea se extinde efectivul forţei poliţieneşti locale.

— La naiba, sunt ofiţer de poliţie! Nu vreau să conduc un lagăr de prizonieri. Hârtia foşni, când degetele ei se încleştară. De ce mi-a fost dată funcţia asta? Pentru ce am spus acum înăuntru? Nu-i vina mea dacă...

— Este funcţia hotărâtă anterior vizitei de azi, Comandante. Datorită realizărilor obţinute, rangul ţi-a fost ridicat la comandant de sector.

Hovanesse rostea cuvintele foarte rar, lăsând să picure din ele automulţumirea unui bărbat care trăise prin trafic de influenţă şi cunoaştere prealabilă.

— La urma urmei, reabilitarea criminalilor este la fel de importantă ca şi arestarea lor. Cineva trebuie să facă treaba asta, şi dumneata ai dovedit că te poţi descurca într-o... poziţie dificilă.

— O poziţie într-o fundătură! Să se certe acum nu însemna decât să se umilească şi mai mult pe sine însăşi, dar acum ducea o bătălie deja pierdută cu propriu-i temperament. Sunt Comandanta Poliţiei de pe întreaga planetă. Tocmai mi s-a atribuit o menţiune de recunoaştere a meritelor în activitatea depusă. Nu trebuie să-mi părăsesc cariera, lăsând-o să moară!

— Bineînţeles că nu, răspunse el, tratând-o cam de sus. Poţi ridica această problemă membrilor Adunării, deşi probabil n-o să mai câştigi prea multă simpatie după acuzaţiile dezgustătoare şi ruşinoase pe care le-ai făcut. Ochii lui închişi la culoare se întunecară şi mai tare. Hai să vorbim deschis despre asta, Comandante, ce zici? Şi dumneata şi eu ştim că datorezi această funcţie de conducere intervenţiei Reginei. Singurul motiv pentru care te-am numit inspectoare a fost numai

pentru a-i face ei pe plac. Noul post obţinut este mai bun decât meriţi. Ştim amândoi la fel de bine că bărbaţii aflaţi sub comanda dumitale n-au acceptat niciodată să primească ordine de la o femeie. „Dar asta a fost lucrătura lui Arienrhod! Şi acum totul se schimbă, s-a schimbat deja...” Aşa cum mi-a raportat adesea Inspectorul Şef Mantagnes, starea lor de spirit este îngrozitoare. Forţa de poliţie n-a avut nevoie de dumneata şi nici nu te-a dorit. Depinde numai de dumneata dacă accepţi această nouă funcţie sau dacă demisionezi, pentru noi are aceeaşi valoare.

Îşi încleştă mâinile la spate şi rămase nemişcat în faţa ei, la fel de neclintit ca şi un perete. Jerusha îşi aduse aminte de banalităţile strălucitoare pe care le declamase la adresa ei doar cu puţin timp în urmă.

„Tu mi-ai aranjat chestia asta, ticălosule. Am simţit-o că se apropie. Ştiam că vine, dar după ziua de ieri am crezut... am crezut...”

— Am să mă lupt pentru asta, Hovanesse. Vocea îi tremura de furie, dar jumătate din cumplita supărare şi-o revărsă asupra ei însăşi pentru că lăsase lucrurile să se petreacă astfel. Regina nu m-a putut distruge, şi n-o s-o faci nici dumneata. „Şi totuşi, ea te-a distrus, Jerusha; te-a distrus...”

Îi întoarse spatele şi se îndepărtă; de data asta n-o mai strigă să se oprească.

Părăsind Edificiul Curţii femeia coborî pe descongestionata Alee Albastră, îndreptându-se către cartierul general al poliţiei. (Chiar şi în timpul Festivalului, cheflii evitau această parte a oraşului.) Era stăpânită de un singur gând, să se ducă la oamenii ei, să le vorbească despre problema ce-o frământa şi să vadă dacă putea obţine sprijinul lor. Într-adevăr, după ziua de ieri sentimentele lor faţă de ea începuseră să se schimbe, şi văzuse lucrul ăsta aproape pe toate feţele. Dar oare se modificaseră îndeajuns de mult? Dacă acum ar fi avut destul timp la dispoziţie, i s-ar fi putut acorda o şansă onestă de a le dovedi tuturor că este demnă de respect ca şi oricare bărbat. Din păcate însă nu beneficia de timpul necesar. Avea oare măcar destulă vreme să încerce să-i câştige de partea ei? Şi dacă da... merita oare să o facă?

Se opri, singură în mijlocul aleii, în faţa clădirii poliţiei, o fosilă străveche şi hidoasă care cu timpul îi devenise extrem de familiară. Nici o altă clădire, nici o altă funcţie, nu avea să mai fie atât de detestată – sau, îşi dădu ea brusc seama, atât de importantă – în viaţa ei. Totuşi indiferent unde s-ar fi dus, dacă avea să poarte această uniformă, urma să fie tratată ca o străină, trebuind să lupte nu numai ca să poată face o treabă bună, ci şi pentru ca să poată dovedi că avea măcar dreptul să încerce acest lucru. Cu toate astea mereu avea să existe un alt Hovanesse, un alt Mantagnes care n-o vor accepta

niciodată, şi vor încerca s-o alunge. O, zei, oare voia într-adevăr să-şi petreacă astfel restul vieţii? Nu... nu, dacă putea să găsească altceva de făcut, ceva care să însemne la fel de mult pentru sufletul ei cât însemnase şi munca asta, ceva în care să creadă la fel de mult. Nu mai există însă nimic altceva... nimic. Dincolo de această slujbă, ea n-avea nici viaţă, nici ţeluri, nici viitor. Merse mai departe, trecând pe lângă clădirea poliţiei, ajunse la capătul aleii şi ieşi apoi în fluviul celor care sărbătoreau.

50

Sparks se plimba de colo-colo prin încăperile slab luminate ale apartamentului lui Starbuck, se mişca întocmai ca un străin, fără nici un scop. Nu mai aparţinea acestor locuri, dar nu era liber să le părăsească. Atât intrarea publică, cât şi cea particulară a apartamentului erau acum păzite, nu de gărzile Reginei, ci de Văratici furioşi pe încercarea ei de a opri Schimbarea. O păzeau şi pe Arienrhod şi într-un fel sau altul, complotul fusese dejucat. Totuşi atunci când încercase să-i întrebe de soarta lui Moon, sau dacă ea fusese cea care le dezvăluise planurile Reginei, indivizii nu ştiuseră, sau nu voiseră să-i răspundă. Iar când încercase să-i convingă să-l lase să plece ori să le spună că era doar un simplu Văratic ca şi ei, râseseră şi-l împinseseră îndărăt cu harpoanele şi cuţitele, Arienrhod le spusese cine era el. Urma să rămână închis aici până la moarte.

Arienrhod nu avea să-l lase să plece. Dacă visele ei fuseseră ruinate, atunci şi-ale lui trebuiau să aibă aceeaşi soartă. Va muri mâine, dacă ea va fi omorâtă; îl legase de ea tot aşa cum urmau să fie ferecaţi atunci când vor fi amândoi aruncaţi în mare. Ea reprezenta reîncarnarea Mării, iar Starbuck era consortul Ei, şi ei doi se vor naşte iar din noua maree... dar ca trupuri noi, cu suflete proaspete, nealterate – suflete de Văratici. Aşa se proceda încă din vremurile de la început, şi chiar dacă extraplanetarii alteraseră ritualurile pentru a le servi propriilor lor scopuri, ele dăinuiseră, şi urmau să dăinuie veşnic. Cine era Sparks, ca să modifice Schimbarea? Moon încercase să-l salveze, dar soarta fusese mai puternică decât ei amândoi. Încercă să nu se gândească la ceea ce se întâmplase între Arienrhod şi fată după ce el fusese luat cu forţa – atunci când Moon aflase probabil în sfârşit adevărul despre ea însăşi. Chiar dacă sibila reuşise cumva să scape de Regină, acum nu mai avea nici o cale să vină la el. Sparks putea doar să fie recunoscător destinului că-i dăruise o ultimă oră petrecută în compania fetei, ultima rugăminte îndeplinită unui condamnat fa moarte... şi cea din urmă ironie a unei vieţi irosite.

Scotoci într-un cufăr aurit şi găsi acolo pachetul cu hainele pe care le purtase când venise prima dată la palat; le trase afară. Le răsfiră cu grijă pe suprafaţa moale a covorului, găsind în mijlocul legăturii mărgelele pe care le cumpărase în cea de-a doua zi pe care o petrecuse în oraş... şi fluierul său. Puse deoparte instrumentul, se dezbrăcă şi-şi trase pe el pantalonii largi, grosolani şi cămaşa ca un curcubeu, asortată la mărgele, îmbrăcându-se de parcă oficia un ritual. Când termină, luă de pe măsuţa de toaletă medalia tatălui său şi-şi completă găteala atârnând-o la gât. Cu un gest plin de blândeţe culese fluierul

de pe jos şi, cu el în mână, se aşeză pe marginea canapelei masive.

Duse fluierul până în dreptul buzelor, îl coborî iarăşi: îşi simţi deodată gura uscată, prea uscată ca să cânte. Înghiţi un nod, simţind cum i se potoleşte pulsul ce-i bătea năvalnic în tâmple. Ridică iarăşi scoica fragilă, îşi potrivi degetele deasupra găurilor şi suflă în muştiuc. O notă tremurătoare umplu aerul din jurul său, precum un spirit uimit să se descopere, eliberat dintr-o tăcere care crezuse că va fi eternă. Emoţia îi blocă gâtul şi trebui să înghită un alt nod; melodiile se învălmăşeau în capul său, una după alta, încercând să evadeze. Sparks începu să cânte, şovăielnic cu degete nesigure, răspunzând unor reflexe vechi, cu sunete ascuţite ce-i străpungeau urechile. Treptat însă degetele îşi recăpătară viteza, iar apa cântecului porni să curgă dulce şi pură din adâncurile fiinţei sale, purtându-l înapoi către lumea pe care o pierduse. Arienrhod încercase să-i distrugă ultima întâlnire cu Moon, să-i fure până şi asta, aşa cum îi furase plăcerea de a simţi orice frumuseţe sau bucurie care nu era şi a ei, dar strădania nu-i reuşise. Pasiunea fetei şi încrederea în el erau la fel de pure ca si cântecul, iar amintirea ei alunga toată ruşinea, vindeca toate rănile, îndrepta toate lucrurile greşite...

Îşi ridică privirea, iar cântecul şi vraja se rupseră, când pe neaşteptate uşa apartamentului fu descuiată şi se deschise. Intrară două siluete îmbrăcate în mantii şi cu glugile trase pe cap. Uşa se închise iar în urma lor.

— Sparks Dawntreader Văratic...

Sparks privi cu ochii mijiţi, ridicând mâna ca să învioreze flacăra lămpii suspendate.

— Ce vrei? N-a venit vremea...

— A venit vremea... după douăzeci de ani.

Primul bărbat, cel care se mişca mai uşor, avansă în conul de lumină şi-şi trase gluga pe spate.

— Cum? Sparks văzu faţa unui bărbat aflat încă la începutul vârstei mijlocii, un extraplanetar. Prima dată crezu că era un Kharemoughi, dar avea pielea mai deschisă la culoare şi o constituţie mai greoaie, un chip mai rotund. Chipul acela... i se părea familiar...

— După douăzeci de ani, a venit vremea să ne cunoaştem, Sparks. Aş fi vrut însă ca decorul să fi fost mai potrivit cu această întâlnire fericită.

— Cine eşti? întrebă tânărul ridicându-se de pe canapea.

— Sunt cel mai apropiat strămoş al tău. Cuvintele sunară lipsite de înţeles. Sunt tatăl tău, Sparks.

Ceva din cuvântul tău era incomplet, ca şi cum străinul nu putea să exprime tot ceea ce simţea cu adevărat.

Sparks se lăsă să cadă înapoi, năucit, de parcă sângele i se scursese din cap.

Străinul – tatăl lui – îşi descheie mantia şi, luând-o de pe umeri, o aşeză pe un scaun: pe dedesubt purta o salopetă simplă, gri-argintie, insigna ornamentală şi gulerul de membru al Adunării Hegemonice. Făcu o reverenţă scurtă, protocolară, cumva stângace în ciuda graţiei sale, părând la fel de nesigur în privinţa începerii discuţiei.

— Primul Secretar Temmon Ashwini Sirus. Cel de-al doilea bărbat – un servitor oare? – se întoarse şi plecă târşindu-şi picioarele; dispăru fără nici un fel de comentarii în camera alăturată, lăsându-i singuri.

Sparks râse, încercând să acopere un alt sunet.

— Ce-i asta, o glumă? Arienrhod a pus la cale venirea ta aici?

Îşi puse palma peste medalia extraplanetare şi strânse pumnul până când i se albiră articulaţiile... aducându-şi aminte cum îl necăjise şi-l chinuise ca când îi zisese că ştia cui aparţinea acel obiect şi cunoştea şi numele tatălui; spunându-i numai minciuni.

— Nu. Le-am explicat Văraticilor că am venit să-mi văd fiul, iar ei m-au condus aici, înăuntru, la tine.

Sparks trase de medalie şi-şi scoase lanţul de la gât. O azvârli pe podea la picioarele lui Sirus şi rosti cu o voce asprită de neîncredere:

— Atunci asta trebuie că-ţi aparţine, eroule... e al naibii de sigur că nu-i aparţine lui Starbuck. Trebuie multă îndrăzneală ca să vii aici şi să bagi un cuţit în mine... iată-ţi răsplata. Ia-o şi cară-te.

Închise ochii, încercând să nu caute asemănări pe chipul lui Sirus. Îl auzi aplecându-se şi luând medalia de jos.

— „Nobilului nostru fiu Temmon...” Vocea puternică deveni aproape o şoaptă. Ce mai face mama ta? I-am dat medalia în Noaptea Măştii... era moştenirea ta.

— E moartă, străine. Deschise ochii intenţionat pentru a-l privi pe Sirus. Eu am omorât-o. Primul Secretar tresări şocat. A murit în ziua în care m-am născut.

Uluirea de pe faţa lui Sirus se transformă în durere, neîncredere.

— Vrei să spui c-a murit la naştere? întrebă el, de parcă într-adevăr îi păsa ce se întâmplase atunci. Sparks încuviinţă.

— În Vară oamenii nu beneficiază de toate înlesnirile moderne. Iar după Schimbare, poporul meu nu le va avea nici aici, în oraş. Îşi plimbă mâinile de-a lungul stofei grosolane a pantalonilor. Dar asta nu va mai conta pentru mine, adăugă el. Sau pentru tine.

— Fiule, fiule... Sirus continua să răsucească printre degete medalia lui Sparks. Ce-aş putea oare să-ţi spun? Primul Ministru este tatăl meu, deci bunicul tău. Când a venit înapoi la mine, totul a fost foarte simplu. Faptul că în vinele mele curge sângele lui mi-a dat imediat un aer regal în ochii celor de rangul meu, şi a făcut din mine un conducător, mi-a dat dreptul să cârmuiesc, să nu am parte decât de succes şi fericire. Când el a revenit pe Samathe, mi-a dat medalia asta cu mâinile lui şi m-a făcut membru al Adunării.

Sirus lăsă medalia să-i alunece printre degete. O răsuci pe lanţ, făcând-o să prindă câteva raze de lumină şi să strălucească precum o roată incandescentă.

— I-am dat-o mamei tale, pentru că semăna foarte mult cu cei din neamul maică-mii, cu ochii aceia albaştri ca un lac înconjurat de pădure şi cu părul auriu ca razele de soare... Când am fost singur şi atât de departe de casă, a reuşit să mă ducă, pentru o noapte, înapoi pe lumea mea natală. Ridică privirea, întinzând mâinile şi oferind medalia tânărului. A fost a ei, acum e a ta şi va fi întotdeauna.

Sparks simţi că i se moaie picioarele, iar trupul îi devine ca o ceaţă.

— Ticălosule... acum de ce-ai mai venit? Unde-ai fost atunci, cu ani în urmă, când am avut nevoie de tine? Te-am aşteptat să te-ntorci, am încercat să fac totul ca să fiu ceea ce credeam că vei fi tu, astfel ca atunci când mă vei vedea să mă doreşti. Îşi întinse braţele, arătând de jur împrejur misterele tehnice pe care le dezlegase, sârguincios, dar inutil. Şi acum, când toate s-au dus, iar eu mi-am ruinat viaţa... vii tu şi mă vezi în halul ăsta!

— Sparks, viaţa ta nu-i terminată. Viaţa ta încă nu s-a sfârşit. Am venit să... să te despăgubesc. Şovăi şi tânărul se întoarse încet către el. Mi-a vorbit despre tine verişoara ta, Moon. Ea m-a trimis aici.

— Moon?

— Da, fiule. Zâmbetul lui Sirus se umplu de încurajare şi liniştire. Ideea ei se află la baza acestei întâlniri, şi inima ei, cred, aşteaptă o alta... După ce-am cunoscut-o pe verişoara ta, mi-am dat seama că te tragi dintr-o familie foarte bună. Sparks privi într-o parte, fără să scoată o vorbă. Iar după ce m-am ciocnit de încrederea ei în tine, continuă Sirus cu tristeţe, nu cred c-ar putea să mai existe ceva care să mă facă să-mi fie ruşine de faptul că eşti fiul meu.

Privi lung pe lângă Sparks, apoi în jurul lor la instrumente şi maşinării, o mărturie tăcută a sângelui lor comun, a moştenirii lor împărtăşite.

Tânărul se ridică în picioare, în timp ce tatăl său venea către el. Sirus îi atârnă în jurul gâtului medalia extraplanetare, uitându-se adânc în ochii lui.

— Îi semeni mai mult mamei tale... dar îmi dau seama că porţi în tine nevoia Tehnicianului de a şti de ce. Cât aş fi dorit să existe un răspuns pentru fiecare întrebare...

Lăsă mâna uşor în jurul umerilor lui Sparks, de parcă nu era sigur că i se va permite să şi-o ţină acolo.

Sparks susţinu însă căutătura lungă a tatălui său, absorbind prin toţi porii intensitatea clipei şi a atingerii, pe măsură ce acea rece şi pustie celulă în care o parte a deplinătăţii sale omeneşti fusese ţinută prizonieră ani de zile. Se deschise în sfârşit, lăsând să se reverse înăuntru lumina şi căldura.

— Ai venit. Ai venit pentru mine... Tată... Rosti cuvântul pe care niciodată nu se aşteptase să-l audă ieşind de pe propriile sale buze. Îşi puse mâinile peste braţul lui Sirus, ce încă se sprijinea pe umerii săi şi se prinse de el precum un copil alintat. Tată!

— Foarte înduioşător. Cel de-al doilea bărbat apăru iar în cameră, târşindu-şi picioarele şi destrămând emoţia momentului. Acum, dacă Sanctitatea Voastră n-are nimic împotrivă, aş vrea să isprăvesc odată cu chestiunea asta.

Sparks dădu drumul mâinii tatălui şi se-ntoarse nemulţumit spre celălalt bărbat, care îşi descheia mantia, scoţând-o de pe umeri.

— Herne! Ce...?

Fostul Starbuck rânji misterios.

— Hoţul de Copii m-a trimis. Eu sunt cel care va face schimb de locuri cu tine, Dawntreader. Picioarele lui paralizate erau prinse în reţeaua unui exoschelet grosolan.

— Ce tot spune ăsta? îi aruncă Sparks o privire întrebătoare tatălui său. Ce caută aici?

— Verişoara ta, Moon, l-a adus la mine. Mi-a zis că e dispus să meargă în locul tău la sacrificiul ritual al Schimbării.

— În locul meu? El? Tu?... De ce, Herne? De ce-ai face tu asta pentru mine?

Nu se putea abandona speranţei. Herne chicoti scurt.

— Nu pentru tine o fac, Dawntreader, ci pentru ea. Ele sunt mai asemănătoare decât ştii tu. Mult mai asemănătoare... Ochii lui părură că se pierd în depărtare. Moon ştia. Ştia ce-mi trebuie mie şi ce doresc, pe Arienrhod, respectul pentru mine însumi... şi un sfârşit pentru asta, ultimul râs. Ea mi-a dăruit toate astea. O, zei, abia aştept să văd faţa lui Arienrhod când va afla că a pierdut peste tot! La urma urmei, ea va fi veşnic a mea... ăsta trebuie să fie un iad, şi-un rai, destul de mare pentru amândoi. Ochii săi reveniră asupra chipurilor celor doi. Du-te la copia ta imperfectă, Dawntreader, şi sper să fii mulţumit cu ea. N-ai fost niciodată un bărbat adevărat, ca să faci faţă originalului. Îi întinse pelerina sa.

Sparks i-o luă din mână şi şi-o azvâli în jurul umerilor.

— Presupun că se poate spune şi aşa, comentă el încheind legătura de la gât.

Tatăl său îi dădu un flaconaş cu pastă maronie.

— Mânjeşte-ţi faţa şi palmele, astfel ca paznicii să te ia drept un Kharemoughi.

— Unul dintre Aleşii galaxiei, pufni Herne.

Sparks se duse la oglindă şi îşi întinse ascultător vopseaua pe piele, privind cum i se estompează trăsăturile. În spatele reflecţiei sale îl zări pe Sirus aşteptând, şi pe Herne cercetând încăperea cu un spirit de proprietate înverşunat, îl văzu pe Starbuck în elementul lui şi un fiu

alături de tată... iar ei erau doi bărbaţi complet diferiţi. Doi bărbaţi diferiţi, care jucaseră un acelaşi personaj, iubiseră aceeaşi femeie, deşi nu chiar aceeaşi, şi o iubeau acum tocmai pentru diferenţele dintre întrupările ei. Unul era gata să revină la viaţă, celălalt gata să moară...

Îşi termină de înnegrit pielea, îşi trase gluga pe cap, apoi se întoarse alături de Sirus.

— Sunt gata, zise el, răspunzând în sfârşit surâsului tatălui său.

— Fiul unui Prim Secretar, nepotul unui Prim Ministru... rolul ăsta ţi se potriveşte nemaipomenit de bine. Mai iei ceva de-aici?

Sparks îşi aduse aminte de fluierul rămas pe canapea şi îl luă.

— Asta-i tot. Aruncă o privire scurtă talmeş-balmeşului de piese şi instrumente, apoi întoarse capul.

— Herne... Cu umilinţă în glas, Sirus rosti ceva în Kharemoughi, apoi repetă să-nţeleagă şi Sparks: Îţi mulţumesc că mi-ai redat fiul.

Tânărul inspiră adânc.

— Mulţumesc.

Herne îşi încrucişă braţele, bucurându-se de ceva ce Sparks nu înţelese pe deplin.

— Oricând doreşti, sadhu. Numai să ţii minte că toate astea mi se datorează mie. Acum ieşiţi din apartamentul meu, bastarzi ce sunteţi! Vreau să-ncep să mă bucur de tot ce-i aici, şi nu mi-a mai rămas prea multă vreme.

Sirus ciocăni uşor la uşă, aceasta se deschise imediat. Sparks aruncă iute o privire înapoi către Herne: stătea în picioare, în elementul lui, luându-şi în primire locul pierdut cândva. „Rămas bun, Arienrhod...” Sirus ieşi din cameră, însoţit de servitorul său ce-şi târa picioarele, lăsându-l singur pe Starbuck.

51

Moon fu luată pe sus de mulţimea ce avansă ca un val până la celălalt capăt al Străzii, jos la docurile scârţâitoare ale lumii subterane din Carbuncle, în locul unde oraşul se afunda în mare. Acolo procesiunea aduse ofrande Mării Mamă şi o eliberă în sfârşit; după o eternitate comprimată în câteva ore, acum putea să-şi petreacă aşa cum dorea propria Noapte a Măştii. „Până în zoii”.

Se întoarse în susul Străzii până la casa Jerushei PalaThion, ferindu-se de adoratorii beţi şi de viitori amanţi în îmbulzeala aceea de trupuri costumate, simţind peste tot în jurul ei pulsul tot mai rapid şi pasiunea tot mai arzătoare a perspectivei nopţii ce urma. Totuşi această energie electrică din jurul ei o făcu doar să fie şi mai conştientă de călătoria solitară prin mulţime, şi de faptul că ar fi fost posibil să-şi petreacă tot restul vieţii în singurătate dacă aşa avea să facă în această noapte.

La capătul aleilor, cerul nopţii se înnegrise deja atunci când reuşi în sfârşit să ajungă la locuinţa poliţistei şi să bată la uşă. PalaThion deschise; purta o robă largă, lipsită de formă şi tresări văzând chipul Reginei Verii care-o înfrunta.

Moon îşi ridică masca de pe umeri şi o ţinu în braţe, fără un cuvânt.

— Pe toţi zeii mei...

PalaThion scutură din cap, de parcă asta reprezenta încă o lovitură adăugată înfrângerii ce-o năucise deja. Se dădu într-o parte, permiţându-i lui Moon să se strecoare în sanctuar, departe de mulţimile tot mai grosolane, şi rămase în spatele uşii.

Sibila trecu prin hol şi intră în camera de zi, cu inima bătându-i nebuneşte, căutând cu privirea în toate direcţiile...

— Nu. Încă nu. PalaThion o urmă în încăpere. Nu s-a întors.

— Ah, se strădui Moon să rostească.

— Mai e vreme încă.

Ea încuviinţă tăcută din cap şi aşeză masca Reginei Verii pe un capăt al canapelei.

— E deja prea grea pentru tine? întrebă cu mai puţină amabilitate PalaThion.

Moon ridică brusc privirea şi văzu expresia de cruntă deznădejde ce se citea în ochii poliţistei.

— Nu... Dar mâine în zori, dacă Sparks n-o să... n-o să... Îşi coborî iar uitătura.

— Ai câştigat cinstit masca asta? întrebă PalaThion fără menajamente, de parcă se aştepta la un răspuns onest.

Moon se îmbujoră; degetele netezeau inconştient panglicile măştii. „Aşa a fost oare?”

— A trebuit s-o câştig.

Poliţista se încruntă.

— Îmi spui tu mie... sibilo, că într-adevăr crezi că treaba asta a fost predestinată?

— Da. A fost. Eu trebuia să o fac, dacă era posibil. Şi am reuşit. Motivul alegerii este mai important decât oricare dintre noi, Comandante. Şi cred că-l cunoşti... continui să vrei să mă opreşti?

Descifră nesiguranţa de pe chipul Jerushei. Aceasta îşi frecă braţele prin pânza subţire a caftanului de casă.

— Asta depinde de răspunsul pe care o să mi-l dai. Am de pus o întrebare, sibilo.

Moon încercă să-şi ascundă surprinderea, încuviinţând din cap.

— Întreabă, şi eu voi răspunde... *Introducere de date.*

— Sibilo, spune-mi adevărul, tot adevărul despre mersi.

Surpriza lui Moon o urmă în pustiul negru al lui Niciunde, pe măsură ce creierul îi era înlocuit de calculator, pentru a-i spune adevărul altui extraplanetar. Dincolo de adevăr însă se întindea o realitate mai profundă, şi pe măsură ce Moon plutea lipsită de formă prin întunericul absolut, viziunea veni către ea şi-i vorbi. Văzu mersii, dar nu aşa cum erau acum, jucării inocente şi neştiutoare ale Mării, ci aşa cum fuseseră creaţi iniţial: fiinţe flexibile, inteligente, purtând în ele germenul nemuririi... şi mai mult de-atât. Nemurirea le fusese dăruită cu un scop precis, inteligenţa le fusese dată dintr-un anumit motiv. Şi doar ea singură cunoştea acest motiv: maşinăria sibilă, depozitarea călăuzirii tuturor sibililor, se afla aici pe Tiamat, sub Carbuncle, dedesubtul mării. Văzu mersii aşa cum fusese ei meniţi să fie, păzitori ai minţii sibile, posesori ai cunoaşterii ce avea s-o menţină şi să-i permită să funcţioneze de-a lungul mileniilor... Totuşi nici această planetă mărginaşă şi izolată, nu fusese ferită de descompunerea ce rodea de viu Vechiul Imperiu. Jefuitorii extraplanetar veniseră să vâneze nemurirea imperfectă a mersilor; până şi supuşii Imperiului începuseră o măcelărire care, în cele din urmă, urma să afecteze reţeaua sibilă ce reprezenta de fapt cheia către viitorul lor.

Odată cu trecerea timpului, Vechiul Imperiu se prăbuşise complet şi irevocabil sub propria sa greutate. În final, nici vânătorii nu mai veniseră să tulbure pacea planetei. Strămoşii lui Moon, coloniştii umani refugiaţi care se stabiliseră pe Tiamat, se zbătuseră să supravieţuiască şi să-şi facă un nou cămin pe această lume abandonată, inospitalieră. Nu bănuiseră niciodată existenţa secretului ascuns în adâncurile mării, şi totuşi, de-a lungul secolelor, ei aduseseră minţii sibile un omagiu neştiutor, numind-o Marea Mamă şi considerându-i sacri pe copiii săi nemuritori.

Secretul ucigaş al apei vieţii rămăsese undeva într-o stază

informaţională şi, odată cu ascensiunea Hegemoniei, începuse iarăşi ciclul măcelăririi mersilor. După veacuri de exploatare, aceştia uitaseră care era scopul existenţei lor şi reveniseră la comuniunea primordială, încrezătoare, cu marea. Reţeaua sibilă continuase să funcţioneze, răspândindu-şi cunoştinţele în culturile mutilate ce se ridicaseră din ruinele Vechiului Imperiu, dar reţeaua decădea în absenţa mersilor care s-o menţină. Iar ea nu mai putea, nu mai voia, să-şi dezvăluie existenţa şi să-şi încredinţeze soarta în mâinile oamenilor care ar fi fost în stare s-o salveze, fiindcă aceştia îi distrugeau în mod conştient pe mersi.

Însă ea, Moon, devenise Regina Verii, aşa cum dorise mintea sibilă. Acum, fiind Regină, avea să înceapă reconstruirea a tot ceea ce fusese distrus. Ea reprezenta ultima speranţă a minţii sibile, care îşi pusese toate resursele, tot mai nesigure, în ghidarea acţiunilor fetei. Dacă Moon ar fi reuşit să oprească şi să inverseze dezintegrarea maşinăriei, atunci calculatorul o putea ajuta să pună punct pentru totdeauna exploatării venite din partea extraplanetarilor. Urma să continue s-o ajute pe Moon atât cât putea, totuşi fata singură avea să poarte povara transformării unui ideal în realitate...

— *Încetarea analizei!* Moon se clătină în momentul eliberării din ghearele Transferului. PalaThion o prinse şi o aşeză uşor pe canapea.

— Te simţi bine? Jerusha îi cerceta faţa căutând semnul liniştitor al revenirii la realitate.

Sibila clătină din cap, gârbovindu-se sub greutatea propriei revelaţii finale.

— Oh, Doamnă... Suspină când îşi dădu seama în sfârşit către cine îşi îndrepta rugăciunea. Cum? Cum pot eu să schimb o mie de ani de greşeli? Sunt doar una singură, doar Moon...

— Tu eşti Regina Verii, îi aminti PalaThion. Eşti sibilă şi deţii toate instrumentele de care ai nevoie. Totul e doar o chestiune de timp... Ai vreme destulă înainte ca Hegemonia să se-ntoarcă iar?

Moon îşi înălţă capul încetişor.

— Nu, continuă PalaThion, ferindu-şi privirea. N-am să te opresc. Cum aş mai putea trăi, împăcată cu mine însămi, ştiind despre toate aceste crime? Şi pentru ce...? Strânse pumnii.

Trecură câteva clipe până când Moon pricepu că ceea ce auzise poliţista era doar ce auzise şi Ngenet, şi nu ceea ce-i fusese şoptit ei în minte, în întunericul tainic. Provocarea pe care o văzuse Jerusha nu era totuşi cea adevărată, nu o înfruntare între simplele forţe ale tehnologiilor, ci una la un nivel mult mai înalt, cu repercusiuni incomparabil mai mari, o schimbare ce urma să influenţeze o întreagă galaxie. PalaThion înţelesese că acolo exista o provocare, ale cărei efecte puteau fi măsurate în suferinţă şi moarte, şi asta era îndeajuns. Moon încuviinţă.

— Va însemna mult pentru mai mulţi oameni decât ţi-aş putea eu spune vreodată.

— Mă rog, asta-i un fel de consolare, surâse crispat poliţista. Străbătu încăperea până la scoica aşezată pe masa de lângă uşă. O luă în mână şi-o ţinu mult timp aşa, privind-o.

Moon se întinse pe canapea, cu trupul greu ca plumbul, cu mintea amorţită de povara excesivă; întrebându-se cum va depăşi zorii zilei de mâine pentru a înfrunta anii îndelungaţi ai viitorului.

— Trebuie să mă-ntorc la...

PalaThion ridică ochii, când o altă bătaie răsună la uşa casei. Sibila se ridică în capul oaselor, cu mâinile încordate, în timp ce Jerusha dispăru în vestibul.

Se auzi zgomotul deschiderii uşii, apoi nişte oameni intrând în hol...

— Tu! exclamă o voce dezgustată. O voce pe care o cunoştea...

Moon se ridică în picioare şi se repezi de-a curmezişul camerei. Văzu trei siluete conturându-se în lumina ce venea de afară prin uşa deschisă, zări părul roşu pictat cu aur.

— Stai aşa! Nu te grăbi să tragi concluzii pripite, Sparks. PalaThion îi strânse braţul cu putere atunci când el încercă să fugă din casă. Dacă asta era o capcană, acum ai fi fost în închisoare, nu în salonul meu.

— Nu... nu-nţeleg. Sparks se linişti sub apăsarea mâinii ei, dar pe faţă continua să i se citească confuzia.

— Nici eu nu sunt prea sigură că-nţeleg.

Poliţista îi dădu drumul. Tatăl lui stătea lângă ea, arborând un zâmbet liniştitor.

— Sparks...

Tânărul îşi înălţă capul.

— Moon! Se năpusti înspre ea.

Fata întinse braţele în întâmpinarea lui. Sparks intră în camera unde ea se odihnise până mai înainte; dincolo de punctul unde se întâlniră cele două inimi îndrăgostite, restul lumii încetă să mai existe.

— O Moon! Moon..., îi şopti Sparks la ureche, oprind vorbele ei cu un alt sărut.

— Sparkie... buzele sibilei simţiră gustul lacrimilor, vocea îi suna subţire şi fără vlagă, ca a unui copil.

— Sparks. Amândoi ridicară privirile la auzul vocii lui Sirus. Trebuie să te părăsesc. Acum că te afli... pe mâini sigure, zâmbi el cu tristeţe.

Sparks încuviinţă din cap, se desprinse încetişor din braţele lui Moon şi reveni lângă tatăl său. Moon îi privi îmbrăţişându-se pentru ultima oară, simţind durerea în propria ei inimă, apoi Sirus ieşi în aleea zgomotoasă. PalaThion închise uşa şi-l privi pe Sparks cu un chip inexpresiv.

Tânărul se strădui să-i susţină căutătura.

— Am să-ţi spun tot ce ştiu despre Sursă. Asta vrei, nu-i aşa, ca să mă laşi să plec... asta-i tot ce vrei? repetă el, de parcă nu-i prea venea să creadă.

Poliţista încuviinţă, dar faţa îi era încordată.

— Uite ce-i, Comandante.., Nu ştiu de ce faci asta... ştiu doar că n-o faci pentru mine. Dar vreau să ştii că-mi pare rău... se grăbi el să adauge, deşi ştiu că asta nu rezolvă nimic, nu schimbă nimic, nici măcar nu înseamnă nimic. Dar, îmi... îmi pare rău. Îşi întinse braţele în lături.

— Înseamnă ceva, Dawntreader. PalaThion părea cu adevărat surprinsă să-şi dea seama că într-adevăr avea importanţă.

— Oricum există un singur lucru pe care-l pot face pentru dumneata, spuse el pe neaşteptate.

Se repezi cu paşi mari către capătul opus al încăperii şi smulse din perete ceasul cu cadran urât. Moon îl privi, nevenindu-i să creadă când îl văzu azvârlind ceasul pe podea şi călcându-l în picioare. Sparks zâmbi, frecându-şi mâinile:

— Dacă detestai acest loc, aparent fără nici un motiv, atunci iată motivul, un transmiţător subsonic integrat în mecanismul orologiului. Reveni lângă Moon şi-i prinse mâna parcă temându-se că fata va dispărea. Ar mai putea exista şi altele despre care eu să nu ştiu.

Conştiinţa anilor de agonie inutilă, de punere sub semnul întrebării a propriei ei sănătăţi mentale... conştiinţa că în sfârşit acea senzaţie încetase să mai existe – toate astea se puteau citi pe faţa lui PalaThion.

— Dintotdeauna am intenţionat să transformăm muzeul acesta într-o cameră adevărată. Dar, într-un fel sau altul, niciodată n-am ajuns s-o fac... O decepţie încărcată de tristeţe se instală din nou pe chipul ei. Aşa deci, Moon. Ai obţinut tot ceea ce ai avut în gând când ai venit aici. Mă bucur, de dragul cuiva. După ce Sparks depune mărturia, din punctul meu de vedere amândoi încetaţi să mai existaţi. Acela va fi sfârşitul lungului şir de probleme pe care mi le-aţi pricinuit... Acum sper doar că puteţi să le rezolvaţi şi voi pe-ale voastre. Trecu pe lângă ei şi dispăru în camerele din spate ale apartamentului.

— Ce-a vrut să spună? se întoarse Sparks către fată.

Moon clătină din cap, evitându-i privirea.

— Presupun că se referea la tot ceea ce s-a întâmplat în ultimul an. „Ultimii cinci ani”, se corectă ea în gând. Şi tot ceea ce urmează să se-ntâmple, după Schimbare. Se uită către masca Reginei Verii.

— Ce-i asta? întrebă el urmărindu-i căutătura.

— Masca Reginei Verii.

Îl simţi cum devine rigid şi se retrage din faţa ei.

— A ta? Tu ai câştigat-o? Vocea tânărului se înăspri. Nu! N-ai fi putut să... n-ai fi putut să câştigi... doar dacă n-ai trişat.

Moon se uită în ochii lui, îşi văzu reflecţia acolo şi văzu reflecţia lui Arienrhod.

— Am câştigat pentru că aşa era predestinat să se-ntâmple! Trebuia să câştig... şi nu pentru mine însămi!

— Presupun c-ai făcut-o pentru Tiamat! Aşa zicea şi ea, întotdeauna. Rămase în continuare departe de fată.

— Sunt sibilă, Sparks, şi de-asta am câştigat şi da, îmi pasă într-adevăr de Tiamat, şi lui Arienrhod îi pasă. Ea a văzut mai bine decât oricare altul cum era această lume şi ce-a devenit, şi cum va înceta iar să mai fie... Şi a ţinut la tine, nu poţi să negi asta.

Sparks îşi plecă brusc ochii. Moon simţi născându-i-se în piept mai multe feluri de durere.

PalaThion reveni îmbrăcată în uniformă, trecu pe lângă ei şi ieşi, fără un cuvânt. Uşa de la intrare se deschise si se-nchise în spatele ei, separându-i iarăşi de lumea care sărbătorea pe străzi. Moon îşi plimbă degetele peste serpentinele atârnând până la pământ ale măştii Reginei Verii. Masca ei... „Masca mea”.

— Sparks, crede-mă te rog, ce-ţi spun este adevărat. Faptul că am devenit Regină este doar o parte dintr-un fenomen mult mai mare şi mai important decât tine, sau decât mine. Nu-ţi pot explica asta acum... Ştia, cu suferinţă în suflet, că tânărul nu fusese niciodată menit să afle acest lucru, dintotdeauna el fusese inamicul acelei simţiri fără formă care o conducea pe ea. Noi însă trebuie să oprim exploatarea extraplanetară a Tiamatului. Când am fost plecată de-aici, am cunoscut un sibil pe Kharemough. Am aflat că există sibili pe toate planetele Vechiului Imperiu; singurul motiv al existenţei lor este acela de a ajuta lumile să se refacă şi să înveţe iar tot ce trebuie. Eu pot să răspund la orice întrebare. Văzu cum ochii lui se măresc şi devin atenţi. Cât timp am stat pe Kharemough, am început şi eu să observ ceea ce-ai văzut tu mereu, progresul, tehnologia,... miracolele făcute de extraplanetari şi faptul că ei nu le consideră magie. Cei de-acolo înţeleg mult mai multe... ei nu trebuie să se teamă de boli, de oase rupte, sau de naşterea copiilor. Mama ta n-ar fi murit... Avem şi noi tot dreptul să trăim astfel, altfel n-ar fi existat sibili pe planeta asta.

Moon zări foamea din ochii tânărului, foamea pentru tot ceea ce văzuse ea şi el nu avea să vadă niciodată. Continuă să vorbească:

— Semenii noştri sunt fericiţi aşa cum trăiesc. Dacă vor începe să caute puterea, să dorească ceea ce n-au, atunci vor sfârşi precum Iernaticii. Precum noi doi.

— Şi ce nu-i în regulă cu noi? Nimic!

Ea clătină din cap.

— Noi dorim cunoaşterea, ne cerem drepturile care ni se cuvin. Asta-i tot. Extraplanetarii vor să credem că e rău să fii nemulţumit de ceea ce ai. Dar nu-i mai rău decât să fii satisfăcut cu ce ai. Schimbarea

nu constituie un rău, schimbarea e viaţa. Nu există nimic în totalitate bun, sau în totalitate rău. Nici măcar Carbuncle. E ca şi marea, are mareele sale, fluxuri şi refluxuri... Nu contează ce decizi tu să faci cu viaţa ta, atâta timp cât nu ai dreptul să alegi nimic. Noi nu avem nici o alternativă. Iar mersii nici măcar nu au dreptul să trăiască. „Iar ei trebuie să trăiască... ei sunt cheia tuturor lucrurilor".

— Bine, bine, se strâmbă Sparks. Tu ai crezut că-i important să faci ceva! Cineva trebuie să-ncerce să schimbe această situaţie. Dar de ce tocmai noi? Strânse medalia în palme. Ştii, ta... tatăl meu spunea că ne-ar putea lua de pe Tiamat. Ar putea aranja să mergem pe Kharemough. Ar fi atât de simplu...

— Pe Kharemough nimeni nu are nevoie de noi. Aici suntem necesari.

Kharemough, Piaţa Hoţilor, cerul nopţii gândi ea. „Ar fi atât de simplu. Chiar dacă o să putem planta seminţele aici, n-o să vedem niciodată strângerea recoltei din final, nu vom şti niciodată dacă am pierdut sau am câştigat...".

— Datorăm ceva ambelor locuri, dar datoria o putem plăti numai aici, adăugă ea cu glas înfiorat.

— Unele lucruri nu pot fi niciodată răsplătite. Sparks se apropie de fereastră, Moon văzu pe cineva de afară făcându-le semn cu mâna. Şi dacă trebuie să stăm aici, în Carbuncle, în palat... Se întrerupse. Moon, nu ştiu dacă am să pot rezista acestei încercări. Nu pot s-o iau de la capăt, în acelaşi loc unde am...

— Priveşte la cei de pe stradă, insistă ea. Asta e Noaptea Măştii, noaptea tranziţiei. Nimeni nu este aşa cum a fost, sau cum va fi... noi nu suntem nimic, potenţialul nostru este infinit. Se spune că atunci când îţi dai masca jos, te cureţi de toate păcatele rămânând liber să uiţi şi s-o iei de la-nceput. „Liberă să dovedesc minţii sibile că tu eşti exact aşa cum te văd, că nu mai porţi masca morţii pe chip".

Se alătură tânărului la fereastră.

— Nimic nu va mai fi la fel după noaptea asta. Nici măcar Carbuncle. Văraticii vin aici, aşa cum încearcă şi viitorul să facă. Va fi o lume nouă, şi nu cea a lui Arienrhod. „Dar va fi totuşi şi-a ei, va fi mereu". Rămase cu gândul acesta ştiut şi nerostit. Şi-ţi promit că n-am să mai pun niciodată piciorul în palatul ăla. „Şi n-am să spun nimănui motivul".

El o privi surprins, când crezu ceea ce vedea; simţi cum uşurarea îi umple inima şi chipul. Totuşi oftă, iar Moon simţea încă depărtarea dintre ei.

— Nu-i de-ajuns. Am nevoie de timp... ca să pot uita, ca să-mi recapăt încrederea în mine... şi în noi. O noapte nu ajunge. Poate că nu va fi de ajuns o viaţă întreagă.

Se întoarse iar cu faţa spre geam.

Moon privi lumea de pe stradă, incapabilă să se mai uite la el, lăsă mulţimea să se estompeze şi să-i alunece dincolo de focarul privirii, pete uleioase de culoare pe suprafaţa netedă a unei ape. „Aici nu plouă niciodată. Ar trebui să plouă... nu există niciodată curcubee”.

— Am să aştept, spuse ea muşcând din cuvinte, încercând parcă să le oprească să n-o înăbuşe. Dar nu va dura atât de mult. Găsi mâna lui pe pervazul ferestrei şi i-o strânse. În seara asta obligaţia mea este să fiu fericită. Ăsta trebuie să fie Festivalul nostru, să-l purtăm veşnic cu noi în amintire. Este ultimul Festival şi ne vom aminti de el. Vrei să mergem afară, pe stradă, şi să ne sfârşim vieţile aşa cum ne-a fost menit s-o facem? Poate, dac-am încerca, am reuşi să facem din seara asta una pe care să ne-o amintim întotdeauna.

El încuviinţă din cap, un zâmbet firave îi răsări pe buze.

— Am putea să încercăm.

Sibila privi din nou către Masca-Reginei Verii, văzându-i faţa acoperită de multe alte feţe, ale tuturor celor care sacrificaseră atât de mult pentru ca masca să fie a ei acum. O singură faţă...

— Dar mai întâi... trebuie să spun cuiva rămas bun. Îşi muşcă buza, încercând să mascheze o durere cu alta.

— Cui? îi căută privirile Sparks.

— U... unui extraplanetar. Un inspector de poliţie. Am evadat, împreună cu el de la nomazi. Acum e în spital.

— Un Albastru? Tânărul încercă să-şi recapete tonul normal al vocii. Atunci e mai mult decât un Albastru pentru tine, e un prieten.

— Mai mult decât un simplu prieten, spuse ea cu voce slabă şi înfruntându-l cu privirea, aşteptându-l să înţeleagă.

— Mai mult decât... Sparks se încruntă şi ea-l văzu îmbujorându-se la faţă. Cum ai putut? Vocea lui se frânse precum un băţ rupt. Cum ai putut tu... Cum am putut eu? Noi. Noi...

Moon îşi plecă privirile.

— Eram pierdută în furtună şi el a fost ancora mea, iar eu am fost ancora lui. Când cineva te iubeşte mai mult decât te iubeşti tu însuti...

— Ştiu. Tânărul îşi eliberă mânia printr-un suspin. Dar cum va fi... acum, tu şi cu el? Şi cu mine?

Ea îşi plimbă degetele pe piepţii multicolori ai tunicii de nomad.

— El nu mi-a cerut să rămânem împreună pentru totdeauna. „Pentru că ştia că nu poate”. El a ştiut mereu că nimeni nu-ţi putea lua locul în inima mea. „Deşi el ar fi încercat, a vrut să-ncerce; a-ncercat”. Simţi chipul lui BZ încercând să se interpună între faţa ei şi cea încruntată a lui Sparks. Nimeni! continuă, clipind cu putere. El... el m-a ajutat să te găsesc. „A abandonat totul, mi-a dăruit atât de mult; iar eu ce i-am dat? Nimic”. Trebuie să ştiu, să fiu sigură, că el va... va fi bine, când va pleca de-aici, de pe planetă.

Sparks râse, răguşit.

— Iar cu noi cum rămâne? Va fi totul în regulă după plecarea lor? Când noi vom fi aceia care ne vom împotmoli, când vom continua să trăim cu amintirile lor privind peste umerii noştri, amintindu-ne cum ne-am rupt legământul nostru, promisiunea noastră... şi am încălcat-o, şi iar am încălcat-o?

— Vom face alt legământ. Pentru sufletele noastre renăscute, mâine. „După noaptea asta”. Îşi luă masca de Regină a Verii. „După zorii zilei de mâine”. Dar cred că în adâncul inimilor noastre nu l-am încălcat niciodată pe cel vechi.

El o sărută o dată înainte să-şi pună masca.

— Ce facem cu masca pentru tine? întrebă Moon.

— Nu, clătină Sparks din cap. N-am nevoie de mască. Mi-am dat-o deja jos.

52

— Ee, al dracu' de sigur că n'aşa me-am imaginat să-mi petrec Noaptea Măştii.

Tor se întrerupse ca să-şi umple gura cu o altă prăjitură a beţivului excesiv de dulce şi îmbibată cu alcool, aflată în sacul pe care-l purta în mână, făcând tot ce putea mai bine ca să-şi aline trupul şi mintea împotriva durerii apropiatului sfârşit al lumii. Trase masca la locul ei şi se agăţa de trupul voluminos şi robust al lui Pollux, o insulă de sprijin în mijlocul puhoaielor de omenire care începuseră să se mai rărească.

— Cu nimic al'ceva decât o buca' de metal rece să mă-ncălzească şi-un viitor în care-am să curăţ peşte. La naiba, io am rău de mare şi-n cadă. Şi urăsc peştele, lua-l-ar dracu'!

— Nu eşti singura, surioară!

O siluetă mascată flutură din mâini în semn de dezgust împărtăşit şi dispăru după alesul ei prin uşa demolată a unui depozit, căutând un loc mai intim. Tor se uită invidios după ei; Pollux privea neutru, fix, în josul Străzii. Aproape toţi care mai erau pe-acolo trebuiau să-şi fi găsit perechile de-acum.

— Îmi pare rău că lucrurile au luat o întorsătură proastă pentru tine, Tor, vorbi pe neaşteptate Pollux. Dacă vrei să-ţi petreci timpul cu o fiinţă umană, nu mă deranjează.

Femeia îi aruncă o privire, cu vaga convingere iraţională, că l-ar fi deranjat de fapt foarte mult.

— Năă. Po' să fac asta în or'şice noapte... da' asta-i ultima în care te mai văd.

El nu-i răspunse.

Făcuseră o călătorie sentimentală în josul Străzii, până la docurile şi depozitele oraşului de jos, pentru că Tor decisese că prefera să-şi petreacă această ultimă noapte a lumii ei în locurile copilăriei, ale originilor, amintindu-şi de tinereţe, retrăind zilele când nu aspirase niciodată să devină ceea ce ajunsese în final. Sperând că dacă putea să-şi aducă aminte de perioada când toate acestea nu existau, era posibil ca ele să nu mai conteze atât de mult atunci când urmau să dispară.

Se întrebă cine conducea cazinoul în noaptea asta – „Oare cine a rămas?" – sau dacă-l mai conducea cineva. Chiar şi Herne dispăruse, prin vrăjile ciudate ale lui Moon Dawntreader. „Ducă-se-n iad". Se întoarse doar atât cât să-şi strângă cele câteva lucruri pe care voia să le păstreze din vremea când fusese Persefona şi le lăsase apoi la fratele ei vitreg. Nu-l mai văzuse de mult timp şi nu reuşise să-l vadă nici în

seara asta; plecase deja în oraş când mersese la el. Dar, oricum, ei nu fuseseră niciodată prea apropiaţi între ei.

— Polly, în seara asta eşti cea mai apropiată fiinţă pe care-o pot numi pr'eten, oftă ea. Poate c-aşa ai fost mereu. Se aşeză pe o ladă abandonată într-o grămadă de vechituri simţindu-se confortabil îmbrăcată în salopeta ei cea veche şi înconjurată de ambianţa odată familiară. N-ai cârtit niciodată, indiferent cât te-am muncit, sau cât de multe porcării ţi-am dat să faci... Bine'nţeles, cred că oricum nu poţi să te plângi, aşa că asta nu dovedeşte nimic, nu-i aşa?

Mai mâncă o prăjitură. În faţa ei, Pollux şedea proptit răbdător pe cel de-al treilea picior al său. Tor văzu o luminiţă roşie începând să clipească pe pieptul lui; încercă să-şi dea seama ce putea însemna, dar pur şi simplu nu ştia de unde s-o ia.

— Sentimentele tale nu-s niciodată cu adevărat rănite, undeva în interiorul tău? Nu reuşesc niciodată să te insult, să te ofensez, sau să te jignesc cumva? Zeilor, sper că nu te-am insultat niciodată, fiindcă tu ai fost mereu aşa de bun cu mine... smiorcăi exagerat de sentimentală.

— N-ai putea niciodată să mă ofensezi, Tor.

Ridică privirea spre chipul lui de nepătruns, încercând să interpreteze înţelesul cuvintelor rostite inexpresiv.

— Vorbeşti serios? Vreau să spun, crezi într-adevăr ce spui? Vrei să zici că... Îţi plac?

— Vreau să spun „Îmi placi", Tor. Da, exact aşa.

Chipul fără faţă se uită la ea.

— Păi, ce ştii tu? zâmbi femeia. Credeam că ţie nu-ţi este permis. Credeam că nu poţi... Să simţi ceva, vreau să spun. Mereu am crezut că eşti... of, cam tâmpit. Fără supărare, adăugă ea repede.

— Corpul meu conţine un calculator foarte sofisticat, Tor. Sunt programat să judec numai când este vorba de legalităţi. Dar la nivelul meu de complexitate este foarte greu să nu gândesc. Am nevoie de o permanentă reajustare.

— Aha, încuviinţă ea din cap. Cred că întotdeauna am ştiut că erai mai mult decât un simplu dispo'itiv de-ncărcare. Vreau să zic, unde-ar învăţa un dispo'itiv de-ncărcare cum să-mi coafeze păru'? Sau... Cuvintele se stinseră pe măsură ce-şi aduse aminte. Sau să ciripeşti Albaştrilor fiecare cuvânt nelalocu' lui spus de cineva pe Stradă. Ridică din umeri. Sau să-mi salvezi viaţa, nu, Polly...? Întinse mâna şi-l bătu uşor cu palma pe piept. Of, la naiba... am avut şi vremuri bune, nu-i aşa? Ţi-aduci aminte când mi te-a 'ncredinţat bătrânul Prinţ al Furtunii? O, zei, eram atât de mândră de mine! Ştii, credeam că sarcina asta de a te avea în grijă urma să fie cel mai de seamă moment al vieţii mele! Cin' ş'ar fi imaginat... Dar într-un fel, poate caşa a fost. Ş'apoi, n-am avut nici un fel de regrete. Nu ştiu. Îşi trecu mâna prin

părul ciufulit. Cred c-o să-mi ia mult timp să-mi imaginez ce-a-nsemnat să fiu Persefone. Îşi privi mâinile, care de multă vreme nu mai aveau urme de bătături. La ce foloseşte lumina aia care sclipeşte pe tine? Am uitat să fac ceva pen' tine? Se ridică nesigură pe picioare.

— Nu, Tor. Asta înseamnă că-mi expiră contractul.

Surpriza o lovi din plin.

— Oh. Ştiu... vreau să spun, ştiu că se termină în seara asta. Dar...

„Am crezut că poate nu-şi dă seama nimeni". Înghiţi cu lăcomie ultima dintre prăjiturile beţivului, mototoli cu ciudă ambalajul şi-l azvârli cât colo. Resturile şi gunoaiele din timpul Festivalului murdăreau strada ori încotro ajungea cu privirea.

— Vrei să pleci acum?

— Nu, Tor. Pollux se uită la ea inexpresiv. Dar dacă nu ajung curând la sediul central al poliţiei, voi înceta să mai funcţionez şi voi paraliza.

— Ah, repetă femeia. Nu ştiam asta. Atunci, e mai bine să pornim acum.

Se prinse de braţul lui gros, paralelipipedic, ca să poată menţine aceeaşi direcţie când revenirā în strada aglomerată şi o luară în susul dealului. Tor se uită în spate în timp ce mergeau; după o vreme ameţi şi trebui să se uite iar drept înainte.

— Ce-o să se-ntâmple cu tine, Polly? Unde-ai să te duci dup' aia?

— Nu ştiu unde voi fi trimis, Tor. Dar în primul rând voi fi reprogramat cu noi informaţii. Voi uita tot ce s-a întâmplat aici.

— Ce? Îl sili să se oprească, înfigându-şi tocurile în caldarâm. Vrei să spui c-ai să uiţi tot ce ştii despre Carbuncle? Tot ce ştii despre mine?

— Da, Tor. Tot ce nu este esenţial. Tot. Tot. Se întoarse către ea. Eu îţi plac, Tor?

— Păi, sigur că da, clipi femeia. Cum crezi c-aş fi scos-o la capăt fără tine în toţi anii ăştia? Nu era însă de-ajuns să zică numai atât şi, într-un fel, văzu asta când se uită la el, deşi acolo nu exista nimic asemănător unei feţe. Vreau să spun... Îmi placi cu adevărat. Ca un prieten în toată puterea cuvântului. Ca o fiinţă adevărată. De fapt, dacă n-ai fi fost doar o maşină, ştii, poate-am fi putut chiar să... Ea râse sfioasă. Ştii tu.

— Îţi mulţumesc, Tor. Pollux făcu o mişcare ce putea fi considerată drept o încuviinţare şi porniră iarăşi la drum.

În apropierea Aleei Albastre, trecură pe lângă un grup mic de cheflii mascaţi, care coborau, târând în urma lor o trenă de muzică şi bună dispoziţie.

— Uite, Polly, aia-i Regina Verii! Ăla-i viitoru' care trece pe lângă noi.

În mijlocul menajeriei de măşti, Tor zărise o faţă care nu se

ascundea, un chip ciudat de familiar încoronat de un păr roşu ca focul... „Sparks Dawntreader?” Încercă să se uite mai bine la chipul acela, dar fu din nou ascuns de cei din jurul lui.

Nu... Clătină din cap, refuzând să creadă ce văzuse. „Nu putea fi el. Nu putea”.

Pollux încetini şi amândoi cotiră către intrarea în Aleea Albastră.

53

Jerusha oftă; se afla la biroul serviciului de noapte, sprijinită comod pe spătarul scaunului, în timp ce ochii îi hoinăreau prin încăperea aproape pustie. Practic toţi cei aparţinând forţei de poliţie se aflau în oraş, patrulând în această ultimă noapte a Festivalului; îndatorirea finală, şi cea mai enervantă, de îndeplinit pe Tiamat. Neavând nimic de sărbătorit, Jerusha nu suportase ideea să vadă restul mulţimii petrecând fără ea, aşa că rămăsese de gardă la sediul central. Avusese de rezolvat câteva probleme foarte importante, totuşi fusese surprinsă că noaptea era groaznic de lungă şi de pustie. „Pustie... ăsta-i cuvântul potrivit ca s-o descriu”. Oftă din nou, dând radioul un pic mai tare, să înăbuşe glasul viitorului. „O, zei, oare era mai rău să nu fi ştiut ce urmează să se-ntâmple cu mine, sau să fi ştiut cu siguranţă?”

Tor Starhiker se foi şi se frecă la ochi; stătea tot pe banca de-a lungul peretelui, unde căzuse moartă de somn cu vreo două ore în urmă. „Leşinată, mai degrabă”. Jerusha o putuse mirosi foarte clar când îl adusese înăuntru pe robotul Pollux... sau mai degrabă el o adusese pe ea, duhnind a băutură şi copleşită de sentimentalisme ieftine. Robotul-poliţist stătea nemişcat la capătul banchetei, părând că o supraveghează. Jerusha găsea greu de crezut că cineva fie el treaz ori beat putea să aibă sentimentul acela exagerat faţă de un robot. „Dar cine ştie? Presupun că în ultimele zile ea a pierdut ceva mai mult decât un robot.” Dacă Tor voia să-şi petreacă aceste ultime ore ţinând mâna lui mecanică – sau să se drogheze până îşi pierdea minţile – era numai şi numai treaba ei.

Jerusha scoase un pachet de iestas, cel mai puternic drog de care avusese curajul să se atingă în ultimii cinci ani. Începuse să trimită un mesaj familiei lui LiouxSked. pe planeta Portul Nou, spunându-le ce reuşise în sfârşit să afle... „Fie ca acest lucru să le facă lor mai mult bine decât mi-a făcut mie”.

— Ce...? Tor tresări şi se ridică brusc în capul oaselor, căscând. Aahh. Îşi apăsă mâinile pe cap şi pe stomac. S-ar putea nici să nu mai trăiesc până când se instalează Vara aici.

Poliţista schiţă un zâmbet, sprijinindu-se de consola calculatorului.

— Dacă ai de gând să vomiţi, du-te la toaletă, nu fă mizerie aici.

— Sigur. Tor îşi propti capul în mâini. Oricum, cât e ceasul?

Jerusha îşi privi în treacăt ceasul.

— E aproape vremea să pornesc către docuri. Emise un apel pe frecvenţa de comunicaţii, ca să cheme câţiva oameni să supravegheze sediul cât timp era plecată şi s-o însoţească în ultima ei îndatorire ce-o avea de îndeplinit pe această planetă.

— Vrei să spui, pentru... sacrificiu? (Jerusha aprobă din cap). Hm. Păi, ştii, voiam să-ţi spun... mulţam că m-ai lăsat să-l ţin pe Polly aci pân' la sfârşitu' contractului. Vreau să spun, ştiu că tu ştiai c-am auzit... ştii tu... Ridică din umeri.

— Nu-mi aduce aminte. Jerusha se sculă brusc, întinzându-se. „Slabă, PalaThion, ai fost slabă", gândi ea, simţind o plăcere sadică să recunoască acest lucru.

— Păi, încă Polly ş' cu mine... Tor se întrerupse întorcându-se către robot în momentul în care altcineva intră în sediul poliţiei, un bărbat înalt, un extraplanetar.

Jerusha se prinse de colţul biroului.

— Miroe!

El trecu de Tor şi se opri în mijlocul încăperii.

— Jerusha. Vocea lui părea la fel de uimită. N-am crezut c-am să te găsesc aici... dar nu ştiam unde să te caut în altă parte.

Arăta de parcă n-ar fi ştiut ce să-i spună dacă ar fi găsit-o. Era îmbrăcat ca orice marinar Iernatic, cu o barbă nerasă şi ţepoasă.

— Da, sunt încă la datorie, Miroe. Până la venirea Noului Mileniu, replică ea cu o amărăciune prostească în glas.

— Mi-a fost teamă că n-am să ajung la timp în Carbuncle – vremea a fost urâtă în josul coastei. (Jerusha îşi dădu seama că arăta foarte obosit). Încă o zi dacă întârziam, ar fi fost prea târziu, aţi fi fost deja cu toţii plecaţi.

Ea clătină din cap, păstrându-şi chipul şi vocea calme.

— Nu. Mâine încetăm să mai existăm pe planetă doar din punct de vedere tehnic, dar mai durează câteva zile până să ne convingem că n-am uitat ceva esenţial pe-aici. Ce cauţi aici, Miroe? Oamenii tăi mi-au spus... au zis că nici măcar nu ştiu unde-ai plecat.

— A fost o decizie luată sub impulsul unei clipe. Ochii lui cercetară colţurile goale ale încăperii. Nu mi-am planificat să fac această călătorie. Doar zeii ştiu că nu-mi permite timpul. Au mai rămas prea multe... pregătiri de făcut, să le-arăt oamenilor mei cum să-şi rezolve problemele cu noile metode... noile metode vechi.

Jerusha avea sentimentul că auzea mai multe decât înţelegea; poate mai multe decât voia să ştie.

— Pleci în afara planetei? întrebă Tor brusc interesată. Ngenet îi aruncă o privire de parcă abia atunci observase că în sediul poliţiei mai există şi altcineva. Îţi cauţi nevastă, frumuşelule? Bărbatul o examină cu blândeţe, doar parţial surprins.

— Poate. Dar nu una care vrea să părăsească Tiamatul, pentru că eu nu plec de pe Tiamat.

Se uită iarăşi spre Jerusha şi continuă să străbată încăperea.

— Oh! Exclamaţia era mai mult neîncrezătoare decât dezamăgită. Mulţumesc că m-ai avertizat. Cine vrea să se mărite cu un ţăcănit la

cap. Corect, Pollux?

— Cum spui tu, Tor.

Ea râse tare, fără un motiv evident.

Jerusha se rezemă de birou.

— Deci, rămâi într-adevăr aici pentru tot restul vieţii tale. Veşnic... Era complet dezamăgită, deşi ştia că n-avea nici un drept să fie. N-ai venit aici că să-ţi iei zborul odată cu noi.

— Nu, Tiamat este casa mea. Nimic nu mi-a schimbat sentimentele în legătură cu acest lucru şi nici nu mă aşteptam ca tu să-ţi fi schimbat hotărârea, adăugă bărbatul cu un ton uşor resemnat.

— Nu.

Jerusha îşi auzi slăbiciunea din glas şi simţi momentul de ezitare care-ar fi trebuit să fie unul de siguranţă. El însă se aşteptase la replica ei hotărâtă şi nu auzi nimic. Dădu din cap, resemnat; ne mai continuând discuţia, acceptând fără comentarii decizia ei, la fel cum făcuse şi mai înainte, la ultima lor întâlnire. De parcă acest lucru n-avea nici o importanţă.

— Atunci, de ce-ai mai venit? întrebă poliţista, puţin cam avântată. Ai spus că nu vrei să vezi Festivalul.

— Nici nu doresc. Vocea lui sună la fel de tăioasă. Am venit doar ca să-ţi spun rămas bun. Asta-i singurul motiv.

„Singurul motiv?” Simţi cum se înroşeşte la faţa de surprindere şi stânjeneală. „La naiba, Ngenet! Nu te-nţeleg de loc”. Nu întrebă totuşi de ce nu reuşise Ngenet să-i pună întrebarea, n-avea s-o facă în locul lui.

— Eu... ăăă, sunt bucuroasă c-ai venit. Sunt onorată c-ai bătut atâta drum doar ca să-mi spui la revedere. Aruncându-i o privire sfioasă lui Tor, încercă din răsputeri să nu lărgească golul creat între ea şi Ngenet, ba chiar să-l mai reducă puţin. În felul acesta, pot să-ţi comunic direct noutăţile: tânăra ta prietenă, Moon, este în viaţă.

— Moon? Bărbatul scutură capul, dându-şi părul pe spate. Cum? Nu pot să cred... Râse şi ea văzu iarăşi însufleţindu-se ceva pe chipul lui, ceva care crezuse că a dispărut veşnic în ziua aceea neagră pe plajă.

— A fost luată de nomazii Iernatici, dar a reuşit să evadeze împreună cu unul dintre inspectorii mei, care căzuse prizonier la ei.

— Atunci, înseamnă că-i aici, în oraş? Jerusha îl văzu întorcându-şi brusc privirile către partea interioară nevăzută a sediului poliţiei. Unde-i?

— Nu-i într-o celulă, Miroe. Poliţista se îndreptă, încetând să se mai sprijine de birou. După câte ştiu eu domneşte asupra Festivalului împreună cu vărul ei Sparks. Este Regina Verii.

Ngenet o privi uluit, şi la fel şi Tor. Dar expresia bărbatului se schimbă din nou, în ceva mai personal şi mai clarvăzător.

— O Regină mai bună decât ea nu putea să fie aleasă... Îţi

mulţumesc, Jerusha.
— Mie? Dar n-am avut nici o legătură cu chestia asta.
— Ba dimpotrivă, ai fi putut opri totul.
Poliţista aproape că zâmbi.
— Nu. Nu cred că cineva ar fi putut opri evenimentele, indiferent în ce fel.
— Poate că nu, surâse el. Deci, l-a găsit pe vărul ei, Sparks? După atâta vreme?
— Şi l-a înhăţat chiar din budoarul Reginei Zăpezii. El era Starbuck.
— O, zei... Faţa lui se goli de expresie. Starbuck! Cuvântul răsună la fel de urât şi pe buzele sale. Şi... şi Moon?
— Ştiu, aprobi Jerusha. Ciudaţi amanţi, o sibilă şi-un monstru. Dar l-am cunoscut înainte ca Arienrhod să fi pus gheara pe el – la fel cum îl cunoscuse Moon. Ea tot pe băiatul acela continuă să-l vadă, chiar dacă acum ştie adevărul. Poate ea are dreptate, poate nu, cine ştie? Slavă zeilor, nu e treaba mea să judec aceste lucruri.
— Vrei să spui că lui i-ai dat drumul? Asta nu-i şterge faptele. Nu le schimbă cu nimic! Din glasul lui Ngenet se înălţă mânia.
„Deci până şi tu te-ai răzbuna, trecând peste justiţie, dacă rana ar fi destul de adâncă”, gândi ea. „Chiar şi tu. Şi în toţi anii ăştia, am crezut că eşti al naibii de sfânt”. Nu era dezamăgită, ci doar uşurată că înţelesese în sfârşit că până şi el era om, având tot dreptul la emoţii şi greşeli umane.
— Ştiu, Miroe... O vor şti şi ei. În cea mai frumoasă zi a vieţii lor, trecutul se va ridica între ei precum un mormânt deschis, îndepărtându-le fericirea aidoma fumului unui rug funerar.
Jerusha văzu luptându-se pe faţa bărbatului două sentimente contradictorii, cunoaşterea a ceea ce făcuse Starbuck împotriva mersilor şi tot ceea ce simţea el faţă de Moon.
În sfârşit, el coborî privirea, smuci scurt din cap, într-un gest de acceptare a realităţii.
— În plus, am prins-o pe adevărata vinovată... Arienrhod, despre ea e vorba. Ea l-a pus să facă toate lucrurile acelea teribile. A încercat chiar să pună mâna pe oraş prin declanşarea unei epidemii în rândurile Văraticilor, dar n-a reuşit să-şi ducă planul la bun sfârşit. În zorii acestei zile, domnia ei prelungită în mod nenatural va ajunge la un sfârşit nenatural.
Ngenet ridică iar ochii.
— A-ncercat ea să facă asta? Regina Iernaticilor?
— Ţi-am spus ce era ea, şi ţi-am spus că voi avea grijă ca vinovaţii să plătească. Aşa că mi-am ţinut toate promisiunile. „Cu excepţia celor pe care le-am făcut faţă de mine însămi”.
— Atunci îţi datorez din nou mulţumiri pentru c-ai avut grijă să se facă dreptate. O justiţie adevărată, nu una oarbă, încercă el un surâs.

La ultima noastră întâlnire, ca şi la prima dealtfel… Jerusha, unde vei pleca de aici? Unde-i viitorul tău post?

Ea se îndepărtă brusc de birou.

— Sunt trimisă pe Marele Albastru.

Ocoli scurt încăperea, trăgând tot timpul de mânecile uniformei.

Văzând că nu mai adaugă nimic, Ngenet ridică din sprâncene.

— Unde e? Sper că nu în lagărele de zgură, încercă el o glumă.

— Ba da. Femeia se răsuci, evident rănită. Exact acolo mă duc. Sunt investită cu conducerea lagărului penitenciar.

— Ce tot spui? Râse stânjenit, incapabil să creadă că răspunsul nu era tot o glumă.

— Nu glumesc, ripostă Jerusha categoric.

Râsul amuţi brusc.

— Tu… să conduci un loc ca acela? Ngenet privi biroul, de parcă se aştepta să-i ofere o explicaţie. Oare Tiamatul este atât de prost apreciat, încât un lagăr penitenciar este considerat o avansare?

— Nu, Miroe. „Eu sunt cea prost apreciată”. Îşi acoperi insigna de Comandant de pe guler cu degetele unei mâini. Poţi spune că asta-i un caz de justiţie oarbă.

— Tu vrei postul ăsta? întrebă bărbatul, mângâindu-şi mustaţa.

— Nu, răspunse ea încruntată. E o fundătură, o insultă… Îşi ţinu respiraţia.

— Atunci, de ce nu plângi? La urma urmei, eşti Comandantul Poliţiei… Se încruntă şi el, încercând să priceapă ceva ce brusc devenise de neînţeles.

Fu rândul Jerushei să râdă absolut fără nici un rost.

— Sunt un obiect al batjocurii, asta sunt. Clătină din cap. Ori mă duc acolo unde-am fost trimisă, ori demisionez.

— Atunci, demisionează!

— La naiba, asta-i tot ce-mi spun bărbaţii! Renunţă… supune-te… nu poţi s-o rezolvi! Ei bine, pot! Mă aşteptam la ceva mai mult din partea ta, dar trebuia să fi ştiut mai bine…

— Jerusha, clătină el din cap, în numele zeilor! Nu mă transforma într-un obiect.

— Atunci nu mă trata ca pe-un obiect.

— Nu vreau să te văd transformându-te într-unul! Şi aşa se va întâmpla, când vei conduce un loc ca ăla… când vei trata alte fiinţe umane ca pe ceva subuman, vei coborî şi tu sub nivelul unei fiinţe umane. Ori îţi va fi distrus umanismul, ori îţi va fi afectată sănătatea mentală. Iar eu nu vreau să-mi aduc aminte de tine aflată pe punctul de a pleca într-acolo sau să mi te imaginez… Gesticulă neajutorat din mâinile sale mari.

— Atunci ce altceva ar trebui să fac? Totdeauna am vrut să fac ceva cu viaţa mea, ceva care să aibă sens, ceva important. Faptul că am

devenit ofiţer de poliţie mi-a oferit această posibilitate. Poate că n-a fost exact aşa cum mi-am imaginat... dar la urma urmei, se întâmplă oare vreo dată aşa? „Dacă ar fi existat ceva...”

— Consideri că ceea ce vei face tu acolo va avea vreun sens? întrebă bărbatul sarcastic şi-şi afundă mâinile în buzunare.

— Am răspuns deja la asta, se întoarse femeia. Cu timpul, poate că voi avea posibilitatea să mă transfer. De altfel, ce altceva pot să fac? N-a mai rămas nimic.

— Poţi rămâne aici, murmură Ngenet, sunând ca o invitaţie nesigură.

Ea clătină din cap, fără să-l privească.

— Şi ce să fac? Nu sunt potrivită în postura de soţie de pescar, Miroe. „Spune-mi că mai există şi altceva”.

Dacă bărbatul avea într-adevăr şi un alt răspuns, acesta fu oprit de sosirea celor doi ofiţeri chemaţi de Jerusha. Aveau în păr confeti de la Festival, iar pe feţe li se citea o uşoară expresie de resemnare, totuşi salutară cu un respect destul de decent.

PalaThion le răspunse la salut, smucindu-şi uniforma şi gândurile ca să şi le pună în ordine.

— Aranjaţi-vă ţinuta, imediat ce Mantagnes ajunge aici, mă veţi însoţi la ceremonia Schimbării.

Chipurile lor se luminară întrucâtva la perspectiva de a avea locuri în primul rând la „spectacolul” sacrificiului uman; când ieşiră din încăpere, aruncară priviri curioase, furişate, către Tor. Stânjenită Jerusha îşi reaminti de Starhiker, până când văzu că aceasta recăzuse într-un somn adânc.

Alături de ea, Miroe rămăsese gânditor, cu privirile aţintite în podea.

— Participi la... sacrificiu? Aidoma lui Tor, el părea să rostească cu dificultate cuvântul. Moartea Reginei Zăpezii?

Poliţista încuviinţă, simţindu-se totuşi stânjenită de acest gând, deşi trăise destui ani cu perspectiva respectivă. „Moartea Reginei Zăpezii. Un sacrificiu uman. O, zeii mei”. Se întrebă totuşi de ce perspectiva execuţiei publice a femeii care o merita din plin, i se părea mult mai groaznică decât pedeapsa din locul unde urma să meargă ea însăşi. Zeii ştiau: o societate care trecea printr-o restructurare totală, având drept rezultat doar două execuţii, se afla foarte departe faţă de cele mai multe societăţi.

— Este ultima mea activitate oficială ca reprezentantă a Hegemoniei. Ca să spun aşa, predau cheile regatului noii Regine.

„Şi o văd pe Arienrhod înecată în regrete”. Şovăind, coborî privirea.

— Vii şi tu, Miroe? Ştiu că nu-i ceva care să-ţi doreşti, aşa că nu-mi vine uşor să te rog s-o faci.

Bărbatul îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, continuând să

privească în jos.

— Da, voi veni. Ai dreptate. Reprezintă ceva despre care niciodată n-am crezut că voi dori să-l văd. Cunoscând însă tot ceea ştiu acum despre ea... Se spune că ar trebui să fie un fel de purificare să asişti la moartea simbolul viu al vechii ordini, ceva de care toţi au nevoie, că să-şi cureţe sufletele. Ei bine, niciodată n-am crezut că am nevoie de asta... dar poate că, la urma urmei, nu sunt cu nimic mai bun decât oricine altcineva.

— Bun venit printre noi, replică Jerusha, fără să zâmbească. Mă-ntorc imediat. Se duse în biroul ei să-şi ia pelerina şi casca.

Când reveni, îl găsi pe Mantagnes aşteptând-o cu o răceală trufaşă. Răspunse inexpresivă la salutul lui şi-i ordonă să preia conducerea sediului.

În drum spre ieşire, se opri s-o scuture pe Tor.

— Trezeşte-te, Iernatico. Aproape s-au ivit zorile.

Tor se ridică în capul oaselor, ştergându-şi cu palmele suferinţa înceţoşată de pe faţă.

— Cobor la ceremonia Schimbării, continuă Jerusha cu glas îmblânzit. Nu ştiu dacă vrei să fii prezentă. Dacă da, atunci poţi să vii cu noi. „Deşi n-am să te învinuiesc dac-ai să vrei să dormi în timpul ei”.

Femeia aprobă din cap, apoi îşi întinse braţele; ochii i se limpeziră.

— Mda... cred că am să vin. Nu pot rămâne veşnic aici, nu-i aşa? întrebă ea retoric. Se ridică în picioare şi se-ntoarse către Pollux, care continua să şadă alături de ea: Mai bine mă duc să văd sfârşitul lumii, Polly, n-o să mai existe un altul. Iar dacă nu-l văd, s-ar putea să nu cred c-a venit.

— La revedere, Tor. Vocea robotului sună mai subţire şi mai posomorâtă decât îşi amintea Jerusha. La revedere.

— La revedere, Polly. Buzele femeii tremurară. N-am să te uit. Ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, Tor. Robotul-poliţist îşi ridică mâinile, imitând un gest de bun rămas.

— Bun băiat.

Se îndepărtă încetişor de el. Privind-o, Jerusha o văzu ştergându-se iute la ochi în timp ce-i urma către ieşirea din sediul poliţiei.

54

Arienrhod îşi ocupă locul pe maldărul de blănuri albe care acoperea în întregime carul ceremonial în formă de corabie aflat în curtea palatului. Intră în rolul ei din ritual cu mult calm, stăpânindu-se perfect, cu regală prezenţa de sine dobândită în cei aproape o sută cincizeci de ani. Aclamaţiile şi zeflemelele Văraticilor adunaţi în preajmă o înconjurară din toate părţile, la fel de inevitabile ca şi moartea; şi tot de acolo simţea venind şi mâhnirea tânguitoare a Iernaticilor aflaţi în aşteptare. Bocetele lor îi sunau în urechi precum geamătul flămând al Iadului, din străfundurile unde marea stătea aşteptând... aşa cum se întâmpla şi astăzi. În sfârşit, foamea ei avea să fie potolită.

Starbuck stătea deja printre blănurile cu reflexe argintii, arătând ca o statuetă cioplită din obsidian, cu masca şi veşmântul negru de curtean. Era surprinsă că venise înaintea ei. „Dragul meu, întotdeauna ai fost nerăbdător. Nu crezusem însă că te vei grăbi şi pentru asta". Simţi o greutate rece în interiorul ei. „Pentru că eu nu sunt grăbită. Nu sunt deloc".

— Bună dimineaţa, Starbuck. Sper c-ai dormit bine.

Când încercă să-l privească în ochi, bărbatul întoarse capul în partea opusă, fără să zică nimic.

— Crezi deci că n-ai să mă ierţi niciodată? Să ştii că veşnicia înseamnă mult timp, Sparks. Exact atât vom fi noi doi împreună.

Drăgăstoasă, îi cuprinse umerii cu braţul şi-l simţi tremurând, sau vibrând. Prin grosimea pânzei şi a pielii, umerii lui păreau mai largi decât şi-i amintea. „Doar un băiat, cu forţa unui bărbat... şi cu slăbiciunea acestuia".

„Măcar vom fi veşnic tineri", încercă ea iarăşi să creadă ceea ce crezuse odată, că mai degrabă ar muri decât să trăiască într-o lume în care ar fi trebuit să fie săracă, bolnavă şi bătrână...

Escorta nobililor din Iarnă se adună în jurul carului, toţi înveşmântaţi într-un alb nedefinit, cu măşti amorfe albe peste albul straielor, mimând creaturile de totem ale familiilor lor. Şase dintre ei luară hulubele ca să tragă carul, pornind să coboare cu el panta dealului, restul, purtând câte un obiect extraplanetar preţios, formară o perdea umană în jur, ca s-o protejeze, măcar în parte, de privirile, insultele şi gunoaiele aruncate de Văraticii aflaţi în mulţimea înşirată de-a lungul drumului. Poziţia lor, această muncă înjositoare, era în egală măsură o onoare şi o penitenţă.

Arienrhod îşi aranjă faldurile vechii ei pelerine din pene, răsfirându-le prin albul blănurilor; era aceeaşi pe care o purtase la toate ocaziile

festive, la fiecare întrecere a lui Starbuck de-a lungul unui secol şi jumătate. Dedesubt avea o rochie lungă, simplă, albă. Albul, culoarea Iernii, şi a doliului. Părul îi cădea în voie pe umeri ca un văl, acoperit cu o reţea de diamante şi safire. Nu purta mască – era singura nemascată – astfel ca toată lumea să fie sigură că ea era într-adevăr Regina Zăpezii.

„Eu sunt Regina Zăpezii”. Trecând pe lângă vilele bogat ornamentate ale nobilimii le privi pentru ultima oară, îşi imagină cum aveau să arate lipsite de eleganţa extraplanetară şi-şi aminti de sprijinul loial pe care i-l acordaseră, de-a lungul anilor, ocupanţii lor ce fuseseră membri ai curţii ei regale. „Chiar şi astăzi”. Îşi plimbă privirea dintr-o parte în cealaltă a cortegiului, ascultând sfidătoarea melodie extraplanetară pe care purtătorii lecticii o cântau ca s-o onoreze şi ca să înece huiduielile mulţimii batjocoritoare. Câţiva dintre însoţitorii mascaţi erau aproape la fel de bătrâni ca şi ea, deşi nici unul nu se menţinuse atât de bine. Îşi dovediseră mereu devotamentul şi utilitatea, şi fuseseră întotdeauna recompensaţi, în timp ce aceia mai puţin folositori şi mai puţin maleabili îmbătrâniseră, fiind exilaţi în provincie. Astăzi erau sincer mâhniţi, ca şi ceilalţi Iernatici tânguitori, dar, ca toţi Iernaticii, îşi deplângeau mai ales propria lor soartă. Era însă o reacţie omenească. Printre ei nu exista nici unul după care ea să regrete. Pe mulţi îi agrease şi chiar îi respectase, dar pentru nici unul nu simţi vreo căldură aparte, care să nu fi pălit precum infatuarea de-a lungul întinsei perioade de timp. Pe unul singur îl iubise cu adevărat – şi pe acela nu-l părăsea. Întinse mâna spre genunchiul lui Starbuck acoperit cu poalele mantiei, dar el i-o îndepărtă înainte ca s-o fi putut aşeza. După o clipă însă, într-un gest parcă de scuză, mâna lui alunecă de-a lungul spatelui femeii, pe sub mantie, şi braţul lui îi încercui talia. Ea zâmbi, până când un cap de peşte lovi cu zgomot blănurile din spatele lor.

Ajunseseră deja la marginea Labirintului. „Oare oraşul ăsta e într-adevăr atât de mic?” Arienrhod aruncă o privire către aleile pline cu rămăşiţe, ticsite cu mulţime; văzu ochii goi, ficşi ai faţadelor magazinelor pustii. Zărindu-le pe toate pentru ultima oară... Încerca un sentiment comun cu cel pe care-l simţise când le văzuse pentru prima oară, fiecare imagine era la fel de intactă şi proaspătă ca şi mersul printr-o zăpadă abia căzută. Prima şi ultima trecere erau la fel şi nu aveau nimic în comun cu celelalte nenumărate treceri care se petrecuseră între ele.

Acestea însă aveau ceva în comun. În cel mai strict sens literal, mulţimile Festivalului, clădirile abandonate şi pe jumătate goale. Prima dată când văzuse oraşul, fusese la sfârşitul domniei Verii; venise aici de pe plantaţia familiei, la primul Festival ce avea loc după o sută de ani, ca să vadă întoarcerea extraplanetarilor şi să concureze pentru

alegerea noii Regine. Cu toate că Arienrhod provenea dintr-o familie Iernatică nobilă, faptul că se născuse la marginea teritoriului Verii însemna că fusese crescută în condiţii cu puţin mai civilizate decât Văraticii. Toate artefactele extraplanetare ce-i erau atât de familiare acum, i se păruseră pe atunci la fel de ciudate şi minunate cum păreau probabil şi acum oricărui Văratic.

Ea însă aflase destul de iute utilitatea darurilor pe care extraplanetarii le aduseseră acestei lumi – magia ciudată a tehnologiei, obiceiurile bizare, viciile neobişnuite. Aflase de asemenea ce doreau în schimb stăpânii lor ocrotitori de la planetă şi de la ea, reprezentanta neexperimentată a acesteia. Începuse să înveţe, în mod dureros, cum să iei fără să dai, cum să dai fără să te predai, cum să storci sânge din piatră seacă. Îşi luase apoi primul Starbuck, un bărbat ale cărui trăsături străine Tiamatului nu şi le putea reaminti, al cărui nume adevărat îl uitase de mult timp. Multe zeci îl urmaseră, până când îl găsise pe singurul...

Între timp văzuse cum Carbuncle se transforma într-un prosper port stelar, an după an; continuase să înveţe mai multe despre utilitatea tehnologiei, despre slăbiciunea fiinţei umane, despre univers în general, şi despre ea însăşi în mod special. Zece vieţi de om abia dacă i-ar fi ajuns să înceapă să cunoască tot ceea ce putea să afle, iar ea căpătase două. În cele din urmă îşi dăduse seama că planeta constituia prelungirea fiinţei sale şi era nemuritoare într-un fel în care nu putea să fie nici un om, niciodată. Îşi făcuse planuri să-i lase o moştenire când propria ei domnie va trebui să se sfârşească, s-o elibereze, ca să continue să crească şi să înveţe când ea nu va mai putea s-o facă.

Dar eşuase. Nu reuşise să păstreze cheia ce deschidea viitorul Tiamatului, nu reuşise să ducă la bun sfârşit planul de a conduce singură viitorul Tiamatului, nu reuşise să-şi menţină autoritatea asupra lui Moon, când fata ar fi putut să fie ultima ei speranţă... Şi cumva, între timp, îşi pierduse perspectiva asupra propriului ei viitor. Odată trăise şi ea pentru Văratici, însă fusese de mult, mult prea îndepărtat în timp. Nici măcar nu se putea imagina întorcându-se la un asemenea trai ducând iar o viaţă de sălbatic. Şi chiar dacă Văraticilor nu avea să li se permită să distrugă absolut toată tehnologia rămasă în Carbuncle, oraşul şi întregul Tiamat urma să înceteze să mai fie măcar o hologramă estompată a haltei interplanetare înfloritoare de acum.

Arienrhod crezuse cândva – când era sigură că Moon, clona ei, o va reîncarna pe ea însăşi – că va merge bucuroasă la sacrificiu. Că va interpreta rolul tradiţional până la sfârşit, iar moartea va reprezenta o ultimă nouă experienţă pentru un trup care încercase orice alte senzaţii imaginabile. Că părăsindu-şi viaţa, nu va regreta, pentru că traiul aşa cum îl cunoscuse ea va înceta să existe.

Totuşi după ce o pierduse pe Moon, găsindu-l în schimb pe Sparks, după ce începuse să-şi construiască planuri noi a căror temelie se baza pe ea însăşi, pierduse din vedere toate astea. Uitase că ea şi iubitul ei vor trebui să îmbătrânească şi să îndure greutăţi pentru a păstra în viaţa Iarna şi moştenirea regatului. Nu, nu uitase, ignorase acest lucru, fiindcă ţelul cel mai mare şi şansa nemuririi atârnaseră mai greu în balanţă.

Dar acum, acum eşuase, teribil şi complet. În zorii acestei zile, viaţa ei avea să se sfârşească pentru totdeauna, urma să devină încă una din nesfârşitul şir de Regine uitate care trăiseră şi muriseră fără nici un rost. Şi nu era pregătită să moară astfel! Nu, nu, nu fără să-şi fi lăsat moştenirea pentru viitor! La naiba cu ăştia, lua-i-ar dracu pe ticăloşii de extraplanetari, care-i ruinaseră planurile de viitor pentru a şi le menţine intacte pe-ale lor! La naiba cu prostia jalnică a văraticilor, imbecili împuţiţi şi răutăcioşi care aveau să ducă voioşi la bun sfârşit purificarea lor de cunoaştere... Se uită dintr-o parte în cealaltă a carului, strălucind de-o furie neputincioasă.

— Ce nu-ţi convine, Arienrhod? Ţi-ai dat seama în final că ăsta-i sfârşitul?

Ea îngheţă, cu privirea aţintită asupra lui Starbuck.

— *Cine eşti tu?* şopti, dar în minte fraza îi răsună mai tare decât toate strigătele mulţimii. Cine eşti? Tu nu eşti Starbuck!

Se răsuci ca să se elibereze din strânsoarea braţului pus în jurul mijlocului său. „Sparks... O, voi zei, ce-aţi făcut cu el?”

— Eu sunt Starbuck. Nu-mi spune că deja m-ai uitat, Arienrhod. Bătrânul îi prinse mâna într-o strânsoare de menghină. Au trecut doar cinci ani. Îşi întoarse capul cu cască neagră astfel ca ea să-i poată vedea ochii, nemiloşi, maronii, de culoarea pământului, cu gene lungi, întunecate...

— Herne! Nu se poate... o, zei, nu se poate să-mi fi făcut mie una ca asta! Schilodule, tu ai murit... nu poţi să te afli aici; n-am să-ţi permit aşa ceva! „Sparks... blestemat să fii, unde eşti!” Le voi spune tuturor că nu eşti bărbatul care trebuie!

— N-o să le pese, rânji el. Ei vor doar un corp extraplanetar pe care să-l azvârle în mare. Nu le pasă al cui este. De ce ţi-ar păsa ţie?

— El unde-i? întrebă Arienrhod înnebunită. Unde-i Sparks? Ce i-ai făcut? Şi de ce?

— Deci într-adevăr îl iubeşti foarte mult, scrâşni vocea lui Herne. Atât de mult că-l vrei în mormânt alături de tine? Hohoti sinistru. Dar nu îndeajuns ca să-l laşi să continue să trăiască fără tine... sau alături de celălalt eu al tău, lacomă până la sfârşit. Am schimbat locul cu el, Arienrhod, pentru că nu te iubeşte îndeajuns ca să moară pentru tine... iar eu te iubesc. Luă mâna ei pe care-o strângea şi şi-o apăsă pe frunte. Arienrhod... ne aparţinem unul altuia, suntem acelaşi soi. N-ai nimic

în comun cu slăbănogul ăla – niciodată n-a fost îndeajuns de bărbat ca să te aprecieze.

Îi dădu drumul la mână şi femeia şi-o ascunse sub mantie.

— Herne, dac-aş avea un cuţit, te-aş ucide cu mâna mea! „Te-aş sugruma cu mâinile goale...”

— Vezi ce voiam să spun? râse el din nou. Cine altul în afară de mine ar vrea să petreacă astfel o veşnicie? Deja ai încercat o dată să mă ucizi, căţea ce eşti, şi aş vrea să-ţi fi isprăvit treaba atunci. Dar acum mi se va îndeplini dorinţa, şi mă voi răzbuna. Te voi avea veşnic, numai şi numai pentru mine iar dacă ai să mă urăşti pentru asta, cu atât mai bine. Dar cum a spus chiar tu, dragostea mea, „veşnicia înseamnă mult timp”.

Arienrhod îşi strânse mantia în jurul corpului, izolându-se de el, închizând ochii ca să nu-l mai vadă. Cu toate acestea, cântecul nobililor nu era îndeajuns ca să-i împiedice urechile s-audă tânguiala şi batjocura mulţimii; i se strecură în trup prin toţi porii, amplificând şi transformându-i disperarea în dorinţa de a ucide.

— Nu vrei să ştii cum am făcut asta? Nu vrei să ştii cine a aranjat ca să vin aici? Vocea sfidătoare a lui Herne se făcu ecoul vuietului mulţimii. Arienrhod nu-i răspunse ştiind că oricum avea să-i povestească totul. Moon a făcut totul. Clona ta, Arienrhod, celălalt eu al tău. Ea a aranjat lucrurile, ea ţi l-a luat de sub nas. Într-adevăr, e clona ta... nimeni alta nu lucrează aşa bine ca tine.

— Moon... Arienrhod îşi încleştă fălcile, rămânând cu ochii închişi. Pentru prima oară, după atâţia ani că nu-şi mai putea aduce aminte numărul lor, îi reveni teama că ar putea să-şi piardă controlul în public. Nimic altceva n-ar fi putut s-o înfrângă, nimic în afară de pierderea a tot ceea ce avea vreo importanţă pentru ea. Şi de cunoaşterea faptului că ultima lovitură îi fusese dată chiar de ea însăşi! „Nu, la naiba, fata asta n-a fost niciodată ca mine... e o străină, o neruşinată!” Totuşi amândouă îl iubiseră pe... Sparks, cel cu ochii verzi ca frunzele vara, cu părul roşu şi sufletul înflăcărat.

Şi nu numai că această imagine imperfectă a sufletului ei îi înfruntase voinţa, evitându-i blestemul, dar îl furase şi pe băiat, înlocuindu-i cu acest... acest..., îi aruncă iarăşi o privire lui Herne, şi-şi înfipse unghiile în braţe. În văzduh se simţea iz de alge marine; ajunseseră deja în partea de jos a oraşului. Aproape că putea să vadă capătul vieţii sale. „Te rog, te rog, n-o lăsa să se termine astfel!” Neştiind către cine îşi îndrepta ruga, nu către zeii falşi ai extraplanetarilor, nu către Marea Văraticilor... ba da, poate către Mare, care era pe punctul de a primi jertfa vieţii ei, indiferent dacă Arienrhod credea sau nu în vechea religie. De când devenise Regină nu avusese încredere în altă forţă decât cea proprie. Dar acum, când puterea îi fusese luată, conştiinţa faptului că era complet neajutorată o

apăsa, o sufoca precum apele reci ale mării...

Procesiunea ajunse la ultima pantă de la piciorul străzii şi porni la vale pe rampa largă, către portul ce se întindea dedesubtul oraşului. Masa de oameni prezentă peste tot era şi mai înghesuită aici: un zid neîntrerupt de carne, un zid din feţe groteşti de animale. Uralele şi plânsetele se ridicau în întâmpinarea ei, pe măsură ce carul avansa, reflectându-se în nenumărate ecouri de pereţii vastei cavităţi ce acoperă marea. Aerul umed şi îngheţat al lumii exterioare se revărsa în jur în adâncul sufletului; Arienrhod începu să tremure, dar mândria îi acoperi orice alte sentimente de pe chip.

Drept înainte, văzu tribune decorate cu roşu, ridicate la capătul îndepărtat al digului, rânduri de scaune ocupate de demnitari extraplanetar şi seniori influenţi aparţinând unor familii Văratice. Pe locurile cele mai bune, îl distinse pe Primul Ministru alături de membrii Adunării, deja nemascaţi, de parcă ar fi fost mai prejos de demnitatea lor să participe la acest ritual păgân, căutând să pară indiferenţi la apropierea ei. Zărindu-i, încercă o senzaţie de deja vu. Mai văzuse acest tablou de vreo şase-şapte ori, dar o singură dată fusese asemănător cu cel de acum, prima dată, când fusese noua Regină care stătea la piciorul digului şi o privea pe ultima dintre Reginele Verii trecând pe aici, şi-şi trimisese triumfătoare predecesoarea în apa îngheţată a mării.

Toate celelalte carnavaluri de Festival fusese simple repetiţii generale pentru următoarea Schimbare, pentru această Schimbare. După regulile aceloraşi străvechi ritualuri se alesese Regina de o zi, ca să domnească în Noaptea Măştii şi să facă această călătorie din zori. Însă la comanda ei, mării îi fusese oferită doar o pereche de efigii, nu nişte fiinţe umane.

Numai ea şi membrii Adunării rămăseseră neschimbaţi, precum însuşi ritualul, de-a lungul acestor Festivaluri, de-a lungul anilor. Acum însă ei aveau să asiste la sfârşitul lui Arienrhod şi al tuturor eforturilor femeii de a se elibera de stăpânirea lor, în timp ce sistemul pe care-l simbolizau urma să continue la nesfârşit. Mâinile i se încleştară pe materialul moale al rochiei lungi. „Dac-aş putea măcar să-i iau pe toţi cu mine!". Dar era prea târziu, prea târziu ca să mai facă ceva.

O văzu în sfârşit pe Regina Verii, stătea în picioare pe dig în spaţiul liber dintre tribunele acoperite cu roşu, în timp ce marea întunecată clipocea la picioarele ei. Masca sa era un obiect de o frumuseţe deosebită şi stârni o nedorită admiraţie în inima lui Arienrhod. „Totuşi a fost făcută de o Iernatică". Şi cine ştie ce faţă de insulară urâtă, care n-o merita, se ascundea dedesubtul ei, ce trup voinic de ţărancă şi ce cap cu minte greoaie erau înfăşurate în coconul strălucitor al plasei de pescuit create dintr-o reţea verde mătăsoasă. Simţi cum i se răsuceşte

stomacul la perspectiva acelui chip, şi a acelei minţi, care avea să-i ia locul.

Herne şedea la fel de tăcut. Se întrebă care oare erau gândurile lui în timp ce privea elita planetei sale natale şi marea care aştepta acolo jos. Arienrhod nu putea spune nimic despre expresia de pe faţa bărbatului, ascunsă de mască. „Să-l ia dracu'!". Se rugă ca el să-şi regrete acum impulsul sinucigaş; să simtă, fie măcar pentru o clipă, disperarea şi regretul pe care le cunoscuse ea, stând aici pe ruinele ambiţiei de-o viaţă întreagă. „Atunci, lasă moartea să fie uitare! Dacă trebuie să mi-o petrec cu acest simbol al tuturor eşecurilor mele, ar fi mai rău decât toate iadurile blestemaţilor de extraplanetar!!".

Carul înaintase atât cât putuse în spaţiul deschis aflat de-a lungul marginii digului. Escorta de nobili a lui Arienrhod încetini, se opri şi lăsă jos hulubele. Înconjurară vehiculul de trei ori, lent aruncând în spatele lui ofrandele lor extraplanetare, în timp ce intonau cântecul lor de adio, un bun rămas adresat Iernii. În sfârşit îşi plecară capetele în faţa Reginei Zăpezii şi ea putu să le audă plânsetele şi lamentările deasupra ţipetelor mulţimii, pe măsură ce începură să se îndepărteze în şir, unul câte unul. Unii îi atinseră cu buzele tivul mantiei când trecură pe lângă ea pentru ultima oară. Alţii îndrăzniră chiar să-i atingă mâna – dintre cei mai bătrâni, servitorii credincioşi de un secol şi jumătate – şi pe neaşteptate se simţi adânc emoţionată de durerea lor.

Fură înlocuiţi de un cerc de Văratici, de asemenea mascaţi şi cântând un imn de mulţumire adresat zilelor de aur ce vor veni. Arienrhod îşi închise mintea şi nu ascultă cântecul. Ei o înconjurară tot de trei ori, aruncându-şi propriile ofrande în car: coliere zornăitoare, grosolane, din scoici şi pietre, plute de pescuit colorate, arcuri de verdeaţă ofilită.

Când terminară de cântat, o tăcere adâncă se lăsă asupra mulţimii care aştepta. Arienrhod putu să audă foarte bine scârţâitul şi geamătul parâmelor de acostare ce se mişcau şi deveni conştientă de mulţimea navelor străine care acopereau suprafaţa apei, un înveliş aproape solid de lemn, pânză şi metal zdrăngănitor. Carbuncle se contură deasupra lor precum norii care se adună înaintea unei furtuni; dar aici, la acest capăt al structurii subterane a oraşului, ea izbutea să vadă dincolo de umbra lui, departe peste verdele-cenuşiu al largului mării. „Nesfârşită... eternă... este oare de mirare că ne închinăm ţie?" Amintindu-şi că odată, într-un timp de mult uitat, ea însăşi crezuse în Mare.

Masca Reginei Verii acoperi priveliştea mării în momentul în care femeia se ridică printre hulubele carului, rămânând în faţa ei.

— Maiestate. Regina Verii se înclină şi Arienrhod îşi aduse aminte că ea rămânea Regină până la moarte. Ai venit, spuse femeia, cu o

voce ciudat de nesigură, şi ciudat de familiară.

Încuviinţă cu un gest regal şi rezervat, controlând din nou singurul lucru care îi mai stătea încă în putere.

— Da, grăi amintindu-şi răspunsul ce trebuia dat conform ritualului, am venit ca să fiu schimbată. Eu sunt încarnarea Mării. Aşa cum se-ntoarce fluxul, iar planeta are anotimpurile sale, tot astfel şi eu trebuie să fiu condusă. Iarna şi-a avut sezonul său… zăpada se topeşte la suprafaţa Mării, şi din ea ploile blânde vor renaşte. Vocea îi răsună straniu în cavitatea lumii subterane. Ritualul era înregistrat de camere de luat vederi ascunse, iar imaginea şi sunetul erau transmise către ecranele înălţate peste tot în oraş.

— Vara urmează Iernii precum noaptea urmează zilei, recită Regina Verii. Marea se uneşte cu pământul. Una alături de cealaltă, jumătăţile devin întregi, cine poate oare să le despartă? Cine oare poate să le nege locul, sau timpul, când vremea lor a venit? Ele sunt născute de o forţă mai mare decât oricare de aici, adevărul lor este universal! Regina Verii îşi înălţă braţele către mulţime. Arienrhod tresări uşor. Ea nu spusese niciodată acest ultim vers, şi nici nu-l auzise până acum. Mulţimea murmura, o tulburare ce-i dădea fiori se strecură prin trup.

— Cine vine cu tine ca să fie schimbat?

— Iubitul meu, răspunse păstrându-şi vocea calmă, al cărui trup este ca pământul, unit cu Marea. Împreună sub înaltul cerului, niciodată nu putem fi despărţiţi. Vântul rece îi ardea ochii. Herne nu spuse nimic şi nu făcu nimic, aşteptând cu un stoicism potrivit momentului respectiv.

— Atunci aşa va fi. Vocea femeii tremură. Întinse mâinile şi doi dintre însoţitorii Văratici, îi aşezară în fiecare palmă câte un mic bol umplut cu un lichid închis la culoare. Regina Verii oferi unul lui Herne; el îl luă fără ezitare. Pe celălalt i-l întinse lui Arienrhod, spunând:

— Ai să bei pentru îndurarea Doamnei?

Arienrhod îşi simţi gura amorţită, incapabilă să răspundă. Într-un târziu vorbi:

— Da.

Vasul conţinea un drog puternic care urma să-i atenueze frica, amorţind conştiinţa întâmplărilor ce urmau să se petreacă. Alături, Herne îşi ridică masca neagră şi, înălţându-şi vasul până la buze, bău şi se strâmbă. Arienrhod ridică şi ea recipientul. Dintotdeauna intenţionase să-l refuze, respingând ideea de a-şi întuneca conştiinţa momentului când triumful i-ar fi fost evident. Acum însă voia uitarea.

— Pentru Doamnă, rosti ea. Trase pe nări mireasma înţepătoare a ierburilor, simţi amăreala lor amorţitoare arzându-i gura. Înghiţi lichidul, ce-i dădu o senzaţie stranie; a doua înghiţitură şi a treia fură la fel de lipsite de gust ca şi apa.

Când termină de băut şi înapoie bolul îi văzu pe Văratici apropiindu-se cu frânghiile care aveau s-o lege de Herne şi pe amândoi de car, fără putinţă de scăpare. Spaima îi îngheţă în piept, panica îi întunecă vederea. „Curmaţi-mi durerea, pentru numele zeilor!” Încercă să simtă dacă amorţeala i se răspândeşte în trup. Herne aproape că se împotrivi când Văraticii întinseră mâinile către el, femeia îi văzu muşchii răsucindu-se şi încordându-se; slăbiciunea lui îi dădu putere. Stătu perfect liniştită şi maleabilă când Văraticii îi legară mâinile, picioarele, apoi trupul strâns de cel al fostului Starbuck şi fixară frânghiile de car. Chiar dacă vehiculul avea forma unei bărci cu prova teşită, ea ştia că pe sub grămezile de piei şi ofrande, carena îi fusese găurită şi se va scufunda aproape imediat. Nu-şi putea opri mâinile să se încordeze sub legături, sau trupul să încerce să se îndepărteze de cel al lui Herne. Faţa acestuia mascată se răsuci către ea, dar nu-i aruncă nici o privire.

Regina Verii reveni în faţa lor, dar se întoarse cu chipul spre apă când declară Invocaţia finală adresată Mării. La sfârşit, tăcerea care se lăsase peste mulţime continuă; era acum liniştea anticipării. Imediat, în orice moment de-acum încolo, urma să se dea semnalul. Arienrhod simţi o letargie asemănătoare somnului strecurându-i-se de-a lungul membrelor, de-a lungul şirei spinării, dar lăsându-i mintea încă destul de limpede. „Aşa-i făcut să lucreze?” Măcar acum trupul îi devenea mai greu ca plumbul ca s-o poată trăda, acordându-i demnitatea în moarte, indiferent dacă voia sau nu, acest lucru.

Totuşi în loc să dea comanda, Regina Verii îşi întoarse din nou faţa către ea.

— Maiestate. Insistenţa vocii înăbuşite îi atrase atenţia. Aţi vrea... să priviţi chipul Reginei Verii înainte de a muri?

Arienrhod o privi cu ochii mari incapabilă să-nţeleagă. Îl simţi pe Herne holbându-se şi el. Tradiţia spunea ca noua Regină să nu-şi dea jos masca, pentru a scăpa de păcate, decât după ce cea veche dispărea în mare, făcând semn mulţimii s-o urmeze. Pe când femeia asta se împiedicase deja odată pe drumul ritualului. „E oare chiar aşa de proastă?” Sau era altceva la mijloc?

— Îţi voi vedea faţa, da, murmură ea, forţându-se să rostească vorbele printre buzele amorţite.

Regina Verii veni mai aproape de car, acolo unde mulţimea nu putea s-o vadă prea bine. Încetişor, îşi puse mâinile pe mască şi o ridică, scoţând-o de pe cap.

O cascadă de păr argintiu se rostogoli afară, şi apoi în jos. Arienrhod rămase cu gura căscată la vederea feţei care se dezvăluise; cercul de Vărateci ce înconjurau carul se holbară şi ei uluiţi. Arienrhod le auzi vocile murmurând pe măsură ce mirarea se răspândea, pe măsură ce toţi văzură ce văzură şi ea... se găsea faţă în

faţă cu propriul ei chip.

— Moon... Nici măcar o şoaptă n-o trădă. Corpul îi stătea perfect liniştit, de parcă nu era nimic neobişnuit de văzut, nimic remarcabil, incredibil, imposibil. „Nu în zadar. N-a fost în zadar!”

— O, zei, mormăi Herne răguşit. Cum? Cum ai făcut asta, Arienrhod? Ea doar zâmbi. Moon îşi scutură părul, întâmpinând surâsul reginei cu iertare, sfidare şi compasiune.

— Schimbarea a venit... din pricina ta, în ciuda ta, Maiestate. Îşi lăsă din nou masca pe cap.

Văraticii din jurul carului se traseră într-o parte, uitându-se unii la alţii, cu expresii încremenite între uimire şi teamă.

— Regina! Amândouă sunt Regine... „o precizare, un semn”. Tatuajul sibil era clar vizibil pe gâtul lui Moon; ei arătară cu degetul într-acolo şi începură să murmure.

Herne râse cu greu, pe înfundate.

— Secretul a ieşit la iveală... a ieşit la iveală-n sfârşit. Ea a fost în afara planetei şi ştie ce este.

— Ce? Ce, Herne? şuieră Arienrhod, încercând să-şi întoarcă faţa.

— Pretutindeni există sibili. N-ai ştiut niciodată, nu-i aşa? N-ai bănuit nici măcar vreodată. Şi manechinele, îmbuibate..., continuă el aruncând o privire către extraplanetarii din tribune, nu bănuiesc nimic. Râsul său horcăit îl făcu să-şi piardă răsuflarea.

„Pretutindeni există sibili?... Oare există într-adevăr. Nu, nu-i, corect, au mai rămas atât de multe lucruri de învăţat.” Închise ochii, incapabilă să se concentreze asupra imaginii din interior. „Dar n-a fost în zadar!”

Corul de bocete şi blesteme începu să apese iarăşi asupra lor, la fel de implacabil ca însăşi schimbarea, nerăbdător să vadă sacrificiul. Toată durerea revărsată a mulţimii, toate reproşurile ei, toată ostilitatea, resentimentul şi teama se scurseră ca un şuvoi în barca fragilă, peste fiinţele neajutorate – ea şi Herne – ca să fie doborâte odată cu ei în punctul culminant al ritualului. Nu se mai împotrivi contactului dintre trupul ei şi cel al lui Herne, mulţumită în sfârşit că avea pe cineva alături ca să împartă trădarea, şi acest ultim moment... trecerea în alt plan al existenţei. Văzuse prea multe imagini ale raiului, prea multe iaduri, ca să aleagă dintre ele. „Sper că ni-l vom făuri pe-al nostru”.

Îşi întoarse pentru ultima oară privirea şi-o văzu pe Moon dându-se la o parte din drumul carului; trupul ei era încordat de tensiune, parcă pe punctul de a rosti un blestem de neiertat, unul pe care nu şi-l mai putea retrage niciodată. „De ce o răneşte? Eu m-aş fi bucurat...” Incapabilă să-şi amintească de ce avea să se bucure, sau măcar dacă era adevărat. Îşi adună minţile pentru ultima oară, înainte ca Moon să pronunţe cuvintele profetice, înainte să rostească ea însăşi cele din

urmă vorbe.

— Poporul meu... Cuvintele fură pe jumătate acoperite de ţipete. Iarna a plecat! Ascultaţi-o pe nouă Regină... cum aţi ascultat-o pe-a voastră. Pentru că ea e a voastră de-acum. Îşi lăsă capul în jos, întâlnind ochii lui Moon: unde... este el?

Sibila mişcă uşor din cap, aproape împotriva voinţei sale, îndeplinind ultima dorinţă a mamei/clonă. Arienrhod îi urmări privirea şi-l descoperi pe Sparks în tribună, printre Seniorii Văratici lângă locul gol ce aparţinea Reginei Verii. Şedea cu ochii închişi ca să nu vadă momentul despărţirii; sau ca să n-aibă posibilitatea s-o vadă ridicându-şi privirile şi uitându-se la el pentru ultima oară... „Îi pasă... Lui chiar îi pasă...” Se uită iarăşi la Moon. „Amândurora le pasă.” Şi în acel moment fu nesfârşit de surprinsă, şi pentru veşnicie stupefiată de nepăsarea vieţii faţă de raţiune sau dreptate.

Privirea fixă, mocnită, a lui Herne, aştepta s-o întâlnească când ea întoarse din nou capul, ştiind cui aparţineau gândurile ei din acest moment.

— Veşnic... Herne.

El clătină o singură dată din cap.

— Noi suntem veşnici. Acest moment e veşnic. Moartea e veşnică. Viaţa e... ceva care nu durează.

— Trăim atât timp cât cineva îşi aduce aminte de noi. Şi de acum, ei n-au să mă mai uite niciodată...

Pentru că reîncarnarea lui Arienrhod stătea deja pe locul său. Nu-i mai rămăsese nici o fărâmă de dorinţă ca să arunce o ultimă privire către Moon, sau Sparks. „Niciodată să nu priveşti înapoi.”

Moon îşi înălţă braţele în direcţia Mării, strigând ca un pescăruş în furtuna presimţirii mulţimii.

— Doamnă Mare, Mama noastră a tuturor, acceptă darurile noastre şi dă-ni-le înapoi înzecite, acceptă-ne păcatele şi adu-ne reînnoire, acceptă sufletul Iernii şi lasă-l să... renască. Se bâlbâi imperceptibil: lasă primăvara să ajungă Vară!

Arienrhod simţi carul înclinându-se pe măsură ce Văraticii îl împingeau şi observă suprafaţa uleioasă a apei apropiindu-se tot mai mult. Fluxul era la înălţimea sa maximă şi se întindea la poalele marginii digului precum o oglindă deformată. „Aşa să fie. N-a fost în zadar”. Urletele şi gemetele mulţimii erau ca un imn închinat viitorului, proslăvind amintirea ei. Carul începu să se balanseze, Arienrhod se aplecă în faţă, privindu-şi reflecţia pe măsură ce aluneca în apă...

55

Moon văzu cum carul atinge apa, se scufundă si apoi iese din nou la suprafaţă, îl auzi, simţi impactul lui vibrându-i în oase. Vuietul mulţimii se prelungi tot mai mult, în mod înfiorător. Carul în formă de barcă pluti în derivă, îndepărtându-se de dig, afundându-se mereu, răsucindu-se încetişor, până când putu să vadă faţa ascunsă a lui Starbuck şi chipul Reginei Zăpezii, Arienrhod... ea însăşi, senină cu indiferenţa provocată de drog, legată de iubitul ei neputincios în parodia grotească a unei îmbrăţişări. Umplându-se cu apă, barca începu să se rotească mai repede. Moon încercă să închidă ochii, dar pleoapele ei nu se apropiară ca s-o împiedice să zărească hipnotica mişcare finală a dansului morţii desfăşurat la suprafaţa apei. Îşi aminti propriul ei chin în mare, îşi aduse din nou aminte ce o purtase către acest loc, sacrificiu după sacrificiu. Cu toate acestea, nu putu să-şi întoarcă privirea...

Barca se înclină, deodată, când feţele celor doi erau din nou îndreptate către mulţime, apoi dispăru brusc sub apă. Moon clipi de nenumărate ori, dar ea nu mai reapăru. Suprafaţa mării se întindea cu ondulaţiile sale neperturbate de nimic altceva decât de o trădătoare targă de crengi, marcând acceptarea de către Ea a ofrandei poporului Său. Zgomotul mulţimii se ridică precum vuietul unei furtuni, iar lumea subterană vibră. Moon privi mişcarea leneşă a valurilor, la fel de fluide şi de indiferente ca şi Marea însăşi.

În sfârşit, unul dintre Văratici avansă, şi-i atinse ezitant braţul. Moon se înfioră simţindu-l şi trase aer în piept.

— Doamnă? se înclină el când Moon se întoarse într-un târziu. Văraticii recunoşteau rolul Reginei lor de întruchipare a Mării Mamă, şi nu foloseau forma extraplanetar de adresare către o persoană de rang regesc. Momentul scoaterii măştii...

— Ştiu, încuviinţă ea uitându-se înapoi peste umăr, în timp ce vorbea, la calmul mării. „Călătorie bună, port sigur.” Se îndepărtă de marginea docului, revenind sub privirile mulţimii. „Doamnă”... „Eu sunt Regina”.

— Regina... Regina... Regina a murit. Trăiască Regina!

Ţipetele văraticilor răsunară în sufletul ei precum o batjocură.

Îşi puse mâinile pe mască, şi le simţea umede şi îngheţate precum Vântul ce sufla prin lumea subterană.

— Poporul meu...

Îşi percepu trupul opunând rezistenţă încercării ei de a-şi expune din nou faţa; dintr-o dată fu tulburător de conştientă de pericolul pe care doar îl întrezărise în ochii Văraticilor ce stăteau din jurul ei.

Acum, asemănarea sa cu Arienrhod avea să fie un lucru evident pentru toţi şi în special pentru extraplanetari. Dacă numai ar bănui adevărul... Scutură capul, silind celelalte cuvinte, pe care trebuia să le spună mulţimii aflate în aşteptare, să i se dezlege din minte:

— Iarna a trecut, Vara a venit în sfârşit. Doamna a acceptat ofrandele noastre şi ni le va înapoia înzecite. Viaţa care a fost s-a dus... să fie înlăturată, precum o mască sfărâmată, precum o scoica lepădată. Bucuraţi-vă acum, şi porniţi un nou început! Îşi ridică masca de pe cap.

Toţi cei din mulţime laolaltă – Iernatici, Văratici, ba chiar şi extraplanetari – deveniră unul singur în acel unic moment. Ţipetele lor de bucurie şi foşnetul nenumăratelor măşti scoase de pe mulţimea de capete se auziră tot mai tare, feţe descoperite, eliberate de acum de toate tristeţile, păcatele şi temerile trecute. Sărbătoarea şi adulaţia lor o ridicară pe umerii lor, i se năpusti în inimă. „Această lume va fi liberă!”

Dar pe când vorbea, ţinând masca în sus, vocea mulţimii se schimbă; cavernoasa lume subterană reverberă de strigătele unui popor care văzu un lucru aflat dincolo de puterea sa de înţelegere, totuşi care nu putea fi negat... „Arienrhod... Arienrhod!” Moon simţi cum se încheagă treptat superstiţia Văraticilor, simţi neîncrederea răspândindu-se prin mulţime ca o nebunie, şi-o imagină găsind ecou în întregul oraş. Ştiind că trebuia s-o oprească acum, s-o oprească înainte ca ea, Moon, să piardă totul chiar înainte de a fi avut ceva. „Cum... cum oare să-i oprească?” Îşi făcu din aceste cuvinte o rugăciune, în timp ce-şi apăsă mâinile pe semnul de la gât. Simbolul sibil...

— Popor al Tiamatului, copii ai Mării! Întinse mâinile, trăgând de guler, ca să dezvelească trifoiul tatuat. Eu sunt sibilă! Iată semnul meu... o servesc pe Doamnă cu credinţă corectitudine. Numele meu este Moon Dawntreader Văratică, şi voi face la fel ca Regina voastră. Păstrătorul întregii înţelepciuni vorbeşte prin intermediul meu, dar numai pentru voi. Întrebaţi-mă şi vă voi răspunde, şi întotdeauna am să rostesc numai adevărul.

Treptat se făcu linişte, răspândindu-se până când orice ecou muri; toţi ochii din întregul oraş erau aţintiţi pe gâtul ei, sau pe imaginea lui aflată pe vreun ecran. Iernaticii rămăseseră muţi de îndoială, iar Văraticii de veneraţie, la vederea dovezii de netăgăduit a transmutaţiei Reginei lor, a simbolului renaşterii ei şi a statutului său sfânt. Cu coada ochiului, Moon zări privirea ciudată care trecu peste feţele funcţionarilor extraplanetari instalaţi în tribune, privirea care voia să vadă acel semn, dedesubtul acelui chip...

Pe măsură ce continua să-i urmărească, simţind în piept durerea respiraţiei; ea vedea privirea lor descompunându-se într-un spectru natural de expresii umane: amuzament înspăimântat, fascinaţie,

dezgust pentru spectacolul la care tocmai fuseseră martori cu toţii... totuşi marcate de o nesiguranţă şi-o stânjeneală prelungită. Nicăieri printre extraplanetari nu zărea vreo urmă de vinovăţie, de respect, sau de înţelegere cu adevărat a ceea ce văzuseră. „Data viitoare... data viitoare indiferent cine va sta aici va vedea toate aceste lucruri”.

Lăsându-şi ochii să alunece mai departe, se duse să-şi ocupe locul în tribună printre Seniorii Văratici. Sparks se ridică în picioare, aşteptând în locul rezervat consortului Reginei; părul lui ca o văpaie părea un far ce-i semnaliza fetei poziţia... faţa îi era încordată ca un arc pregătit pentru tras. Tăcută, Moon se aşeză alături de el, îşi desprinse privirea de la mulţime, îndreptându-şi-o din nou către locul unde crengile pluteau pe mare. Mulţimea continua să aştepte, străbătută de murmure şi îndoială.

— Doresc să le adresaţi câteva cuvinte, Doamnă, se aplecă la urechea ei una dintre membrele familiei Goodventure, care-i fusese călăuză la ceremonie. Simţise si ea o umbră de nelinişte printre Văratici.

Moon încuviinţă din cap, întrebându-se iarăşi, aşa cum se întrebase pe parcursul cântecului de amorţire a minţii şi al sărbătoririi Nopţii Măştii, ce cuvinte ar putea să fie acelea care să determine poporul ei s-o asculte. Cum poate unul singur să transforme atât de mulţi oameni, şi în acelaşi timp să-şi păstreze încrederea lor? Totuşi cumva, undeva, vorbele trebuiau să existe.

Le simţi deodată venindu-i, nu dinspre straniul păzitor al minţii ei, ci de la tăria propriului sentiment.

— Popor al Tiamatului, Doamna m-a binecuvântat o dată, dându-mi pe cel cu care să-mi împart viaţa. Se uită la Sparks care stătea alături de ea şi-i atinse mâna, ce-i atârna rece şi lipsită de vlagă pe lângă corp. Ea m-a binecuvântat a doua oară, făcându-mă sibilă, şi a treia oară, făcându-mă Regină. De ieri m-am gândit foarte mult şi la destinul acestei planete, pe care-o vom împărţi cu toţii. M-am rugat ca Ea să-mi arate modul de a-i îndeplini dorinţa şi de a fi simbolul Ei în viaţă. Şi Ea mi-a răspuns. „Într-un fel în care n-am visat niciodată c-ar fi posibil”. Moon aruncă o privire către mare şi către secretul aflat sub apele întunecate. Ştiu, continuă ea, că există un motiv pentru care Doamna vi s-a arătat sub, chipul unei sibile, prin intermediul meu. Încă n-am aflat întreaga alcătuire a viitorului, dar ştiu că pentru a o duce în întregime la bun sfârşit trebuie să primesc ajutor... de la voi toţi, şi în special de la ceilalţi sibili. Vara a venit în Carbuncle, şi acest oraş nu va mai fi închis accesului sibililor, mai mult decât oricine, mai mult decât poate cineva să ştie, sibilii aparţin acestui loc! Insulari, când veţi reveni acasă, cereţi-le sibililor voştri să întreprindă o călătorie încoace, dacă pot, să vină la mine şi să-şi afle rolul în proiectarea viitorului nostru.

Făcu o pauză şi auzi murmurul mulţimii; încercă să aprecieze dacă îi acceptau cuvintele şi pe ea însăşi. Aruncă priviri furişe către Văraticii din tribună, din jurul ei uşurată să descopere o surprindere blajină pe chipurile lor. Iernaticii aveau să fie ofensaţi, recunoscu ea instinctiv, amintindu-şi mai întâi teama şi dispreţul lor. Trebuia să le ofere ceva aparte, numai pentru ei, o părticică din acest viitor. Trase din nou cu ochiul către extraplanetarii ce aşteptau, cunoscând riscul pe care şi-l asuma făcând această ofertă, echilibrul delicat pe care trebuia să-l menţină atâta timp cât ei rămâneau pe Tiamat.

— Dacă... dacă vi se pare că eu, ca Regină a Verii, mă abat de la drumurile bătătorite ale tradiţiei şi nu trec râul prin vad, ci prin locurile adânci, netrecute pe hartă, trebuie să aveţi încredere în mine. Încercaţi să vă aduceţi aminte că sunt aleasa Doamnei şi că eu doar îi îndeplinesc dorinţa... (Era sigură că măcar acum spunea adevărul) Ea este călăuza mea şi Ea îmi trasează drumul printre stele străine, „mai străine decât cele de deasupra noastră". Primul meu ordin din postura de nouă Regină... (conştiinţa puterii şi a energiei îi răsună în minte) este de a nu se arunca în mare posesiunile extraplanetare ale Iernaticilor. Ascultaţi-mă! adăugă înainte ca mulţimea să-i înăbuşe glasul. Lucrurile făcute de extraplanetari insultă apele, sufocă marea cu murdărie. Ea pretinde doar trei lucruri, de la fiecare Iernatic, care îşi vor alege singuri ofrandele. Timpul... timpul va avea grijă de restul!

Îşi adună toate puterile, aşteptând reacţia Văraticilor jigniţi.

Urmă însă doar o undă de murmure uluite, iar ici şi colo un strop strălucitor de râs sau aplauze de la vreun Iernatic. Moon inspiră adânc, abia îndrăznind să creadă ce vedea... „Au încredere în mine! Mă ascultă; vor face tot ce-am să le spun...", dându-şi în sfârşit seama ce ştiuse Arienrhod, şi cât de uşor îi era puterii, ca şi focului, să-şi rupă lanţurile şi să distrugă ceea ce trebuie să păzească. Mâinile i se strânseră pe balustrada tribunei.

— Îţi mulţumesc, poporul meu. Îşi înclină capul în direcţia lor.

Văraticii din tribune îşi schimbară atitudinea într-o resemnare plină de respect, dar Sparks o veghea, ca un motan, suspicios şi neliniştit, parcă percepându-i conştiinţa asupra puterii.

Îşi mută repede privirea, străduindu-se să-şi menţină pe chip o expresie calmă când îl văzu pe însuşi Primul Ministru începând să coboare din tribună, ca să înceapă recunoaşterea finală, oficială, a domniei ei, aducând omagiile ipocrite ale altui conducător. Moon îl zări şi pe Primul Secretar Sirus printre membrii Adunării şi-i prinse căutătura cercetând-o dubios. Îl înghionti pe Sparks şi-l îndemnă să se uite într-acolo; îl văzu silindu-se să răspundă zâmbetului neaşteptat al părintelui său. Tânărul îl privi fără un cuvânt până în momentul în care Primul Ministru îşi începu cuvântarea.

Discursul Primului Ministru, al Şefului Justiţiei de pe Tiamat şi ale

altor şase demnitari de ale căror funcţii Moon nu auzise niciodată, fură scurte şi rostite de pe poziţii de superioritate. Rămase liniştită pe parcursul lor, simţindu-se protejată împotriva aroganţei de către cunoaşterea ei secretă, dar văzu pe fiecare chip suspiciunea şi neîncrederea stârnite de propriul ei discurs. Şeful Justiţiei se uită la ea lung şi pătrunzător, totuşi rosti numai felicitările, ca şi ceilalţi, proslăvind tradiţionala şi rituala revenire la ignoranţă a poporului ei. O îndemnă să nu se abată prea puternic de la calea tradiţiei şi să fie atentă la posibilele consecinţe. Moon îi zâmbi.

După ce plecă, se apropie ultima dintre persoanele care veniseră să-şi prezinte omagiile, Comandanta Poliţiei. Când PalaThion trecu pe lângă Şeful Justiţiei, Sibila surprinse un schimb tăcut de priviri între ei şi zări deprimarea din ochii poliţistei.

— Maiestate, PalaThion salută cu o corectitudine protocolară, iar deprimarea îi deveni şi mai evidentă când măsură din priviri prezenţa reală a Reginei, deasupra ei, lângă balustrada învelită în roşu. Felicitările mele!

Nepotrivirea răzbătea din fiecare cuvânt.

Moon zâmbi cu generozitate.

— Îţi mulţumesc, Comandante. Cred că şi eu sunt la fel de surprinsă ca şi dumneata că mă găsesc aici. Se simţi deodată stingherită, de parcă vorbea prin gura altuia.

— În privinţa aceasta mă îndoiesc foarte tare, Maiestate. Dar cine ştie...? PalaThion strânse din umeri şi înălţă glasul: recunoaşterea poziţiei dumneavoastră ca Regină a Verii pune capăt îndatoririlor mele pe această planetă, Maiestate, precum şi întregii responsabilităţi a poliţiei pentru ceea ce se întâmplă pe Tiamat. De asemenea, pune capăt conducerii oficiale de către Hegemonie pentru o sută de ani, când, la următoarea Schimbare, vom reveni aici. De acum încolo păstrarea ordinii va fi responsabilitatea voastră.

— Ştiu, Comandante, încuviinţă Moon. Îţi mulţumesc pentru sprijinul acordat poporului meu... În special Văraticilor, pentru că ne-ai salvat de la... molimă. Am o datorie faţă de dumneata pe care nu pot s-o plătesc... „Două datorii”, gândi ea, sprijinindu-se de balustradă.

PalaThion coborî privirile pentru o clipă, apoi le ridică.

— Mi-am făcut numai datoria, Maiestate, replică ea dar pe chip i se ivi o surprinzătoare recunoştinţă.

— Tiamatul regretă pierderea unui prieten sincer ca dumneata, şi la fel regret şi eu. În galaxia aceasta nu avem prea mulţi prieteni adevăraţi. Ne sunt toţi necesari.

Jerusha de abia schiţă un zâmbet.

— Prietenii îşi fac apariţia în cele mai neaşteptate locuri, Maiestate... Dar uneori afli asta când este prea târziu. Acelaşi lucru e valabil şi pentru duşmani. Îşi coborî glasul: Ia-o uşurel, Moon, până

când pleacă şi ultima navă din portul stelar. Nu încerca să grăbeşti lucrurile mai mult decât trebuie. Nu doar ai tăi, dar şi alţii, se întreabă cine eşti tu cu adevărat. Ai fi într-o celulă acum, dacă Şeful Justiţiei n-ar şti că asta poate declanşa o răzmeriţă... Singurul motiv pentru care vei scăpa cu schimbarea ritualului este acela că lor le este indiferent.

Moon clipi, încleştându-şi cu putere mâinile pe pânza roşie.

— Ce vrei să spui?

— Când pleacă, Hegemonia are metodele ei de a se ocupa de păstrătorii de tehnologie. Să n-o subestimezi niciodată, nici măcar o secundă. Ăsta-i cel mai bun sfat pe care ţi-l poate da acum un prieten.

— Îţi mulţumesc, Comandante. Sibila îşi îndreptă umerii, încercând să-şi ascundă spaima. Însă nici măcar asta n-o să mă oprească. „Fiindcă mersii reprezintă adevărata cheie".

Poliţista începu să se întoarcă şi privi peste dig, înspre oamenii ei. Avu o ezitare.

— Maiestate. Se răsuci iar către Moon, vorbind încet, abia auzit, eu cred în ceea ce vrei să faci. Cred că este drept. Şi nu vreau ca această acţiune să fie oprită. Deşi nu se clintea, lăsa impresia că întindea braţele implorator. De fapt, vreau să te-ajut să-ţi atingi scopul, adăugă în grabă, temătoare. Eu îmi... ofer serviciile, cunoştinţele, experienţa, tot restul vieţii mele, dacă vrei să le accepţi. Dac-ai să mă laşi să le folosesc pentru ceva în care pot să cred.

Moon simţi că insistenţa femeii ajungea mai sus, mai departe, mai profund, dincolo de ceea ce-i cerea.

— Adică... vrei să rămâi? Pe Tiamat?

Şoapta ei răsună prosteşte şi deloc regeşte. Neîncrezător, Sparks o fulgeră cu privirea pe poliţistă. Adâncită în propria ei viziune, PalaThion nici nu auzi, nici nu văzu.

— Nu pe Tiamatul care-a fost, ci pe cel care-ar putea să fie. Ochii ei întunecaţi, privind pieziş în sus, cereau şi pretindeau o promisiune.

— Eşti Comandanta Poliţiei, pumnul Hegemoniei... De ce? Moon clătină din cap, sigură că Jerusha era sinceră, încercând să reaşeze nisipurile mişcătoare ale realităţii.

— Este vremea schimbării, zise simplu extraplanetara.

— Nu-i de-ajuns, se aplecă Sparks peste balustradă. Nu, dacă vrei să-ţi petreci restul zilelor amestecându-te în vieţile noastre. PalaThion îşi frecă faţa cu mâinile.

— Cât de mult este de-ajuns? Câte dovezi ţi-am cerut eu ţie, Dawntreader?

El întoarse capul în altă parte, fără să-i răspundă.

— Mi-ar lua o viaţă întreagă ca să-ţi spun motivele care au provocat schimbarea în interiorul meu. Dar crede-mă, ele există. Jerusha reveni către Moon.

— Iar dacă te răzgândeşti vei petrece toată viaţa aici, regretând ce-

ai făcut... Eşti sigură că asta doreşti?

— Nu. Poliţista se uită din nou spre extraplanetarii care aşteptau în tribune, la ani-lumină depărtare de lumea către care ea urma să se îndrepte. Da! Ce naiba am de pierdut? Da, zâmbi ea în sfârşit.

— Atunci rămâi, surâse şi Moon. „Dacă lumea asta te-a schimbat, atunci se poate schimba şi pe sine... noi putem s-o schimbăm... eu pot". Am nevoie de tot ceea ce vrei să oferi, Comandante... Jerusha.

— Jerusha. Moon îi întinse o mână iar PalaThion o apucă de încheietură, în saltul tipic băştinaş.

— N-am să mă eliberez de chestia asta, spuse ea arătându-şi uniforma, până când nu va pleca de-aici şi ultima navă, dar nici voi nu veţi fi liberi. După aceea voi fi terminat cu Hegemonia şi o să fiu gata să aparţin viitorului din toată inima.

Sibila încuviinţă din cap.

— Şi-acum, Maiestate, cu permisiunea voastră, am să vă părăsesc. De vreme ce am îndrăzneala să-mi schimb vechile greşeli pentru unele noi, am de gând să spun câteva lucruri unui bărbat care nu poate vorbi pentru sine.

Moon aprobă, inexpresivă şi o urmări cu privirea pe Jerusha traversând spaţiul deschis până la rândurile de scaune unde stăteau extraplanetarii. Când poliţista dispăru printre tribune, Regina Verii îşi înălţă din nou glasul, ca să proclame sfârşitul ceremoniilor, al Festivalului, al Iernii... dar de abia începutul Schimbării.

Amurgul îngheţat se deplasa pe aripile vântului prin lumea subterană a docurilor şi locurilor de acostare, unde zorile văzuseră Schimbarea coborând asupra lui Carbuncle. Moon mergea împreună cu Sparks, urmăriţi de un alai eterogen, printre scârţâiturile şi oftaturile navelor mereu mişcătoare, printre vocile neclare, care provocau ecouri, ale echipajelor obosite. Îngrămădeala de nave din Iarnă şi Vară, care acoperise întreaga suprafaţă a apei se redusese deja la jumătate, pe măsură ce Văraticii şi Iernaticii începuseră să părăsească oraşul după Festival.

Nu după mult timp Văraticii vor reveni; schimbarea a fost semnalul începerii exodului lor către nord, părăsindu-şi teritoriile ecuatoriale marine pentru a umple interstiţiile din domeniile Iernaticilor. Pe măsură ce Tiamat se va apropia de Poarta Neagră şi activitatea solară a Gemenilor se va intensifica, latitudinile mai mari vor deveni nelocuibile, marea se va întoarce împotriva lor, iar viaţa indigenă se va retrage în adâncuri sau către latitudini şi mai înalte, forţând oamenii să facă la fel.

Iernaticii vor trebui să împartă cu aceştia insulele risipite şi întinderile vaste ale oceanului care până atunci fuseseră doar ale lor şi de asemenea să împartă o nouă existenţă, cea de azi pe mâine, cea fără sprijin extraplanetar. Nobilimea va trebui să plece din oraş ca să

reînveţe îndatorirea de a-şi transforma plantaţiile (ce nu fuseseră decât simple graniţe ale teritoriilor de vânătoare) în baze capabile să susţină echilibrul nesigur al vieţii pe care le-o lăsaseră extraplanetarii.

Iar în mijlocul acestui haos ciclic, ea, Moon, trebuia cumva să înceapă o nouă ordine.

— Credeam că odată ajunsă în Carbuncle, toate problemele mele vor fi rezolvate. Dar ele abia au început să apară, se plânse sibila.

Chiar şi aici, în timp ce mergeau unul lângă celălalt, alinaţi de prezenţa mării, ea simţea cum povara viitorului o apasă la fel de tare ca şi greutatea oraşului de deasupra. Se sprijini de o balustradă înnegrită de trecerea timpului şi privi apa îngheţată, neagră-verzuie, de jos. Fără un cuvânt, Sparks se rezemă alături de ea; tăcuse toată ziua, încercând să se acomodeze cu ceea ce nu putea să schimbe, să accepte faptul că Schimbarea acţionase nediscriminatoriu şi-i adusese la acelaşi nivel atât pe favoriţii, cât si pe victimele sale.

— Acum ai căpătat susţinători. Şi-ai să mai capeţi. Nu va trebui să porţi singură toată povara. Îi vei avea întotdeauna în jurul tău.

Un ton posac i se strecură în voce şi tânărul se îndepărtă puţin de Moon. Toţi oamenii pe care urma ea să se bizuie ştiau ce fusese el, şi chiar dacă încă nu-l urau pentru asta, aveau să-i reamintească mereu ceea ce făcuse, lăsându-l să continue să se urască singur.

— Nimeni nu conduce singur... nici măcar Arienrhod.

— Eu nu sunt Arienrhod! Se opri dându-şi seama, prea târziu însă, ce intenţionase el să spună. Am crezut că tu...

— Nu!

— Ştiu.

Ştiind însă că întotdeauna o parte din el o va zări pe Arienrhod când o va privi pe ea, pentru că Arienrhod avea să fie întotdeauna acolo, pentru el, s-o vadă, mereu acolo, făcându-i să se teamă să-şi întâlnească privirile. Moon îşi şterse umezeala lăsată de amurg pe chipul ei. Dincolo de marginea vag conturată a oraşului, undeva spre vest, ea văzu fâşia de lumină a apusului de soare, precum un curcubeu pe cale de a dispărea.

— Când o să mai vedem vreodată un alt curcubeu? întrebă sibila. Oare ne vom trece vieţile fără să mai zărim vreunul?

Dedesubtul lor, ceva străpunse suprafaţa apei, întrerupându-i cuvintele. Privind în jos, Moon văzu un cap vărgat, cu blana linsă, ridicându-se şerpuitor ca să se uite în ochii ei. Simţi cum i se opreşte răsuflarea şi auzi protestul involuntar al lui Sparks...

— Nu!

— Sparks! Îi prinse braţul ca şi cum el ar fi avut intenţia să se retragă de lângă balustradă. Aşteaptă! Nu!

— Ce vrei să-mi faci?

Ea însă nu răspunse, ci se ghemui, trăgându-l în jos, lucrătura din

mărgele de pe eşarfa ei verde, transparentă, zornăi pe lemnul debarcaderului. Întinse o mână dincolo de margine şi o întinse până când silueta întunecată a mersului i-o întâlni, devenind o fiinţă reală sub atingerea ei.

— Ce cauţi aici? Mersul singuratic o privi cu ochi de abanos, inexpresivi de parcă răspunsul n-ar fi existat nici în propria lui minte. Nu schiţa totuşi nici o mişcare ca să se îndepărteze, înotătoarele lui agitau ritmic apa presărată de gunoaiele plutitoare de la marginea docului. Începu să îngâne încetişor, deznădăjduit, o voce singuratică dintr-un cor pierdut ce cânta pe mai multe voci. „Cântecele... de ce cântaţi voi? Sunt oare ele mai mult decât nişte cântece? Vă pot ele spune din nou scopul vostru, datoria voastră, motivul pentru care existaţi, cu condiţia să înţelegeţi?” Emoţia o furnică prin tot corpul. „Ngenet”. Ngenet o putea ajuta să afle. Şi, dacă ea avea dreptate, va afla cum să-i înveţe pe mersi...

Îl văzuse astăzi în mulţime, observase mândria şi speranţa de pe faţa lui, dar nu reuşise să ajungă până la el. Văzuse însă şi amintirea, imposibil de uitat, citindu-i-se în ochi când îl descoperise pe Sparks alături de ea. Continuă să-i strângă mâna tânărului, ţinând-o în ciuda împotrivirii tremurătoare pe care o opunea; i-o trase cu forţa deasupra apei. El gemu, de parcă îi băgase mâna în foc. Mersul se uită enigmatic de la sibilă la Sparks şi se scufundă încet în apa neagră fără să-l atingă pe tânăr.

Moon lăsă mâna lui Sparks, privind-o cum rămase atârnată deasupra apei. El şi-o trase încetişor, se ghemui, privind-o fix, sprijinindu-se de balustradă.

Înapoia lor se auzise murmurele neîncrezătoare ale Văraticilor din escortă, omniprezenţii membri ai familiei Goodventure, care întreaga zi păruseră mai degrabă s-o urmărească decât să-ncerce s-o călăuzească. Moon se opusese, cu o nesupunere intenţionată, îndeplinirii momentelor aşteptate ale ritualului şi ştia că, datorită ascendentelor lor regale, ei ar putea fi în viitor duşmani periculoşi. Acum îi displăceau cu atât mai mult cu cât trebuia să rămână singură cu Sparks, în intimitatea suferinţei acestuia. Înţelese în sfârşit că, devenind Regină, nu căpătase o libertate absolută, ci pierduse orice libertate.

— Marea nu uită niciodată, dar Ea te iartă, Sparkie. Întinse mâna şi atinse părul tânărului, apoi îi cuprinse între palmele îngheţate şi umede faţa lui rece, udă de lacrimi, simţindu-i ruşinea ca pe un alt ţurţure de gheaţă al îndoielii. Numai că asta durează, adăugă ea.

— Nici întreaga viaţă nu va fi destul!

Cuvintele erau un pumnal vârât de propria lui mână. Până când nu avea să facă pace cu sine însuşi, Sparks nu putea aparţine acestui loc, sau oricărui altul.

— Of, Sparks... Marea mi-e martoră că inima mea doritoare îţi aparţine numai ţie, acum şi pentru totdeauna. Rosti încrezătoare cuvintele legământului de credinţă, singurele pe care le simţea necesare pentru a-l potoli.

— Marea mi-e martoră..., repetă el, liniştindu-se pe măsură ce rostea vorbele, iar rezistenţa îi dispăru.

— Sparks... afară ziua s-a sfârşit, chiar dacă în Carbuncle ea nu se termină niciodată. Hai să ne găsim locşorul nostru pentru la noapte, unde tu şi eu să putem uita că sunt regină. Aruncă o privire peste umăr la cei din familia Goodventure. „Dar oare mâine ce va fi?” Mâine toate vor începe să se aşeze la locurile lor. Mâine vom fi eliberaţi de azi şi apoi, în ziua următoare...

Îşi îndepărtă părul care-i cădea în ochi, uitându-se din nou la apele ce se întunecau tot mai mult; nu mai rămăsese nici o urmă din sacrificiul adus în zorii zilei. Sublimă în indiferenţa Ei, Marea se odihnea, o oglindă imperturbabilă pentru faţa stelară a adevărului universal. „Ziua de azi nu se sfârşeşte niciodată în Carbuncle... oare ziua de mâine va veni vreodată cu adevărat?” Moon întrevăzu viitorul care se întindea muribund sub apele întunecate: viitorul ce nu avea să vină niciodată dacă ea eşua, dacă făcea un pas greşit, dacă-i slăbeau forţele pentru o clipă. Şopti cu sălbăticie, aproape de urechea lui:

— Sparkie, mi-e frică.

El o strânse tare în braţe şi nu răspunse.

56

Jerusha stătea în strălucirea incandescentă ca de iad a bazinului de acostare luminat în roşu, sub vasta umbrelă a navei în formă de disc. Cea din urmă navă, care-i lua pe ultimii ei ofiţeri de poliţie, ultimii extraplanetari care plecau de pe Tiamat. În frenetica perioadă finală a ultimelor zile, navele Adunării se ridicaseră deja pe orbita planetei, alăturându-se celorlalte aflate deja acolo pentru a prelua navetele venite de jos cu negustorii încăpăţânaţi şi cu refugiaţii epuizaţi de Festival.

Suportă calmă toate operaţiile de inventariere, verifică şi răsverifică datele din rapoarte şi înregistrări, încercând să se asigure că nimeni dintre ai lor nu fusese lăsat pe planetă, că nimic vital nu rămăsese nefăcut, nerecuperat, neetanşat. Era responsabilitatea ei să asigure îndeplinirea minuţioasă şi completă a acestor sarcini. Le rezolvase, punându-şi la bătaie cele mai bune calităţi, asigurându-se că oamenii ei nu lăsaseră în funcţiune acumulatori, sisteme nedemontate, sau borne de ieşire accesibile. Totul în vreme ce ştia, cu un fel de stranie viziune dublă, că mâine tot ea va încerca să refacă ceea ce desfăcuse azi.

„Dar pe toţi zeii, n-am să-mi uşurez sarcina de mâine!” Ştia că dacă îşi va încheia cariera care însemnase atât de mult pentru ea cu un act de trădare, nu va mai fi niciodată în stare să-şi construiască o nouă viaţă care să aibă vreo importanţă. „Nimic nu se obţine uşor din ceea ce merită să ai”. Îşi mută privirea de la operaţiunea de încărcare a proviziilor, de la grupurile de uniforme albastre şi containere, pe lângă rampa de încărcare telescopată a navei. Nava, bazinul de acostare, dincolo de el complexitatea vibrantă a astroportului ce se asemăna atât de mult cu un organism viu, Jerusha renunţa acum la tot ceea ce simbolizau ele. Nu peste un an, sau peste o săptămână, nici măcar peste o zi, ci în mai puţin de o oră, toate urmau să rămână în urma ei, părăsind-o. Renunţa la tot... pentru Carbuncle. Iar înainte ca ultima navă stelară să părăsească spaţiul Tiamatului, avea să transmită semnalul de înaltă frecvenţă care să distrugă microprocesoarele fragile ce alcătuiesc practic toate aparatele rămase pe planetă. Păstrătorii ilegali de tehnologie urmau să piardă totul, iar Tiamatul se va întoarce iarăşi la nivelul tehnologic zero, aducându-şi aminte că n-avusese nici cea mai mică idee la ce-ar fi putut să folosească asemenea echipament. „Nimeni nu-i mai orb decât cel care nu vrea să vadă”. Zâmbi şi ea pe neaşteptate.

— Comandante?

Se sili să privească din nou în imediata apropiere, aşteptându-se la o

nouă întrebare sau verificare!

— Da, sunt ai... Gundhalinu!

El o salută. Zâmbetul îi scoase în evidenţă slăbiciunea deosebită a feţei fantomatice; uniforma atârna pe el de parcă era împrumutată de la un străin.

— Ce naiba faci aici? N-ar fi trebuit să fii...

— Am venit să vă spun la revedere. Comandante.

Jerusha îşi întrerupse activitatea, şi puse telecomanda calculatorului pe biroul improvizat din containere goale.

— Ah...

— KerlaTinde mi-a spus... c-aţi demisionat, că urmează să rămâneţi pe Tiamat? În vorbele lui răsună uluirea, parcă se aştepta ca ea să nege toate aceste lucruri.

— E adevărat, încuviinţă femeia. Rămân aici.

— De ce? Din cauza noului post? Am auzit şi despre asta. De mâine, vocea lui devenise categorică. Nimănui nu-i place ce faceţi, Comandante.

„Îmi vin în minte unul sau doi care au fost încântaţi la culme”.

— Numai în parte din cauza asta.

Poliţista se încruntă, uitându-se la el fără să-l vadă, gândindu-se la colegii ei rumegând bârfe despre demisie precum nişte bătrâni în piaţa publică a oraşului. Îşi păstrase mânia doar pentru sine, hotărând că n-ar fi avut nici un rost să se plângă cuiva, totuşi nu exista nici o cale prin care să ascundă de ceilalţi faptul real al umilirii ei. De asemenea, refuzase să comenteze cu cineva despre hotărârea pe care o luase sau despre demisie; nu era însă sigură dacă se temuse că vor încerca s-o determine să se răzgândească, sau de teamă că n-o vor face. Încruntarea ei dispăru.

— O, zei, BZ! Ai avut tu destule necazuri ca să-ţi mai aduc şi eu unul pe cap.

— Doar pe jumătate din cele pe care le-aş fi avut, Comandante, dacă nu mi-aţi fi luat apărarea. Bărbia lui se ascuţi de emoţie. Ştiu că dacă n-aţi fi fost dumneavoastră n-aş mai fi avut dreptul să port această uniformă. Ştiu cât de mult a însemnat ea dintotdeauna pentru dumneavoastră... mult mai mult decât a însemnat pentru mine, până acum, pentru că eu n-a trebuit niciodată să lupt pentru dreptul de a o purta. Iar acum tocmai dumneavoastră renunţaţi. Îşi plecă ochii. Dacă aş putea, aş face cel mai al naibii lucru cu putinţă ca să v-ajut să vă fie schimbată noua însărcinare. Dar eu... Îşi examină mâinile. Eu nu mai sunt fiul tatălui meu. „Inspectorul Gundhalinu” este tot ce mi-a mai rămas. Vă sunt de zece ori recunoscător că mi-a mai rămas şi asta. O privi iarăşi. Pot totuşi să vă întreb: De ce aici? De ce Tiamat? Nu vă acuz c-aţi demisionat... dar la dracu, orice planetă din Hegemonie este mai bună decât asta, dacă vreţi să vă construiţi o nouă viaţă. Măcar

dacă nu vă place un alt loc, îl puteţi părăsi.
Jerusha clătină din cap, cu un zâmbet hotărât, abia schiţat, pe chip.
— Nu sunt o fire delăsătoare, BZ. N-aş fi procedat astfel dacă n-aş fi avut în gând să fac ceva mai bun. Şi cred că am găsit aici acest lucru, deşi e greu de crezut aşa cum pare la prima vedere.
Se uită în sus, departe, spre şirul de ferestre înalte care dădeau către câmp; erau ale sălii pustii unde, nevăzut, Ngenet Miroe asista la plecarea Hegemoniei, aşteptând momentul când Jerusha avea să devină în sfârşit, complet şi irevocabil, o părticică a Tiamatului.
Gundhalinu îi urmări privirea, evident încurcat.
— Aţi urât întotdeauna lumea asta, chiar mai mult decât mine. În numele a o mie de zei, ce-aţi putea găsi...?
— De-acum am să mă rog la unul singur, clătină ea din cap. Şi, de asemenea, presupun că voi lucra pentru Ea.
Gundhalinu o privi inexpresiv. Înţelegerea îi apăru mai târziu în ochi:
— Vreţi să spuneţi... Regina Verii? Adică Moon... dumneavoastră şi Moon?
— Exact, aprobă femeia. De unde-ai aflat că ea a câştigat?
— A venit la mine, la spital... ea mi-a spus. Vocea lui sună fără nici o intonaţie. Am văzut masca Reginei Verii. Era ca un vis. Mâinile i se mişcară prin aer, atingând ceva din amintire, închise ochii. Îl are pe Sparks alături de ea.
— BZ, tu ai să te faci bine?
— Şi ea m-a întrebat asta. Deschise ochii. Un om fără armură este un om lipsit de apărare, Comandante. Zâmbi slab, curajos. Dar poate că el e un om mai liber pentru asta. Lumea aceasta... lumea aceasta m-ar fi zdrobit. Moon însă mi-a arătat că până şi eu mă pot supune. Au mai rămas pentru mine, pentru univers, mai multe decât am bănuit. Există loc pentru toate visele pe care le-am avut vreodată, şi pentru toate coşmarurile... eroi în mocirlă şi în oglindă, sfinţi în îngheţatul teren necultivat, proşti şi mincinoşi pe tronul înţelepciunii, ca şi mâini întinzându-se flămânde în care nu se va pune niciodată nimic... Orice devine posibil, după ce-ai avut destul curaj să recunoşti că nimic nu-i sigur.
Surâsul i se contractă pe chip, conştient de sine. Jerusha asculta cu o neîncredere tăcută.
— Pe vremuri, viaţă mi se părea asemenea unui cristal şlefuit, Comandante, tăios, limpede şi perfect. Visele îmi stăteau în buzunare acolo unde le era locul. Dar acum... Ridică din umeri. Muchiile acelea dure şi netede sparg lumina în curcubee şi totul, devine blând şi înceţoşat. Nu ştiu dac-am să mai văd vreodată clar. O notă de amărăciune i se strecură în voce.
„Însă pentru asta vei fi un Albastru mai bun”. Jerusha îl văzu cum

cercetează cu privirile întinderea vastă a câmpului adâncit, apoi se fixează asupra celei mai apropiate ieşiri, de parcă se aştepta cumva ca noua lui viziune să-i arate, ca într-o străfulgerare, o ultimă imagine a lui Moon.

— Nu, BZ. Ea nu-i aici. Îi este interzis accesul pe astroport.

Privirea lui insistentă deveni brusc tăioasă şi limpede.

— Da, doamnă. Cunosc legea.

Vorbele lui îi spuseră Jerushei că el înţelesese acum că nici legile naturii nu erau perfecte, că legile sociale erau la fel de imperfecte ca şi oamenii care le făcuseră, că până şi el putea să-şi dea seama ce anume, era Moon si ce intenţiona Jerusha s-o ajute să facă... şi BZ îşi feri privirile.

— Poate că-i cel mai bine aşa, adăugă deşi nici măcar el nu credea ce spune.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să am grijă de ea în numele tău, BZ.

El râse sfios, ecoul unei dezmierdări.

— Ştiu, Comandante. Dar oare ce forţă din galaxie este mai puternică decât ea?

— Indiferenţa. (Jerusha se descoperi mirată de răspunsul dat). Indiferenţa, Gundhalinu, este cea mai puternică forţă din univers. Tot ce atinge, devine fără înţeles. Dragostea şi ura n-au nici o şansă împotriva ei. Lasă frâu liber neglijenţei, decăderii şi nedreptăţii monstruoase. Ea nu acţionează, ci permite. De aceea are atât de multă putere.

Bărbatul dădu încetişor din cap, aprobându-i spusele.

— Poate tocmai de asta oamenii vor să aibă încredere în Moon. Fiindcă pentru ea totul contează, inclusiv ei, iar când Moon îi atinge, îşi dau seama că sunt importanţi pentru ei înşişi. Îşi ridică mâinile şi privi cicatricile de la încheieturi. Ea mi le-a făcut invizibile...

— Ai putea rămâne aici, BZ.

Gundhalinu clătină din cap, lăsându-şi mâinile în jos.

— A fost o vreme... dar acum nu mai pot. Nu doar viaţa mea s-a schimbat. Nu mai aparţin acestui loc. Nu, oftă el, există două lumi, cu excepţia Mileniului, pe care nici nu mă mai aştept să le revăd. Asta şi planeta mea natală.

— Kharemough?

Nesigur pe picioare, el se aşeză pe o stivă de lăzi.

— Concetăţenii mei îmi vor vedea întotdeauna cicatricile, chiar şi atunci când ele vor dispărea. Dar la naiba, mai rămân încă şase planete pe care le pot alege. Şi cine ştie ce-am să găsesc acolo unde am să mă duc? Privirea lui se întoarse către ieşirea pustie, căutând ceva pe care n-avea să-l mai găsească niciodată.

— O carieră deosebită. Jerusha atinse uşor comutatorul de pe guler

când pager-ul ei reîncepu să bâzâie.

Gundhalinu şedea pe lăzi privind liniştit şi ultima încărcătură era urcată la bordul navei auzind ultimul raport primit de poliţistă şi confirmarea retransmisă către interiorul navei conturate undeva în apropiere. Rămaseră unul lângă celălalt cât timp ultimii dintre oamenii ei rămaşi pe planetă o salutară şi îi adresară sfioşi urări de bine, îndreptându-se apoi către liftul de marfă.

— Nu veniţi şi dumneavoastră la bord să daţi ultimul raport? întrebă BZ.

Jerusha clătină din cap, simţindu-şi pe neaşteptate inima strânsă de o mână necruţătoare: clipa despărţirii.

— Nu. Nu pot înfrunta acest moment. Dacă pun piciorul acum pe navă, nu cred c-aş fi capabilă s-o părăsesc iarăşi, indiferent cât de sigură aş fi că rămânerea aici este o decizie corectă. Îi întinse telecomanda calculatorului. Poţi să le spui că pentru mine totul e limpede. Inspectore Gundhalinu. Şi ia astea. Îşi desfăcu însemnele de Comandant de pe guler şi i le înmână. Să nu le pierzi. Într-o zi, vei avea nevoie de ele.

— Vă mulţumesc, Comandante. Pistruii bărbatului se colorară într-un roşu aprins, făcând-o să zâmbească. Cu mâna lui bună înhăţă bucăţile de metal ca pe-o comoară rară. Sper că le voi purta cu tot atâta cinste cât şi dumneavoastră. Îşi ţinu în sus braţul răsucit într-un instinctiv gest Kharemoughi; în semn de bun rămas, femeia i-l strânse.

— La revedere, BZ. Oriunde te vei duce, fie ca zeii să-ţi zâmbească.

— Şi dumneavoastră, Comandante. Fie ca nenumăratele generaţii de Strănepoţi să vă venereze amintirea.

Ea aruncă o privire în depărtare către ferestrele întunecate ale sălii unde aştepta Ngenet şi zâmbi tainic. Se întrebă oare ce i-ar putea spune nenumăratele generaţii de stră-strănepoţi ai ei descendenţilor lui Gundhalinu în ziua reîntoarcerii extraplanetarilor.

Străduindu-se, Gundhalinu îşi ridică trupul suferind şi dădu un salut perfect. Jerusha îi răspunse – ultimul salut din cariera sa, salutul de adio adresat unei vieţi şi unei galaxii.

— Nu uitaţi să stingeţi luminile.

El porni care locul unde-l aştepta celălalt poliţist, care se afla deja în lift. Femeia se întoarse cu spatele la vederea lor, a deschizăturii liftului ca o gură căscată, chemând-o, chemând-o nebuneşte... Începu să meargă cât de repede putu, fără să alerge însă, către cea mai apropiată ieşire din terenul de asolizare.

Când intră în sala pustie, îl găsi pe Ngenet pândind intrarea în aşteptarea sosirii ei. I se alătură în faţa zidului de sticlă ecranată, uitându-se în jos, la masa inertă a navei singuratice rămasă ultima în groapa imensă, roşiatică, la fel cum şi ei rămăseseră singuri acolo. Miroe vorbi liniştit, felicitând-o pentru competenţa de care dăduse

dovadă, punându-i întrebări inofensive; vocea lui era calmă, de parcă el trecea printr-un eveniment religios. Jerusha îi răspunse distrată, abia auzind ceea ce spunea fiecare dintre ei.

Nava rămase mult timp în locul de acostare; femeii i se păru şi mai lung din cauza aşteptării încordate a celor ce urmau să se întâmple, îl lăsă pe Miroe să asculte sunetele ce răzbăteau din căştile ei, încărcarea ultimelor macarale şi utilaje, vocile ofiţerilor care făceau cele din urmă verificări şi însemnări.

— Vă este totul clar, Cetăţeană PalaThion?

Jerusha tresări când vocea căpitanului i se adresă direct.

— Da. Da, totul mi-e clar. „Cetăţeană”. Simţi deodată o dezamăgire iraţională. Totu-i în regulă, Căpitane.

— Sunteţi sigură că doriţi să rămâneţi aici?

Miroe îşi ridică privirea, aşteptând.

Ea răsuflă adânc, încuviinţă din cap... şi rosti parcă după o lungă gândire:

— Da, sunt sigură, Căpitane. Oricum, mulţumesc că m-aţi întrebat.

Viaţa şi zgomotul se mai auziră pentru câteva clipe de la celălalt capăt al golului dintre ei, apoi dispozitivul de comunicare amuţi. Jerusha rămase mult timp foarte liniştită, ca şi cum auzise sunetul propriei sale morţi, înainte să-şi scoată de pe cap delicata reţea a căştilor.

Undeva dedesubt, văzu luminile holografice ale succesiunii de aprindere a motoarelor jucând pe carcasa navei, apoi pălind precum un avertisment mut. Privi fix într-acolo, până începură s-o doară ochii, aşteptând să vadă mişcarea.

— Priveşte! Se ridică.

Atunci o văzu şi ea, văzu tremurând întreaga structură a navei – în timp ce grilele de respingere ale astroportului fură activate şi nava începu să se înalţe – precum şi slaba distorsiune a aerului din jurul ei. Pluti tot mai sus către fanta din domul protector, care se deschidea ca o floare înspre câmpul roşiatic al nopţii năpădite de stele. Trecu prin fantă, ieşind în lumea întunecată din exterior; sus, undeva departe, avea să se alăture unui convoi format din câteva zeci de nave ale unei flote de câteva sute. De acolo, motoarele cu propulsie bazată pe fuziune urmau să le ducă până la Poarta Neagră şi să le treacă prin ea, niciodată în decursul vieţii Jerushei, ele n-aveau să se mai întoarcă pe această planetă.

Domul se închise deasupra capetelor lor, întunecând lumina stelelor.

Jerusha privi în jos, peste reţeaua strălucitoare a câmpului de asolizare, apoi se uită la ea însăşi, stând singură în sala întunecoasă şi pustie, precum o mobilă netrebuincioasă. „O zeii mei...”. Îşi acoperi faţa cu o mână, legănându-se de pe-un picior pe celălalt.

— Jerusha. Miroe o calmă şovăind. Îţi promit, n-ai să regreţi c-ai

rămas aici

Ea dădu aprobator din cap, strângând din buze.

— Mă simt bine. Sau o să mă simt, când o să-mi recapăt răsuflarea. Îşi coborî mâna, urmărind fermoarul jachetei. Ca orice alt nou născut, adăugă zâmbindu-i nesigură lui Miroe; el îi susţinu zâmbetul, surâzând la rândul lui, până ce văzu că acesta nu-i mai dispare de pe faţă.

— Tu aparţii acestui loc, Tiamatului. Am ştiut asta de când ne-am întâlnit prima oară. Dar a trebuit să aştept, până când ai aflat şi tu... Am crezut că n-ai să înţelegi niciodată. Brusc deveni stânjenit.

— De ce n-ai spus ceva, orice, ca să m-ajuţi să pricep. Vocea femeii era tăioasă, străbătută parcă de un fel de exasperare.

— Am încercat! O, zei, cât am încercat! El clătină din cap. Îmi era însă teamă să nu te-aud spunându-mi „nu”.

— Iar mie mi-era teamă că aş putea spune „da”. Se uită iar pe fereastră, afară. Dar aparţineam şi acestui astroport. Ca şi tine dealtfel... Oftă, privind în spate. Acum nici unul dintre noi nu mai aparţine acestui loc, Miroe. Mai bine-am ieşi de-aici, înainte ca să fie astupat precum un mormânt.

Bărbatul zâmbi, liniştindu-se:

— Ăsta-i un pas făcut în direcţia corectă. Vom parcurge restul drumului aşa cum se va ivi, pas cu pas. Deveni iarăşi solemn şi completă: Oricând vei fi pregătită.

— Sunt tot atât de pregătită cum am să fiu întotdeauna, Miroe. Pentru orice va urma. Simţi cum îi revin curiozitatea şi curajul. O să fie interesant. Când bărbatul o atinse, se îmbujoră. Ştii Miroe, râse ea pe neaşteptate, printre cei din neamul meu urarea: „Fie să trăieşti vremuri interesante” nu este chiar o binecuvântare.

El zâmbi, apoi începu să râdă şi porniră împreună prin sălile abandonate – se întorceau în Carbuncle, se duceau acasă.

SFÂRŞIT

{1} Persoană care simte satisfacţie sexuală privind organele genitale sau actele sexuale ale altora.
{2} Soartă, în engleză
{3} Mătăsosul
{4} Moon – lună (engleză
{5} *Fate* – soartă, destin, ursită

Table of Contents

40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56